Giới thiệu Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài

Truyện Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài gồm nhân vật nam chính là một anh chàng đẹp trai , một thiên tài rất có nhiều cô gái mê theo . Nhưng trong đầu anh chỉ có một lập trường đó là mọi cô gái đều là đồ hám tiền phiền toái nên đã bị anh dọa cho mất dép ... Nhưng cũng đã đến lúc anh không thể hiểu được bản thân mình từ khi gặp cô , anh gần như không thể giữ vững lập trường nữa .

Đó là một cô gái đặc biệt , anh phải ấn tượng từ khi gặp cô , đó là một sự hôn mê . Thế rồi anh đã chiếm được cô , không hẳn vậy , anh đã bị cô gài bẫy . Sau một đêm dài thì cô chợt biến mất khỏi anh , anh thì còn chưa biết tên cô ...

Không thể tin được ngay cả tên của cô anh còn không biết ngay cả tên của cô anh còn không biết , thật sự cô là một con người ra sao ? Anh tìm cô để đòi lại " Lần đầu " của mình , nhiều năm gặp lại cô , người con gái hôm ấy đã thành phụ nữ rồi sao ? Đã vậy còn bảo anh giống con trai của cô , cô quên anh rồi ... Lần này tôi sẽ cho cô phải nhớ lại !!!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1: Người ngốc có cái phúc của người ngốc (1)

Ở bệnh viện, chuyện trước lúc lâm chung phó thác lại di ngôn cũng nghe rất nhiều, căn bản mỗi ngày đều diễn ra. Nhưng giờ đứng trước tình thế này, hoàn toàn không đơn giản như thế.

"Tiểu Ưu à, tục ngữ có có câu: "Ở nhà theo cha, lấy chồng theo chồng, chồng chết theo con". Bà nội sắp đi rồi, cho nên bà hy vọng trước khi chết, có thể thấy cháu có một nơi nương tựa. Cháu có thể nhận lời bà nội không?" Bà lão có mái tóc hoa râm, lấy tay vỗ nhẹ nhẹ cháu gái đang khóc trong ngực mình dặn dò. Nhưng trong ánh mắt lại lóe lên sự sáng suốt, cơ trí, mà ai nhìn vào cũng không thể tin được đó là ánh mắt của người sắp chết.

"Ô ô ô ô ô ô ô …"

Vô Ưu vừa nghe nói bà nội sắp chết, trừ khóc cũng không biết làm gì nữa. Cô từ nhỏ đã sống nương tựa vào bà nội, bà nội chính là người thân duy nhất của cô. Cô không dám tưởng tượng, nếu như ngay cả bà nội cũng không còn nữa, một mình cô sẽ phải như thế nào. Nghĩ đến đây, lại khóc một trận kinh thiên động địa.

"Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ…"

Thấy Vô Ưu không ngừng khóc, cũng không để ý đến lời mình nói. Bà nội ra đòn sát thủ, càng ho điên cuồng không ngừng.

.

"Bà nội, người làm sao vậy? Bà Nội? Bác sĩ, người mau giúp cháu xem cho bà nội."

Vô Ưu nhìn bà nội ho khan rất khổ sở, nhìn bác sĩ cầu cứu. Mà bác sỹ lại thở dài, nói:

"Ai, cháu đừng có làm cho bà tức giận, bà có yêu cầu gì cháu có thể làm được, thì nhân lúc này cháu cố gắng nhận lời bà đi". Nói xong, đứng lên đi ra ngoài.

Vô Ưu nhìn theo bóng lưng bác sĩ rời đi, suy nghĩ lại những lời bà vừa nói, chợt hiểu ra nói với bà:

"Bà nội, bà đừng tức giận. Cháu đồng ý với bà, cháu sẽ đi ngay bây giờ, bà chờ cháu nha".

Sau khi nói xong, cô đứng lên chạy nhanh ra ngoài cửa. Bà lão thấy Vô Ưu đi rồi, ngay sau đó không ho khan nữa, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt.

…….

Ngu ngốc! Ngu ngốc! Thật là ngu ngốc mà! Trong khoảng thời gian ngắn như thế này, đi chỗ nào tìm người nương tựa đây hả!

Vừa ra khỏi bệnh viện, Vô Ưu không nhịn được, bắt đầu tự trách mình hồ đồ. Nhưng mà, cũng đã đồng ý với bà rồi, nếu như không làm được, còn mặt mũi nào quay về gặp bà nữa đây.

"Ở nhà theo cha, lấy chồng theo chồng, chồng chết theo con". Tại sao nhất định phải dựa vào đàn ông hả? Mặc dù không phục lắm, nhưng bây giờ cũng không phải là thời điểm tuyên dương nữ quyền. Lúc này, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bà nội mới là quan trọng nhất.

Vô Ưu bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ biện pháp giải quyết. Ba cô cũng đã bỏ đi vài chục năm rồi, trong thời gian ngắn không có khả năng tìm được. "Cha" - là từ không được rồi. Mà "chồng" càng không cần nhắc tới đi. 24 tuổi rồi, nhưng cô chưa từng có qua một người bạn trai nào cả. Như vậy, cũng chỉ còn lại "con" thôi.

Hả!

Hai mắt của Vô Ưu đột nhiên sáng ngời. Đúng vậy! Sinh một đứa con thì tốt rồi. Tìm người lên giường với mình, hiển nhiên là nhanh hơn việc tìm người kết hôn rất nhiều. Hơn nữa chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, chọn được người, một buổi tối là có thể mang thai, qua mấy tiếng là có thể ra về rồi. Như vậy, một ngày là có thể hoàn thành hành động "tạo con" rồi.

Càng nghĩ, Vô Ưu càng thấy mình giỏi. Bây giờ cô phải hành động luôn thôi, tranh thủ thời gian ngắn nhất, hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của bà.

Vô Ưu cố gắng nhớ lại bài học Sức khỏe về sinh sản trước đây: "Ở nữ giới, thời kỳ rụng trứng thường là ngày thứ 14, tính từ ngày đầu tiên thấy kinh. Sau kỳ kinh nguyệt, tính từ ngày có kinh đầu tiên, sau 14 ngày hoặc trước 14 ngày, chính là thời điểm rụng trứng. Thời điểm thụ thai dễ thành công nhất, chính là thời gian từ ngày thứ 4 sau khi hết kinh, đến trước kỳ kinh của lần sau 5 ngày".

Nghĩ tới bài giảng trên, Vô Ưu đếm trên đầu ngón tay, tính ngày đầu có kinh lần trước của mình. Rút cuộc, đưa ra kết luận: hôm nay chính là ngày chuẩn bị rụng trứng.

Điều này làm cho Vô Ưu rất hào hứng. Ngay cả ông trời cũng giúp cô, xem ra lần này muốn không thành công cũng không được rồi. Vô Ưu hạ quyết tâm, nhất định một lần phải thành công. Không thành công thì thành người! Oh, không đúng, phải là: thành công thì thành người a! Cố gắng lên!

……

Xong rồi! Trên đường không ít người, nhưng làm sao bây giờ đây? Không thể tự nhiên đi đến kéo một người đàn ông rồi nói: "Lên giường với tôi được không?". Mới vừa rồi ý chí chiến đấu của Vô Ưu còn cao vời vợi, đến bây giờ lại giống như quả bóng xì hơi.

"Tối nay đi đâu chơi nhỉ?"

Lúc Vô Ưu đang cúi đầu ủ rũ, chuẩn bị không đánh đã chuồn, chợt thấy hai cô gái vừa đi vừa nói chuyện, mà nội dung cuộc trò chuyện làm Vô Ưu chú ý.

"Đương nhiên là đi "Diễm" rồi. Đàn ông ở đó mới là đàn ông chứ. Không chỉ có dáng người đẹp, mà toàn là người có tiền và địa vị nha. Nói không chừng, có thể gặp anh ta đấy. Nếu như có thể nhìn thấy anh ấy, cùng triền miên với anh một đêm, tôi chết cũng cam lòng nha!".

"Cậu đó hả! Mê trai quá đi! Cùng lắm không ăn được, gặp một lát cũng tốt rồi. Vừa nghĩ đến đây, tôi đã thấy không thể chờ được nữa rồi".

"Vậy chần chờ gì, đi nhanh một chút. Chúng ta mau đi đi. Đi thử vận may. Nói không chừng thật sự có thể…"

Cứ như vậy hai cô gái lên xe rời đi.

Diễm? Tốt! Bọn họ nói "Diễm" có đàn ông tốt. Phải đi đến đó vậy. Dù sao gien càng tốt, thì tương lai đứa bé sẽ càng ưu tú. Nếu như nhất định phải sinh con theo lời bà, thì đương nhiên phải chọn một người có gen tốt rồi. Vô Ưu không thể không bội phục suy nghĩ chu toàn của mình. Ngay cả người cung cấp "tinh trùng" cũng còn chưa thấy, mà cô đã bắt đầu quan tâm đến gen di truyền rồi.

Đưa tay vẫy 1 chiếc taxi lại, bác tài xế thân thiện hỏi: "Cô bé, đi chỗ nào đây?"

Cô bé? Vô Ưu nghe bác tài xế gọi như thế, cúi đầu nhìn xuống trang phục của mình. Mặc thế này nhìn không giống phụ nữ sao? Thôi, quên đi! Bây giờ thay quần áo cũng không kịp nữa, hơn nữa đây cũng là bộ y phục nữ tính nhất của cô rồi, có muốn đổi cũng không được".

"Bác tài, đến Diễm đi."

Vô Ưu lễ phép nói với bác tài. Tài xế sợ mình nghe nhầm, liền hỏi lại:

"Đi chỗ nào?"

"Đến Diễm! Có vấn đề gì không?"

Vô Ưu khó hiểu nhìn tài xế, mà tài xế thì cười xấu hổ, nói:

"Không có, không có". Nói xong khởi động xe, chạy về hướng "Diễm" đầy thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Người ngốc có cái phúc của người ngốc (2)

Oa! Chính là nơi đây hả!

Vô Ưu rút cuộc đã thấy Diễm. Nơi đây được trang hoàng vô cùng xa hoa, nhìn hấp dẫn đến mê hoặc. Cô vừa hưng phấn, vừa khẩn trương. Lấy hết dũng khí, đang định đi vào, thì tiếp tân liền ngăn lại:

"Thật xin lỗi, tiểu thư, nơi này chúng tôi không cho phép trẻ vị thành niên vào."

Vị thành niên? Đây quả thật là một loại vũ nhục!

Dĩ hòa vi quý! Dĩ hòa vi quý! Vô Ưu hít thở thật sâu, làm cho chính mình tỉnh táo lại. Lần này tới đây là làm chính sự, không thể vì loại chuyện "nhỏ con" này mà ảnh hưởng đến chuyện lớn. Sau khi tỉnh táo lại, Vô Ưu cười với cô lễ tân, nói:

"Xin chào, tôi đã đủ tuổi rồi. Tôi đã tốt nghiệp đại học rồi".

Cô lễ tân nghe xong, nhìn lên nhìn xuống đánh giá lại Vô Ưu, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường. Dường như đang nói: thật không nhìn ra nha!

"Muốn xem chứng minh thư không?"

Vô Ưu thấy lễ tân nhìn mình như thế, có chút không thoải mái nói. Cô lễ tân ngược lại không làm khó nữa:

"Không cần xem".

Nghe cô lễ tân nói như vậy, Vô Ưu coi như thoải mái một chút. Trong lòng thấy may mắn vì người ta không xem. Vừa rồi cô bực mình nên mới nói như vậy, chứ chứng minh thư cô có mang đi đâu.

Vô Ưu lại định đi vào, nhưng cô lễ tân vẫn không có ý nhường đường. Không thể làm khác hơn, Vô Ưu hỏi:

"Tôi có thể vào chưa?"

"Xin lỗi, không thể"

Mẹ nó! Không thể? Lại muốn gì hả? Nhìn cô dễ bắt nạt lắm phải không? Từ nãy đến giờ, bị ngăn cản đi, ngăn cản lại, Vô Ưu vẫn nhẹ nhàng, dễ tính, chưa hề tỏ ra bực tức. Cô trợn to đôi mắt, quyệt miệng nói:

"Vì sao không thể?"

"Xin đưa thẻ hội viên!"

Cô lễ tân hoàn toàn không để ý đến sự tức giận của Vô Ưu, giọng nói vẫn bình tĩnh gần như lạnh lùng.

Thẻ hội viên?

Nghe lễ tân nói như thế, Vô Ưu nhíu mày. Đến đây đã phải trả tiền rồi, cũng chẳng làm ra được tiền, sao còn phải thẻ? Nhìn điệu bộ cô lễ tân như thế, chắc là không thể thương lượng được rồi, đành chấp nhận, thở dài hỏi:

"Không có thẻ hội viên không thể vào đúng không?".

Cô lễ tân lại gật đầu khẳng định.

"Vậy phải làm gì để làm thẻ hội viên?"

Thật là, làm một cái là được chứ gì. Điều này có gì mà khó. Cô cũng không tin là mình không vào được.

"Rất đơn giản. Khai đầy đủ thông tin vào tờ đăng ký, mang theo giấy khám sức khỏe đưa cho người phụ trách kiểm tra. Sau khi kiểm tra được thông qua, nộp 30 vạn tiền phí hội viên là được. Toàn bộ quy trình này nhanh nhất cũng phải mất 1 tháng".

Lễ tân nói nghe thật đơn giản, nhưng Vô Ưu nghe xong kinh hãi như thấy quỷ.

Riêng việc yêu cầu giấy kiểm tra sức khỏe, đã thấy quá đáng lắm rồi, đã thế còn phải nộp lệ phí 30 vạn. Mà phải mất 1 tháng mới xong!

Đây là cái nơi quỷ quái gì hả? Thật không thể hiểu, cái nơi quỷ quái này, điều kiện hà khắc như thế, sao không đóng cửa đi cho rồi!

Vô Ưu nhìn nụ cười chói mắt của cô lễ tân, thật muốn lấy ngay một ngàn vạn ra, đập chết cô ta. Nhưng mà bây giờ đừng có nói một ngàn vạn, ngay cả

một ngàn đồng cô cũng không có.

“Tôi… Tôi suy nghĩ một lát đã”

Vô Ưu cúi đầu, dáng vẻ giống như gà trống thua trận.

Ôi! Thật đúng là cuộc đời nhiều ngang trái. Cô vất vả lắm mới đến được đây, thê mà lại không vào được. Vô Ưu xoay người, đi ra khỏi cửa, xem ra chỉ có thể đi chỗ khác thôi. Nhưng đi chỗ nào đây? Trời đất bao la, cô không biết mình nên đi chỗ nào. Đàn ông vô số, nhưng ngay cả một “tinh trùng”, cô cũng không trộm được.

“Ahhhhhhhhhhhhh!”

Cô đột nhiên cảm thấy rất mệt. Quên đi, nghỉ ngơi một lát đã. Vô Ưu ngồi xổm xuống trước cửa Diễm, sau đó ngẩn người nhìn người đi vào. Đúng là cùng người nhưng khác mạng mà. Người ta ai cũng có thể đi vào, nhưng cô lại ngồi đây như kẻ ngốc. Ah... Cô càng nhìn càng thấy kỳ quái. Nhưng ở chỗ nào nhỉ?

Đàn ông đi vào, đều đi xe hạng sang đến? Còn phụ nữ, thì đều là người đẹp?

Không đúng! Không phải những điều này! Ở chỗ nào đây? Vô Ưu cau mày, chăm chú nhìn người khách vừa tới. Một người đàn ông anh tuấn, đẹp trai, khóe môi hơi nhếch, lộ ra nụ cười bất cần. Hoa hoa công tử! Rất nhanh, Vô Ưu liền đưa ra phán đoán đối với người này.

Thấy người đàn ông anh tuấn kia đi về hướng cửa Diễm.

“Xin mời vào.”

Lễ tân khom lưng, cúi đầu mời người đàn ông vào.

Chính là điểm này không đúng! Vô Ưu rút cuộc phát hiện ra, cô tức giận đùng đùng, đứng lên, lớn tiếng quát:

“Các người thật là quá đáng!”.

Cô đột nhiên la lớn, làm người đàn ông vừa đi vào dừng bước, quay đầu tò mò nhìn.

“Sao vẫn là cô hả?”

Cô lễ tân nhận ra Vô Ưu, thái độ tỏ ra hơi bực. Vô Ưu thấy thái độ của lễ tân như thế, càng bực hơn. Cô liền bắt chước bộ dạng của 1 người đàn bà cãi nhau trên đường, hai tay chống nạnh, ngẩng đầu, trợn to mắt, nhìn trừng trừng cô lễ tân nói:

“Các ngươi thật quá đáng, khinh thường tôi có đúng không?”

Cô lễ tân liếc mắt tỏ thái độ xem thường. Nếu như không phải là tổng giám đốc Uông - Đại công tử Uông Hải Triều đang nhìn, nói không chừng cô ta sẽ dùng cây chổi, quét đuổi Vô Ưu đi rồi. Nhưng, vì người khách trước mặt, cô ta phải tỏ ra thật hòa nhã, chuyên nghiệp. Vì vậy, giả cười nhìn Vô Ưu, hỏi:

“Tiểu thư, xin hỏi, chúng tôi phục vụ có chỗ nào không chu toàn sao?”

“Tôi… tôi muốn vào trong.”

Vô Ưu chính là người “thích mềm không thích cứng”. Người ta không tốt với cô, thì cô sẽ chống cự lại. Nhưng giờ người ta cười với cô, thì ngược lại, tay chân cô liền cảm thấy luống cuống. Liền bỏ hai tay đang chống nạnh xuống, giọng nói đã trở nên cà lăm.

Uông Hải Triều nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Ưu, trông thật đáng yêu, lại đơn thuần. Ánh mắt lộ ra vẻ hứng thú.

“Tiểu thư, tôi đã nói rồi, không có thẻ hội viên không thể vào được”.

Nhân viên lễ tân lại giải thích rõ ràng lần nữa, nhưng lần này Vô Ưu không thể dễ dàng bị đuổi đi như thế. Cô ngẩng đầu, không phục nói:

“Cô nói dối. Những người vừa đi vào có thấy cô kiểm tra thẻ đâu. Ngay cả anh ta cũng thế”.

Vô Ưu vừa nói, vừa chỉ tay về hướng Uông Hải Triều đang đứng xem náo nhiệt, mà Uông Hải Triều cũng gật đầu một cái, cười như khẳng định. Vô Ưu thấy có người ủng hộ mình, nên quay đầu, ngẩng cao mặt, nhìn nhân viên lễ tân. Bộ dạng đắc ý, nhân chứng cũng đang ở đây, xem cô giải thích thế nào.

“Tôi không kiểm ta, bởi vì những người này tôi đều biết.”

Nhân viên lễ tân nhanh nhảu đưa ra lời giải thích, nhưng đương nhiên không thuyết phục được Vô Ưu. Cô không phục nói:

“Tôi không tin cô đều nhớ hết. Rõ ràng là cô nhằm vào tôi. Ông chủ của cô ở đâu? Tôi muốn anh ta ra đây giải thích. Tại sao có người không có thẻ vẫn vào được, mà mỗi tôi lại không được vào”.

Lễ tân vô lễ là sai, nên cũng không dám để cô gặp ông chủ. Huống chi, yêu cầu của Diễm đối với nhân viên rất nghiêm khắc. Nếu như Vô Ưu đi tìm ông chủ, thì công việc của cô ta, khẳng định không giữ được. Giọng nói của cô lễ tân hơi mềm xuống, nhìn Vô Ưu hỏi:

"Tiểu thư, rút cuộc cô muốn thế nào?"

Vô Ưu nghe lễ tân nói thế, biết mình đang chiếm ưu thế. Mặt cười sáng lạn, nhanh nhẹn nói:

"Tôi muốn vào trong".

"Nhưng mà..."

Cô lễ tân làm thế cũng là có nguyên nhân. Diễm không giống những nơi khác, không có thẻ hội viên tuyệt đối không thể vào. Tuy nhiên, nếu đi cùng người có thẻ hội viên cũng có thể vào được. Nhưng mà, cô chỉ đi một mình, hơn nữa ăn mặc lại hơi "khác người". Nếu như có vấn đề gì, tra ra, cô ta cũng bị tiêu đời.

"Cô ấy là bạn của tôi. Tôi đưa cô ấy vào".

Lúc nhân viên lễ tân và Vô Ưu đang giằng co, Uông Hải Triều đã xem náo nhiệt một hồi lâu, liền đi tới ôm bả vai Vô Ưu nói. Thấy có người giải vây, nhân viên lễ tân rất vui vẻ. Cô ta cười nói:

"Tiểu thư sớm nói là bạn của Uông tiên sinh, thì đã không có hiểu lầm lớn như vậy rồi. Vừa rồi thật vô lý, thành thực xin lỗi. Mời hai vị vào!"

Vô Ưu đang định gạt cánh tay Uông Hải Triều ra, nghe nhân viên lễ tân nói như thế, liền mặc kệ hắn ta, để hắn tùy ý ôm mình đi vào Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Người ngốc có cái phúc của người ngốc (3)

Oa….!

Vô Ưu vừa vào, nhìn thấy sự xa hoa, tráng lệ bên trong, thì thực sự chấn kinh. Sàn nhảy to hình hoa hồng này tốn bao nhiêu tiền đây hả? Còn có đèn phía trên sàn nhảy nữa, nhất định là rất đắt đi.

Uông Hải Triều bị bộ dáng kinh ngạc của Vô Ưu làm cho tức cười. Tiểu mỹ nhân ngây thơ như thế, đã rất lâu rồi hắn chưa gặp. Nghĩ như vậy, ánh mắt hắn hiện lên tia xấu xa, tươi cười nói:

"Nào, tôi dẫn cô đi uống chút gì nhé".

"Uhm"

Vô Ưu chính là con thỏ nhỏ. Cô hoàn toàn không biết, chính mình đang bị con sói cực xấu xa để ý. Cô cứ ngốc ngốc nghếch nghếch, để một người đàn ông ngay cả tên cũng không biết ôm đi. Trong đầu chỉ suy nghĩ duy nhất một chữ "tiền". Từ sàn nhảy hoa hồng, đèn thủy tinh nhiều màu, sàn nhà bằng đá cẩm thạch dưới chân, cho đến những chiếc cốc thủy tinh trên bàn. Mỗi thứ đều làm cho cô tấm tắc, lạ lẫm. Cuối cùng, đưa ra kết luận, nói:

Khó trách, muốn làm hội viên phải nộp nhiều tiền như vậy. Thật đúng là tiền nào của nấy.

"Xin hỏi, hai vị uống gì ạ?"

Bồi bàn mặc quần áo sạch sẽ, gọn gàng. Khuôn mặt sáng sủa, đẹp trai, cùng với nụ cười rất thân thiện, làm cho người nhìn có cảm giác thật thoải mái.

Uông Hải Triều nhận lấy menu bồi bàn đưa, còn Vô Ưu lại cứ nhìn anh bồi bàn, trong lòng suy nghĩ lan man: Người này thoạt nhìn không tồi. Nếu như sinh con với hắn, nhất định sẽ giống hắn, không những đẹp trai, mà giọng nói cũng sẽ rất êm tai đi.

Vô Ưu càng nghĩ càng thấy hài lòng, cô nhìn anh bồi bàn chằm chằm không rời mắt, nụ cười trên mặt càng lúc càng sáng lạn. Mà anh bồi bàn mặt cũng đỏ dần dần. Anh ta làm ở đây đã được ba tháng rồi, phụ nữ đến đây, thông thường đều là đại mỹ nữ. Những người đến đây, đến nhìn cũng chưa từng nhìn anh ta nấy một cái, đơn giản, bởi anh ta chỉ là một tên bồi bàn vô danh tiểu tốt. Nhưng, cô gái trông như nữ sinh thanh thuần trước mặt này, không giống như thế.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch...

Anh bồi bàn cảm giác được tiếng tim đập rất nhanh trong lồng ngực mình. Anh ta không nhịn được, ngẩng đầu nhìn Vô Ưu. Nếu như có thể được hẹn hò với cô, thì thật là tốt. Cứ như thế, hai người bốn mắt nhìn nhau. Tình cảm trong lòng nhanh chóng nảy sinh.

“Khụ khụ… Vô Ưu, cô uống gì?”

Uông Hải Triều nhìn Vô Ưu, định chờ đến lúc cô thu hồi ánh mắt lại, nhưng kết quả, lại phát hiện bốn mắt đang nhìn nhau. Sợ bọn họ lại biến thành “tình yêu sét đánh”, hắn không nhịn được, lên tiếng, phá tan sự mập mờ này.

Uông Hải Triều lên tiếng, đối với Vô Ưu cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng lại làm cho anh bồi bàn giật mình. Thấy được sự luống cuống của mình, hắn vội vàng cúi đầu.

Lúc này, Vô Ưu mới bắt đắc dĩ nhìn menu Uông Hải Triều đưa cho, nghiêm túc lật xem. Như thế nào đều là rượu hả? Rượu sẽ làm hỏng chuyện lớn. Cô đến đây để làm đại sự nha. Uống rượu vào sẽ không làm được gì cả. Cuối cùng, cô cũng phát hiện ra một thứ không phải rượu – trường đảo băng trà! Cô hào hứng ngẩng đầu nhìn anh bồi bàn đẹp trai, nói:

“Tôi uống cái này.”

Bồi bàn cúi đầu nhìn chỗ Vô Ưu chỉ. Đọc thấy là trường đảo băng trà, lông mày anh ta không khỏi nhăn lại. Anh ta khẳng định Vô Ưu không biết đây là một loại rượu nặng, chứ không phải là trà đi.

“Cô chắc chắn…”

“Cho tôi một ly Whisky.”

Uông Hải Triều nói xong, “ba” một tiếng, khép menu lại đưa cho bồi bàn. Mặt khác, ánh mắt hiện rõ sự cảnh cáo. Bồi bàn lập tức hiểu ra, cô gái thanh thuần này, chính là con mồi đã được Uông đại thiếu gia để ý. Đừng nói là Uông đại thiếu gia, cho dù là ai đi chăng nữa, anh ta cũng không thể trêu vào. Cho nên sau khi nhận lại menu, chỉ nói:

“Xin hai vị chờ một lát”.

Rồi lập tức rời đi, không dám nhìn Vô Ưu dù đến một cái.

Anh hùng phải biết thức thời!

Uông Hải Triều rất hài lòng với biểu hiện thức thời của bồi bàn, còn Vô Ưu lại mở to mắt nhìn theo bóng dáng anh bồi bàn. Sau đó, thấy một anh bồi bàn khác mang rượu ra, trong long Vô Ưu không khỏi thất vọng, mím chặt môi.

Đàn ông đều có chung một tật. Có được dễ dàng thì không quý trọng, càng không có được thì càng muốn. Chính vì loại này nhiều, cho nên xã hội mới không hài hòa được.

Uông Hải Triều, trời sinh đã kiêu ngạo. Chỉ có thứ hắn không thích, chứ không có thứ hắn không có được. Hắn vốn để ý đến Vô Ưu, là vì hắn đã rất lâu rồi chưa gặp qua đóa hoa tiểu bách hợp thanh thuần như vậy, cho nên mới định mê hoặc cô, làm cho thất điên bát đảo, sau đó để cô tự lên giường với mình. Nhưng, đến lúc này, suy nghĩ của hắn lại thay đổi, đơn giản vì trong mắt tiểu bách hợp này, không có sự tồn tại của hắn.

“Tôi kính cô một ly, thật vui khi biết cô”.

Uông Hải Triều cười, giơ cao ly rượu về phía Vô Ưu, trong khi Vô Ưu vẫn đang không ngừng tìm kiếm anh bồi bàn đẹp trai kia. Nghe thấy giọng Uông Hải Triều, Vô Ưu đành thở dài, quay đầu lại. Xem ra người kia với mình không có duyên rồi.

Vô Ưu giơ cao ly chạm với hắn, sau đó uống một hơi vơi đi một nửa, cảm thấy mùi vị không tệ, lại đang khát, cho nên đem một nửa còn lại uống sạch. Sau khi uống hết, bỏ ly xuống, ánh mắt lại bắt đầu tìm kiếm mục tiêu trong đám người. Cô vốn chưa lúc nào quên mục đích vào đây.

Uông Hải Triều thấy Vô Ưu uống hai hơi đã hết sạch ly rượu, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa. Hắn thấy Vô Ưu không hề nhìn đến mình, mà cứ nhìn hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, coi hắn như kẻ vô danh, thì hắn vô cùng tức giận.

Hắn, cho dù là hình dáng bên ngoài, quyền thế, hay là tiền tài, so với những người kia đều tốt hơn. Tại sao cô gái này, ngay cả nhìn, cũng không thèm nhìn đến hắn? Thậm chí, còn liếc mắt đưa tình với một tên bồi bàn nhỏ. Vũ nhục! Đối với hắn đây chính là vũ nhục!

Uông Hải Triều cố đè nén cơn lửa giận xuống. Làm cho mình cười thật tự nhiên, hỏi:

“Uống một ly nữa nhé?”

“Uhm? Được, cảm ơn”.

Vô Ưu rút cuộc quay lại nhìn Uông Hải Triều, nói chuyện tươi cười với hắn. Nhưng rồi cũng chỉ được vài giây, cô lại vội vàng quay lại “chính sự” - tìm mục tiêu của mình.

Uông Hải Triều hít sâu một hơi, sau đó vẫy một bồi bàn:

“Cho một trường đảo băng trà”.

Trường đảo băng trà, loại này mùi thì bình thường, nhưng mà sau khi uống xong, rất ngấm. Tửu lượng không tốt, chỉ cần uống một, hai ly sẽ say. Mà cho dù tửu lượng có tốt, thì cũng không uống được mấy ly.

“Để một lát nữa cô uống say, nằm trên giường của ta, dưới thân ta, bị ta xâm chiếm, xem cô có còn xem ta không tồn tại nữa không”.

Uông Hải Triều nhìn Vô Ưu hoàn toàn không để ý đến mình, cười tà khí.

“Mời dùng trường đảo băng trà!”

Bồi bàn đem đồ uống đặt trước mặt Vô Ưu, cúi đầu đang định rời đi. Liền bị Vô Ưu gọi lại:

“Chờ một lát!”

Vô Ưu kêu thật to, làm Uông Hải Triều nhăn chặt mày, bồi bàn liền ngừng bước:

“Tiểu thư, xin hỏi cô muốn gì ạ?”

Vô Ưu hít một hơi thật sâu, sau đó cố lấy dũng khí hỏi:

“Anh tên là gì hả?”

Kỳ thật, cái này không thể trách cô. Cô đã nhìn tất cả đàn ông ở đây, nhưng không có ai được cả. Dáng vẻ toàn kẻ xấu. Đừng nói cùng bọn họ sinh con, chỉ cần nhìn một cái cũng đã thấy khó chịu rồi. Xem ra vẻ thanh thuần, đẹp trai trước mặt này, mới hợp với ý của cô.

“Hả? Hả? Mọi người đều gọi tôi là A Nghị”.

Sau một hồi sửng sốt, anh bồi bàn lấy lại sự chuyên nghiệp, rất nhanh nhẹn, trả lời vấn đề của khách.

“A Nghị, A Nghị”.

Vô Ưu sau khi lẩm nhẩm lại hai lần, lộ ra nụ cười hài lòng, sau lại cất tiếng hỏi:

“Anh có thời gian không, tôi muốn mời…”

Cô định nói mời người ta uống nước, nhưng chưa kịp nói hết câu, anh bồi bàn đã sợ hãi bỏ chạy rất nhanh, bởi anh ta nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Uông đại thiếu gia.

"Bartender!" (người phục vụ).

Cũng cùng lúc đó, có người gọi phục vụ. A Nghị sau khi nghe thấy, như chết đuối vớ được phao. Lớn tiếng đáp:

“Tới liền! Xin hỏi ngài cần phục vụ gì ạ?”

Vừa nói vừa chạy trối chết, tốc độ cực nhanh, cứ như đằng sau có quỷ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Người ngốc có cái phúc của người ngốc (4)

Lại vừa dọa một người chạy mất rồi!

Vô Ưu có chút hỗn loạn. Chuyện gì đây hả? Cô trông kinh khủng như vậy sao? Anh bồi bàn đẹp trai lúc đầu sợ không dám ra đây rồi, đến người này lại bỏ chạy nhanh như vậy. Có cần phải khoa trương như thế không?

Vô Ưu vốn tưởng tìm một người đàn ông lên giường là việc rất đơn giản, nhưng giờ mới ý thức được, từ suy nghĩ, đến hành động thật là khác xa. Tức chết cô rồi! Buổi tối hôm nay nhất định là không thu hoạch được gì rồi. Vô Ưu bức xúc, cầm ly “trà” trước mặt, uống một hơi cạn sạch!

“Có chuyện gì vậy? Mất hứng sao?”

Uông Hải Triều thấy Vô Ưu uống một hơi cạn sạch, vội vàng quan tâm hỏi.

“Không có gì. Tôi có thể uống thêm 1 ly nữa không?”

Cô vừa nói, vừa giơ cái ly trống không trong tay nhìn Uông Hải Triều.

Thêm một ly? Uông Hải Triều sau một hồi sửng sốt, cười nói:

“Đương nhiên là được”.

Sau đó nháy mắt gọi:

“Phục vụ! Cho trường đảo băng trà!”

Lần này không biết là do trùng hợp, hay vì phục vụ nam đều sợ hết, mà đưa rượu ra là một cô gái:

“Trường đảo băng trà đây ạ! Mời thong thả dùng!”

Cô gái vừa đặt ly rượu đặt xuống, vừa len lén đánh giá Vô Ưu. Lúc đứng lên, trên mặt hiện rõ sự thất vọng. Nhưng lại lập tức tươi cười, đưa một tờ giấy cho Uông Hải Triều.

“Xin chào. Tôi là Thước Tạp. Đây là số điện thoại của tôi. Có thời gian chúng ta nói chuyện nhé.”

Thấy ánh mắt mị hoặc của Uông Hải Triều, cô phục vụ liền trưng ra nụ cười hấp dẫn, vô hạn quyến rũ, sau đó xoay người rời đi.

Phụ nữ! Đây mới là phụ nữ nha!

Vô Ưu nhìn theo bóng lưng cô phục vụ, không nhịn được cảm thán. Đều là phụ nữ, cô như thế nào lại kém xa người ta như vậy? Nếu như mình có thể bằng được 1/10 người kia, thì đã không phải vì lừa một người đàn ông lên giường mà ở chỗ này rầu rĩ rồi.

Thật vô vị!

Trong khi Vô Ưu đang mơ hồ ngưỡng mộ cô gái kia, thì trong mắt Uông Hải Triều, cô ta không có nửa điểm hứng thú. Hắn tùy tiện đem tờ giấy cô phục vụ đưa, ném trên bàn. Sau đó, lại ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, thuần khiết, không trang điểm của Vô Ưu.

Hắn rất ghét hôn phụ nữ mà trên mặt có một lớp phấn dày, vì khi hôn, hắn sợ son môi bị dính vào môi mình. Rồi lại phải lo lắng, ăn phải son đó có bị trúng độc hay không. Nên khi nhìn khuôn mặt không trang điểm của Vô Ưu, thấy đôi môi không thoa son, tự nhiên, hắn có ý nghĩ, muốn hôn môi cô thật nhẹ nhàng, tinh tế, chậm rãi nhấm nháp, cảm giác thật xúc động.

“Haizzzzzzzzzzzzzz!”

Xem ra tối nay nhất định là công cốc rồi. Vô Ưu thở dài một hơi, sau đó cầm ly “trường đảo băng trà” trước mặt dốc một hơi cạn sạch. Cứ như vậy, 3 ly rượu đã được cô cho vào bụng một cách vô ý thức.

Sao lại chưa có phản ứng gì nhỉ? Nhìn cô ta như không biết uống rượu, chẳng lẽ tửu lượng lại cao như thế sao? Ngay cả Uông Hải Triều, nếu uống 3 ly đó, cũng sẽ không được tỉnh táo như Vô Ưu. Anh ta hơi sốt ruột, nhíu mày.

“Uống thêm một ly nữa đi”.

Uông Hải Triều giờ đã hạ quyết tâm muốn làm cho Vô Ưu thật nhanh say, bởi hắn đã không thể chờ đợi được nữa. Hắn muốn hôn cô.

“Không được, tôi uống vài ly rồi. Hơn nữa tôi phải đi rồi”.

Cô mặc dù thực sự không muốn cứ như vậy mà bỏ cuộc, nhưng, cô cũng không có cách nào. Cô như thế nào lại vô dụng như thế chứ? Tìm mãi không được mục tiêu. Vì vậy, cô quyết định đi về. Trước hết đúc kết lại kinh nghiệm thất bại, sau đó tối ngày mai tiếp tục cố gắng. Nhưng, Uông Hải Triều không nghĩ như vậy, miếng thịt đã đến miệng, sao hắn có thể buông tha. Hắn cười nói:

“Hay là uống ly rượu đi, uống rượu buổi tối không mất ngủ đâu”.

Vô Ưu nghĩ thấy cũng đúng. Dù sao cũng chả có việc gì để làm, uống một ly với hắn cũng chả sao. Cho nên, gật đầu cười.

Uông Hải Triều thấy kế hoạch của mình sắp thành công, vẻ mặt liền tươi cười sáng lạn khác thường. Hắn chăm sóc hỏi:

“Cô muốn uống gì?”

Vô Ưu suy nghĩ một lúc, nói:

“Anh làm chủ đi. Tôi không biết cái gì uống được”.

Uông Hải Triều gật đầu, sau đó búng ngón tay với bồi bàn gần đó, nói:

“Cho BlueHawaii”.

“BlueHawaii?”

Vô Ưu nhìn Uông Hải Triều hỏi, còn Uông Hải Triều thì gật đầu.

Vô Ưu cười nói:

“Rượu này nghe tên hay hay a”.

Nói xong, có chút nóng ruột thật muốn nếm thử ngay. Cô không hề biết, hai loại rượcu khác nhau, mà uống cùng lúc sẽ rất dễ say. Huống hồ, vừa rồi cô uống chính là ba ly trường đảo băng trà!

Phục vụ đưa rượu tới, Vô Ưu nếm thử một ngụm nhỏ, thấy mùi vị cũng không tệ, liền uống một hơi cạn sạch. Vẻ mặt Uông Hải Triều lộ ra nụ cười đắc ý.

……..

“Thế nào? Tí nữa cô định đi đâu vậy?”

Uông Hải Triều lợi dụng nói chuyện phiếm với Vô Ưu, để chờ cho cô say hẳn. Mà Vô Ưu vừa nghe đến đề tài “đi đâu”, lại bắt đầu nghĩ ngợi, lẩm bẩm: “Ô ô, tôi đi đâu đây? Bệnh viện? Nhà?” Vừa nói, vừa gục mặt vào bàn. Cô không phải là say, mà là chán nản nha. Về nhà thì lo lắng bà nội ở trong viện, còn vào bệnh viện thì thật không còn mặt mũi để vào.

Cô vốn không phải là say, nhưng trong mắt Uông Hải Triều thì ngược lại. Hắn nhìn ly rượu trống không của Vô Ưu, trên mặt lộ ra nụ cười xảo trá: đã thành công.

“Tôi tranh thủ đi toilet một lát, rồi sẽ về tiễn cô. Cô không được đi đâu, chờ tôi nhé.”

Uông Hải Triều nhìn Vô Ưu đang gục trên bàn, gật gật đầu, đứng lên đi đến quầy Bar. Sau khi thanh toán xong, vào toilet, cũng không quên gọi điện thoại đặt một phòng tại khách sạn gần đây.

……

“Uống ly nước giải rượu đi này.”

Uông Hải Triều vừa rời đi, anh bồi bàn lúc đầu được Vô Ưu “chấm” liền đi tới, đặt ly nước trước mặt cô. Nhưng không đợi cô mở miệng, anh ta đã nhanh chóng rời đi. Mặc dù anh ta thích cô, nhưng anh ta thực sự không thể đắc tội với Uông đại thiếu gia.

Vô Ưu nhìn anh bồi bàn thoáng cái đã rời đi, không nhịn được, thất vọng rên lên: “Ô ô”. Bộ dạng của cô như thế, khiến cho Đường Báo vừa đi vào cửa đã chú ý. Đúng là Vô Ưu hôm nay thật đủ xui xẻo. Đầu tiên là đụng phải tên “hoa hoa công tử” - Uông đại thiếu gia, giờ lại đụng phải ngay tên Đường Báo bại hoại này.

Đường Báo nhìn Vô Ưu say rượu gục trên bàn, như thấy được coi mồi tự dâng tới mình. Đến ngồi cạnh cô hỏi:

“Tiểu mỹ nữ, sao lại đi một mình hả?”

Vô Ưu vừa nghe giọng đã biết luôn không phải người tốt, cho nên cũng không thèm liếc mắt một cái, liền nhìn đi chỗ khác. Mà lúc này, trong tay Đường Báo đang cầm cái gì đó, bỏ vào cốc nước bồi bàn vừa đưa tới cho Vô Ưu. Sau đó cười nói:

“Đừng lo, tôi không có ác ý. Chỉ là thấy cô hình như uống hơi nhiều, cho nên đến đây hỏi han một chút thôi.”

Không đánh vào khuôn mặt đang cười. Người ta khách khí làm cô cảm thấy mình thật luống cuống. Nên liền ngồi thẳng người, cười nói:

“Cảm ơn quan tâm, tôi không có chuyện gì”. Cô đáp lại.

Trong bụng Đường Báo cười như nở hoa, xem ra chỉ cần không tới hai phút đồng hồ, hắn là sẽ ngắt được bông hoa này. Nói cách khác, hắn sẽ “chơi” được một cô gái trong thời gian ngắn nhất. Lại có kỷ lục mới rồi. Thật khiến cho người khác phải ngưỡng mộ. Hắn cười nói với Vô Ưu:

“Uống chút nước đi, cho đỡ khó chịu.”

“Cảm ơn.”

Vô Ưu nhìn dáng vẻ tử tế của Đường Báo, thầm nghĩ: “nhìn người không thể nhìn tướng mạo”. Thật là có đạo lý. Người này thoạt nhìn không giống người tốt, không ngờ lại tốt như thế. Vô Ưu đang nghĩ ngợi, nhìn đến cốc nước Đường Báo đưa, đang định đưa cốc nước lên miệng, thì nghe thấy giọng nói khó chịu của Uông đại thiếu gia:

“Đường Báo. Ngươi muốn làm gì hả?”

Vô Ưu buông cốc xuống, nhìn Uông Hải Triều đang nổi giận đùng đùng. Trong lòng nghĩ, hai người này hẳn là không có ân oán gì đi? Nếu thật là có, thì cô phải tránh xa chỗ này mới được, chẳng may bị thương thì không hay rồi.

Đường Báo thấy Vô Ưu bỏ cốc nước xuống, kế hoạch của mình đã bị Uông Hải Triều làm hỏng, thì trong lòng không khỏi khó chịu.

"Vậy còn ngươi muốn làm gì?"

Hai người kia, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau như tóe lửa khắp nơi. Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì khẳng định hai người kia đã bị băm thây vạn đoạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Người ngốc có cái phúc của người ngốc (5)

Ngay lúc Vô Ưu tưởng là hai người kia sẽ đánh nhau to, đột nhiên âm nhạc ngừng lại. Cùng với tiếng nhạc đã ngừng, Uông đại thiếu gia với Đường Báo đang lửa giận phừng phừng, cũng đột nhiên biến mất trong tích tắc. Lúc Vô Ưu đang cảm thấy kì lạ, đột nhiên truyền đến âm thanh:

Cộp! Cộp! Cộp!

Tiếng bước chân rõ ràng, dứt khoát, có lực. Trong không gian yên tĩnh, làm cho không khí trong phòng trở nên quỷ dị đến khác thường. Vô Ưu nuốt mạnh nước miếng, cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh vừa phát ra, lập tức trợn tròn hai mắt: một người đàn ông, một người đàn ông thật tuấn tú. Người đàn ông đẹp trai siêu cấp này, làm cho người ta nhìn không thể rời mắt.

Lần đầu tiên trong đời, Vô Ưu biết, thì ra có lúc chính mình cũng quên cả hô hấp.

Hai tròng mắt người đàn ông đảo qua toàn vũ trường. Anh nhìn đến chỗ nào, chỗ đó lập tức trở nên khẩn trương. Lúc ánh mắt kia lướt qua Vô Ưu, cô có cảm giác, trái tim mình đã đập nhanh một nhịp. Người đàn ông ngồi xuống chỗ quầy Bar. Pha chế rượu liền dùng tốc độ nhanh nhất, rót một ly rượu cho anh.

Bàn tay thon dài, trắng nõn bưng ly rượu lên trông đến nghệ thuật. Sau đó, đưa lên miệng chậm rãi uống. Giống như anh đang nhấm nháp rượu, tất cả những người khác nhìn anh chăm chú, không nỡ rời đi, dù chỉ một khắc, vẻ mặt chờ mong. Cứ như là anh đang uống rượu, còn họ, chính là ly rượu vậy.

Cuối cùng, khuôn mặt người đàn ông cũng buông lỏng, lộ ra vẻ lạnh nhạt, nhìn không ra nét cười. Tất cả mọi người cũng được buông lỏng, tươi cười. Ngay lúc anh buông ly xuống, âm nhạc lại réo rắt vang lên. Cả "Diễm" khôi phục sự lại náo nhiệt trước đó, cứ như không gian yên tĩnh, khẩn trương vừa rồi chưa hề tồn tại.

Vô Ưu nhìn người đàn ông đang nhàn nhã uống rượu tại quầy Bar, có chút ngây ngất. Cảm giác như không có thực. Sau đó cả người vô lực gục nằm trên bàn, nhìn chằm chằm người kia, vừa nhìn vừa nghĩ: "Anh ta thật là người sao?"

Cô say! Vô Ưu lúc này thực sự say! Cô thật đúng là người ngốc, nhưng lại có cái phúc của người ngốc nha. Hết lần này đến lần khác, sớm không say, muộn không say, bây giờ lại say. Nếu say lúc sớm, có thể sáng ra, cô đã ở trên giường của Uông Hải Triều rồi. Sau đó say, thì cũng khó nói. Có thể là Uông Hải Triều, mà cũng có thể là Đường Báo. Chỉ có say lúc này, mới là an toàn nhất. Vì có Phương Đông Dạ ở đây, không một ai dám coi thường mà hành động tùy tiện.

Tục ngữ nói, có được người chồng tốt, chính là một phần thưởng. Mà nếu như có được Phương Đông Dạ, thì sau này tha hồ hưởng thụ vinh hoa phú quý. Không tính đến điều này, chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy anh, cũng đã khiến người ta thần hồn điên đảo rồi. Bỏ hết tất cả cũng đáng giá.

"Xin chào. Em là… Em là Đắc Ý Giai."

Rút cuộc có một người phụ nữ dũng cảm đi qua.

Khuôn mặt xinh đẹp, dáng người hoàn mỹ, vốn được coi là một người phụ nữ đẹp nhất nơi đây. Nhưng, khi đứng trước mặt Phương Đông Dạ, bộ dạng luôn cao ngạo, luôn ngẩng đầu, ưỡn ngực trước mặt đàn ông của Đắc Ý Giai, vì khẩn trương cao độ mà nói lắp.

Mất hứng quá đi. Phương Đông Dạ thấy có người quấy rầy mình, cảm giác có chút nhàm chán. Nhưng, người tới là khách, anh sẽ không vì thế mà thất lễ với khách. Vì vậy, anh buông ly rượu, quay đầu nhìn về phía đại mỹ nữ kia. Một câu cũng không thèm nói, chỉ nhìn cô ta, tỏ ý như hỏi: "Có chuyện gì không?"

Đắc Ý Giai gặp tình huống này, vội đưa tờ danh thiếp đã cầm từ trước ra.

Phương Đông Dạ nhìn tờ danh thiếp bị ướt vì mồ hôi, ánh mắt lộ nụ cười châm chọc. Đắc Ý Giai phát hiện ra tờ danh thiếp đã bị ướt, lại nhăn nhúm,

khuôn mặt liền trở nên đỏ bừng. Nói một câu:

"Xin lỗi, đã quấy rầy rồi." Sau đó liền chạy mất.

Một người phụ nữ hoàn mỹ như thế, lại chuẩn bị kỹ từ trước, nhưng kết quả cũng bỏ chạy trối chết, làm cho tất cả những phụ nữ khác đang có ý định ngo ngoe tiếp cận, như bị dội một gáo nước lạnh. Toàn bộ đều nhìn nhau mà làm, không ai dám động thủ. Mà Vô Ưu lúc này, đang nằm gục trên bàn nhìn chằm chằm Phương Đông Dạ, mặt thoáng lộ ra nét tươi cười.

……..

Rượu có thể làm cho con người trở nên gan dạ! Nói Vô Ưu là người gan dạ thì không đúng, nhưng quả thật, rượu đã làm cô trở nên gan dạ. Cô ngồi thẳng người, cầm ly nước trên bàn đứng lên.

"Hả!"

Lúc Đường Báo ý thức được việc cô sắp làm, dọa hắn thiếu chút nữa đã la lên. Bộ dạng luống cuống của hắn, khiến Uông Hải Triều không khỏi nghi ngờ. Đường Báo cười giả lả khỏa lấp:

"Tôi đột nhiên nhớ ra tôi còn có cuộc hẹn. Tôi đi trước đây." Đường Báo nói xong, cười, bước nhanh ra cửa.

Không thích hợp chút nào. Thật quá bất thường đi.

Uông Hải Triều nhìn Đường Báo rời đi, trong lòng không khỏi nghi ngờ, nhưng hắn cũng chẳng thèm quan tâm nhiều, bởi, Đường Báo đi rồi, thì tiểu mỹ nhân kia chính là của hắn. Nghĩ xong, hắn nhìn về phía Vô Ưu, lúc này mới choáng váng. Người đâu rồi? Lúc hắn phát hiện ra Vô Ưu, thì cô đã đi tới gần Phương Đông Dạ rồi. Muốn ngăn cản, cũng không kịp nữa rồi.

Thật đáng chết! Hắn đã nghi ngờ, tên Đường Báo kia nhất định không thể tốt như vậy, tự nhiên nhường tiểu mỹ nhân cho hắn. Thì ra, hắn ta là sợ trách nhiệm nên bỏ chạy mất.

Nếu không thể ngăn cản được, thì cũng chỉ có thể chờ thôi. Uông Hải Triều không hề hoang mang, từ từ uống rượu, đồng thời nhìn chăm chú về chỗ Phương Đông Dạ. Chờ sau khi Vô Ưu bị cự tuyệt trở lại. Nhưng mà, kết quả đúng là có nằm mơ hắn cũng không nghĩ ra.

"Này, mời anh uống rượu."

Vô Ưu đi tới trước mặt Phương Đông Dạ, cầm ly nước trong tay đưa cho anh, cười nói.

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu trước mặt, áo T Shirt, quần jean. Mặt liền lộ ra nụ cười hứng thú. Thứ nhất, là vì cô ăn mặc không giống người khác, thứ hai là vì vẻ mặt của cô. Đôi mắt to, long lanh, không vội vàng, cũng không chút sự sợ hãi. Nếu như phải diễn đạt bằng lời về cảm giác của anh, thì nói chính xác chính là hưng phấn.

"Cảm ơn."

Phương Đông Dạ là người chỉ luôn uống một loại rượu, nhưng lại nhận "rượu" của Vô Ưu đưa. Đây chính là ngoại lệ đầu tiên. Vẻ mặt Vô Ưu liền tươi cười, nụ cười rất đơn thuần đáng yêu. Phương Đông Dạ nhìn thấy nụ cười xinh đẹp, đơn thuần đó, nâng ly uống một hơi cạn sạch.

Nước??!

Phương Đông Dạ sau khi uống xong mặt biến sắc.

Cô gái này không phải là bỡn cợt mình đi? Nghĩ đến khả năng này, Phương Đông Dạ dùng ánh mắt bắt đầu đánh giá Vô Ưu. Mà Vô Ưu vẫn như trước, tươi cười. Thậm chí, nụ cười nhìn còn có chút hơi lố. Cô ấy không phải là đã uống rượu đi?

Phương Đông Dạ nghĩ đến khả năng này, liền áp sát thân thể vào Vô Ưu. Hành động của anh khiến cho mọi người trong vũ trường trở nên gấp gáp. Bởi, từ ngoài nhìn vào, trông giống như anh muốn hôn Vô Ưu. Phương Đông Dạ mặc kệ mọi người nghĩ như thế nào, lại càng áp sát Vô Ưu. Đến khi mũi mình gần chạm vào miệng cô, mới dừng lại.

"Ha hả, anh thở phả vào mặt tôi, làm tôi nhột nha".

Vì Phương Đông Dạ dựa vào quá gần, thở ra làm Vô Ưu rất không thoải mái, cho nên vừa cười, vừa nói, tay thì không chút "thương hoa tiếc ngọc", đẩy khuôn mặt tuấn tú siêu cấp của Phương Đông Dạ ra.

Đáng chết! Cô ta thực sự uống hơi nhiều.

Khi Phương Đông Dạ phát hiện ra điều, mặt liền nhăn nhó. Mà Vô Ưu lại nhìn anh cười khúc khích: anh ta trông rất được a. Nếu cùng anh ta sinh con, như vậy con sinh ra nhất định sẽ cực kì đáng yêu. Vừa nghĩ như thế, nhìn Phương Đông Dạ, Vô Ưu lại liên tưởng đến hình dáng xinh đẹp của con mình, không nhịn được, đưa tay ra sờ. Phương Đông Dạ cũng cứ như vậy, không hề nhúc nhích, để mặc cô tùy ý "bất kính" với mình.

Cô ấy đang ngắm mình sao? Cô muốn sờ mình sao?

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu, rõ ràng là đang vuốt ve mình, nhưng ánh mắt lại mơ hồ, như đang tìm kiếm hình dáng của người khác. Không hiểu sao lửa giận bùng lên. Anh dùng lực giật tay cô ra, kết quả làm cô suýt nữa ngã lăn trên đất. Cũng may, anh phản ứng nhanh, ngay lúc đó kéo cô vào lòng, làm cô tránh được màn "hôn môi" với mặt đất.

Phương Đông Dạ bất đắc dĩ cúi đầu, nhìn cô gái đang trong lòng mình, lại phát hiện ra, cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Người ngốc có cái phúc của người ngốc (6)

Phương Đông Dạ nhìn màn không thể tin được trước mắt, không biết nói gì cho phải. Trên khuôn mặt lãnh khốc, lộ ra nụ cười thản nhiên.

"Này, tỉnh lại".

Phương Đông Dạ cố gắng đỡ Vô Ưu ngồi dậy, cô lại lần nữa dựa vào lòng anh. Tay quyệt miệng, bất mãn nói:

"Không được lộn xộn. Có nghe không hả!"

Phương Đông Dạ đành đứng bất động, để cô tùy ý dựa vào.

"Ông chủ?"

Giám đốc đi tới, cung kính đứng một bên. Chờ Phương Đông Dạ có gì phân phó. Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu đang trong lòng mình. Đúng ra, anh sẽ giao cô cho giám đốc ở đây xử lý, nhưng không hiểu sao, lại không muốn nhanh như vậy buông cô. Tự nhiên, anh rất muốn trông thấy bộ dạng của cô sau khi tỉnh dậy.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn của Vô Ưu trong lúc mở ngủ đã ửng hồng, còn có cái miệng nhỏ nhắn đang mấp máy, trông thật muốn âu yếm. Người có thể khiến cho anh hứng thú rất ít, cho nên anh càng không dễ dàng bỏ qua như thế.

"Tôi đưa cô ấy lên lầu nghỉ ngơi. Nếu lát nữa có bạn cô ấy đến tìm, nói cô ấy đang nghỉ, sẽ có người đưa cô ấy về sau".

Sau khi nói xong, Phương Đông Dạ ôm Vô Ưu lên lầu. Khác với lúc đến thật khoa trương, lúc rời đi cứ thế im hơi lặng tiếng mà đi.

……..

Ba!

Trong nháy mắt điện được bật lên. Mọi thứ trong phòng đều hiện rõ. Nếu như ở dưới lầu, "Diễm" thật xa hoa, náo động, thì ở nơi đây, dường như thật yên tĩnh, mà ưu nhã. Trong phòng, màu trắng hoa lan là chủ đạo, nhìn qua, như thấy trước mắt sáng ngời. Nơi này trông không quá hoàn mỹ, nhưng lại rất sạch sẽ, khiến người ta có cảm giác, thật không dám chơi đùa ở đây.

Phương Đông Dạ đặt Vô Ưu đang mơ mơ màng màng lên một chiếc giường lớn. Chiếc giường này, trừ anh ra, chưa từng có người nào nằm qua. Nhìn Vô Ưu mơ ngủ, lông mày Phương Đông Dạ đột nhiên nhăn tít lại.

Đáng chết!

Lửa dục trong lòng đột nhiên như bốc cháy, làm anh không chịu được rủa ra tiếng.

Anh – Phương Đông Dạ, mặc dù trên mỗi nước đều có câu lạc bộ "Diễm" xa hoa của anh, nhưng anh chưa bao giờ thích dây dưa với phụ nữ. Phụ nữ giúp anh làm ra tiền, thì còn có thể, ngoài ra chính là phiền toái. Cho nên, anh cũng không "làm bậy" với phụ nữ, bởi, anh cảm thấy bẩn.

Nghiện sạch sẽ, có điểm như là bệnh. Không chỉ là vẻ ngoài, ngay cả nội tâm cũng thế. Cho nên, vừa nghĩ đến chuyện lên giường cùng phụ nữ, anh tự nhiên trở nên cụt hứng. Người hiểu anh thì biết anh là người ưa sạch sẽ, mà người không biết lại hoài nghi anh có vấn đề. Kỳ thật, ngay cả người hiểu rõ anh cũng thường xuyên trêu chọc anh. Dù sao trong cái thời đại coi trọng vật chất này, anh hai mươi sáu tuổi vẫn là xử nam, thì thật sự có chút làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

Chưa từng trải qua cảm giác bị dục hỏa thiêu đốt như thế này, khiến anh ý thức được có chuyện không bình thường. Anh bị hạ dược rồi! Đầu tiên, anh nghĩ tới ly nước. Ánh mắt hoài nghi nhìn về phía cô gái đang ngủ. Ở cô toát ra hương vị ngọt ngào, trông thật giống trẻ con. Là cô làm sao? Sao cô lại làm như vậy? Nhưng anh cũng không kịp nghĩ nhiều, cứ như vậy, cảm giác khô nóng làm cho lý trí của anh hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại dục vọng nguyên thủy của con người.

Nếu cô đã dám làm như thế, thì để tự mình chịu trách nhiệm đi!

Phương Đông Dạ giống như ác ma, thở dồn dập, hổn hển, tiến gần đến Vô Ưu đang ngủ. Đang ra sức áp chế dục vọng của mình, lại nhìn Vô Ưu trong lúc mơ ngủ đột nhiên mấp máy miệng, lý trí hoàn toàn biến mất: để xem ngày mai cô tỉnh lại sẽ giải thích như thế nào, còn bây giờ, anh chỉ có thể giải quyết nỗi bức bối mà cơ thể đang đòi hỏi thôi.

……

Sau một hồi mãnh liệt qua đi, Phương Đông Dạ thấy trên chiếc drap giường trắng tinh, điểm vệt máu hồng chói mắt, khuôn mặt anh tự nhiên lộ ra một nụ cười.

... ...

Loảng xoảng!

Phương Đông Dạ hất tay, bình hoa trắng rơi vỡ tan tành. Anh gầm lên giận dữ.

Đáng chết!

Anh chưa bao giờ bị luống cuống như vậy. Có nằm mơ anh cũng không ngờ, chính mình cư nhiên bị cô gái có vẻ ngoài thanh thuần kia bỡn cợt. Cô xuất hiện thần bí, biến mất cũng im hơi lặng tiếng. Nếu không phải vệt máu hồng rõ ràng trên tấm drap giường, cùng với cảm giác thoải mái, thỏa mãn trong thân thể, thì anh đã thật sự tưởng rằng, chính mình đã trải qua một hồi xuân mộng.

Việc này đối với anh quả thực là vô cùng sỉ nhục! Anh nhất định phải tìm ra cô gái kia, sau đó, bắt cô giải thích rõ ràng, việc chết tiệt này, rốt cuộc là thế nào.

Trong phòng họp, toàn bộ nhân viên của "Diễm" đi làm tối qua đều đang đứng nơm nớp lo sợ, không biết rút cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

"Hôm qua, là ai dẫn cô gái kia đến đây?"

Phương Đông Dạ nhạy cảm nhìn về phía tiếp tân. Anh chắc chắn, cô gái kia không có thẻ hội viên. Cô tiếp tân ấp a ấp úng, thuật lại tình huống hôm qua.

"Vậy ly nước đó là thế nào?"

Anh bồi bàn đẹp trai run lên, bắt đầu giải thích.

...

Cứ như vậy, trong thời gian ngắn ngủi, Phương Đông Dạ đưa ra các nghi vấn, rồi đem toàn bộ nguyên nhân, kết quả của sự việc trên, gắn kết lại. Coi như việc đã sáng tỏ.

Mặc dù anh không biết cô gái kia tới đây vì mục đích gì. Nhưng, cô thực sự đã làm cho anh phải toát mồ hôi lạnh. Nếu như anh không xuất hiện lúc đó, không phải cô đã bị Uông Hải Triều chuốc cho say rồi làm thịt rồi sao? Hoặc không thì, cũng là tên tiểu nhân Đường Báo kia.

Dám động đến người phụ nữ của anh! Được! Anh sẽ để cho hai tên kia thật thảm hại trong giới này.

Trên đầu bị đặt một cây đao, mà lão nhân gia hai nhà kia lại hoàn toàn không biết. Hai lão phải lao lao, khổ khổ, nhọc nhằn mãi mới có được giang sơn này, nhưng bây giờ, lại sắp bị chính con mình hủy hoại.

Không tin? Anh không làm được? Không! Anh là ai chứ? Phương Đông Dạ anh, ngoài mấy trăm câu lạc bộ như 'Diễm' ở khắp các nước ra, còn có một thân phận khác phía sau lớp vỏ bọc ông chủ, đó là chủ tịch tập đoàn "Trụ" thần bí. Nếu như anh muốn, có thể dễ dàng làm cho hàng trăm xí nghiệp lớn mạnh trở thành dĩ vãng. Huống hồ, chỉ là hai cái công ty cỏn con của hai người kia...

Tốt nghiệp đại học. Không có nghề nghiệp. Gia cảnh bình thường. Có khả năng mang thai.

Đây là tin tức Phương Đông Dạ có được sau khi cho điều tra. Anh liền vận dụng đầu óc nhạy cảm suy tính, trong thời gian ngắn đã đưa ra phương án hành động: Thứ nhất, tổng công ty đưa thông báo tuyển dụng sinh viên đã tốt nghiệp đại học, với điều kiện ưu đãi, đặc biệt ghi là: nếu như sinh con, có thể nhận lương gấp đôi khi nghỉ thai sản; Thứ hai, anh dùng phân phận ông chủ của 'diễm', liên tiếp xuất hiện trước truyền thông.

Nếu như cô muốn tìm mình, nhất định sẽ tìm được nếu thấy mình trên tin tức. Hoặc giả, cô không đến tìm, như vậy chứng minh cô đang tránh mình, đã vậy, đưa ra thông báo tuyển dụng hấp dẫn, dụ cô đến công ty làm việc. Tóm lại, cô đừng có mà mơ tưởng thoát khỏi bàn tay của anh.

...

Lúc Phương Đông Dạ đang đặt thiên la địa võng để tìm Vô Ưu, thì cô lại đang ngẩn người cách 'Diễm' không tới mười thước.

Cô nàng ngốc nghếch này, đương nhiên cái gì cũng không nhớ rõ rồi. Cô chỉ nhớ được mình uống rượu ở 'Diễm', sau đó thì cái gì cũng mơ mơ màng màng, không nhớ rõ. Đầu tiên là thấy một đại mỹ nam, sau đó là một hồi xuân mộng thất điên bát đảo.

Ô ô, điều mà cô nghĩ không ra chính là, chính cô thế mà lại thất thân rồi. Rạng sáng hơn bốn giờ, cô tự nhiên thấy đói tỉnh dậy, lại nghe bên cạnh có tiếng thở đều của một người đàn ông. Lúc đó cô chẳng kịp nghĩ gì, cũng chẳng hỏi tại sao, cứ thế trong đêm tối lục lọi, tìm quần áo của mình mặc vào, sau đó bỏ chạy trối chết.

Vô Ưu sau mấy giờ ai oán, hối tiếc, liền lấy lại tinh thần bắt xe đến bệnh viện. Mặc dù cô không thấy rõ mặt người đàn ông kia, nhưng cô thật hy vọng, mình có thể mang thai. Bởi, chỉ cần nghĩ đến chuyện này lần nữa, là cô thực muốn chết rồi. Cô không dám nghĩ, mình có thể làm lại một lần nữa.

Sau khi Vô Ưu tới bệnh viện, ngồi dựa vào giường của bà, mệt mỏi ngủ thiếp đi. Bà nội thấy bộ dạng cô hình như rất mệt mỏi, cũng không có ép hỏi cô, trong lòng nghĩ, dù sao việc lập gia đình cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể xong. Nhưng mà qua một ngày, rồi ba ngày, thấy Vô Ưu mỗi ngày đều đến bệnh viện như thường, không hề đi tìm người hẹn hò. Bà nội rút cuộc cũng không thể nhịn được nữa.

"Vô Ưu à, cháu có phải là đã quên việc đã đáp ứng với bà rồi không?"

Giả bộ đã lâu, cảm giác bất an lúc sáng sớm thật đúng là không sai nha. Vô Ưu nhìn bà nội vô tội nói:

"Chuyện gì ạ?" Giả vờ suy nghĩ, một hồi sau mới nói:

"Oh, không có đâu bà. Chỉ là, cháu chưa biết kết quả sẽ thế nào thôi."

Khụ khụ khụ khụ khụ khụ…

Bà nội lại bắt đầu ho khan rồi, nhưng mà, lần này không phải là giả bộ, mà là thực sự tức giận. Sau khi hết ho khan, bà thở hổn hển nói:

"Không biết, không biết sao không đi tra, đi hỏi hả?" Cái con nhóc mơ hồ này, không tức giận, cũng bị cô làm cho tức giận rồi.

"Oh"

Vô Ưu đứng lên, đi đến phòng bán thuốc của bệnh viện mua que thử thai.

...

"Ô ô, đẹp trai quá đi. Dạ, em yêu anh."

Vô Ưu vừa mới đi đến cửa phòng bán thuốc, đã thấy cô bán thuốc đang nhìn màn hình tivi, thốt ra cái giọng mê trai. Cô nghe xong, không khỏi rùng mình một cái, sau đó lớn tiếng nói với cô bán thuốc:

"Xin chào, tôi muốn mua que thử thai."

Nhân viên bán thuốc tự nhiên bị quấy rầy thì cực kì bất mãn, hơn nữa, lại nghe Vô Ưu nói mua que thử thai thì trên mặt càng lộ ra vẻ khinh thường. Theo trực giác, cô ta quy luôn cho Vô Ưu là cái loại trẻ vị thành niên ăn vụng trái cấm:

"Đây, hai mươi đồng."

Vô Ưu không để ý tới ánh mắt của cô ta, cầm đồ vừa định đi, lại nghĩ, nếu một cái không cho kết quả thì làm thế nào?

"Tôi mua mười cái."

Lúc nhân viên bán hàng còn đang trợn mắt, há hốc miệng nhìn mình, Vô Ưu liền bỏ lại hai trăm đồng, cầm mười cái que thử thai chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Hít sâu, hít sâu… Rốt cục đáp án cô chờ đợi cũng có rồi.

Có, thật sự có?

Cô bây đã là phụ nữ có thai rồi. Vô Ưu cầm mười que thử thai, chạy vào phòng bệnh của bà, báo ‘tin tức tốt’ cho bà.

Bà nội biết đứa cháu ngốc nghếch của mình đã hiểu lầm ý mình. Tim thai cũng có rồi. Gạo đã nấu thành cơm, cũng chỉ có thể chấp nhận thôi. Chỉ cần cha của đứa bé chịu trách nhiệm là được rồi. Nghĩ thế, nhưng khi nghe Vô Ưu nói không thấy rõ mặt, cũng không nhớ gặp lúc nào, bà xém chút nữa đã chết vì bực đi.

Bà xem như là bị đứa cháu này đánh bại hoàn toàn rồi. Tình huống bây giờ thành ra, tiền trong nhà hết sạch. Tiền sau khi lo cho Vô Ưu học đại học xong, thì còn chẳng là bao. Giờ Vô Ưu lại có thai, không thể đi kiếm tiền được. Sau một hồi lo lắng, nghĩ ngợi, bà quyết định đem cái nhà đang ở - tài sản duy nhất có giá trị bán đi, sau đó, về quê ở một thời gian, chờ Vô Ưu sinh xong sẽ tính tiếp.

Phương Đông Dạ à Phương Đông Dạ, cho dù anh có sắp xếp chu toàn siêu việt đến đâu đi chăng nữa, thì khẳng định cũng không thể ngờ, sự thật sẽ thành thế này đi. Xem ra Phương Đông Dạ anh chưa bao giờ thua, lần này chắc chắn là thua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Con thiên tài (1)

Năm năm sau.

"Bà ơi, chúng cháu đi đây, tuần sau sẽ về thăm bà."

Một cậu nhóc non nớt, xinh đẹp đến khác thường, khoát tay với một bà lão. Bà lão cũng khoát khoát tay lại, giọng nuối tiếc:

"Uh, tiểu bảo bối, nhớ đọc sách chăm chỉ, chăm sóc mẹ tốt nhé."

Vô Ưu vừa nghe xong, mặt đen lại. Nói gì vậy hả? Phải là mình chăm sóc tên tiểu quỷ này mới đúng chứ. Tên tiểu quỷ kia thấy cô không phục, liếc mắt một cái, sau đó nói với bà đang đứng cạnh xe:

"Vâng, bà yên tâm. Cháu sẽ chăm sóc người phụ nữ này thật tốt."

Đúng như mọi người dự đoán, bé trai đáng yêu trông như thiên sứ này, chính là kết quả trong lúc mơ hồ, tưởng bại mà thành, của Vô Ưu năm năm trước. Thiên tài từ khi còn trong bụng - Nhạc Diễm.

Xe đi càng lúc càng xa. Cậu bé kia cuối cùng cũng thôi không vẫy tay từ biệt bà nữa, ngồi ngay ngắn lại chỗ của mình.

Bốp!

"Hả, mẹ làm gì vậy?"

Vừa ngồi ngay ngắn, liền bị Vô Ưu tát luôn một cái vào đâu. Cô đã phải nhẫn nhịn lâu lắm rồi. Cô trợn mắt trừng trừng nói:

"Cái gì là 'người phụ nữ này'? Ta là mẹ ngươi. Ta nhọc nhằn, khổ sở, mang thai chín tháng mười ngày mới sinh ra ngươi. Ngươi lại không biết ơn, ngay cả mẹ mình cũng gọi thế hả?"

Thấy mẹ vẫn vì lí do cũ rích này, mà tức giận đến lần thứ một trăm lẻ một rồi. Cậu bé bất đắc dĩ nói:

"Ai biết có phải mẹ mơ mơ màng màng, rồi ôm lầm một đứa bé về không chứ."

Bốp!

Như thường tình, cô không lưu tình, lại giáng xuống một cái tát. Cậu bé nhìn mẹ, rên lên, nói:

"Mẹ không được đánh như thế. Vừa nghĩ đến ngốc như mẹ, con đã thấy không muốn sống rồi."

Vô Ưu nghe xong, không do dự, lại giơ tay về phía con, định ra đòn lần thứ ba.

"Ha ha. . ."

Nghe được tiếng cười của anh lái xe thuê Phúc Thành, Vô Ưu xấu hổ, liền thu cánh tay lại. Ngượng ngùng nói:

"Ha hả, Anh Phúc Thành, khiến anh chê cười rồi."

Phúc Thành là hàng xóm ở quê của cô. Lần này, anh ta đặc biệt đưa hai mẹ con cô về thành phố. Thấy Vô Ưu xấu hổ, người có tướng mạo chất phác tên Phúc Thành vội vàng thành thật nói:

"Không có, tôi chỉ cảm thấy mẹ con hai người tình cảm tình thật tốt thôi". Giọng nói không che giấu ý hâm mộ. Khi nhìn Vô Ưu, ánh mắt lại lộ ra tình cảm khác thường.

Đồ ngốc nghếch này có chỗ nào đáng giá để người ta thích chứ?

Nhạc Diễm chỉ cần liếc mắt một cái, đã nhìn thấy tình cảm trong mắt Phúc Thành.

Rõ ràng như vậy. Ngay cả tên nhóc Nhạc Diễm cũng nhìn ra, thế nhưng, Vô Ưu lại không hề biết gì. Chỉ tỏ thái độ khinh thường, khi nghe anh ta khen tình cảm mẹ con cô tốt.

Đối với đứa con "già trước tuổi" này, Vô Ưu thật sự có chút buồn bực. Cô thật không biết, lúc trước mình đã lên giường với người nào, mà sinh ra một đứa con bất bình thường như thế. Ba tuổi đã hiểu chuyện đến dọa người. Không khóc, không nghịch, lại có thể tự chăm sóc cho mình. Bây giờ vừa mới bốn tuổi, đã thông minh làm cho người ta không chịu được rồi. Thật không thể tưởng tượng, rốt cuộc, mình đã trộm được gen của ai, mà sinh ra một tên nhóc bất bình thường như thế này hả.

Nhạc Diễm nhìn điệu bộ mẹ quyệt miệng trông thật đáng yêu, không chống lại được sự quyến rũ, liền dựa sát vào mẹ. Thân thể nho nhỏ chạm vào cánh tay Vô Ưu, đôi mắt xinh đẹp mở to, vô cùng nhu thuận, cười nói:

"Mẹ à, con phát hiện ra, mẹ trông thật xinh nha." Vô Ưu đang định đẩy Nhạc Diễm ra, nghe thấy con nói thế, liền lộ ra nụ cười sảng khoái.

"Hừ, điều này còn phải nói. Ha hả, bảo bối, con khát nước rồi, mẹ lấy nước hoa quả cho con uống nha. Ha hả. . ."

Nhạc Diễm nhìn bộ dáng đơn thuần của mẹ, không nhịn được nở nụ cười. Cậu bé thật sự không biết, mẹ cậu ngốc như thế, sao lại có thể sinh ra một đứa con thông minh như cậu? Là mẹ cậu quá ngốc, nên sinh ra cậu đột biến như thế, hay là do nửa gien kia?

Nhưng mà, nói thật thì, có đôi khi cậu nghĩ, mẹ cậu ngu ngơ như thế này cũng hay. Cậu chỉ cần liếc mắt một cái, đã nhìn ra vui, buồn, chán, ghét của mẹ rồi. Hơn nữa, muốn làm mẹ vui, cũng thật dễ dàng nha. Chăm sóc mẹ, cậu có cảm giác như đạt thành tựu, lại không mệt.

Nhìn mẹ vừa vò đầu, cau mày, vừa lẩm bẩm:

"Rõ ràng mẹ đã bỏ trong túi rồi mà."

Nhạc Diễm bất đắc dĩ nhìn Vô Ưu đang cố gắng tìm kiếm, liền từ balô con gấu trên lưng cô, lấy ra hai bình nước hoa quả.

"Hả, thì ra là ở đó hả. Ha hả."

Vô Ưu cười khúc khích cầm bình nước hoa quả. Làm cậu bé 5 tuổi Nhạc Diễm lại một lần nữa không nhịn được nghĩ: rốt cuộc, ba mình là người như thế nào đây? Sao mình lại xuất hiện trên đời? Tìm cơ hội, phải hỏi rõ ràng mới được.

...

"Anh Phúc Thành, cám ơn anh nha. Hẹn gặp lại!"

Sau khi tới nhà trọ, Vô Ưu cười, nói lời từ biệt với Phúc Thành. Phúc Thành nhìn hai tròng mắt đơn thuần của Vô Ưu, có chút bất đắc dĩ. Năm năm trước, lần đầu tiên thấy Vô Ưu, anh đã thấy thích cô rồi. Vốn định tìm người làm mai, nhưng lại biết cô đang mang thai. Thật ra anh ta cũng không ngại, nhưng lại bị người nhà phản đối kịch liệt. Thế mà cũng đã năm năm rồi.

Năm năm, nói là dài thì cũng không dài, nhưng, để chờ một người mà mình yêu, thì cũng thật rất dài đi.

Phúc Thành không phải là chưa từng thử thích qua người khác, nhưng, anh lại không làm được. Cho nên cứ chờ như vậy, không biết là chờ Vô Ưu phát hiện ra tình cảm của mình, hay là chờ người nhà anh ta đồng ý nữa. Cũng không thể nói anh chờ đợi như thế là ngu xuẩn, bởi đến bây giờ, người nhà của anh đã tỏ ý, sẽ tôn trọng quyết định của anh.

Vô Ưu vốn là một cô gái tốt, truyền thống. Năm năm qua, cha mẹ Phúc Thành đã thấy rõ ràng. Mà Nhạc Diễm lại càng là một đứa trẻ ngoan. Cho nên, mặc dù không biết vì sao cô chưa chồng đã có con, lại thấy con mình si mê cô như vậy, cha mẹ anh cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi. Kiên trì năm năm, cuối cùng cũng có kết quả, Phúc Thành vốn đang rất hào hứng. Nhưng, khi thấy trên mặt Vô Ưu không có một tia tình cảm nào dành cho mình, thì không khỏi bực mình.

"Anh Phúc Thành, anh còn có chuyện gì nữa sao?"

Vô Ưu thấy Phúc Thành vẫn đứng ngẩn người, không nhúc nhích, tò mò hỏi. Phúc Thành cười lắc đầu nói:

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì." Nói xong, xoay người như muốn chạy, nhưng, được hai bước liền dừng lại.

Lần này chia tay, cũng không biết bao giờ mới có thể gặp mặt, nếu như nhân cơ hội này không thổ lộ, ở cái thành phố xa hoa này, nói không chừng, Vô Ưu sẽ thích người khác mất. Nghĩ như vậy, anh ta không thể cứ thế mà đi được, nhất định phải bày tỏ bây giờ. Phúc Thành liền quay người lại.

"Vô Ưu. . ."

"Anh Phúc Thành, anh có chuyện gì sao?"

Vô Ưu dù không thông minh, nhưng cũng có thể nhìn ra bộ dạng ấp a ấp úng, không bình thường của Phúc Thành. Nhạc Diễm đang ngồi một bên xem trò, cũng đã nhìn ra dụng ý của anh ta.

Cậu bé biết, Phúc Thành là người đàn ông tốt bụng, thành thật. Cậu cũng biết, anh ta thật sự thích bà mẹ ngốc nghếch của mình. Nhưng, cậu không thể để anh ta như ý được. Bởi, cậu chưa thể tưởng tượng được, nếu mẹ theo anh ta, thì người cha chưa biết mặt kia, khi phát hiện ra sẽ như thế nào. Hơn nữa, cha bây giờ không có ở đây, cậu có nghĩa vụ phải giúp ba trông chừng bà mẹ ngốc nghếch này.

"Tôi. . ."

"Chú Phúc Thành chắc là không nỡ xa cháu hả, đúng không?"

Nhạc Diễm vội vàng tiến lên, đứng chặn ở giữa Phúc Thành và Vô Ưu. Ngăn hành động muốn tới gần Vô Ưu của anh ta lại. Phúc Thành nhìn bộ dạng đáng yêu của Nhạc Diễm, ngồi xổm xuống trước mặt cậu, tươi cười nói:

"Đúng vậy, chú không nỡ xa bé Diễm."

"Bé Diễm cũng không nỡ xa chú Phúc Thành. Nhưng mà không sao nha, cháu sẽ về thăm chú thường xuyên."

"Thật như thế hả, vậy thì tốt rồi."

"Vậy hẹn gặp lại chú Phúc Thành."

"Gặp lại."

Nhạc Diễm như chỉ đợi nghe Phúc Thành nói hai từ 'gặp lại', liền nhấc một bọc nhỏ từ dưới mặt đất lên, sau đó kéo kéo tay Vô Ưu nói:

"Mẹ… Mẹ không nói hẹn gặp lại chú Phúc Thành sao?"

"Ah, Anh Phúc Thành, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại!"

Phúc Thành nhìn nụ cười vô cùng sáng lạn của Nhạc Diễm, thấy Vô Ưu lại nói lời từ biệt với mình, thì không khỏi thất vọng, ý thức được chính mình lại vừa mất một cơ hội thổ lộ. Thật là kỳ quái! Rõ ràng mình đã hạ quyết tâm, vừa rồi sao lại không biểu lộ được đây? Rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào?

Nhạc Diễm nhìn vẻ mặt uể oải, ảo não của Phúc Thành, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Con thiên tài (2)

"Cảm ơn mọi người đã đón xem chương trình 'Đêm sắc khôn cùng'' kỳ này. Tôi là người dẫn chương trình Tô Đế. Bây giờ là tiết mục cuối cùng - cũng chính là tiết mục mà mọi người mong chờ nhất. Xin mời ông chủ của 'Diễm' – Ngài Phương Đông Dạ. . ."

Nhạc Diễm ngồi xem TV, đang mơ mơ màng màng, ngủ gật, nghe đến từ 'Diễm' liền nhạy cảm mở to mắt. Lúc nhìn thấy Phương Đông Dạ trên TV, thân thể nho nhỏ của cậu bé run lên. Nhìn chằm chằm khuôn mặt kia không rời mắt. Cậu có một linh cảm mãnh liệt, người kia chính mình là cha của mình! Cậu nhìn người đàn ông đẹp trai, trông thật cơ trí trong TV, ánh mắt hiện lên tia kích động vô cùng. . .

"Tiết mục kỳ này đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người đã theo dõi chương trình. Hẹn gặp lại chương trình lần sau!"

"Tạm biệt!"

Người dẫn chương trình Tô Đế lưu luyến, như không nỡ kết thúc chương trình, mà Phương Đông Dạ còn lại có chút vô lực. Năm năm rồi, mình lại giống như kẻ ngốc, liên tiếp xuất hiện trước truyền hình, thậm chí còn tự mình phát hành ra chương trình 'Đêm sắc khôn cùng' này, với hy vọng có thể có được tin tức của cô gái kia. Nhưng, chương trình này, ngoài nhận được hiệu suất ngày càng cao, 'Diễm' kinh doanh ngày càng tốt, bản thân càng ngày càng được nhiều người biết đến ra, thì tin tức về cô gái kia một chút cũng không có.

Nhiều hôm nghĩ về cái đêm đó, nửa đêm đang ngủ anh giật mình tỉnh giấc. Nhưng khi tỉnh lại, lại chỉ là sự tịch mịch đến vô cùng… Đêm hôm đó vốn chỉ là một chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Lúc mới bắt đầu, anh cứ tưởng rằng, vì cô gái kia đột ngột biến mất, làm cho anh phẫn nộ mà thề rằng, phải tìm bằng được cô. Nhưng, dẫn dần đã khác?

Nếu như chỉ là tức giận, thì năm năm rồi, cũng nên hết giận rồi? Nhưng, quyết tâm tìm cô vẫn không hề thay đổi hay suy giảm. Sau khi tìm được cô sẽ thế nào đây? Anh cũng từng tự hỏi mình. Mới bắt đầu, anh không có đáp án, nhưng đến bây giờ thì anh biết rồi. Tìm được cô, anh sẽ mặc kệ sống chết, buộc chặt cô bên người mình, không cho đi đâu cả. Tránh cho chính mình lại không tìm được.

Đáp án thật dọa người! Khi nghĩ ra đáp án này, chính anh cũng thấy hoảng sợ. Anh là một người bá đạo, có tính chiếm hữu cao. Anh rất ít khi quan tâm đến chuyện gì hay vấn đề gì. Nhưng, chỉ cần anh quan tâm, tuyệt đối sẽ làm đến cùng.

Phương Đông Dạ nghĩ đến việc mình vì tìm người, mà suốt ngày phải xuất hiện trên TV, trong lòng có chút bực mình. Anh xúc động đứng dậy đi ra

ngoài. Anh nhất định phải tìm bằng được cô gái kia, đến lúc đó không bao giờ nữa xuất hiện ở cái nơi chết tiệt này nữa…

...

"Diễm, con tới xem giúp mẹ một chút, việc nào được hả?"

Vô Ưu đang ngồi chỗ bàn ăn, cầm tờ báo xem tin tức tuyển dụng nói. Mà Nhạc Diễm vì lần đầu thấy cha, nên hai tròng mắt vẫn đang kích động đỏ bừng, nhìn chằm chằm TV. Mặc dù trong TV không còn hình ảnh Phương Đông Dạ, nhưng cậu bé vẫn ngẩn người nhìn không chớp mắt.

"Diễm! Diễm!"

Vô Ưu lại gọi, thấy Nhạc Diễm vẫn không để ý, cảm thấy hơi kỳ quái, nên đi tới. Chứng kiến bộ dáng đang ngẩn người, ngây ngốc của Nhạc Diễm, thật sự là trăm năm khó thấy qua, cô không nhịn được nhìn theo. Thì ra là tin tức tuyển dụng.

"Tuyển dụng. Tập đoàn cần tuyển dụng. Không cần kinh nghiệm. Có thể có con. Tiền lương một vạn. Yêu cầu: nữ, tốt nghiệp đại học năm năm trở lên, cao khoảng 1m6. Người tham gia ứng tuyển xin mời mang sơ yếu lí lịch đến tổng công ty phỏng vấn, có ảnh kèm theo".

"Trời ạ, cái công việc này thật tốt, quả thực là dành cho mẹ mà. Ha ha, Đúng là ông trời cũng giúp ta."

Nhạc Diễm đã sớm hoàn hồn, nhưng vẫn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm tin tức tuyển dụng. Vô Ưu thì như nhặt được của quý, trong khi cậu bé lại như đang nghĩ ngợi.

Cái đầu nhỏ bé của Nhạc Diễm chuyển động rất nhanh, liền đem chương trình vừa xem, kết nối lại với tin tuyển dụng này. Trong thời gian ngắn ngủi, cậu liền đưa ra kết luận: người đàn ông tên Phương Đông Dạ kia đích thị là cha của cậu. Mà người ta làm như vậy cũng là vì mẹ mình.

"Mẹ, mẹ có biết người tên Phương Đông Dạ không?"

"Phương Đông Dạ à, chưa từng nghe qua."

Nhạc Diễm nghe được đáp án, lại vội vàng đưa hỏi một vấn đề khác:

"Mẹ, mẹ không biết cha con là ai đúng không?"

"Sao con biết?"

Vô Ưu vừa nói xong, thì cũng biết mình lỡ mồm. Nói như vậy không phải là cậu bé đã đoán ra rồi sao? Như vậy nhất định sẽ bị cười chết mất. Cho nên vội vàng chữa lại nói:

"Khụ khụ, nói cái gì, mẹ đương nhiên biết chứ. Mẹ sao lại không biết được. Chẳng qua là mẹ không nói cho con thôi."

Nhạc Diễm không thể để ý tới sau đó cô nói gì nữa, mà lại càng khẳng định như đinh đóng cột: mình đã tìm được cha. Người đàn ông tuấn mĩ Phương Đông Dạ kia. Chính xác là cha mình. Về phần rốt cuộc bọn họ vì nhân duyên gì mà sinh ra cậu, bất luận là tình một đêm, hay là đánh bậy, đánh bạ cũng được. Dù sao trên thực tế, bọn họ cũng là hai người không hề quen biết nhau, nhưng vì một lý do nào đó mà có cậu.

Hỏi mẹ chắc chắn là không có được đáp án rồi, có lẽ phải hỏi đương sự kia mới nhanh ra đáp án.

"Ai nha, lúc nãy mẹ quên ghi điện thoại liên lạc rồi. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ô ô. . ."

Nhạc Vô Ưu đột nhiên kêu lớn. Ánh mắt Nhạc Diễm lúc này hiện lên một tia giảo hoạt, cười nói:

"Không sao, tin tuyển dụng này sẽ phát lại. Mẹ chú ý xem là được rồi. Tuần này, mẹ nhân tiện liên hệ tìm trường học cho con đi."

"Chuyện đó hả, không phải là tìm trường học tốt cho con sao. Ngày mai mẹ sẽ đi tìm trường cho con. Sau đó tìm địa chỉ công ty kia, cuối tuần sau là có thể đi làm rồi. Lo xong trường học cho con, lúc con đi học thì mẹ cũng đi làm luôn rồi. Ha hả, quả thực là quá thuận lợi nha."

Nhạc Diễm nhìn mẹ thao thao bất tuyệt, tưởng tượng ra viễn cảnh tốt đẹp của hai mẹ con, không nhịn được liền lắc đầu. Mẹ ngốc như vậy, không biết sau khi cha gặp được, có khỏi hối hận vì đã tìm mẹ nhiều năm như vậy rồi không đây?

"Con đi ngủ trước đây. Mẹ ngủ ngon."

Khoát tay xong với Vô Ưu, Nhạc Diễm về phòng mình, mở túi, lấy ra một cái máy tính nhỏ, sau đó ngón tay rất linh hoạt, mua như bay trên bàn phím. Lúc cậu dừng lại, trên màn hình là tư liệu về Phương Đông Dạ.

Phương Đông Dạ - nam - 31 tuổi.

Là ông chủ của tập đoàn quốc tế 'trụ'. Đồng thời sở hữu 'diễm', 'mị', 'hoặc', 'thần', cùng mấy trăm nhà cao tầng, đặt tại các nơi trên thế giới.

Là người luôn luôn kín tiếng, nhưng từ năm năm trở lại đây, đột nhiên xuất hiện liên tiếp trên truyền thông. Hơn nữa, đáng nói nhất, chính là bản tin tuyển

dụng kỳ dị của công ty. Nhìn vào đó, có thể kết luận, mục đích của anh chính là đang tìm người nào đó.

Tin tức khác không rõ. . .

Nhạc Diễm nhìn tư liệu này, cảm thấy rất hứng thú, mặt lộ ra nụ cười. Ngay cả 'trong suốt' cũng chỉ có được ngần đó tư liệu, xem ra, cha cậu đúng là một người thần bí, sâu không lường được, là một người đàn ông rất giỏi đi. Nghĩ như vậy, trong lòng lại dấy lên một cảm giác kiêu ngạo.

'trong suốt' là một trang tìm kiếm lợi hại ngang với tổ chức cục điều tra liên bang Mỹ. Tìm kiếm tư liệu ở đây, đầy đủ hơn bất kì chỗ nào. Nhạc Diễm phát hiện ra trang này từ nửa năm trước, từ lúc đó không thèm tìm kiếm tư liệu ở chỗ khác nữa. Mua đồ vật cần khảo sát ba nơi, mà 'trong suốt' chính là nơi tốt nhất, mà Nhạc Diễm đã khảo sát trong N chỗ mới tìm ra.

Trang tìm kiếm 'trong suốt' chưa từng làm cho cậu bé thất vọng, nhưng lần này lại làm cho cậu bé vô cùng thất vọng. Xem ra, muốn có thông tin, thì phải dựa vào chính mình đi thăm dò rồi. Có lẽ ngày mai phải trực tiếp đi gặp Phương Đông Dạ, rồi nói: "Xin chào, nếu như không nhầm, người hắn là cha của cháu." Ý tưởng này quá được đi. Nghĩ như vậy, tay chân Nhạc Diễm có chút ngứa ngáy, muốn đi luôn, trong lòng không thể chờ được.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Điên cuồng ở Diễm (1)

"Diễm" luôn mở cửa 24h, cả năm kinh doanh không nghỉ bất kì ngày nào. Nhiều năm qua đã trở thành nơi đặc sắc riêng trên đường này. Đây như là một ưu điểm, nhưng, hôm nay thật ngoại lệ.

Hôm nay, "Diễm" đóng cửa. Hay nói đúng hơn là, không mở cửa kinh doanh. Lúc này trong đại sảnh "Diễm", chỉ có bốn người duy nhất.

"Nào, đủ người rồi. Tối nay chúng ta không say không về!"

Người đàn ông trên người một thân hàng hiệu, bị dày vò trông đến tả tơi, lúc này đang cười nói chuyện với các bạn. Hôm nay là ngày anh giã từ hội độc thân. Nhưng, chuyện này đúng ra là một chuyện vui đi, vậy mà trong mắt anh lại ánh lên tia phẫn nộ, cả người cũng vẻ phẫn nộ, bất mãn mà trông rất chật vật!

"Triết, đừng uống nữa. Nếu như cậu thật sự không muốn, chúng tôi có thể giúp cậu."

Người vừa nói chuyện là một mỹ nam, mặc dù ngồi sâu trong ghế salon, nhưng trên người lại tiết lộ khí tức cao quý.

"Ha ha, Phi, cậu nói giỡn hả? Tôi sao lại không muốn. Nhưng cô ta là danh môn khuê các, chọn trong ngàn vạn người ra. Còn ai xứng với tôi hơn cô ta nữa?"

Người gọi là Triết sau khi nói xong, liền cười điên cuồng. Cười nhưng khiến cho người ta có cảm giác so với khóc còn khó chịu hơn.

Im lặng! Không biết mọi người đều đang nghĩ gì.

"Được, nghe theo Triết. Hôm nay không nói chuyện gì, chỉ uống rượu thôi."

Lại là người vừa rồi nói chuyện - tên Phi. Anh so với bộ dạng thất bại, chật vật của Triết, trông thật cao nhã tôn quý. Trên mặt lộ ra sự cơ trí, hoạt bát. Nhưng trong sự cơ trí, hoạt bát đó, lại là sự bất cần đời. Anh vừa nói, vừa nâng ly cụng ly với Triết. Mà Triết cũng sảng khoái cụng ly lại, nói:

"Vân, cụng chung nào. Cụng ly!"

Cạch!

Sau khi cụng ly, uống một hơi cạn sạch!

"Hôm nay là ngày tốt, tôi có đại lễ tặng cậu."

Người đàn ông được xưng là Vân nói xong, lúc mọi người đang nhìn, liền vỗ vỗ tay, sau đó là tiếng nhạc vang lên thật tình cảm, mãnh liệt mà mênh mông. Cùng với tiếng nhạc, một cô gái mặc trang phục như thỏ, vừa nhảy vừa bước ra, trông xinh đẹp đến mê người.

Cô gái có mái tóc dài cuộn sóng, ánh mắt lộ ra tia yêu mị, cả người từ trên xuống dưới đều toát ra sự hấp dẫn mê người. Bước nhảy dứt khoát, nhưng trong ánh mắt lại nhìn thấy được sự bối rối. Xem ra, cô gái này cũng là một người kiểu người truyền thống. Người đàn ông tên Triết nhìn người con gái đang biểu diễn, bật cười, tiếng cười rất lớn. Nhưng thanh âm không có sự vui vẻ.

"Đây thật sự là một đại lễ vật không sai nha. Tôi nhận."

Triết vừa nói lớn tiếng, vừa hướng cô gái đi tới. Cô gái thấy anh tiến đến, hai tròng mắt hiện lên một tia bối rối, nhưng ngay sau đó, ánh mắt lại hiện lên tia kiên định. Cả người chủ động tiến tới.

Hôn! Một nụ hôn nóng bỏng, mãnh liệt. Không có tình cảm, không có tình yêu, chỉ là dục vọng, muốn thỏa mãn nhanh dục vọng.

Trong không gian, chỉ còn âm thanh của nụ hôn kia!

Từ đầu đến cuối Dạ không hề nói gì. Anh nhìn hình ảnh trước mắt, trong tay cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch. Thấy Triết với cô gái thỏ kia hôn nhau, rồi dần biến thành vuốt ve, sờ xoạng. Dục vọng càng lúc càng mãnh liệt. Ánh mắt anh hiện lên một mảng đau lòng.

Danh môn, quý tộc. Ai cũng rất hâm mộ. Nhưng có ai biết được, vương tử, công chúa của danh môn, không hề vui vẻ. Những người khác không cần nhắc tới, nhìn những người này đây, ngay cả hôn nhân của chính mình cũng không thể tự quyết định.

Đông Cung Phi, Biện Khải Triết, Tử Thanh Vân.

Vốn đều là những người bạn tốt nhất của Phương Đông Dạ, hoặc nói là bạn thân nhất. Bọn họ đều có thân thế hiển hách. . .

Đông Cung Phi có huyết thống quý tộc Pháp, ba anh vốn là quý tộc Pháp, còn mẹ là người Đài Loan. Cho nên anh là người phương Đông, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy hai tròng mắt màu lam, sẽ biết luôn anh là con lai. Anh được sinh ra từ tình yêu, cho nên anh có cuộc sống hoàn mỹ. Anh chính là vương tử trong hiện thực, có cuộc sống tôn quý, thiện lương. Một người luôn may mắn, hạnh phúc.

Biện Khải Triết, cha là tổng giám đốc tập đoàn Khóa Quốc. Mà chính anh, tuổi còn trẻ cũng đã có sự nghiệp riêng. Mặc dù không bằng cha, kinh doanh một tập đoàn khổng lồ, nhưng cũng là cùng giới doanh nghiệp, có địa vị cũng không nhỏ. Chính vì vậy, đúng ra, anh sẽ không chịu sự chi phối của cha, nhưng, anh cũng không có cách nào, vì mẹ – người thân duy nhất của anh, cầu xin anh.

Không được lựa chọn chứ gì? Thế thì anh chấp nhận cuộc hôn nhân này. Tối nay anh thật điên cuồng, muốn cho mình thật say đi.

Tử Thanh Vân, luôn để lộ khí tức như ánh mặt trời, lúc cười trông vô cùng sáng lạn. Nếu không phải là hấp dẫn người, thì cũng là chói mắt đi. Anh cũng có thân thế hiển hách. Bản thân cũng có bản lĩnh riêng. Nhưng, anh cũng có nhược điểm. Mà sau Triết, người kế tiếp phải kết hôn là anh. Cho nên, anh hiểu được tâm trạng của Triết. . .

Là bạn tốt của nhau, mỗi người đều có một tâm sự riêng. Nếu như bọn họ cần hỗ trợ, muốn giúp, cũng không thể giúp được. Cho nên, cũng chỉ có thể cùng nhau uống rượu.

Phương Đông Dạ lại uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay.

Không thấy Triết đâu nữa, anh đã theo cô gái thỏ kia vào phòng riêng. Phương Đông Dạ không biết là mình nên may mắn, vì cha không có năng lực khống chế mình, hay là đau khổ vì cha không thể khống chế mình nữa. Cha anh từ nhỏ đã không thích anh. Đơn giản, vì anh trông giống hệt người mẹ đã qua đời, mà mẹ anh lại là người cha anh chán ghét.

Lại đem ly rượu dốc vào bụng. Cảm giác ê ẩm này, đã rất lâu rồi không xuất hiện, hôm nay tự nhiên cứ thế cứ thế mà dồn dập, tập kích anh. Có lẽ buổi tối hôm nay không khí quá phóng túng, hoặc có lẽ là anh thật sự uống hơn nhiều đi.

Nếu như cha cũng đến bức anh kết hôn thì tốt rồi. Như vậy, ít nhất có thể chứng minh, ông ta còn nhớ đến sự tồn tại của anh. Rượu càng uống càng nhiều, thân thể càng ngày càng chao đảo, nhưng ý thức lại càng tỉnh táo hơn.

"Triết thật là vô tâm, nói là không say không về, cậu ta lại bỏ đi, đi với lễ vật kia rồi."

Vân bất mãn kêu lên, nghe giọng có thể biết, anh cũng uống không ít. Phi nhìn Vân, lại nhìn Dạ, trên mặt lộ ra ánh mắt bi ai, không nhịn được khuyên nhủ:

"Được rồi, không được uống nữa. Chúng ta lâu lâu mới gặp mặt như thế này, tâm sự tí đi?"

"Được. Nói chuyện phiếm đi."

Vân hưởng ứng nhiệt liệt, sau đó bắt đầu ra vẻ nghĩ ngợi nghiêm túc xem kể chuyện gì.

Một lát sau, đột nhiên cười nói:

"Tôi biết rồi, chúng ta kể chuyện lần đầu tiên đi, thế nào? Ha hả. Tôi kể trước nhé, lần đầu của tôi là đầu tháng ba, với cô bé hoa khôi ở giảng đường bên cạnh. Ha hả, lúc ấy tôi thật đúng là một tên đần độn đi, lại bị dục vọng làm cho khẩn trương nữa chứ."

Vân nói xong, phá lên cười, sau đó nói tiếp:

"Nhưng mà cũng thật hoàn hảo nha, tôi rất nhanh lấy lại bản lĩnh đàn ông, đưa nàng lên đỉnh luôn, nếu không khẳng định sẽ bị cười chết mất."

Vân nói đến đây, nhìn Phi, lại quay nhìn Dạ. Cuối cùng ánh mắt chuyển sang phía Phi nói:

"Phi, cậu nói lần đầu của cậu đi. Kể đi nào, cả Dạ nữa. . ."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Điên cuồng ở Diễm (2)

Đông Cung Phi vốn định mượn cớ nói chuyện phiếm, để mọi người uống ít rượu đi, nhưng lại không ngờ Vân đưa ra đề tài này để nói chuyện.

Đông Cung Phi thấy Vân nhìn mình, mặt không nhịn được hơi đỏ lên. Bởi anh mặc dù hai lăm tuổi, nhưng vẫn là một xử nam. Không phải là anh có vấn đề, mà là anh từ nhỏ đã thích một người rồi, cho nên. . .

"Như thế nào? Không định kể hả? Chúng ta thì có gì mà không thể nói chứ? Đừng nói cậu vẫn còn là xử nam nha?"

Câu này vốn là Vân chỉ nói giỡn thôi. Phải biết rằng, Phi không cần nói có một nửa huyết thống ngoại quốc, thì ở trong nước mà hai mươi lăm tuổi vẫn còn là xử nam thì cũng có thể bị coi động vật hi hữu rồi. Nhưng, sau khi Vân nói xong, cái tên Phi luôn luôn ưu nhã kia, cứ thế mà cúi gằm đầu. Vân thấy màn này, khoa trương há hốc cả miệng, sau đó là cười điên cuồng.

Ha ha ha ha ha ha

Tâm tình Vân đang buồn bực, sau khi nghe chuyện này, liền chuyển biến rõ rệt, Nhưng là dựa trên bí mật riêng tư của Phi.

"Ha ha, sao không nói sớm hả? Có phải vừa rồi tôi sẽ để cô gái thỏ kia cho cậu dùng không. Ha ha, thôi không sao, tôi sẽ bố trí cho cậu một cô khác. Ha ha. . . xử nam. . . Ha ha. . ."

Điều này làm Vân không thể nhịn được, cười không ngừng.

Phi thật hận không thể cho Vân một đấm. Chuyện này buồn cười đến thế sao? Thật sự buồn cười đến thế hả? Vì người mình thích mà giữ thân như ngọc, có gì là không đúng? Anh mới không giống hắn lạm tình. Anh sớm đã thề rằng, không phải cô thì không cưới. Cho nên, lần đầu của anh nhất định phải dành cô. Nghĩ đến Tăng Tư Như, khuôn mặt ưu nhã, cao quý lộ ra niềm hạnh phúc.

Vân nhìn Phi cười đơn thuần, vẻ mặt hiện lên tia hạnh phúc, liền ngưng cười. Có gì đáng cười đây? Vừa nhìn đã biết tên kia đã tìm được tình yêu đích thực của mình. Còn mình thì dựa vào cái gì mà cười người ta? Nghĩ như vậy, anh không giễu cợt Đông Cung Phi nữa, thoải mái nhìn về phía Phương Đông Dạ, nói:

"Dạ, anh thì sao? Tôi chưa từng thấy anh gặp gỡ người phụ nữ nào cả. Không phải là anh cũng giống Phi đấy chứ?"

Vân nói xong, ngay cả Phi cũng không nhịn được, lộ ra ánh mắt tò mò. Vân năm nay hai mươi sáu tuổi, Triết hai mươi tám, Phi hai mươi lăm, nhưng Dạ đã ba mươi mốt. Nói cách khác, Dạ chính là anh cả của bọn họ, và cũng là người ít nói nhất.

Mặc kệ là vì lí do gì, một người đàn ông, nhất là người như Dạ, đẹp trai, tuấn kiệt, lại giàu có như vậy, khẳng định sẽ không thể còn là xử nam đi. Vì khẳng định chắc chắn như thế, cho nên Vân mới có thể nói như vậy. Lại không nghĩ rằng, điều này lại đánh trúng vào điểm yếu của Phương Đông Dạ.

Lần đầu của anh?

Đối với người khác, có thể sẽ là kí ức tuyệt vời nhất. Nhưng đối với anh, đó như là một điều cấm kỵ. Nếu một người đàn ông như anh nói, lần đầu của anh là bị người ta 'cường bạo', thì thà chưa từng là tốt hơn hẳn đi.

"Giải tán! Về thôi."

Phương Đông Dạ mất phong độ, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, làm cho người ta không thể nhìn ra được sự tức giận của anh.

Đêm nay vốn là cuồng hoan, nhưng kết quả lại thành nhàm chán như vậy.

Phi dẫn đầu đứng lên, sau đó ôn hòa nói:

"Tôi cũng mệt rồi. Ngày mai tôi còn có việc nữa. . ." Đi ra phía cửa.

Vân sau khi dốc một hơi cạn sạch ly rượu, cũng đứng lên:

"Này, Phi. Chờ tôi một chút, cùng nhau về." Vừa bước được hai bước, như nhớ tới điều gì, lại dừng lại quay ngoắt đầu.

"Vân, còn có việc gì sao?"

Phi đang đợi Vân, thấy thế liền hỏi. Vân gật đầu xong, nói với Phương Đông Dạ:

"Đại ca, anh thật sự không phải là giống Phi đấy chứ?"

Vù!

Chiếc ly trong tay Phương Đông Dạ bay về phía Vân. Mà hắn, đã có chuẩn từ trước, rất nhanh né người đi.

Choang!

Chiếc ly sượt qua người Vân, rơi trên mặt đất, vỡ tan. Nhưng rượu trong ly lại bắn đầy vào quần áo Vân, làm cho loang lổ.

"Oa, chỉ đùa một chút thôi. Làm gì mà tức giận vậy? Phải biết rằng quần áo của tôi rất xa xỉ, đắt tiền nha…"

Vân ngoài miệng ra vẻ ủy khuất, nhưng trên mặt trông đến ghê tởm. Một bộ tiểu nhân đắc ý, nhìn cũng thật đáng yêu. Hắn thấy Phương Đông Dạ đột nhiên ngẩng đầu nhìn mình. Mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, vội vội vàng nói:

"Ha hả, tôi đi trước đây. Đại ca hẹn gặp lại. Tạm biệt."

Sau khi nói xong, kéo Phi đang đứng xem kịch, bỏ chạy...

Phương Đông Dạ nhìn hai người bạn rời đi, lại rót ly rượu nữa, đưa lên uống. Cả "Diễm" thoáng cái lại khôi phục vẻ yên tĩnh, như chưa có chuyện gì xảy ra.

...

Nhạc Diễm vốn là một người theo phái hành động, không hề chuẩn bị gì, cứ thế trực tiếp đi tới 'Diễm'. Nếu như nói cậu bé với Nhạc Vô Ưu có điểm gì giống nhau, thì chính là điểm này đi. Hẳn là như thế.

Nghỉ kinh doanh một ngày!

Nhạc Diễm đọc dòng thông cáo, cảm giác có chút thất bại. Nhưng, ngay sau đó, lại thấy hoài nghi, nghi ngờ có phải mình tìm nhầm địa chỉ? Bởi, dựa theo tin tức cậu tìm hiểu, 'Diễm' mở cửa kinh doanh cả năm, không hề nghỉ ngày nào, mà một ngày mở cửa 24h luôn.

Bịch!

Đúng lúc Nhạc Diễm đang ngó đầu nhìn trộm vào bên trong, thì Vân từ bên trong cũng đùng đùng phi ra. Kết quả, hai người va vào nhau. Vân thì không sao rồi, chỉ có cậu bé Nhạc Diễm kia bị đụng, ngã lăn trên mặt đất.

"Hả, cậu nhóc, cháu không sao chứ?"

Vân vội vàng đi qua định đỡ người. Nhưng Nhạc Diễm sau khi bị ngã, đã tự đứng dậy. Hơn nữa, buông ra một câu già dặn:

"Chú to xác như vậy rồi, sao còn đi đứng ẩu đả như vậy hả." Những lời này nếu được nói ra từ miệng một bà cô, hay một ông chú, thì sẽ không có gì, nhưng lại từ miệng một tên nhóc năm tuổi Nhạc Diễm, thì có vẻ cực kỳ buồn cười rồi.

"Khụ khụ, việc này, cậu bé, đã trễ thế này, cháu tới chỗ này làm gì?"

Cũng may là Phi có phong độ, không cười nhạo Vân, còn giúp hắn giải vây tình huống xấu hổ này. Ngược lại, nếu chuyện này mà xảy ra với Phi, tuyệt đối sẽ bị Vân cười nhạo cả đời đi.

"Cháu tới tìm cha. Ông ấy có ở đây không?"

Nhạc Diễm rất tự nhiên ngẩng đầu nhìn bọn họ hỏi. Vân nghe xong, tỏ rõ thái độ xem thường, trong bụng như đang nói: ngu ngốc à, ai biết cha ngươi là ai. Phi thì ưu nhã cười, nói:

"Cậu bé, hôm nay ở đây đóng cửa, không kinh doanh, cho nên cha cháu hẳn là không có ở chỗ này đi."

Trực giác của Phi mách bảo, cả người cậu bé này, từ trên xuống dưới đều tràn ngập khí tức trí tuệ. Chắc chắn, ba cậu cũng không phải là người tầm thường. Nhạc Diễm nghe xong, cũng rất phối hợp mà nói:

"Cha cháu là ông chủ ở đây."

Ông chủ?!

Vân với Phi bốn mắt nhìn nhau, sau đó ăn ý cùng nhìn về phía Nhạc Diễm, bắt đầu tỉ mỉ đánh giá.

...

"Hả! Hả! Hả!"

Phương Đông Dạ vừa rượu lên miệng chuẩn bị uống, đang muốn hưởng thụ từ từ khoảng khắc yên tĩnh này, lại nghe được tiếng hét kinh ngạc của Vân.

Vân chính là người bốc đồng, bản thân cũng rất hay khoa trương. Nghĩ tới người bạn này, trên mặt Phương Đông Dạ lộ ra một nụ cười, sau đó lại chậm rãi pha rượu, cũng không hề ra xem, bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra. Bởi, bọn họ quá hiểu rõ nhau, cho nên bọn họ đều biết tính Vân, thành ra cũng không để bụng trong lòng.

Ha hả, nếu mà điên theo hắn, như vậy cả đời nhất định đừng có mà mơ tưởng đến cuộc sống an bình rồi.

"Dạ, Dạ, Dạ, mau tới đây!"

Ngoài dự đoán của anh, vừa rồi là tiếng thét chói tai của Phi – một người luôn ưu nhã như vương tử. Giọng nói nghe thảng thốt, cấp bách, đầy bối rối. Đây là điều chưa từng xuất hiện trên người Phi.

Đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến đây, Phương Đông Dạ buông ly rượu trên tay xuống, sau đó đi nhanh ra phía cửa 'Diễm'…

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Điên cuồng ở Diễm (3)

"Này, trông cháu đáng sợ đến thế sao? Mọi người đều nói cháu là một tiểu suất ca, tương lai sẽ là đại soái ca đấy."

Phương Đông Dạ vừa tới cửa, thấy Vân và Phi đang đứng chặn, như hai vị thần giữ cửa. Đang định hỏi bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thì nghe thấy âm thanh non nót vang lên đầy ngạo khí.

Trẻ con sao? Đêm hôm khuya khoắt thế này, sao lại có một đứa nhỏ ở đây?

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Phương Đông Dạ không thể làm gì khác hơn là mở miệng hỏi, bởi anh rất hoài nghi, nếu như mình không nói lời nào, Vân và Phi không biết đến bao giờ mới mới ý thức được sự tồn tại của anh. Ngoài dự liệu, anh vừa lên tiếng đã tạo ra phản ứng như nổ lửa.

Vân và Phi vừa nghe thấy giọng của Phương Đông Dạ, vội vàng dịch thân thể qua. Lúc Phương Đông Dạ đang định nhìn Nhạc Diễm. Hai người không hẹn mà thật ăn ý, ôm lấy anh, xoay người đưa lưng về phía Nhạc Diễm.

Sau đó Vân giành quyền đặt câu hỏi trước:

"Đại ca, anh rất không được nha."

"Cái gì?"

Phương Đông Dạ bị câu nói không đầu không đuôi của Vân làm cho hoang mang. Sau đó khó hiểu nhìn về phía Phi. Mà Phi đối mặt với ánh mắt của Phương Đông Dạ, sau một lúc trầm mặc, nói:

"Đại ca, anh có con khi nào vậy hả? Như thế nào sao chúng tôi đều không biết?" Sau khi Phi nói xong, Vân vội vàng gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Con mình?

Phương Đông Dạ vì này hai chữ, khóe miệng giơ lên thành hình cung.

"Nếu như tôi có thể có con, vậy đàn bà của Vân khẳng định xếp thành đàn rồi."

Nếu bình thường Phương Đông Dạ nói như thế, mọi người khẳng định sẽ ủng hộ anh. Bởi anh luôn là người giữ mình trong sạch, mà ai có mắt cũng thấy. Nhưng, hôm nay không ai ủng hộ anh, bởi "vật chứng" sống đang đứng sờ sờ chỗ này.

"Bạn gái của tôi nhiều thì thế nào? Nhưng mà tôi vẫn tốt đi. Mà nói thế cũng không đúng, nếu anh là một xử nam giống Phi, không lẽ, có người lại trộm

‘tinh trùng’ của anh, mang về từ từ sinh con hả. Huống hồ, anh vẫn chắc chắn, anh chưa từng lên giường với phụ nữ, đúng không?" Tài ăn nói của Vân thật đáng khen mà. Vừa mới trợn mắt há hốc mồm, bây giờ miệng lưỡi đã trôi chảy, lưu loát rồi.

Phương Đông Dạ nghe xong, đầu óc không ngừng chuyển động. Đột nhiên, trong đầu lóe lên một ý nghĩ!

"Này, các người thì thầm đủ chưa?"

Ngay lúc Phương Đông Dạ định xoay người đi, Nhạc Diễm không nhịn được, đi tới phía sau bọn họ. Cậu bé bắt đầu thấy bất mãn, muốn kháng nghị rồi. Bây giờ đã rất khuya, đợi mẹ ngủ cậu bé mới trốn chạy đến đây. Phải nhanh trở về nhà, nếu không, khi mẹ phát hiện không thấy mình, thì sẽ rất phiền toái.

Vân và Phi nghe thấy giọng Nhạc Diễm, liền vội vàng buông Phương Đông Dạ ra, sau đó xoay người nhìn về phía ‘bản sao nhỏ của Phương Đông Dạ’. Không nhịn được, phụt ra hai ngụm nước miếng. Loại cảm giác này thật đúng là có chút kỳ quái.

Năm năm tìm cô đã có tin tức rồi sao?

Cậu bé này là con của cô và mình sao?

Phương Đông Dạ không dám tin mà nghĩ. Anh nổi tiếng luôn luôn tỉnh táo, bây giờ chỉ dám đoán mò ở trong lòng, cũng không dám quay đầu nhìn lại. Nhưng, không dám không có nghĩa là không nghĩ. Anh muốn nhìn cậu bé. Anh không thể chờ đợi được mà muốn nhìn. Muốn xem con mình giống cô, hay là giống anh? Anh không nhịn được thở phì phò, nhắm chặt hai mắt, ngoài dự đoán của mọi người, trong đầu anh giờ là hình ảnh rõ ràng của Vô Ưu.

Anh chưa từng có một giây phút nào quên cô. Nếu như vừa mới bắt đầu, việc tìm kiếm cô là vì tức giận, thì sau tình cảm đã biến chất rồi.

"Người chính là Phương Đông Dạ trong TV sao?"

Nhạc Diễm nhìn bóng lưng Phương Đông Dạ, không thấy được sự khẩn trương của anh, nhưng lại có thể nhìn ra anh có chút bất thường. Cho nên cậu bé có một cảm giác mãnh liệt, đây chính là Phương Đông Dạ.

Phương Đông Dạ nắm chặt tay thành quyền, mở to hai mắt. Anh muốn đích thân nhìn, xem có phải thực sự con mình đã tìm tới đây không. Anh đang định xoay người nhìn, Nhạc Diễm đã nói:

"Người không nhìn con một chút sao? Nếu như con không nhầm, con hẳn là con của cha."

Giọng nói rất bình tĩnh, làm cho khóe miệng Phương Đông Dạ không nhịn được nhếch lên. Tên nhóc kia đáng yêu đến cỡ nào hả? Nếu như đúng là con mình, khẳng định đây chính quà tặng cao cấp nhất mà ông trời đã ban tặng cho anh. Nghĩ như vậy, Phương Đông Dạ liền quay người lại.

"Được, vậy..."

Lần này đến phiên Nhạc Diễm ngây dại. Cậu đã nhìn thấy cha qua TV, cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn người thật, lại làm cho cậu bé không thể giữ được bình tĩnh. Mà Phương Đông Dạ vừa nhìn thấy Nhạc Diễm, thì không còn khẩn trương như lúc đầu nữa. Anh cười như hoa nở, đi tới, ôm lấy Nhạc Diễm.

"Con của cha, nói cho cha biết, con tên là gì?"

Một câu nói đã biểu lộ thái độ của anh. Anh thừa nhận đây là con của anh, không hề nghi ngờ mà.

Lần đầu tiên Nhạc Diễm được cha ôm, thấy không quen, liền giãy dụa. Sau đó nhìn thẳng khuôn mặt anh tuấn của cha nói:

"Con tên là Nhạc Diễm." Trong lòng lại mong muốn, sau này mình lớn sẽ đẹp trai giống như cha. Nghĩ đến đây không nhịn được đưa tay chạm vào mặt Phương Đông Dạ.

"Con sau này gọi là Phương Đông Diễm đi."

Phương Đông Dạ bá đạo nói, rồi nhìn quanh bốn phía, cau mày hỏi:

"Me con đâu? Đã trễ thế này sao con ở đây một mình?"

Phương Đông Dạ giọng nói không giấu được có chút bực mình, làm cho Nhạc Diễm không hề nghĩ ngợi, liền tiếng thanh minh cho mẹ:

"Mẹ không biết, con thừa dịp lúc mẹ ngủ, trốn đi đến đây."

Trốn đi?

Nghe đến hai chữ này, Phương Đông Dạ mày vẫn không giãn ra, ngược lại mặt càng nhăn chặt hơn.

Nhạc Diễm nhìn vẻ mặt của Phương Đông Dạ, có thể đoán ra sẽ bị giáo huấn. Cho nên vội vàng nói:

"Thời gian không còn sớm nữa, con phải về rồi. Chứng minh người đúng là cha con, con yên tâm rồi."

Nhạc Diễm sau khi nói xong, liền giãy dụa muốn Phương Đông Dạ thả cậu xuống. Phương Đông Dạ ôm cậu càng chặt hơn, nói:

"Cái gì mà yên tâm?"

"Oh, con nói là, con bây giờ phải đi về rồi. Nếu không bị mẹ phát hiện con không ở nhà, thì không xong rồi."

Trong đầu Nhạc Diễm nghĩ, người cũng tìm được rồi, sau này sẽ có rất nhiều thời gian ở chung. Không thể nhất thời nóng vội. Nhưng, Phương Đông Dạ không chấp nhận, anh không chần chờ chút nào, ôm Nhạc Diễm đi vào trong 'Diễm'.

Bịch!

Vừa mới đi vào liền đụng phải một người đang hoảng hốt chạy ra.

"Xin lỗi. Xin lỗi."

Thì ra là cô gái thỏ đi cùng Triết. Cô ta sau khi nói xin lỗi xong, hoảng hốt bỏ chạy.

Nếu như không có sự xuất hiện của Nhạc Diễm, bọn họ chắc chắn sẽ chạy đi xem có chuyện gì đã xảy ra rồi. Nhưng bây giờ, hiển nhiên cậu nhóc Nhạc Diễm từ trên trời rơi xuống này, có lực hấp dẫn nhất. Cho nên dù Vân là người luôn luôn quan tâm đến chuyện của Triết, cùng với Phi không hay hiếu kỳ, cũng không nhịn được đi vào theo, mà Nhạc Diễm cũng không giãy dụa hay ầm ĩ, để mặc Phương Đông Dạ ôm vào bên trong.

Nhạc Diễm sở dĩ không làm ầm ĩ hay nháo loạn, bởi cái đầu nhỏ thông minh của cậu bé biết rõ, làm ồn không có tác dụng. Cha không cho cậu đi, cậu có làm loạn cũng đi không được. Như vậy không thể làm gì khác hơn là đi vào. Cùng cha vào nói chuyện một lát.

... ...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cha con liên minh (1)

"Cô ấy đâu rồi?"

Phương Đông Dạ vừa ôm Nhạc Diễm đi vào bên trong, thì thấy Triết từ trong phòng vọt ra, vẻ mặt rất lo lắng, ngay cả Phương Đông Dạ đang ôm một 'Phương Đông Dạ nhỏ' cũng không thèm để ý tới.

"Chú đang nói tới cái chị xinh đẹp vừa chạy ra ngoài đó hả?"

Nhạc Diễm thấy không ai trả lời, liền đáp lại rất lễ phép. Triết rất cảm kích nhìn Nhạc Diễm, sau đó liền ngây ngẩn cả người.E dè, lớn mật đoán:

"Dạ, thằng bé này không phải là con của anh đi?" Phương Đông Dạ nhướng mày cười, xem như khẳng định.

Vân vừa buồn cười, vừa đi tới cạnh Triết cười nói:

"Có phải cậu thô bạo quá, dọa cho cô gái xinh đẹp kia chạy mất không?"

"Cô ấy đi đâu rồi? Người là cậu đưa tới, chắc chắn là phải biết."

Triết nhìn Vân nói khẳng định. Vân có chút khó hiểu, nói:

"Này, khẩn trương như vậy làm gì? Không phải là cậu vừa lên giường, đã yêu cô ta rồi chứ?"

"Cậu nói nghe thật tức cười. Tôi chẳng qua…"

...

Phương Đông Dạ nhìn dáng vẻ bọn họ, đoán chừng câu chuyện của hai người kia trong thời gian ngắn sẽ không xong, liền ôm con bước nhanh lên lầu. Vào đến phòng riêng của mình, đóng bịch cửa một phát. Căn phòng này chính là nơi Phương Đông Dạ và Nhạc Vô Ưu làm loạn, mà ra thằng nhóc trước mặt này.

"Cha, cha có chuyện gì nói nhanh lên, nếu không lát nữa mẹ tỉnh dậy không thấy con, sẽ làm cho long trời lở đất mất."

Nhạc Diễm thấy cha đặt mình lên giường, nhưng vẫn không nhúc nhích, mà cứ nhìn mình. Làm cậu cảm thấy thật lãng phí thời gian. Phương Đông Dạ nghe Nhạc Diễm nói xong, cười nói:

"Mẹ con tên gì?"

"Nhạc Vô Ưu."

Nhạc Diễm vừa nói, vừa nghĩ, bọn họ đúng là không biết nhau thật.

Phương Đông Dạ ghi nhớ kỹ tên 'Nhạc Vô Ưu' trong đầu, khóe miệng không nhịn được lại cong lên lần nữa. Lại hỏi:

"Hai mẹ con tình cảm rất tốt sao?" Hẳn là như vậy đi. Chỉ cần thấy Nhạc Diễm nóng lòng muốn trở về nhà, anh đã có thể kết luận.

Nhưng Nhạc Diễm không cho là đúng, nói:

"Tốt? Người khác cũng nói như vậy, nhưng mà, con và mẹ đều không cho là như vậy."

"Con mấy tuổi rồi?"

Người luôn luôn nói rất ít như Phương Đông Dạ, bây giờ trước mặt tên nhóc này, lại có vô số điều muốn hỏi.

Nhạc Diễm thong dong nhìn Phương Đông Dạ, bĩu môi nói:

"Cha không biết sao?" Cha với mẹ khẳng định là cái kiểu 'nhất thời xúc động'. Nếu "chích" một lần, như vậy, cha phải biết tuổi thật của cậu chứ.

"Năm tuổi, không tính tuổi mụ thì bốn tuổi."

Phương Đông Dạ đưa ra đáp án rất chuẩn xác, trên mặt nở ra nụ cười sáng lạn. Nói xong, đột nhiên như phát hiện thốt lên:

"Con rất thông minh nha!" Đối với câu khen của Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm cũng lộ ra nụ cười thật tươi. Sau đó trả lời rất khẳng định:

"Di truyền mà."

"Ha ha."

Phương Đông Dạ nghe con nói liền cười sảng khoái. Nhạc Diễm không nhịn được, nhìn về phía đồng hồ trong phòng: 1h:30.

"Con phải về rồi. Hôm khác con lại tới tìm cha."

Nói xong, cậu bé liền nhảy từ trên giường xuống. Phương Đông Dạ không hề nghĩ ngợi, liền kéo cánh tay cậu bé lại, không cho cậu đi. Lần trước, cô gái kia vừa đi, đã là năm năm. Anh không thể mắc cùng một sai lầm lần thứ hai.

"Con cứ như vậy mà đi?"

Phương Đông Dạ nói, trong đó có chút không dám tin.

"Con cũng không muốn đi, nhưng nếu mẹ phát hiện không thấy con, thì sẽ không xong đâu."

Vừa nghĩ cảnh mẹ khóc nước mắt, nước mũi chảy đầm đìa, Nhạc Diễm cảm thấy như có một trận gió lạnh thấu xương ùa tới.

Phương Đông Dạ nhìn Nhạc Diễm một lúc, sau đó nói không cho cự tuyệt:

"Cha đưa con về." Nói xong, kéo tay Nhạc Diễm đi ra cửa. Giật mạnh cánh cửa ra. Thật khó tin nha. Vân đổi tính rồi sao? Ngoài dự đoán của anh, mọi người không hề nghe lén cha con anh nói chuyện.

"Tôi đưa thằng bé về nhà đây. Bọn họ đâu hết rồi?"

Phương Đông Dạ thấy trong phòng chỉ còn một mình Phi đang ngồi một chỗ, lại không thấy Vân và Triết đâu, liền hỏi.

"Triết bắt Vân dẫn đi tìm cô gái kia rồi. Nếu anh cũng đi, vậy tôi cũng về vậy."

Trong nháy mắt, 'Diễm' lại không còn một ai.

...

"Kỳ thật con có thể tự về được."

Trên đường đi Nhạc Diễm nói. Phương Đông Dạ liền nhăn mặt lại:

"Sau này không cho, rất nguy hiểm!"

"Để chú cảnh sát đưa về, rất an toàn nha."

Nhạc Diễm chưa bao giờ nghĩ, một đứa trẻ sẽ dễ gặp nguy hiểm hơn người lớn. Cậu bé có thể làm cho chú cảnh sát đưa cậu trở về, lại hoàn toàn miễn phí nữa. Hoặc là, để cho chú cảnh sát đưa cậu đến trạm xe, sau đó tìm xe cho cậu. Trẻ con so với người lớn có ưu thế hơn rất nhiều, chỉ là trẻ con có thèm lợi dụng không thôi.

Phương Đông Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Diễm, tiết ra sự tự tin, cao ngạo, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác kiêu ngạo của người cha.

Lúc chờ đèn đỏ, Phương Đông Dạ quay đầu, nghiêm túc nhìn con hỏi:

"Mẹ con không cho con đến tìm cha sao?" Kỳ thật, vừa mới bắt đầu, anh vốn không muốn hỏi vấn đề này. Nhưng, thấy con so với tưởng tượng của mình còn già dặn hơn rất nhiều, nên không nhịn được liền hỏi.

Nghe hỏi vấn đề này, Nhạc Diễm hết lắc đầu, lại gật đầu. Cuối cùng bế tắc nhìn Phương Đông Dạ, nhún vai cười.

"Có ý gì?"

Phương Đông Dạ không hiểu. Nhạc Diễm liền nghiêm túc giải thích:

"Mẹ căn bản là không biết cha là ai, nên không thể nói là không cho con tìm cha. Nhưng con nghĩ, nếu như biết cha là ai, có khả năng cũng có thể cho con biết, nhưng cũng không để cho con đến tìm cha đâu."

"Tại sao?"

"Mẹ không định kết hôn."

Nhạc Diễm nhìn Phương Đông Dạ cười nói.

"Cha muốn đưa mẹ con về sống cùng, phải làm sao bây giờ?"

Phương Đông Dạ bây giờ cũng học thông minh, biết cậu nhóc này so với tưởng tượng của mình cũng không tầm thường, nên trực tiếp thỉnh giáo luôn, đỡ phải cố sức suy nghĩ miên man.

Thấy thái độ của Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm không khỏi bật cười. Cậu thích người khác coi trọng cậu. Trước kia, chỉ có mẹ cậu mới như vậy. Nhưng mà, bây giờ đã thêm một người nữa. Vì nguyên nhân này, cậu sẽ giúp cha một tay. Cậu liền đem sự tình mình biết nói rõ cho cha nghe:

"'Đêm sắc khôn cùng' của cha không cần phát nữa đâu. Còn giờ, ngày mai cha cho người phát tin tuyển dụng đi."

"Được, cha biết làm như thế nào rồi."

Phương Đông Dạ ra điều đã hiểu, cười tươi với Nhạc Diễm.

Cứ như vậy, hai thiên tài xinh đẹp, một lớn một nhỏ, đã thảo xong kế hoạch để đạp đổ thành trì của cô nàng Vô Ưu ngốc nghếch. Nhưng người ta thường nói, đánh bậy hại chết cha sư phụ, cho nên, bọn họ nếu muốn thành công, tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Cha con liên minh (2)

"Tới nhà rồi, bai bai cha."

Nhạc Diễm mở cửa xe nhảy xuống, sốt ruột muốn chạy luôn vào nhà, cậu lo mẹ nửa đêm tỉnh dậy, nhưng lại không nghĩ tới Phương Đông Dạ cũng xuống xe, tự nhiên đi theo.

"Cha, không phải là cha cũng muốn vào đấy chứ?"

Nhạc Diễm nhận ra ý đồ của Phương Đông Dạ, liền ra vẻ ngàn vạn lần không nên. Phương Đông Dạ tâm trạng đang không được tốt, thấy vẻ mặt này của Nhạc Diễm, cũng trở nên dễ chịu hơn.

Anh biết Nhạc Diễm không cho anh vào gặp Vô Ưu bây giờ, chắc chắn là muốn tốt cho anh, nên cười nói:

"Được, cha đợi cô ấy đến phỏng vấn."

Phương Đông Dạ nói xong, xoay người như muốn chạy. Ngay lúc này, cạch một tiếng - cửa mở ra. Vô Ưu mặc áo ngủ hình phim hoạt hình, đi dép lê chạy ra.

"Oa, Tiểu Diễm, con đây rồi, mẹ đã nghĩ đã đánh mất con rồi. Ô ô. . ."

Nhạc Vô Ưu nửa đêm gặp ác mộng tỉnh lại, muốn đi xem con ngủ thế nào, nhưng lại không thấy con đâu. Cô không hề nghĩ ngợi, liền lao ra ngoài định đi tìm. Cũng không có ý định báo cảnh sát, hay là tìm người giúp.

Nhạc Diễm len lén liếc mắt nhìn Phương Đông Dạ một cái thật nhanh, trong bụng nghĩ, có khi nào cha nhìn thấy bộ dạng này của mẹ, mà hù cho chạy mất không. Không ngờ lại thấy Phương Đông Dạ cứ đứng trân trân, không nhúc nhích, nhìn chằm chằm Vô Ưu, trên mặt nồng đậm ý cười, ánh mắt không hề có một tia bất mãn?

"Được rồi, giỏi nào, không khóc nữa. Con không có chuyện gì, mẹ xem, không phải con đang rất tốt sao?"

Phương Đông Dạ nghe thấy giọng như dỗ con nít của con mình, không nhịn được phát ra tiếng cười nhỏ. Vô Ưu nghe thấy tiếng cười, mới biết còn có người khác. Cô liền quay đầu nhìn, Phương Đông Dạ mặt nửa như muốn lẩn tránh. Nhạc Diễm thấy cha như thế, không nhịn được than thầm một tiếng, nguy hiểm rồi. Phương Đông Dạ cũng thấy khẩn trương hơn.

Vô Ưu buông Nhạc Diễm ra, đi về phía Phương Đông Dạ, hai mắt mở to, nhìn anh cẩn thận đánh giá. Ngoài dự đoán của hai người, cô buông một câu:

"Anh nhìn rất quen nha, có phải chúng ta biết nhau không?"

Phương Đông Dạ nghe xong, thoáng cái ngây dại, không biết nên nói gì.

Cái người này theo mình lên giường, còn sinh cho mình một đứa con, thế nhưng lại không nhận ra mình? Phương Đông Dạ không dám tin nhìn về phía Nhạc Diễm. Nhạc Diễm tỏ vẻ xem thường, ý như đã biết trước, trông thật đáng yêu. Sau đó, trên mặt cậu tràn ngập ý cười, nhìn cha và mẹ. Đây là lần đầu tiên một nhà ba người của cậu ở được chung một chỗ.

"Ah, tôi biết rồi, anh trông đẹp như vậy, nhất định là ngôi sao rồi."

Lúc Phương Đông Dạ và Nhạc Diễm đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau, thì Vô Ưu sau một hồi nhìn Phương Đông Dạ cố gắng nghiên cứu, đã đưa ra đáp án này, bộ dáng cô lại như khẳng định chắc chắn, làm Phương Đông Dạ dở khóc dở cười.

"Thật vui khi biết cô."

Phương Đông Dạ không trả lời vấn đề của cô, mà đưa tay về phía cô nói. Vô Ưu thấy đại soái ca đưa tay về phía mình, vội vàng đưa tay xoa xoa vào quần áo, sau đó nắm tay anh cười nói:

"Hân hạnh, hân hạnh."

Nhìn vẻ thân thiện này của mẹ, Nhạc Diễm không nhịn được nhướng nhướng lông mi lên. Cậu chưa bao giờ biết mẹ mình cũng có được bộ dạng này, nhưng, ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, đã bị câu nói sau của Vô Ưu làm cho chấn động.

"Vậy, anh tên gì nhỉ?" Vô Ưu nói.

"Phương Đông Dạ."

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu trước mặt, tâm trạng thoải mái dần. Anh đến tận bây giờ vẫn không ngờ, cô gái mà mình vẫn nhớ mãi không quên, lại là người vừa mơ hồ, vừa đáng yêu như vậy.

"Phương Đông Dạ, anh có thể ký cho tôi một chữ được không?"

Vô Ưu trong bụng nghĩ, ngôi sao không phải là người dễ gặp được. Mặc dù, cô cũng không biết người trước mặt là ai, nhưng anh ta đẹp trai như vậy, nhất định là đại minh tinh rồi. Cho nên, nếu như nhờ hắn kí tên cho mình, nói không chừng, sau có thể bán được giá tốt. Nghĩ đến đây, cô lại thấy như tiền bay bay trước mặt. Hai mắt cười híp lại.

Phương Đông Dạ nhìn về phía Nhạc Diễm, muốn cậu bé giải vây. Nhưng lại thấy cậu vẫn ngồi lì ở bậc thang, bàn tay nhỏ bé ôn nhu chống cằm, ngồi xem náo nhiệt, bộ dáng thật đáng yêu.

Phương Đông Dạ ý thức được, không thể trông cậy vào tên tiểu tử kia, liền thu hồi tầm mắt, nhìn ánh mắt chờ mong của Vô Ưu, tiếc nuối nói:

"Tôi không mang ảnh chụp."

Vừa dứt lời, vẻ mặt hưng phấn của Vô Ưu thoáng cái đã biến mất. Làm anh có cảm giác, như đang trong giấc mộng thiên thu, nhưng vừa cười to mở mắt, thì mới biết chỉ là giấc mộng. Nhìn bộ dáng như chịu đả kích của Vô Ưu, Phương Đông Dạ tự nhiên có cảm giác, như mình vừa gây tội ác vậy. Việc anh không mang theo máy ảnh, đúng như một tộc ác tày trời.

Ha ha.

Với suy nghĩ này của mình, làm anh không nhịn được lại một lần nữa bật cười. Xem ra, cô gái này đối với anh có sức ảnh hưởng thật lớn nha.

"Thế thì, anh cứ kí đại cho tôi một chữ đi."

Nếu không có ảnh chụp, vậy cũng không thể làm gì khác được, chi bằng cứ nhờ kí đại đã.

Phương Đông Dạ nghe xong, không biết nói gì. Nhưng mà, cô muốn kí vào đâu đây?

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ không có biểu hiện gì, vội vàng nói:

"Không phải là anh cũng không mang bút luôn nha." Nghĩ bụng, nếu anh ta nói thế, mình sẽ chạy vào nhà lấy. Để xem lúc đó anh ta còn đưa ra lý do gì để từ chối nữa không.

Phương Đông Dạ lắc đầu nói:

"Tôi có mang bút." Sau đó từ trong người, lấy ra một cái bút máy màu bạc, quơ quơ trước mặt Vô Ưu.

Vô Ưu vui vẻ, cười nói:

"Nhưng, ký ở đâu cho tôi được nhỉ?"

Ký chỗ nào a?

Đột nhiên, mắt cô sáng lên, nói:

"Ký trên quần áo nha."

Trong TV đều thấy như vậy. Ký vào quần áo thì có vẻ như mình hâm mộ anh ta. Nhưng, không phải vì cô thích anh ta như vậy, mà vì, để đến lúc bán áo ngủ này, sẽ kiếm được không ít tiền nha.

Đừng nói cô yêu tiền, cô cũng là không có biện pháp. Vừa đến thành phố này, việc làm không có, lại còn phải thuê phòng, cho con đi học. Tất cả đều là tiền, cô cũng không có biện pháp khác.

"Được."

Phương Đông Dạ cườii đi tới gần cô, sau đó khom lưng cầm vạt áo ngủ của cô, hít sâu một hơi, ngửi thấy mùi thơm tự nhiên của cô, làm anh không khỏi say mê, ngất ngây. Chính là cái mùi này. Là mùi năm năm trước đã lưu lại trên giường anh. Là mùi luôn quanh quẩn bên anh, trong giấc ngủ của anh suốt năm năm qua.

Roạt roạt roạt

Phương Đông Dạ ký tên mình phóng khoáng lên áo ngủ của Vô Ưu.

Chữ ký khí phách, ký trên áo ngủ hình phim hoạt hình, thoạt nghĩ thật không hợp, nhưng nhìn xong, Phương Đông Dạ cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Chữ ký trên áo Vô Ưu, nhìn giống như kí hiệu anh để lại trên người cô vậy.

"Cám ơn, cám ơn."

Vô Ưu nhìn chữ ký trên quần áo mình, vừa nói vừa cười híp mắt.

"Các người vui đủ chưa?"

Nhạc Diễm ở một bên xem náo nhiệt, không nhịn được ngáp một cái. Cả một buổi tối không ngủ, có đứa trẻ con nào chịu được chứ.

Phương Đông Dạ nhìn ra ý tứ của Nhạc Diễm, ánh mắt tràn ngập nuối tiếc. Nhưng, cũng không thể làm gì khác hơn, nói với Vô Ưu:

"Thằng bé mệt rồi, đưa con vào ngủ thôi." Nói là nói như vậy, nhưng trong ánh mắt là ngàn lần không muốn.

Vẻ mặt anh phức tạp chưa từng có, nhưng, Vô Ưu vốn không có khả năng hiểu được. Vừa nghe nói con mình mệt, vội vàng nói:

"Vậy gặp lại sau nha. Bai bai, bai bai." Nói xong, liền chạy nhanh đến chỗ con, ôm cậu bé đang buồn ngủ kia lên, đi vào nhà.

Phương Đông Dạ nhìn hình ảnh Vô Ưu mặc áo ngủ, ôm con mình, trong lòng đầy cảm động. Một loại cảm xúc không tên tràn ngập trái tim anh. Khi nào thì anh mới có thể cùng với bọn họ, ấm áp đi vào nhà, mà không phải đứng ngoài cửa như bây giờ đây!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cha con liên minh (3)

"Mẹ ơi, mẹ còn nhớ mặt chú tối hôm qua không?"

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhạc Diễm thấy Vô Ưu vẫn như chưa có chuyện gì xảy ra, lúc ngồi ăn cơm, không nhịn được hỏi. Vô Ưu vừa ăn cơm, vừa xem thông tin tuyển dụng trên báo, không nghe rõ cậu bé nói gì, ngẩng đầu hỏi:

"Cái gì? Chú nào sao?"

"Không, không có gì."

Nhạc Diễm cúi đầu ăn cơm. Cha mình rõ ràng đẹp trai, tuấn tú như vậy, sao mẹ lại không có chút rung động nào vậy? Không biết nếu cha biết, có khỏi thương tâm không. Lại ngẩng đầu nói với Vô Ưu:

"Mẹ ơi, mẹ đừng xem tin tuyển dụng trên báo nữa, mẹ mở TV đi, xem trong đó có tin tuyển dụng không."

"Trên TV á? Tại sao?"

Vô Ưu dù hỏi như vậy, nhưng vẫn buông tờ báo trên tay xuống. Cô đã xem mấy ngày rồi, xem đến muốn ói ra rồi.

Bây giờ là cái xã hội gì vậy? Yêu cầu cao như vậy, mà lương lại thấp lè tè. Nuôi sống chính mình cũng khó rồi, huống chi cô còn phải nuôi con, căn bản là không được mà.

Bản lĩnh khác Nhạc Diễm có thể không có, nhưng lừa Vô Ưu, thì tuyệt đối không phải là vấn đề nha. Vì vậy, muốn nói dối Vô Ưu, mở miệng là có thể nói được, chả cần suy nghĩ:

"Mẹ nghĩ thử xem, tin tuyển dụng trên TV được phát ra, chiếu cho toàn bộ người xem, chắc chắn là không bị lừa gạt rồi. Hơn nữa, nói không chừng, có thể người ta phát lại tin tuyển dụng ngày hôm đấy."

"Đúng vậy nha, con nói có lý."

Đối với Vô Ưu, quả thực đã thành thói quen. Những gì Nhạc Diễm nói, qua thời gian, hoặc sự thật chứng minh đều là đúng. Cho nên, không biết từ lúc nào, Vô Ưu đã bắt đầu nghe theo con mình. Mà dần dần, như trở thành thói quen, chỉ cần Nhạc Diễm nói, Vô Ưu đều tin vô điều kiện.

Vô Ưu nghĩ thấy đúng, cơm cũng không thèm ăn tiếp, đi đến mở TV.

"Tập đoàn Trụ tuyển dụng. Không cần kinh nghiệm. Ưu tiên người có con nhỏ. Tiền lương mười vạn. Yêu cầu: nữ, tốt nghiệp đại học năm năm trở lên, cao khoảng 1m6. Người dự tuyển xin mời mang theo sơ yếu lí lịch đến tổng công ty phỏng vấn, có kèm ảnh chụp. Địa chỉ tổng công ty: Số xx, đường xx, quận. Người liên hệ: Ms Quách. Điện thoại: xxxxxxx."

Vừa mở TV ra, đã thấy luôn tin tức tuyển dụng. Vô Ưu vô cùng sung sướng. Trời ạ, đây quả thực chính là công việc dành cho cô mà. Thật sự là ông trời đã giúp cô. Cô vội vàng lấy bút ra, cẩn thận ghi lại địa chỉ và số điện thoại liên lạc.

"Con trai, con chính là quý nhân của mẹ nha. Mẹ yêu con chết mất."

Vô Ưu hưng phấn nói xong, tiến lên ôm Nhạc Diễm hôn rối rít, hôn tới nỗi làm mặt Nhạc Diễm đầy nước miếng.

"Buông con ra, người phụ nữ độc ác này!"

Bốp!

Vô Ưu đang hưng phấn, nghe Nhạc Diễm nói liền kích động, tát cho con một cái, nói:

"Không phân biệt lớn nhỏ, ta là mẹ ngươi, mang thai chính tháng mười ngày, khốn khổ sinh ra ngươi. Thế mà không biết lễ phép. Sớm biết như thế, lúc

đầu ta phóng ra cái rắm, không lương tâm đem người phóng ra rồi."

Nhạc Diễm nhìn dáng vẻ cũ rích của mẹ - tay chống nạnh, quát nháo, lần đầu tiên không mở miệng cãi lại. Bởi vì, trải qua buổi tối ngày hôm qua, cậu đã khẳng định, mình đúng là do người phụ nữ ngốc nghếch này sinh ra. Cậu bé không phản kháng lại, ngược lại làm cho Vô Ưu cảm thấy có chút không thích hợp. Cô vội vàng cúi đầu, khẩn trương hỏi:

"Con trai, không phải là con bị mẹ đánh cho ngốc rồi đấy chứ?"

Nghe nói như thế, trong lòng Nhạc Diễm tỏ vẻ xem thường, lại cảm thán, người mẹ này đúng là không thể tưởng tượng được.

"Con không sao, mẹ đi thay quần áo nhanh đi. Phải nhanh tay nhanh chân, phải đi tìm hiểu sự tình rõ ràng. Người ta nói, người chậm thì phải chuẩn bị sớm, mẹ hiểu không?"

Nhạc Diễm bắt đầu thúc giục Vô Ưu, hy vọng cô nhanh nhanh để đến công ty. Nghĩ đến việc mẹ sum họp cùng cha, vợ chồng cùng nhau, cả nhà sum vầy, cậu không thể chờ được nữa. Vô Ưu nghe Nhạc Diễm nói rất có hợp lý, nhưng không hiểu sao, cô có cảm giác có chỗ nào đó không được tự nhiên. Nhưng, cô cũng chả kịp quan tâm nữa, bởi cô phải nhanh thay quần áo, đi phỏng vấn mới là vấn đề quang trọng nhất.

Nhạc Diễm nhìn mẹ vọt vào phòng thay đồ, không nhịn được bật cười. Cảm giác thật may mắn, mẹ không có để ý mình vừa mắng mẹ ngốc, nếu không, đầu mình lại gặp xui xẻo rồi.

"Tập đoàn Trụ tuyển dụng, không cần kinh nghiệm, ưu tiên người có con nhỏ. Lương mười vạn. Yêu cầu: nữ, tốt nghiệp đại học năm năm trở lên, cao khoảng 1m6. Người dự tuyển xin mời mang theo sơ yếu lý lịch, kèm theo..."

Không quá hai phút đồng hồ TV lại phát lại tin tuyển dụng, Nhạc Diễm nhìn TV không nhịn được cười to. Cha cậu làm việc hiệu suất thật đúng là cao. Hơn nữa mười vạn, cũng không sợ làm cho người ta nghi ngờ động cơ của mình. Cậu với tay lấy cái bánh bao cuối lên ăn, sau đó đem nước hoa quả uống cạn. Lúc này, TV lại phát lại tin tuyển dụng. Trong chốc lát đã phát lại tin tuyển dụng hai lần.

"Bé Diễm, tất chân của mẹ ở đâu?"

Đột nhiên trong phòng phát ra một loạt tiếng kêu, sau đó truyền đến giọng nói lo lắng, cầu cứu của Vô Ưu.

"Ngăn tủ thứ hai, ở bên trái."

Nhạc Diễm sợ Vô Ưu lục tung đồ, thong dong đáp lại. Nói xong, nhảy xuống khỏi ghế, cầm điều khiển tắt TV đi. Cậu không muốn để mẹ phát hiện ra hình ảnh quỷ dị này. Dù người ngốc nhìn thấy tin tuyển dụng này không ngừng phát ra, thì cũng sẽ thấy được không hợp lý.

"Bé Diễm, giày cao gót màu trắng của mẹ đâu?"

Vô Ưu tìm đi tìm lại, cuối cùng chọn cách cầu cứu Nhạc Diễm. Nhạc Diễm bất đắc dĩ nhìn giá giầy đặt ở cửa, cười nói:

"Mẹ hôm qua vừa đi đôi đấy, ở ngoài cửa."

"Oh!"

Nghe Nhạc Diễm nói, Vô Ưu kinh hô một tiếng, theo đó Vô Ưu một người thân mặc đồ công sở, tóc tai gọn gàng xuất hiện. Thoạt nhìn cũng được, nhưng nhìn bộ dạng luống cuống tay chân của Vô Ưu thì thật sự không dám khen tặng.

Nhạc Diễm nhìn mẹ đi tới cửa xỏ giầy, sau đó đứng thẳng người, nhìn về phía Nhạc Diễm hỏi:

"Được chưa hả?"

Nhạc Diễm quan sát rồi gật đầu, ngay lúc Vô Ưu đang cao hứng cười. Thủng thẳng nói:

"Túi xách của mẹ…"

"Hả! Mẹ quên mất."

Nhạc Diễm chưa nói xong, Vô Ưu đã chạy vù vào phòng rồi. Trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Nhạc Diễm với cái túi xách trên tay. Tốc độ thật nhanh.

"Ha ha, bây giờ không có vấn đề gì nữa chứ?"

Vô Ưu đeo túi xách, xinh đẹp quay một vòng, sau đó cười nói với Nhạc Diễm:

"Mẹ đi nha."

Vừa mở cánh cửa, Nhạc Diễm nói với theo:

"Điện thoại di động, tiền, chìa khóa, với địa chỉ phỏng vấn, mẹ mang theo hết chưa?"

Nghe mỗi thứ Nhạc Diễm kê, mặt Vô Ưu xuất hiện một vạch đen. Sững sờ, ở chỗ nào ta, đi cũng không được. Đúng là những thứ cậu bé vừa nói cô đều không mang. Thật là dọa người mà.

Nghĩ mẹ xấu hổ, muốn giữ thể diện, Nhạc Diễm lần này như một thân sĩ, cậu nhóc vừa vui vẻ dọp dẹp bàn ăn, vừa nói:

"Điện thoại di động và chìa khóa trên bàn trà, ví tiền ở ngăn kéo thứ nhất, đầu giường mẹ, giấy ghi địa chỉ phỏng vấn vừa bị mẹ ném trên ghế salon."

Nói xong, mang bát đi vào bếp rửa.

Vô Ưu thấy cậu bé đi vào bếp, tìm theo những chỗ con vừa nói, rất nhanh tìm được mấy thứ kia.

"Mẹ đi đây."

Vô Ưu thật sự thấy mất mặt với Nhạc Diễm, nên sau khi nói xong, liền chạy trối chết. Nhạc Diễm lúc này mới từ trong bếp đi ra, nhìn cánh cửa đóng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười vui vẻ.

Người phụ nữ ngốc nghếch này, thật là quá ngốc, nhưng, sống cùng cô cũng thật vui vẻ. Cha mình chắc là cũng thấy như vậy nha.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cuộc phỏng vấn phong ba (1)

Tập đoàn Trụ do một lập lên từ hai bàn tay trắng, trong ba năm ngắn ngủn đã trở thành một trong những tập đoàn mạnh nhất trên thế giới. Đến nay đã mười năm. Mười năm qua đều do một người lãnh đạo, chưa hề thay đổi. Thật là siêu việt. Người lãnh đạo thần bí, chưa bao giờ xuất hiện đó, chính là Phương Đông Dạ.

"Tổng giám đốc, bên ngoài có hơn một ngàn người đến phỏng vấn. Giờ xử lý như thế nào ạ?"

Giám đốc nhân sự Ngô Động Thiên chưa bao giờ gặp phải trường hợp như thế này, nên trong lúc nhất thời không biết xử lý như thế nào.

Hắn năm nay hơn bốn mươi tuổi, đã làm ở đây mười năm. Trong năm năm qua, vì thông báo tuyển dụng kỳ quái của Tổng giám đốc, ngày nào cũng có gần trăm người đến phỏng vấn. Nhưng, chưa lần nào đông kinh khủng như hôm nay. Thoáng cái đã hơn một ngàn người. Hắn cũng không hiểu được người Tổng giám đốc trẻ tuổi này đang định làm gì, có lẽ là đang tìm người.

"Trước tiên anh kiểm tra, ai không đủ điều kiện loại hết đi."

Phương Đông Dạ tâm tình rất tốt, đưa tờ giấy trên tay cho Ngô Động Thiên.

"Được ạ. Tôi xin phép."

Ngô Động Thiên nhận tờ giấy, gật đầu chào xong đi ra cửa. Hắn đọc nội dung trên tờ giấy, liền ngây người ra. Trên đó viết: nữ, chưa lập gia đình, tuổi từ 28 đến 30, cao khoảng 1m6, tốt nghiệp đại học trên 5 năm, không có kinh nghiệm làm việc chính thức.

Những điều kiện trên hắn còn có thể tiếp nhận, nhưng điều kiện cuối cùng làm cho hắn thật không thể tưởng tượng được: có con nhất định phải giữ lại, dù cực ngốc cũng giữ lại.

Ngô Động Thiên nhìn này tờ giấy, rất muốn đi vào hỏi Tổng giám đốc có nhầm gì không? Nhưng, suy nghĩ lại, hắn chắc là không sai, vì đây chính là đặc điểm của người tổng giám đốc muốn tìm.

Những yêu cầu này làm hắn ta thật khó có thể tiếp nhận. Người bình thường chắc cũng khó thể tiếp nhận được. Nhưng, tổng giám đốc của bọn họ cũng không phải người bình thường. Cũng may, Ngô Động Thiên hôm nay không xem TV, nếu không khi chứng kiến tất cả đài truyền hình, cách ba phút đã phát lại tin tuyển dụng, thì khẳng định hắn ta sẽ chịu không nổi. May hơn nữa là, điện thoại của hắn hết pin, không thì lại nhận được mấy chục cuộc điện thoại của người thân nhờ đi cửa sau, lúc đó khẳng định hắn ta sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mất.

Tiền lương mười vạn nha, mười vạn tệ.

Bây giờ nền kinh tế đang có nguy cơ suy thoái, khủng hoảng. Đừng nói là tốt nghiệp năm năm vẫn đang thất nghiệp đầy, mà thạc sĩ có kinh nghiệm, tìm được công việc đãi ngộ tốt như thế này cũng đã thỏa lòng.

...

Vô Ưu nhìn đại sảnh chật kín người, vừa rồi vẫn còn chí khí ngẩng cao đầu, đến lúc này, bộ dáng liền ủ dột, vô lực.

Công ty này cần tuyển bao nhiêu người đây hả? Nếu như tuyển một ngàn người, có lẽ cô còn có cơ hội. Nhưng, cô có ngu ngốc cũng biết, đây là điều không thể xảy ra. Cô thấy người đến chỉ có tăng chứ không giảm, thậm chí còn như muốn đánh nhau để dành đường.

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả…

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê…

Hương chuối tiêu, hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu…

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại đáng yêu vang lên. Mọi người đứng bên cạnh Vô Ưu dừng động tác, hết nhìn đông rồi nhìn tây, muốn xem tiếng chuông điện thoại trẻ con này là của ai. Nhưng đương sự cũng chẳng để ý, cũng chẳng thấy có gì không thích hợp cả, rất tự nhiên lấy điện thoại ra nghe. Trên điện thoại hiển thị số ở nhà.

"Bé Diễm hả, ô ô, mẹ phải về nhà đây."

Vô Ưu vừa nhận điện thoại, không nhịn được, đầu hàng làm nũng với con. Đầu bên kia, Nhạc Diễm như đã sớm đoán được bộ dạng này của Vô Ưu.

"Tại sao hả?"

Mặc dù cậu biết lý do nên mới gọi điện, nhưng vẫn làm bộ như không biết gì hỏi Vô Ưu. Vô Ưu vừa nghe con mình hỏi, lập tức liền oang oang kể khổ:

"Ô ô, mẹ nói cho con biết. Hôm nay rất rất nhiều người đến, tận, tận mấy ngàn người nha. Ở đây giống hệt buổi tối về đêm ở thành phố vậy. Nhiều người như vậy, mẹ không làm gì được rồi…"

Những người đứng bên cạnh Vô Ưu, nghe cô hình dung, cảm giác như có một trận gió lạnh thổi đến. Nhưng, nghe đến câu cuối cùng của cô, liền tỏ vẻ đồng ý. Họ vừa nhìn đã biết là cô ngốc nghếch, lại ngây thơ, cũng may là cô cũng biết lượng sức mình.

"Mẹ à, không nên tự ti như thế. Mẹ nghĩ lại xem, hôm nay vừa thấy tin tuyển dụng, mẹ có cảm giác gì?"

Nhạc Diễm lại bắt đầu lừa bịp Vô Ưu. Vô Ưu cẩn thận nghĩ lại chuyện sáng nay, sau đó nói:

"Lúc ấy cảm giác như công việc này chính là dành cho mẹ."

"Đúng vậy. Cho nên, mẹ không cần quan tâm người khác ưu tú hay tốt như thế nào. Người ta muốn tuyển người giống như mẹ. Có thể họ không cần người ưu tú. Đúng không?"

Nhạc Diễm vừa ăn kem, vừa đọc sách, 'tùy tiện' khuyên Vô Ưu. Hoàn toàn coi như không có chuyện gì xảy ra.

"Cũng đúng nha. Vậy mẹ thử xem sao vậy."

Nhạc Diễm nghe Vô Ưu nói thế, hài lòng, đang định buông điện thoại. Không nghĩ tới Vô Ưu đột nhiên nói một câu:

"Tốt không muốn, lại muốn người ngốc như mẹ. Ông chủ công ty này có khi nào là người có tật xấu không?"

Một câu nói, làm cho Nhạc Diễm thiếu chút nữa phun hết kem trong miệng ra. Nhưng, tốt không muốn, lại muốn người ngốc như cô, thật đúng là có tật xấu mà.

"Mẹ không cần phải lo người ta có tật xấu hay không. Mẹ có việc làm, có tiền mới là điều quan trọng. Được rồi, cứ như vậy đi. Buổi tối con làm món ăn ngon chờ mẹ trở về."

"Oh, được."

Vô Ưu bị động cúp điện thoại. Sau đó hít sâu một hơi, ngồi chờ đến lượt mình phỏng vấn.

Nhạc Diễm cúp điện thoại xong, liền gọi điện đến 'Trụ'.

"Alô, xin chào, đây là tập đoàn 'Trụ'. Xin hỏi cần gặp ai ạ."

"Cháu cần gặp cha, tổng giám đốc của mọi người - Phương Đông Dạ."

Cô lễ tân vừa lễ phép nói xong, thoáng cái đã ngây người. Tổng giám đốc có con rồi? Sao có thể như thế? Tổng giám đốc có con trai khi nào hả? Không phải là anh vẫn còn độc thân sao?

"Tiểu thư, phiền cô nhanh nhanh một chút."

Nhạc Diễm vừa ăn kem, vừa thúc giục nói. Trong lòng khó chịu vì thấy hiệu quả làm việc thấp. Hoàn toàn không để ý, lời mình vừa nói làm cho người lớn tuổi kia đang phải khiếp sợ.

...

"Phòng thư ký tổng giám đốc đây, tôi là thư ký Bạch. Có chuyện gì không?"

Cô lễ tân nghe thấy giọng nói trong điện thoại, nuốt mạnh hai ngụm nước miếng, sau đó nói:

"Có một người gọi điện thoại nói tìm tổng giám đốc, nói là con của ngài. Giờ làm sao bây giờ ạ?"

"Con tổng giám đốc?"

Thứ ký Bạch nghe thế, phản ứng so với cô lễ tân cũng không sai biệt lắm, vẻ mặt không dám tin. Nhưng, thân là thư ký bao năm, dù sao so với lễ tân cũng bình tĩnh hơn nhiều. Hơn nữa, rất nhanh liền nghĩ, không kết hôn cũng có thể có con được. Cho nên, tốt hơn hết vẫn là hỏi tổng giám đốc. Bây giờ không thể đưa ra kết luận dễ dàng được.

"Biết rồi, tôi sẽ nói với tổng giám đốc."

Thư ký Bạch sau khi cúp điện thoại, nối máy nội bộ đến phòng tổng giám đốc:

"Chào tổng giám đốc. Có một cậu bé xưng là con anh gọi điện thoại nói tìm anh. Làm sao bây giờ ạ?"

"Chuyển máy qua đây."

"Vâng."

Đợi hồi lâu, kem cũng ăn xong rồi, Nhạc Diễm mới thấy cha Phương Đông Dạ tiếp điện thoại.

"Diễm, tìm cha có việc gì à?" Phương Đông Dạ giọng nói nghe rất vui vẻ.

"Cha, công ty của cha làm việc hiệu suất quá thấp."

Nhạc Diễm không nhịn, oán giận buông một câu, sau đó mới nói đến trọng điểm:

"Người đã tới rồi, cha cho ngừng quảng cáo luôn đi, không nên để nhiều người vào ứng tuyển nữa. Nếu không mẹ con sẽ bị đoàn người đó hù dọa mà bỏ chạy mất."

"Được. Xế chiều cùng ăn cơm nhé."

"Vâng. Con cúp máy đây."

Phương Đông Dạ sau khi cúp điện thoại, lập tức theo lời Nhạc Diễm gọi điện giao phó xuống dưới. Anh cũng không muốn cô bị hù dọa mà chạy mất. Anh chờ ngày này đã năm năm rồi, không thể cho phép loại sai lầm này xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Cuộc phỏng vấn phong ba (2)

Ngoài cửa tập đoàn 'Trụ' dán cáo thị: Ngừng tuyển dụng! Đồng thời tin tuyển dụng trên TV cũng gỡ xuống, đài truyền hình rốt cục cũng có thể hoạt động bình thường.

Giám đốc nhân sự Ngô Động Thiên dẫn tất cả những người tham gia phỏng vấn đến tập trung tại sảnh lớn. Sau đó điều chỉnh microphone, nói:

"Xin mời mọi người xếp thành hàng, sau đó từng người qua đây. Nhớ mang theo sơ yếu lí lịch. Bắt đầu từ bên này."

Oa!

Chết rồi!

Làm sao bây giờ?

Trong hội trường, mọi người không ngừng kinh hô trong lòng, đương nhiên trong đó có cả Vô Ưu rồi. Nguyên nhân ư? Cô không mang theo sơ yếu lí lịch. Nhạc Diễm đã quên nhắc cô cái này, nên hiển nhiên cô đã quên. Nhiều người khác cũng vì vội vàng đến trước, nên cũng quên luôn. Dù là nguyên nhân gì, thì cũng là không mang rồi.

"Tuổi?"

"Chiều cao?"

"Bằng cấp?"

"Thời gian tốt nghiệp?"

"Kinh nghiệm làm việc?"

"Kết hôn chưa?"

"Có con chưa?"

Ngô Động Thiên cũng không muốn hỏi như vậy, nhưng nhìn xuống đại sảnh có sức chứa gần năm nghìn người, bây giờ dường như không còn chỗ ngồi, hắn cũng chỉ có thể vung đao chém loạn cho nhanh mà thôi.

Những câu khác trả lời cũng tốt lắm, nhưng riêng đến câu cuối cùng thì lại là vẫn đề lớn. Ngô Động Thiên tự nhiên cảm thấy áp lực rất lớn.

Người dễ tính thì sẽ nói:

"Tôi chưa kết hôn đương nhiên chưa có con rồi."

Còn người khó tính thì bật lại thẳng:

"Đây là câu hỏi kiểu gì vậy? Không phải là vừa nói với anh tôi chưa kết hôn sao?"

Đủ loại câu trả lời, nhưng ánh mắt lại ra vẻ ngờ vực. Ngô Động Thiên không muốn người khác nghĩ mình ngu ngốc, cuối cùng liền đem hai câu cuối chập thành một, hỏi:

"Đã kết hôn và có con chưa?" Như vậy tốt hơn rất nhiều, ít nhất không hỏi tách ra kỳ quái như trước.

"Tôi không mang theo sơ yếu lí lịch."

Một cô gái xinh đẹp ngại ngùng nhìn Ngô Động Thiên nói. Hắn ta suy nghĩ hai giây liền hỏi:

"Cô có kinh nghiệm làm việc không?"

Cô gái xinh đẹp thấy giám đốc nhân sự vẫn phỏng vấn mình, liền vội vàng nói:

"Có, tôi có kinh nghiệm. Tôi đã từng làm việc cho một công ty nước ngoài, công việc cũng tốt lắm." Cô gái thấy có cơ hội, vội vội vàng vàng nói.

Ngô Động Thiên thở dài:

"Xin lỗi, tiểu thư. Chúng tôi không thể thuê người như cô."

Thấy ánh mắt chờ đợi của cô gái, Ngô Động Thiên lạnh lùng nói:

"Người tiếp theo!"

Vì hắn khẳng định, cô ta không phải là người tổng giám đốc tìm, nên cũng không muốn lãng phí thời gian. Dù sao hắn làm như vậy cũng không phải là tàn nhẫn, mà một phần cũng là vì tốt cho cô ta, như thế sẽ tiết kiệm thời gian cho cả hai bên.

Từng người, từng người một, trả lời những câu hỏi y hệt nhau. Sau hơn hai tiếng đồng hồ, Ngô Động Thiên có cảm giác đau đầu chóng mặt. Hắn nhìn xuống đại sảnh. Hơn hai tiếng, ít nhất hắn cũng đã phỏng vấn ba nghìn người rồi. Hiệu suất làm việc cao đến nỗi ngay cả hắn cũng cảm thấy khó tin.

...

Phương Đông Dạ ngồi trong phòng giám sát, nhìn hiện trường người đến phỏng vấn. Chính xác mà nói, hắn chỉ nhìn một người. Đương nhiên đó là Vô Ưu. Lúc này, cô đang dùng tay ấn bụng. Nguyên nhân rất đơn giản, là đói bụng nha. Bữa sáng ăn được có hai miếng, sau đó đến đây dày vò tinh thần. Không đói bụng mới là lạ.

"Thông báo giám đốc nhân sự Ngô. Đã đến giờ ăn cơm, mời tất cả những người chưa phỏng vấn đến nhà ăn công ty dùng cơm. Chi phí công ty chịu."

Phương Đông Dạ phân phó cho thư ký Bạch bên cạnh. Thư ký Bạch vội vàng đáp:

"Vâng." Đồng thời nối máy gọi cho Giám đốc Ngô, truyền đạt lại mệnh lệnh của tổng giám đốc.

"Tôi đi trước."

Phương Đông Dạ nói xong, xoay người ra khỏi phòng giám sát. Xem bộ dáng Vô Ưu chắc phải xế chiều mới phỏng vấn rồi, anh trước tiên phải dẫn con đi ăn đã. Cơm nước xong xuôi, sẽ cùng con xem Vô Ưu phỏng vấn. Xem cô phỏng vấn, phản ứng chắc là rất thú vị nha.

...

"Đã để mọi người chờ lâu, thật sự xin lỗi. Giờ xin mời mọi người tới nhà ăn công ty dùng cơm, một tiếng sau quay lại phỏng vấn."

Ngô Động Thiên nói xong, nhìn xuống dưới đài, thấy những người tham gia phỏng vấn đang bàn tán xôn xao, liền nói:

"Mọi người dùng cơm miễn phí, không cần khách khí, ăn nhiều một chút nha."

Quả nhiên, những lời này vừa nói ra, tất cả âm thanh bất mãn lập tức im bặt. Sau đó đều chạy về phòng ăn.

"Thật quá chu đáo."

Đúng lúc Vô Ưu đang đói bụng, nghe thấy điều này, cười đến nhắm tịt cả mắt.

"Oa, thật nhiều đồ. Cũng không phải trả tiền nữa?"

Vô Ưu đi theo đám người tới phòng ăn, nhìn đồ ăn đến ngây cả người. Cô không ngờ phòng ăn của nhân viên lại nhiều món ăn như vậy. Đã thế, còn có cả người tây cũng ăn ở đây. Cô nhìn những món ăn đẹp mắt mà bụng cứ kêu ùng ục ùng ục không ngừng. Mọi người rất nhanh đều đã chọn được món ăn mình thích, mà cô thì vẫn đang đứng trơ giữa phòng ăn, không biết nên ăn cái gì cho ngon.

Bịch!

"Hả!"

Đột nhiên một người bưng đồ ăn đi qua không cẩn thận đụng vào người Vô Ưu, nước đồ ăn bị dính đầy vào tay áo cô. Cô chưa kịp hoàn hồn truy cứu trách nhiệm, ngược lại, người gây ra chuyện đã mở miệng trước:

"Này, không có mắt hả? Oh, thì ra là cô gái có tiếng chuông điện thoại con nít?"

Người này chính là một trong những người đã nghe được tiếng chuông điện thoại của cô, khi Nhạc Diễm gọi đến. Cô ta nói xong, trên mặt tràn ngập vẻ khinh thường. Sau đó lại gần hỏi như rất lạ:

"Em gái, em không biết đây vốn là đường để cho người ta đi sao?"

Vô Ưu mặc dù không phải rất thông minh, nhưng cô có thể cảm giác được đâu là thiện ý, đâu là ác ý. Hơn nữa, cô ngốc nhưng không có nghĩa là cô dễ bị coi thường. Tay cô đang phủi tay áo liền dừng lại, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, trừng mắt nhìn cô gái có đôi mắt như mắt cá.

"Này, bà chị. Mắt nhìn không tốt, thì mang mắt kính đi. Hôm nay may mắn cho chị là đụng vào người tôi, chứ nếu như đụng vào cột điện, chỉ sợ cái mũi của chị lại phải đi phẫu thuật thẩm mỹ rồi nha."

"Cô…."

Vô Ưu nói giọng châm chọc, đã làm cô gái kia tức không nói được gì, nhưng mà Vô Ưu vẫn không phục mà ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô ta, bộ dáng ra vẻ, tôi đây này, cô làm được gì nào.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Giám đốc phòng ăn của công ty đã đi tới, không phải là một chú lớn tuổi tay cần môi thìa, mà là một người đàn ông trẻ tuổi mày xinh mắt đạp, mặc trang phục màu trắng, trên đó đính bảng tên: Giám đốc phòng ăn Hoắc Lãng.

Thấy có người tới, cô gái kia cũng không muốn làm loạn lúc nữa. Công ty này đãi ngộ tốt như vậy, cô ta cũng không muốn vì việc nhỏ này mà làm hỏng tương lai của mình, liền liếc mắt Vô Ưu nói:

"Hừ, bổn tiểu thư đại nhân không chấp tiểu nhân, không thèm chấp nhặt với cô."

Nói xong đang định đi, bị Vô Ưu kéo lại. Nhìn ánh mắt lảng tránh của cô ta, Vô Ưu kiên quyết nói:

"Xin lỗi tôi!"

"Cô…"

Cô gái kia không ngờ Vô Ưu vẫn khăng khăng như vậy, có chút không thể tin. Thấy Vô Ưu cứ lôi kéo mình, bộ dáng như không đạt được mục đích thề không bỏ qua. Tất cả mọi người đều đang nhìn, hơn nữa càng lúc càng có nhiều người vây xem, cuối cùng cô ta chỉ có thể phát ra tiếng nói nhỏ:

"Xin lỗi." Sau đó vung tay xoay người đến lấy đồ ăn.

Tú tài gặp phải quan binh cũng phải chịu thua, huống chi cô ta gặp phải một người ngu ngốc, là cô ta xui xẻo.

Cô ta tự an ủi chính mình, nhưng trong lòng cực kỳ không thoải mái. Vô Ưu nghe cô ta xin lỗi xong, trong lòng thấy dễ chịu hơn hẳn. Lại đứng tiếp tục nghĩ xem mình nên ăn gì, cứ như vừa rồi chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

"Ha ha."

Đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng cười nhỏ, Vô Ưu nhìn qua, thì ra là người đàn ông mặc bộ đồ trắng như tuyết – giám đốc phòng ăn.

"Anh cười gì hả?"

Vô Ưu khó hiểu hỏi, người kia nhìn bộ dáng mơ hồ của Vô Ưu cười nói:

"Tiểu Ưu, em không nhận ra anh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Học trưởng si tình (1)

Vô Ưu nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của người kia, liền nhìn chằm chằm, cẩn thận đánh giá người đàn ông tuấn lãng trước mặt, cố gắng lục lọi lại trí nhớ. Qua một lúc lâu, hai tròng mắt chậm rãi mở to ra, sau đó cười nói:

"Hoắc Lãng học trưởng, là anh hả?"

"Ha ha, anh còn tưởng rằng em đã quên mất anh rồi."

Hoắc Lãng nhìn Vô Ưu thật lao lực mới nhớ ra anh, nhưng cũng không hề mất hứng, ngược lại cười rất vui vẻ. Bởi, so với bất kỳ người nào, anh hiểu rõ nhất trí nhớ của cô em học cùng trường đại học này chậm chạp đến cỡ nào. Lúc bắt đầu biết cô, anh thiếu chút nữa đã tưởng rằng, cô bị mắc chứng mất trí nhớ có gián đoạn. Nhưng, tiếp xúc lâu hơn, anh mới biết được, cô dường như chỉ là hơi ngốc nghếch thôi.

"Học trưởng, anh làm việc ở đây sao? Oa, anh là giám đốc rồi hả?"

Vô Ưu nhận ra người học trưởng đối với mình rất tốt thời đại học, rất nhanh liền trở nên thân thiện.

"Anh sau khi tốt nghiệp đại học, liền đi Pháp học. Đạt được bằng đầu bếp quốc tế, lại học thêm lớp quản lý nhà hàng. Anh vừa trở về năm ngoái. Em làm ở đây hả?"

Hoắc Lãng cũng không nhắc đến, sau khi anh trở về, đã đi tìm cô ngay, nhưng lại không tìm được.

"Oa, học trưởng, anh thật lợi hại nha. Chẳng giống em, tốt nghiệp đến bây giờ vẫn chưa đi làm. Nhưng mà, hôm nay em đến đây phỏng vấn. Ha ha, nói không chừng ngày mai chúng ta chính là đồng nghiệp rồi."

Vô Ưu đơn thuần cười nói, trên mặt Hoắc Lãng lộ ra nụ cười yêu chiều. Với bộ dạng mơ hồ của Vô Ưu, lại ghĩ đến nhân viên làm việc ở 'Trụ', tất cả đều là tinh anh của tinh anh. Nhìn Vô Ưu trước mặt, ha ha, muốn tới chỗ này, thật đúng là không phải chuyện dễ dàng rồi.

Bụng kêu ùng ục, ùng ục, ùng ục…

"Đói bụng à? Muốn ăn cái gì? Anh tự làm cho em ăn."

Hoắc Lãng thương yêu nhìn Vô Ưu. Mà Vô Ưu cũng không chút khách khí nói:

"Ăn, ăn món sở trường của học trưởng đi."

"Ha ha, được, em ngồi đây chờ anh. Rất nhanh sẽ có."

Hoắc Lãng nói xong, ấn Vô Ưu ngồi trên ghế, sau đó đi vào phòng bếp tự mình chuẩn bị nguyên liệu. Vô Ưu trong lúc ngồi chờ, cảm thấy thật may mắn khi gặp lại người học trưởng đã đối xử rất tốt với mình thời đại học.

...

"Giám đốc, là ai tới vậy? Là tổng giám đốc sao?"

Trong phòng bếp, bếp trưởng Tề Rạng Đông, cũng là bạn tốt của Hoắc Lãng hồi học ở Pháp, khó hiểu nhìn Hoắc Lãng đang cười ôn nhu, tự tay chuẩn bị thức ăn. Hoắc Lãng rất ít khi tự mình chuẩn bị. Thậm chí nếu là tổng giám đốc đến, muốn anh tự làm, thì cũng phải có người chẩn bị nguyên liệu. Nhưng lần này, anh thế mà tự tay rửa đồ, không để cho một ai động tay vào. Thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Cô ấy tới."

Hoắc Lãng đem niềm vui trong lòng cho sẻ cho bạn tốt.

"Ai hả?"

Tề Rạng Đông khó hiểu hỏi, lời vừa tới miệng, lập tức khoa trương nói:

"Là, là cô ấy sao? Cô bé ngốc nghếch nhưng rất đáng yêu học cùng trường mà anh đã thầm mến tám năm rồi?"

Hoắc Lãng không vì câu nói của Tề Rộng Đông mà thấy xấu hổ, ngược lại gật đầu cười. Tề Rạng Đông rất nhanh, chạy ra khỏi phòng bếp, nhìn quanh khắp đại sảnh. Ngay sau đó, hắn liền tìm được thiên sứ trong trái tim Hoắc Lãng. Quả nhiên giống hệt trong ảnh, nhìn dáng vẻ thật đơn thuần.

Tám năm qua rồi, thế mà cô bé kia một chút cũng không thay đổi. Dù trên người mặc đồ công sở, nhưng vẻ non nớt trên mặt vẫn giống hệt như ảnh chụp hồi còn học đại học. Năm tháng hình như không để lại dấu vết nào trên khuôn mặt cô.

"Chào tiểu thư, tôi là bạn tốt của Hoắc Lãng, tên Tề Rạng Đông."

Tề Rạng Đông không nhịn được đi qua chào Vô Ưu. Hắn vẫn rất hiếu kỳ, một người tướng mạo bình thường như vậy, sao lại có thể làm cho Hoắc Lãng ưa tú kia, si ngốc suốt tám năm trời. Hắn đã hiếu kỳ từ lần đầu tiên gặp anh tại Pháp, anh cự tuyệt không đi quán bar với hắn, vì lý do anh đã có người anh thích, nên sẽ chung thủy với cô. Hắn hiếu kỳ thật muốn chết đi được.

"Anh Tề, xin chào."

Vô Ưu mặc dù không biết hắn cứ nhìn từ trên xuống dưới làm gì, trong lòng có chút không tự nhiên, nhưng lại cảm thấy hắn không có ác ý, nên cũng cười chào hỏi lại. Nếu là bạn tốt của học trưởng, thì cũng là người tốt rồi. Không cần nghi ngờ gì. Trong thế giới của Vô Ưu, tất cả đều đơn giản như vậy.

"Gọi tôi Rạng Đông là được rồi. Tiểu Ưu, tôi có thể gọi cô như vậy không."

Tề Rạng Đông vừa nói, vừa ngồi xuống đối diện Vô Ưu, bộ dáng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không đi. Vô Ưu còn nghe vậy gật đầu, không có ý kiến gì, nhưng trong lòng cảm thấy không thích hợp lắm. Cô lớn như vậy rồi, trừ bà nội, học trưởng ra, gọi mình là 'Tiểu Ưu' chỉ có những người láng giềng ở quê thôi. Hắn ta lần đầu tiên gặp cô, gọi như vậy, cảm giác hơi lạ, quá thân mật đi.

Tề Rạng Đông cũng chẳng để ý nhiều như vậy, hắn nhất định phải giúp cái tên Hoắc Lãng đáng thương, trí tuệ thì siêu quần, nhưng tình cảm lại cực ngốc kia mới được.

Thầm mến người ta tám năm, cũng không thèm biểu lộ. Đã thế, trong thời gian đó, lại quyết tâm thủ thân như ngọc nữa chứ. Thật không thể tưởng tượng nổi. Cứ còn như vậy, chỉ sợ là người ta kết hôn, con cái đầy đàn, thì hắn vẫn còn chưa biết phải làm gì nha.

"Tiểu ưu, tôi có một vấn đề, không biết có nên hỏi không?"

Tề Rạng Đông giả bộ giống như hoang mang nhìn Vô Ưu. Vô Ưu nhìn bộ dáng mong đợi của hắn nói:

"Anh cứ hỏi đi, không có gì."

"Cô kết hôn chưa?"

Đây chính là trọng điểm. Nếu như người ta kết hôn rồi, như vậy cứ xem như là chơi đùa đi, nên dừng lại. Lúc hắn đang chờ mong, Vô Ưu cười lắc đầu. Điều này làm cho Tề Rạng Đông trong lòng không khỏi thầm thở phào. Sau đó lại hỏi:

"Vậy, cô đã thích ai chưa?"

Vô Ưu lại một lần nữa lắc đầu, Tề Rạng Đông lại càng cao hứng. Hỏi tiếp:

"Vậy cô đối với Hoắc Lãng có cảm giác gì không?"

Bạn bè giúp được cái gì thì giúp, Tề Rạng Đông bây giờ đang từ từ dò hỏi quân tình, bắt đầu dò hỏi đến suy nghĩ của người ta, xem ra cứ theo đà này, thì

hắn đến phải thay Hoắc Lãng biểu lộ cho rồi.

"Tôi… học trưởng, anh đến rồi hả? Thơm quá."

Vô Ưu vừa định trả lời, lại ngửi thấy được từng hồi thơm nức, không nghĩ gì quay người lại, thấy Hoắc Lãng đang bê bàn ăn đứng cách đó không xa. Hoắc Lãng thấy Vô Ưu nhìn mình, cười đi tới, đem bàn ăn đặt trước mặt Vô Ưu:

"Đến rồi, thịt cuộn phô mai Pháp." Đặt đồ ăn xuống xong, hai mắt nhìn Vô Ưu cười mị, sau đó trừng mắt liếc về phía Tề Rạng Đông.

Tề Rạng Đông sờ sờ mũi nói:

"Các ngươi từ từ hưởng thụ bữa trưa tốt đẹp đi, tôi có việc bận đi trước."

"Được, hẹn gặp lại."

Vô Ưu cười chào. Đồ ăn thơm nức làm cô quên hết cuộc nói chuyện vừa rồi, cũng chẳng thèm quan tâm gì nữa. Tề Rạng Đông nhìn Vô Ưu vừa ăn vừa cười tủm tỉm, lại nhìn Hoắc Lãng trong mắt đầy yêu chiều, say đắm nhìn Vô Ưu, trong lòng không nhịn được thầm thở dài, bọn họ cứ như thế này thì đến lúc nào mới có thể tu thành chính quả hả?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Học trưởng si tình (2)

"Ăn ngon không?"

Hoắc Lãng nhìn Vô Ưu ăn ngấu nghiến hỏi. Anh biết là cô đói bụng, nên mới làm món ăn nhanh và đơn giản nhất. Xem ra thật không sai. Vô Ưu miệng đầy thức ăn, miệng nhồm nhoàm trả lời không rõ:

"Ăn ngon, ăn ngon." Miệng nói, nhưng cũng không hề dừng lại động tác ăn.

"Thật sự ngon như vậy sao?"

Hoắc Lãng nhìn Vô Ưu ăn, tự nhiên rất muốn nếm thử. Anh học nấu ăn từ Pháp, có thể nói là đã ăn hết các loại cao lương mĩ vị. Vị giác dần cũng trở thành chai sạn rồi. Đối với anh, giờ ăn cái gì cũng không có cảm giác quá ngon nữa. Nhưng, hôm nay anh tự nhiên lại có khát vọng muốn nếm thử đồ ăn do chính mình nấu.

Thế giới của anh bỗng nhiên thay đổi, mà nguyên nhân chính là cô gái đang ngồi ăn ngấu nghiến ở trước mặt. Người anh đã thầm mến tám năm rồi.

"Ư ư, không tin anh ăn thử đi."

Vô Ưu vừa nói, vừa hào phóng đem thức ăn mình đang ăn đẩy đến trước mặt Hoắc Lãng. Hoắc Lãng đã quen với việc dùng cơm theo kiểu quan hệ, không có thói quen ăn đồ thừa, ngoài dự đoán là anh sẽ từ chối hoặc gạt đi, mà lại cười nói với Vô Ưu:

"Anh phải lấy tay ăn sao?"

"Hả, ha ha, em thật vô ý."

Vô Ưu vò đầu cười ngây ngô, bộ dáng thật đáng yêu, làm cho hai mắt Hoắc Lãng lóe sáng, chứa đầy tình cảm yêu thương.

Hoắc Lãng đưa tay định cầm đũa, không nghĩ tới Vô Ưu lại nói:

"Em gắp cho anh ăn là được rồi."

Trái tim Hoắc Lãng vì câu này mà run lên, bàn tay vừa đưa lên liền dừng lại.

Tiểu Ưu nói như vậy, chẳng lẽ là… ?

Hoắc Lãng đang nghĩ kỳ quái trong đầu, đã thấy Vô Ưu dùng đũa gắp thức ăn đưa đến trước mặt.

"Mau ăn đi, nếu không sẽ rớt."

Vô Ưu một tay chống mặt, thúc giục Hoắc Lãng đang ngồi bất động. Hoắc Lãng nhìn vẻ mặt thản nhiên của Vô Ưu, ánh mắt không hề e lệ. Cô làm như

thế mà, mà đơn thuần không nghĩ tới việc có thể đưa đũa cho anh mượn, chứ không phải dùng phương pháp này.

Hoắc Lãng lắc đầu cười khổ một hồi. Nếu như Tiểu Ưu thật sự có suy nghĩ, thì mình đã không phải khổ luyện suốt tám năm trời như vậy rồi.

Hoắc Lãng há miệng, ăn thức ăn Vô Ưu đang đưa trước mặt.

"Thế nào? Ăn ngon lắm đúng không?"

Vẻ mặt Vô Ưu lộ ra sự kiêu ngạo, cứ như là cô nói chỉ có đúng vậy. Nhìn cái bộ dáng này, lại làm cho Hoắc Lãng không nhịn được cười. Chính là cảm giác này! Loại cảm giác thật hạnh phúc, bình yên. Đã sáu năm rồi anh chưa có. Hoắc Lãng nhìn Vô Ưu, ánh mắt hiện lên ánh sáng kiên định. Lúc này, anh không thể lại bỏ lỡ lần nữa.

"Học Trưởng, anh sao vậy? Có thức ăn dính trên mặt em sao?"

Vô Ưu thấy Hoắc Lãng vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm mình, hơn nữa ánh mắt rất kỳ quái, nên nghĩ trên mặt mình có dính bẩn.

"Xin lỗi, quấy rầy một chút."

Tề Rạng Đông bưng đồ uống đứng cách đó không xa, xem náo nhiệt hồi lâu, chọn thời cơ thỏa đáng nhất lên tiếng. Hắn xuất hiện coi như giải vây một màn xấu hổ cho Hoắc Lãng, nhưng sau đó Hoắc Lãng mới biết được, cái tên bạn tổn hại này, có bao nhiêu bại hoại.

Tề Rạng Đông đưa cốc nước chanh cho Vô Ưu, nói:

"Tôi tự tay pha đó nha, xin mời dùng." Sau đó đang nhìn Vô Ưu, đột nhiên ra vẻ giật mình nói:

"Trên mặt cô dính cái gì kìa?"

"Ah? Chỗ nào vậy? Chỗ này sao?"

Vô Ưu nghe Tề Rạng Đông, liền lấy tay quệt khắp mặt, tìm kiếm vết bẩn không tồn tại kia.

Cô thật đúng là quá đơn thuần, điều này cũng tin.

Tề Rạng Đông trong bụng đã cười to, nhưng ngoài miệng vẫn nghiêm trang nói:

"Không phải chỗ đấy, không phải chỗ đấy." Cử động của hắn làm cho Hoắc Lãng không khỏi bực mình. Anh không thích người khác lợi dụng dáng vẻ thiện lương của Vô Ưu để coi thường cô, mặc dù anh biết Tề Rạng Đông cũng không hề có ác ý.

"Được rồi, để cho Hoắc Lãng lau cho cô."

Tề Rạng Đông không phải là người ngốc. Hắn khá là thông minh. Trước đó hắn đã phát hiện ra bộ dạng khó chịu của Hoắc Lãng, nên vội vàng gián tiếp nói ra mục đích của việc mình làm như vậy. Hắn đây là có ý tốt nha.

"Oh, học trưởng, vậy phiền anh giúp em."

Hai người kia nghe xong vẻ mặt trở nên cực kỳ quái, mà Vô Ưu ngốc nghếch kia vẫn không để ý, lại chỉ quan tâm đến vấn đề duy nhất là vết bẩn trên mặt.

Hoắc Lãng nhìn Vô Ưu đưa mặt về phía mình, lại liếc mắt nhìn Tề Rạng Đông đang xem náo nhiệt.

"Tôi không quấy rầy hai người nữa."

Tề Rạng Đông nói xong xoay người rời đi, coi như chưa nhìn thấy cái liếc mắt của Hoắc Lãng. Bởi hắn chắc chắn, ánh mắt dành cho hắn không phải là thiện ý. Hắn không thể hiểu nổi, Hoắc Lãng ưu tú như vậy, bất cứ người phụ nữ nào, chỉ cần hắn vẫy tay là có thể có. Càng huống chi là một người ngơ ngơ ngác ngác, ngu ngốc, không ai muốn như cô gái kia. Thật không biết làm sao, mến thầm người ta tám năm mà không tiếp cận được.

Tề Rạng Đông vừa đi, Hoắc Lãng nhìn bộ dáng đang chờ đợi 'hỗ trợ' của Vô Ưu, không khỏi vừa bực vừa buồn cười. Bực vì không hiểu sao cô lại ngốc nghếch như vậy, buồn cười vì thấy cô sao lại quá đơn thuần, đáng yêu.

Nhìn dáng vẻ chờ mong của Vô Ưu, Hoắc Lãng đưa tay ra, chạm nhẹ lên khuôn mặt đã nhớ mong suốt sáu năm qua. Cảm giác thật mềm mại, nhẵn nhụi, làn da âm ấm. Cảm giác chân thực khi chạm vào này, không giống như cảm giác anh vẫn chạm vào ảnh. Chạm vào ảnh, cái cảm giác lạnh như băng, chỉ khiến anh đau lòng, nhưng giờ phút này, khiến cho trái tim anh từng hồi rung động.

"Học trưởng, có gì hay sao?"

Vô Ưu có cảm giác là lạ. Sao chẳng thấy học trưởng dùng lực gì vậy? Nhẹ như thế cũng có thể làm mặt cô sạch được sao? Hơn nữa, cô có cảm giác đây không giống như là đang lau vết bẩn, hay lấy đi vật gì trên mặt cho cô, mà cứ như là đang âu yếm, an ủi vậy. Nghĩ đến đây, mặt của cô không nhịn được đỏ lên.

Xí xí xí, nghĩ cái gì vậy hả? Đây chính là học trưởng tôn kính nha. Mình như nào lại suy nghĩ bậy bạ như thế.

Vô Ưu vội vàng đem cái suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu vứt sang một bên. Mà Hoắc Lãng lúc này cũng đã ý thức được sự luống cuống của mình, vội vàng thu tay lại, ngượng ngùng nói:

"Được rồi."

Vì màn mập mờ vừa rồi, trong lòng hai người không khỏi nghĩ ngợi lan man, bỗng chốc không khí không còn tự nhiên.

Vô Ưu đỏ mặt, cúi đầu tiếp tục ăn, nhưng ăn vào lại không biết có mùi vị gì. Hoắc Lãng còn lại nắm chặt bàn tay vừa mới sờ mặt Vô Ưu, trong lòng đang dậy sóng mãnh liệt.

Không khí mập mờ vây quanh hai người.

...

Phương Đông Dạ đến nhà Vô Ưu đưa Nhạc Diễm đi ăn cơm. Nhưng lại không nhịn được ý nghĩ muốn nhìn thấy cô, nên quyết định dẫn Nhạc Diễm đến nhà ăn của công ty. Tại phòng ăn chuyên dụng dành cho tổng giám đốc, nơi có thể bao quát được toàn bộ nhà ăn, tìm kiếm hồi lâu anh mới thấy được cô gái trong lòng.

Rắc...rắc...rắc

Phương Đông Dạ siết chặt bàn tay, vì dùng sức quá mạnh nên phát ra tiếng vang kinh khủng. Nhạc Diễm nhìn ra điểm khác lạ, liền nhìn theo hướng Phương Đông Dạ đang nhìn. Miệng liền há hốc, thấy hình ảnh Vô Ưu đang 'ngọt ngào' ăn cơm với Hoắc Lãng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Gặp mặt tình địch (1)

"Xúc động là ma quỷ đó cha!"

Nhạc Diễm thấy cha tức giận đến bốc lên ngùn ngụt rồi, không nhịn được nhắc nhở cha tỉnh táo lại. Cậu bé biết hình ảnh khó tin trước không thể chối cãi, nhưng căn cứ theo "kinh nghiệm" ở với mẹ nhiều năm, cậu biết mẹ là người hiểu chuyện, chuyện đang thấy, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

"Người đàn ông kia là ai?"

Phương Đông Dạ khó chịu nhìn con mình hỏi. Tại sao thằng bé không nói cho mình biết, mẹ cậu còn có một nhân vật đáng gờm như thế này nữa chứ. Nhạc Diễm đối với sự tức giận của cha, nhún nhún vai, nói:

"Con không biết!"

"Con không biết?"

Phương Đông Dạ quả thực không thể chịu được nữa. Người phụ này không phải là lần đầu gặp mặt, đã liền thân mật với người ta như thế chứ?

Làm sao bây giờ?

Qua đó, khẳng định sẽ thành lớn chuyện. Nhưng mà, khó chịu quá đi, anh một khắc cũng ngồi không được.

Cốc! Cốc! Cốc!

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ. Hai mắt Phương Đông Dạ lập tức sáng, có biện pháp xử lý rồi! Anh nhìn thoáng qua hình ảnh chướng mắt của hai người kia, uy nghiêm nói:

"Vào đi."

"Xin chào tổng giám đốc, tôi là bếp trưởng Tề Rạng Đông, xin hỏi ngài muốn dùng gì ạ?"

Tề Rạng Đông lễ phép, đặt tay trước người, trên bộ quần áo trắng noãn, khẽ gật đầu thăm hỏi. Kỳ thật hắn ghét cái loại cảm giác này, nhưng vì để bạn tốt có thể tiếp tục thân thân mật mật, hắn không thể làm gì khác hơn là hy sinh một chút.

"Giám đốc phòng ăn đâu?"

Phương Đông Dạ ra vẻ khó hiểu hỏi. Tề Rạng Đông sau một lúc suy nghĩ, nhẹ nhàng nói:

"Giám đốc đang tiếp một người khách quan trọng."

"Oh, đến phòng ăn chúng ta, lại có người khách nào quan trọng hơn tôi sao?"

Phương Đông Dạ vừa nói xong, Tề Rạng Đông liền ý thức được sững người. Tổng giám đốc đại nhân hôm nay không vui. Trước đây mặc dù anh ta luôn lạnh lùng, thản nhiên, nhưng cũng không tìm cớ gây sự. Tề Rạng Đông vội vàng nói:

"Đương nhiên là so với tổng giám đốc không thể tôn quý bằng. Tôi sẽ gọi giám đốc tới ngay." Nói xong, mỉm cười gật đầu đi ra ngoài.

"Người đó là giám đốc phòng ăn hả? Trông cũng được, cười nhìn cũng đẹp lắm. Con thích nha."

Tề Rạng Đông vừa đi ra ngoài, Nhạc Diễm an tĩnh hồi lâu lúc này mới mở miệng. Phương Đông Dạ dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn cậu bé, nhưng mà trời có thể sợ anh, thì con trai anh cũng không có sợ anh.

Nhạc Diễm không những không bị dọa cho im miệng, ngược lại còn cười nói:

"Cha đừng nóng giận, tục ngữ có câu "yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu". Dù mẹ con hơi ngốc nghếch, nhưng trông rất khả ái nha. Có người thích cũng không có gì lạ cả. Giống như ở quê đó, có chú Phúc Thành gần nhà, cũng thích mẹ nhiều năm rồi đó."

Nhạc Diễm làm bộ như vô tình nói, nhưng thực chất là cố ý khích cha. Hy vọng cha sau khi biết được sức hút của mẹ, sẽ nhanh chóng hành động. Đến lúc ba sẽ tiếp nhận bà mẹ phiền toái kia, thì cậu đã có thể tự do rồi.

"Phúc Thành là ai?"

Người ta nói, người quá giỏi làm ăn, thì trong vấn đề tình cảm sẽ rất kém, mà Phương Đông Dạ hiển nhiên chính là trường hợp tiêu biểu. Thông minh, tỉnh táo nổi tiếng, nhưng giờ như mất sạch. Chỉ với hai câu chế giễu ngắn ngủi của cậu con trai nhỏ, đã khiến toàn bộ lý trí của anh đều tiêu tan hết. Anh tức giận nổi trận lôi đình hỏi.

"Phúc Thành chính là chú hàng xóm sát nhà ở quê đó. Con nói cho cha rồi mà."

Nhạc Diễm ra vẻ vô tội nói, trong bụng lại như nở hoa, cười thầm. Mà Phương Đông Dạ cũng chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn Vô Ưu, nhưng lại không có biện pháp gì.

...

"Này, này, này, này "

Tề Rạng Đông vừa liên tục vẫy tay, vừa không ngừng gọi Hoắc Lãng.

"Học trưởng, bạn anh đang gọi anh kìa, anh qua đó xem thử xem."

Vô Ưu thấy bộ dáng khoa trương của Tề Rạng Đông, gật đầu cười, sau đó nhìn Hoắc Lãng nói.

Hoắc Lãng mặc dù không muốn, nhưng biết chắc chắn có chuyện gì quan trọng, Tề Rạng Đông mới gọi mình. Nên cười nói với Vô Ưu:

"Tiểu Ưu, em ăn đi. Anh sẽ quay lại ngay."

Vô Ưu vẫn gật đầu, mặc dù trong lòng cô nghĩ anh không cần phải tới đây nữa.

"Chuyện gì vậy?"

Hoắc Lãng nói chuyện với Tề Rạng Đông, nhưng ánh mắt vẫn không rời Vô Ưu một khắc nào.

"Tổng giám đốc vừa tới, tâm trạng không được tốt lắm, đang muốn gặp anh."

Tề Rạng Đông không thừa nước đục thả câu, mà nói thẳng luôn trọng điểm. Hoắc Lãng nghe Tề Rạng Đông nói xong, chân mày cau lại. Người đang đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Tổng giám đốc vốn không thể đắc tội được. Sau khi tự hỏi một chút, đi đến chỗ Vô Ưu nói:

"Tiểu Ưu, có một người khách quan trọng vừa tới, anh phải đích thân tiếp đãi."

"Uh, anh đi đi. Em cũng sắp phải đi phỏng vấn rồi."

Vô Ưu ăn cũng đã no, mà trong phòng ăn, mọi người cũng đều đang lục tục đi ra ngoài.

"Đưa điện thoại di động cho anh."

Hoắc Lãng thực sự rất sợ lại bỏ lỡ cô bé cùng trường mơ hồ này, nên rốt cục lấy hết dũng khí, đòi di động trên tay cô. Vô Ưu như không có chuyện gì, liền đưa điện thoại cho anh.

Sau khi nhận điện thoại, Hoắc Lãng rất nhanh lưu lại số của mình rồi ấn gọi. Mặc dù không nghe thấy tiếng chuông, nhưng anh biết, điện thoại của anh đã nhận được số của cô.

"Tiểu Ưu, đây là số của anh. Có gì chúng ta gọi điện nhé."

Hoắc Lãng đưa điện thoại chỉ cho Vô Ưu xem. Vô Ưu sau khi thấy được tên Hoắc học trưởng trên điện thoại, gật đầu cười nói:

"Được. Vậy học trưởng mau đi đi, hình như việc rất cấp bách." Hoắc Lãng sau khi trừng mắt liếc Tề Rạng Đông, quay đầu nhìn Vô Ưu lưu luyến không rời, mới xoay người đi đến phòng tổng giám đốc.

...

"Oa, lưu luyến không rời nha. Không nghĩ tới mẹ lại có sức quyến rũ đối với người nhã nhặn, dễ nhìn như thế kia."

Trong phòng chuyên dụng của tổng giám đốc, Nhạc Diễm sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà nói. Phương Đông Dạ dù đã giận đến nội thương, nhưng cũng không biết làm gì đành chịu. Tục ngữ có câu: "vỏ quýt dày có móng tay nhọn", xem ra Vô Ưu với Nhạc Diễm, chính là ông trời đặc biệt phái tới để đối phó anh.

Cốc cốc cốc

"Mời vào!"

Vừa nghe thấy tiếng đập cửa, Nhạc Diễm đã vội vàng cao giọng hô. Ánh mắt lộ vẻ tò mò, người giám đốc này nhìn xa cũng được, không biết lại gần như thế nào, người có được như bên ngoài không? Giọng nói của cậu bé có vẻ rất mong đợi, làm Phương Đông Dạ càng bực mình. Nhưng, như đã nói, trừng cũng vô dụng thôi, cậu không có sợ!

Hoắc Lãng đứng ngoài cửa nghe thấy giọng nói trẻ con, cảm giác hơi kỳ quái. Tề Rạng Đông không nói với anh là tổng giám đốc đi cùng ai cả. Dù hơi bực, nhưng anh vẫn phải đi vào chào hỏi:

"Xin chào tổng giám đốc." Sau khi nói xong, nhìn Nhạc Diễm nói:

"Xin chào."

"Chào chú. Trông chú thật đẹp trai. Mẹ cháu đang độc thân, cháu giới thiệu cho chú được không?"

Nhạc Diễm thật đúng là không sợ chết, nói không ngớt, mở miệng ra là giọng đã như sét đánh ngang tai Phương Đông Dạ.

"Hả, cảm ơn ý tốt của cháu. Nhưng mà, chú có người thích rồi."

Hoắc Lãng nói xong, không nhịn được nhìn ra ngoài cửa sổ. Không thấy đâu, chắc là đi phỏng vấn rồi. Ánh mắt xuất hiện tia thất vọng. Chỉ liếc mắt Nhạc Diễm đã thấy điều này, làm cho cậu càng cười nở hoa, trong khi Phương Đông Dạ tức giận bốc khói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Gặp mặt tình địch (2)

"Hai người nói chuyện phiếm tiếp, hay là ăn cơm đây?"

Phương Đông Dạ nói xong, cũng tự thấy được hôm nay mình đúng là mất hết phong độ rồi. Người ngốc cũng có thể nhận ra vẻ khó chịu của anh, huống hồ Hoắc Lãng này vốn là người có đầu óc thông minh.

"Xin hỏi hai vị muốn ăn gì?"

Hoắc Lãng vội vàng thu lại tâm tư, rất chuyên nghiệp hỏi.

Phương Đông Dạ cố gắng bày ra dáng vẻ thong dong với Hoắc Lãng. Thoạt nhìn như không có gì bất thường, nhưng hôm nay thực sự là quá khó chịu rồi, Phương Đông Dạ nghĩ, trong lòng không nhịn được, "hừ" một tiếng với con trai, sau đó nói:

"Hai phần thịt cuộn phô mai Pháp."

"Con không ăn cái đó."

Nhạc Diễm đang hăng say xem náo nhiệt, nghe cha nói liền phản bác. Cha có chút thái quá quá rồi? Người ta không phải vừa làm món đó cho mẹ sao, bọn họ cũng không cần thiết phải ăn món đó. Cậu bé hôm nay đã dự định ăn một bữa cơm thật thịnh soạn, để an ủi cái dạ dày ít được ăn cao lương mĩ vị của mình thật tốt.

Hoắc Lãng không nói gì, cũng không rời đi. Trong lòng không ngừng nghĩ, không lẽ tổng giám đốc đã nhìn thấy gì?

"Ăn món đó đi, làm nhanh lên một chút."

Phương Đông Dạ không để ý tới sự kháng nghị của Nhạc Diễm, cũng không thèm liếc mắt nhìn Hoắc Lãng một cái, trực tiếp đưa ra chỉ thị. Hoắc Lãng bất đắc dĩ liếc nhìn vẻ mặt thất vọng của Nhạc Diễm, sau đó xoay người đi vào phòng bếp chuẩn bị.

...

"Cha à, con biết con sai rồi. Cho con ăn cái khác đi."

Nhạc Diễm là người thông minh, cho nên hiểu được 'đại trượng phu có thể tiến, có thể lùi'. Phương Đông Dạ nhìn điệu bộ làm nũng, đáng thương, cười hề hề của con mình, không nhịn được nở nụ cười:

"Lần sau sẽ ăn cái khác." Nói xong, khi Nhạc Diễm chưa kịp phản ứng, đã giải thích:

"Ăn nhanh, chúng ta còn có việc phải làm."

Có chuyện gì?

"Chuyện gì ạ?"

Nhạc Diễm thoáng cái tính thần liền tỉnh táo. Dù sao bí mật của cha cũng biết rồi, cũng không sợ lần sau không có đồ ăn ngon.

"Biết ngay thôi."

Phương Đông Dạ trả lời ứng phó, nhưng Nhạc Diễm chính là thần đồng của thần đồng nha. Cậu như không có chuyện gì mà nói:

"Cha không nói con cũng biết, khẳng định là có liên quan đến mẹ." Phương Đông Dạ đối với phản ứng rất nhanh của con, trong lòng không nhịn được trào lên cảm giác kiêu hãnh. Nhưng cũng không thèm nói đáp án cho con.

"Chú Hoắc Lãng kia, nhìn rất được, con rất thích." Nhạc Diễm giống như nhàm chán mà thuận miệng nói, nhưng ánh mắt lại lóe lên tia giảo hoạt. Hắc hắc, không cho cậu như ý, vậy cha cũng đừng nghĩ mình sẽ thoải mái. Quả nhiên, lời vừa ra khỏi miệng, tự nhiên cảm thấy một trận rét lạnh kéo tới.

Sức kiềm chế thật quá kém!

Nhạc Diễm trong lòng phê bình Phương Đông Dạ, sau đó tiếp tục nói:

"Không biết làm đồ ăn có ngon không nhỉ, nếu như ngon thì thật tốt rồi. Hôm nào nói mẹ mời về nhà nấu cơm cho con ăn."

Đồ quỷ nhỏ!

Nhạc Diễm vẻ ngoài trông rất thanh thuần, đáng yêu, nhưng lần này bản chất quỷ quái xem như đã phơi bày rồi.

"Ta là cha con đấy!"

Phương Đông Dạ híp mắt nhìn đứa con không có tôn ti trật tự này, mà Nhạc Diễm còn lại là mở to đôi mắt, ngây thơ, hai tròng nhấp nháy, vô tội nói:

"Con đương nhiên biết điều đó, hơn nữa chính con là người chủ động tìm được cha nha."

Nhạc Diễm giả vờ ngây thơ, làm Phương Đông Dạ không thể phân biệt được thật giả. Một tên nhóc chưa được năm tuổi, hẳn vốn là ngây thơ, thuần khiết đi. Nhưng, anh tóm lại, vẫn cảm thấy có chỗ không được thích hợp. Mọi người đều nói, vợ mình thật là tốt, con mình thật là ngoan. Nhưng mà, như thế nào đi nữa, anh vẫn cảm thấy con mình quá thông minh, không có điểm nào của Vô Ưu ngốc nghếch kia cả?

Cốc! cốc! cốc! cốc!

Hoắc Lãng đem đồ ăn tới. Vì vừa mới làm cho Vô Ưu, nên nguyên liệu ngon vẫn còn sẵn, rất nhanh đã làm xong.

"Được, cứ để đó, anh ra ngoài đi."

Phương Đông Dạ không phải là một người hẹp hòi, nhưng bây giờ lại hẹp hòi ra mặt. Trông thấy Hoắc Lãng đã cảm thấy không được tự nhiên rồi. Vã mồ hôi! Thật là quái nhân chưa từng nói chuyện yêu đương bao giờ mà.

Anh thực sự không được tự nhiên, trong khi Nhạc Diễm lại ăn ngấu nghiến.

"Ăn ngon, ăn rất ngon nha. Không nghĩ tới lại có người có thể nấu ăn ngon như vậy."

Nhạc Diễm vừa ăn vừa xuýt xoa khen ngợi, Phương Đông Dạ thì ngược lại, chả có hứng ăn. Anh không thích thấy Vô Ưu và Hoắc Lãng cùng chung một chỗ, cũng như không thích con mình khen người đàn ông khác trước mặt. Anh cũng biết như vậy rất không nên, rất vô lý, nói ra thì thấy mình thật trẻ con. Nhưng, anh cũng không thể làm gì khác hơn. Trong lòng lửa giận đã bốc khói ngùn ngụt rồi, mà ngoài miệng lại không thể nói được gì.

...

"Tổng giám đốc, có hợp khẩu vị của ngài không?"

Hoắc Lãng lễ phép hỏi, Phương Đông Dạ thật không biết trả lời như thế nào. Đây là lần đầu tiên anh ăn mà không cảm thấy mùi vị gì, mà bên kia Nhạc Diễm, liền vội vàng biểu đạt quan điểm của chính mình:

"Ăn ngon, ăn ngon. Ăn cực kì ngon luôn. Chú lần sau lại làm cho cháu ăn nha."

"Được."

Hoắc Lãng nhìn vẻ đáng yêu của Nhạc Diễm, nho nhã cười nói. Từ cử chỉ, đến lời nói đều mang đến cho người khác một loại cảm giác tao nhã, lịch sự.

Phương Đông Dạ nhìn bộ dáng vui vẻ của hai người kia, trong lòng quay cuồng lửa giận. Cạch một tiếng, rất nhanh đứng lên. Sau đó vừa đi ra cửa vừa nói với con:

"Nhóc con, nhanh lên chút nào."

Ghen!

Trong lòng dâng lên cảm giác chua xót. Đây hẳn là ghen mà người ta vẫn nói rồi.

Anh - Phương Đông Dạ đời này chưa từng ăn dấm chua. Lại không nghĩ trong một ngày, lại khiến cho anh ăn đủ thế này.

Ăn dấm chua khi thấy Vô Ưu với Hoắc Lãng thân mật, lại ăn dấm chua khi thấy con mình vui vẻ với hắn. Mà hết thảy, đều là do sự xuất hiện của cùng một người đàn ông.

Hoắc Lãng!

Nghĩ đến hắn, cơn giận của Phương Đông Dạ lại ùa đến. Cả người anh từ trên xuống dưới đầy sát khí, làm cho người không sợ anh như Nhạc Diễm, cũng phải tự nhủ bản thân mình phải sáng suốt, không dám công kích gì nữa, răm rắp đi theo phía sau cha. Nhưng trong lòng lại không nhịn được, tấm tắc lấy làm lạ: ha ha, không nghĩ tới ngu ngơ như mẹ mình lại có sức quyến rũ lớn thế. Lại có thể làm cho hai người đàn ông ưu tú như vậy thích.

...

"Cha nói có chuyện phải làm, sẽ không phải là cái này chứ?"

Nhạc Diễm nhìn một loạt thiết bị giám sát lớn trong phòng nói. Không phải cậu không thích mấy thứ này, trái lại, cậu rất thích. Chỉ có điều, cậu không thể tiếp nhận được, chính là, cả phòng giám sát này, mấy chục thiết bị đều hiển thị duy nhất một hình ảnh.

"Hừ, đừng nói nhiều nữa, ngồi xuống xem đi."

Phương Đông Dạ chặn ngang không cho Nhạc Diễm nói nữa. Sau nhìn lên màn hình giám sát chiếu theo các hướng, toàn bộ các góc độ của Vô Ưu. Khóe miệng không nhịn được nhếch lên, nở ra một nụ cười. Thầm thì tự nói:

"Rất đẹp, rất đáng yêu, có phải không?" Trong lúc nói chuyện, hai ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi hình ảnh Vô Ưu trên màn hình.

Giọng nói ôn nhu, vẻ mặt mang theo ý cười. Hơn nữa anh bình thường đã xinh đẹp, lúc này ánh mắt chuyên chú, cả người tản mát ra loại cảm giác hạnh phúc, trông càng đẹp mê người.

Nhạc Diễm nhìn cha, lại liếc mắt nhìn mẹ đang ngủ gà ngủ gật trên màn hình, đến nỗi nước miếng cũng chảy ra. Trong lòng nhịn không được, rên lên: Điên rồi, thật sự là điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ở hiền gặp lành (1)

Những người đến phỏng vấn, ai cũng tranh ngồi về phía trước. Mà Vô Ưu thì sao? Một là sợ chen lấn, hai là sợ ầm ĩ. Cho nên liền an vị ngồi cuối cùng!

Thật là khổ nha?

Vô Ưu có thói quen luôn ngủ trưa như trẻ con, không nhịn được ngáp một cái.

Không thể ngủ! Không thể ngủ! Bây giờ là lúc phải tỉnh táo. Mặc dù nói như vậy, nhưng hiển nhiên ý chí không đủ mạnh. Chỉ một lát sau cô đã dựa vào chỗ đang ngồi, bắt đầu ngủ gật.

Tiền, mưa tiền rơi xuống!

Trong mộng Vô Ưu thấy rõ ràng như thật, sướng, cười đến chảy cả nước miếng. Bộ dạng quả thật là xấu không thể nhìn được!

...

Trên bàn Ngô Động Thiên đã bị chất đống một núi hồ sơ, không nhìn thấy người nữa. Thật sự không nghĩ tới, bao nhiêu năm đi làm, hôm nay tự nhiên có cảm giác làm người phỏng vấn thật cao quý.

Mệt hả! Thật sự là mệt sắp chết rồi!

"Còn ai không?"

Cô trợ lý chần chờ nhìn thoáng qua chỗ Vô Ưu. Cô gái kia đi phỏng vấn lại ngủ như chết vậy, chắc sẽ bị loại trực tiếp rồi. Nhưng, dù sao cũng đã chờ lâu như vậy, nếu như ngay cả một cơ hội cũng không cho, thì hình như có chút tàn nhẫn.

Cô gái trợ lý có lòng tốt, sau một lúc tự hỏi, nói:

"Còn một người nữa. Để tôi đi gọi."

Cô trợ lý đi tới chỗ Vô Ưu, nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô khi ngủ, không nhịn được cười nhẹ. Mặc dù cũng chỉ mới làm ở đây, nhưng cũng tham gia không ít cuộc phỏng vấn. Mà người như Vô Ưu, là lần đầu tiên cô gặp phải.

"Cô gái, dậy đi, tới lượt cô rồi."

"Tên nhóc thối tha, đừng có ầm ĩ!"

Vô Ưu đang trong mộng đẹp, bị người khác quấy rầy, liền phát ra tiếng kêu bất mãn.

"Tốt lắm, Tiểu Hạ. Cứ để cô ta ngủ đi. Thu dọn mọi thứ lại, chúng ta còn rất nhiều việc phải làm."

Ngô Động Thiên thấy còn một người cuối cùng đang ngủ say, với kinh nghiệm phỏng vấn nhiều năm, hắn trực tiếp cho người này vào loại xui xẻo! Hắn khổ khổ sở sở phỏng vấn, mà cô cư nhiên ở đây vù đầu ngủ, quả thực đây chính là không tôn trọng công việc của hắn!

Tiểu Hạ nhìn thoáng qua Vô Ưu, trong lòng thầm mong cô có thể tỉnh lại ngay. Nhưng, Vô Ưu không những không tỉnh, ngược lại còn cười khúc khích. Tiểu Hạ chỉ có thể nhìn Vô Ưu đáng tiếc một cái, rồi xoay người đi. Chuẩn bị đem đống hồ sơ chất như núi sắp xếp lại cẩn thận, sau đó mang về phòng nhân sự.

...

Đáng chết!

Cái tên Ngô Động Thiên kia làm cái trò quỷ gì vậy?

Anh đã mất bao nhiêu công sức, vất vả như vậy mới dụ được Vô Ưu đến phỏng vấn, hắn ta lại không cho cơ hội, lại trực tiếp bỏ qua luôn?

"Điện thoại!"

Mới vừa còn nhìn Vô Ưu đang ngủ mơ cười khúc khích, giờ vội vàng vươn tay về phía thư ký. Thư ký căn cứ vào biểu hiện này, cũng đoán được phần nào, nên vội vàng bấm gọi đến số phòng phỏng vấn...

Reng reng reng reng reng

Vừa đứng dậy đi được hai bước thì Ngô Động Thiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại, liền xoay người chuẩn bị tiếp điện thoại. Nhưng, vừa mới lên bục, Tiểu Hạ đang sắp xếp hồ sơ, cũng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, vội vàng chạy nhanh đến nhận, hai người trùng hợp cùng lúc đều vươn tay.

Tiểu Hạ thấy giám đốc xoay người lại tiếp điện thoại, định thu hồi tay, nhưng vừa rồi đi quá nhanh, dừng lại không kịp nữa. Để tránh đụng phải tay giám đốc, cô theo phản xạ vung tay hướng sang bên cạnh!

Bịch!

"Ah!"

Nhìn hồ sơ bay toán loạn đầy trời, Tiểu Hạ không nhịn được hét lên một tiếng.

"Sao cô lúc nào cũng động tay động chân như vậy hả? Không phải tôi đã nhắc cô, làm việc gì cũng phải bình tĩnh, chững chạc sao?"

Ngô Động Thiên hôm nay rất mệt, nên tâm tình rất không tốt. Ngay lúc này lại nhìn thấy một đống hồ sơ rơi tá lả, trong lòng càng bốc hỏa. Cho nên, Tiểu Hạ đương nhiên bị nhận lửa giận này rồi.

"Xin lỗi, không phải tôi cố ý! Tôi lập tức sẽ nhặt lên."

Tiểu Hạ ủy khuất nói, vội vàng ngồi xổm xuống sắp xếp lại.

Ngô Động Thiên thật ra không phải là một người lãnh đạo nghiêm khắc, nhưng hôm nay tình huống thật sự có chút không ổn. Hắn cũng ý thức được vừa rồi mình hơi mất bình tĩnh. Nhìn bộ dáng Tiểu Hạ rưng rưng, cứ như là chỉ đích danh hắn phạm tội, trong lòng hắn càng thấy phiền toái!

Bộp!

Ngô Động Thiên ném điện thoại trong tay xuống, sau đó đi ra ngoài. Tới cửa, cạch! một tiếng, đóng lại.

"Hic…hic…"

Vừa mới về nước, liền vào đây làm việc, làm sao đã chịu qua loại ủy khuất này chứ. Nghĩ giám đốc đang bực vì chuyện của cô, không nhịn được nhỏ giọng khóc.

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Hạ gọi cô, cô không tỉnh! Tiếng chuông điện thoại kêu, tiếng đồ rơi, tiếng thét chói tai của Tiểu Hạ, tiếng rống to giận dữ của Ngô Động Thiên, tiếng đóng cửa như pháo nổ. Tất cả các âm thanh náo nhiệt kia không đánh thức được cô. Nhưng, bây giờ, chỉ vì tiếng khóc nho nhỏ, lại đánh thức cô dậy. Không biết là do cô phản ứng chậm nửa nhịp, hay là thật sự có lối suy nghĩ không giống với người khác?

Tiểu Hạ nghe thấy giọng nói của Vô Ưu, mới ý thức được còn có nhân vật này tồn tại. Nên vội vàng dùng tay áo lau khô nước mắt trên mặt, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, thu thập giấy tờ trên mặt đất.

"Hả? Người đâu hết rồi? Sao không còn người nào vậy?"

Vô Ưu thấy người kia bề bộn, cho nên cũng thuận tay ngồi xổm xuống nhặt đồ trên mặt đất.

"Phỏng vấn kết thúc rồi."

Tiểu Hạ thấy Vô Ưu là người rất đơn thuần, bộ dáng lại thiện lương, nên nhỏ giọng nói cho cô biết sự thật, sau đó vẻ mặt tiếc nuối nhìn cô. Sợ cô bởi vì điều này mà tâm tình không tốt.

"Hả? Kết thúc rồi hả? Ô ô, đều do tôi ngủ quên."

Vô Ưu mặc dù nói rất khoa trương, nhưng nói xong, vẫn tiếp tục nhặt đồ trên mặt đất. Bộ dáng vẫn như không có chuyện gì xảy ra.

"Cô, cô không có buồn sao?"

Tiểu Hạ buồn bực nhìn Vô Ưu, mà Vô Ưu lại cười nói:

"Ai nha, kỳ thật đến phỏng vấn chẳng qua là tôi đến thử vận may mà thôi. Nhiều người đến phỏng vấn như vậy, hơn nữa ai cũng ưu tú, làm sao có thể đến lượt tôi chứ. Cho nên, bỏ lỡ thì bỏ lỡ, đối với tôi không có gì xui xẻo cả. Ha ha..."

Nhìn bộ dáng lạc quan của Vô Ưu, Tiểu Hạ không nhịn được cười.

"Cô cũng được lắm nha, ít nhất tôi rất thích cô."

"Thật thế sao? Tôi cũng rất thích cô nha. Tôi là Vô Ưu, cô tên là gì?"

Vô Ưu là người mà ai đối với cô tốt một chút, thì cô sẽ dốc hết sức đối với người ta. Tiểu Hạ chủ động ra vẻ nhiệt tình, Vô Ưu ngay lúc này đã xem người trước mắt trở thành bạn tốt rồi.

"Tôi tên Hạ Linh, bạn bè gọi tôi là Tiểu Hạ."

"Tiểu Hạ, ha ha."

Cứ như vậy, ở một nơi đặc biệt, trong thời khắc đặc biệt, hai người trở thành bạn của nhau.

...

"Cám ơn cô đã giúp, nếu không, nói không chừng không biết đến khi tôi nào mới xong."

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, Tiểu Hạ hướng Vô Ưu nói lời cám ơn. Mà Vô Ưu vui vẻ nói:

"Bạn bè là phải giúp đỡ lẫn nhau, tôi phải về rồi, cô cũng nhanh đi làm việc đi!"

Tiểu Hạ gật đầu xoay người đi về phía phòng nhân sự, nhưng, vừa đi được hai bước đột nhiên ngừng lại. Sau quay đầu lại cười với Vô Ưu.

"Có chuyện gì sao?"

Vô Ưu nhìn Tiểu Hạ cười có chút kỳ quái nên hỏi. Mà Tiểu Hạ còn lại trở nên tốt bụng, sau khi nhìn bốn phía không thấy ai, vội vàng chạy đến trước mặt Vô Ưu, nói thì thầm bên tai cô. Vô Ưu nghe xong, mắt liền lộ ra vui sướng cực độ, nói:

"Thật sự có thể chứ?"

Tiểu Hạ vẻ mặt hưng phấn, tươi cười gật đầu…

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ở hiền gặp lành (2)

Loảng xoảng!

"Mẹ lại làm vỡ cái gì à?"

Một tiếng động to làm Nhạc Diễm đang ngủ gật trên ghế salon thức giấc. Cậu bé vừa nói, vừa mở to hai mắt mông lung vẫn ngái ngủ hỏi.

"Đánh thức con rồi hả, cha xin lỗi."

Phương Đông Dạ trong cơn thinh nộ biết đã làm con tỉnh giấc, liền vội vàng đi tới, ngồi xổm xuống cạnh con xin lỗi. Nhạc Diễm rất nhanh ý thức được, đây không phải là nhà mình, người gây họa cũng không phải là bà mẹ hậu đậu. Trước mắt cậu là người cha anh tuấn.

Tức giận đến như vậy, khẳng định là vì chuyện của mẹ rồi.

Nghĩ đến đây, Nhạc Diễm liền ngẩng đầu nhìn lên màn hình giám sát, sau hỏi:

"Phỏng vấn kết thúc rồi sao? Kết quả như thế nào ạ?" Trực giác cậu bé mách bảo, đã có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

"Cha sẽ cho tài xế đưa con về trước. Cha có chút chuyện phải xử lý ngay." Phương Đông Dạ nói xong, quay sang phân phó cho thư ký Bạch:

"Thư ký Bạch, giao việc này cho cô." Xong nhìn Nhạc Diễm cười, rồi xoay người đi đến phòng nhân sự.

Oh oh, xem ra có người sắp gặp xui xẻo rồi.

Nhạc Diễm nghĩ xong, liền đưa bàn tay nhỏ bé, kéo tay thư ký Bạch, đôi mắt đáng yêu mở to nhìn cô ta. Thư ký Bạch thấy thế cười nói:

"Có chuyện gì sao nhóc?"

"Dì ơi, có phải mẹ cháu phỏng vấn không tốt không?"

Bản thân mình không biết, thì phải hỏi người biết thôi. Thư ký Bạch nghe ra vấn đề Nhạc Diễm hỏi, liền cười khổ, nói:

"Nói như thế nào nhỉ, thực tế là…"

Thư ký Bạch thư đem mọi chuyện xảy ra thuật lại cho Nhạc Diễm. Mà bên kia, Phương Đông Dạ đang nổi giận đùng đùng đi về phía phòng nhân sự.

"Chào tổng giám đốc."

"Chào tổng giám đốc."

. . .

Phương Đông Dạ đi đến đâu, nhân viên khẩn trương chào hỏi đến đó. Anh không nói gì, chỉ trực tiếp đi thẳng đến phòng nhân sự, sau đó đẩy cửa đi vào. Nhìn trong phòng không thấy người cần tìm, lạnh giọng hỏi:

"Ngô Động Thiên đâu?"

"Giám đốc không có ở đây, anh có…"

Tiểu Hạ đang cúi đầu, vội vã sắp xếp lại đống hồ sơ đang bề bộn, cao ngất trên bàn, nghe thấy có người vào, vừa nói, vừa ngẩng đầu. Nhìn thấy Phương Đông Dạ, cả người cô ta ngây dại. Trời ạ! Sao lại có người đẹp thế hả? Sau khi nuốt vài ngụm nước miếng, cô ta mới đỏ mặt hỏi:

"Anh có chuyện gì không?"

"Ngô Động Thiên về, bảo anh ta lập tức đến phòng tổng giám đốc!"

Phương Đông Dạ nói xong, xoay người trở về phòng tổng giám đốc, chờ Ngô Động Thiên dẫn xác đến. Hắn ta đã phạm vào lỗi không thể bỏ qua. Dám khinh suất như thế, anh không thể tha thứ cho hắn ta.

"Đẹp trai thế."

Quá đẹp trai đi!

Phương Đông Dạ đã đi được một lúc lâu, mà Tiểu Hạ vẫn còn ngởn ngơ nhìn ra cửa. Cô ta không nghĩ tới trên đời này, lại có người đàn ông đẹp đến như vậy. Nhìn giống như bạch mã hoàng tử trong mộng vậy. Càng nghĩ, mặt Tiểu Hạ càng đỏ. Trái tim thiếu nữ cứ đập 'thình thịch, thình thịch, thình thịch', càng ngày càng nhanh, như muốn nhảy ra ngoài.

"Nhìn cái gì đó?"

Ngô Động Thiên vào phòng, đến trước mặt Tiểu Hạ hỏi. Tiểu Hạ vẫn còn đang mơ tưởng đến hình ảnh hoàng tử, giờ bỗng dưng trước mặt biến thành con ếch, làm cô ta không khỏi hoảng sợ. Sau vội vàng nói:

"Không, không có gì."

Ngô Động Thiên là người từng trải, hơn nữa trước đó hắn cũng gặp qua nhiều, nên rất nhanh, hắn đã đọc thấu tâm tư của Tiểu Hạ. Vì vậy, hỏi thẳng luôn vào trọng điểm:

"Vừa rồi, tổng giám đốc nói gì?"

Tổng giám đốc?

Hả! Chẳng lẽ là bạch mã hoàng tử kia?

Tiểu Hạ không dám tin nhìn Ngô Động Thiên, Ngô Động Thiên không nói gì chỉ gật đầu. Với suy nghĩ trong lòng cô, tỏ vẻ khẳng định.

"Anh ta nói, không, là tổng giám đốc nói, bảo anh trở về, thì đến ngay phòng làm việc của tổng giám đốc." Tiểu Hạ vừa nói, vừa như muốn khóc. Cô ta chưa bao giờ thích ai, còn tưởng đã gặp được chân mệnh thiên tử của mình. Ai ngờ, người ta lại là một nhân vật cao quý, không thể với tới được như vậy.

Ô ô, thất tình rồi! Còn chưa kịp yêu, đã bị thất tình rồi.

"Đừng có ngồi đấy nằm mơ giữa ban ngày nữa, nhanh sắp xếp cẩn thận lại hồ sơ đi. Tổng giám đốc đến đây chắc chắn là vì việc này."

Ngô Động Thiên vừa nói, vừa làm. Tiểu Hạ nghe hắn ta nói xong, như không dám tin mở to hai mắt, nói:

"Nhiều như vậy, làm sao có thể sắp xếp kịp được?" Không phải cô ta lười, mà điều này thật sự không thể làm được. Hồ sơ trên bàn có đến mấy ngàn bộ.

"Không làm được cũng phải làm. Nếu không phải hồ sơ bị cô làm rơi, tôi đỡ sớm giao được rồi." Ngô Động Thiên miệng nói, nhưng tay vẫn không ngừng. Đem hồ sơ đáp ứng điều kiện địa giữ lại, hồ sơ không phù hợp thuận tay ném luôn xuống đất.

"Tôi xin lỗi."

Tiểu Hạ tưởng hắn ta lại đang trách cô, nên nhỏ giọng nói. Ngô Động Thiên thở dài, nói:

"Đây, cầm lấy cái này. Xem những điều kiện trong đây, chọn ra những hồ sơ thỏa mãn. không khó như cô nghĩ đâu."

Tiểu Hạ nhận lấy tờ giấy, nhìn thoáng qua, hai mắt mở to, không dám tin nói:

"Giám đốc, cái này…"

"Không sai, không sai đâu. Không còn thời gian nữa, nhanh lên một chút."

"Oh."

Nữ. Chưa lập gia đình. Tuổi từ 28 đến 30. Cao khoảng 1m6. Tốt học đại học từ 5 năm trở lên. Không có kinh nghiệm làm việc chính thức.

Có con nhất định phải giữ lại. Dù cực ngốc cũng phải giữ lại.

Tiểu Hạ dựa theo điều kiện quỷ dị này bắt đầu sàng lọc hồ sơ. Quả nhiên, dựa theo theo cái yêu cầu kỳ quái này, cô chỉ cần nhìn mỗi điều kiện kinh nghiệm làm việc, là đã có thể dễ dàng loại ra một đống lớn rồi. Hai người cùng cố gắng làm, chưa đầy năm phút, chỉ còn mấy chục hồ sơ. Mắt Tiểu Hạ chợt dừng lại ở một bộ hồ sơ, điều kiện phù hợp, tất cả đều phù hợp đến kì lạ.

"Đưa hồ sơ cô đã chọn xong cho tôi."

Lúc cô vẫn đang ngẩn ngơ, Ngô Động Thiên đã nhanh chóng lọc xong mấy chục bộ hồ sơ cuối cùng.

"Oh."

Tiểu Hạ vội vàng thốt lên, hai mắt lóe sáng, đem hồ sơ mình vừa chọn đưa cho Ngô Động Thiên. Ngô Động Thiên nhận được, cũng chẳng thèm xem qua, đặt lên trên tập hồ sơ hắn vừa chọn, sau đó đi như chạy tới phòng tổng giám đốc.

...

"Anh tới thật nhanh đó!"

Ngô Động Thiên vừa bước vào phòng tổng giám đốc, Phương Đông Dạ không nhịn được liền gây khó dễ. Ngô Động Thiên vội vàng nhún nhường nói:

"Xin lỗi, vì sàng lọc lại hồ sơ, nên đến chậm. Đây là kết quả, xin mời xem qua." Vừa nói, tay

vừa đặt xấp hồ sơ lên bàn, trước mặt Phương Đông Dạ.

Kết quả!

Bây giờ cho anh xem cái này có ích gì? Trong những người này không có người anh muốn.

Đáng chết! Nếu sớm biết chuyện sẽ thành ra thế này, anh đã trực tiếp bảo Ngô Động Thiên tuyển luôn cô có phải tốt hơn không. Ngàn vạn lần không nên, không cần theo đúng quy trình tuyển dụng, nào là: nộp hồ sơ, phỏng vấn, xét tuyển…

Ngô Động Thiên nhìn cả người Phương Đông Dạ phát ra lửa giận, không hiểu mình làm sai chỗ nào. Không có nha, hắn ta đã làm toàn bộ theo đúng quy định anh đưa ra mà.

"Cho anh một cơ hội cuối cùng. Ngày mai phỏng vấn lần nữa, không được sót người nào, phải phỏng vấn hết toàn bộ. Nếu như làm không xong, về nhà luôn đi! Đi ra ngoài!" Phương Đông Dạ nói xong, xoay người, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Hy vọng lửa giận trong lòng có thể hạ xuống.

"Vâng."

Ngô Động Thiên bị mắng có chút không hiểu được. Nhưng, hắn cũng không phản bác lại. Bởi hắn biết, trước tình huống hiện giờ, hắn rời đi là thượng sách.

...

Tức! Thật là tức! Tức quá đi mất!

Chuẩn bị lâu như vậy, tưởng rằng rốt cục đã thành công rồi. Bây giờ thật nực cười, tất cả mọi thứ anh chuẩn bị đều hỏng hết. Xem ra chỉ có thể lại cho quảng cáo, ngày mai tiến hành phỏng vấn thêm một lần nữa. Nghĩ lại phải nhờ con giúp đỡ, anh tự nhiên cảm thấy không thoải mái.

Người làm cha như anh, con mình lớn như vậy rồi, cũng chưa làm được gì cho con. Trước anh không biết sự tồn tại của con, còn có thể chấp nhận được. Nhưng, bây giờ thì sao? Từ lúc gặp được con, anh đã làm được gì cho con? Giờ lại phải nhờ con giúp đỡ, anh đúng là quá thất bại mà!

Anh thở dài, đang định gọi điện đến đài truyền hình yêu cầu quảng cáo lại, hai mắt lơ đãng liếc qua đống hồ sơ Ngô Động Thiên vừa đặt trên bàn.

Nhạc Vô Ưu!

Anh không nhìn lầm chứ?

Phương Đông Dạ buông điện thoại, cầm bộ hồ sơ đầu tiên lên nghiêm túc xem. Sau đó cười thật to.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ở hiền gặp lành (3)

Reng reng reng reng reng...

Ngô Động Thiên vừa quay trở lại phòng làm việc, đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

"Alo, phòng nhân sự nghe. Xin hỏi ai vậy?"

Giọng nói có chút yếu ớt vô lực. Xem ra hôm nay hắn cũng thật đủ bi thảm. Khổ khổ sở sở phỏng vấn bao lâu. Lúc xong không được một câu khích lệ, ngược lại, hứng đủ cơn lửa giận của tổng giám đốc. Đã thế, ngày mai còn phải muối mặt phỏng vấn lần nữa. Chỉ cần nghĩ đến đây, tâm tình muốn tốt, cũng khó.

"Lập tức qua đây ngay."

Bộp! Vừa mới dứt lời, điện thoại đã ngắt.

Tổng giám đốc có chuyện gì sao? Vừa mới về, như thế nào lại phải qua đó ngay? Dù buồn bực, nhưng hắn cũng không dám suy nghĩ nhiều, bởi tổng giám đốc nói hắn 'lập tức', hắn không có quên.

...

"Chú ơi, dừng xe một chút."

Trên đường Về nhà, Nhạc Diễm nhìn qua cửa kính, thấy có một cửa hàng nhỏ, vội vàng yêu cầu tài xế dừng xe. Tài xế tưởng cậu bé muốn mua đồ ăn vặt, mặt lộ ra vẻ chiều chuộng, dừng xe ở ven đường nói:

"Muốn ăn gì? Chú đi mua cho cháu."

"Cảm ơn chú, nhưng cháu tự đi được ạ."

Nhạc Diễm nói xong, tự mở cửa xe đi ra ngoài. Lúc trở về, trên tay đã cầm một cây kem và một túi bỏng:

"Được rồi, chú tài xế, phiền chú lái xe nhanh nhanh một chút."

"Nhanh một chút?"

Tài xế nghĩ cậu bé nói sai, hay là mình nghe lầm chăng. Nếu cậu bé muốn ăn cái kia, thì phải đi chậm một chút mới đúng chứ? Nhạc Diễm thấy tài xế có vẻ nghi ngờ, thì khẳng định nói:

"Vâng. Phiền chú đi nhanh một chút. Nếu không về đến nhà kem chảy hết mất." Cậu bé vừa nhìn cây kem trong tay, vừa tự hỏi, không biết có thể mang được về đến nhà hay không!

"Không phải là cháu muốn ăn kem sao?"

Tài xế vừa nổ máy, vừa tò mò hỏi. Nhạc Diễm nói không chút chần chờ:

"Cho mẹ cháu ăn."

Thật là một đứa bé hiểu chuyện. Tài xế nghe Nhạc Diễm nói xong, đối với cậu bé càng yêu thích hơn. Liền điều chỉnh lại điều hòa trong xe, làm cho nhiệt độ thấp xuống, để kem lâu chảy hơn, đồng thời giẫm chân ga, tăng tốc độ phóng đi.

...

"Tên nhóc kia, con đi chơi đâu đó? Không phải là nói ở nhà nấu cơm tối sao? Cơm đâu rồi?"

Nhạc Diễm vừa bước chân vào cửa, đã thấy Vô Ưu đang đứng trước mặt, hai tay chống nạnh, dáng vẻ đanh đá nói. Cậu bé nhìn mẹ từ trên xuống dưới, đánh giá một lượt, ha ha, không có vẻ gì là buồn bực nha. Xem ra cậu đúng là đánh giá thấp năng lực chịu đả kích của mẹ rồi.

"Cho mẹ nè."

Nhạc Diễm đưa cây kem và túi bỏng giấu ở sau lưng cho mẹ. Vô Ưu vừa rồi đang còn hung hãn, giờ nhìn thấy liền tươi cười, hai tròng mắt cũng díp cả vào.

Cô vừa ăn, vừa cười quyến rũ với Nhạc Diễm, cũng không quên nịnh nọt, nói:

"Bé Diễm, con đối với mẹ thật là tốt nha. Nếu như lần này mẹ phỏng vấn thành công, có lương mẹ sẽ cho con một nửa."

Căn bản không có phỏng vấn, làm sao mà thành công?

Nếu là người khác, chắc chắn là Nhạc Diễm nghĩ mình đang bị lừa. Nhưng, người mẹ đơn thuần này nói như thế, khẳng định có vấn đề rồi.

"Vậy hôm nay mẹ phỏng vấn tốt không?"

Nhạc Diễm hỏi dò xét. Vô Ưu nghe xong hết lắc đầu, rồi lại gật đầu. Sau nhìn Nhạc Diễm một hồi, mới đem sự thật kể cho cậu:

"Mẹ có chuyện phát sinh ngoài ý muốn, nên bỏ lỡ phỏng vấn."

Nghe Vô Ưu nói xong, Nhạc Diễm thật muốn cười to. Nhưng, ngủ quên cũng được xem là một chuyện ngoài ý muốn nha. Cậu bé cũng không thèm lấy chuyện này ra để chọc ghẹo mẹ, mà chờ mẹ nói vào trọng điểm.

"Mẹ nói cho con biết ah, ở đó mẹ đã quen một người bạn. Cô ấy tên Tiểu Hạ, lúc mẹ gặp cô ấy, cô ấy đang khóc..."

Nhạc Diễm nhìn mẹ mặt mày hớn hở, kể dông dài mãi không vào trọng tâm, nhưng cậu bé cũng không cắt lời, bởi cậu hiểu tính mẹ. Hơn nữa, qua lời mẹ kể, cậu cũng đã sớm tìm ra được trọng điểm rồi.

25 phút! Vô Ưu nói đúng 25 phút đồng hồ, cuối cùng đã kể xong toàn bộ sự việc. Nhạc Diễm lúc này đã hiểu rõ. Đại thể là, người bạn kia đã giúp mẹ gài hồ sơ vào. Nghĩ đến bộ dạng cha lúc nãy vì lí do này mà tức giận nổi trận lôi đình, lại nhìn mẹ đang cười toe toét, đột nhiên cậu nghĩ đến câu: người định không bằng trời định.

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả. . .

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê. . .

Hương chuối tiêu, hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

Điện thoại của Vô Ưu đột nhiên vang lên. Ai gọi nhỉ? Cô có rất ít người gọi điện thoại.

"Alô, ai đấy ạ?"

Vừa nghe giọng Vô Ưu, đầu bên kia Tiểu Hạ kích động nói:

"Vô Ưu hả, tôi là Tiểu Hạ. Tôi nói cho cô biết ah, cô đã vượt qua vòng sơ khảo rồi, sáng mai 9h đến tham dự vòng hai nha. Không được đi muộn đó. Tôi còn phải gọi điện rất nhiều nữa. Ngày mai gặp. Bai bai."

Vô Ưu cúp điện thoại, ngơ ngác nói: "Bái bái."

"Mẹ làm sao vậy?"

Nhạc Diễm buồn bực hỏi. Vô Ưu quay đầu nhìn cậu bé, nói:

"Mẹ không phải đang nằm mơ chứ?" Nhạc Diễm đi đến, không chút khách khí, vươn cánh tay nhỏ bé nhéo vào khuôn mặt trông hơi trẻ con của mẹ.

"Này, con làm gì vậy. Đau nha." Vô Ưu hất tay Nhạc Diễm ra, ánh mắt nhìn cậu chỉ trích.

Nhạc Diễm nhún nhún vai, nói:

"Chứng minh mẹ không có nằm mơ nha."

"Đúng vậy ah. Ha ha. Mẹ cho con biết, mẹ qua vòng đầu rồi, ngày mai tham gia phỏng vấn đợt hai. Thật tốt quá! Thật sự là quá tốt. Nhất định là Tiểu Hạ chiếu cố mẹ. Thật là may khi quen biết cô ấy. Ha ha, ha ha. . ."

Vô Ưu nói xong, cười khúc khích không ngừng. Nhạc Diễm nhìn bộ dáng mẹ, đoán chừng trong thời gian ngắn mẹ sẽ chưa dứt cười, nên nói:

"Con đi nấu cơm đây."

Cứ như vậy, mẹ ngồi ở đại sảnh vừa ăn vặt vừa cười khúc khích, không nghĩ tới đứa con nhỏ đang nấu cơm trong bếp. Vã mồ hôi! Đây đúng là chuyện lạ không thể tin được mà!

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả. . .

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê. . .

Hương chuối tiêu, hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

Đột nhiên, điện thoại lại vang lên lần nữa. Vô Ưu lập tức người cười, vẻ mặt rất khoa trương, hoảng sợ. Không phải là điện thoại thông báo với cô là bọn họ đã đổi ý rồi, không cho cô tham gia vòng hai nữa đấy chứ?

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả. . .

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê. . .

Hương chuối tiêu, hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

"Mẹ không nhận điện thoại hả!"

Nhạc Diễm thấy chuông điện thoại vẫn không ngừng kêu, từ phòng bếp đi ra giục mẹ. Vô Ưu thấy con như gặp cứu tinh, hỏi:

"Có phải bọn họ đã đổi ý rồi không?" Nghe Vô Ưu nói, Nhạc Diễm không nhịn được xem thường, nói:

"Tuyệt đối không phải!"

Vô Ưu đưa tay về phía điện thoại, vừa chạm vào, đột nhiên lại dừng lại. Sau đó giở tính con nít nói với Nhạc Diễm:

"Mẹ không nhận đâu, con nhận giúp mẹ."

Có bà mẹ như vậy, cũng không có biện pháp nha? Nhạc Diễm đi đến lấy điện thoại, nhìn đến tên người gọi, vẻ mặt hồ nghi nhìn về phía Vô Ưu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cuộc hẹn hò (1)

Nhạc Diễm ra vẻ khó hiểu hỏi:

"Hoắc học trường là ai mẹ?"

"Ah! Đưa cho mẹ."

Vô Ưu biết học trưởng gọi điện thoại cho mình, liền đưa tay đoạt lấy điện thoại lại. Nhưng vừa mới cầm đến điện thoại, tiếng chuông đã ngưng. Vô Ưu nhìn điện thoạt đã tắt, nói:

"Ai nha, cúp rồi."

"Mẹ không gọi lại sao?"

Nhạc Diễm thấy mẹ cứ buông điện thoại như vậy nên hỏi. Vô Ưu trả lời thản nhiên:

"Chắc là không có chuyện gì quan trọng. Nếu có chuyện quan trọng, hắn sẽ gọi lại." Nói xong, lại bắt đầu "càn quét" chỗ bỏng đã ăn chỉ còn một ít. Nhạc Diễm quay vào phòng bếp tiếp tục nấu cơm.

...

"Không có người nghe máy!"

Hoắc Lãng nhìn Tề Rạng Động vừa cổ vũ mình chủ động gọi điện thoại nói, giọng điệu có chút mất mát. Tề Rạng Đông nhìn Hoắc Lãng cứ vậy buông điện thoại, không dám tin nói:

"Không ai nhận thì anh sẽ không gọi nữa?"

Nghe Tề Rạng Đông nói, Hoắc Lãng bày ra bộ mặt vô tội, giống như đang nói: có gì không đúng sao?

"Ôi trời! Xem ra tôi đã biết, vì sao anh yêu thầm người ta tám năm, đến bây giờ vẫn là yêu thầm rồi."

Tề Rạng Đông nói đến đây, nhìn Hoắc Lãng đầy thắc mắc, giải thích:

"Gọi không được, vậy sao không gọi tiếp, gọi đến được mới thôi. Con gái sợ nhất chiêu này có hiểu không? Nếu muốn theo đuổi người ta, trước tiên anh phải học ba điều cơ bản."

Hoắc Lãng nhìn một bộ dạng "tình thánh" của Tề Rạng Đông, không nhịn được tò mò hỏi:

"Ba điều gì?"

"Ha ha. Đó chính là: gan to, thận trọng và da mặt dày!"

Tề Rạng Đông liệt kê ra ba điều rất là vớ vẩn. Nói vớ vẩn là vì, ba điều này chắc chắn ai cũng nghe rồi, chỉ có người trước mặt này là ngoại lệ thôi.

Hoắc Lãng nhìn Tề Rạng Đông, chần chờ hỏi:

"Gan to? Thận trọng? Da mặt dày?"

Tề Rạng Đông gật đầu, sau nói:

"Về phần vì sao lại như thế, anh tự mình nghĩ đi. Được rồi, giờ anh nghe tôi, tiếp tục gọi điện thoại. Gọi đến khi cô ấy nghe mới thôi." Vừa nói, vừa cầm điện thoại trên bàn đặt vào tay Hoắc Lãng.

Nhiều năm như vậy rồi, không nên kéo dài thêm nữa. Anh cũng muốn kết hôn, sau đó sinh một đứa con đáng yêu. Nghĩ đến con, Hoắc Lãng không nhịn được nhớ đến Nhạc Diễm. Nếu như anh có thể kết hôn với Vô Ưu, sau đó sinh một đứa con như Nhạc Diễm, cuộc đời của anh như vậy đã đủ. Nghì đến đây, anh bỗng thấy hạnh phúc không nói lên lời.

Gan lớn, thận trọng, da mặt dày.

Hoắc Lãng vì lý tưởng tốt đẹp của mình, một lần nữa, lại gọi điện thoại cho Vô Ưu.

"Alô, học trưởng. Có chuyện gì sao?"

Nghe được giọng Vô Ưu, Hoắc Lãng đột nhiên nhìn về phía Tề Rạng Đông, ánh mắt tràn đầy vẻ khâm phục. Giống như hắn ta là thần thánh vậy. Tề Rạng Đông bất đắc dĩ thở dài. Trước kia hắn vẫn cảm thấy trời cao không công bằng, cho Hoắc Lãng cái đầu thông minh như vậy. Nhưng bây giờ hắn biết rồi, kỳ thật trời cao thật công bằng nha. Mặc dù chỉ số thông minh của hắn không cao, nhưng ít nhất chỉ số tình cảm của hắn cao.

Người có chỉ số thông minh cao, chắc chắn chỉ số tình cảm thấp.

Không biết những lời này ai đã nói, nhưng hôm nay, Tề Rạng Đông đã nhận thức được điều này trên người Hoắc Lãng.

"Em phỏng vấn thế nào rồi?"

Hoắc Lãng trong lòng không ngừng nhớ đến ba điều Tề Rạng Đông nói, thoạt nhìn cũng có dũng khí hơn nhiều. Trong lòng anh nghĩ, với trí thông minh của Vô Ưu, chắc hẳn là không qua được rồi. Như vậy, anh nhân tiện có thể mượn cớ an ủi, mời cô đi ăn cơm. Nhưng kết quả, câu trả lời của Vô Ưu lại ngoài dự đoán của anh:

"Học trưởng, em đã qua vòng đầu rồi, ngày mai tham gia phỏng vấn lần hai."

"Oh. Thật vậy sao? Nếu vậy, ngày mai em phỏng vấn xong, anh mời em ăn cơm được không?"

Mặc dù đáp án có chút ngoài dự đoán, nhưng Hoắc Lãng phản ứng rất nhanh. Tề Rạng Đông nghe thấy anh to gan hẹn hò, vẻ mặt tỏ ý hài lòng như với "trẻ nhỏ dễ dạy" vậy.

"Vâng, được a."

Câu trả lời của Việc Vô Ưu đã đủ làm cho anh cao hứng rồi, nhưng câu nói tiếp theo của cô, có thể hình dung làm anh thật sự hưng phấn đi. Cô nói:

"Học trưởng, em có thể ăn đồ ăn anh làm không? Thật sự là rất ngon nha. Em giờ nhớ lại, thèm không chịu được, muốn chảy nước miếng rồi."

Ân nhân ơi! Chúa cứu thế! Thiên sứ ơi!

Hoắc Lãng nghe Vô Ưu nói xong, hai mắt cảm động nhìn về phía Tề Rạng Đông. Hối hận sao mình không biết hắn sớm hơn một chút. Nếu như anh biết hắn sớm hơn, có lẽ giờ này anh và Vô Ưu đã kết hôn, sớm có con rồi.

Tề Rạng Đông từ trước đến giờ luôn luôn kính nể, sùng bái Hoắc Lãng, giờ nhìn ánh mắt ghê tởm kia, không nhịn được rùng mình một cái. Chỉ trong một ngày, hình ảnh hoàn mỹ của Hoắc Lãng trong mắt hắn đã bị phá hủy toàn bộ. Nhưng mà cảm giác này cũng không tệ. Tề Rạng Đông rốt cục đã tìm được cảm giác thăng bằng trước mặt Hoắc Lãng

"Được. Vậy sau khi em phỏng vấn xong, gọi điện cho anh. Anh sẽ đón em."

"Được. Vậy tạm biệt học trưởng."

Hoắc Lãng cúp máy xong, nhìn điện thoại cười khúc khích không ngừng. Vội vàng nói với Tề Rạng Đông:

"Ngày mai tôi xin nghỉ, anh bảo phải xin ai bây giờ?" Chỉ là vấn đề đơn giản, nhưng vẻ mặt của Hoắc Lãng lại cực kì nghiêm túc. Anh từ khi đi làm, trừ chủ nhật ra, thì chưa bao giờ nghỉ, cho nên thật sự không biết.

Tề Rạng Đông sau khi suy nghĩ, nói:

"Nếu chỉ nghỉ một hai ngày, thì không cần xin phép đâu."

Anh là giám đốc phòng ăn, nên trong phòng ăn là lớn nhất. Không tính đến chuyện này, chỉ cần nói đến việc, anh đi làm một năm, nhưng chưa nghỉ buổi nào, tính phép cộng dồn, giờ cũng phải lên đến một tháng rồi. Cho nên, Tề Rạng Đông nói không cần xin phép, cũng không hề cường điệu.

"Được, vậy ngày mai tôi nghỉ."

Cứ như vậy, việc đầu tiên đã xong, anh quyết định phải chuẩn bị thật tốt, sau đó hoàn mỹ trải qua cuộc hẹn đã chờ mong từ lâu này.

"Rạng Đông, còn có phương pháp nào hay hơn nữa không?"

Hoắc Lãng nhìn Tề Rạng Đông thỉnh giáo. Tề Rạng Đông cười nói:

"Có, đương nhiên là có." Hoắc Lãng thỉnh giáo hắn, đây chính là trăm năm khó thấy nha. Cho nên, dù là không có, cũng phải làm cho ra có à.

Tề Rạng Đông lần đầu tiên biết đến cảm giác được sùng kính, sau khi suy nghĩ một lát, nói:

"Lần hẹn đầu tiên, nhất định phải có quà tặng. Một món quà nho nhỏ, sẽ làm cho đối phương rất vui." Đây là thủ đoạn theo đuổi phụ nữ của hắn, trước kia hắn không nói điều này cho Hoắc Lãng, vì cảm thấy anh là thiên sứ, không thể làm vấy bẩn. Hôm nay hắn đã có thể lấy hình thức dạy học để chia sẻ rồi.

"Quà tặng nho nhỏ? Là cái gì được?"

Hoắc Lãng không hổ là học trò ngoan, không biết thì hỏi ngay. Tề Rạng Đông trở mình xem thường, sau đó có chút túng từ, nói:

“Thì tặng bừa cái gì đó là được rồi. Nhưng càng là thứ đắt tiền, phụ nữ càng thích nha." Nói xong, như chạy trốn thốt lên:

“Ai nha, tôi hẹn người ta đi xem phim rồi. Tôi đi trước đây. Bái bai. . ."

Hoắc Lãng sau khi gật đầu nhìn hắn rời đi, liền nghiêm túc tự hỏi như chơi đoán chữ: nho nhỏ, lại quý, phụ nữ thích, là cái gì đây?

Học trò ngoan đúng là ngoan, lại có thể suy nghĩ suốt ba giờ. Nhưng vẫn không nghĩ ra đáp án.

"Thưa ngài, quấy rầy một chút."

Người phục vụ đã hỏi tất cả khách ở đây, nhìn bộ dáng Hoắc Lãng vẫn đang tập trung suy nghĩ, cho nên để đến sau cùng mới đi đến hỏi thăm.

"Có chuyện gì sao?"

"Oh, là như thế này, có một vị muốn cầu hôn bạn gái lúc mười hai giờ đêm, cho nên muốn đề nghị mọi người hỗ trợ. Lúc 12h sẽ tắt hết điện trong đại sảnh đi. Ngài ấy muốn cho đối phương một sự bất ngờ. Vì vậy, tôi đến xin ý kiến của ngài."

Cô phục vụ đã nói lời này với tất cả khách trong đây một lần rồi, nhưng giờ nói lại, dáng vẻ vẫn lịch sự như trước.

Hoắc Lãng nhìn cô hỏi:

"Khách sạn các cô còn giúp khách hàng giải quyết những vấn như thế này nữa sao?"

Hả?

Những người khác nghe cô ta giải thích xong, người thì hâm mộ, người thì chờ mong, có người còn chúc phúc. Nhưng, hỏi như Hoắc Lãng là người đầu tiên. Phản ứng của anh cũng nằm trong dự liệu, cô phục vụ rất chuyên nghiệp trả lời:

"Vì khách phục vụ, đó là phương châm của chúng tôi."

Hai mắt Hoắc Lãng chờ mong hỏi:

"Thật tốt quá, vậy cô có thể giúp tôi một chút được không?"

"Hả?" Cô phục vụ như muốn khóc. Sao một người đàn ông đẹp trai, mê người như vậy, lại ngơ ngác như thế hả. Nhưng lời cũng vừa nói rồi, hiện cũng không thể làm gì khác được. Cho nên như trước vẫn rất chuyên nghiệp trả lời:

"Phục vụ ngài, là vinh hạnh của tôi."

"Một món quà nho nhỏ, lại quý, làm cho phụ nữ thích. Là cái gì đây?"

Hoắc Lãng rất nhanh đem vấn đề nan giải trong lòng nói ra. Cô phục vụ nghe xong, liền lộ ra vẻ mặt tươi cười:

“Lát nữa ngài sẽ biết đáp án." Nói xong, vẻ mặt tươi cười, thần bí bước đi.

Lát nữa? Là lúc nào đây?

Hoắc Lãng cứ như vậy ngơ ngác ngồi chờ đáp án. Mãi cho đến khi chuông đồng hồ điểm 12h vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cuộc hẹn hò (2)

Đèn vụt tắt. Mọi người đã biết trước nên rất bình tĩnh, ngoại trừ một cô gái duy nhất. Thấy đèn tắt, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn đông nhìn tây hỏi. Đột nhiên, một người phục vụ bê cái bánh ngọt hình trái tim đi tới.

Hoắc Lãng nhìn cảnh đã từng thấy trong TV, lần đầu tiên chứng kiến thực tế, trong lòng có cảm giác thật mới mẻ. Mọi người đều rất phối hợp, hát ca khúc chúc mừng sinh nhật cô gái. Sau khi tiếng hát ngưng, nến được thổi tắt, phòng lại sáng trở lại. Điều này đúng là rất cảm động. Nhưng, cái này có liên quan gì đến vấn đề của anh?

Hoắc Lãng khó hiểu nhìn về phía cô phục vụ đang cảm động đến thẫn thờ kia. Cô phục vụ như có cảm giác, liền quay đầu lại, cười sáng lạn với anh, rồi lại nhìn đôi tình nhân hạnh phúc kia.

Bánh ngọt được cắt. Cô phục vụ giúp bọn họ đi mời mọi người. Hoắc Lãng nhìn miếng bánh ngọt trên bàn một lúc, sau đó nghĩ, không phải là mình nên tặng bánh ngọt đấy chứ? Nhưng, cái này đâu có nhỏ, cũng không phải là quý nha. Ngay lúc anh đang buồn bực, đôi tình nhân tiêu điểm kia lại có động tĩnh. Người đàn ông đưa miếng bánh ngọt đến trước miệng cô gái.

"Uhm, có cái gì đó."

Cô gái vừa đưa miếng bánh ngọt vào miệng, liền nhỏ giọng nói, sau đó đưa tay vào miệng lấy ra một vật gì đó.

Oa!

Chiếc nhẫn được lấy ra từ miệng cô gái, làm tất cả mọi người đều vui mừng, kinh ngạc, kêu lên hâm mộ. Người đàn ông lúc này liền quỳ một chân xuống, sau đó nhận bó hoa người phục vụ đưa cho, ánh mắt chân thành nhìn cô gái nói:

"Bánh ngọt, hoa tươi, nhẫn kim cương, quỳ xuống cầu hôn trước mặt mọi người. Anh đều đã làm rồi. Em yêu, em có thể đồng ý lấy anh được không?"

"Vâng."

Cô gái gật đầu mạnh một cái, cảm động đến chảy nước mắt.

Thật sự, mỗi người phụ nữ đều có một ước muốn lãng mạn như vậy. Hy vọng vị hoàng tử của mình có thể cho mình một màn cầu hôn suốt đời không quên. Nhưng, thực tế lại có rất ít người đàn ông có thể vì người phụ nữ của mình mà làm như vậy. Cho nên, loại tình huống này cũng chỉ xuất hiện trong phim thần tượng mà thôi. Người chưa trải qua, sẽ cho điều này thật nhảm nhí, nhưng nếu tình huống này thực sự xảy ra với họ, thì lúc đó mới có thể cảm nhận được hết sự lãng mạn, tuyệt vời này.

"Oa, thật hâm mộ."

"Tuổi trẻ tốt làm sao."

"Vợ ơi, chúng ta lâu rồi chưa đi du lịch cùng nhau."

...

Hình ảnh lãng mạn này, làm rất nhiều người cảm động, cũng không khỏi cảm thấy ấm áp. Nhưng, Hoắc Lãng không có nhiều cảm giác như vậy, hai mắt anh lóe sáng nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên tay cô gái.

Vật nho nhỏ, lại quý giá, phụ nữ thích.

Phù hợp! Rất phù hợp!

Trên mặt Hoắc Lãng lộ ra nụ cười sáng lạn. Rốt cuộc anh cũng tìm được đáp án rồi. Ngày mai sẽ tặng cái này!

...

"Diễm, tất lần trước mẹ mua ở cửa hàng đâu rồi?"

"Diễm, điện thoại di động của mẹ đâu rồi?"

. . .

Mới sáng sớm trong nhà Vô Ưu đã đầy tiếng "loảng xoảng", "bịch". Bạn Vô Ưu thì kêu gào, náo nhiệt đến phi thường. Nhạc Diễm như không có chuyện gì, ung dung chỉ huy. Cuối cùng khi "lão phật gia" cất bước, trong nhà mới khôi phục lại sự yên tĩnh.

"Hôm nay mẹ có cuộc hẹn, có nên nói cho cha nghe không nhỉ?"

Nhạc Diễm vừa ăn sáng, vừa nghiêm túc tự hỏi. Nếu nói cho cha, với tính cách của cha, hậu quả nhất định sẽ rất nghiêm trọng. Nhưng, nếu không nói cho cha, vậy cũng không thể để cho mẹ hẹn hò ngay trước mặt cha được? Đây đúng là một vấn đề nan giải. Làm sao bây giờ? Làm thế nào để không phải kinh động đến cha, mà vẫn ôn hòa, làm cho học trưởng Hoắc Lãng đối với mẹ biết khó mà lui đây?

Bingo!

Hai mắt Nhạc Diễm đột nhiên sáng lên. Đã nghĩ ra cách xử lý.

Vô Ưu tới công ty đúng giờ, sau đó đi vào nơi diễn ra cuộc phỏng vấn lần hai. Đây là một gian phòng hội nghị, lần này chủ trì là Thư ký trưởng Bùi Linh.

Thư ký trưởng Bùi Linh khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng vẻ rất trang nghiêm, làm người khác vừa nhìn đã có cảm giác kính sợ. Toàn thân lộ ra khí tức mạnh mẽ. Giọng nói của cô ta cũng đầy uy nghiêm:

"Chào mọi người, tôi là thư ký trưởng Bùi Linh. Bây giờ tôi muốn nói rõ một chút. Lần này chúng tôi tuyển nhân viên, không cần người có tài, cũng không cần người có chuyên môn. Mà là tìm một trợ lý đặc biệt cho tổng giám đốc. Quan trọng nhất là đáp ứng yêu cầu của tổng giám đốc. Mọi người hiểu chưa?"

Bùi Linh vừa nói xong, mọi người bắt đầu thấy rối bời.

Trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc!

Quan trọng là đáp ứng yêu cầu của tổng giám đốc!

Cách nói của cô thư ký, không khỏi làm cho mọi người không ngừng suy nghĩ miên man. Đối mặt với tất cả các loại ánh mắt, vẻ mặt Bùi Linh vẫn bình tĩnh trước sau như một. Sau đó, thấy thời gian không còn sớm, trực tiếp căn dặn:

"Hôm nay tổng giám đốc vừa ra chỉ thị, phỏng vấn ba lần sẽ sửa thành hai lần. Lát nữa mọi người sẽ theo tôi đi gặp tổng giám đốc. Quyết định cuối cùng sẽ là của ngài ấy."

Bùi Linh nói xong, xoay người rời đi.

"Cái quái gì vậy? Không ngờ ngay cả 'Trụ' cũng tuyển người như thế này."

Thư ký vừa xoay người bước đi, một giọng nói bất mãn liền truyền đến. Sau đó là hàng loạt những tiếng đồng tình, hưởng ứng.

"Đúng vậy, thật sự là không ngờ. Sao lại có thể như vậy chứ?"

"Thật sự là thất vọng. Sớm biết như thế tôi đã không tới rồi."

"Không biết liệu ông tổng giám đốc có phải là một tên biến thái, vừa già, vừa xấu không hả! Nghĩ mà muốn ói."

. . .

Những giọng nói chính nghĩa không ngừng vang lên liên tiếp. Vô Ưu trợn tròn mắt, nhìn vẻ mặt khoa trương của các cô gái kia, từ từ hỏi:

"Việc này, sao các cô lại tức giận như vậy?" Đáng tiếc, giọng nói của Vô Ưu quá nhỏ, nên chẳng có ai nghe thấy cô nói.

Vô Ưu đúng là kiểu người không biết thì phải hỏi. Cô thấy không có ai trả lời mình, liền tiện trực tiếp đi tới bên cạnh cô gái đang nói to nhất, sau đó kéo kéo cánh tay cô ta, làm cô ta chú ý, mới hỏi:

"Này, sao các cô lại tức giận như vậy?"

Hành động của Vô Ưu được xếp vào loại "quái dị" đi. Tất cả mọi người ngoài miệng đều bất mãn, nhưng lại không ai rời đi. Hơn nữa, vì vấn đề vừa đưa ra, Vô Ưu ngốc nghếch bỗng chốc trở thành tâm điểm chú ý. Đám người kia không thể tin được nhìn cô, giống như cô là quái vật vậy.

"Làm sao vậy? Tôi đã nói sai chỗ nào rồi sao?"

Vô Ưu dũng cảm hỏi ra nghi vẫn trong lòng. Mà cái cô gái bị Vô Ưu kéo hỏi, liền khoa trương kêu lên:

"Cô là người ngoài hành tinh hả? Bọn họ thông báo tuyển dụng như thế, cô không cảm thấy đây là một loại vũ nhục à? Cô không thấy tức giận sao?"

Cô ta vừa dứt lời. Một người khác lại nói:

"Thảo nào yêu cầu thấp, mà đãi ngộ lại tốt như vậy. Tôi khẳng định là có vấn đề mà."

"Đúng vậy! Đúng vậy! Sớm biết là có mờ ám mà. Quá đáng thật."

"Đúng vậy! Đúng vậy. Đầu tiên tôi cũng nghĩ như thế mà."

...

"Vậy sao các cô còn tới?"

Vô Ưu mặc dù không biết bọn họ bực cái gì, nhưng có thể nhận ra bọn họ cực kỳ bất mãn, không nhịn được, liền hỏi. Cô vừa nói xong, đã làm cho đám người vừa mới đầy căm phẫn, liền trở nên xấu hổ cực độ.

Đúng vậy. Nếu sớm biết như thế, còn tới đây làm gì? Mọi người không có cách nào, không ai nói gì, chỉ dùng hai tròng mắt trắng dã, không còn giọt máu, liếc nhìn Vô Ưu.

Người thông minh chỉ cần nói một câu làm cho người ta khó xử, thấy rất xấu hổ, thì sẽ im lặng không nói nữa. Nhưng đáng tiếc, Vô Ưu từ trước đến giờ không phải là người thông minh. Cho nên lại hỏi:

"Còn nữa, tôi cũng không hiểu. Nếu mọi người thật sự bất mãn như vậy, sao không về đi hả? Còn ở đây chờ làm gì?"

Két…két….két….

Đối mặt với câu hỏi của Vô Ưu, có người tức giận đến nghiến răng rồi. Không ai nói gì. Vô Ưu thấy không có ai để ý đến mình, liền sờ sờ mũi ngồi trở lại vị trí của mình.

"Này, vậy các cô có thể nói cho tôi biết, sao các cô lại tức giận như vậy được không?"

Bầu không khí vừa mới dịu xuống một chút, Vô Ưu lại bắt đầu mở miệng. Lần này, rốt cục cũng có người trả lời cô:

"Cô bị ngốc sao? Cô không nghe thấy thư ký trưởng nói thế nào hả?"

Vô Ưu nhìn cô gái nổi cáu, ngơ ngác gật đầu, nói:

"Tôi có nghe thấy. Chính là tuyển trợ lý tổng giám đốc nha."

"Vậy cô có biết trợ lý tổng giám đốc làm cái gì không?"

Một người quát lên. Vô Ưu thấy hỏi thì đáp, liền nói:

"Chính là trợ lý a. Giống như người em út trong công ty, bưng trà nè, rót nước nè, từ từ ăn cơm, vân vân. Không phải là thư ký trưởng đã nói rồi sao. Không cần người có chuyên môn, cũng không cần người có tài. Mà như tổng giám đốc nói, tổng giám đốc nói cái gì thì làm cái đó là được rồi."

Vô Ưu đơn thuần tưởng tượng, làm cho đám người còn lại chỉ biết nhìn nhau. Ánh mắt tỏ vẻ khó tin, như đang nói: Cái cô gái hình như không biết loài người gian ác này, đích thị là thiên sứ, hay là đồ đần đây hả!

"Em gái, vậy cô đã từng thấy em gái sai vặt nào trong công ty, có mức lương 10 vạn chưa?"

Một người phụ nữ nhìn Vô Ưu nói giọng đầy châm chọc, ánh mắt cười giễu cợt, vẻ xem thường.

Đối với chuyện này, hơn nữa dựa vào cuộc nói chuyện lúc trước, Vô Ưu luôn chậm nửa nhịp cuối cùng hiểu ra ý của bọn họ. Nhưng, ánh mắt kia làm cho Vô Ưu rất không thoải mái, nên bất mãn nói:

"Tiền lương cao khẳng định là có nguyên nhân. Không rõ thì tôi sẽ hỏi, ít nhất tôi sẽ không đoán lung tung. Chưa biết sự thật đã nghĩ xấu rồi."

Cạch!

Vô Ưu đứng lên, sau đó tiếp tục nói:

"Tôi ghét nhất cái kiểu người giả bộ đứng đắn. Cả đám người các người đều như thế! Hừ!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cuộc hẹn hò (3)

"Cháu có vẻ rất tin tưởng cô ấy."

Bùi Linh vừa rồi mặt vẫn còn rất nghiêm túc, giờ liền trở nên hòa ái, tươi cười nhìn Phương Đông Dạ. Cô vốn là người em khóa dưới của mẹ Phương Đông Dạ. Có thể nói, giờ cô chính là người thân nhất của anh ở đây.

Phương Đông Dạ trời sinh tính lạnh lùng, cho nên đối với ai cũng không quá thân thiện, cho dù là người anh quan tâm cũng vậy. Nên lúc này thấy vẻ mặt đơn thuần, ngây thơ, toát ra niềm hạnh phúc vô tận của anh, từ đáy lòng Bùi Linh dậy lên niềm vui mừng.

"Dì Bùi, cháu chỉ không muốn xảy ra sơ xuất thôi."

Phương Đông Dạ hiểu được ý tứ trong lời Bùi Linh. Đúng ra mà nói, trong đợt phỏng vấn lần hai, cô theo việc công mà nói, cũng sẽ tuyển Vô Ưu. Bùi Linh khẳng định, Phương Đông Dạ rất thích Vô Ưu. Nhưng, như anh nói, anh thực sự không muốn bị lộ ra ngoài. Vì kế hoạch có tốt cỡ nào đi nữa, thì đối với Vô Ưu mô hồ kia, cũng bị phá lệ không đáng tin.

Bùi Linh cưng chiều, cười nói:

"Được, bây giờ dì sẽ đi dẫn bọn họ vào đây."

...

Tức chết đi được!

Sáng sớm đã gặp một đám người giả bộ đứng đắn rồi!

Trong phòng hội nghị, bầu không khí thoáng cái đã đông lại. Vô Ưu nhìn đám người vẫn đang liếc mắt nhìn mình không tha, vẻ mặt cứ khinh khỉnh, tức không chịu được nữa rồi.

"Có chuyện gì thí cứ nói ra, hai tròng mắt lại cứ liếc tới liếc lui người ta như vậy. Xấu chết đi được!" Có chuyện mà không nói ra, chính là ngược đãi với chính mình. Cuộc chiến thật vất vả mới ổn định lại, thoáng cái đã có dấu hiệu tái phát lại.

Cạch!

"Mọi người giữ yên lặng, sau đó từng người một đi theo tôi vào gặp tổng giám đốc. Cô đầu tiên!"

Đúng lúc này Bùi Linh đi vào, xem như đã dẹp luôn ngọn lửa chiến tranh suýt khơi mào.

"Được."

Cô gái được Bùi Linh chỉ, chính là người đầu tiên lên giọng "chính nghĩa". Cô ta lúc này liền tỏ vẻ thật quyến rũ, tươi cười nhìn Bùi linh, nụ cười trông đến mắc ói, làm người ta không khỏi nổi da gà. Điều này có chỗ nào hiển thị là coi thường công việc này hả! Chứ không phải là rất rất muốn có đi.

Nghĩ cũng đúng thôi. Những người tốt nghiệp đại học năm năm, lại chưa có kinh nghiệm làm việc, biết đi đâu tìm được công việc với mức lương mười vạn chứ? Cho dù thật sự có phải làm nhân tình đi nữa, thì các cô này cũng toàn 30 tuổi rồi, dáng người cũng chỉ cao khoảng 1m6. Dù không tính là già, nhưng làm sao có thể sao sánh được với những cô nàng 20 tuổi chứ?

Nhân tình!

Mặc dù những người này đều tỏ vẻ khinh thường, nhưng các cô muốn làm nhân tình cũng chưa đủ tư cách đi. Đối với Vô Ưu, người phụ nữ có thể làm được nhân tình, thì đều là những người rất rất giỏi nha. Ít nhất, cô không có làm được.

Chờ đợi, chờ đợi rồi chờ đợi. Ngoại trừ Vô Ưu ra, tất cả mọi người ai cũng cực kỳ khẩn trương. Cứ như là các cô đang phỏng vấn vậy. Cả đám người nhìn chằm chằm cánh cửa, nhìn như muốn mòn cả con mắt vậy. Nhưng, cũng không để cho các cô đợi lâu, khoảng ba phút sau, cô gái được mọi người trông mong đã trở ra.

"Thế nào? Thế nào hả?"

"Nói mau đi. Có phải một người vừa già, vừa xấu không?"

"Có phải là một ông lão tám mươi, rất già không?"

. . .

Người vừa mới ra, đã bị đám người kia xúm lại hỏi toán loạn. Chờ đợi nghe vấn đề mấu chốt, nhìn không có chỗ nào chỗ nào là tỏ vẻ khinh thường công việc "tình nhân" này cả. Tâm lý ai cũng như đang chuẩn bị sẵn sàng đi vào.

Reng…. Reng…. Reng….

Điện thoại trong phòng hội nghị chợt vang lên. Tất cả mọi người cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, nhưng không ai đứng dậy nghe cả.

"Alo, xin chào. Cần tìm ai ạ?"

Vô Ưu đi đến nghe điện thoại. Nếu như không có ai chịu nghe, thì cô nghe vậy. Vô Ưu mô hồ này chính là, cô thích ai thì sẽ thấy cái gì cũng tốt. Nhưng một khi đã thấy không vừa mắt ai, thì coi như xong rồi. Nhất định như thế nào cũng sẽ không vừa mắt.

"Người thứ hai phỏng vấn sao còn chưa vào?" Bùi Linh thuật ra đã sớm đoán được tình huống này, song vẫn giả vờ nghiêm túc hỏi. Cô gái đầu tiên phỏng vấn xong, bộ dạng đã ngơ ngác như mất hồn rồi. Lúc cô ta vừa vào đến, một câu cũng không nói được, e là đã sớm đem hết chuyện kể cho người tiếp theo rồi.

Vô Ưu nghĩ một lúc, mới thành thật nói:

"Là thư ký trưởng sao? Chị chưa có thông báo người tiếp theo mà."

Bùi Linh nghe Vô Ưu thành thật nói, trên mặt lộ ra nụ cười. Không biết sao Dạ lại quen được cô gái này đây. Tâm tình vui vẻ làm giọng nói của cô cũng trở nên thoải mái hơn:

"Được, vậy cô vào phỏng vấn đi."

"Oh."

Vô Ưu sau khi thốt lên, liền cúp điện thoại. Sau đó mở cửa đi ra ngoài, cũng không quên liếc mắt nhìn người vừa phỏng vấn một cái. Cô hơi run rồi. Đối phương sẽ không phải là một người ba đầu sáu tay, dọa cho cô ngu đi đấy chứ! Hay lại là một ông chút thật biến thái đi. Nghĩ đến khả năng này, Vô Ưu liền đưa tay sờ vào cái bình nhỏ trong túi xách.

Ha ha, vẫn còn. Cô lấy ra nhìn một chút, sau đó nắm thật chặt trong tay. Hỏi thăm vài ba người, rốt cục cũng đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cốc… cốc… cốc…

"Mời vào!"

Phương Đông Dạ nghe thấy tiếng gõ cửa, cả người không khỏi khẩn trương lên, bộ dạng làm cho người khác không nhịn được liên tưởng đến dáng vẻ của cô dâu xấu xí, lần đầu tiên diện kiến bố mẹ chồng vậy. Vô Ưu hít thở thật sâu, nắm chặt cái chai nhỏ trên tay, sau đó đẩy cửa đi vào.

"Hả!"

Phương Đông Dạ còn đang suy nghĩ, không biết Vô Ưu khi thấy anh, có giật mình không. Kết quả, cửa vừa mới mở ra, cô tự nhiên đã té lăn quay trên đất.

Mặt đất bằng phẳng cũng có thể té ngã sao!

Phương Đông Dạ vẻ mặt khó tin nhìn Vô Ưu ngã trên mặt đất. Ngay cả việc lịch sự qua đỡ cô dậy, anh cũng quên béng mất. Cứ như vậy đứng nhìn, đến khi Vô Ưu mở miệng nói:

"Quỷ tha ma bắt. Vừa vào đã ngã!"

Lúc này, Phương Đông Dạ mới phản ứng lại. Liền đi tới.

"Cô có sao không? Có cần tôi đỡ cô dậy không?"

"Không cần, tôi không có chuyện gì."

Vô Ưu nói xong, rất không ưu nhã mà bò lên. Sau đó lại càng không lịch sự mà ra sức phủi bụi trên người mình.

Uhm, nhìn cũng tàm tạm rồi, nếu không quần áo mà bẩn, trưa nay làm sao mà đi ăn với học trưởng được. Vô Ưu sau khi phủi sạch quần áo, gật đầu hài lòng. Cũng không thèm liếc mắt nhìn Phương Đông Dạ nấy một cái. Lúc này, Phương Đông Dạ đang bị một vật vừa rơi trên mặt đất, làm cho chú ý.

Anh cúi xuống nhặt lên, sau đó đưa tới trước mặt Vô Ưu hỏi:

"Đây là cái gì?"

"Oh, cám ơn nha."

Vô Ưu nhận vật trên tay Phương Đông Dạ, liền nhìn tới nhìn lui, kiểm tra xem nó có bị hư không. Cô vừa kiểm tra, vừa trả lời câu hỏi của Phương Đông Dạ:

"Đây là bình xịt để đề phòng kẻ xấu. Con tôi cho tôi để phòng thân."

Bình xịt đề phòng kẻ xấu! Nghe được đáp án không ngờ, Phương Đông Dạ không nhịn được bật cười. Sau đó giọng trêu đùa hỏi:

"Cô dùng nó để đề phòng tôi sao?"

Vô Ưu luôn phản ứng chậm nửa nhịp của chúng ta, sau khi nghe được giọng trêu đùa của người ta, mới ý thức được mình tới đây để làm gì. Cô vội vàng cất đồ vật vào trong túi. Sau đó cười ngượng nói:

"Không có, không có." Vừa nói vừa ngẩng đầu. Khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú, đang tươi cười của Phương Đông Dạ, cô liền giơ tay chỉ vào anh, hai tròng mắt mở thật to, vẻ mặt cực kì khoa trương.

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu nhận ra mình, liền vươn tay tới, cười nói:

"Xin chào. Lại gặp rồi."

Vô Ưu cao hứng nắm lấy bàn tay đang chìa ra của anh, sau khi lắc hai cái, ánh mắt giảo hoạt ngó nhìn bốn phía, xác định không có người khác, mới nhỏ giọng nói:

"Anh cũng giống tôi, đến đây phỏng vấn sao?"

"Gần như thế."

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu vui vẻ đáp. Vô Ưu khó hiểu hỏi:

"Là đúng như thế, hoặc không phải là như thế. Gần như thế là có ý gì?" Phương Đông Dạ nhìn vẻ khó hiểu của cô, mới chậm rãi nói:

"Tôi đúng là vì phỏng vấn mà ở đây không sai, nhưng, đối với cô thì hơi khác." Sau đó vẻ mặt trêu đùa nói:

"Cô là người được phỏng vấn, còn tôi là người phỏng vấn."

Được phỏng vấn. Phỏng vấn. Là sao ta?.

Vô Ưu nghĩ nghiêm túc lâu, sau khi hiểu ra, liền mở to hai mắt, khó tin nói:

"Anh chính là tổng giám đốc?"

Phương Đông Dạ gật đầu cười. Vô Ưu cúi đầu, tự hỏi thật kỹ, một lúc sau cố lấy dũng khí nói:

"Hắc hắc, tôi và anh biết nhau thế này rồi, đi cửa sau được không?"

"Được."

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu nói thẳng, liền cho cô luôn đáp án.

Ha ha, Vô Ưu nghe được câu trả lời của Phương Đông Dạ, lập như mở cờ trong bụng. Bé Diễm nói đúng, xã hội bây giờ, muốn có công việc tốt, thì phải đi cửa sau nha. Hôm nay thử một lần, quả nhiên là đúng!

Vô Ưu cười khúc khích một hồi, sau đó nói:

"Thật cám ơn anh nha. Anh đúng là một người tốt. Hôm nào tôi mời anh ăn cơm nhé. Tôi giờ có hẹn với học trưởng rồi. Tôi đi trước đây. Bái bai. . ."

Nói xong, khoát khoát tay bước thật nhanh ra ngoài. Phương Đông Dạ vì một câu "người tốt" của Vô Ưu dành cho mình, mà trong lòng mãi hoan hỉ. Đến khi giác ngộ ra câu nói sau của cô, nụ cười lập tức biến mất.

Cô nói cái gì? Có hẹn với học trưởng!

Bầu trời đang quang đãng trước mặt Phương Đông Dạ, lập tức kéo đến đầy mây đen dầy đặc, bộ dáng như mây to, gió lớn đang đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Cuộc hẹn hò (4)

Phương Đông Dạ không nghĩ gì liền xông thẳng ra ngoài. Nhưng, không thấy bóng dáng Vô Ưu đâu nữa.

Chết tiệt!

Anh lập tức lấy điện thoại ra, gọi cho Vô Ưu, cũng không thèm quan tâm làm như vậy có thích hợp hay không. Không lâu sau, trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc, thân thiết, nhưng lại là những tiếng vô tình: Xin chào, điện thoại hiện đang bận, xin mời gọi lại sau!

Đang trò chuyện với ai đây? Cô hẹn hò với ai? Học trưởng của cô sao? Nghĩ đến đây, anh thấy mình như sắp bốc cháy rồi.

Gọi điện thoại một lần nữa, điện thoại truyền đến giọng nói của Nhạc Diễm:

"Alo, cha ạ, mẹ lại xảy ra chuyện gì nữa sao?"

"Cô ấy đi hẹn hò"

Phương Đông Dạ lần đầu tiên nói giọng khó chịu với Nhạc Diễm, thanh âm đậm ý chỉ trích. Cứ như là việc Vô Ưu ra ngoài hẹn hò là do Nhạc Diễm giúp vậy.

Cha làm sao biết được?

Trong đầu Nhạc Diễm nổi lên một nghi vấn to đùng, nhưng, ngay sau đó, cậu bé liền khẳng định chuyện này nhất định có liên quan đến bà mẹ mơ hồ kia. Lo lắng một chút, nhưng rất nhanh, Nhạc Diễm liền cười thoải mái nói:

"Oh, con đang định nói cho cha biết đây. Thì ra người tên Hoắc Lãng kia, là bạn học khóa trên của mẹ thời đại học."

Kẻ biết thức thời mới là người tài giỏi!

Tên nhóc này biết, hiện tại phải bảo toàn tính mạng cho mình mới là điều quan trọng nhất. Phương Đông Dạ tức giận, nắm chặt điện thoại trong tay, cố kìm nén dục vọng muốn quăng ngay điện thoại xuống đất. Anh nghiến răng nghiến lợi hỏi lại một lần nữa vấn đề mấu chốt:

"Bọn họ đi hẹn hò?"

"Con không biết."

Giả bộ ngu chính là cách thông minh nhất. Rồi, lại như chợt tỉnh ngộ nói:

"Cũng có thể như vậy, mẹ bảo con trưa nay không ăn cơm ở nhà, chắc là có hẹn rồi."

Cộp!

Căn bản là không hỏi ra trọng điểm. Đáng chết, anh phải làm sao bây giờ? Anh nhất định phải làm gì đó. Không thể ngồi chờ chết ở đây được! Bình tĩnh. Bình tĩnh. Với trí tuệ của Phương Đông Dạ anh, sẽ không thể ngay cả một vấn đề cỏn con như vậy cũng không giải quyết được!

Tiếp tục gọi điện cho Vô Ưu, hỏi rõ chỗ của cô, rồi sẽ tìm cách phá đám?

Không được! Không thể gọi điện thoại. Cho dù Vô Ưu không nghi ngờ gì đi nữa, vậy còn Hoắc Lãng ở đó? Hoắc Lãng là người rất thông minh. Hoắc Lãng? Nghĩ đến cái tên này, hai mắt Phương Đông Dạ liền sáng rực lên, lập tức gọi điện thoại.

Sau khi đem nhiệm vụ giao phó xuống dưới, cuối cùng trên mặt anh cũng hiện ra nụ cười gian xảo, xấu xa. Trong đầu vì kế hoạch vừa rồi của mình mà không ngừng tán thưởng: Thật quá tốt! Làm như vậy, không cần ra mặt, cũng có thể giải quyết hoàn mỹ chuyện kia rồi. Hơn nữa, nói không chừng, một mũi tên có thể bắn hạ hai con chim nha!

...

Trong lúc Phương Đông Dạ nghĩ "sách lược", thì Nhạc Diễm cũng không ngồi không. Vừa buông điện thoại, cậu liền gọi ngay cho mẹ. Cậu bé nhất định phải nghĩ ra đối sách trước cha, giải quyết chuyện này ổn thỏa mới được. Bởi cha cậu như vậy, lại một lòng với mẹ cậu, tính cách không bình thường, cũng không biết sẽ dùng biện pháp gì để xử lý đây.

Nếu như cha cậu bị kích động. Làm thịt luôn Hoắc Lãng, thì chuyện sẽ nghiêm trọng rồi.

...

Khi cả hai cái đầu đều đang vô cùng căng thẳng, thì Vô Ưu lúc này có vẻ ấm áp hơn nhiều. Phòng ăn xa hoa, âm nhạc tao nhã, đối diện là một chàng hoàng tử tuấn mỹ, dịu dàng. Nhưng, người duy nhất giết chết phong cảnh lãng mạn này chính là Vô Ưu. Không với hoàng tử bốn mắt đưa tình, thầm kín nhìn nhau, mà trong miệng cô tràn đầy nước miếng, nhìn người ta hỏi:

"Ăn cái gì ah?"

Nếu như là người khác, khẳng định sẽ vì câu nói này của cô mà chán nản không thôi. Nhưng Hoắc Lãng chỉ lộ ra nụ cười cưng chiều, bởi anh biết, đây mới chính là cô bé cùng trường anh yêu.

"Chờ một lát nha."

Hoắc Lãng nói xong, để cô ngồi chờ, còn mình đi vào trong tự làm đồ ăn. Đây chính là đồ anh tự chọn sau khi mua quà. Cho nên, anh nhất định phải đích thân làm cho cô.

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả. . .

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê. . .

Hương chuối tiêu, Hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

Hoắc Lãng vừa đi không lâu, điện thoại của Vô Ưu liền vang lên. Mặc dù mọi người tới đây đều là những thân sĩ, thục nữ của xã hội thượng lưu. Đều là những người được giáo dục tốt, biết khi dùng cơm mà nhìn người khác là cử chỉ bất lịch sự. Nhưng, lại không cưỡng lại được, nhìn về phía Vô Ưu, bởi tiếng chuông điện thoại trẻ con này rất không thích hợp với không gian ở đây.

"Hiện mẹ đang đi ăn với học trưởng."

Điện thoại vừa nối máy, Nhạc Diễm không chờ được vội vàng hỏi chỗ Vô Ưu đang ở. Thấy Nhạc Diễm hỏi kĩ vị trí của mình, Vô Ưu mới trả lời:

"Chúng ta đang ở ngay cạnh công ty. Tên gọi là gì nhỉ, chờ một lát, mẹ đi xem nha."

Vô Ưu vừa nói, vừa đứng lên chạy ra ngoài cửa. Sau khi nhìn bảng hiệu in chữ to màu vàng, nói với Nhạc Diễm:

"Khách sạn quốc tế Lệ Tinh. Con. . ."

Cộp!

Vô Ưu chưa kịp hỏi xem cậu bé hỏi rõ như thế để làm gì, thì Nhạc Diễm học theo Phương Đông Dạ đã cúp luôn máy rồi. Sau đó rất nhanh chạy ra khỏi nhà, bắt xe đi đến Khách sạn Quốc tế Lệ Tinh.

"Tiểu Ưu, sao em lại đứng ở đây?"

Hoắc Lãng sau khi làm xong thức ăn bê lên, lại không thấy Vô Ưu đâu. Anh tưởng đã xảy ra chuyện gì, không nghĩ gì, liền đuổi theo, nhưng lại thấy cô đứng ở cửa. Đối mặt với thắc mắc của Hoắc Lãng, Vô Ưu thành thật trả lời:

"Em xem bảng hiệu!"

Xem bảng hiệu!

Với câu trả lời này, e rằng mười người nghe, thì phải có đến chín người rưỡi không tin đi, mà Hoắc Lãng chính là nửa người còn lại đó.

Hoắc Lãng cũng biết được điều này thật khó tin, bởi vì chỉ cần ngồi ở trong, liếc mắt nhìn xung quanh một cái, cũng sẽ biết được đây là chỗ nào. Cho dù không nhìn xung quanh, chỉ cúi đầu, cũng có thể nhận biết được tên của khách sạn. Nhưng, điều này chỉ áp dụng cho đối tượng khác, còn Vô Ưu thì không cần bàn luận rồi, bởi cô quá đơn thuần, không thể có khả năng nghĩ ra được việc này.

Hoắc Lãng có thể không phải là người yêu điên cuồng, nhưng khi yêu anh rất chú tâm. E rằng, sẽ không có người nào yêu thương Vô Ưu, hiểu rõ cá tính mờ hồ của cô bằng anh. Mà Vô Ưu khi ở cùng với anh, mặc dù về độ giàu có anh không phải là nhất, nhưng sự thoải mái là chắc chắn, bởi, anh hiểu rõ cô.

Chuyện tình cảm thật khó nói. Nếu nói theo lý trí, thì Hoắc Lãng so với Phương Đông Dạ tuyệt đối phù hợp với Vô Ưu hơn.

"Đi thôi, vào trong ăn nào."

Hoắc Lãng ưu nhã cong cánh tay về phía Vô Ưu, Vô Ưu rất phối hợp khoác vào tay anh. Hai người cùng nhau đi vào khách sạn. Hoắc Lãng chờ Vô Ưu ngồi xuống, mới bắt đầu dọn đồ ăn ra, sau đó tự lấy thức ăn, chuẩn bị khăn ăn cho cô.

Động tác ưu nhã, nụ cười mê người, phong thái thong dong.

Bọn họ vốn đã trở thành tiêu điểm ở đây. Bây giờ lại càng thu hút nhiều tầm mắt hơn.

Vô Ưu cắt miếng thịt bò bít tết rất không ưu nhã, sau một hồi vất vả mới vui vẻ nói:

"Oa, ăn ngon quá. Học trưởng, cái này là anh làm sao?"

Hoắc Lãng cười nhạt nói:

"Bò bít tết thăn ngoại. Thời gian không nhiều, anh chỉ kịp làm món này thôi."

Nói xong mỉm cười hạnh phúc. Thấy Vô Ưu hăng hái ăn, anh nắm chặt cái hộp trong tay, không biết nên đưa lúc nào cho thích hợp.

Gan lớn, thận trọng, da mặt dày! Gan lớn, thận trọng, da mặt dày!

Trong đầu Hoắc Lãng đọc thầm hai lần câu kia, để tự cổ vũ cho mình. Đưa cánh tay lên, lại hạ xuống. Cứ như vậy, đưa lên hạ xuống mấy lần, nhưng vẫn không đủ dũng khí. Ngay lúc anh định liều mạng hạ quyết tâm, điện thoại di động đột ngột vang lên. Vì Hoắc Lãng đang rất khẩn trương, nên bị dọa làm cho giật mình.

Bộp! Hộp rơi xuống đất, vừa khéo lại lăn tới đúng chân Vô Ưu.

"Để em nhặt giúp anh. Anh mau nghe điện thoại đi."

Hoắc Lãng chưa kịp ngăn cản, Vô Ưu đã nhặt xong cái hộp từ dưới đất lên. Đứng lên, thấy anh vẫn chưa nhận điện thoại, vội vàng thúc giục:

"Anh nhận điện thoại kìa."

"Oh."

Hoắc Lãng bối rốii lúc này mới mở máy, thuận miệng hỏi:

"Có chuyện gì?"

Mặc dù đang nghe điện thoại, nhưng tâm tư lại đặt cả trên người Vô Ưu. Anh nhìn Vô Ưu không rời mắt, xem cô có phản ứng gì không. Nhưng, không tới năm giây đồng hồ, sắc mặt anh liền trở nên cực kì khó coi. Sau đó căng thẳng nói:

"Tại sao có thể như vậy, tôi sẽ về ngay lập tức."

Hoắc Lãng vội vàng cúp điện thoại, nhìn Vô Ưu xin lỗi:

"Tiểu Ưu, anh. . ."

"Anh có việc gấp, vậy nhanh đi đi. Có thời gian nói sau."

Vô Ưu đơn thuần, là một người tốt đơn thuần. Ở thời điểm mấu chốt, vẫn đơn thuần hiểu chuyện như vậy, mà không hề suy nghĩ miên man, hay gặng hỏi này nọ.

"Uh."

Vô Ưu quan tâm, làm Hoắc Lãng rất cảm động. Sau khi nhìn cô một cái thật lâu, anh đứng lên, đi rất nhanh ra ngoài. Lúc đi tới cửa, như nghĩ ra cái gì, liền quay đầu gọi to:

"Tiểu Ưu."

"Làm sao vậy? Anh còn việc gì sao? Anh yên tâm, lát nữa em sẽ thanh toán tiền."

Lời nói của Vô Ưu không khỏi làm cho Hoắc Lãng buồn cười. Nhưng, anh bây giờ lại cười không nổi. Anh hít sâu một hơi, sau đó nói:

"Anh thanh toán rồi. Cái kia là cho em."

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà bước nhanh đi. Không biết là xấu hổ, hay thật sự gấp gáp như vậy. Hoặc là, cả hai điều đó.

Uh?

Hoắc Lãng nói hai câu kia rất nhanh, nên trong lúc nhất thời Vô Ưu không biết được có ý gì. Vừa lúc đó, Nhạc Diễm chạy đến:

"Mẹ. Học trưởng đâu rồi?"

Nhạc Diễm tới, thật ra mục đích chính là cho Hoắc Lãng biết chuyện mẹ có con, để anh biết khó mà rút lui. Như vậy sẽ không cần kinh động đến Phương Đông Dạ, cũng không phải dùng biện pháp mạnh. Không làm gì mà giải quyết được vấn đề. Nhưng, bây giờ xem ra cậu đã chậm một bước rồi.

"Ah, có chuyện gì đó đi trước rồi."

Vô Ưu trả lời xong, nhìn Nhạc Diễm hỏi:

"Con chưa ăn cơm phải không. Đến đây ăn đi. Con ăn phần của học trưởng này. Học trưởng tự tay làm đó. Ăn rất ngon nha."

Vừa nói vừa không nhịn lại ăn một miếng.

Nhạc Diễm nhìn món thịt bò bít tết khoái khẩu, lại nghe nói là do đích thân Hoắc Lãng làm, lại càng thấy đói bụng vô cùng. Liền vội vàng ngồi xuống, bắt đầu ăn. Về phần Hoắc Lãng xảy ra chuyện gì, cậu bé cũng đoán được ai ra tay. Nhưng, bây giờ cậu bất lực rồi. Chỉ hy vọng, cha chỉ đơn giản gọi người ta đi như vậy thôi. Ngàn vạn lần đừng làm gì tức giận quá mức.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mình là mẹ (1)

"Haiz, ăn rất ngon!"

Sau khi ăn no, Vô Ưu và Nhạc Diễm đều lười biếng mà dựa lưng vào ghế. Chỉ cần nhìn động tác giống nhau như đúc này, sẽ không khó mà nhìn ra quan hệ của hai người bọn họ. Tên nhóc kia trước đây không phát hiện ra điều này, có thể là do tận sâu trong lòng cậu, vì nhỏ nhen mà quyết không đánh đồng với bà mẹ ngốc nghếch này.

Có nên tìm cách giúp cha không nhỉ?

Nhạc Diễm nhìn vẻ mặt vì thỏa mãn của Vô Ưu mà tản mát ra nụ cười hạnh phúc, thì thấy lo lắng thực sự. Cậu bé rất mâu thuẫn. Cậu muốn xem trò hai người cùng theo đuổi mẹ, nhưng cũng không muốn mẹ ở cùng chỗ với người khác.

Ba và mẹ cùng nắm tay con đi trên đường sau khi tan học. Mặc dù khi chứng kiến cảnh này, cậu bé thường tỏ vẻ khinh thường. Nhưng, vẫn muốn thể nghiệm cái cảm giác này.

Sau khi lo lắng suy nghĩ thật tốt lập trường của mình, Nhạc Diễm giống như lơ đãng hỏi:

"Mẹ, sao trước kia không thấy mẹ nhắc tới học trưởng này hả?"

Vô Ưu vẫn mảy may không biết, mình đang bị con mình thám thính tin tức, thản nhiên nói:

"Lúc học trong trường, học trưởng đối với mẹ rất tốt, việc gì cũng giúp đỡ mẹ. Nhưng sau khi chú ấy tốt nghiệp, liền ra nước ngoài. Chúng ta từ đó cũng không liên lạc nữa, tính ra đã sáu năm không gặp rồi."

Nhạc Diễm rất hiểu mẹ. Chỉ cần nhìn thái độ nói chuyện của mẹ là biết mẹ không hề yêu đương gì. Cũng không có cảm giác đối với bất kì ai, cho dù là cha, hay học trưởng kia đi chăng nữa.

Phát hiện này mặc dù không hài lòng lắm, nhưng so với việc mẹ thích người khác thì tốt hơn nhiều, Nhạc Diễm lạc quan nghĩ. Đang chuẩn bị theo mẹ về nhà, ánh mắt lại lơ đãng nhìn thấy cái hộp đang để trên bàn.

Hộp nhẫn?

Cho dù chưa từng ăn thịt heo, thì cũng đã phải thấy heo rồi. Dù Nhạc Diễm chưa từng mua nhẫn, nhưng cậu biết đây chính là hộp nhẫn. Chỉ có điều, quan trọng không phải là cái hộp, mà là vật bên trong đó.

Trong hộp nhẫn thì có cái gì được chứ?

Người ngốc nghếch cũng biết được đáp án. Điều này làm cho khuôn mặt Nhạc Diễm chùng xuống. Bộ dáng thâm trầm này thật giống Phương Đông Dạ như lột.

"Đó là của ai?"

Nhạc Diễm vừa nói, vừa đưa tay cầm hộp nhẫn lên. Vô Ưu cũng không ngăn lại, chỉ nói:

"Oh, cái đó là của học trưởng."

Nói xong, thấy Nhạc Diễm mở cái hộp ra xem, cô cũng thò đầu đến nói:

"Cho mẹ xem nữa, có đẹp không?"

Một chiếc nhẫn kim cương hoàn mỹ không tì vết. Vừa mở ra, ánh sáng chói lòa phát ra.

Thật là mạnh tay nha! Không nghĩ ra Hoắc Lãng cũng là một người có tiền. Nhạc Diễm nhìn nhẫn lấy làm kỳ tấm tắc. Vô Ưu cười nhìn Nhạc Diễm, thấy cậu bé cũng không để ý mình, liền đoạt lại hộp nhẫn, sau đó giữ chặt, nói:

"Mẹ cũng phải xem."

Nói xong liền mở ra. Ngay sau đó mắt mở thật to, miệng há hốc vì vẻ đẹp kinh diễm bên trong.

Người ta nói, đối với kim cương phụ nữ mất hết sức miễn dịch. Xem ra thật đúng. Ngay cả Vô Ưu chưa bao giờ mang đồ trang sức trên người, khi thấy chiếc nhẫn này cũng bị kích động.

Thử một chút cũng không sao đi!

Vô Ưu nghĩ vậy, trong lòng không cưỡng lại được sự hấp dẫn, liền lấy chiếc nhẫn ra.

"Này, mẹ làm gì vậy?"

Nhạc Diễm vừa nói, vừa cách cái bàn nhào tới chỗ Vô Ưu, nhưng, Vô Ưu phản ứng rất nhanh, đem người tránh sang một bên, thoát khỏi màn công kích của Nhạc Diễm. Cứ như vậy, đem nhẫn đeo vào tay mình, hơn nữa, lại đeo vào ngón áp út, bên tay trái.

Người phụ nữ ngốc nghếch này! Có biết mình đang làm gì không hả?

Trong lòng Nhạc Diễm kêu rên một trận. Mà Vô Ưu lại càng đắc ý, giơ bàn tay đang đeo nhẫn cho cậu bé xem:

"Thế nào? Đẹp quá đi?" Giọng nói lộ vẻ đắc ý.

Hít sâu. Hít sâu. Người không biết không có tội! Mẹ không biết, cho nên không nên không thể chấp nhặt mẹ.

Cậu bé cố đè nén cơn kích động muốn mắng thật to mẹ ngốc nghếch, cười nói:

"Nếu là nhẫn của người ta, vậy mẹ nhanh tháo ra đi."

Cậu bé vừa lừa Vô Ưu tháo nhẫn ra, vừa thám thính tin tức:

"Nhưng mà, sao chiếc nhẫn này lại ở đây?"

Vô Ưu nhìn chiếc nhẫn, không nỡ tháo ra, khẽ cắn môi. Đang chuẩn bị tháo, lại nghe thấy Nhạc Diễm nói thế, liền nghĩ tới câu nói của Hoắc Lãng trước khi đi. Lúc nãy cô vẫn còn chưa hiểu rõ là ý gì, nhưng bây giờ cô đã hiểu. Lúc đó học trưởng nói: "Cái kia là cho em!"

Cái kia, chính là cái này đi?

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy.

"Ha ha, ha ha."

Vô Ưu buông tay định tháo chiếc nhẫn xuống. Nếu là học trưởng cho cô, như vậy sao phải tháo ra chứ. Bên này Vô Ưu đang vui sướng cười khoái trá, mà bên kia Nhạc Diễm liền nảy sinh dự cảm xấu.

Sẽ không phải là người ta đưa cho cô, rồi cô nhận luôn đi?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Diễm trở nên cổ quái vô cùng. Mắt nhìn Vô Ưu, giống như là chính Vô Ưu đã đem mình bán đi vậy, còn cậu thì lại giống như kẻ giúp người ta đếm tiền. Cậu bé mặc dù nghĩ có khả năng là như thế, nhưng lại không dám hỏi mẹ. Ngộ nhỡ sự thật là như vậy, cậu cũng không biết phải làm gì. Cậu thì không sao rồi, nhưng còn cha? Nếu như cha biết mẹ nhận nhẫn của người ta, không biết sẽ có hành động cực đoan gì đây.

Thật sự là mệt mỏi!

Cậu bé con làm mặt quỷ, lấy tay day day trán, vẻ mặt bất đắc dĩ bắt chước trên TV. Nhưng người ta làm như thế chính là bất đắc dĩ, còn một tên nhóc tí tuổi như cậu cũng biết làm động tác này, trông thật không phù hợp đi.

"Bé Diễm, con làm sao vậy? Con đau đầu sao?"

Vô Ưu vừa nói, vừa đứng lên bước nhanh tới. Nhạc Diễm nghe mẹ nói, trên mặt có chút xấu hổ. Ngẩng đầu bất mãn nói:

"Cái gì mà đau đầu chứ! Đây là bất đắc dĩ, sự bất đắc dĩ của đàn ông."

Vô Ưu nghe xong những lời này, liền cười ha ha, vừa cười vừa nói:

"Đàn ông? Con bây giờ mới chỉ là một đứa trẻ ranh, ngay cả giai đoạn thiếu niên còn chưa tới, đã đòi làm đàn ông. Ha ha, ha ha. . ."

Hơi quá đáng rồi!

Nhạc Diễm bình thường luôn luôn duy trì vẻ mặt trầm tĩnh, giờ không biết là do bị lây từ Phương Đông Dạ, hay là vì bị Vô Ưu cười nhạo trước mặt, mà trái tim nhỏ bé của cậu thật sự tổn thương. Cậu bé thật sự rất tức giận, mặt không chỉ đỏ lên, mà lần đầu tiên còn to tiếng với Vô Ưu.

"Mẹ là phụ nữ, cũng là một người phụ nữ ngốc nghếch. Hừ!"

Sau khi rống lên, đứng dậy, chạy ra khỏi khách sạn.

Vô Ưu thấy tên nhóc kia kích động như vậy, nhất thời không thể thích ứng.

Làm sao vậy? Sao thằng bé lại nổi giận như vậy?

Vô Ưu cứ đứng tại chỗ mơ hồ tự hỏi Nhạc Diễm bị làm sao, cũng không thèm đuổi theo con. Nhưng, có người lại cực kỳ sốt ruột. Đó chính là người khách trong khách sạn. Từ lúc Nhạc Diễm đi vào, đã thu hút ánh mắt của rất nhiều người khách nữ. Trong ánh mắt mỗi người, đều phát ra ánh sáng của tình mẫu tử.

Một đứa bé xinh đẹp như vậy, lớn lên nhất định sẽ mê chết người ta. Nếu như là con của mình thì thật là tốt rồi.

Đây đều là ý nghĩ chung của bọn họ. Bởi vì dáng vẻ đáng yêu của Nhạc Diễm, cho nên mọi người vẫn để ý đến hai người. Không nghĩ tới vừa nãy đang hài hòa, khiến cho người ta ước ao, hâm mộ, mà giờ, thoáng cái đã trở thành cãi vã rồi. Đứa trẻ thì chạy mất, mà khó tin nhất chính là mẹ của nó, cô thế nhưng lại không hề vội vàng một chút nào.

"Cô kia, cô không đuổi theo thằng bé sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy. Con nhỏ như vậy, nhỡ có chuyện gì xảy ra thì làm thế nào?"

"Nhanh lên một chút đi. Thằng bé chạy hướng kia kìa."

Sau khi có một người lên tiếng chính nghĩa, thì những người khác cũng nói giúp vào. Vô Ưu thấy được sự quan tâm của bọn họ, trong lòng tự nhiên có cảm giác áy náy. Bọn họ như thế nào lại giống mẹ của Nhạc Diễm hơn hẳn mình đây?

Vô Ưu vẫn luôn cho rằng Nhạc Diễm là người hiểu chuyện, tinh ranh, chăm chỉ, cô chẳng cần phải để ý gì cả. Lần đầu tiên dưới những ánh mắt bất mãn, soi mói của mọi người, bỗng có cảm giác mình là mẹ.

"Cám ơn mọi người, tôi đuổi theo ngay đây."

Vô Ưu nhìn mọi người gật đầu cảm kích, sau đó liền chạy đuổi theo. Cô bình thường rất ít vận động, giờ xem như dốc toàn bộ sức lực mà chạy. Rốt cục cô cũng nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang băng qua đường. Thằng bé sao lại dụi mắt thế kia, sẽ không phải là đang khóc đi?

Bé Diễm chưa bao giờ khóc. Vô Ưu nghĩ đến điều này liền vội vàng chạy đến. Ngay lúc còn cách vài mét, thì một loạt tiếng còi xe dồn dập vang lên. Cô nhìn về phía Nhạc Diễm, thấy xe đang phóng nhanh tới, cô không nghĩ ngợi gì, liền phi vọt đến. Tình mẫu tử thiêng liêng sâu thẳm dưới đáy lòng, giờ đây bỗng thức tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Mình là mẹ (2)

Cái gì mà trẻ ranh hả? Cậu nhỏ đến thế sao? Cái người phụ nữ ngốc nghếch kia, cũng không thèm ngẫm lại bình thường đều là do mình chăm sóc.

Hừ!

Do tức giận nên Nhạc Diễm cũng không nhận ra, phản ứng của cậu có phần hơi thái quá. Có lẽ mọi người đều nhìn ra được Vô Ưu luôn ỷ lại cậu. Nhưng, trong suy nghĩ của cậu bé, việc chăm sóc cho Vô Ưu cũng như là hưởng thụ. Mặc dù thường xuyên cãi lộn với Vô Ưu, cũng thường mắng cô ngốc nghếch, nhưng sau mỗi lần, tâm trạng của cậu đều rất vui vẻ.

Đó chính là tình mẫu tử. Một đứa bé nhỏ như vậy, đã thích chăm sóc người khác rồi.

"Đúng là ngày xui xẻo."

Một trận gió thổi qua, có vật gì đó bay vào mắt Nhạc Diễm. Cậu bé khó chịu, vừa lầm bầm, vừa lấy tay dụi dụi mắt. Cũng vì vậy mà không để ý có xe đang đi về phía mình.

Tin tin tin tin tin…

Nghe thấy tiếng còi kêu dồn dập, Nhạc Diễm theo phản xạ quay đầu nhìn. Nhìn chiếc xe đang đi về phía mình. Khoảng cách còn xa như vậy, kêu cái gì chứ? Với tức độ này của cậu, hoàn toàn có thể qua được. Hơn nữa, cứ coi như là cậu đứng bất động, người ta phanh lại vẫn kịp nha!

Nhạc Diễm nghĩ thế, đi về phía đường đối diện. Cho dù biết là không nguy hiểm, nhưng cậu cũng sẽ không đứng ở chỗ này. Cậu cũng chẳng phải là đứa ngốc, nhỡ có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, muốn bù đắp cũng chẳng được.

Tài xế thấy Nhạc Diễm đi nhanh qua đường, nên cũng không giảm tốc độ.

"Bé Diễm, cẩn thận."

Vừa lúc đó, Vô Ưu liền xông lại ‘cứu người’. Nhạc Diễm khi nghe thấy tiếng, trong lòng đột nhiên có một dự cảm xấu. Cậu bé xoay người, nhìn chiếc xe đang phi nhanh tới, lại thấy Vô Ưu không suy nghĩ gì, chạy ra giữa đường.

Két…két...két…

Lúc tài xế nhìn thấy có người phụ nữ đột nhiên chạy ra giữa đường, sợ quá liền vội vàng thắng phanh lại. Càng ngày càng gần. Càng ngày càng gần. Tài xế giẫm chặt chân phanh không thả. Cả người vì sợ hãi, mà nhắm chặt hai mắt. Chờ đợi sự bất hạnh giáng xuống.

Xe phát ra âm thanh chói tai, làm toàn bộ người đi đường đều quay lại nhìn. Tai nạn xe rồi, trong đầu họ đột nhiên xuất hiện những từ mẫn cảm này. Thậm chí có người còn chạy đến xem.

Im lặng. Im lặng. Im lặng. Tất cả đều im lặng.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn màn khó tin trước mắt, nhưng không ai nói câu gì. Thời gian như dừng lại, cho đến khi…

"Mẹ là đồ ngốc hả? Không thấy xe sao? Sao còn chạy đến?"

Nhạc Diễm tránh khỏi bàn tay đang ôm đầu mình, ngẩng khuôn mặt đang vùi trong ngực Vô Ưu lên, nhìn cô đang ôm chặt mình trong ngực, lớn tiếng quát, nước mắt cũng trào ra.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Diễm khóc, từ khi hiểu chuyện. Cậu thực sự sợ hãi. Không phải sợ xe đụng vào mình, mà là sợ xe đụng vào Vô Ưu, cũng bởi vì cảm động. Cái người phụ nữ này luôn luôn nhát gan, lại mơ mơ màng màng, ngốc nghếch khiến mọi người luôn phải chăm lo, thế mà lúc tưởng cậu gặp nguy hiểm, lại có thể dũng cảm chạy tới cứu cậu, cuối cùng trong thời khắc nguy hiểm, lại còn ôm chặt cậu vào ngực.

Vô Ưu sau khi nghe thấy tiếng quát của Nhạc Diễm, lại thấy mọi người đang xúm lại xem kêu may mắn, lúc này mới nuốt mạnh hai ngụm nước miếng, tỉnh táo lại.

"Bé Diễm, con có sao không?"

Vô Ưu vội vàng kéo Nhạc Diễm từ trong lòng ra, sau đó cẩn thận nhìn cậu, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau. Mặc dù Nhạc Diễm cảm thấy như vậy rất ngu ngốc, nhưng, lại không nói lời nào, để mặc cô kiểm tra. Đến khi khẳng định cậu bé không có chuyện gì, Vô Ưu mới dừng lại, cười khúc khích.

Tài xế nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người, biết người không sao, lúc này mới từ từ mở mắt ra. Sau khi xác thực quả thật không có chuyện gì, mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng, ngay sau đó, lại vô cùng tức giận.

Cái người phụ nữ ngu ngốc này làm cái trò quỷ gì vậy? Có muốn chết thì cũng đừng có mà chọn xe của hắn đâm vào chứ.

Tin tin tin tin tin….

Người tài xế định đi xuống mắng một hai câu, nhưng lại nghĩ, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, coi như hắn ta xui xẻo. Không nhịn được ấn còi ô tô, thúc giục hai mẹ con tránh ra.

"Đi thôi. Chúng ta về nhà."

Vô Ưu nói xong, đang định ôm Nhạc Diễm đi, lại nghĩ rằng xe muốn phi lên, cô liền ôm chặt Nhạc Diễm vào lòng, lúc này mới hiểu được, thì ra con mình nhỏ như vậy. Nhưng chính mình, lại xem cậu bé như "đại nhân". Từ lúc giác ngộ ở khách sạn, đến sự cảm nhận trong lúc này, Vô Ưu xem như đã thực sự ý thức, cuộc sống từ trước đến giờ của bọn họ, mới bất thường đến cỡ nào.

Sau này cô sẽ đối xử với cậu bé như những đứa trẻ bình thường khác. Sẽ ôm cậu, chăm sóc cậu, cưng chiều cậu, không cho quét dọn, không cho giặt đồ, cũng không cho cậu nấu cơm nữa. Vô Ưu nghĩ đến những điều tốt đẹp này, không nhịn được nói cho cậu nghe, muốn xem cảm giác của cậu bé. Đáng tiếc, Nhạc Diễm cũng không cảm kích.

Nhạc Diễm gỡ tay Vô Ưu đang ôm mình ra, sau đó quay đầu, nổi giận đùng đùng đi đến cạnh chiếc ôtô, nhìn người tài xế đang ngồi điều khiển trong xe.

"Chú đi ra!"

Giọng nói cực kì uy nghiêm, khuôn mặt nhỏ nhắn đanh lại, bàn tay nhỏ cũng nắm thật chặt. Bộ dáng như muốn tìm người tính sổ.

Lẽ ra người ta sẽ chẳng thèm bận tâm đến một đứa trẻ con như thế. Nhưng, trên người Nhạc Diễm có khí phách vượt xa cả tuổi, làm cho người tài xế hơn bốn mươi tuổi kia cũng có chút bất an.

"Cháu muốn gì?"

Tài xế thấy mọi người vây lại xem càng lúc càng đông, cho nên không thể làm gì khác hơn là xuống xe, muốn giải quyết nhanh chuyện này.

"Chú không thấy là mình phải xin lỗi sao?"

Đúng vậy! Nhạc Diễm chính là không chịu được thái độ của hắn ta. Vừa nãy thiếu chút nữa hắn đã gây ra án mạng rồi, thế mà một câu cũng không thèm nói, cứ thế định đi. Quả thực không thể tha thứ. Cậu bé vốn là đang rất tức giận, nhưng không biết phát tiết ra đâu, bây giờ toàn bộ hướng vào người tài xế.

Xin lỗi thì chứng tỏ là mình đã sai. Mà nếu mình sai, thì sẽ phải bồi thường.

Tài xế rất hiểu điều này, cho nên phản bác, nói:

"Chính cô ta đột nhiên xông ra giữa đường. Ta chưa bắt cô ta xin lỗi thì thôi, sao ta phải xin lỗi? Không biết phân biệt phải trái hả? Như thế, đừng nói là ta chưa đụng vào, dù có đụng vào rồi, ta cũng không có trách nhiệm gì. Là tự cô ta muốn chết thôi."

Nhạc Diễm hận thật muốn đấm cho hắn ta một phát, nhưng, cậu quá nhỏ. Trẻ con! Nhạc Diễm đột nhiên cảm giác được lời nói của Vô Ưu thật có lý. Ít nhất, cơ thể, hay chức năng sinh lý của cậu, đều là giai đoạn của trẻ con.

"Chú phóng nhanh, mẹ sợ chú đụng vào cháu, bảo vệ cháu có cái gì là sai?"

Nhạc Diễm nói xong, tài xế không biết chống đỡ như thế nào, có điều sau đó lại lập tức cãi lại nói:

"Cháu vừa rồi cũng là băng qua đường, cho nên, hai người đều sai."

…...

Nhạc Diễm nhìn vẻ mặt đắc ý của tài xế, như mình đã thắng. Cậu bé tức giận đến nghiến răng, nghiến lợi. Nhưng lại có chút bất lực. Đánh, không đánh lại. Cãi lộn, không cãi lộn được. Cậu giận vì mình còn nhỏ, nếu như cậu lớn hơn một chút, thì có thể bảo vệ được mẹ, không để người khác coi thường rồi.

"Nhìn cái gì mà nhìn, giải tán đi, giải tán."

Tài xế thấy Nhạc Diễm không nói lời nào, liền mở cửa xe chuẩn bị lên xe rời đi. Vô Ưu ở bên cạnh chứng kiến hồi lâu, thấy dáng vẻ bị bắt nạt của Nhạc Diễm, liền hùng hổ đi đến.

Vô Ưu bình thường mơ mơ màng màng, thoạt nhìn tưởng rất dễ "ăn", sau khi đi tới, thấy người tài xế đang chuẩn bị lên xe, phẫn nộ nói:

"Anh xuống xe cho tôi."

Hai mắt bình thường khi cười lên nhìn rất đáng yêu, bây giờ cũng vì phẫn nộ, mà rất sắc nhọn. Cả người nhìn nộ khí đằng đằng.

Tài xế không có cách nào, cũng không thể làm gì khác hơn đành ra ngoài đứng ngay ngắn. Sau đó nắm chắc phần thắng nói:

"Em gái, tôi lái xe nhanh là tôi không đúng. Nhưng con trai cô băng qua đường, cũng là không đúng nha. Cho nên, mỗi người nhường nhau một bước, không truy cứu nữa là được rồi."

Sau khi nói xong, nhìn Vô Ưu như đàm phán.

"Con tôi không đúng? Con tôi mới năm tuổi, nó nhỏ nó không hiểu chuyện, anh lớn như vậy cũng không hiểu chuyện? Bắt nạt trẻ con, anh không xấu hổ hả?"

Vô Ưu vừa nói xong, mọi người đang vây xem bốn phía, cũng hùa theo lên tiếng chỉ trích tài xế.

"Đúng vậy, con người ta còn nhỏ như vậy mới thế. Anh ta bao nhiêu tuổi rồi, còn nói đúng sai với trẻ con."

"Lái xe nhanh rất nguy hiểm, nếu thật sự gặp chuyện không may thì cũng không kịp nữa. Hắn ta đã sai, lại còn ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng. Thật không thể chấp nhận."

"Cảnh sát giao thông đi ăn cơm trưa hết rồi sao? Hay chúng ta cứ gọi báo cho cảnh sát là được rồi."

...

Bốn phía đủ loại ý kiến, tất cả đều lọt vào tài đương sự. Vô Ưu giống như có cả một đội quân chi viện, ngẩng đầu ưỡn ngực, cây ngay không sợ chết đứng nhìn tài xế. Mà tài xế thì hận không thể thể lập tức biến mất khỏi nơi này.

"Được rồi, được rồi. Coi như là tôi xui xẻo, nói đi, muốn bao nhiêu?"

Vừa nói, vừa lấy ví ra. Lúc mở ví ra, không quên nói thêm một câu:

"Đừng có đòi nhiều quá đấy."

Tên đáng chết này. Cứ như là Vô Ưu và Nhạc Diễm làm như thế, là vì tiền của hắn vậy.

"Chúng tôi không cần tiền!"

Vô Ưu vừa nói xong, tài xế không nhịn được kêu thầm trong lòng. Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm của hắn, người già miệng thì sẽ dễ thương lượng, nhưng cái loại mà nói không cần tiền thì mới chết, cuối cùng lại lấy nhiều hơn.

Như thế nào lại vậy xui xẻo như vậy hả? Tài xế đành cam chịu số phận mà đem tất cả tiền trong ví ra:

"Đây, được chưa."

"Tôi nói rồi, chúng tôi không cần tiền."

Vô Ưu nhìn bộ dáng hắn nghe không hiểu, lại quát lên lần nữa. Mà tài xế nghe thế, liền nổi giận:

"Không cần tiền. Không cần tiền vậy các người ầm ĩ như vậy để làm gì hả? Sẽ không phải ăn no không có việc gì để làm, nên gây sự chứ?"

"Nói xin lỗi!"

Vô Ưu nói ra điều mình muốn cho tài xế. Tài xế không dám tin nói:

"Chỉ như vậy?"

Vô Ưu gật đầu kiên định .

Nếu như là trước đây, khẳng định tài xế sẽ nói một câu xin lỗi hời hợt. Nhưng, bây giờ đối mặt này với hai mẹ con này, hắn đột nhiên cảm thấy nói xin lỗi còn khó chịu hơn là phải đền tiền. Quên đi, ngẫm lại thì quả thật mình cũng có chút không đúng. Xin lỗi thì xin lỗi.

Tài xế cuối cùng nghĩ thông suốt, nhìn Vô Ưu và Nhạc Diễm nói:

"Xin lỗi. Tôi lần sau lái xe nhất định sẽ chú ý, sẽ không lái nhanh nữa."

"Bé Diễm, đi thôi."

Vô Ưu nghe xong, cúi xuống ôm lấy Nhạc Diễm mắt vẫn còn đang ngơ ngác, sùng bái nhìn mình. Thấy được ánh mắt sùng bái của con dành cho mình. Vô Ưu rốt cục cũng có được cảm giác kiêu hãnh của người làm mẹ.

"Em gái, cầm ít tiền đi, mua chút gì đó cho con ăn."

Vô Ưu chính nghĩa, thẳng thắn, làm lương tri tài xế trỗi dậy. Cô quay đầu lại, cười nhạt, sau đó chân thành nói:

"Không cần đâu, chúng tôi cũng không có chuyện gì. Anh đi đi, lái xe cẩn thận một chút."

Nói xong, ôm Nhạc Diễm rời khỏi hiện trường vừa xảy ra sự cố.

Nhạc Diễm lần đầu tiên ở trong lòng người mẹ ngốc nghếch, thật sự tìm được cảm giác an toàn, được bảo vệ. Nghĩ lại sự cơ trí, anh dũng vừa nãy của mẹ, cậu bé không nhịn được phấn chấn nói:

"Mẹ, không ngờ mẹ cãi lộn, làm cho chú kia không nói được gì. Thật lợi hại nha."

Vô Ưu nghe thấy con mình khích lệ, không nhịn được đắc ý nở nụ cười:

"Ha ha, thật không? Ha ha."

Sau đó lại giải thích:

"Thật ra cũng chẳng có gì, những lời này là vào hồi mùa hè, mẹ giành kem ly với một đứa bé hàng xóm nên bị mẹ đứa bé mắng. Lúc nãy quýnh quá, nên lấy ra dùng. Ha ha, bắt chước dùng, rất thông minh đi?"

Nói xong, không nhịn được khoe khoang, lại tiếp:

"Mẹ cũng cảm thấy mình rất thông minh. Ha ha "

Nhạc Diễm sau khi nghe xong, ánh mắt sùng bái lập tức biến mất. Sau đó dùng sức giãy dụa, hét lớn:

"Mẹ ngốc, thả con xuống!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Mình là mẹ (3)

"Bé Diễm, con làm sao vậy sao?"

Vô Ưu thấy Nhạc Diễm lại cáu kỉnh, liền vội vàng đuổi theo. Nhạc Diễm mặt hầm hầm, không thèm để ý đến mẹ, cũng không liếc mắt nấy một cái. Thật là, mới vừa rồi còn tưởng mẹ rất lợi hại, thì ra vẫn ngốc nghếch như vậy.

Nhạc Diễm nghĩ đến vừa rồi chính mình dùng ánh mắt sùng bái nhìn bà mẹ ngốc nghếch này, liền cảm thấy ân hận muốn chết, nên càng lúc càng chạy nhanh. Vô Ưu cứ đuổi theo cậu bé như vậy đến trạm xe bus, sau đó cùng lên xe về nhà. Trên đường về, cậu bé không thèm nói với Vô Ưu một câu nào.

Thật là một tên quỷ nhỏ kỳ quặc!

Trên xe Vô Ưu cứ nhấp nha nhấp nhổm, bất mãn nhìn Nhạc Diễm không thèm đếm xỉa đến sự tồn tại của mình. Nếu không phải trên xe nhiều người, cô khẳng định đã tát cho cậu một cái vào đầu rồi. Không biết lễ phép gì cả, cũng không có nghĩ xem, cô là mẹ nó nha.

"Cục cưng, bé như thế này sao một mình trên xe vậy. Đến đây, ngồi chỗ của dì này."

Một giọng nói dịu dàng vang lên, sau đó quyết đoán đứng lên, ánh mắt tràn trề thân thiện, làm người ta không thể cự tuyệt. Nhạc Diễm ngọt ngào nói:

"Cám ơn dì." Sau đó ngồi xuống.

Thằng nhóc nói chuyện với người khác sao ngọt ngào, đáng yêu như vậy, mà nói với mình lại khó chịu như thế chứ? Vô Ưu không dám tin nhìn thằng nhóc đang ngồi trên ghế, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng ghét của Nhạc Diễm chỉ liếc liếc cô một cái, sau đó quay đầu cười sáng lạn, híp cả mắt với dì vừa nhường chỗ cho mình.

Một đứa trẻ xinh đẹp, đáng yêu như thế, lại cười với mình, có ai mà không thích chứ. Huống chi là tên nhóc Nhạc Diễm này đang cố ý quyến rũ người ta, cho nên cười càng thêm đáng yêu.

"Cục cưng, con thật đáng yêu nha."

Người phụ nữ trạc tuổi Vô Ưu, nhìn bộ dạng đáng yêu của Nhạc Diễm, thật muốn cắn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé. Nhưng không muốn để người khác nghĩ mình là kẻ háo sắc, cô ta đành kiềm chế chỉ vươn tay xoa nhẹ nhàng, yêu thương lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Cô chết chắc rồi!

Vô Ưu sau khi chứng kiến hành động này, trong lòng thầm kêu một tiếng. Bởi vì Nhạc Diễm ngoài đầu không thích người khác động vào ra, còn có mặt nữa. Nhất là nói cậu đáng yêu, thì cậu bé càng không thích.

Vô Ưu nhớ rất rõ, trước kia lúc cậu bé đang ngủ, thấy khuôn mặt nhỏ đang ngủ thật đáng yêu, cô không nhịn được liền nhéo một cái, sau đó nói:

"Ngủ trông thật dễ thương." Kết quả là thằng bé liền bật dậy, mở mắt ra, cực kì khó chịu nói: "Phụ nữ ngốc, không được dùng từ như thế tả con. Còn nữa, không được đụng vào con."

Cô là mẹ nó, kết quả đã như thế này rồi. Người kia nhất định kết quả sẽ càng thê thảm hơn. Không biết lúc thằng bé bộc phát, mình có nên làm bộ không quen biết nó không nhỉ?

Lúc Vô Ưu đang ở chỗ này suy nghĩ miên man, thì giọng nói ngọt ngào của Nhạc Diễm truyền đến:

"Dì cũng rất đẹp nha."

Sau đó là tiếng cười cao hứng của người phụ nữ.

Vô Ưu nhìn cảnh hai người kia vui vẻ thì tức giận ào ào, trong lòng có chút ê ẩm. Đó là con cô nha. Sao có thể như vậy!

Vô Ưu có cảm giác như bị đoạt mất bảo bối. Cũng không biết là, Nhạc Diễm chính là cố ý chọc giận cô.

...

Người trên xe lần lượt xuống, Vô Ưu 'bị cướp mất con' cứ cúi đầu, lặng lẽ đau khổ.

Nhạc Diễm nhìn vẻ mặt ghen tỵ của mẹ, chút đắc ý qua đi, trong lòng ngược lại có chút không thoải mái. Có phải cậu hơi thái quá không? Cô ngốc nghếch đâu phải hôm nay cậu mới biết. Thôi quên đi, không thèm chấp nhặt với cô nữa.

Lúc trước hay bây giờ cũng vậy, khi hai người không vui, người chịu thua luôn là Nhạc Diễm. Lần này xem ra cũng không ngoại lệ. Trước kia Nhạc Diễm chỉ cần mở miệng là có thể nói được lời xin lỗi. Nhưng lúc này, nhìn bộ dạng Vô Ưu thương tâm như vậy, lại không thể nói lên lời. Vừa lúc tới một điểm dừng, một người mẹ dẫn theo một đứa bé trạc tuổi Nhạc Diễm lên xe.

Có một cô gái nhường chỗ cho bọn họ. Người mẹ ngồi xuống, đứa bé ngồi lên đùi mẹ. Đứa bé hình như rất mệt, dựa vào lòng mẹ ngủ thiếp đi.

Nhạc Diễm và Vô Ưu đều nhìn thấy cảnh này.

Mình thực sự không phải là người mẹ tốt. Vô Ưu nhìn họ: Người mẹ ánh mặt dịu dàng, cẩn thận, xem con mình như bảo bối. Còn nghĩ mình là bình thường nữa. Thật xấu hổ muốn chết đi được.

Nhạc Diễm nhạy bén thấy được điều này, làm bộ ngáp một cái, sau đó ra vẻ tội nghiệp nói:

"Mẹ ơi, con buồn ngủ." Vừa nói vừa ngáp thêm một cái.

Nếu là bình thường, chắc chắn Vô Ưu sẽ nói: Nói chuyện với mẹ sẽ không buồn ngủ. Sắp về đến nhà rồi, về nhà rồi ngủ. Nhưng lần này, Vô Ưu liếc mắt nhìn hai mẹ con kia một cái, rồi nói:

"Đến đây, mẹ ôm con ngủ."

Lời nói vừa ra khỏi miệng, mặt Vô Ưu tự nhiên đỏ lên. Mẹ. Lần đầu tiên nghe Nhạc Diễm gọi cô thành thật như vậy, mà cô cũng là lần đầu tiên nói chuyện với Nhạc Diễm dịu dàng như thế.

Vô Ưu bắt chước dáng vẻ ôm con của người kia, ôm Nhạc Diễm. Nhạc Diễm rất nhanh nhắm hai mắt lại. Đây là hành động rất bình thường của mẹ con, nhưng, hai người này lại rất không tự nhiên. Xem ra, cuộc sống dị thường của bọn họ đã diễn ra quá lâu rồi.

...

"Sau này mẹ giặt quần áo."

"Vâng. Nhớ tách đồ có màu ra, sau đó mới giặt nha."

"Sau này mẹ quét dọn vệ sinh."

"Vâng. Lúc quét dọn, không được vứt đồ lung tung."

"Sau này mẹ nấu cơm."

"Cái này, mẹ chắc chắn chứ?"

Sau khi xuống xe, Vô Ưu ôm Nhạc Diễm đi trên đường. Đây chính là nội dung cuộc nói chuyện vừa buồn cười, vừa kỳ dị của hai mẹ con. Nhưng, câu trả lời của Nhạc Diễm cũng không phải là ác ý mà trêu cô, bởi những điều này đều là thực. Cho nên, người khác nghe có thể cảm thấy kỳ quái, nhưng hai người bọn họ lại nói rất thản nhiên.

Giặt quần áo, quét dọn.

Hai cái này thì không sao, nếu không được, Nhạc Diễm có thể làm lại. Nhưng còn nấu cơm? Cậu bé vừa nghĩ đến Vô Ưu làm món gì đó, bụng vừa mới được ăn đồ ngon, giờ liền cảm thấy một trận khó chịu. Tiêu hóa không tốt thì là chuyện nhỏ, nếu như bị trúng độc thì bi thảm rồi.

Vô Ưu hít sâu một hơi, nói khẳng định:

"Mẹ chắc chắn."

Cô đã nghĩ kỹ, cô nhất định phải làm một người mẹ tốt. Như vậy, Bé Diễm mới có thể trở nên đáng yêu như những đứa trẻ khác, sẽ không thông minh quá như vậy. Lúc đó cậu bé cũng sẽ làm nũng với cô, ngọt ngào gọi cô là mẹ, sẽ không gây gổ với cô, gọi cô ngốc nghếch nữa.

Càng nghĩ, Vô Ưu càng thấy tương rạng ngời, không nhịn được cười ngây ngô, cứ như là cô đã thành công rồi vậy. Cô đã trở thành người mẹ dịu dàng, tuyệt vời, còn Nhạc Diễm trở thành một đứa trẻ bình thường.

"Hay là cơm để con nấu đi." Nhạc Diễm cũng không muốn đem thân thể mình ra đùa giỡn.

Vô Ưu dĩ nhiên cũng biết Nhạc Diễm đang sợ điều gì. Thật ra, cô cũng rất lo lắng. Nhưng, để cho con mình nấu cơm, những người mẹ khác hẳn là không đành đi. Ai da, nếu như mình có thể nấu ăn được như học trưởng thì tốt biết mấy. Nghĩ đến đây, hai mắt Vô Ưu đột nhiên sáng lên.

Học trưởng! Đúng rồi. Nhờ học trưởng giúp.

"Xuống đi. Mẹ có cách rồi."

Vô Ưu là người dễ xúc động, nói xong thì phải làm ngay. Vừa nghĩ đến Hoắc Lãng liền vội vàng buông Nhạc Diễm xuống, sau đó lấy điện thoại di động từ trong túi ra. Nhạc Diễm nhìn bộ dáng mừng rỡ của mẹ, lo lắng hỏi:

"Mẹ định làm gì?" Cậu bé sợ mẹ lại làm sai.

Vô Ưu vừa tìm số điện thoại của Hoắc Lãng, vừa đắc ý nói:

"Mẹ nhờ học trưởng dạy mẹ nấu ăn. Mẹ sẽ đi tìm chú ấy ngay. Buổi tối mẹ nhất định sẽ nấu cho con ăn, nấu những món ngon khiến con phải kinh ngạc luôn."

Tìm được số, Vô Ưu đang định gọi điện thoại, Nhạc Diễm vội vàng ngăn cản:

"Việc đó, không phải là người ta rất bận sao? Làm phiền như thế không tốt đâu?"

Nếu như cậu dám để cho mẹ tiếp xúc ngọt ngào với học trưởng, nhất định cha cậu sẽ tức giận mà làm thịt người ta mất.

Vô Ưu đâu có biết được điều này chứ, đơn thuần nói:

"Không sao đâu, mẹ chỉ hỏi chú ấy một chút xem có bận không thôi. Nói không chừng chú ý rảnh rồi đấy."

Cô vô tâm, máy móc nói, làm cho cái đầu nhỏ của Nhạc Diễm chuyển động quay cuồng. Làm sao bây giờ hả? Làm thế nào để ngăn cản lại bây giờ?

"Alo, học trưởng hả, em là Vô Ưu, anh hết bận chưa?"

Nhạc Diễm còn chưa kịp nghĩ ra cách gì, Vô Ưu đã gọi điện thoại rồi. Cậu bé chắc chắn, Hoắc Lãng nhất định là thích mẹ, cho nên còn ước được dạy mẹ ý chứ. Nếu mình không ngăn cản lại, sẽ không kịp nữa rồi.

"Lát nữa em mua nguyên liệu đến nhà anh, được không?"

Nghe được câu này, Nhạc Diễm thật muốn hô to lên: Không được. Cô thân quả nữ! Tuyệt đối không được. Cậu vội vàng kéo kéo tay Vô Ưu, sau đó nói nhỏ vào tai cô. Mà ở bên kia điện thoại, Hoắc Lãng đang kinh ngạc, mặt đỏ bừng bừng không nói lên lời. Vô Ưu vội vàng nói:

"Hay như vậy đi, anh hết bận thì đến nhà em. Em mua nguyên liệu ngon về chờ anh a."

Vô Ưu lúc này mới tắt máy, sau đó, cúi đầu nhìn Nhạc Diễm khó hiểu:

"Con ở nhà một mình thấy sợ thật sao?"

"Uhm uhm "

Nhạc Diễm ra sức gật đầu. Cậu thật sự sợ hãi. Sợ nhỡ xảy ra chuyện gì, cha sẽ tức chết. Nhưng, như thế này thì sự việc sẽ đơn giản hơn rồi. Chỉ cần Hoắc Lãng tới nhà cậu, biết sự tồn tại của cậu, chắc chắn sẽ từ bỏ ý định. Thế là mục đích của cậu hôm nay đã đạt được rồi..

Quá tốt!

Nghĩ vậy, Nhạc Diễm đắc ý cười. Vô Ưu quái lạ nhìn Nhạc Diễm, trong lòng nổi lên nghi vấn thật to: thái độ của cậu bé hôm nay, còn có tính nết nữa, sao thấy cứ thay đổi thất thường thế nhỉ?

...

"Anh cười cái gì hả? Lúc này mà anh vẫn còn cười được sao?"

Tề Rạng Đông không dám tin mà nhìn Hoắc Lãng đang cầm điện thoại cười khúc khích. Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn còn có thể cười được.

Hôm nay ở phòng ăn của công ty, có tất cả hơn 81 nhân viên bị ngộ độc. Chuyện này chưa từng xảy ra ở phòng ăn, nhưng đã là như thế, thì chắc chắn là phòng ăn của hắn có vấn đề rồi. Mà người chịu trách nhiệm đứng mũi chịu sào đương nhiên là giám đốc hắn rồi. Bây giờ hắn khóc thì còn có vẻ bình thường, thế nhưng lại đang cười. Trời ạ. Hắn nghĩ gì vậy?

Hoắc Lãng không để ý đến thái đội của Tề Rạng Đông, cười hỏi:

"Lát nữa tôi có thể về sớm được không?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Tề Rạng Đông thật sự là muốn đụng đầu vào tường. Đúng là thái giám chết bầm, vua vẫn không vội vàng mà. Hắn không nhanh tìm nguyên nhân để giải thích với tổng giám đốc, nói không chừng, sẽ bị đuổi việc mất. Lại còn ở đây cười ngây ngô. Có cái gì hay mà cười hả? Ngay sau đó liền tỉnh ngộ: "Có liên quan tới Tiểu Ưu?"

Hoắc Lãng lại lộ ra nụ cười sáng lạn, mặt tràn ngập hạnh phúc, khiến người khác nhìn vào thấy chướng mắt. Nhất là trong mắt Phương Đông Dạ. Anh tới đây là muốn xem hắn khóc, lại không ngờ, hắn lại có thể đang cười.

Phương Đông Dạ lạnh lùng nói:

"Hai vị giống như là rất vui vẻ hả!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tình cảm hỗn loạn (1)

Hoắc Lãng bị sa thải. Vẫn còn chưa tìm ra được nguyên nhân, đã bị Phương Đông Dạ sa thải rồi.

"Sau này làm sao bây giờ?"

Anh em cùng nhau sống chết, cùng tiến cùng lùi. Thế nên Tề Rạng Đông cũng từ chức theo. Trái ngược với vẻ mặt thê lương của Tề Rạng Đông, Hoắc Lãng trông cứ như không có chuyện gì xảy ra, còn cười nói:

"Như vậy cũng không có gì là không tốt, đúng lúc tôi có thể tự mình mở nhà hàng."

Tề Rạng Đông mở to hai mắt nói:

"Anh nghĩ thông suốt rồi? Thật sự là quá tốt." Sau đó mặt lộ ra vẻ tươi cười, thay thế vẻ uất ức lúc nãy.

Trước kia hắn ta vẫn khuyên Hoắc Lãng tự gây dựng sự nghiệp riêng, nhưng anh lúc nào cũng tỏ vẻ không màng danh lợi mà nói: "Tôi chỉ cần được nấu ăn là vui vẻ rồi. Tiền kiếm đủ dùng là được, cần gì phải khổ cực như vậy." Bây giờ anh nghĩ thông suốt rồi, là vì Tiểu Ưu đi.

"Uh, tôi phải cố gắng tốt hơn. Tôi muốn cho Tiểu Ưu một cuộc sống tốt nhất."

Hoắc Lãng cười ngọt ngào nói. Tình yêu làm cho người ta thay đổi. Hoắc Lãng thay đổi Tề Rạng Đông cũng thấy đủ rồi đi. Trong lòng không khỏi vui mừng cho Hoắc Lãng. Bọn họ nếu như có thể thành đôi, chắc chắn Hoắc Lãng sẽ trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới. Nhưng, cũng không khỏi lo lắng, yêu càng sâu thì bị thương càng nặng. Nếu cuối cùng bọn họ vẫn không thể thành một đôi, thì anh phải làm sao đây?

Hạnh phúc làm cho người ta say mê. Hoắc Lãng bây giờ hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc.

"Tôi đi đây, Tiểu Ưu nói tôi dạy cô ấy nấu ăn."

Hoắc Lãng sau khi nói xong, nhẹ nhàng, khoan thai bước đi. Tề Rạng Đông là bạn tốt của anh, nên chỉ biết âm thầm chúc phúc cho anh. Chúc cho tình yêu tám năm kiên trì của anh, sớm thành chính quả.

...

"Uhm, được, anh tới ngay lập tức."

Hoắc Lãng sau khi hỏi rõ địa chỉ, bắt xe tới nhà Vô Ưu.

Kính cong… kính cong…kính cong…

Tiếng chuông cửa lánh lót vang lên, giống như trái tim Hoắc Lãng đang nhảy nhót vậy.

"Bé Diễm, ngồi nguyên đó. Con xem TV đi. Mẹ đi mở cửa."

Lần đầu tiên Vô Ưu cầm chổi lau nhà. Đang lau nhà thì nghe thấy tiếng chuông, vội vàng ngăn không cho Nhạc Diễm đứng dậy. Sau đó quăng chổi lau nhà xuống, đi ra mở cửa. Mà Nhạc Diễm hiếm khi được đãi ngộ như thế này, lại cảm thấy khó chịu.

Trước kia đều là Vô Ưu ngồi xem phim hoạt hình, còn cậu bé làm việc. Nhạc Diễm lúc ấy thường cằn nhằn mẹ là lười nhất thế gian, là người phụ nữ ngốc nhất. Cũng sẽ nói cô ngược đãi trẻ con. Nhưng, nghĩ lại cảm giác lúc đó, so với bây giờ cũng tốt đấy chứ. Cậu bé ngồi trên salon xem phim hoạt hình, nhìn mẹ kéo chổi lau nhà. Tự nhiên cảm thấy mình thật quá đáng.

Nhạc Diễm cảm thấy, trải qua một thời gian dài, cậu bé đã quen mạnh mẽ rồi, đột nhiên để người khác chăm sóc, thật đúng là kỳ quái.

"Học trưởng, anh tới rồi. Mời vào, mời vào."

Nghe được giọng nói của mẹ, Nhạc Diễm một hồi căng thẳng, không biết mình nên lập tức ra ngoài tự giới thiệu, trực tiếp hù dọa hắn ta, hay là cứ trốn đã, tùy cơ hành động. Nhưng cậu bé còn chưa kịp nghĩ nhiều, Vô Ưu đã dẫn Hoắc Lãng vào phòng khách rồi.

Hoắc Lãng nhìn thấy trên ghết salon có một cậu bé thì sững sờ. Ngay sau đó, liền an ủi bản thân, có thể đó là con nhà khác.

"Cháu chào chú."

Nhạc Diễm vội vàng cười chào. Hoắc Lãng đột nhiên nhận ra cậu bé. Cậu bé chính là tên nhóc ngồi với tổng giám đốc lần trước. Sao cậu bé lại ở chỗ này? Hoắc Lãng mang theo nghi vấn nhìn về phía Vô Ưu. Vô Ưu cười nói:

"Học trưởng, con em, Nhạc Diễm."

Nói xong, nói với Nhạc Diễm:

"Bé Diễm, con cùng chú xem TV. Mẹ lau sạch nhà đã."

"Vâng."

Nhạc Diễm đúng là cầu không được. Cậu bé còn sợ Hoắc Lãng không cẩn thận nói ra chuyện lần trước cậu ở cùng với cha, thì chuyện sẽ trở thành phức tạp rồi. Cho nên, bây giờ Vô Ưu rời đi, đối với Nhạc Diễm mà nói, chính là quá tốt rồi.

Con em!

Hoắc Lãng vì hai từ này mà sợ ngây người. Tiểu Ưu sao tự nhiên lại có một đứa con trai đây? Không phải là cô chưa có kết hôn sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vừa mới ở ngoài cửa anh vẫn còn đang nhảy nhót, như đang bay đến thiên đường, đứng trên đám mây mềm mại, hưởng thụ cảm giác tốt đẹp. Nhưng không ngờ, cánh cửa vừa mở ra, anh từ thiên đường đã rơi ngay xuống địa ngục. Đám mây không còn, chỉ có âm thanh gào khóc thê thảm.

"Chú ơi, chú có khỏe không?"

Nhạc Diễm nhìn vẻ mặt bi thương của Hoắc Lãng thấy lo lắng, cẩn thận hỏi. Hoắc Lãng im lặng, ngẩng đầu nhìn cậu bé hỏi:

"Cháu thật sự là con ruột của Tiểu Ưu sao?"

Dù trong lòng không đành, nhưng Nhạc Diễm vẫn gật đầu.

Cảm giác thất vọng, đau lòng, chật vật làm Hoắc Lãng đờ người ra. Ngây ngô một lúc, anh lại có cảm giác không thể khống chế. Anh thật muốn hỏi tại sao lại như thế, nhưng, anh hiểu rất rõ Vô Ưu. Hiểu rõ đến nỗi dưới tình huống này, cũng chỉ có thể giải thích Vô Ưu như vậy là do cô đơn độc, lại quá đơn thuần mà thôi. Trong lòng của cô, cô cũng không cho rằng chuyện này cần phải nói với anh. Bởi vì, giống như tám năm trước, cô chỉ xem anh như một người học trưởng dịu dàng, biết quan tâm mà thôi.

Sự thật tàn khốc, hy vọng sụp đổ, làm lòng Hoắc Lãng đau đớn không nói lên lời.

"Nói với Vô Ưu, chú có chút việc, chú đi trước."

Hoắc Lãng nói xong, đứng lên bước nhanh ra cửa. Cửa mở ra, đi như chạy.

Ai nói đàn ông chỉ đổ máu chứ không rơi lệ? Đó là chưa tới mức thương tâm. Hoắc Lãng chưa bao giờ ở ngoài đường khóc lớn như con gái, bởi như vậy sẽ chỉ làm cho người ta cười nhạo thêm. Có phải yêu một người mơ hồ như vậy, thì sớm đã không có bất kỳ một tia hy vọng nào? Tưởng rằng yêu thầm sẽ là kết quả tốt nhất của bọn họ. Anh sau này sẽ kết hôn, sẽ có con, sẽ có cuộc sống của riêng mình.

Anh chưa bao giờ hy vọng xa vời, có thể cùng với học muội mơ hồ, đáng yêu như thiên sứ này ở chung một chỗ. Nhưng, trời cao lại để cho bọn họ ngẫu nhiên gặp lại nhau. Làm cho anh mơ mộng, cảm thấy thật tốt đẹp. Anh tưởng rằng đã gặp được tình yêu, nhưng thì ra chỉ là ý nghĩ của riêng mình anh.

"Rạng Đông, đi uống rượu với tôi."

Hoắc Lãng ưu nhã, bình tĩnh, thậm chí có chút thoát ly thế tục. Thế mà bây giờ lại giống như những người đàn ông bình thường khác, thất tình rồi tìm bạn mượn rượu giải sầu. Tề Rạng Đông sau khi nghe nói xong, vội vàng hỏi:

"Anh đang ở đâu? Tôi qua chỗ anh."

Xảy ra chuyện rồi!

Tề Rạng Đông khẳng định, bởi vì trước đây hắn chỉ có duy nhất một lần nghe thấy giọng nói thê lương, cảm thấy sống không bằng chết như lúc này của Hoắc Lãng, đó chính là sáu năm trước hắn trở về tìm Vô Ưu khi cô vừa mới tốt nghiệp. Nhưng, lại không như ý nguyện của hắn, đưa Vô Ưu quay về Pháp, mà là mất hết hoàn toàn tin tức của cô. Khi đó, Hoắc Lãng chính là dùng giọng này nói với mình, cũng bắt mình cùng hắn uống rượu.

Nửa giờ trước, hắn còn đang chúc phúc cho bọn họ có thể tu thành chính quả. Như thế nào bây giờ lại thành bộ dáng như thế này đây?

Tề Rạng Đông không kịp nghĩ nhiều, hủy cuộc hẹn với bạn gái, xoay người rời đi. Cũng không thèm để ý tới tiếng gào thét của cô ta. Hình như, cô ta so với Hoắc Lãng cơ bản là không thể bằng.

Đoạn đường đi mất nửa giờ, không tới hai mươi phút hắn đã chạy tới. Trong quán bar hỗn loạn, cuối cùng cũng thấy được Hoắc Lãng đang uống rượu say mèm.

"Anh không có chuyện gì chứ? Tại sao lại uống nhiều như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nếu như nói năm năm trước Hoắc Lãng chỉ là thất vọng, thì bây giờ chính là tuyệt vọng. Lúc đầu nhiều nhất chỉ là thầm yêu nhưng không có kết quả, còn bây giờ, chính là hạnh phúc không còn. Không phải là rất tốt sao? Anh cơ hồ đã nghe thấy âm thanh của khúc quân hành vang lên trong đám cưới. Anh đã nghĩ tới tự mình đứng ra mở nhà hàng, rồi cầu hôn với cô, sau đó làm cho cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới. Và anh, cũng sẽ là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới.

Không có. Mất hết rồi. Chẳng còn cái gì cả.

Có lẽ rượu làm cho ý chí người ta trở nên yếu ớt, hay là thật sự đã chạm tới chỗ thương tâm. Hoắc Lãng có cảm giác hai mắt cộm không chịu được. Không nhịn được nháy mắt mấy cái. Nước mắt cứ như thế rơi vào ly rượu đang bưng lên, sau đó liền bị anh một phát nuốt hết vào trong bụng.

"Đừng uống nữa, có nghe thấy không?"

Bộ dạng Hoắc Lãng làm cho Tề Rạng Đông không thể chịu được nữa, mà âm thanh hỗn độn trong quán ba càng làm hắn nổi cáu. Hắn túm ngực áo Hoắc Lãng, rồi dùng sức kéo anh đứng lên, hét lớn:

"Anh không nghe thấy sao? Tôi bảo anh không được uống nữa."

Hoắc Lãng nháy mắt mấy cái, khi nhìn rõ là Tề Rạng Đông thì cười, cười rất đáng yêu, nhưng trong chớp mắt lại khóc. Rượu làm anh giống như một đứa trẻ. Hai tròng mắt đầy lệ, uất ức nói:

"Tôi lại mất đi cô ấy rồi. Lần này thật sự mất rồi. Tôi phải làm sao bây giờ? Rạng Đông, tôi nên làm gì bây giờ?"

Hoắc Lãng mở to mắt nhìn Rạng Đông cầu cứu, giống như hắn là người duy nhất có thể cứu mình được vậy.

Tề Rạng Đông nhìn vẻ nhu nhược của Hoắc Lãng, tự nhiên có một thôi thúc, muốn ôm anh vào lòng trấn an. Cảm giác thương tiếc đột nhiên dâng lên, làm cho chính hắn cảm thấy hoảng sợ.

Chết tiệt! Suy nghĩ gì thế hả!

Tề Rạng Đông lấy tay dùng sức tát một cái vào mặt mình, làm cho chính mình tỉnh táo. Nghi ngờ do ánh đèn mập mờ nơi đây, cộng với diện mạo xinh đẹp giống như phụ nữ của Hoắc Lãng, cho nên hắn mới nảy sinh ra ý nghĩ quái đản kia. Đúng vậy, nhất định là như vậy!

"Anh uống say rồi, tôi đưa anh về nhà."

Tề Rạng Đông không nhìn vào mắt anh, dìu anh đi ra cửa, cẩn thận đỡ anh vào xe, sau đó chạy xe theo hướng nhà Hoắc Lãng.

Không biết là tức giận điều gì, Tề Rạng Đông tay cầm tay lái càng lúc càng chặt. Giận vì bản thân mình bất lực? Hay giận vì bộ dáng dày vò này của Hoắc Lãng? Hay giận vì Nhạc Vô Ưu đã làm tổn thương Hoắc Lãng?

Có lẽ đây đều là nguyên nhân làm cho hắn tức giận. Nhưng, những điều này đều không phải là điều làm hắn tức giận nhất. Điều làm hắn tức giận nhất, chỉ có một mình hắn rõ nhất, đó chính là tại sao lúc nhìn thấy Hoắc Lãng đau khổ, hắn lại đau lòng, thương tiếc như vậy. Chẳng lẽ chính hắn bị bệnh, trở nên bất bình thường rồi sao?

Tề Rạng Đông bị tình cảm khác thường này hành hạ, còn Hoắc Lãng chỉ im lặng trong sự thống khổ của mình.

"Tiểu Ưu, anh yêu em lâu rồi, Tiểu Ưu, đừng rời khỏi anh, Tiểu Ưu. . ."

Nghe được tiếng lẩm bẩm của Hoắc Lãng, Tề Rạng Đông phát hiện chính mình thế nhưng không hề có cảm giác ghen tuông. Chỉ có cảm giác đau lòng, đau lòng vì Hoắc Lãng. Đúng vậy, có lẽ mình chỉ là quan tâm hắn thôi. Đúng vậy. Nhất định là như vậy.

Tề Rạng Đông nghĩ vậy, trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải giúp Hoắc Lãng, phải cố gắng hết sức của mình. Để cho anh với Vô Ưu được ở chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Tình cảm hỗn loạn (2)

Tề Rạng Đông không yên lòng đưa Hoắc Lãng với bộ dạng này về nhà anh, nên đưa về chỗ ở của mình. Hắn mở cửa ra, dìu Hoắc Lãng đang say bất tỉnh vào nhà, không ngờ đèn trong nhà vẫn sáng.

"Anh chính là vì hắn ta, mà ném bỏ rơi tôi?"

Giọng một người con gái vang lên. Tề Rạng Đông chỉ nghe cũng biết luôn đây là cô bạn gái Huệ Mẫn hắn mới gặp gỡ gần đây. Bọn họ quen nhau ở quán bar, sau khi tình một đêm, cảm thấy được, nên thuận theo tự nhiên thành một cặp. Trò chơi của người lớn, người tình ta nguyện, cũng đều là vì thỏa mãn dục vọng bản thân. Cho nên, thay vì nói là bạn gái, có lẽ nói bạn giường hợp lý hơn.

Tề Rạng Đông đỡ Hoắc Lãng nằm xuống ghế salon, sau đó cũng ngồi xuống. Nhìn vẻ mặt phẫn nộ của cô gái trước mặt, không hiểu, đều là chơi đùa, đúng ra phải hiểu rõ quy tắc, điều gì được phép can thiệp, điều gì không được phép can thiệt chứ. Cô gái trước mắt này thật sự làm cho hắn rất thất vọng.

"Cô đi đi, sau này đừng tới tìm tôi nữa."

Tề Rạng Đông nói như vậy có thể có chút tàn nhẫn, nhưng, đây chính là điều hắn muốn nói nhất lúc này.

Huệ Mẫn nghe thấy câu nói mà cô ta không thể ngờ tới, cảm thấy phẫn nộ. Cô ta trời sinh đã kiêu ngạo, là đối tượng theo đuổi mọi người. Thân thế hiển hách, còn có diện mạo xinh đẹp. Từ trước đến giờ cô ta chưa từng thích ai, nhưng lại phải lòng tên nhân tình Tề Rạng Đông có tướng mạo phong lưu. Cứ tưởng rằng đối với hắn chỉ là kích tình nhất thời. Nhưng, càng về sau, cô ta lại phát hiện, trong đầu lúc nào cũng là hình bóng của hắn.

Cô ta thừa nhận đây là việc ngoài ý muốn. Cô thực tế chỉ muốn chơi đùa. Cô ta cũng đã thử vào lại quán bar, nhưng lại không tìm được chút cảm giác nào. Cứ như vậy, cô ta bị đắm chìm, phủ phục trong vòng tay của tên Tề Rạng Đông xấu xa, phong lưu, vô lại này.

Đàn ông không xấu, phụ nữ không thương. Có lẽ chính là nguyên nhân này.

"Rạng Đông, lần này em có thể tha thứ cho anh. Hôm nay là sinh nhật em. Anh đi với em được không?"

Huệ Mẫn bỏ đi sự kiêu ngạo, nhún nhường khẩn cầu, lại không biết tình cảm là thứ không thể van xin. Cô ta làm như vậy, sẽ chỉ làm cho mình khó chịu hơn mà thôi. Tề Rạng Đông nhìn cô gái đầy chân tình trước mặt, mệt mỏi thở dài đưa tay lên vuốt vuốt Thái Dương, nói:

"Huệ Mẫn, em biết quy tắc của anh mà."

Có thể chơi đùa tùy ý, nhưng, ngàn vạn lần đừng yêu hắn.

Đây là quy tắc của Tề Rạng Đông. Trước khi quan hệ với bất kỳ người phụ nữ nào, hắn đều nói rõ như thế.

"Em biết, nhưng, em thực sự không giống với bọn họ. Em là thật lòng thích anh."

Giọng nói của Huệ Mẫn có phần quá khích. Là một người thường xuyên chơi đùa, thế nhưng cô ta lại không cảm thấy lời nói của mình có bao nhiêu nực cười. Thì ra, ngay cả cô ta cũng như thế, khi yêu, liền trở nên khờ khạo.

Thật tình!

Thật ra, với cái kiểu vòng vo này, sẽ chỉ hù cho đàn ông chạy mất, chứ không thể giữ được người ta.

Không giống với phụ nữ!

Sở dĩ mỗi người phụ nữ phá vỡ quy định, đều là vì cô ta không hiểu rõ bản thân mình. Cho rằng bản thân không giống với người khác .

"Tiểu Ưu, anh cũng vậy. Anh thật lòng."

Hoắc Lãng đang say túy lúy, mơ mơ màng màng nghe thấy có người nói thật lòng, anh cũng mở miệng mơ hồ nói. Hơn nữa, vì ngột ngạt, đưa tay kéo cổ áo mình ra. Tề Rạng Đông không muốn nhìn Huệ Mẫn, nghe thấy tiếng của Hoắc Lãng, vội vàng quay đầu lại. Gỡ tay Hoắc Lãng đang kéo cổ áo ra, sau đó tự mình cởi hai cúc áo cho anh, để anh được hô hấp thoải mái.

Ánh mắt quan tâm, động tác dịu dàng, cùng với cả người phát ra xúc động. Hết thảy những điều này đều lọt vào tầm mắt Huệ Mẫn, điều hoang đường này khiến cô ta kinh hãi mở to hai mắt.

"Anh…anh thích anh ta?"

Giọng nói Huệ Mẫn nghe thấy rõ sự run rẩy. Bởi vì từ lúc Tề Rạng Đông dìu anh ta vào nhà, lại dịu dàng, cẩn thận, ân cần như vậy, là điều quá xa lạ với cô ta.

Tề Rạng Đông nghe xong liền sửng sốt, sau đó khó tin hỏi lại:

"Nói cái gì vậy? Sao có thể như thế được? Hắn ta là đàn ông! Tôi thích phụ nữ, cô hẳn là rất rõ ràng?"

Hắn nói nhiều như vậy, không biết là để thuyết phục bản thân, hay là để thuyết phục Huệ Mẫn.

Huệ Mẫn nhìn Tề Rạng Đông, cô ta đương nhiên biết hắn là người đàn ông dũng mãnh đến cỡ nào. Nhưng, hắn lúc này thật sự rất không thích hợp, bởi nếu như là trước đây, hỏi thế này, chắc chắn hắn sẽ coi thường không thèm trả lời. Nhưng, bây giờ hắn lại nói nhiều như vậy. Điều này làm cô ta không thể không nghi ngờ.

"Đúng vậy, sao có thể như vậy được. Anh rõ ràng là thích phụ nữ. Làm sao có thể thích anh ta được?"

Huệ Mẫn vô tình nói ra, vốn là để khẳng định ý nghĩ của chính mình, nhưng, lời của cô ta lại hoàn toàn chọc giận Tề Rạng Đông. Hắn phụt một cái đứng dậy, sau đó đi tới trước mặt cô, âm u như sứ giả từ địa ngục đến lấy mạng. Huệ Mẫn sợ hãi nhích dần về phía ghế salon. Tề Rạng Đông như thế làm cô ta có cảm giác xa lạ, đồng thời cũng làm cô sợ hãi.

"Anh định làm gì?"

Nghe được giọng nói Huệ Mẫn bởi vì sợ hãi mà có chút run rẩy, Tề Rạng Đông bình thường cười toe toét, đột nhiên phong lưu, lộ ra nụ cười tà mị:

"Cô đã quên, vậy tôi liền chứng minh cho cô xem. Người tôi yêu chính là phụ nữ." Nói xong tiến về phía Huệ Mẫn…

Kích tình diễn ra...

Tiếng thở gấp lan tràn...

Tiếng rên rỉ, ngâm nga…

Tiếng thét vang vọng...

. . .

Đủ loại âm thanh đan xen vào nhau, tạo thành một bức tranh đậm sắc dục vọng.

"Nói, tôi thích đàn ông, hay là phụ nữ?"

Tề Rạng Đông ra vào mãnh liệt, cả người tràn ngập khí phách kinh người. Trải qua một hồi trầm luân, Huệ Mẫn chìm ngập trong dục vọng. Chỉ điên cuồng kêu, thân thể giãy dụa mãnh liệt, đã không còn nghe được bất kỳ âm thanh bên ngoài nào.

Ngay lúc Huệ Mẫn đạt tới điểm khoái lạc, cả người như trên thiên đường, thì Tề Rạng Đông ngừng lại. Huệ Mẫn Không thể chịu đựng cảm giác giày vò này, liền khóc, khóc cầu xin hắn. Tề Rạng Đông hung hăng nói:

"Nói, tôi thích đàn ông, hay là phụ nữ?"

"Phụ nữ. Anh là người đàn ông dũng mãnh nhất trên đời này. Anh thích phụ nữ. Cầu xin anh, nhanh lên!"

Huệ Mẫn không phải là nói trả lời, mà là gào lên. Tề Rạng Đông nghe thấy câu trả lời vừa ý, rất phối hợp thuận theo yêu cầu của cô ta, tăng nhanh tốc độ, thẳng đên khi cô ta đạt tới cực điểm.

"Sau này đừng để tôi nhìn thấy cô nữa."

Kích tình trôi qua, Tề Rạng Đông định ôm Hoắc Lãng đi về phòng ngủ. Nhưng, đột nhiên cảm thấy mình như vậy rất bẩn. Hắn đứng lên vọt vào phòng tắm rửa, sau đó mới đi ra. Lúc đi ra, thấy Huệ Mẫn vẫn còn đang ngất ngây với màn kích tình vừa nãy. Hắn lạnh lùng nhìn cô ta một cái, sau đó cúi người, cẩn thận ôm Hoắc Lãng đang ngủ say, đi vào phòng ngủ.

...

Người đơn thuần kể ra cũng tốt. Bên ngoài vì cô đang điên loạn lên, thế nhưng cô vẫn không biết gì. Mà lại vì chuyện nhỏ như lông gà, mà khóc lớn cười to.

"Hả! Mẹ ơi."

Tiếng kêu thảm thiết, kèm theo là những tiếng “bùm bùm”, “xèo xèo”, “loảng xoảng” từ phòng bếp vang ra. Sắc mặt Nhạc Diễm khó coi chạy vào:

"Có chuyện gì vậy?"

Nhìn đến cái nồi cháy khét vì mỡ quá nóng, mà mẹ thế nhưng lại đang cầm một ly nước. Cậu bé vội vàng ngăn lại:

"Không. . ."

Câu còn chưa nói hết, nước đã được đổ vào.

Xèo xèo! ! !

Lửa bén vào mỡ trong nồi lập tức cháy vọt lên trần nhà, sau đó là tiếng thét chói tai của Vô Ưu. Còn có tiếng Nhạc Diễm rống to:

"Ngốc nghếch, còn không đi ra ngoài."

Vừa nói, vừa dùng sức lôi Vô Ưu ra khỏi phòng bếp. Ngay sau đó, lại xông vào phòng bếp, khóa chốt gas, lấy vung đậy lên cái nồi vẫn còn đang cháy. Ngẩng đầu nhìn trần nhà, chỉ bị ám đen. Sau khi thấy không sao, thở phào nhẹ nhõm, sau đó bật máy hút. Chỉ chốc lát sau, trong phòng đã khôi phục lại cảnh yên bình.

"Bé Diễm, con không sao chứ. Mẹ báo cảnh sát rồi. Cảnh sát sẽ đến ngay."

Vô Ưu vừa nói vừa lao vào bếp, lại không ngờ hiện trường hỏa hoạn vừa rồi đã không còn. Nhạc Diễm nhìn cánh tay cô có hai vết bỏng, chắc là lúc đổ nước vào bị mỡ bắn lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn ngay tức khắc đen lại, cậu không để ý những điều cô vừa nói, dù sao cô cũng đã làm rồi.

"Sau này không được bước vào bếp một bước, nếu không cho mẹ sống một mình."

Giọng nói Nhạc Diễm tràn ngập tức giận. Bộ dạng Vô Ưu như trẻ con làm sai chuyện, không dám mở miệng nói câu gì. Nhạc Diễm bất đắc dĩ nhìn bà mẹ ngốc nghếch này, đưa tay kéo cô đi ra ngoài.

Bị thương, cũng không biết? Sao lại ngốc như vậy hả!

Nhạc Diễm vừa mới được hưởng thụ sự đãi ngộ dành cho con, thì biết ngay là mình không có phúc phận này mà. Mà Vô Ưu cũng cực kì hổ thẹn, dù cho cô có cố gắng thế nào, thì cô với Nhạc Diễm cũng không thể có khả năng giống như những cặp mẹ con khác.

"A, đau. A! Ô ô. . ."

Cảnh sát nhìn thấy hình ảnh con bôi thuốc cho mẹ, mà người mẹ kêu la rất thê thảm, không thể tin được. Ông làm cảnh sát cũng được mấy chục năm, nhưng người phụ nữ ngốc như thế này, đúng là chưa từng gặp. Lửa bén vào dầu trong nồi cháy lên, ngay cả ông lớn chưa từng nấu ăn cũng biết phải lấy cái vung đậy vào. Đây là điều hết sức cơ bản, nhưng cô cư nhiên lại có thể báo cảnh sát.

Báo cảnh cũng không phải là không được, nhưng lại không nói rõ, chỉ nói trong nhà xảy ra chuyện. Sau đó lại là tiếng kêu thảm thiết, làm hại bọn họ vội vàng tra tìm địa chỉ. May là cô dùng số cố định, nên họ tìm địa chỉ nhà cô rất nhanh. Nhưng, sau khi tới nơi, mới biết được, thì ra suýt nữa bị hỏa hoạn.

Hỏa hoạn! Hỏa hoạn!

Cô thế nhưng không gọi 119. Mà gọi 110.

"Nói cách khác, cô nấu cơm, bị cháy nồi, lúc dùng nước dập tắt, thì phát lửa. Cho nên, cô gọi điện thoại báo cảnh sát. Là như vậy đúng không?" Cảnh sát sau khi ghi chép xong, nghiến răng nghiến lợi tổng kết lại.

"Đúng là như vậy. Nhưng, cũng không thể trách tôi. Học trưởng định giúp tôi, nhưng hắn có việc phải đi, cho nên…"

Vô Ưu dưới tình huống hoảng loạn thì rất ngốc. Nhưng cô cũng biết, lần này mình thật rất mất mặt, cũng nhìn ra ánh mắt của cảnh sát như đang nói cô ngu ngốc. Cho nên, hy vọng có thể nói xạo một chút. Nhưng, hiển nhiên không hề có người nào nghe cô giải thích.

"Xem ra không có vấn đề gì. Xin mời ký tên."

Vô Ưu nhận ra cảnh sát đã mất hết kiên nhẫn, đem câu nói tiếp theo đang định nói nuốt xuống. Sau đó, cầm bút ký tên.

"Không có chuyện nữa, tôi đi đây."

Cảnh sát chào đi, Vô Ưu vội vàng đứng lên tiễn khách. Sau khi đi được hai bước, cảnh sát như là nghĩ ra điều gì, liền ngừng lại, sau đó từ trong túi lấy ra một thứ, đưa cho Vô Ưu, nói:

"Cái đó, sau này nếu có chuyện gì, có thể tùy cơ gọi điện báo cho cảnh sát." Giống như nhận định sau này Vô Ưu sẽ xảy ra chuyện tương tự vậy.

Nhạc Diễm tò mò nhìn thứ Vô Ưu cầm trong tay, sau khi nhận ra là cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đang âm u, liền không nhịn được bật cười khì khì. Nghe được tiếng cười của Nhạc Diễm, Vô Ưu đưa vật đang cầm trên tay lên xem.

Sách tuyên truyền những điều thông thường cơ bản cho trẻ em.

Điều thứ nhất chính là, người xấu xuất hiện gọi 110. Phát sinh hỏa hoạn gọi 119. Có người bị bệnh gọi 120.

Vô Ưu đọc đến đây, mặt cũng tái mét.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 33: Sóng gió chỉ số IQ (1)

Hơi quá đáng nha. Người cảnh sát kia sao có thể như thế. Rõ ràng là xem thường cô. Vô Ưu dùng sức nắm chặt quyển sách tuyên truyền trong tay. Nhưng, chính mình hình như rất ngu. Vô Ưu nhìn nụ cười rất khoa trương của Nhạc Diễm, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút tủi thân.

"Bé Diễm, có phải mẹ thật sự rất ngốc không?"

Vô Ưu chưa bao giờ có bộ dáng uất ức như vậy, làm Nhạc Diễm vội vàng ngừng cười. Trong lòng ý thức được, xong rồi. Cậu bé đã đả thương lòng tự tôn của bà mẹ trì trệ này. Việc nhỏ mà, bình thường mẹ có để tâm tự ái những việc nhỏ này đâu chứ.

Nhạc Diễm đi qua, đoạt lại quyển sách trên tay Vô Ưu. Nhìn ánh mắt khó hiểu của cô, nói:

"Chú cảnh sát cho sách con, đương nhiên con cầm nha."

Nói xong đi tới ghế salon ngồi xuống, giống như nghiêm túc xem. Vô Ưu thấy hành động quan tâm của con, thấy con mình lo cho mình, cảm thấy lệ trong mắt sắp trào ra rồi.

Có được đứa con trai tốt như vậy, cô thực sự quá may mắn rồi.

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả. . .

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê. . .

Hương chuối tiêu, hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

Vô Ưu nghe thấy tiếng chuông điện thoại thì giật mình. Tiếng chuông này có phải quá trẻ con không? Không kịp nghĩ nhiều, cô vội vàng nhận điện thoại:

"Alô, Tiểu Hạ. Thật không? Thật tốt quá. Được. Được. Được. Hẹn gặp lại. . ."

"Mẹ vượt qua phỏng vấn rồi sao?"

Nhạc Diễm vừa xem sách tuyên truyền, vừa lơ đãng hỏi.

"Sao con biết được?"

Vô Ưu kinh ngạc hỏi. Nhạc Diễm không e dè nói:

"Tiểu Hạ gọi điện tới, mẹ lại cao hứng như vậy. Khẳng định là việc này rồi. Này, mẹ làm gì vậy?"

Nhạc Diễm vừa mới nói xong, đã thấy Vô Ưu chạy tới trước mặt cậu rồi, sau đó híp mắt nhìn cậu. Thật kỳ quái! Cậu nhóc vội vàng lùi người về phía sau.

Trông bộ dáng Nhạc Diễm, cứ như Vô Ưu là kẻ háo sắc vậy. Nhưng, Vô Ưu cũng không để ý điều đó, cô nghiêm túc nói:

"Bé Diễm, mẹ thấy con phải đi gặp bác sĩ."

Bác sĩ?

Nhạc Diễm nghe thấy từ này, liền nhăn mặt lại. Cậu không có bệnh gì, sao phải đi gặp bác sĩ? Vô Ưu nhìn bộ dạng nhăn nhó của cậu, cũng không hề tức giận, mà đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt cậu, sau đó rất nghiêm túc nói:

"Bé Diễm, con biết nói sớm hơn người khác, biết đi sớm hơn người khác, hiểu biết sớm hơn người khác. Trí nhớ cũng tốt hơn người khác… "

"Mẹ không phải là đang khen con đi?"

Nhạc Diễm nhìn Vô Ưu hình như rất nghiêm túc, chần chờ hỏi. Trực giác cậu bé khẳng định có vấn đề gì đó. Quả nhiên, Vô Ưu chần chờ một lúc, nói:

"Mẹ cảm thấy con hiểu chuyện quá sớm. Mẹ dẫn con đi gặp bác sĩ có được không?"

Ngu ngốc! Đó là chỉ số IQ của cậu cao có được không! Nhưng, Nhạc Diễm cũng không nói ra. Bởi vì, cậu bé thấy được sự lo lắng trong mắt Vô Ưu không phải bình thường, hơn nữa, như còn có chút tự trách. Có phải cô có chuyện gì mà cậu bé không biết không? Nghĩ vậy, Nhạc Diễm nói:

"Vừa hay mẹ hiểu chuyện muộn quá. Sao mẹ không đi gặp bác sĩ đi?"

"Mẹ… Đó là do đầu mẹ ngốc."

Vô Ưu lần đầu tiên thản nhiên thừa nhận như vậy. Nhạc Diễm nói hiển nhiên:

"Đó là đầu con thông minh."

Dù sao mình cũng không đi gặp bác sĩ. Cậu là người hiểu rõ nhất tình trạng của mình. Cậu đã làm qua bài trắc nghiệm kiểm tra IQ online. Chỉ số IQ của cậu cao tới 156. Mà người bình thường, chỉ số IQ cũng chỉ khoảng chừng 100-110. Trong lịch sử, người có chỉ số IQ cao nhất là nhà vật lý Einstein, chỉ số IQ là 160.

Nhạc Diễm dùng cái đầu thông minh để bảo vệ quan điểm của mình, bởi cậu không thể đi gặp bác sĩ. Nếu như người khác biết được, nhất định cậu sẽ trở thành người quái dị mất.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy. Mẹ định làm gì vậy?"

Nhạc Diễm nhìn Vô Ưu. Mới tới Đài Bắc chưa được một tuần, nhưng rõ ràng, cô đã thay đổi rất nhiều, phiền não hơn rất nhiều. Trong lòng có chút

không thoải mái. Lúc chuyển tới Đài Bắc, bà nội đã dặn cậu phải để ý chăm sóc mẹ, nhưng, bây giờ xem ra cậu làm không tốt rồi.

Vô Ưu nhìn Nhạc Diễm, mắt rưng rưng lệ:

"Có phải mẹ rất ngốc, cho nên con mới phải gắng gượng như vậy? Con nhỏ như vậy, có phải rất cực khổ không?"

Kỳ thật trong lòng Vô Ưu có một bí mật. Đó chính là không nói chuyện yêu đương, không định kết hôn. Hồi còn nhỏ cô cũng hạnh phúc lắm. Mọi người đều rất yêu thương cô. Nhưng vào đúng ngày sinh nhật 5 tuổi của cô, cô với mẹ ở nhà chờ cha trở về…

"Mẹ. Khi nào thì cha về hả?"

Vô Ưu nho nhỏ, mặc chiếc váy công chúa màu phấn hồng, cười so với hoa nở còn đáng yêu hơn. Mẹ cô dịu dàng cười nói:

"Nhanh thôi con." Nhưng trong nụ cười lại chứa nhiều chua xót. Vô Ưu lúc đó 5 tuổi chưa hiểu chuyện.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng xe ôtô, ngay sau đó là những tiếng "cộp cộp cộp" của giày cao gót. Thanh âm rất vang, tiết tấu rất thanh thoát, tràn đầy cao ngạo, cứ như chủ nhân của âm thanh đó là bà hoàng vậy. Vô Ưu bị mẹ ôm chặt vào trong ngực, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, liền quay đầu lại. Nhìn thấy cha dắt theo một người phụ nữ, quần áo trên người cô ta đủ màu sắc, giống như con bướm hoa, cùng nhau đi đến.

"Cha."

Vô Ưu giãy ra khỏi mẹ, chạy về phía cha. Nhưng, vừa tới gần, đã thấy ánh mắt lườm, dọa nạt nhìn mình. Cô ngừng bước, ngẩng đầu nhỏ giọng kêu một tiếng:

"Cha."

Người cha bình thường yêu thương cô bé nhất, lại như không nhận ra cô, quay đầu đi hướng khác.

"Mẹ."

Vô Ưu khóc xoay người, chạy vào lồng ngực ấp áp của mẹ. Mẹ ôm cô bé, nhẹ nhàng vuốt ve:

"Cục cưng, mẹ với cha có chuyện muốn nói. Mẹ đưa con về phòng ngủ, lát nữa sẽ vào kể chuyện cho con. Con phải ngoan nha."

Nói xong, ôm Vô Ưu vào phòng, sau khi đặt cô bé lên giường, đóng cửa đi ra ngoài.

Đã xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao đột nhiên cha không nhận ra mình? Vô Ưu tò mò rời khỏi giường, sau đó lặng lẽ đứng nhìn qua khe cửa.

Mẹ đang khóc, nhưng cha lại không dỗ mẹ, hơn nữa, ánh mắt rất đáng sợ. Người phụ nữ giống như con gà tây kia, đem tờ giấy ném vào người mẹ, sau đó kéo cha đi ra ngoài. Một dự cảm xấu làm Vô Ưu xông ngay ra ngoài.

"Cha, cha đi đâu vậy. Mẹ đang khóc, cha đi đâu vậy, mẹ con đang khóc."

Vừa kêu, vừa đuổi theo cha. Mẹ cô ở phía sau, đuổi theo cô, gọi:

"Tiểu Ưu trở về, Tiểu Ưu không được đi."

Vô Ưu chạy đuổi tới cửa, nhưng cha cô vẫn thủy chung không quay đầu lại liếc nhìn cô nấy một cái, mà theo người phụ nữ đó lên xe, thoáng cái đã không thấy đâu nữa.

Mẹ ôm cô khóc, cứ khóc rồi lại khóc. Sau này, cô sẽ không có cha nữa. Chỉ có mẹ và bà thôi.

Cô từ nhỏ đã không phải rất thông minh, trí nhớ cũng không được tốt. Nhưng, những chuyện ngày đó, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ. Bởi vì khi còn bé, chỉ cần bị bạn học khi dễ, nói cô không có cha, buổi tối về cô sẽ gặp ác mộng.

Cô được 10 tuổi thì mẹ qua đời, thế là chỉ còn có bà nội. Cô cảm thấy cha chính là người xấu nhất trên thế gian này. Bởi cha bỏ rơi mẹ, bỏ rơi cô. Hơn nữa, ngay cả bà nội cũng từ bỏ. Thời điểm cô học cấp hai, có lần tan học sớm về nhà, lại nhìn thấy người cha mười năm chưa gặp mặt. Ông quần áo tây trang, đi giày da, quỳ gối trước mặt bà nội, cầu xin bà đi theo ông. Nói ông sẽ chăm sóc, hiếu thuận với bà.

"Cút, tao không có người con trai như mày. Tao sẽ không bỏ mặc Tiểu Ưu. Cũng không để Tiểu Ưu theo mày để cho người ta khi dễ. Cút!"

Cứ như vậy, bà nội đuổi ông ra khỏi nhà. Từ đó trở đi, sức khỏe bà nội cũng yếu dần. Bà nội mặc dù không bao giờ nói với cô, nhưng cô biết, bà nội làm hết thảy đều là vì cô. Cho nên, cô bất chấp để mình sống thật vui vẻ. Đối với bà nội mà nói, cái đầu thông minh hay không không quan trọng, cô sống vui vẻ mới là điều quan trọng nhất.

Cô đã làm được. Phải nói là rất tốt. Cuộc sống đơn giản cứ thế trôi qua.

Người khác muốn vào đại học, bình thường chỉ cần cố gắng là có thể rồi. Cô cũng muốn vào đại học, nhưng lại phải nỗ lực so với người khác gấp nhiều

lần, cả về thời gian, lẫn tinh lực. Bởi vì cô vừa học thuộc cái gì đó, nhưng rất nhanh sẽ lại bị quên mất. Nhưng, cô luôn cười và nỗ lực. Sau khi cô thi lên được đại học, bà nội luôn cười vui vẻ.

"Tiểu Ưu, có phải học trưởng Hoắc Lãng thích cháu không?"

Lúc học đại học, chỉ có học trưởng Hoắc Lãng hay tìm cô. Dạy cô học, cười dịu dàng với cô. Cho nên cô xem anh như là người bạn tốt nhất, và cũng là người bạn duy nhất . Nhưng, cô cho tới bây giờ đều không nghĩ tới chuyện yêu đương, bởi vì chỉ cần nghĩ đến vấn đề này, là buổi tối cô sẽ gặp con ác mộng kia.

"Học trưởng, anh thích em sao?"

Vô Ưu tự đi chứng thực, chạy đến trước mặt Hoắc Lãng hỏi. Lúc đó, học trưởng sau một hồi sửng sốt, cười nói:

"Thích, giống như thích em gái vậy."

Sau khi xác định học trưởng không thích cô theo cái loại kia, cô mới thả lòng mà đối với anh như bạn tốt. Nếu như học trưởng thực sự thích cô, cô sẽ tránh xa anh thật xa. Bởi vì đàn ông là người không thể dựa vào được.

Cô không yêu đương, khiến bà nội lo lắng, cô biết. Nhưng, cô thực sự không có cách nào để kết hôn với một ai đó, vì quá khứ trước đây, cô thật sự không làm được. Cho nên, cho dù cô có yêu bà nội đến đâu, cũng chỉ có thể làm cho bà thất vọng mà thôi. Đây cũng chính là lí do tại sao bà nội giả bộ bệnh để ép cô, mà cô cũng vì hiểu sai ý bà, nên mới sinh ra một tên nhóc kỳ quái.

Bé Diễm thông minh, cô biết. Lúc ở quê, cậu bé hầu như ở nhiều với bà nội, nên cô cũng không quá để ý. Nhưng, sau khi tới đây, chỉ vài ngày ngắn ngủi, khiến cô có cảm giác cực kỳ kinh hãi.

Bởi vì chuyện của cha, trong lòng cô luôn có bóng ma, cho nên cự tuyệt chuyện lấy chồng, rồi ở chung. Cô nhìn bộ dáng như vậy của Nhạc Diễm, không nhịn được sợ hãi, có phải chính mình rất ngốc, cho nên con mới không thể không chăm sóc cô. Nếu mà đúng như vậy, cô sẽ rất khổ sở. Cô không thể để trong lòng con mình có chuyện được.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy? Mẹ, mẹ đừng khóc mà. Mẹ."

Nhạc Diễm luống cuống, nhìn nước mắt mẹ không ngừng chảy, cậu bé thật sự luống cuống. Cậu chưa bao giờ chứng kiến qua cái dạng này của mẹ, trong lúc nhất thời cậu thật sự không biết làm thế nào.

"Bé Diễm, mẹ thật sự sợ con bị làm sao đó."

Vô Ưu ôm Nhạc Diễm khóc. Khóc làm lòng Nhạc Diễm cảm thấy chưa bao giờ khó chịu như thế này. Đầu hắn thông minh như thế, lần đầu tiên chịu thua rồi. Cậu bé không biết, bà mẹ ngốc này đang suy nghĩ gì nữa? Hay là đang lo lắng điều gì? Nhưng, cậu lại có biện pháp làm cho mẹ thôi không khóc nữa. Cậu bé bất đắc dĩ nói:

"Con đi với mẹ đến gặp bác sĩ, mẹ đừng khóc nữa được không?"

Vô Ưu dùng sức gật đầu, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Sóng gió chỉ số IQ (2)

Ngày đầu tiên đi làm đã xin nghỉ, có thích hợp không nhỉ?

Vô Ưu vừa đi tới công ty, vừa nghĩ ngợi. Mặc dù nói có người quen thì cũng dễ, nhưng tổng giám đốc cũng không phải rất quen. Người ta đã cho cô đi cửa sau để được vào làm việc, đúng ra thì phải cố gắng làm thật tốt để báo đáp người ta. Nhưng, ngày đầu tiên xin nghỉ, hình như không hợp lý lắm.

"Nhạc tiểu thư, cô đã đến rồi? Mời đi bên này."

Bùi Linh nhìn vẻ mặt bối rối của Vô Ưu, không giấu hết được sự đơn thuần, khiến từ đáy lòng cô ta rất thích. Nhưng, cũng không biểu hiện ra ngoài. Công tư rõ ràng, cô là người hiểu rõ. Cô đi theo làm việc cho Phương Đông Dạ cũng không giống như mọi người vẫn nghĩ.

Vô Ưu sau khi nghe thấy giọng Bùi Linh, xấu hổ gật đầu, sau đó lẽo đẽo đi theo phía sau. Đến khi. . .

"Ah, xin lỗi thư ký trưởng."

Vô Ưu đầu óc vốn không thông minh, nên làm việc gì cũng phải thật chăm chú, không thể suy nghĩ hai việc cùng một lúc. Vì không chuyên tâm, cũng bởi vì đang nghiêm túc suy nghĩ việc xin phép đưa Nhạc Diễm đi khám bệnh, nên không chú ý đụng vào lưng Bùi Linh.

Bùi Linh nhìn bộ dáng Vô Ưu như đứa trẻ làm sai, cúi đầu xin lỗi. Lời phê bình đến miệng, nhưng lại không nói nên lời, chỉ có thể ra vẻ nghiêm khắc nói:

"Vào đi, tổng giám sẽ nói cho cô những việc phải làm. Còn nữa, chú ý một chút." Nói xong, xoay người đi về phòng thư ký.

"Vâng, cám ơn thư ký trưởng. Thư ký trưởng đi ạ."

Vô Ưu khoa trương cúi thấp 90 độ chào. Sau khi người đi rồi, thở dài vô lực, giống như con gà bại trận. Tất cả những điều này, đều lọt vào tầm mắt của Phương Đông Dạ.

Phương Đông Dạ vì chờ Vô Ưu tới làm, lần đầu tiên, sáng sớm đã tới công ty. Nhưng trái ngược với sự hưng phấn của anh, nhìn Vô Ưu có vẻ không tốt lắm. Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

"Sao cô còn chưa vào?"

Phương Đông Dạ lên tiếng nhắc nhở sự tồn tại của mình. Vô Ưu vội vàng quay đầu lại, ngay sau đó liền khoa trương cúi thấp 90 độ, cung kính chào:

"Chào tổng giám đốc."

Bộ dáng vừa khẩn trương, vừa bối rối của Vô Ưu làm Phương Đông Dạ nhíu mày. Mặc dù Vô Ưu bộ dáng gì anh trông cũng thích, nhưng lại không hy vọng thấy cô thiếu tự tin như vậy.

"Vào đi. Tôi sắp xếp công việc cho cô."

Phương Đông Dạ nói xong, xoay người đi vào phòng làm việc. Anh quyết định cải tạo Vô ưu thật tốt, làm cho cô biến thành một người phụ vì tự tin mà xinh đẹp, chứ không phải lúc nào cũng hoảng hốt, cúi đầu loạn xạ. Người phụ nữ của Phương Đông Dạ không thể cúi đầu trước mặt người khác như vậy, mà là ăn trên ngồi trước, để cho người ta quỳ lạy.

Vô Ưu không biết Phương Đông Dạ đang suy nghĩ gì, chỉ thấy tâm trạng tổng giám đốc hình như không tốt. Cho nên, vội vàng thu hồi suy nghĩ miên man, đi theo anh vào phòng làm việc. Chuyện xin phép nghỉ, hay là để lát nữa vậy. Cô không thể đi làm một ngày đã bị đuổi, bị cười chết là chuyện nhỏ, cùng với con chết đói, mới là chuyện lớn.

...

Oa oa oa

Vô Ưu nhìn phòng làm việc rộng rãi, đôi mắt lóe sáng. Thật đẹp quá. Từ cửa sổ bên kia nhìn xuống, không biết có thể thấy hết Đài Bắc không nhỉ? Làm việc ở đây, tổng giám đốc đúng là biết hưởng thụ.

"Thích thì có thể đi xem một chút."

Đôi mắt đơn thuần của Vô Ưu không lừa được người, Phương Đông Dạ liếc mắt một cái đã thấy được sự háo hức trong đó. Cho nên xoay ghế, ngón tay hướng về phía cửa sổ sát đất. Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói, khuôn mặt tươi cười. Sau đó như xác nhận hỏi:

"Thật sự có thể chứ?"

Phương Đông Dạ gật đầu khẳng định.

Tổng giám đốc nói có thể rồi, vậy cần gì phải khách khí. Vô Ưu nghĩ vậy, nhìn Phương Đông Dạ cười ngây ngô, đi tới chỗ cửa sổ. Đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, không nhịn phát ra tiếng kinh hãi:

"Oa, thật xinh đẹp nha. Đứng ở chỗ này, có loại cảm giác mình ở tít trên cao. Cảm thấy mình thật vĩ đại nha."

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu, mọi phiền não như ném đi hết, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn. Nhìn vẻ mặt hưng phấn của cô, mặt tươi cười, không nhịn được nghĩ, trên đời này sao lại có thể, còn lẻ loi một người như thế này, mơ hồ, đáng yêu như vậy.

"Thích không?"

Phương Đông Dạ đứng dậy đi tới, đứng sau lưng Vô Ưu, kẹp cô ở giữa mình và cửa sổ. Anh chỉ cần giơ tay để lên kính, là Vô Ưu đã ở trong lòng rồi. Suy nghĩ này làm anh có cảm giác muốn rục rịch, nhưng, ngay sau đó, anh đã khắc chế lại. Anh không thể mới ngày đầu tiên đã hù cho cô bỏ chạy. Ngày tháng còn dài, cuối cùng sẽ có một ngày, cô ngả vào trong lòng anh. Nhưng, không phải là hôm nay.

Vô Ưu gật đầu, sau đó quay lại nói:

"Rất thích. Ách. . ."

Tổng giám đốc đứng ở phía sau mình từ bao giờ vậy? Nhưng, sao lại đứng gần như vậy. Cảm giác có chút kỳ quái nha. Vô Ưu nghĩ vậy, không nhịn được lùi từng bước về phía sau. Bởi vì cô vừa rồi gần như ở trong lòng Phương Đông Dạ vậy.

"Lại đây ngồi đi. Tôi sẽ nói sắp xếp công việc cụ thể cho cô."

Phương Đông Dạ biết mình không thể nóng vội, không sao, phải từ từ. Dù sao Hoắc Lãng cũng bị sa thải rồi, trong công ty bọn họ sẽ không có khả năng gặp mặt. Về phần sau khi tan việc, anh cũng không cho bọn họ có cơ hội được. Bởi, anh đã thuê căn phòng bên cạnh phòng cô rồi. Nghĩ hôm nay mình sẽ chuyển đến đó, Phương Đông Dạ lộ ra nụ cười tính toán.

Chỉ cần bọn họ trở thành hàng xóm, sau này cùng đi làm, cùng tan sở. Lâu ngày, tình cảm phát sinh rồi, sẽ phá luôn bức tường ngăn cách hai phòng đi, thế là có thể đoàn tụ một nhà rồi.

Vô Ưu ngồi ở trên ghế, nhìn vẻ mặt tươi cười kỳ quái của Phương Đông Dạ, không biết anh đang nghĩ gì. Càng nhìn, càng có cảm giác bất thường. Sao cô có cảm giác, khuôn mặt xinh đẹp, không có thực này, như đã gặp qua ở đâu rồi? Ngay cả nụ cười nhìn cũng rất quen. Vô Ưu cắn răng, hi hí mắt, cố gắng dùng sức nhớ lại. Rốt cuộc đã gặp ở đâu nhỉ?

"Ah. Tôi nhớ ra rồi."

Vô Ưu như vừa phát hiện ra đại lục mới, kêu lên. Lúc này cũng làm cho Phương Đông Dạ ý thức được sự luống cuống của mình, liền nhìn hai mắt đang lóe sáng của Vô Ưu.

Phương Đông Dạ tự nhiên thấy chột dạ, nhất là khi nhìn thấy nụ cười tự tin trên mặt Vô Ưu, cô nhìn anh chằm chằm nói:

"Tôi rút cuộc đã biết, tại sao nhìn anh rất quen rồi."

Vô Ưu vừa nói xong, trong lòng Phương Đông Dạ không nhịn được liền "lộp cộp" một cái. Trực giá anh mách bảo, Vô Ưu có khả năng đã nhận ra anh rồi.

"Tôi, tôi,. . . Cô, cô. . ."

Trong khoảng thời gian ngắn, Phương Đông Dạ không biết nói gì cho phải. Nói thích cô sao? Hay là nói mình sẽ chịu trách nhiệm? Nếu như cô đoạn tuyệt thì làm thế nào đây? Phương Đông Dạ luôn thong dong, ưu nhã, bây giờ lại có chút hốt hoảng.

"Thì ra anh. . ."

Lúc Vô Ưu mở miệng, Phương Đông Dạ nhắm hai mắt chịu trận. Kết quả, điều Vô Ưu nói lại là:

"rất giống con trai tôi."

Rất giống con trai cô? Là con của anh giống anh đi.

Phương Đông Dạ nghe Vô Ưu nói xong, trong lúc nhất thời, không biết nên khóc hay cười. Vô Ưu nhìn vẻ mặt Phương Đông Dạ, nghĩ là người ta không thích mình nói như vậy. Liền cười nói:

"Anh sắp xếp việc cho tôi đi. Hôm nay tôi phải làm gì?"

"Đây."

Phương Đông Dạ đưa một xấp giấy dày cho Vô Ưu, sau đó nghiêm túc nói:

"Đây là việc hôm nay của cô."

Vô Ưu đưa tay, trịnh trọng đón nhận việc đầu tiên trong đời mình. Vốn tưởng là cái gì khó lắm, đến khi nhìn một chút, thật đúng là xem không hiểu được. Đây đều là chữ gì hả? Giống như giun vậy. Sẽ không phải là dịch một tập dày này sang tiếng Trung chứ? Về ngoại ngữ, cô chỉ biết một ít tiếng Anh, cái khác thì một chữ bẻ đôi cũng không biết. Còn về cái này, ngay cả tiếng gì cô cũng không nhận ra được.

Phương Đông Dạ nhìn thấy hết sự bối rối của Vô Ưu, liền ra vẻ nghiêm túc giao nhiệm vụ hôm nay:

"Việc cô phải làm là, sắp xếp lại chỗ này theo đúng số trang đã được đánh dấu."

"Cái gì?"

Vô Ưu không dám tin hỏi lại, sau đó cúi đầu nhìn, quả nhiên số trang được đánh là tiếng Trung, chẳng qua là đang bị lộn xộn. Nhưng, anh ta định trả cho cô mỗi tháng 10 vạn để làm việc này sao? Ánh mắt Vô Ưu ngờ vực, cứ như vậy, lộ rõ, trần trụi đầy hai mắt.

Phương Đông Dạ sớm đã có chuẩn bị, rất trịnh trọng nói với Vô Ưu:

"Tôi trả lương 10 vạn cũng không thể không có điều kiện. Tôi muốn cô làm việc này phải tuyệt đối giữ bí mật. Tài liệu cô sắp xếp đều là bí mật thương mại, hết sức quan trọng. Cho nên, cô không được nói với bất kì ai. Cô hiểu chưa?"

Nói xong vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm túc nhìn Vô Ưu hỏi.

Thì ra là như vậy, thảo nào.

"Được. Anh yên tâm. Tôi tuyệt đối sẽ giữ bí mật."

Vô Ưu vừa nói, vừa giơ một tay ra dấu xin thề. Phương Đông Dạ cố nén tiếng cười trong bụng, gật đầu nói:

"Tốt. Vậy cô làm việc đi."

Nói xong vội vàng cúi đầu, không để Vô Ưu thấy nụ cười không nhịn được đã lan đầy trên mặt rồi.

"Việc này, tôi làm việc ở chỗ nào?"

Vô Ưu cẩn thận hỏi Phương Đông Dạ có vẻ như đang cúi đầu làm việc. Phương Đông Dạ ra vẻ ảo não nói:

"Thật là, tôi quên mất không chuẩn bị phòng làm việc cho cô. Phải làm sao bây giờ."

"Không cần đâu, ngồi chỗ nào cũng được mà. Phòng thư ký gần đây, còn chỗ nào không, đặt cái bàn là được rồi."

Vô Ưu tùy tiện nói, cô cũng không nghĩ cô phải có một phòng làm việc riêng. Một người trợ lý có một phòng làm việc riêng, cảm thấy rất quỷ dị đi. Nhưng, Phương Đông Dạ lắc đầu, trực tiếp bác bỏ đề nghị của cô:

"Vô Ưu, sở dĩ tôi chọn cô, là bởi vì tôi biết, cô là người đáng tin."

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói xong, bộ dáng cảm động, ra sức gật đầu. Giống như đang nói, tôi tuyệt đối đáng tin, tuyệt đối sẽ không làm cho anh thất vọng.

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu, nghiêm túc nói tiếp:

"Nhưng, tôi không tin những người khác. Tôi đã nói rồi, những thứ cô đang sắp xếp, đều là việc cơ mật số một, chỉ cần lộ ra một chút thôi, hậu quả đã vô cùng, vô cùng nghiêm trọng rồi. Cho nên, cô không thể ngồi cùng với người khác được. Cô hiểu không?"

Phương Đông Dạ nói khá nghiêm túc, cứ như thật. Cứ như là truyện "Hồng Lâu Mộng" được biên dịch, in sang tiếng Ý vậy.

Gật đầu, gật đầu thật mạnh.

Vô Ưu cảm thấy, những điều tổng giám đốc nói, thật có đạo lý. Nhưng, Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ hỏi:

"Vậy, tôi ngồi đâu làm việc được??"

Chỗ nào ta!

Phương Đông Dạ nghĩ nghĩ, nhưng không nói rõ. Bởi anh muốn tự cô nói ra yêu cầu. Trong lòng cười xấu xa, nói:

"Để tôi cho phá phòng thư ký đi, sau đó xây lại thành hai phòng. Như vậy là có chỗ cho cô ngồi làm việc rồi."

Phá đi? Xây lại?

Vô Ưu nghe thấy công trình to lớn này, giống như đoán chắc Phương Đông Dạ sẽ làm, nhíu mày nói:

"Này, như vậy không phải là quá lao lực sao. Không có biện pháp nào nữa sao?"

Ha ha, Phương Đông Dạ chính là chờ cái thời cơ này, cô làm ra vẻ thật khó khăn, nói:

"Trừ chỗ cạnh tôi ra, còn ở đâu tôi cũng thấy lo. Bởi vì, điều này thật sự là rất, rất quan trọng."

Gần như không hề nghĩ ngợi, Vô Ưu đã nói:

"Vậy tôi ngồi làm việc ở đây là được rồi. Phòng anh cũng lớn như thế này."

Đã xong!

Đáp án như mong muốn. Trong lòng Phương Đông Dạ vô cùng vui vẻ, nhưng lại cố làm ra vẻ khó khăn, nói:

"Đây cũng là một biện pháp. Để tôi bảo người mang thêm một cái bàn vào."

Sau đó, ấn điện thoại nói:

"Mang cái bàn vào đây."

Cứ như vậy, Phương Đông Dạ đã làm cho Vô Ưu tự lựa chọn vị trí làm việc của mình ngay trong phòng tổng giám đốc. Bước đầu tiên trong kế hoạch bồi dưỡng tình cảm của anh đã thành công.

Nhìn Vô Ưu chăm chú làm việc, Phương Đông Dạ lộ ra nụ cười hài lòng. Hắn rất tự tin với chỉ số IQ cao của mình, nhất định, trong thời gian ngắn nhất, sẽ dắt cô bé mơ hồ này tiến vào giáo đường.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sóng gió chỉ số IQ (3)

Vô Ưu nghiêm túc sắp xếp lại tài liệu theo số trang. Sắp xếp cẩn thận, từng tờ từng tờ một, theo thứ tự, thậm chí, còn có vẻ rất nghiêm túc, hứng thú. Vì cô đơn thuần, căn bản không biết là Phương Đông Dạ đang gạt cô, nên cứ tưởng thật - đây là tài liệu hết sức quan trọng.

Phương Đông Dạ không nhúc nhích, nhìn chằm chằm Vô Ưu, nụ cười trên mặt chưa lúc nào tắt. Đến tận khi Vô Ưu sắp xếp xong tài liệu, Phương Đông Dạ mới biết được, thì ra mình ngồi nhìn Vô Ưu, đã nhìn đến hai tiếng đồng hồ. Hai giờ, một chút văn kiện cũng chưa từng xem. Ngược lại với sự chăm chỉ của cô, Phương Đông Dạ thế nhưng rất lười biếng rồi.

Xong rồi!

Nhìn thành quả lao động của mình, trên mặt Vô Ưu lộ ra nụ cười thật lớn.

Công việc hoàn thành rồi. Có phải chiều có thể nghỉ được rồi?

Phương Đông Dạ đã nói, đây là công việc hôm nay của cô. Hoàn thành sớm hơn, hẳn là có thể đi về sớm rồi. Như vậy, cô vừa có thời gian đưa con mình đi khám bệnh, mà lại không bị trừ lương. Vô Ưu nghĩ vậy, mặt lộ ra nụ cười sáng lạn. Sau đó quay đầu nhìn về phía Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ vừa phát hiện ra cử động của Vô Ưu, một khắc trước đó, đã trở lại bình thường. Vô Ưu vừa quay đầu nhìn, ngay tức khắc, lại cúi đầu.

Bộ dáng tổng giám đốc có vẻ rất nghiêm túc. Quấy rầy anh ta như vậy có được không?

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ đang 'chăm chú' làm việc, không biết có nên mở miệng hay không. Phương Đông Dạ như trùng hợp, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Vô Ưu, làm ra vẻ khó hiểu hỏi:

"Có vấn đề gì sao?"

Phương Đông Dạ đột nhiên lên tiếng, làm Vô Ưu có chút xấu hổ. Song, lập tức đem thành quả lao động của mình giơ lên:

"Tôi, tôi làm xong rồi. Công việc hôm nay làm xong rồi." Sau đó vội vàng đứng lên, sửa sang lại tài liệu cho tốt, đưa cho Phương Đông Dạ.

"Uhm, được lắm. Không tệ."

Phương Đông Dạ tiện tay giở hai trang ra xem, sau đó hài lòng khen ngợi.

"Ha ha, tôi sau này sẽ cố gắng nhiều hơn."

Phương Đông Dạ khen cô, cô giống như cảm thấy được mình rất, rất giỏi. Vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, cười khúc khích. Nhưng vừa cười được hai tiếng, liền ngưng lại.

Tổng giám đốc nhìn tâm tình có vẻ tốt. Bây giờ mà xin nghỉ, chắc sẽ đồng ý luôn. Vô Ưu nghĩ vậy, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Phương Đông Dạ, nói:

"Tổng giám đốc, công việc hôm nay của tôi đã hoàn thành xong, không biết tôi có thể…"

Phương Đông Dạ nghe nói, nhìn cô nhíu nhíu mày, ý bảo nàng nói tiếp. Bộ dạng cô như thế này, nhìn cực kỳ mê người, như phát ra điện vậy.

Vô Ưu không nhịn được, nuốt vội hai ngụm nước miếng, mới có thể giữ được bình tĩnh nói tiếp:

"Có thể tan ca sớm một chút được không?"

Tan ca?

Phương Đông Dạ nhìn đồng hồ, mới hơn mười một giờ một chút. Mới mười một giờ, chẳng lẽ đã đói bụng? Chắc là vậy, Phương Đông Dạ cười nói:

"Cũng được. Tôi cũng đói bụng rồi. Cùng đi ăn cơm đi."

Vừa nói, vừa sắp xếp lại tài liệu trên bàn, cũng chả thèm liếc mắt nhìn một cái.

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ hiểu lầm ý mình, nên vội vàng khoát khoát tay, sau đó giải thích:

"Ý tôi là, giờ tôi có thể về nhà được không?"

Về nhà?

Phương Đông Dạ cau mày. Ngày đầu tiên đi làm, làm hai tiếng đã muốn tan ca. Dù có đơn thuần đi nữa, cũng không nghĩ rằng tiền dễ kiếm như vậy đi? Còn nữa, sao cô lại xin nghỉ? Chẳng lẽ, lại đi ăn cùng tên Hoắc Lãng kia sao? Nghĩ vậy, Phương Đông Dạ trầm mặt nói:

"Sau này xin phép nghỉ, phải nói ra nguyên nhân với tôi. Sau đó, tôi sẽ xem xét. Đây là nguyên tắc cơ bản, nghỉ bệnh thì được, nhưng phải được tôi phê duyệt."

Lời nói hợp với chính nghĩa và lợi ích chung, nghe như rất có đạo lý. Nhưng thật ra, là muốn kiểm soát việc riêng của người ta.

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói, không những không kháng nghị, ngược lại còn cao hứng cười:

"Nói như vậy, có bệnh sẽ được nghỉ, không trừ vào lương đúng không?"

Phương Đông Dạ không hiểu cô hỏi như vậy có ý gì, nhưng vẫn gật đầu.

Tiền, đối với anh chẳng qua chỉ là con số mà thôi. Nếu như tiền có thể làm cho cô vui vẻ, anh cũng không ngại đem tất cả tiền cho cô.

"Được. Tôi xin nghỉ bệnh."

Vô Ưu nói xong, Phương Đông Dạ nhìn cô xoi mói hỏi:

"Tôi nhìn cô cũng không giống bị bệnh."

Cho dù anh có thể buông thả cho cô, thì cô cũng không thể cho anh là tên ngốc mà lừa gạt đi. Nếu mà như vậy, anh thực sự rất khó thuyết phục mình.

"Không phải là tôi bị bệnh, mà là con tôi bị bệnh. Tôi muốn đưa thằng bé đi gặp bác sĩ."

Vô Ưu vừa mới dứt lời, trên mặt Phương Đông Dạ không còn vẻ nhẹ nhõm, thay vào đó là vẻ mặt âm trầm:

"Thằng bé làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào? Chuyện này từ bao giờ? Tại sao không đi gặp bác sĩ sớm hơn? Thằng bé giờ đang ở đâu?"

Không hề nghĩ ngợi, một loạt vấn đề được đưa ra. Mà vẻ mặt anh, càng lúc càng nghiêm trọng.

Vô Ưu thấy vẻ kích động của Phương Đông Dạ, cẩn thận gọi một tiếng:

"Tổng giám đốc. Anh có khỏe không?"

Phương Đông Dạ biết mình hơi kích động, nhưng, anh thật sự rất sốt ruột. Vốn nghĩ rằng, Vô Ưu có chút mơ hồ thì cũng không ảnh hưởng nhiều. Nhưng, ngay cả con mình bệnh cũng không chăm sóc, thực sự làm cho anh có chút thất vọng rồi. Nếu như con mình có chuyện gì, chắc chắn anh sẽ tự trách mình đến chết mất.

"Đi."

Phương Đông Dạ không hẳn là tức giận với Vô Ưu, nhưng sắc mặt lại rất khó coi. Anh cầm áo khoác đi ra cửa, Vô Ưu sau khi phản ứng xong, vội vàng đi theo, trong lòng rất buồn bực. Mới vừa rồi còn tốt, sao thoáng cái đã tức giận như vậy? Chẳng lẽ không muốn cho cô nghỉ? Vã mồ hôi. Nếu như không cho cô nghỉ, cô cũng không có biện pháp. Như vậy, chỉ đành chờ thứ bảy nghỉ thì đi vậy.

"Lên xe."

Phương Đông Dạ sau khi lái xe tới, bảo Vô Ưu lên xe. Vô Ưu nhìn rõ vẻ tức giận của Phương Đông Dạ, mở cửa sau ra, cô cũng không dám ngồi cạnh anh. Hành động này của cô, càng làm cho Phương Đông Dạ tức giận đến cực điểm. Không đợi cô ngồi xong, anh liền giẫm mạnh chân ga.

Ah!!

Nghe thấy tiếng thét chói tai của Vô Ưu, xe càng đi nhanh hơn. Phương Đông Dạ không thèm để ý, cũng không hề giảm tốc độ. Một phần là vì thật sự anh rất lo cho Nhạc Diễm. Còn có, anh trừng phạt cô, vì không chăm sóc tốt cho con mình.

Kít một tiếng, chiếc xe sang trọng dừng lại.

"Xuống xe."

Phương Đông Dạ vừa mới dứt lời, Vô Ưu liền mở cánh cửa xông ra ngoài. Sau đó, bắt đầu nôn mửa không ngừng. Tốc độ lái xe như đua làm cô bị say. Phương Đông Dạ đang có chút giận Vô Ưu, nhìn thấy bộ dáng nôn mửa khó khăn của cô, lại có chút tự trách. Giọng nói cũng hạ thấp xuống:

"Cô có sao không?"

Vô Ưu không để ý đến anh, khó chịu khoát tay một cái về phía anh. Phương Đông Dạ không thể làm gì khác, lấy một chai nước trong xe ra đưa cho cô. Nôn xong, súc miệng uống nước, cả người Vô Ưu giờ mới có sức để nói chuyện. Mở miệng ra chính là:

"Anh làm gì thế hả? Giết người hả?"

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu đã khôi phục sức sống, nói:

"Cô không phải vội vã trở về đưa con đi khám bệnh sao? Tôi đưa cô về mà."

Sau khi anh nói xong, Vô Ưu vừa nôn một hồi, giờ mới phát hiện đây là đâu. Cho nên, vì đã 'hiểu lầm' Phương Đông Dạ mà có chút xấu hổ, áy náy, vội vàng nói:

"Tổng giám đốc, xin lỗi. Tôi không phải cố ý cáu với anh."

Thật sự là quá đơn thuần nha, nói thế đã bị lừa rồi. Nếu là bình thường, Phương Đông Dạ sẽ lợi dụng cơ hội này để trêu chọc cô, nhưng bây giờ, đi xem con mới là chuyện quan trọng.

Phương Đông Dạ nghĩ vậy, nói:

"Đi thôi, chúng ta nhanh đưa thằng bé đến bệnh viện."

Vô Ưu không hiểu vì sao Phương Đông Dạ lại gấp gáp như vậy, nhưng, người ta có lòng tốt tới giúp một tay, không thể làm gì khác hơn là nói:

"Oh, để tôi đi gọi thằng bé."

Nói xong đi tới cửa, vừa mở cửa, vừa gọi to:

"Bé Diễm, đi nào, đi gặp bác sĩ nào."

Cửa mở, Phương Đông Dạ không mời, đã phi thẳng đến phòng ngủ.

Hai phòng ngủ, trên một cửa dán đầy hình ảnh phim hoạt hình, chắc chắn là không phải rồi. Phương Đông Dạ không chút nào chần chờ, mở cánh cửa phòng kia. Lúc này, Nhạc Diễm đang đeo tai nghe, ôm chiếc laptpop nhỏ, đang chăm chú đánh bùm bùm trong máy tính.

Phương Đông Dạ nhìn Nhạc Diễm, ánh mắt sáng lên, khóe miệng kéo ra một tràng cười. Thật không hổ là con trai anh. Dáng vẻ lén lút, vùi đầu xem máy tính, thật giống hệt anh hồi bé.

"Tổng giám đốc, Bé Diễm có ở bên trong không?"

Vô Ưu chậm nửa nhịp chạy tới, nhưng vì Phương Đông Dạ cố ý đứng chặn ở cửa, cho nên căn bản không nhìn thấy tình huống bên trong. Nhạc Diễm lúc này rút cuộc cũng phát hiện ra. Thằng nhóc ngẩng đầu nhìn Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạng trên mặt mang theo nụ cười, nháy mắt ra hiệu với cậu.

Nhạc Diễm ngay lập tức hiểu ý, liền cất máy tính đi.

"Tổng giám đốc, anh nhìn cái gì vậy? Bé Diễm có ở bên trong không?"

Vô Ưu đẩy đẩy Phương Đông Dạ, nhưng anh vẫn đứng yên không di chuyển, đành nắm bả vai anh, nhìn về phía trước. Nhưng, thân thể anh cao lớn, hơn nữa lại cố ý ngăn cản, cho nên, Vô Ưu làm thế nào cũng không thể nhìn thấy tình huống bên trong. Mãi đến khi Nhạc Diễm cất xong máy tính mới thôi.

Phương Đông Dạ nhìn cái gối đầu, Nhạc Diễm hiểu rõ, vội vàng nằm xuống, sau đó nhắm hai mắt lại.

"Suỵt… suỵt… Đừng làm ồn. Thằng bé đang ngủ."

Thần giữ cửa Phương Đông Dạ cuối cùng cũng nhường đường. Vô Ưu lặng lẽ nhìn trộm một cái. Nhạc Diễm lúc này vừa vặn bị "đánh thức", cậu bé dụi

dụi mắt, nói:

"Mẹ, có chuyện gì sao? Sao lại ầm ĩ như vậy?"

Cha con phối hợp có thể nói là cực kỳ ăn ý, hơn nữa giả bộ cứ như thật. Nhìn Vô Ưu bị lừa gạt đến sửng sốt, không khỏi thấy thật đáng tiếc, vì hai người này không đi làm ngôi sao đóng phim.

"Oh, mẹ xin lỗi. Con tỉnh rồi vậy chúng ta đi thôi."

Vô Ưu tưởng mình thực sự làm cậu bé tỉnh giấc, áy náy nói. Nhạc Diễm ra điều khó hiểu hỏi:

"Đi đâu cơ?"

Cậu bé đã quên mất việc đã đồng ý với Vô Ưu đi gặp bác sĩ.

"Con muốn đổi ý đúng không?"

Vô Ưu vừa nghe Nhạc Diễm nói, lập tức kêu lên. Hơn nữa, trong mắt thoáng cái lại chứa đầy nước mắt, cứ như thể, nếu con đổi ý, mẹ sẽ khóc cho con xem vậy. Nhạc Diễm nhìn bộ dáng cô không giống như là đang đùa, đột nhiên, hai mắt sáng lên, sau đó thét lên:

"Mẹ sẽ không phải bởi vì con thông minh, thực sự muốn con đi gặp bác sĩ?

Vô Ưu gật đầu kiên định, Nhạc Diễm lại ảo não như muốn chết. Nếu như người ta biết, chỉ số IQ của cậu cao như vậy, cậu bé sau này sẽ khó sống rồi. Nhạc Diễm dùng ánh mắt nhìn về phía người duy nhất có thể giúp được cậu bây giờ - cha cậu Phương Đông Dạ.

Phương Đông Dạ cuối cùng đã hiểu rõ ràng mọi chuyện, có chút dở khóc dở cười. Nhưng, anh rất hiểu cảm giác của con, gắn trên lưng cái mác thiên tài, cuộc sống thực sự sẽ không còn tự do. Cho nên, sau khi mỉm cười trấn an Nhạc Diễm, nói:

"Tốt. Vậy tôi lái xe đưa hai người đi."

Nói xong, vươn tay về phía Nhạc Diễm, nói bóng gió:

"Đi nào, gặp bác sĩ không có gì đáng sợ cả."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sóng gió chỉ số IQ (4)

Nhạc Diễm nhìn cha lái xe, lại nhìn mẹ ngồi cạnh, đột nhiên cười, cảm thấy rất tốt. Một nhà ba người lần đầu tiên đi ra ngoài, nhưng lại là đi bệnh viện. Cậu nhóc nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy khu vui chơi, bánh xe đu quay cao chọc trời, không nhịn được thèm muốn, nếu được chơi cảm giác sẽ như thế nào nhỉ.

Cậu bé mặc dù trong tư tưởng luôn cho mình là người lớn, nhưng dù sao trong người cậu, vẫn tồn tại khát khao nguyên thủy nhất của một đứa trẻ con.

Phương Đông Dạ nhìn qua kính chiếu hậu, thấy được khát vọng trong mắt Nhạc Diễm, trong lòng một trận khổ sở. Chính anh cũng đã từng, vì gắn trên người cái mác thiên tài, mà không thể có được tuổi thơ nên có. Cho nên, anh tuyệt đối sẽ không để cho chuyện này lại tái diễn lần nữa trên người con mình.

...

"Mẹ, mẹ định đăng ký khám cho con ở khoa nào?"

Sau khi đi vào bệnh viện, Nhạc Diễm cố ý hỏi như vậy. Cậu bé đoán chừng, mẹ sẽ không biết làm gì bây giờ. Mà thực sự đúng là như thế, Vô Ưu cúi đầu cố gắng tự hỏi thật lâu, cũng chưa biết khám ở khoa nào cho đúng. Cuối cùng nói:

"Vào khoa nội đi."

Đáp án của Vô Ưu làm cho cả Nhạc Diễm lẫn Phương Đông Dạ đều không nói ra lời. Nhưng, cũng không thể nói cô không có suy nghĩ được, hình như tất cả các khoa, cũng chỉ có khoa nội là còn có chút liên quan.

"Sao vậy? Không phải sao? Tổng giám đốc, anh nói nên khám khoa nào thì được?"

"Đi theo tôi."

Phương Đông Dạ giống như đã có chuẩn bị từ sớm, cười khe khẽ, sau đó đi về phía trước.

Trên đoạn đường đi qua, có vô số những ánh mắt kinh diễm nhìn về phía họ, bốn phía cũng liên tiếp truyền đến những tiếng cảm thán kiểu như: Oa, hai cha con này giống nhau như lột, đều vô cùng đẹp trai!

Phương Đông Dạ và Nhạc Diễm nghe nói như thế, không có cảm giác vui vẻ hay đắc ý, mà còn có chút căng thẳng. Hai người tướng mạo giống như nhau, những người sáng suốt đều có thể nhìn ra quan hệ của bọn họ.

Mẹ đã nghi ngờ rồi sao?

Vô Ưu nghe thấy đang nghĩ gì đây?

Hai cha con rất ăn ý cùng nhìn về phía Vô Ưu, lại không ngờ thấy được vẻ mặt hoang mang của cô, giống như bị chuyện gì quấy nhiễu. Có phải cô đã bắt đầu hoài nghi rồi không? Phương Đông Dạ khụ một tiếng, sau đó cẩn thận hỏi thăm:

"Vô Ưu, cô đang nghĩ gì vậy?"

"Hả. Tôi, tôi đang nghĩ, rốt cuộc khám ở khoa nào mới đúng hả?"

Vô Ưu nói xong, Nhạc Diễm và Phương Đông Dạ đều không nhịn được cười. Chỉ khổ cho bọn họ, vừa rồi đã bị hoảng một phen, thì ra là cô đang nghĩ ngợi chuyện này.

Phương Đông Dạ nhìn vẻ đơn thuần của Vô Ưu, cười nói:

"Đừng nghĩ linh tinh nữa, đến nơi rồi." Vừa nói, vừa đưa tay gõ cửa. Vô Ưu ngẩng đầu nhìn lên, trên bảng ghi phòng viện trưởng.

"Oh, thì ra đây là một loại bệnh đặc biệt, phải gặp trực tiếp viện trưởng hả."

Vô Ưu bộ dáng như bừng tỉnh, Nhạc Diễm và Phương Đông Dạ nhìn cô không nói gì chỉ cười trừ.

"Mời vào!"

Trong phòng vọng ra giọng nói ồm ồm, có thể khẳng định viện trưởng là một người lớn tuổi. Phương Đông Dạ nghe thấy giọng nói già nua, nhưng có mười phần khí thế này, trên mặt lộ ra nụ cười thân thiết.

"Chú Lý, chú còn nhớ cháu không?"

Từ cách xưng hô có thể biết, Phương Đông Dạ với người viện trưởng này không xa lạ. Trên thực tế, không những không xa lạ, mà còn tương đối quen thuộc. Viện trưởng khi còn trẻ là bác sĩ riêng của mẹ Phương Đông Dạ. Lúc đó, thân thể của mẹ anh rất yếu, lại không được ra ngoài, cho nên Lý Trạch Nhân có thể nói là khách quen của nhà anh.

Lý Trạch Nhân là người bình dị, dễ gần, đối với người bệnh rất tâm huyết. Bất kể là đêm hôm khuya khoắt, hay mưa to gió lớn, chưa lần nào Phương Đông Dạ cần, mà ông để cho anh thất vọng cả. Chính vì vậy, mặc dù mẹ đã qua đời nhiều năm, nhưng mỗi khi Phương Đông Dạ nghĩ tới Lý Trạch Nhân, trong lòng vẫn không quên được mảnh ân tình đó.

"Bé Dạ. Là cháu sao?"

Lý Trạch Nhân nghe thấy giọng nói của Phương Đông Dạ, vẻ mặt mừng rỡ, vội vàng đứng lên, đi tới trước mặt anh, cẩn thận đánh giá, ánh mắt lộ ra vẻ cảm động. Lúc ông thấy Vô Ưu và Nhạc Diễm, lại càng vui vẻ hơn:

“Kết hôn từ khi nào? Con cũng lớn như vậy rồi. Cũng không báo cho chú Lý một tiếng." Mặc dù nói trách cứ, nhưng bên trong không giấu được sự mừng rỡ, vui vẻ.

Đối với câu nói của Lý Trạch Nhân, Phương Đông Dạ chỉ mỉm cười thay trả lời. Bởi, anh không muốn nói dối chú Lý, cũng không muốn ngả bài ngay lúc này với Vô Ưu. Cho nên, im lặng chính là biện pháp tốt nhất.

"Viện trưởng, ông. . ."

Vô Ưu nghe viện trưởng nói như vậy, không nhịn được muốn thanh minh. Phương Đông Dạ liền vội vàng cắt ngang, nói chặn lại:

"Chú Lý, chúng cháu đến đây có việc muốn nhờ chú giúp." Phương Đông Dạ nhờ, chắc chắn Lý Trạch Nhân sẽ không từ chối, cho nên anh thẳng thắn nói luôn ý định của mình:

"Chúng cháu muốn cho Diễm làm một bài kiểm tra IQ, bởi thằng bé này thông minh quá mức."

"Không thành vấn đề."

Lý Trạch Nhân nghe xong yêu cầu nhỏ này, liền đồng ý luôn. Nhưng, Phương Đông Dạ lại bổ sung thêm, nói:

"Cháu hy vọng chú Lý giúp cháu, bất kể là kết quả thế nào, cũng không công bố ra ngoài."

Phương Đông Dạ vừa nói xong câu này, Lý Trạch Nhân liền lộ ra ánh mắt hoài nghi.

Phương Đông Dạ thành thật nói:

"Cháu muốn cho thằng bé có một tuổi thơ bình thường, mà không phải chịu nhiều gánh nặng trên người."

Lý Trạch Nhân hiểu ra, nhìn Phương Đông Dạ nói:

"Yên tâm, chú biết phải làm như thế nào. Đi theo chú."

Năm đó, kể từ sau khi đem kết quả kiểm tra chỉ số IQ của Phương Đông Dạ cho cha anh biết, thì cuộc sống của anh đã không còn bình thường nữa. Lý Trạch Nhân đến giờ vẫn còn nhớ rõ, cũng có cảm giác hối hận. Một đứa nhỏ 8 tuổi, chỉ vì là một thiên tài, sẽ không được đến trường đi học, mà phải chịu sự giáo dục đặc biệt.

Kết quả của sự giáo dục đó là gì? Sau mỗi lần gặp mặt, cậu bé càng ngày càng lạnh lùng hơn. Mỗi lần nhìn Phương Đông Dạ lộ ra vẻ mặt không nên có của một đứa trẻ, ông cũng đau lòng không thôi. Nhưng, lại không thể cứu vãn được. Cho nên, lúc này đây, coi như ông đền bù lỗi lầm trong quá khứ. Bất kể là kết quả như thế nào, ông cũng sẽ không công bố ra ngoài. Dù cho cậu bé này có là một thiên tài xuất chúng, có một không hai, ông cũng sẽ không nói ra.

...

"Hả? Trời ơi."

Sau khi có kết quả kiểm tra, Lý Trạch Nhân nhìn số liệu, không dám tin kêu lên. Chỉ số IQ 156. Đây quả thực là điều người ta không thể tin được. E rằng cậu bé, sẽ là người có chỉ số IQ cao nhất trên thế giới tính đến thời điểm này.

Phương Đông Dạ nhìn vẻ mặt khoa trương của viện trưởng, đưa tay về phía ông. Viện trưởng hiểu ý đưa bản báo cáo trong tay cho anh. Đọc xong kết quả, trên mặt Phương Đông Dạ lộ ra nụ cười thản nhiên. Chỉ số IQ của anh 148, không ngờ chỉ số IQ của con anh lại còn cao hơn cả anh.

"Này, kết quả như thế nào hả? Có phải có cái gì không tốt không?"

Vô Ưu thấy hai người họ, lúc thì kêu to, lúc thì cười, trong lòng lại cực kỳ lo lắng, mà ngược lại với vẻ hớn hở của hai người, Nhạc Diễm cứ như không có gì. Bởi, không ai biết rõ kết quả này hơn cậu.

"Đây."

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu nôn nóng không ngừng, thì đưa báo cáo kết quả cho cô. Vô Ưu nhìn những chữ số ngổn ngang trên tờ kết quả, xem không hiểu được.

"156? Có nghĩa là gì hả?"

Vô Ưu chỉ vào con số trên tờ báo cáo, nhờ viện trưởng Lý giải thích. Viện trưởng Lý kiêu ngạo nói:

"Trên thế giới, người có chỉ số IQ cao nhất là Einstein, chỉ số IQ là 160. Nhưng lại đã qua đời rồi, mà căn cứ theo số liệu báo cáo. . . ."

Vô Ưu nghe thế, ngại ngùng nói:

"Ông có thể nói đơn giản hơn một chút được không?" Điều này thật sự không thể trách cô. Sao ông ta lại đề cập đến Einstein làm gì. Trước kia hồi còn học đại học, cứ nhắc tới những người này, là Vô Ưu không nhịn được đau đầu.

Ách?

Viện trưởng Lý sửng sốt, Phương Đông Dạ vội vàng giải đáp đơn giản nhất cho Vô Ưu:

"Ý của chú Lý là, Bé Diễm là cậu bé thiên tài."

"Hả. Thật vậy sao? Thiên tài a!"

Vô Ưu sau khi nghe xong, vui mừng xông đến chỗ Nhạc Diễm, sau đó nâng cậu bé lên, hưng phấn cẩn thận đánh giá cậu từ trên xuống dưới. Bộ dáng yêu thương không muốn buông tay, giống như đây không phải là cậu nhóc Nhạc Diễm vẫn thường cãi nhau với cô vậy.

...

"Mẹ. Mẹ có muốn làm kiểm tra không."

Nhạc Diễm nhìn bộ dáng vui vẻ, chảy cả nước miếng của Vô Ưu, không nhịn được nói đùa. Ý của cậu là ám chỉ Vô Ưu ngốc nghếch, ai ngờ Vô Ưu nghe nói như thế, hai mắt mắt liền sáng lên, sau đó nói:

"Được a. Được a." Sau đó nhìn Viện trưởng Lý Trạch Nhân:

"Có thể không ạ?"

Vẻ mặt cô rất chờ mong, viện trưởng Lý đương nhiên rất vui lòng góp sức.

Nhìn viện trưởng Lý cho Vô Ưu làm bài kiểm tra, vẻ mặt Nhạc Diễm và Phương Đông Dạ thay đổi liên tục, vừa mong chờ, vừa sợ hãi.

Mong chờ vì họ cũng không biết chỉ số IQ của Vô Ưu là bao nhiêu. Còn sợ hãi vì, sợ Vô Ưu sau khi thấy kết quả của mình sẽ khóc. Ngay lúc hai người đang ngổn ngang suy nghĩ, cuộc kiểm tra đã xong. Giờ chỉ chờ cho ra kết quả.

"Chú Lý, cháu muốn hỏi. Chỉ số IQ được phân chia như thế nào ạ?"

Trong lúc chờ đợi báo cáo kết quả, Vô Ưu thấy hứng thú hỏi. Viện trưởng Lý hòa ái giảng giải:

"Căn cứ theo biểu đồ Standford-Binet V, chỉ số IQ được chia ra các loại: IQ trên 140: là người có tài năng cực cao, cũng chính là thiên tài; từ 110~120: thông minh; từ 90~110: trên trung bình; từ 80~90: trung bình; từ 70~80: vừa tới mức trung bình; từ 60~70: dưới mức trung bình; 50~60: chậm phát triển; từ 25~60: thiểu năng; dưới 25: thiểu năng mức độ cao."

"Oh, thì ra là như vậy hả."

Vô Ưu gật đầu đã hiểu. Đúng lúc này, báo cáo đi ra. Vô Ưu hưng phấn vội vàng nói:

"Có rồi, có rồi."

Viện trưởng Lý nhìn bộ dáng đáng yêu của Vô Ưu cười cười, sau đó đi đến lấy kết quả.

"Hả?"

Sau khi xem kết quả của Vô Ưu, Viện trưởng Lý phát ra tiếng kêu kinh ngạc, giống như lúc vừa xem xong kết quả của Nhạc Diễm. Sau khi nghe thấy tiếng kêu, trong lòng Nhạc Diễm và Phương Đông Dạ cũng không nhịn được run lên. Xem ra tình huống so với bọn họ nghĩ còn thảm hơn rồi.

"Thế nào? Kết quả thế nào?"

Cả căn phòng vì điều này mà không khí như bị đè nén, thế nhưng Vô Ưu lại không biết gì, vẻ mặt chờ mong nhìn kết quả báo cáo trong tay viện trưởng. Viện trưởng nhìn ánh mắt soi mói của cô, mồ hôi cũng chảy ra rồi. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cười khan hai tiếng, nói dối thiện ý:

"Ha ha, rất đáng tiếc, không phải thiên tài. Chỉ là một người bình thường thôi."

Vô Ưu nghe xong, chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng cũng không cảm thấy thất vọng, bởi cô cũng biết, chính mình tuyệt đối sẽ không thể là thiên tài. Song, cô vẫn cảm thấy hứng thú nên hỏi:

"Vậy cụ thể là bao nhiêu ạ?"

Viện trưởng nghe Vô Ưu gặng hỏi kỹ càng, tay bắt đầu run lên. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn, nhìn về phía cha con Phương Đông Dạ cầu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Sóng gió chỉ số IQ (5)

Chỉ số IQ của Phương Đông Dạ 148, đã làm cho Lý Trạch Nhân cảm thấy rất khó tin rồi. Bây giờ con trai anh, ngoài dự đoán của mọi người, lên tới 156. Vốn tưởng rằng, con ưu tú như vậy, chỉ số IQ của mẹ cũng không thể thấp. Nhưng, ai ngờ kết quả lại thế này chứ!

80!

Giữa mốc vừa tới trung bình và trung bình. Nói cách khác, chỉ số IQ của cô ngay cả trung bình cũng chưa đạt được.

Lý Trạch Nhân nhìn đôi mắt to thuần khiết của Vô Ưu, hai mắt ông mở to, nhìn cha con Phương Đông Dạ cầu cứu.

Phương Đông Dạ mặc dù có cái đầu thông minh, nhưng chỉ là ngoại trừ những việc có liên quan đến Vô Ưu. Là chuyện liên quan đến Vô Ưu, anh sẽ không thể đối phó bình thường được. Tưởng tượng đến cảnh sau khi Vô Ưu nhìn kết quả, tâm trạng chắc là rất tồi. Anh thấy rất hối hận, sao lúc đầu không ngăn cản việc Vô Ưu đòi làm bài trắc nghiệm. Hiện tại dĩ nhiên càng bất lực rồi.

"Ông ơi, cho cháu xem với ạ."

Nhạc Diễm đi đến, nhìn kết quả trắc nghiệm, trên mặt là một mạt cười khổ. Cậu bé vốn tưởng, chỉ số IQ của mẹ có thấp đến đâu, cũng phải trên 90, lại không ngờ, chỉ tới 80.

Làm sao bây giờ?

Làm Nhạc Diễm cũng thấy khó rồi. Cậu bé cũng không muốn cho Vô Ưu thấy kết quả này. Không biết lần này, sử dụng chiêu lừa có được không đây?

"Cho mẹ xem một chút."

Lúc Nhạc Diễm đang suy nghĩ biện pháp, Vô Ưu đã giật luôn bản kết quả trắc nghiệm. Thật ra, cô đã muốn làm như thế từ sớm rồi, nhưng lúc nãy là viện trưởng cầm, cô không thể vô lễ ra tay đoạt lấy được. Nhưng bây giờ rốt cuộc đã trong tay con, cô đương nhiên không thèm khách khí rồi.

Xong rồi!

Ôi trời!

Làm sao bây giờ?

Viện trưởng, Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ, ngay sau khi thấy Vô Ưu đoạt lấy bản kết quả, trên mặt ai cũng lộ ra vẻ hoảng hốt, không nhịn được đều trở lên căng thẳng, lo lắng nhìn cô. Mọi người đều sợ cô nhìn thấy sẽ bị đả kích lớn.

Vô Ưu sau khi nhìn báo cáo chỉ số IQ 80, ngoài dự đoán của mọi người, vẻ mặt thế nhưng không có biến hóa gì lớn. Bởi vì đối với Vô Ưu, mỗi bài thi hay kiểm tra đều ở số điểm khoảng 60 mà nói, con số 80 này, cô nhìn vẫn rất vừa mắt. Có điều, cô đương nhiên cũng biết, đây không phải là cuộc thi, cho nên cô bắt đầu nghĩ lại cách tính chỉ số IQ viện trưởng vừa nói.

Như thế nào nhỉ?

Trên 140 là thiên tài. Từ 90~110 là trung bình. Dưới 25 là thiểu năng.

Vô Ưu cố gắng nhớ lại những điều viện trưởng nói, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ nhớ được có thế. 90 là trung bình, vậy 80 là gì nhỉ? Vô Ưu thật sự không nghĩ ra được, nhìn viện trưởng hỏi:

"Viện trưởng, người vừa mới nói, IQ 80 là gì ạ?"

"Ngốc!"

Nhạc Diễm không muốn viện trưởng khó xử, nửa đùa nửa thật nói. Vô Ưu sau khi nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đùng đùng, cắn răng nhìn Nhạc Diễm nói:

"Con nói cái gì? Có bản lĩnh nói lại lần nữa xem."

Vẻ mặt Vô Ưu đối với Nhạc Diễm chỉ hiện lên tia bất mãn, chứ không có chút buồn bã nào. Điều này làm cho Phương Đông Dạ và viện trưởng Lý không nhịn được thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, hai người cùng nhau nhìn về phía Nhạc Diễm, xem thằng nhóc thiên tài này giải quyết chuyện này như thế nào.

"Mẹ không được kích động, nghe con nói đã."

Nhạc Diễm thấy mẹ lại sắp áp dụng bạo lực, vội vàng đưa hai cánh tay nhỏ bé giơ lên trước mặt, ra vẻ đầu hàng. Người ta đều nói, không giết người nộp vũ khí đầu hàng mà. Nhạc Diễm cũng cầu xin tha thứ rồi, Vô Ưu đương nhiên cũng không làm khó cậu bé. Cô cười nói:

"Tốt nha. Vậy con nói đi, con vừa mới nói "ngốc" là có ý gì hả?"

Nụ cười đến là khả ái, nhưng Nhạc Diễm biết, không phải là không có chuyện gì, nói không tốt, sẽ khó tránh khỏi bị ăn đòn.

Liều mạng! Ai bảo đây là mẹ cậu chứ!

Nhạc Diễm trong lòng thật bất đắc dĩ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại nổi lên nụ cười yêu thương. Cậu bé từng bước đi tới chỗ Vô Ưu, lúc đến gần, cậu bé kéo kéo áo cô, ý bảo cô ngồi xuống.

"Để làm gì?"

Vô Ưu cúi xuống nhìn bộ dạng thần thần bí bí của cậu bé. Nhạc Diễm ám chỉ cô đưa tai lại gần. Chờ đến lúc Vô Ưu ghé sát tai lại, cậu bé nói:

"Mẹ, cái loại kiểm tra này phải có kỹ xảo. Mẹ cái gì cũng không chuẩn bị, trả lời lung tung, không phải ngốc thì là gì hả?"

Vô Ưu xoay đầu nghiêm túc nhìn con, mặt tràn đầy khó tin, giống như đang hỏi, thật như vậy sao? Nhạc Diễm nhìn ra sự giao động của Vô Ưu, liền nói lớn tiếng:

"Lần kiểm tra vừa rồi không tính. Mẹ muốn làm kiểm tra lại một lần nữa."

Làm kiểm tra một lần nữa!

Mỗi người đều chỉ trắc nghiệm một lần, bởi vì loại trắc nghiệm này, nếu làm nhiều lần sẽ cho các kết quả khác nhau.

Nhạc Diễm đương nhiên biết rõ, sở dĩ kết quả của cậu giống với lần đầu, là do lần trắc nghiệm lúc nãy, cậu trả lời giống hệt lần đầu tiên. Kỳ thật, sau đó cậu đã tìm hiểu nghiêm túc, cũng biết hết toàn bộ đáp án chính xác. Cho nên nói cho đúng, nếu cậu muốn có kết quả cao hơn, thì vừa rồi làm trắc nghiệm đã làm được rồi.

"Bé Diễm, làm trắc nghiêm một lần nữa có được không?"

Phương Đông Dạ và viện trưởng chưa phát biểu ý kiến, Vô Ưu không khỏi lo lắng nói. Cô có chút hơi sợ, nếu như lần này kết quả lại giống lần trước, thì xong rồi. Bình thường cô thi lại, điểm số cũng thường không cao hơn lần đầu là bao.

Thành tích này của Vô Ưu đã được ghi vào lịch sử, Nhạc Diễm cũng đã sớm nghe qua chuyện nay, cho nên, cũng rất hiểu tâm trạng cô.

"Đến đi."

Nhạc Diễm vừa đẩy Vô Ưu đến trước máy, vừa nghiêm túc nói:

"Mẹ, mẹ không cần phải sốt ruột, cứ từ từ làm. Mẹ xem, rõ ràng là trắc nghiệm trong 50 phút, thế mà lần trước mẹ chỉ làm có 30 phút, căn bản là không dùng hết thời gian."

Vô Ưu cảm thấy rất đúng liền gật đầu. Đúng vậy, chẳng khác nào nộp bài thi sớm.

Nhạc Diễm nhìn vẻ mặt Vô Ưu, dụ dụ dỗ dỗ nói:

"Lần này mẹ từ từ trả lời, không được gấp gáp. Những câu hỏi đều có quy luật, mẹ phải xem từ từ, cẩn thận, nghiêm túc, mẹ hiểu không?"

Uh!

Sau khi được khích lệ, Vô Ưu trở nên tràn đầy tự tin.

Phương Đông Dạ và viện trưởng rốt cuộc đã ngộ ra. Thiên tài đúng là thiên tài! Biết sử dụng chiến thuật tác động tâm lý. Khích lệ vốn là một loại sức mạnh thần bí, nó có khả năng biến rất nhiều chuyện không thể thành có thể. Vô Ưu đã được khích lệ, hơn nữa còn được Nhạc Diễm chỉ bảo qua loa. Bọn họ đoán chừng, kết quả trắc nghiệm lần này sẽ không như lần trước.

Bíp… bíp… bíp…

Ba người giống như những tên ngốc, cứ ngồi không chờ, không dám nói câu nào, cũng không dám cử động, chỉ sợ quấy rầy đến Vô Ưu. Thời gian lúc này trôi qua thật khó khăn, cho nên vừa nghe tiếng báo hết giờ, ba người mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng, Vô Ưu lại hô lên:

"Hả, mình còn chưa làm xong, sao đã hết giờ rồi?"

Bộ dáng bĩu môi của Vô Ưu, làm cho ba người vốn đang tràn đầy tin tưởng, là kết quả lần này so với lần trước sẽ tốt hơn, lập tức không biết như thế nào nữa.

Quên mất không nói với mẹ, không được cẩn thận quá mức rồi!

Nhạc Diễm thật sự có chút lo lắng. Sợ mẹ vì quá để ý câu trước, mà làm chậm trễ câu sau. Nếu mà như vậy, kết quả thật sự không khả quan rồi.

Tạch…tạch…tạch…

Vừa mới lúc nãy còn cảm thấy thời gian một ngày dài như một năm, bây giờ lại muốn thời gian ngừng lại. Lúc này thật không muốn biết đáp án, thế nhưng, âm thanh phát ra báo hiệu kết quả trắc nghiệm đã có.

...

Ba người cùng nhìn nhau.

Không ai chịu đi lấy kết quả, cứ như đó là một tai họa ghê gớm vậy.

"Tôi đột nhiên nhớ ra công ty có chuyện quan trọng phải xử lý. Vô Ưu, chúng ta phải trở về công ty ngay lập tức."

Phương Đông Dạ hiện giờ chỉ có cách dẫn Vô Ưu chạy trốn. Viện trưởng cũng rất phối hợp vội vàng nói:

"Thật thế sao? Thế thì đi nhanh đi. Nhanh lên."

"Rất quan trọng sao? Vậy chúng ta đi nhanh lên."

Vô Ưu đầu óc đơn giản, giống hệt hồi trước đi học. Rõ ràng vừa học xong bài này, đến khi học xong bài sau, lại quên luôn bài trước. Bây giờ cũng đúng như thế, Phương Đông Dạ vừa nói sang chuyện khác, thế là đã quên luôn chuyện kết quả trắc nghiệm.

Ngay lúc Phương Đông Dạ đang nhảy cẫng lên vì đã thành công lừa được Vô Ưu, một giọng nói bất ngờ vang lên:

"Không xem kết quả một chút rồi hãy đi sao?"

"Đúng vậy a. Suýt nữa quên."

Vô Ưu vừa nói vừa quay lại lấy kết quả. Phương Đông Dạ không dám tin nhìn Nhạc Diễm, không biết thằng nhóc này có phải điên rồi không. Nhạc Diễm nhìn anh cười đắc ý. Cậu bé sở dĩ nói như vậy, là có lí do của cậu. Thực ra, trong màn hỗn loạn lúc nãy, cậu đã len lén xem qua kết quả rồi. Sau khi xác định là tin tốt, cậu mới dám làm như thế.

"Oa, 92 nha."

Tiếng reo hò của Vô Ưu làm phá tan không khí khẩn trương. Cô cầm bản kết quả cực kỳ hưng phấn, hão huyền nói:

"Đấy là tôi còn chưa có làm xong. Nếu như tôi làm xong hết, điểm số nhất định sẽ cao. Nói không chừng cũng sẽ hơn 140 nha."

Nghe Vô Ưu nói xong, ba người đều ngại ngùng cười.

"Được rồi. Không phải công ty còn có việc sao. Đi nhanh nào."

Nhạc Diễm thật sự không muốn ở đây mất mặt thêm, cậu thực sự sợ mẹ nhất thời nổi hứng, rồi đòi làm lại trắc nghiệm lần nữa. Cậu bé đã chịu đựng đến mức cực hạn rồi. Cứ như vậy, một nhà ba người, đến vội vã, đi cũng vội vã.

...

Sao khi chia tay viện trưởng, ba người đang đi trên đường, Vô Ưu nhìn vẻ mặt ung dung của Phương Đông Dạ và Nhạc Diễm, không nhịn được thúc giục:

"Hai người nhanh lên một chút đi, nếu không sẽ chậm trễ chính sự đó."

"Cái đó, tôi đột nhiên nhớ ra. Chuyện đó tôi đã giao cho thư ký Bùi xử lý rồi."

Phương Đông Dạ còn muốn cùng Vô Ưu đưa Nhạc Diễm đi khu vui chơi, để cho con mình phấn chấn. Anh cũng thật sự không muốn quay về công ty. Vô Ưu nghe anh nói thế, nhìn anh do dự hỏi:

"Thật thế sao?"

Không biết có phải vì mới làm trắc nghiệm IQ, mà cô phát hiện chuyện này có nguyên nhân không, ánh mắt tản ra sự hoài nghi. Phương Đông Dạ thấy vậy cũng có chút chột dạ, song anh vẫn khẳng định nói:

"Thật. Đương nhiên là thật rồi."

Vô Ưu sau khi nghe Phương Đông Dạ nói xong, không nhịn được hỏi:

"Chỉ số IQ của anh bao nhiêu?"

Nhanh quên như vậy, chắc chắn không cao được. Trong lòng Vô Ưu nghĩ.

"148."

Phương Đông Dạ trả lời theo phản xạ. Sau khi nghe câu trả lời, Vô Ưu hơi sửng sốt, sau đó dừng bước lại, nhìn nhìn Phương Đông Dạ, lại nhìn nhìn Nhạc Diễm. Sau đó nói:

"Thiên tài có rất nhiều sao?"

Cô không phải là đang nghi ngờ cái gì chứ?

Trong lòng Phương Đông Dạ và Nhạc Diễm cùng lúc xuất hiện câu hỏi này.

"Oa, hai cha con kia thật giống nhau. Ba trông thật mê người, còn con thật đáng yêu."

Giọng nói truyền đến thật đúng lúc nha. Tình huống lập tức trở nên càng căng thẳng. Nếu như vừa rồi Vô Ưu chỉ là nghi ngờ, thì bây giờ lại càng bức thiết muốn biết rõ ràng.

"Tổng giám đốc, anh năm năm trước có đến qua 'Diễm' không?"

Vô Ưu nghiêm túc nhìn chằm chằm Phương Đông Dạ, đem hết sự nghi ngờ trong lòng nói ra không chút nào che đậy.

Có lẽ bây giờ là một cơ hội tốt để nói rõ. Phương Đông Dạ nghĩ xong, nhìn về phía Nhạc Diễm, muốn trưng cầu ý kiến của cậu. Nhạc Diễm nhẹ nhàng lắc đầu. Cậu bé hiểu rõ mẹ. Mặc dù cái bộ dáng bây giờ, làm cậu bé có cảm giác rất xa lạ, nhưng, cậu bé khẳng định, đây không phải là dấu hiệu tốt, cho nên, bây giờ không phải là thời cơ tốt để nói.

Phương Đông Dạ nhìn hiểu ý con mình, nhưng, việc nói dối, giống như là đi vay nặng lãi vậy, càng ngày càng nhiều. Hôm nay anh nói dối một câu, thì ngày mai sẽ phải dùng rất nhiều câu nữa để củng cố cho câu nói dối kia. Cứ như vậy, hậu quả không phải càng ngày càng khó cứu vãn sao!

Thấy được vẻ mặt chần chờ của Phương Đông Dạ, hai tròng mắt Vô Ưu bình thường luôn cười híp vào, lập tức sắc bén lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chủ nghĩa độc thân (1)

Phương Đông Dạ đang suy nghĩ xem có nên nói thẳng với Vô Ưu không, lại nhìn thấy ánh mắt sắc bén của cô, anh liền cảnh tỉnh đáp:

"Không có, tôi không có."

"Thật sao? Anh chắc chắn không vào đó? "

Cái đầu nhỏ ngốc nghếch của Vô Ưu, thế nhưng lúc này lại có sự tinh ranh hiếm có. Đối mặt với phủ nhận của Phương Đông Dạ, sự nghi ngờ trong mắt cô chỉ có tăng chứ không giảm. Cô nhìn nhìn Phương Đông Dạ, lại nhìn nhìn Nhạc Diễm. Hai người trông rất giống nhau, hơn nữa đều là thiên tài. Chỉ hai điểm cơ bản này thôi, cũng là điều cực kỳ khó tin rồi. Chính vì vậy, chỉ một câu nói của Phương Đông Dạ, không đủ thuyết phục được cô.

Mẹ sao thoáng cái như đã trở thành một người khác vậy hả?

Nhạc Diễm nhìn Vô Ưu, trong lòng có dự cảm cực kỳ xấu. Cậu bé ý thức rõ ràng, nếu như cha không xử lý tốt được vấn đề này, mẹ không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Tình huống có chiều hướng nghiêm trọng rồi. Phương Đông Dạ nhìn ánh mắt sắc bén chưa từng thấy của Vô Ưu, cũng cảm nhận được. Anh lúc này phải nhanh tạo ra một câu chuyện hợp lý, không chê vào đâu mới được. Nhưng, phải nói như thế nào đây? Nói không đến đó, rõ ràng rất khó làm cô phục. Nói sang chuyện khác? Hiện tại lúc này hoàn toàn không thể áp dụng được.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Trong lòng Phương Đông Dạ cũng cuống cuồng lên rồi. Nhưng, khi nhìn Vô Ưu, vẻ mặt anh vẫn không lộ ra chút bối rối nào. Bộ dáng như đang chăm chú, tự hỏi, miệng thì không ngừng lẩm bẩm:

"Năm năm trước, năm năm trước, ở Diễm, ở Diễm. . ."

"Ah. Tôi nhớ ra rồi."

Phương Đông Dạ đột nhiên khoa trương hô lên một tiếng. Nhạc Diễm và Vô Ưu nghe thấy, ánh mắt hơi hoảng hốt.

Cha điên rồi sao? Định thú nhận ư?

Chẳng lẽ anh ta thật sự là cha của bé Diễm!

Trong mắt Nhạc Diễm và Vô Ưu đều lộ ra những suy đoán riêng. Phương Đông Dạ vừa nhìn đã biết luôn. Anh nghiêm túc nói:

"Thực ra năm năm trước tôi có đến "Diễm", hơn nữa còn quen được một người, một người rất đặc biệt."

Đúng là anh ta?

Vô Ưu có một loại ý nghĩ thôi thúc muốn bỏ chạy, còn Nhạc Diễm lộ ra ánh mắt ngờ vực. Lời nói của cha cậu rất mập mờ, làm người khác không ngừng suy nghĩ viển vông. Nhưng, ánh mắt cha không thể lừa được người, rõ ràng bên trong đã lóe ra sự tự tin. Xem ra cha cậu đã nghĩ ra đối sách rồi.

"Là ai vậy?"

Vô Ưu cố lấy hết dũng khí, hỏi ra câu này. Nhạc Diễm nhìn Phương Đông Dạ cảnh cáo, ý nói, đừng có đùa. Mặc dù Nhạc Diễm rất thích trêu chọc Vô Ưu, nhưng, đó là những chuyện nhỏ. Hôm nay Vô Ưu căng thẳng bất thường, điều này nói cho cậu biết, trong lòng mẹ đang tràn đầy khủng hoảng cùng bất an.

Yên tâm đi!

Phương Đông Dạ nhìn Nhạc Diễm cười nhạt, trấn an một câu không cần lên tiếng. Thật ra, cho dù Nhạc Diễm không cảnh cáo anh, anh cũng không định làm quá mức. Dù sao việc nói dối, không sớm thì muộn cũng có ngày bị vạch trần, cho nên, nếu hôm nay anh vượt quá giới hạn, thì hậu quả khẳng định sẽ càng nghiêm trọng.

Phương Đông Dạ không thừa nước đục thả câu, nói ra đáp án:

"Phi. Đông Cung Phi. Bạn tốt của tôi."

"Hả?"

Đáp án ngoài dự đoán của mọi người, làm Vô Ưu đang quá mức khẩn trương, có chút không phản ứng được. Nhưng, cũng chỉ là nhất thời mà thôi, một lát sau, cô lại hỏi:

"Trừ lần đó ra, anh cũng không gặp người nào khác, hay cũng không phát sinh chuyện gì đặc biệt sao?"

Cô chưa tin. Điều này chưa làm cô tin. Những điều này đều nằm trong dự liệu của Phương Đông Dạ. Anh vừa cười, vừa nói:

"Vô Ưu, cô làm sao vậy? Rút cuộc cô muốn nói gì hả?"

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu vẻ đầy ngờ vực. Anh đặt câu hỏi ngược lại cho cô, ra vẻ không hiểu cô hỏi thế là có ý gì.

"Được. Vậy tôi hỏi anh, năm năm trước, anh có gặp tôi ở "Diễm" không? Rồi xảy ra…"

Do rất kích động, Vô Ưu thiếu chút nữa đã nói ra ba chữ "tình một đêm" rồi. Nhưng, sau cùng, đã kịp thời dừng lại. Phương Đông Dạ cười hề hề, nửa đùa nửa thật:

"Sao vậy? Sẽ không phải là cô xảy ra tình một đêm với người ta chứ? Tên nhóc này chính là phần thưởng sao?"

Không thể không bội phục Phương Đông Dạ. Giả bộ chuyện kia đúng như thật. Giống như thực sự không phải là anh vậy.

"Thật sự không phải là anh?"

Mặt Vô Ưu đã đỏ bừng rồi, nhưng vẫn muốn kiên trì có được đáp án. Phương Đông Dạ vô tội hỏi:

"Tại sao cô nghi ngờ là tôi? Dáng vẻ người kia rất giống tôi sao?"

Phương Đông Dạ hỏi như thế, làm Vô Ưu có chút chột dạ. Cô cũng không thể nói, cô không nhớ rõ.

"Anh rất giống con trai tôi."

Vô Ưu đưa ra một ví dụ gián tiếp. Phương Đông Dạ liền gật đầu, sau đó khẳng định nói:

"Đúng là rất giống nha. Nhưng, vì chúng tôi giống nhau, đều rất tuấn tú, nên cô kết luận bừa chúng tôi là cha con sao?"

Đúng vậy?

Như vậy có vẻ rất cẩu thả rồi. Không phải đang ở trong bệnh viện sao? Có thể nhờ người ta làm xét nghiệm ADN. Trên TV đều làm như vậy. Nghĩ vậy, mắt Vô Ưu liền sáng lên.

"Nếu như cô thực sự nghi ngờ lời nói của tôi. Vậy, đi làm xét nghiệm AND đi!"

"Hả?"

Vô Ưu bị Phương Đông Dạ mỉa mai, khiến cho choáng váng. Đồng thời, nhìn thái độ quả quyết của anh, trong lòng bắt đầu giao động. Chẳng lẽ mình thật sự đã hiểu lầm? Nhưng, chuyện như thế này không thể qua loa được. Vậy, cứ làm xét nghiệm AND đi. Tiếc là, khi Vô Ưu trong lòng vừa đồng ý, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Phương Đông Dạ đã mở miệng giành trước.

"Vô Ưu, nếu như cô thật sự hoài nghi, tôi làm xét nghiệm AND cũng không sao. Dù sao thì, chúng ta sau này vẫn còn làm việc cùng nhau. Nếu như để hiểu lầm như vậy, đối với cả hai đều không phải là điều tốt."

Phương Đông Dạ nói thấu tình đạt lí, Vô Ưu nghe thấy rất thỏa đáng, gật đầu.

Chính là bây giờ!

Phương Đông Dạ thấy trong mắt Vô Ưu bắt đầu xuất hiện sự tín nhiệm, trong lòng sáng lên, chộp luôn thời cơ nói:

"Vậy chúng ta lại đi làm phiền chú Lý lần nữa vậy."

Vừa nói, vừa xoay người, điệu bộ như đi thật.

Ngay lúc Vô Ưu vừa xoay người định đi theo, Phương Đông Dạ giống như vô tình nói:

"Vô Ưu, nếu như tôi đã gặp cô, tôi nhất định sẽ không thể quên. Dù sao, cơ hội gặp đồng bào Đài Loan trong câu lạc bộ cao cấp như "Diễm" ở Pháp, cũng không có nhiều."

Nước Pháp?!

Vô Ưu sau khi nghe xong, lập tức dừng bước. Sau đó kêu to, hỏi Phương Đông Dạ:

"Anh vừa nói gì? Nước Pháp? Ý anh là nước Pháp sao?"

Phương Đông Dạ đang đi phía trước Vô Ưu, sau khi nghe tiếng kinh hô của cô, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Nhưng, khi anh quay lại, vẻ mặt lập tức biến thành vô tội.

"Đúng vậy, ở Pháp. Có vấn đề gì sao?"

Phương Đông Dạ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Vô Ưu. Vô Ưu buồn bực hỏi:

"'Diễm' không phải ở tại Đài Loan sao? Sao lại ở nước Pháp?"

"Mẹ, ngay cả con cũng biết "Diễm" là một câu lạc bộ cao cấp mang tính quốc tế. Rất nhiều nơi trên thế giới đều có. Mẹ không phải là không biết chứ?"

Nhạc Diễm lúc này cũng gia nhập vào phe của Phương Đông Dạ, giúp anh một tay. Vô Ưu sau nghi nghe Nhạc Diễm nói xong, mới biết, thì ra "Diễm" "khủng" như vậy, mang tính quốc tế nha, chẳng trách điều kiện làm hội viên lại hà khắc như vậy.

Vô Ưu mặc dù biết, bản thân mình vừa rồi gây chuyện náo loạn, nhưng, vẫn hỏi lại lần nữa:

"Nói cách khác, năm năm trước, tổng giám đốc thực sự đang ở Pháp sao?"

Gật đầu a! Gật đầu một cái, chuyện này liền giải quyết xong. Phương Đông Dạ tự nhủ như vậy. Anh biết, chỉ cần anh gật đầu, câu chuyện bịa đặt này sẽ hoàn toàn thành công. Nếu không phải tình thế bắt buộc, anh thực sự không muốn lừa gạt Vô Ưu. Trong lòng anh sau khi nói thầm câu 'xin lỗi' với Vô Ưu, liền gật đầu, nói khẳng định:

"Năm năm trước, chúng tôi ở Pháp."

...

Hiểu lầm rồi. Mắc cỡ chết đi được.

Bọn họ khẳng định cũng đoán ra rồi. Đoán ra chính mình không biết được cha bé Diễm là ai.

Vô Ưu lại xoay người lần nữa, vẻ mặt xấu hổ bước nhanh ra hướng cửa bệnh viện. Phương Đông Dạ nhìn theo bóng lưng Vô Ưu, thở phào một hơi, còn Nhạc Diễm nghiêm túc nói:

"Con có cảm giác, hai ngày nay, mẹ có chút không bình thường."

"Không bình thường như thế nào?"

Phương Đông Dạ vội vàng hỏi. Nhạc Diễm chỉ lắc đầu, sau đó nói:

"Con nghĩ, trong lòng mẹ hẳn có chuyện gì đó. Mẹ khóc, một mực muốn dẫn con đi gặp bác sĩ. Lúc ấy, trong mắt mẹ chứa đầy lo lắng, sợ hãi, con chưa từng thấy qua. Mới vừa lúc nãy, mẹ như đã trở thành người khác vậy."

Nhìn Nhạc Diễm nhíu chặt mày phân tích, Phương Đông Dạ cũng cảm thấy được sự tình không bình thường.

"Tìm một cơ hội, con thử hỏi một chút?"

Phương Đông Dạ nói như không. Bây giờ anh mới phát hiện, thì ra, anh hiểu quá ít về Vô Ưu. Ngoại trừ biết cô là người rất đơn thuần, ngốc nghếch ra, thì anh chẳng biết gì nữa. Ngay cả nguyên nhân trước đây, vì sao cô chủ động đến gần mình cũng không biết.

"Có cơ hội, con sẽ thử."

Nhạc Diễm nói, nhưng có vẻ rất không tự tin. Bởi vì người như Vô Ưu, trong lòng đã muốn giấu giếm, nhiều năm như vậy cũng không nói, giờ muốn cô nói ra, quả là rất khó.

Trong khi hai cha con đang nghiêm túc thương thảo ở một chỗ, thì Vô Ưu sau khi đi ra khỏi cửa mới phát hiện, hai người kia chưa đi ra. Cô liền quay trở lại, sắc mặt vẫn như cũ, có chút mất tự nhiên nói:

"Sao hai người còn chưa đi hả? Còn có việc gì sao? "

"Không . . ."

Phương Đông Dạ vừa mới nói được một từ, Nhạc Diễm liền cười cắt ngang:

"Cái gì mà không. Có. Đương nhiên là có a. Không phải là mẹ muốn làm xét nghiệm AND sao? Không làm nữa hả??"

Vô Ưu nhìn bộ giáng giễu cợt, ghê tởm của Nhạc Diễm, tức giận nghiến răng nghiến lợi. Trong lòng cô không nhịn được khóc thét lên, cô rút cuộc trộm được "hạt giống" của ai vậy hả? Vừa sinh ra đã là một tên nhóc ác ma. Ngay trước mặt người ngoài, một chút mặt mũi cũng không chừa lại cho cô. Phương Đông Dạ còn lại cũng hùa theo, nửa thật nửa đùa nói:

"Khỏi cần làm xét nghiệm AND. Tôi trực tiếp thừa nhận. Dù sao, tôi cũng rất thích tên nhóc này."

Anh mặc dù đang nói đùa, nhưng là gián tiếp biểu đạt tâm ý với Vô Ưu, cũng là muốn xem phản ứng của cô như thế nào. Nhạc Diễm hiểu rõ dụng ý của cha, nên nói:

"Được nha, chỉ cần chú lấy mẹ cháu, cháu liền trở thành con chú rồi."

"Mẹ sẽ không kết hôn!"

Vô Ưu nhìn hai người đang phối hợp đùa giỡn rất rôm rả, chốt luôn một câu. Giọng nói mặc dù nhỏ, nhưng sự kiên định không thể nghi ngờ.

Sẽ không kết hôn? Có ý gì đây?

Phương Đông Dạ nhìn Nhạc Diễm. Nhạc Diễm ra điều như đang suy nghĩ gì đó. Đúng vậy. Vấn đề là ở chỗ này. Trước kia, cậu bé mặc dù biết mẹ không muốn kết hôn, nhưng lại chưa bao giờ nói kiên định: sẽ không kết hôn! Chẳng lẽ, vấn đề là ở đây? Mẹ đã từng bị ai vứt bỏ sao? Đã từng chịu thương tổn?

Cái đầu nhỏ của Nhạc Diễm nhanh chóng vận hành, sau đó ngẩng đầu hỏi:

"Vậy, nếu cha con trở về tìm chúng ta, mẹ cũng không gả cho cha hả?"

"Không lấy chồng! Nếu như hắn thật sự xuất hiện, mẹ sẽ dẫn con bỏ đi thật xa, cho hắn ta cả đời cũng không tìm được."

Vô Ưu nghiêm túc trả lời, vẻ mặt cùng giọng nói rất kiên định. Phương Đông Dạ sau khi nghe xong đáp án này, nhìn Nhạc Diễm cảm kích, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn, vì vừa rồi mình đã lựa chọn nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 39: Chủ nghĩa độc thân (2)

Tình huống có vẻ thú vị rồi!

Nhạc Diễm và Phương Đông Dạ đều rất muốn biết tại sao, nhưng cũng đã nhận ra, Vô Ưu không muốn nói nhiều.

Vô Ưu tay chống nạnh, nhìn hai người một lớn, một nhỏ hỏi:

"Có đi hay không đây?"

Không biết có phải là do bị ảnh hưởng, chuyện mọi người nói hai người kia giống nhau hay không, mà bây giờ cô càng nhìn càng thấy giống, làm cô cứ có cảm giác là lạ.

Ánh mắt Vô Ưu vẫn mang theo vẻ hoài nghi, làm lòng Phương Đông Dạ cứ thấy thấp thỏm, bất an.

"Tổng giám đốc, anh có anh trai, hay em trai không?"

Vô Ưu nghĩ đến khả năng này, không nhịn được, hỏi luôn. Phương Đông Dạ nghe cô nói thế, không biết nên khóc hay cười. Anh trả lời đúng sự thật:

"Có một em trai cùng cha khác mẹ."

"Vậy. . ."

Vô Ưu còn chưa nói ra hết, Phương Đông Dạ đã cướp lời, bác bỏ luôn:

"Không thể là cậu ấy được. Khi đó, cậu ấy đang theo học ở Harvard."

Một người ở nước Pháp, một người ở nước Mỹ, xem ra, cha Nhạc Diễm thật sự không phải là bọn họ rồi.

. . .

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu rút cuộc cũng vứt bỏ phòng bị, liền thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc, xe vừa đến khu vui chơi, anh cho xe dừng lại.

"Giờ vẫn còn sớm, chúng ta vào đây chơi đi."

Phương Đông Dạ nói xong, lập tức được hưởng ứng. Vô Ưu nghe thấy được chơi, tâm trạng rối rắm lúc nãy cũng biến mất, cười nói:

"Được lắm. Tôi vẫn muốn đến đây chơi cùng Bé Diễm, nhưng tên nhóc này không thèm nể mặt."

Xí! Tiền đâu mà vào đây.

Trong lòng Nhạc Diễm không nhịn được phản bác. Được đi chơi thì thật là vui rồi. Nhưng, muốn vào đây chơi? Nói đến điều kiện kinh tế của bọn họ, sợ rằng sau khi chơi xong, thì phải ăn mì ăn liền một tháng đi. Hơn nữa, cho dù có đến, cậu bé cũng không muốn đi cùng mẹ. Với tính cách của mẹ, vừa cười, vừa hét, nghĩ đến đã thấy mất mặt rồi.

"Hôm nay coi như là làm phúc lợi cho nhân viên, tôi mời. Cô thích chơi gì cứ chơi nhé."

Phương Đông Dạ mời khách còn phải tìm lý do, bởi bây giờ anh thật sự có chút chột dạ, chỉ sợ Vô Ưu lại nghi ngờ gì nữa.

Cứ như vậy, ba người chơi vui vẻ đến khi khu vui chơi đóng cửa.

Cuộc đi chơi lần này, mỗi người đều có thu hoạch riêng. Nhạc Diễm nhìn ánh mắt hâm mộ của người khác, rút cuộc đã cảm nhận được, tâm trạng người một nhà ở chung một chỗ. Vô Ưu rút cuộc cũng thấy được mặt trẻ con chưa từng thấy của Nhạc Diễm, Còn Phương Đông Dạ, ở chơi một ngày, Vô Ưu đã thay đổi hẳn cách xưng hô với anh, từ ‘tổng giám đốc’ chuyển thành ‘Phương Đông Dạ’.

Phương Đông Dạ!

Mặc dù cách xưng hô này không phải làm anh rất hài lòng, nhưng ít nhất, so với danh ‘tổng giám đốc’ vẫn tốt hơn nhiều. Anh mong chờ đến một ngày, Vô Ưu sẽ gọi anh là “Dạ”. Nhưng, anh vẫn chưa biết được, vì sao cô lại không muốn kết hôn. Anh quyết định, sẽ từ từ tìm hiểu.

...

Từ khu vui chơi đi ra, ba người lại đi ăn tối cùng nhau, sau đó, Phương Đông Dạ đưa họ về nhà. Vô Ưu được đi chơi vui vẻ, ăn cũng no rồi, tâm tình trở nên cực kỳ tốt, vẻ mặt vì hưng phấn cũng đỏ hồng. Nhìn dáng vẻ Vô Ưu, Phương Đông Dạ không khỏi xúc động, thật muốn cắn cô một cái.

"Phương Đông Dạ, hôm nay thật sự rất cám ơn anh. Tạm biệt."

Vô Ưu cười nói lời từ biệt với Phương Đông Dạ. Mà Nhạc Diễm như còn đang lâng lâng, không nói gì.

"Tạm biệt."

Phương Đông Dạ cười gật đầu chào lại cô, vẻ mặt không muốn về chút nào. Vô Ưu xoay người đi về phía nhà mình, mà Phương Đông Dạ cũng đi theo

phía sau họ. Cô dừng lại, bực mình nhìn Phương Đông Dạ hỏi:

"Còn có việc gì sao?"

Phương Đông Dạ lắc đầu cười, ý nói mình không có chuyện gì.

"Oh."

Vô Ưu không biết làm gì, đành tiếp tục đi, nhưng Phương Đông Dạ vẫn cứ đi sau lưng cô. Cô không thể làm gì khác hơn, lại dừng lại lần nữa. Nghiêm túc hỏi:

"Phương Đông Dạ, có phải anh có chuyện gì không? Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, không sao đâu."

Cô cho là Phương Đông Dạ có chuyện gì đó, nếu không cứ đi theo cô làm gì hả?

"Tôi thật sự không có chuyện gì."

Phương Đông Dạ nhìn vẻ nghiêm túc của Vô Ưu, không khỏi buồn cười. Ngay cả khi cô cau mày cũng đang yêu như vậy. Vô Ưu nhìn vẻ nín cười của anh, không khách khí hỏi:

"Vậy anh đi theo chúng tôi làm cái gì hả?"

"Tôi không đi theo cô."

Vẻ mặt Phương Đông Dạ vô tội nói. Vô Ưu liền nheo mắt lại, đây là điềm báo trước cô đang tức giận. Cô bất mãn nói:

"Anh rõ ràng là đi theo, còn nói là không."

Phương Đông Dạ thấy cô thật sự đã tức giận, nên cười nói ra đáp án:

"Đừng tức giận, tôi thật sự không đi theo cô. Tôi về nhà mình. Nhà tôi cũng ở đây."

Sau khi nghe thấy đáp án, Vô Ưu không dám tin hỏi:

"Nhà anh cũng ở đây? Thật thế sao?"

Phương Đông Dạ gật đầu, sau đó đi qua người Vô Ưu, đi trước dẫn đường, không hề chần chờ đi tới ngay phòng cạnh phòng Vô Ưu, sau đó lấy ra cái chìa khóa quơ quơ, nói:

"Đây là nhà tôi."

"Oa, thật trùng hợp nha."

Vô Ưu sau khi nghe thấy tiếng "cạch" của cửa mở, vẻ mặt tỏ rõ kinh hỉ. Nhạc Diễm nhìn Phương Đông Dạ cười, xem ra cha cậu lần này vận dụng tối đa khả năng, quyết tâm bắt được mẹ rồi.

Nhạc Diễm đúng là rất vui mừng. Nhưng, trước hết phải tìm hiểu rõ ràng, vì sao mẹ không muốn kết hôn đã. Đây mới là mấu chốt để thành bại.

"Vào nhà tôi ngồi một chút không?"

Phương Đông Dạ hiếu khách hỏi. Nhạc Diễm giành trả lời trước:

"Con buồn ngủ rồi. Hôm nào chúng ta qua là được." Dù sao cũng không cần vào vội, cậu bé bây giờ phải lập tức gọi điện hỏi bà đã.

"Được rồi. Để hôm khác đi. Chúc ngủ ngon."

Phương Đông Dạ cũng không miễn cưỡng, bởi anh biết, Diễm cự tuyệt, chắc chắn là có lý do.

...

Nhạc Diễm sau khi lừa Vô Ưu đi tắm, vội vàng cầm lấy điện thoại.

"Bà bà, cháu là Bé Diễm."

Bà nội Vô Ưu sau khi nghe thấy giọng nói của cháu cưng, khuôn mặt già nua lộ ra nụ cười vui vẻ, nếp nhăn trên mặt càng rõ hơn, bà lão vui vẻ hỏi:

"Bé Diễm, trễ như thế này sao còn gọi cho bà bà? Có phải mẹ cháu lại vừa gây ra họa gì rồi không?"

Không biết Vô Ưu khi nghe được lời này có khóc không, giống như tất cả mọi người đều cho là, cô chỉ biết gây họa vậy.

Vô Ưu vừa tắm, vừa vui vẻ hát hò. Nhạc Diễm quay lại nhìn cánh cửa phòng tắm, sau khi xác định mẹ sẽ không thể nghe thấy mình nói gì, mới cẩn thận mở lời:

"Bà bà, cháu tìm được cha cháu rồi."

Bà bà vốn là một người tinh ý, cũng là một người thông minh, lại hiểu Nhạc Diễm nhất, cho nên nghĩ cậu bé không có nói dối. Hơn nữa, cậu còn hỏi bà lý do vì sao mẹ không muốn kết hôn.

"Mẹ cháu không biết chứ?"

Bà lão vừa nói xong câu này, Nhạc Diễm nghe biết luôn là mình đã tìm đúng người. Chắc chắn bà biết việc này. Vì vậy, Nhạc Diễm kể rõ ngọn ngành đầu đuôi tình hình cho bà nghe. Bà lão sau khi biết mục đích gọi điện của cậu bé, liền đem hết chuyện hồi nhỏ của Vô Ưu kể cho cậu. Nhạc Diễm sau khi nghe xong, trong lòng rất khó chịu.

Từ lúc cúp điện thoại đến giờ, cậu bé cứ nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng tắm.

Cậu cứ tưởng rằng, mẹ cậu ngốc nghếch, vô tâm vô phế, so với người khác chắc chắn vui vẻ hơn, nhưng lại không ngờ, mẹ đã chịu nhiều thương tổn đến vậy. Trong ngày sinh nhật, tận mắt thấy cha bỏ đi theo người phụ nữ khác, rồi lại tận mắt thấy mẹ vì đau buồn mà qua đời.

Chắc là rất đau khổ rồi, khóc rất nhiều đi.

Nhạc Diễm nghe tiếng Vô Ưu đang hát trong phòng tắm, dù không rõ, nhưng vẫn thấy được giọng điệu vui vẻ trong đó, tự nhiên, thấy rất tiếc thương cho tuổi thơ của mẹ.

"Bé Diễm, lấy giúp mẹ quần áo. Mẹ quên không mang vào rồi."

"Oh. Vâng."

Nhạc Diễm sau khi nghe thấy tiếng cầu cứu của mẹ, vội vàng vào phòng Vô Ưu lấy quần áo cho cô. Vì chuyện bà vừa kể, lần này cậu bé không mắng cô ngốc nghếch, cũng không giễu cợt chuyện mẹ vứt đồ bừa bãi. Dáng vẻ cậu bé ngoan ngoãn, ngược lại, làm Vô Ưu có chút không quen.

"Bé Diễm, sao hai mắt con đỏ vậy. Khổng phải là con khóc đấy chứ?"

Vô Ưu mở một nửa cánh cửa, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên của Nhạc Diễm hỏi. Nhạc Diễm ngang ngược nói:

"Mẹ mới khóc ý." Nói xong, nhét quần áo vào người cô.

Vô Ưu nhìn quần áo trong tay, lại nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mất tự nhiên của con, cười xấu xa nói:

"Cục cưng, có phải con muốn tắm cùng với mẹ không?"

Cô thật lâu rồi, chưa tắm chung với tên nhóc này. Mỗi lần cô muốn cùng tắm với cậu bé, cậu sẽ khoa trương mà nói cô là đồ "háo sắc".

Mẹ đang nói đùa để cậu vui vẻ?

Nhạc Diễm nghĩ vậy, lại dùng cái giọng khinh thường như mọi khi nói:

"Háo sắc. Mẹ từ từ tắm rửa đi. Con qua nhà chú Phương Đông chơi đây."

Nói xong, không thèm quay đầu, đi luôn. Vô Ưu nhìn Nhạc Diễm đã khôi phục lại vẻ bình thường, cười nói:

"Trở về sớm nha." Sau đó lại bắt đầu vừa tắm, vừa phát ra tiếng hát tru tréo dọa người, như quỷ khóc, sói gầm.

...

"Con nói, bởi vì chuyện của cha mình, nên Vô Ưu không muốn kết hôn?"

Phương Đông Dạ sau khi nghe Nhạc Diễm thuật lại, mặt liền trở nên rất khó coi. Giống như anh hận không thể quay ngược thời gian, đến bảo vệ cô, không để cô bị thương tổn vậy.

Phương Đông Dạ và Nhạc Diễm đều có suy nghĩ giống nhau. Đều nghĩ rằng, một người ngốc nghếch như Vô Ưu, so với người khác chắc chắn sẽ vui vẻ hơn. Nhưng bây giờ xem ra, không phải là như thế rồi. Một người rõ ràng không vui vẻ gì, nhưng lại cố làm cho mình sống vui vẻ, hơn nữa, phải thật là vui vẻ. Hắn cũng không dễ dàng gì?

Đại học ư? Người có chỉ số IQ như Vô Ưu, thế nhưng có thể thi vào đại học. Cô đã nỗ lực cố gắng như thế nào đây? Không quen bạn trai, không định kết hôn, nhưng để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bà nội, lại chạy đi tìm một người xa lạ để lên giường. Tâm trạng cô như thế nào đây?

Nghĩ đến năm năm trước, cùng Vô Ưu triền miên một đêm, Phương Đông Dạ không nhịn được thót tim lại. Nếu không phải anh xuất hiện đúng lúc, anh thật sự không thể tưởng tượng ra, chuyện kinh khủng gì sẽ xảy ra với cô nữa.

Phương Đông Dạ lúc nhỏ cũng có bất hạnh, cha anh cũng có người phụ nữ khác. Cũng vì vậy, mẹ anh bị bệnh nằm liệt giường. Anh hiểu rõ cái cảm giác này, nhưng, người nhạy bén như anh, thông minh như anh, cũng không thể chịu được. Tuy không đến mức hận đời, nhưng chí ít tính anh lạnh lùng. Còn Vô Ưu? Đối mặt với thống khổ cô vẫn cười, chẳng lẽ không có lúc nào cô khóc sao? Nếu như thực sự đã quên, vậy tại sao cô vẫn còn khăng khăng, không muốn kết hôn?

Cô không có quên, chỉ là đem nỗi khổ kia chôn chặt. Vui sướng chia sẻ với người, còn đau đớn thì giữ lại cho riêng mình.

Phương Đông Dạ cảm giác được tim mình đau ê ẩm. Đau quá. Nếu như nói là bởi vì thói quen, là bởi vì đã suy nghĩ về cô quá lâu, mà muốn chung sống cùng cô. Thì đến bây giờ, lại đang thay đổi rồi. Anh bây giờ chỉ muốn ôm cô vào lòng, bảo vệ thật tốt cho cô, giúp cô che gió che mưa, không để cô lại chịu tổn thương thêm nữa.

"Cha, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Nhạc Diễm bất lực nhìn Phương Đông Dạ. Sau khi cậu bé nghe xong chuyện của mẹ, cậu thực sự không biết làm thế nào nữa. Phương Đông Dạ lúc này thể hiện khí phách của một người cha:

"Mọi chuyện cứ để như trước kia đi. Việc kết hôn tạm thời không được nhắc tới. Cha sẽ làm cho mẹ dần dần yêu cha, thật lòng tiếp nhận cha."

Sau đó nhìn Nhạc Diễm, nghiêm túc nói:

"Chúng ta cùng nhau cố gắng, làm cho cô ấy dũng cảm đối diện với quá khứ."

Chỉ có cách can đảm đối mặt với đau đớn, mới có thể giũ bỏ được nó. Sợ thầy thuốc giấu bệnh, đem đau đơn giấu đi, thì hậu quả sau này sẽ càng khó tưởng tượng hơn.

Đạo lý này Nhạc Diễm hiểu, cho nên cậu ra sức gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều toát ra sự kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Mùi dấm chua nồng nặc (1)

Mấy ngày sau đó, Vô Ưu đối với việc sắp xếp lại tài liệu theo thứ tự đã rất quen rồi. Không tới một tiếng đồng hồ, cô đã sắp xếp xong mớ tài liệu mà Phương Đông Dạ đã làm lộn tung hết lên. Đánh dấu lại. Lại kiểm tra lại số trang một lần nữa. Cứ theo cái đà này, ước chừng, chỉ cần tới hơn nửa đêm, là cô có thể sắp xếp xong bản in tiếng Nga bộ truyện "Hồng Lâu Mộng" mất.

"Tổng giám đốc, tôi đã sắp xếp xong hết rồi."

Vô Ưu vẻ mặt tươi cười, đem tài liệu đã sắp xếp gọn gàng sang cho Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ sau khi nghe thấy giọng cô, liền vội vàng đóng tài liệu đang xem lại. Hành động quá nhanh, nhanh đến nỗi bất thường.

Cái đó rất quan trọng đi?

Vô Ưu suy đoán quả quyết, bởi vì cô chưa bao giờ thấy Phương Đông Dạ khẩn trương như vậy.

Phương Đông Dạ cũng ý thức được hành động của mình khả nghi đến mức nào, nhìn Vô Ưu cười cười xấu hổ. Khi xác định cô không vì vậy mà mất hứng, mới nói:

"Nhanh như vậy đã làm xong rồi sao? Cô làm việc thực sự nỗ lực nha."

Vô Ưu nghe được lời khích lệ của Phương Đông Dạ, trên mặt lộ ra nụ cười đầy tự tin. Cô lớn như vậy rồi, nhưng cũng chưa từng có ai tán dương cô như vậy, cho nên, cô thật sự rất vui vẻ.

Nhìn nụ cười tự tin trên mặt Vô Ưu, Phương Đông Dạ biết, bây giờ có thể chính thức giao việc cho cô rồi. Nghĩ vậy, anh đưa một phần văn kiện cho Vô Ưu:

"Vô Ưu, cô đánh máy lại phần hợp đồng này giúp tôi, những chỗ này phải sửa đổi địa chỉ, sửa lại chính xác nha."

"Tôi đánh máy sao?"

Vô Ưu vừa mới tràn đầy tự tin, thoáng cái đã chột dạ luôn rồi. Cô đánh máy như rùa bò, nếu để cô làm, nói không chừng sẽ làm chậm trễ việc mất. Phương Đông Dạ hiểu rõ suy nghĩ trong mắt Vô Ưu, anh cười nói:

"Sau khi đánh máy xong, in làm hai bản, giao cho tôi trước buổi họp xế chiều ngày mai."

Đây là phần hợp đồng được thảo ra để thương thảo với tập đoàn "Tử thần". Phương Đông Dạ đã sửa đổi một ít điều khoản cụ thể trong đó, cũng tăng thêm một vài nội dung. Buổi họp ngày mai, muốn đem bản hợp đồng mới cho đối phương xem. Nếu như đàm phán thành công, bản hợp đồng có giá trị 10 tỷ này sẽ được thực thi. Cho nên mới nói, đây là một phần công việc chính thức.

"Được. Tôi nhất định sẽ hoàn thành."

Vô Ưu vừa nghe nói xế chiều ngày mai mới phải đưa, cũng không sợ sẽ làm trễ nải công việc nữa. Bây giờ mới là 10h30 sáng, đến xế chiều ngày mai vẫn còn hơn một ngày nữa. Đánh máy bản hợp đồng 12 trang này, cũng không có vấn đề gì.

Vô Ưu lần đầu tiên nhận được công việc mới, bắt đầu đánh máy từng chữ, từng chữ một. Bộ dáng hết sức chăm chú, giống như trong thế giới của cô lúc này, trừ bản hợp đồng ra, các thứ khác đều không tồn tại.

Phương Đông Dạ nhìn bộ dáng Vô Ưu như vậy, ánh mắt hiện lên đầy sự thương tiếc. Nếu như cô có thể dũng cảm đối diện quá khứ, không hề bác bỏ chuyện hôn nhân, trong lòng "không lo" giống như cái tên "Vô Ưu" của cô, thì thật tốt biết mấy. Nghĩ vậy, anh lại mở văn kiện vừa khép lại ra, nhìn báo cáo điều tra thám tử tư đưa cho.

Nhạc Thiên Hàng. 53 tuổi.

Thông tin cá nhân: Trong trường Đại học, là sinh viên giỏi toàn diện. Năm 18 tuổi, với thành tích tốt nghiệp xuất sắc, đã vào làm việc tại tập đoàn "Tử thần" với vị trí thiết kế đồ họa. Năm 24 tuổi, kết hôn với bạn gái thời đại học Mộng Điền. Sau khi kết hôn chưa đầy một năm, sinh được một người con gái, đặt tên là Nhạc Vô Ưu.

Năm 30 tuổi ly hôn, con gái đi theo vợ cũ. Cùng ngày ly hôn, Nhạc Thiên Hàng đăng ký kết hôn với Hạ Mỹ Hà - con gái duy nhất của tổng giám đốc tập đoàn "Tử Thần" Hạ Nghiễm. Sau đó, lại sinh hạ được một người con gái, hiện đang du học tại Canada.

Ba năm trước đây, Hạ Nghiễm rút lui, Nhạc Thiên Hàng chính thức trở thành tổng giám đốc tập đoàn 'Tử Thần'.

Trong thời gian nhậm chức…

Phương Đông Dạ nhìn những thành tích huy hoàng ông ta đã đạt được từ lúc nhậm chức, khuôn mặt lộ ra nụ cười khinh thường. Một người vì danh lợi mà vứt bỏ vợ mình. Nếu là trước kia, bất kể người đó có thành tích huy hoàng cỡ nào, anh cũng tuyệt đối không bao giờ giao thiệp. Nhưng, lần này không giống như thế, đơn giản, bởi ông ta là người làm tổn thương Vô Ưu sâu sắc nhất, đồng thời cũng là người ảnh hưởng lớn nhất.

Tháo chuông phải tìm người buộc.

Nếu muốn tháo gỡ vướng mắc trong lòng Vô Ưu, thì việc đầu tiên phải làm chính là, để Vô Ưu dũng cảm đối mặt.

...

"Đừng uống nữa. Anh định buông thả như thế này đến khi nào hả??"

Bộp!

Choang!

Theo tiếng gào thét của Tề Rạng Đông, chai rượu trong tay Hoắc Lãng bị hất rơi xuống đất vỡ tan tành, phát ra âm thanh chói tai. Hai mắt Hoắc Lãng mông lung vì say, không quát tháo, cũng không kêu gào, chỉ từ từ ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt tức giận của Tề Rạng Đông, cười nói:

"Rạng Đông, là anh hả? Giúp tôi lấy rượu lại đây."

Tề Rạng Đông nhìn người trước mặt, quần áo nhăn nhúm, xốc xếch. Khuôn mặt trắng nõn của Hoắc Lãng cũng bắt đầu xuất hiện ria mép, hai tròng mắt vì rượu mà đỏ ngầu, lửa giận trong lòng hắn càng lúc càng cao.

Bộ dáng anh bây giờ trông thật chật vật, lôi thôi. Nhớ đến con người lịch lãm, phong độ một tháng trước, hắn thật hận không thể bóp chết Vô Ưu –

người đã làm tổn thương Hoắc Lãng. Hoắc Lãng đối với cô là một mảnh tình si, trên thế giới chẳng lẽ còn có người nào đối với cô tốt hơn Hoắc Lãng sao? Dốc sạch lòng, nhưng đổi lại, lại nhận được sự hờ hững, vô tình? Hắn thật sự muốn nhìn xem, Nhạc Vô Ưu bề ngoài đơn thuần kia, rốt cuộc ẩn giấu trong đó trái tim làm bằng gì, mà có thể độc ác đến như vậy?

Tề Rạng Đông nhất thời không chú ý, Hoắc Lãng lảo đảo đứng lên. Vì uống quá nhiều, anh không kiểm soát được bản thân, cho nên ngã trúng vào bàn trà.

"Đừng cử động! Anh định làm gì hả??"

Cũng may Tề Rạng Đông đã kịp thời đỡ được, nếu không, chắc chắn Hoắc Lãng đã bị vỡ đầu chảy máu rồi. Hoắc Lãng nhìn Tề Rạng Đông đang đỡ mình, vừa cười vừa nói:

"Ha ha, Rạng Đông, cám ơn anh."

Sau đó khó nhọc giơ tay lên, chỉ về phía tủ lạnh lờ mờ trước mặt nói:

"Anh giúp tôi lấy rượu lại đây được không?"

Uych!

Tề Rạng Đông thô bạo ném Hoắc Lãng đang cười ngô nghê lên ghế salon, sau đó đi qua, đưa tay nắm chặt ngực áo anh, vừa lay người, vừa tức giận quát:

"Cười. Vì sao phải cười? Muốn khóc thì khóc. Trong lòng đau khổ thì khóc, sao phải cười?"

Hắn thật sự giận tức điên lên rồi, không hiểu, sao lúc này anh có thể cười. Chẳng lẽ anh không biết, nhìn anh cười lúc này, so với khóc, làm người ta càng khó chịu hơn sao?

Hoắc Lãng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc của Tề Rạng Đông, lại cười.

"Tại sao tôi phải khóc hả. Ha ha." Vừa nói, vừa nhìn Tề Rạng Đông, ánh mắt khẩn cầu:

"Rạng Đông, giúp tôi đến quầy lấy rượu. Tôi muốn uống."

Tay Tề Rạng Đông nắm cổ áo Hoắc Lãng, càng lúc càng mạnh, mặt Hoắc Lãng theo đó, cũng càng lúc càng tới gần. Ngay lúc hai gương gần mặt chạm vào nhau, Tề Tề Rạng Đông liền đẩy mạnh Hoắc Lãng ra, làm anh lại ngã vào ghế salon lần nữa.

"Anh muốn uống rượu chứ gì? Được. Tôi cho anh uống."

Ánh mắt Tề Rạng Đông phát ra cái nhìn của dã thú, sau đó bước nhanh tới tủ lạnh phía trước, sau khi mở ra, phát hiện bên trong đã trống trơn, liền xoay người đi về phía hầm rượu, lấy xuống bốn bình rượu Hoắc Lãng đã cất kỹ ở trên, đặt tất cả lên bàn trà trước mặt Hoắc Lãng, sau đó mở ra một bình đưa tới trước mặt Hoắc Lãng.

Hoắc Lãng cười dịu dàng, đưa tay ra lấy.

Tề Rạng Đông nhìn Hoắc Lãng sống chết không biết sai, lại dám đưa tay ra lấy rượu. Lạnh lùng nói:

"Uống đi, chỉ cần uống một ngụm. Tôi lập tức đưa Nhạc Vô Ưu tới đây."

Nhạc Vô Ưu!

Cái tên Vô Ưu giống như lá bùa định thần vậy, rượu đã được đưa đến miệng Hoắc Lãng, vì cái tên này liền dừng lại. Khuôn mặt mạnh mẽ, giả vờ tươi cười, thoáng cái đã biến mất như không còn gì. Ánh mắt đau đớn nhìn Tề Rạng Đông, giống như tố cáo hắn tàn nhẫn vậy.

Lại đâm thêm vào vết thương của Hoắc Lãng, Tề Rạng Đông cũng thật sự không nhẫn tâm. Nhưng, hắn không biết hậu quả sau này sẽ như thế nào? Hoắc Lãng càng ngày càng chán chường, lúc nào cũng gắn trên mặt mình nụ cười dịu dàng. Mỗi ngày đều nhìn thấy anh dùng rượu làm tê dại bản thân, miễng cưỡng cười vui vẻ. Hắn thà xé toạc vết thương đó ra còn hơn. Đối với Hoắc Lãng bây giờ mà nói, khóc lớn, làm loạn lên, còn tốt hơn là cười.

"Ha ha. Nhạc Vô Ưu. Vô Ưu, Tiểu Ưu. Anh đưa cô ấy tới làm gì hả? Cô ấy phải chăm sóc con nhỏ, không có thời gian để ý tới người ngoài như tôi đâu."

Im lặng một hồi lâu, Hoắc Lãng mới gỡ bỏ vẻ đau xót trên mặt, lại cười nói. Sau khi nói xong, giống như muốn quyết tâm đè nén đau thương lại, há to miệng uống hai ngụm rượu.

Con nhỏ? Con nhỏ nào? Chẳng lẽ Vô Ưu có con nhỏ?

Tề Rạng Đông nhìn Hoắc Lãng trầm mặc, há to miệng uống rượu, trên mặt mang theo nụ cười nhưng hai mắt chớp ngấn lệ, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Vô Ưu nói chưa kết hôn, không giống như nói dối. Vậy sao lại có con nhỏ? Là ngay từ đầu cô ta đã nói dối, hay là bên trong có hiểu lầm gì? Tề Rạng Đông nhìn Hoắc Lãng đang đau lòng dùng rượu để nhấn chìm chính thật lâu.

Hắn ta cau mày, trầm tư một lúc lâu. Cuối cùng, quyết tâm đưa tay về phía Hoắc Lãng, sờ xoạng khắp người anh.

"Ha ha, Rạng Đông, anh làm gì vậy. Thật nhột nha."

Hoắc Lãng cười, hai mắt vì say rượu mơ màng. Tiếng cười lọt vài tai Tề Rạng Đông, khiến hắn một trận tê dại.

Chết tiệt!

Tề Rạng Đông sau khi mắng chính mình, ngừng tay lại, nhìn Hoắc Lãng hỏi:

"Đưa điện thoại di động của anh đây?"

Hoắc Lãng nhìn Tề Rạng Đông, hai mắt chớp chớp, nghiêm túc suy nghĩ như đây là vấn đề rất khó. Hình ảnh này lọt vào mắt Tề Rạng Đông, lại như khêu gợi lộ liễu.

Rắc….rắc….rắc…...

Tề Rạng Đông dùng sức nắm chặt bàn tay, muốn dùng phương thức này để cho chính mình tỉnh táo lại. Sau khi áp chế được dục vọng, hắn nhanh chóng đứng lên, xoay người đi về phía phòng ngủ của Hoắc Lãng, tìm điện thoại di động của anh.

...

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả. . .

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê. . .

Hương chuối tiêu, Hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

Vô Ưu đang ra sức đánh máy thì điện thoại di động đột ngột vang lên. Cô nhìn vào màn hình, hiện: Học trưởng Hoắc Lãng. Ngẩng đầu ngượng ngùng nhìn về phía Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ nhìn cô cười dễ dãi nói:

"Nhận đi, không sao đâu."

"Alo, chào học trưởng Hoắc Lãng."

Vô Ưu vừa mở miệng xong, sắc mặt Phương Đông Dạ đã lập tức thay đổi. Mà câu nói tiếp theo của cô, càng làm cho anh tức giận hơn.

Vô Ưu nói:

"Đúng vậy, tôi có con trai rồi."

Sau đó còn thêm một câu:

"Tôi không có nói dối. Tôi thực sự chưa kết hôn."

Sau khi nói xong hai câu, liền cúp điện thoại, vẻ mặt vô tội, không hiểu tại sao Tề Rạng Đông lại quái lạ như vậy. Nhưng, rất nhanh, liền đem chuyện này quẳng sang một bên, lại bắt đầu ra sức làm việc. Cô hoàn toàn không biết, chỉ vì hai câu nói này, lại ảnh hưởng đến người khác như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Mùi dấm chua nồng nặc (2)

Tề Rạng Đông sau khi tìm được điện thoại trong phòng ngủ của Hoắc Lãng, mở ra. Nhìn thấy cái tên đầu tiên lưu trong danh bạ là Vô Ưu, mà người thứ hai là hắn, hắn nhìn điện thoại, trong lòng không khỏi suy nghĩ ngổn ngang.

Không hề chần chờ, hắn gọi luôn cho Vô Ưu. Bất kể sự thật như thế nào, hắn cũng không cho phép Hoắc Lãng buông thả mình như vậy.

"Chào học trưởng Hoắc Lãng."

Giọng nói ngọt ngào của Vô Ưu truyền đến, Tề Rạng Đông vừa nghe thấy, kích động muốn ném luôn điện thoại đi. Hoắc Lãng đang sắp chết ở chỗ này, cô ta lại vẫn ra vẻ như không có chuyện gì. Người phụ nữ này còn có trái tim không hả?

Tề Rạng Đông vì phẫn nộ, giọng nói không kiềm chế được gằn hỏi:

"Cô có con rồi?!"

Rõ ràng là câu hỏi, nhưng lại có mùi chỉ trích.

Vô Ưu sau khi nghe là giọng Tề Rạng Đông, có chút bất ngờ, nhưng vẫn thành thật đáp:

"Đúng vậy, tôi có con trai rồi."

Là sự thật. Cô ta thực sự đã có con!

"Cô nói cô chưa kết hôn!"

Tề Rạng Đông lại lạnh lùng nói, giống như đang lên án cô nói dối. Vô Ưu nghe thấy thế, vội vàng trả lời:

"Tôi không có nói dối. Tôi thật sự chưa kết hôn."

Chưa kết hôn?

Choang!

Ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng vỡ của thủy tinh, Tề Rạng Đông chưa hỏi được nhiều, đã vội càng cúp máy lao ra ngoài. Hoắc Lãng đang ngã nằm trên mảnh thủy tinh. Màu đỏ của máu, nhỏ rơi trên sàn nhà trắng như tuyết. Tề Rạng Đông nhìn thấy, trong lòng một trận khó chịu ùa ào ào tới.

Tề Rạng Đông xông tới, quỳ một chân xuống đất, đỡ Hoắc Lãng đang không có cảm giác gì đứng dậy. Đau lòng hỏi:

"Không có chuyện gì chứ?" Ánh mắt không che giấu đầy nhu tình.

"Rạng Đông, anh chảy máu rồi."

Hoắc Lãng vừa nói, vừa nhìn đầu gối đang quỳ trên đất của Tề Rạng Đông. Lúc này, Tề Rạng Đông mới ý thức được chính mình đang quỳ trên mảnh thủy tinh. Không nói nhiều lời, Tề Rạng Đông liền ôm lấy Hoắc Lãng, sau đó đi thẳng về phía phòng ngủ.

Hắn liền đem áo Hoắc Lãng cởi ra, sau đó đi lấy hộp thuốc băng bó cho anh. Rất nhiều mảnh thủy tinh vỡ đã đâm vào trong da thịt, mặc dù không sâu, nhưng Tề Rạng Đông v,ẫn thấy đau lòng muốn chết. Ngay cả tay đang trừ độc không kìm được cũng có chút run rẩy. Hắn sợ cảm giác động lòng của mình, nhưng, càng sợ hơn đó là làm Hoắc Lãng đau.

"Rạng Đông, anh có sao không?"

Hoắc Lãng bất ngờ nói, làm tình cảm trong lòng Tề Rạng Đông lập tức bộc phát. Hắn ôm lấy cổ Hoắc Lãng, dùng hết sức lực toàn thân, ôm thật chặt, ôm thật chặt. Hắn lúc này lại có thể quan tâm đến người khác – chính là anh? Trái tim hắn cũng bị thương, người cũng bị thương. Nhưng, hắn lại có thể không thèm quan tâm, mà ngược lại, lại đi quan tâm người khác.

Tề Rạng Đông không biết là do đau lòng, hay do xúc động, mà trong mắt tràn ngập nước.

"Rạng Đông, tôi không sao đâu. Anh không cần lo lắng cho tôi. Ha ha. Thật đấy, tôi không sao cả."

Hoắc Lãng lại cười. Nghe được tiếng cười khô khốc của anh, vẻ mặt Tề Rạng Đông phẫn nộ thật muốn giết người. Không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao? Tại sao lại muốn hành hạ chính mình thành cái dạng này chứ. Hắn không hiểu. Thật sự không hiểu.

Tề Rạng Đông cố đè nén lửa giận trong lòng, hạ thấp giọng nói:

"Lãng, tôi muốn nhìn anh khóc."

Hoắc Lãng mặt đang cười, vì câu này mà khựng lại, vành mắt không nhịn được đỏ lên. Cố gắng rặn ra một nụ cười nói:

"Tại sao tôi phải khóc, khóc ha...”

Mới nói được nửa câu, nước mắt không kìm được tuôn ra. Tiếng khóc bật ra, giống như nước lũ, thật không dễ dừng lại.

"Ô ô, ô ô, Rạng Đông. Tôi đau quá. Tôi thực sự rất đau. Tôi muốn uống rượu. Nhưng tại sao tôi càng uống nhiều, lại càng tỉnh táo hả?."

Hoắc Lãng ôm Tề Rạng Đông, khóc rống lên như một đứa trẻ. Vừa khóc, vừa đem hết đau khổ trong lòng nói ra cho Tề Rạng Đông nghe.

Tôi muốn nhìn anh khóc!

Tề Rạng Đông vốn tưởng rằng, nếu Hoắc Lãng khóc được, bản thân anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Nhưng, tại sao bây giờ anh khóc, hắn lại cảm thấy anh còn khó chịu hơn đây?

"Khóc đi, khóc ra được là tốt rồi."

Tề Rạng Đông dịu dàng, dụ dỗ Hoắc Lãng. Mấy ngày nay, mỗi ngày nhìn Hoắc Lãng hành hạ chính mình. Cảm giác đau lòng, khổ sở, đủ loại tâm tình dị thường, làm cho hắn ý thức được tình cảm bất thường của mình. Từ sự kháng cự ban đầu, đến bây giờ, hắn đã vô lực, không thể kháng cự được nữa rồi.

Đã yêu. Vậy cứ yêu đi.

Tề Rạng Đông không nhịn được cười khổ. Ai có thể nghĩ được, Tề Rặng Đông hắn phong lưu, phóng khoáng, đã đả thương vô số phụ nữ, thế nhưng cuối cùng, lại để cho trái tim mình thất lạc trên một người đàn ông?

"Tôi thật sự rất thích Tiểu Ưu. Từ lần đầu tiên thấy cô ấy, tôi đã thích rồi."

Tề Rạng Đông nuốt xuống cảm giác đau lòng, cứ thế, lẳng lặng, lẳng lặng nghe Hoắc Lãng gục trong lòng mình, bày tỏ tình yêu đối với người khác. Không biết rốt cuộc vì rượu đã ngấm nên phát tác, hay là được Tề Rạng Đông ôm trong ngực nên Hoắc Lãng thấy an lòng. Anh tự nhiên không nhịn được, muốn đem tất cả tình cảm trong lòng, thổ lộ ra ngoài. Mà trên thực tế, anh thực sự đã làm như vậy rồi.

Hoắc Lãng hồi đó luôn từ chối thẳng những lời tỏ tình của nữ sinh. Nhưng, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng mơ hồ của Vô Ưu, tim anh đã động. Rồi đến khi thấy sự cố gắng, nỗ lực của cô, nhưng vẫn không đạt được thành tích tốt. Bộ dáng quyệt miệng, nhờ anh dạy kèm cho cô. Dáng vẻ ngây thơ, rực rỡ, vẻ mặt tươi cười, hưng phấn mỗi khi tìm ra đáp án.

Mỗi một câu nói ra, bên trong đều có hương vị yêu thương, và mùi vị hạnh phúc.

"Nhưng, sau khi cô ấy hỏi tôi, có phải tôi thích cô ấy không, thì tôi lại rút lui."

Trong lòng Hoắc Lãng, vì sự nhu nhược của mình mà có chút ảo não. Anh ngẩng đầu nhìn Tề Rạng Đông hỏi:

"Rạng Đông, tôi ngay cả tình cảm của chính mình cũng không dám đối mặt. Có phải tôi rất vô dụng không?"

Không dám đối mặt với tình cảm của chính mình, là rất vô dụng ư?

Tề Rạng Đông nhìn Hoắc Lãng, không biết trả lời như thế nào. Nếu như công nhận, thì hắn cũng là một người vô dụng rồi. Lúc này Hoắc Lãng đang đứng ngay trước mắt hắn, hắn chỉ cần cúi đầu là có thể hôn được. Nhưng, hắn lại không dám làm như thế. Nếu nói vô dụng, là chính hắn vô dụng đi.

Hoắc Lãng không biết là do mệt mỏi, hay là do đã quá gắng sức chống đỡ. Vừa cúi đầu đã ngã gục lên người Tề Rạng Đông. Sau đó thì thào nói:

"Rạng Đông, tôi thật sự rất thích Tiểu Ưu. Tôi thật sự rất thích, rất thích Tiểu Ưu."

Giọng nói du dương mà thâm tình, bất cứ ai nghe thấy cũng không thể nghi ngờ sự chân tình của trong đó. Nhưng, những điều này, lọt vào trong tai Tề Rạng Đông, lại chính là một loại hành hạ.

"Tôi thật sự, thật sự, thật rất muốn yêu cô ấy, tôi muốn kết hôn với cô ấy, muốn cùng cô ấy sinh một đứa con, muốn. . ."

Rầm!

Tề Rạng Đông không thể chịu được nữa, đẩy Hoắc Lãng đang từ trong lòng ra. Hoắc Lãng do không có chuẩn bị, cả người bị ngã nằm trên giường.

Mắt Hoắc Lãng mở to, mê man, nhìn Tề Rạng Đông đang đứng thẳng trước mặt nói:

"Rạng Đông, anh làm sao vậy? Sao anh lại tức giận?"

Vừa nói, vừa cố gắng nhìn thật rõ mặt Tề Rạng Đông, vì say rượu, nhìn như thế nào cũng cứ thấy mờ mờ ảo ảo, cái gì cũng không rõ, không thực.

"Anh yêu Tiểu Ưu?"

Tề Rạng Đông trên cao nhìn xuống, khắp người đầy khí phách, nhìn Hoắc Lãng đang lộ vẻ yếu đuối. Hoắc Lãng nghe thế gật đầu bị động.

Tề Rạng Đông sau khi hít sâu một hơi làm cho chính mình tỉnh táo, kiên định nói:

"Yêu. Yêu thì phải cố theo đuổi. Nói ở chỗ này, có lợi gì? Cô ấy có thể nghe thấy không? Nếu anh là đàn ông, bây giờ anh hãy đi tìm cô ấy, sau đó nói với cô ấy, anh yêu cô ấy, muốn sống cùng với cô ấy. Đi hả!"

Hoắc Lãng nhìn bộ dạng Tề Rạng Đông có chút sợ hãi, thân thể lùi lại, sau đó chần chờ nói:

"Nhưng. . ."

"Nhưng, nhưng cái gì? Nhưng cô ấy có con rồi sao?"

Hoắc Lãng không nói gì, nhưng nhìn anh cúi đầu xuống, có thể thấy được, anh chấp nhận rồi. Tề Rạng Đông đi qua, nắm lấy cổ áo anh, sau đó xốc anh đứng dậy, để anh nhìn thẳng vào mắt mình.

"Anh yêu cô ấy, phải chấp nhận hết thảy. Nếu anh muốn chiếm được tình yêu của cô ấy, trước tiên, anh phải yêu tất cả những gì thuộc về cô ấy."

Nói đến đây, Tề Rạng Đông dừng lại một chút, hắn đang dạy Hoắc Lãng làm thế nào để chiếm được tình yêu của người khác. Nhưng, hắn phải làm thế nào để Hoắc Lãng yêu mình đây? Ý thức được chính mình có chút không an phận, thân thể Tề Rạng Đông run lên. Sau đó giống như bị điện giật, liền buông ngay Hoắc Lãng ra.

Tề Rạng Đông đứng thẳng dậy, quay đầu sang chỗ khác, không dám nhìn Hoắc Lãng, sợ lộ ra nhịp tim không bình thường của mình. Hắn đưa lưng về phía Hoắc Lãng, lạnh lùng nói:

"Thật sự yêu cô ấy, thì không nên để ý đến việc cô ấy đã có con trai. Nếu như ngay cả con trai cô, anh cũng không thể chấp nhận được, anh không xứng đáng nói yêu cô ấy. Tự mình nghĩ lại đi." Nói xong, xoay người rời đi. Tiếng bước chân kiên định, mạch lạc.

Hoắc Lãng nhìn theo bóng lưng Tề Rạng Đông chằm chằm đến khi biến mất, vẻ mặt mơ màng. . .

...

Cô lại có thể nói với Hoắc Lãng, cô bây giờ độc thân!

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn 'Trụ', Phương Đông Dạ vẻ mặt giận giữ, nhìn chằm chằm Vô Ưu đang đánh máy. Cô nói với người ta là mình chưa kết hôn là có ý gì? Chẳng lẽ cô thực sự thích Hoắc Lãng? Nghĩ đến khả năng này, cả người anh tức giận muốn nổ tung rồi.

Phương Đông Dạ hận không thể lập tức lấy luôn Vô Ưu về nhà, rồi dán luôn nhãn hiệu của mình trên người cô. Nhưng, thật đáng chết, anh hết lần này tới lần khác đều không thể làm như vậy. Bởi anh sợ, sợ thất bại. Sợ Vô Ưu thật sự sẽ mang theo con mình cao chạy xa bay.

Vẫn tưởng rằng chỉ cần sa thải Hoắc Lãng, còn anh trông chừng, nắm giữ cô trong tay, không cho kẻ khác có cơ hội đến gần cô. Anh sẽ chờ cô từ từ phát hiện ra tình yêu của anh, sau đó yêu anh. Nhưng, cuộc điện thoại hôm nay, cho anh biết, phòng bị dù tốt thế nào, vẫn có sơ hở. Hơn nữa, có một số việc, không thể phòng bị được. Anh có thể ngăn chặn việc họ gặp mặt. Nhưng, anh làm sao có thể ngăn chặn được việc họ gọi điện đây? Cứ coi như là có thể làm được, thì cũng không thể ngăn được nhịp tim đập của họ!

Không được! Không thể đợi được nữa rồi. Thời gian kéo dài càng lâu, tỉ lệ bị cướp đi Vô Ưu sẽ càng lớn. Nghĩ vậy, Phương Đông Dạ nhìn về phía Vô Ưu nói:

"Vô Ưu, tối mai có một buổi tiệc ăn mừng việc công ty đã ký thành công hợp đồng với tập đoàn "Tử Thần". Cô có muốn tham gia không?"

Hợp đồng còn chưa có, anh đã bắt đầu nói đến tiệc chúc mừng? Nhưng, Phương Đông Dạ anh đã nói có thể ký kết thành công, thì nhất định sẽ thành công.

Vô Ưu ngẩng đầu nhìn Phương Đông Dạ hỏi:

"Tôi chỉ là một trợ lý cũng phải tham gia sao?"

Vấn đề không phải là muốn tham gia, hay phải tham gia, mà là trước kia cô chưa từng tham gia tiệc như thế này. Phương Đông Dạ cười nhạt, nói:

"Cô đương nhiên phải tham gia rồi. Hợp đồng này cô là người sửa. Cho nên, cô là người có công lớn nhất, sao có thể không tham gia đây?"

Nghe Phương Đông Dạ nói như vậy, Vô Ưu tỉnh ngộ, trên mặt lộ ra nụ cười, sau đó gật đầu nói:

"Được, tôi sẽ tham gia."

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả. . .

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê. . .

Hương chuối tiêu, Hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

Lúc này, chuông điện thoại của Vô Ưu lại vang lên. Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ cười ngượng ngùng. Phương Đông Dạ lần này thật sự rất muốn ngăn cản cô việc cô nhận điện thoại, nhưng, nếu làm như vậy, khẳng định Vô Ưu nhất định sẽ giận anh. Vì vậy, sau khi hít sâu một hơi, anh khoát khoát tay, rất không cam tâm tình nguyện ý bảo Vô Ưu nhận điện thoại.

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ đồng ý, vội vàng nhận điện thoại, nói:

"Alô, oh, được. Gặp ở nhà ăn nhân viên hả? Tôi lập tức đi xuống ngay."

Sau khi nói xong, liền thu dọn lại bàn. Vừa nãy cô hăng say làm việc quá, nên không để ý, thì ra đã tới giờ ăn trưa.

"Tôi cũng đói bụng rồi. Tôi đi ăn cùng cô."

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu đứng lên định đi, cũng vội vã đứng dậy. Vô Ưu nhìn anh khó hiểu, anh nói giọng lạnh nhạt:

"Thế nào? Không thể đi cùng sao?"

Muốn ăn cơm một mình với Hoắc Lãng? Không có cửa đâu!

Tổng giám đốc đi cùng, Tiểu Hạ chắc cũng sẽ không bận tâm đi?

Vô Ưu nhìn thái độ kiên định của Phương Đông Dạ, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu, nói:

"Vậy cùng đi đi."

Nói xong tiếp tục đi. Phương Đông Dạ đi theo, trên mặt lộ ra nụ cười khoái chí.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mùi dấm chua nồng nặc (3)

Phương Đông Dạ xuất hiện tại nhà ăn cùng Vô Ưu, ngay lập tức liền trở thành tiêu điểm của mọi người. Dù sao, việc tổng giám đốc xuất hiện tại nhà ăn nhân viên, cũng là việc trăm năm khó gặp. Phương Đông Dạ nhìn vẻ vừa khẩn trương, vừa hưng phấn của mọi người, cảm thấy có chút phiền toái. Anh không thích bị nhiều người nhìn khi ăn cơm, như vậy khác nào là hành hạ. Nhưng, vừa nghĩ đến việc có thể phá hỏng bữa cơm của Vô Ưu và Hoắc Lãng, lại thấy sự hy sinh nho nhỏ này, không đáng kể chút nào.

"Phương Đông Dạ, ở bên kia, đi thôi."

Vô Ưu và Phương Đông Dạ đã thỏa thuận, trong giờ làm việc Vô Ưu sẽ gọi anh là tổng giám đốc, còn ngoài giờ thì gọi theo tên. Bây giờ là thời gian ăn trưa, cho nên Vô Ưu đương nhiên gọi theo tên anh. Hơn nữa, sau khi phát hiện được vị trí của Tiểu Hạ, càng không khách khí mà kéo tay anh, đi tới.

Cô gái đó là ai? Cô ta lại dám đụng vào người tổng giám đốc?

Nhìn có vẻ hai người rất thân mật, sẽ không phải là bạn gái của tổng giám đốc chứ?

Cô ta hả? Không phải đâu. Cô ta là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, mới tuyển vào lần trước, chọn ra từ mấy ngàn người đó.

Hóa ra là cô ta hả? Đúng là tai nghe không bằng mắt thấy.

. . .

Hành động tự nhiên của Vô Ưu, vô tình đã tạo lên một đợt sóng ngầm. Phương Đông Dạ bình thường rất ghét bị đưa ra tám chuyện, nhưng việc anh đi cùng Vô Ưu lần này bị bọn họ đưa ra bàn tán, chẳng những không tức giận, mà ngược lại, trong lòng thấy hơi hơi hưng phấn.

Anh thích nghe người khác nói chuyện ghép anh với Vô Ưu vào nhau, nhưng, cũng không có nghĩa họ được phép nói xấu cô. Phương Đông Dạ quay đầu lại, nhìn cảnh cáo cô gái vừa dùng cái giọng đầy khinh thường nói về Vô Ưu. Dù chỉ là một ánh mắt, nhưng thông minh như những người đó, cũng lập tức ý thức được, Vô Ưu đối với tổng giám đốc, chính là người đặc biệt.

"Tiểu Hạ, xin lỗi, tôi đã tới chậm. Cô đã chờ rất lâu hả?"

Vô Ưu sau khi kéo tay Phương Đông Dạ tới trước mặt Tiểu Hạ, vội vàng áy náy nói. Tiểu Hạ không dám tin mở to hai mắt nhìn Phương Đông Dạ. Trong đó có sự khẩn trương, có sự kích động, có cả mừng rỡ. Sau lần đầu tiên nhìn thấy Phương Đông Dạ, cô ta đã thường xuyên nghĩ về khuôn mặt mê người này đến ngẩn ngơ. Vốn tưởng rằng, có thể tiếp xúc với tổng giám đốc lần nữa là điều không thể, không ngờ, lại có thể gặp được anh trong tình huống này.

Phương Đông Dạ nhìn ánh mắt kích động của Tiểu Hạ, nhíu mày khó chịu, cũng nhận ra, mình đã hiểu lầm rồi. Thì ra Vô Ưu không phải đi ăn với Hoắc

Lãng, mà đi ăn với cô gái mê trai trước mặt này. Nếu sớm biết như vậy, anh mới không cần tới đây đi.

Không vui thì đừng có tới nha!

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ bày ra bộ mặt đáng ghét, bộ dáng rõ ràng rất không thoải mái, cũng có chút mất hứng, nhưng vẫn làm tròn bổn phận giới thiệu hai người với nhau:

"Tiểu Hạ, đây là tổng giám đốc công ty chúng ta, Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ, vị này chính là bạn tốt của tôi, Tiểu Hạ. Sau này chiếu cố nhiều hơn nha."

Phương Đông Dạ không nói gì, chỉ là liếc mắt nhìn Vô Ưu một cái, tỏ ý anh đã nghe thấy. Mà Tiểu Hạ liền vội vàng đứng lên, sau đó khoa trương cúi mình xuống chào:

"Chào tổng giám đốc."

"Ai nha, Tiểu Hạ không cần câu nệ như vậy. Lúc tan việc, kêu tên là được rồi."

Vô Ưu không muốn để Tiểu Hạ lo sợ, cho nên, sau khi nói xong không quên thầm thì vào tai cô:

"Cô đừng có nhìn khuôn mặt đáng ghét của anh ta mà sợ, thật ra, anh ta là người tốt đó."

Tiểu Hạ nghe xong, ánh mắt hoài nghi nhìn Vô Ưu thật lâu, trực giác cô ta mách bảo, Vô Ưu và Phương Đông Dạ vô cùng thân thiết. Cảm giác này, làm cô ta rất không thoải mái.

Vô Ưu mặc dù là nói thì thầm vào tai Tiểu Hạ, nhưng giọng nói cũng không hề nhỏ, Phương Đông Dạ nghe thấy Vô Ưu nói thế, buồn cười lắc đầu một cái. Không biết là nên giận cô vì không coi mình ra gì, hay là nên vui vẻ vì cô không thấy sợ mình nữa.

"Ăn gì nào? Tôi đi lấy."

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu tự nhiên hỏi. Mà Vô Ưu cũng đương nhiên trả lời:

"Tôi ăn gì cũng được. Anh xem rồi tự chọn đi. Tiểu Hạ, cô ăn gì?"

Cái gì? Tổng giám đốc đi lấy thức ăn cho mình?

Tiểu Hạ vì ý nghĩ này mà có chút bối rối, vội vàng nói:

"Ăn gì cũng được." Nói xong hồi hộp cúi đầu. Phương Đông Dạ thờ ơ, quay đầu rời đi, lịch sự giúp hai cô gái lấy thức ăn.

"Tiểu Hạ, cô có sao không? Xin lỗi, tôi cũng không muốn cho anh ta đi cùng. Nhưng anh ta nhất định. . ."

Vô Ưu tưởng rằng Tiểu Hạ bị Phương Đông Dạ dọa cho sợ, nên sau khi Phương Đông Dạ đi, vội vàng nói xin lỗi. Cô cũng không muốn vì chuyện này, mà dọa cho người bạn tốt Tiểu Hạ chạy mất. Tiểu Hạ ngẩng đầu nhìn Vô Ưu hỏi:

"Vô Ưu, cô với tổng giám đốc có quan hệ như thế nào?"

Ánh mắt Tiểu Hạ căng thẳng, vấn đề cô ta hỏi cũng làm cho Vô Ưu có chút khó hiểu.

"Quan hệ gì chứ? Chính là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc. Đúng rồi, còn có quan hệ láng giềng nữa."

Vô Ưu không giấu diếm gì, đem hết những quan hệ mình có thể nghĩ ra, nói cho Tiểu Hạ. Tiểu Hạ không chớp mắt nhìn vào mắt Vô Ưu, muốn từ trong mắt cô tìm ra dấu vết việc cô nói dối.

Hai tròng mắt Vô Ưu trong suốt, có thể nhìn thấy đáy. Tiểu Hạ nhìn xong, nghĩ chắc Vô Ưu không có nói dối mình. Nhưng, vẫn như cũ không yên tâm hỏi:

"Vô Ưu, cô thích tổng giám đốc sao?"

"Ha ha, tôi sẽ không thích bất kỳ một ai."

Vấn đề Tiểu Hạ vừa nêu ra, Vô Ưu không thèm nghĩ gì, nói thẳng luôn đáp án. Đáp án vô cùng khẳng định, làm Tiểu Hạ càng khó hiểu vô cùng:

"Tại sao? Chẳng lẽ cô có người thích rồi sao?"

Vô Ưu lắc đầu, sau đó nói:

"Tôi chưa có người thích, nhưng, tôi cũng sẽ không thích bất kỳ ai." Sau khi nói xong, thấy trên mặt Tiểu Hạ có chút kỳ quái, không nhịn được hỏi:

"Tiểu Hạ, cô làm sao vậy? Tôi cảm thấy hôm nay cô không bình thường."

Tiểu Hạ nhìn khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Vô Ưu, sau đó lại hướng mắt ra nơi xa xa – chỗ Phương Đông Dạ đang chọn đồ ăn. Trong lòng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc, có nên nói với Vô Ưu, chuyện mình thích tổng giám đốc không. Cô ta hy vọng Vô Ưu có thể giúp mình. Cứ coi như là không có được tình yêu của tổng giám đốc, sau này có thể thường xuyên nhìn thấy cũng tốt. Nhưng, lại thấy sợ, sợ sau khi nói cho Vô Ưu, Vô Ưu sẽ cự tuyệt. Tiểu Hạ bởi vì căng thẳng, hai tay run run không ngừng.

"Tiểu Hạ, cô làm sao vậy?"

Vô Ưu nhìn Tiểu Hạ như vậy, từ giọng nói đến ánh mắt đều tràn ngập sự quan tâm, lo lắng. Cũng vì sự quan tâm này, Tiểu Hạ quyết định đánh cuộc một lần, chọn cách tin tưởng Vô Ưu. Cô ta sau khi hít sâu một hơn, nhìn vào mắt Vô Ưu, thẳng thắn nói:

"Vô Ưu, tôi thích tổng giám đốc."

"Hả?"

Đáp án của Tiểu Hạ nằm ngoài dự đoán của Vô Ưu, làm cô có chút không phải ứng kịp. Vừa rồi Tiểu Hạ căng thẳng như vậy, cô còn tưởng rằng cô ta do sợ hãi. Thì ra là thích. Sau khi phải ứng kịp, cô cười vui vẻ, nhìn Tiểu Hạ hào phóng nói:

"Thích thì phải theo đuổi, tôi ủng hộ cô. Nếu cần tôi giúp đỡ gì, tôi nhất định sẽ giúp cô."

Lúc trước cũng may là có Tiểu Hạ giúp đỡ nên giờ mới được làm việc ở đây. Lần này, nếu Tiểu Hạ muốn cô giúp, cô nhất định sẽ cố gắng hết mình.

Vô Ưu thẳng thắn, hào phóng là điều Tiểu Hạ không ngờ. Cô ta không ngờ chuyện sẽ thuận lợi như vậy. Không nhịn được, cầm tay Vô Ưu, kích động nói:

"Vô Ưu, cô đúng là bạn tốt của tôi. Tôi thực sự rất vui. Cảm ơn cô."

"Ha ha, bạn bè giúp đỡ lẫn nhau là điều đương nhiên."

Vô Ưu đĩnh đạc nói, lại còn không quên mơ tưởng:

"Nếu như Tiểu Hạ có thể thành đôi với tổng giám đốc, thì có thể trở thành nhân vật chính như trên TV được mọi người hâm mộ rồi."

Chim sẻ biến thành phượng hoàng, điều này có rất nhiều trong phim thần tượng. Mặc dù Vô Ưu chưa bao giờ mong chờ việc này sẽ xảy ra với mình, nhưng lại rất thích xem. Cho nên, nếu như chuyện này có thể xảy ra với bạn mình thì thật tốt. Cô thực sự rất kỳ vọng.

...

"Có chuyện gì mà hào hứng vậy?"

Phương Đông Dạ sau khi đi đến, thấy Vô Ưu và Tiểu Hạ cả hai đều rất vui vẻ, không nhịn được tò mò hỏi. Vô Ưu vội vàng nói:

"Không có gì, không có gì, ha ha, ha ha. . ."

Vừa nói, vừa nhìn Phương Đông Dạ cười mập mờ. Nhìn cô như vậy, còn nói không có chuyện gì. Thật đúng là làm người khác không thể tin được.

"Tổng giám đốc, có thể mang thức ăn lên được chưa?"

Tổng giám đốc đúng là tổng giám đốc. Đi ăn một bữa cơm cũng phải được đối đãi đặc biệt. Lại có thể, cả giám đốc phòng ăn và bếp trưởng cùng mang đồ ăn lên. Sau khi Phương Đông Dạ gật đầu, thức ăn bắt đầu được bày ra. Vô Ưu nhìn thẻ tên đính trên bộ quần áo màu trắng của họ, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Giám đốc phòng ăn: Lôi Vũ

Bếp trưởng phòng ăn: Triệu Hải

Không đúng nha. Giám đốc và bếp trưởng, không phải là học trưởng và Tề Rạng Đông sao?

Vô Ưu nghĩ vậy, nhìn Lôi Vũ hỏi:

"Phòng ăn có mấy giám đốc và bếp trưởng vậy?"

Lôi Vũ thấy rất kỳ quái khi nghe Vô Ưu hỏi như vậy, nhưng thấy cô đi cùng tổng giám đốc, đoán cũng không phải người bình thường, cho nên lễ phép trả lời:

"Phòng ăn chỉ có một giám đốc và một bếp trưởng."

Phương Đông Dạ nghe thấy Vô Ưu hỏi, cũng đoán ngay ra ý của cô. Chuyện này, sớm muộn gì cô cũng biết, cho nên, anh cũng không ngăn cản việc cô hỏi.

"Vậy Hoắc Lãng và Tề Rạng Đông đâu? Bọn họ không phải là giám đốc phòng ăn và bếp trưởng sao?"

Người có vị trí trong xã hội, nói chuyện hay làm việc đều tương đối cẩn thận. Giám đốc phòng ăn đích thực là là người từng trải. Hoắc Lãng và Tề Rạng Đông bị sa thải, là do tổng giám đốc phê chuẩn. Nhưng lúc này, nói chuyện liên quan đến tổng giám đốc với cô gái này là điều không cần thiết, hơn nữa, có vẻ như hai người kia đều là bạn của cô.

Sau một hồi suy tư, giám đốc phòng ăn không biết nên trả lời như thế cho phải.

"Hai người đó có việc khác rồi."

Phương Đông Dạ nói nhẹ nhàng, giúp bọn họ giải quyết vấn đề nan giải này. Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ hỏi:

"Phương Đông Dạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Học trưởng và Tề Rạng Đông đâu?"

"Nhân viên trong công ty bị ngộ độc thức ăn. Giám đốc Hoắc và bếp trưởng Tề, cảm thấy mình làm việc không tốt, cho nên đã xin nghỉ."

Phương Đông Dạ thản nhiên nói, Vô Ưu bất mãn hỏi:

"Chuyện xảy ra khi nào? Sao tôi không biết gì?"

Vô Ưu sau khi nói xong, không nhịn được bắt đầu lo lắng cho Hoắc Lãng và Tề Rạng Đông, nói:

"Như vậy chẳng phải bây giờ học trưởng không có việc làm sao? Không biết hắn bây giờ có sao không nữa?"

Giọng nói quan tâm của cô, làm Phương Đông Dạ nghe xong thấy rất không thoải mái. Nhưng cũng hiểu được, bây giờ không thể dùng lời an ủi cô. Phương pháp hữu hiệu nhất chính là di dời sự chú ý của cô.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Phương Đông Dạ giờ đã cực kỳ hiểu Vô Ưu, cho nên biết phương pháp nào là hữu hiệu nhất. Anh ngẩng cao đầu nhìn Vô Ưu, nghiêm túc nói:

"Vô Ưu, buổi tiệc tối mai, cô đã nghĩ mặc gì chưa? Có lễ phục thích hợp chưa?"

"Lễ phục? Phải mặc lễ phục sao?"

Vô Ưu chưa bao giờ tham gia tiệc kiểu này, chỉ mới tham dự tiệc sinh nhật của bạn học cùng phái thôi. Lúc ấy cô đều thích gì mặc nấy. Vì vậy, lần này cũng không nghĩ sẽ phải mặc lễ phục. Phương Đông Dạ sớm biết cô sẽ có phản ứng này, cười nhàn nhạt, nói:

"Ngày mai cô với người bạn này, đi chọn một bộ để mặc đi."

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ nhắc tới Tiểu Hạ, nghĩ lại điều Tiểu Hạ vừa nói lúc nãy. Cái đầu nhỏ ngốc nghếch không nhịn được, bắt đầu chuyển động, liền nhìn Phương Đông Dạ, nịnh nọt nói:

"Vậy ngày mai Tiểu Hạ có thể tham gia cùng tôi không?"

Phương Đông Dạ chỉ cần liếc mắt một cái, đã nhìn ra ý đồ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Ưu. Nhưng, anh lại tưởng, cô làm như thế, chỉ là muốn đưa bạn tốt đi chơi đùa cùng. Cho nên, cười bao dung nói:

"Đương nhiên có thể."

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói xong, hưng phấn nói:

"Oa, Phương Đông Dạ, anh thật sự là người quá tốt nha."

Phương Đông Dạ sau nghe được lời khen vuốt đuôi của cô, cười thoải mái.

Vô Ưu liếc thấy nụ cười vui vẻ của Phương Đông Dạ, liền đắc ý quay đầu nháy mắt với Tiểu Hạ, Tiểu Hạ cười thẹn thùng đáp lại cô.

Tiểu Hạ không phải là không muốn tham gia buổi tiệc, mà là cô ta vừa mới nhìn thấy sự yêu chiều trong mắt Phương Đông Dạ dành cho Vô Ưu. Tổng giám đốc thích Vô Ưu! Phát hiện này làm cô ta kinh hãi, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Sóng gió ập đến (1)

"Anh Tề, anh sao vậy? Rầu rĩ không vui, chẳng lẽ bác Tề lại ép anh tiếp quản công ty sao?"

Trong phòng ăn, một chàng trai trẻ tuấn tú, tự tin, nhìn rạng rỡ như ánh mặt trời, trên mặt đầy thú vị nhìn vẻ mặt phiền não của Tề Rạng Đông hỏi. Tề Rạng Đông không muốn nói nhiều, chỉ lắc đầu, sau đó nhìn người trước mắt, nói:

"Tiểu Khải, hôm nay vừa mới về nước, sao không nghỉ ngơi cho khỏe, lại vội vàng tìm anh như vậy, có chuyện gì không?"

Người được gọi là Tiểu Khải, vẻ mặt bất mãn nói:

"Anh Tề, em cũng 25 tuổi rồi. Đừng có gọi em là Tiểu Khải nữa. Nghe rất trẻ con, cũng rất ngu đi."

Tề Rạng Đông nhìn dáng vẻ đáng yêu của cậu ta, cười thờ ơ, phối hợp hỏi thăm:

"Được. Nhạc khải, bây giờ có thể nói rồi chứ."

Nhạc khải lúc này mới hài lòng cười. Sau đó nói ra mục đích của mình:

"Chiều nay công ty chúng ta sẽ cùng Tập đoàn "Trụ" thương lượng việc ký kết hợp đồng. Nếu ký hợp đồng thành công, tối nay sẽ có một buổi tiệc chúc mừng. Em muốn mời anh làm bếp chính."

Tề Rạng Đông nghe xong liền nhíu mày. Tập đoàn 'Trụ' không phải là công ty của Phương Đông Dạ sao? Với sự hiểu biết của hắn về Phương Đông Dạ, chắc chắn Phương Đông Dạ sẽ không dễ gì mà hợp tác với tập đoàn 'Tử thần'. Nghĩ ký thành công hợp đồng dễ như vậy hả? Nghĩ vậy, Tề Rạng Đông nhìn Nhạc khải hỏi:

"Chú chắc chắn có thể ký hợp đồng thành công?"

Nhạc khải nghe xong, âm u xuất hiện che mất sự rạng rỡ như ánh mặt trời trên mặt. Nói không chút giấu diếm:

"Bất kể bên họ đưa ra điều kiện hà khắc thế nào, công ty chúng ta cũng đều đồng ý. Bởi vì, lần này nhất định phải ký thành công hợp đồng."

Mặc dù Nhạc Khải không nói ra lý do, nhưng Tề Rạng Đông cũng không khó mà đoán được, chắc chắn tập đoàn "Tử thần" đã xảy ra vấn đề. Hắn gật đầu hiểu, sau đó nói:

"Anh biết rồi." Nói xong, sau khi lưỡng lự một lúc, lại nói tiếp:

"Nếu có việc gì cần giúp đỡ, cứ tới tìm anh."

Hắn mặc dù không có ý định về tiếp quản công ty, nhưng nếu Nhạc Khải thực sự cần giúp đỡ, hắn sẽ không đứng ở ngoài nhìn.

"Cám ơn anh Tề. Em kính anh một ly."

Nhạc Khải nhìn Tề Rạng Đông cười vui vẻ. Vừa uống hết ly rượu, điện thoại Tề Rạng Đông đột nhiên vang lên. Hắn cũng không tránh đi, nhận điện thoại ngay trước mặt Nhạc Khải:

"Alô, Tề Rạng Đông nghe."

Bên đầu kia điện thoại, sau một lúc trầm mặc, là giọng nói hơi khàn khàn của Hoắc Lãng:

"Rạng Đông, tôi muốn cai rượu."

Tề Rạng Đông nghe xong, trên mặt xuất hiện nụ cười thật lớn, sự phiền não, u ám trên mặt trong nháy mắt đã biến mất. Giống như ánh mặt trời đột nhiên chiếu sáng xuống một vùng đất âm u vậy.

"Đói bụng sao?"

Tề Rạng Đông quan tâm thăm hỏi. Bên kia điện thoại Hoắc Lãng ngượng ngùng nói:

"Đói. Anh đến nấu cơm cho tôi ăn đi."

"Được. Tôi sẽ qua liền. Chờ tôi."

Cúp điện thoại xong, Tề Rạng Đông vẻ mặt rạng rỡ nhìn điện thoại. Nhạc Khải thấy hắn như thế, cảm thấy hứng thú nói:

"Oa oa, anh Tề, có vấn đề nha. Thế nào? Yêu rồi sao? Lúc nào chính thức cho em gặp mặt chị dâu đây? Không đúng nha! Vậy vị hôn thê bé bỏng kia của anh phải làm thế nào? Có muốn em đi quyến rũ cô ta, để cô ta chủ động từ hôn với anh không?"

Tề Rạng Đông nghe Nhạc Khải nói xong hơi sửng sốt, cũng chẳng phản bác gì, cười nhạt nói:

"Chú lo cho tốt chuyện của mình là được rồi. Anh đi trước đây."

Nhạc khải nhìn bóng lưng phóng khoáng của Tề Rạng Đông, cười vui vẻ. Anh Tề chính là thần tượng của cậu. Rõ ràng là đại thiếu gia tập đoàn "Thiên Hạ", lại chạy theo học ngành y. Sự phóng khoáng kia, không phải ai cũng có được.

"Anh đẹp trai, dùng cơm một mình sao?"

Một mỹ nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt Nhạc Khải hỏi. Nhạc Khải rất nhanh liền lộ ra nụ cười xấu xa. Sau đó nói:

"Nếu như mỹ nhân không ngại, chúng ta cùng dùng."

Hoa hoa công tử với mỹ nhân chủ động, đương nhiên là ăn nhịp với nhau rồi. Xem ra đêm nay hai người này đều không cô đơn lạnh lẽo rồi.

...

Vô Ưu đúng là một người vô cùng chăm chỉ, hợp đồng ở công ty chưa đánh xong, hết giờ làm, liền lén mang về nhà. Mặc dù ngày mai còn nửa ngày nữa, nhưng Phương Đông Dạ tín nhiệm cô như vậy, cô cũng không muốn có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn.

"Mẹ, đi tắm trước đi."

Nhạc Diễm thấy Vô Ưu lấy tay dụi dụi mắt, chắc nhìn màn hình quá lâu, nên mắt khó chịu. Cậu bé không khỏi đau lòng. Vì vậy, giục mẹ đi tắm, để thả lỏng một chút.

Vô Ưu lắc đầu, sau đó nói:

"Không được, mẹ còn rất nhiều. Mẹ nhất định phải nắm chắc thời gian chuẩn bị thật tốt."

Nhạc Diễm nhìn Vô Ưu chăm chỉ như vậy, không khỏi có chút trách cha. Năng lực của mẹ cha cũng không phải không biết. Sao lại giao cho mẹ công việc phức tạp như thế chứ. Cậu bé đi tới cạnh Vô Ưu, vừa dụ dỗ, vừa làm nũng nói:

"Mẹ, mẹ đi tắm đi. Tắm xong người sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Tinh thần được thả lỏng, làm việc sẽ dễ dàng hơn nhiều nha."

"Thật vậy sao?"

Vô Ưu nhìn Nhạc Diễm nghi ngờ. Nhạc Diễm cho mẹ một nụ cười cực kỳ đáng yêu, sau đó gật đầu khẳng định. Vô Ưu nhìn bộ dáng Nhạc Diễm, gật đầu, nói:

"Được. Mẹ đi tắm trước. Mẹ thật sự có chút mệt mỏi." Nói xong đứng lên.

Nhạc Diễm sau khi lừa được Vô Ưu vào phòng tắm, liền đi tới chỗ máy tính ngồi xuống. Cái ghế hơi thấp, cậu liền nhảy xuống, điều chỉnh lại độ cao, xong mới từ từ ngồi lại lên ghế. Sau đó bắt đầu múa máy những ngón tay nhỏ xíu, "lách cách" đánh hợp đồng. Đánh được một lúc, cậu liền phát hiện ra vấn đề. Rất nhanh đã ý thức được, cha cậu đã bắt đầu hành động rồi.

. . .

"Mẹ tắm xong rồi sao?"

Nhạc Diễm ngồi cạnh TV xem, thấy Vô Ưu từ phòng tắm đi ra, liền cười chào hỏi. Vô Ưu vừa lau đầu vừa nói:

"Mẹ phải làm việc. Con ngủ sớm đi, không nên xem TV muộn quá."

Nói xong đi vào thư phòng, còn lại Nhạc Diễm, mặt lộ ra nụ cười.

Quả nhiên, năm phút sau, tiếng kêu sợ hãi của Vô Ưu đã truyền ra.

"Bé Diễm, con vào đây một chút. Nhanh nhanh lên một chút."

Nhạc Diễm nhảy xuống ghế sa lon, làm bộ khó hiểu hỏi:

"Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Vô Ưu giống như thấy quỷ, chạy đến bên cạnh cậu, lấy tay chỉ về phía máy tính, nói:

"Nó, nó. . ."

Nhạc Diễm đi qua, nhìn máy tính một lúc, sau đó nói:

"Không có chuyện gì a? Bị hư sao?"

Vô Ưu vội vàng lắc đầu, kích động nói:

"Không phải, rõ ràng mẹ còn ít nhất bốn trang chưa đánh. Bây giờ lại chỉ còn chưa đến một trang."

Nhạc Diễm nghe Vô Ưu nói xong, trong lòng cười muốn nổ tung rồi. Nhưng, vẻ mặt vẫn như cũ, bình tĩnh hỏi:

"Mẹ chắc chứ? Con nhớ lúc vào đây, mẹ đang đánh tới bốn chữ "tập đoàn 'Tử Thần'" này nha."

Vô Ưu nghe Nhạc Diễm nói xong, cũng bắt đầu giao động rồi. Sau đó nghi ngờ hỏi:

"Thật thế sao? Mẹ như thế nào. . ." Nhạc Diễm cười kéo Vô Ưu ngồi lên trên ghế, nói:

"Mẹ, chắc mẹ quá mệt mỏi, nên trí nhớ không tốt. Đến đây. Mẹ đánh máy đi. Con giúp mẹ lau đầu."

Nhạc Diễm chăm sóc, làm Vô Ưu cao hứng cười. Dĩ nhiên cũng đem chuyện họp đồng vừa bị người khác động vào quên luôn.

"Chữ này đánh sai rồi."

"Thiếu một chữ rồi."

"Khoan đã, chỗ này không đúng, sai rồi. . ."

Nhạc Diễm đứng trên một chiếc ghế nhỏ, vừa lau tóc cho Vô Ưu, vừa giúp cô chỉ chỗ sai để sửa. Không khí xem như tương đối ấm áp. Sau khi lau khô tóc, Nhạc Diễm bắt đầu xoa bóp không công, xem như đứa trẻ hiếu thuận đủ điều. Vô Ưu lúc này chính là đối tượng ước ao của mọi người, thế nhưng lại chẳng nghĩ được nhiều như thế. Toàn bộ tinh thần đều tập trung hết vào nửa trang họp đồng còn lại, chiến đấu hăng hái suốt gần một tiếng mới coi như tạm xong.

"Ô ô, rốt cục cũng xong rồi."

Vô Ưu nhìn thành quả lao động của mình, cảm động đến chảy cả nước mắt. Nhạc Diễm thấy mẹ như thế cũng không nhịn được vui vẻ. Cậu cho rằng, người như mẹ, thật sự không thích hợp làm việc ở bên ngoài. Mẹ trời sinh ra là để người khác thương yêu, để người khác chăm sóc.

"Mẹ, đi ngủ thôi. Muộn rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa."

Nhạc Diễm nhìn mẹ mặc dù vui vẻ, nhưng vành mắt đã hơi đỏ đỏ, nên giục mẹ đi ngủ. Vô Ưu liền lắc đầu, sau đó nói:

"Không được, con đi ngủ trước đi. Mẹ muốn kiểm tra một lần nữa, xem còn chỗ nào sót hay sai chính tả không." Vừa nói, vừa chuyển lên trang thứ nhất, sau đó kiểm tra từng chữ, từng chữ một.

Tự biết năng lực của mình!

Điều này có lẽ là ưu điểm lớn nhất của mẹ đi.

Nhạc Diễm nhìn mẹ chăm chú kiểm tra lại họp đồng, lộ ra nụ cười vui vẻ. Lỗi chính tả ở phần trên? Rất có khả năng đi, nhưng, cậu bé đã sửa lại hết rồi. Còn phần sau, vừa rồi cậu cũng đã rà soát, cho nên, hẳn là không có vấn đề gì rồi.

"Mẹ, con đi ngủ đây."

Nhạc Diễm nói xong, yên lòng trở về phòng ngủ. Tưởng rằng Vô Ưu sau khi kiểm tra hết họp đồng, không có vấn đề gì, sẽ đi nghỉ. Nhưng lại không ngờ, Vô Ưu nghiêm túc đến độ, kiểm tra hết lần này đến lần khác. Sau khi kiểm tra đến lần thứ ba, vẫn không phát hiện ra lỗi nào, mới yên tâm. Nhưng, lúc đó cũng là hai giờ sáng rồi.

"Mẹ, sao mẹ còn chưa đi ngủ?"

Nhạc Diễm nửa đêm tỉnh dậy đi toilet, thấy Vô Ưu vẫn ngồi trước máy tính cười khúc khích, không dám tin hỏi. Vô Ưu quay đầu lại, nhìn cậu cười thật to, nói:

"Mẹ kiểm tra xong rồi. Sẽ đi ngủ ngay. Mẹ rất vui nha, sợ không ngủ được. Hôm nay mẹ ngủ chỗ con, được không?"

Bộ dáng Vô Ưu như vậy, làm Nhạc Diễm thấy vừa đau lòng, lại vừa kỳ quái. Đối với bộ dạng chăm chỉ, đáng yêu của mẹ, trong lòng đột nhiên thấy cực kỳ thích. Cậu bé dụi dụi hai mắt, sau đó nói:

"Uhm, vậy mẹ nhanh lên một chút." Nói xong đi vào phòng vệ sinh.

Một đêm này, Nhạc Diễm nằm trong lòng Vô Ưu, ngủ vô cùng thoải mái.

...

Ngày thứ hai, sau khi ăn điểm tâm xong, Phương Đông Dạ đến gõ cửa nhà Vô Ưu, đón cô đi làm cùng. Dĩ nhiên, giống như thường, lấy lý do là cùng đường. Phương Đông Dạ cảm thấy không khí hôm nay có chút không đúng. Vô Ưu vô cùng vui vẻ, mà con trai của anh, nhìn anh có vẻ rất bất mãn.

"Bé Diễm, nó có khỏe không?"

Trên đường đi, Phương Đông Dạ không nhịn được dò xét hỏi Vô Ưu. Bởi vì anh thật sự không biết mình đã đắc tội với con trai bảo bối của mình lúc nào. Mà Vô Ưu còn lại là đơn thuần nói:

"Nó tốt lắm."

Chỉ ba chữ cũng đủ làm cho Phương Đông Dạ không thể hỏi gì thêm nữa. Anh cũng biết, dò hỏi tin tức từ Vô Ưu là điều không thể. Đành chờ khi nào có thời gian, tự mình đi hỏi người trong cuộc vậy. Nhưng, không cần chờ tới lúc hỏi người trong cuộc, vừa tiến vào phòng làm việc, thấy Vô Ưu đưa thành quả lao động đêm qua cho mình, anh lập tức hiểu, vì sao Nhạc Diễm lại mất hứng như vậy.

Tên nhóc kia nhất định nghĩ anh hại Vô Ưu phải thức đêm, nên khó chịu với anh. Trong lòng Phương Đông Dạ quả thật muốn kêu oan, anh cũng không ngờ Vô Ưu lại cố gắng như vậy.

"Đây, cầm lấy cái này."

Phương Đông Dạ chìa một cái thẻ đưa cho Vô Ưu. Vô Ưu khó hiểu hỏi:

"Đây là cái gì?"

"Cô nếu làm xong việc rồi, vậy cùng bạn đi mua lễ phục mặc tối nay đi, mua cả trang sức nữa, cả trang phục của bạn cô. Toàn bộ công ty sẽ thanh toán. Mật mã là số nhà tôi."

Phương Đông Dạ nói xong, đưa thẻ đến gần Vô Ưu hơn. Vô Ưu mừng rỡ cười nói:

"Cám ơn tổng giám đốc, tôi đây đi tìm Tiểu Hạ đây."

Sau khi nói xong cầm thẻ bỏ chạy. Phương Đông Dạ nhìn bóng lưng Vô Ưu, vẻ mặt như nghĩ tới điều gì, không biết mình làm như vậy là đúng hay sai đây?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 44: Sóng gió ập đến (2)

Phụ nữ trời sinh đã thích mua sắm. Điều này đúng thật không sai. Vô Ưu và Tiểu Hạ sau khi đi vào khu mua sắm, hai cô như chim sổ lồng, hết nhìn đông lại nhìn tây, hết cầm lên lại hạ xuống, ướm thử cái này, lại ướm thử cái kia. Vô Ưu cười so với nữ sinh trung học, còn náo nhiệt hơn. Với bộ dáng này của cô, tuyệt đối không ai có thể tin, cô đã là mẹ của một tên nhóc rồi.

"Tiểu Hạ, cái này thế nào?"

Vô Ưu cầm một bộ lễ phục màu trắng tuyền ướm lên người mình hỏi Tiểu Hạ. Bộ lễ phục màu trắng, không tay, làm nổi bật lên khuôn mặt Vô Ưu, nhìn cô thanh thuần, đáng yêu như đóa hoa bách hợp.

Tiểu Hạ nhìn bộ lễ phục đỏ rực trên tay mình, so sánh với bộ của Vô Ưu, như thế nào lại thấy nó tầm thường, thô tục đến vậy?

"Tiểu thư, bộ này mặc trên người cô, nhất định sẽ hợp vô cùng. Phòng thử đồ ở bên cạnh, cô vào mặc thử đi."

Cô nhân viên bán hàng vô cùng tự tin nói. Xem ra cô ta cũng nhận ra, bộ đồ này rất hợp với Vô Ưu. Vô Ưu được khích lệ liền đi đến phòng thử đồ, lúc đi ngang qua người Tiểu Hạ, liền bị Tiểu Hạ kéo tay lại. Sau đó nói nhỏ vào tai cô:

"Vô Ưu, cô sắp 30 tuổi rồi nha? Mặc cái bộ này vào, nhìn giống như nữ sinh vậy."

Vô Ưu lưu luyến không rời nhìn bộ lễ phục trong tay, sau đó nhìn Tiểu Hạ, thì thầm hỏi:

"Thật thế sao?"

Tiểu Hạ kiên định gật đầu.

Vô Ưu lại lưu luyến không rời nhìn lại bộ lễ phục lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn cầm trả lại cho nhân viên bán hàng.

"Cám ơn, tôi không lấy."

Nhân viên bán hàng nhìn Vô Ưu rõ ràng là rất thích, nhưng không biết cô bạn nói gì, cô liền không lấy nữa.

Bộ lễ phục này cô ta khẳng định rất hợp với Vô Ưu, sẽ rất đẹp. Nhân viên bán hàng sau một hồi suy nghĩ, nói với Vô Ưu:

"Tiểu thư, bộ lễ phục này mặc trên người cô tuyệt đối sẽ vô cùng phù hợp. Như thế này đi, nếu như cô cảm thấy đắt, tôi sẽ bớt giá cho cô. Quần áo ở cửa hàng tôi chưa bao giờ giảm giá, tôi thật sự cảm thấy, bộ này cô mặc vào nhất định trông sẽ rất đẹp."

Cô bán hàng chân thành nhìn Vô Ưu. Đây không phải là thủ đoạn để cô ta bán được hàng, mà là vì nhìn bộ dáng Vô Ưu quá đáng thương đi. Rõ ràng là thích, nhưng là người bạn không để cho cô thích. Bạn bè mà có thể như thế sao? Ánh mắt cô bán hàng bất mãn nhìn Tiểu Hạ.

"Tiểu Hạ?"

Mặt Vô Ưu tràn đầy mong đợi nhìn Tiểu Hạ. Tiểu Hạ bị nhân viên bán hàng nhìn như thế, rất tức giận. Ánh mắt như thế là thế nào? Giống như cô ta là mụ phù thủy, còn Vô Ưu là công chúa tốt bụng vậy.

Tiểu Hạ khó chịu liếc mắt nhìn cô bán hàng một cái, sau đó cười nói với Vô Ưu:

"Vô Ưu, cô thật sự rất thích bộ lễ phục này sao?"

Vô Ưu nghĩ là Tiểu Hạ đã đồng ý để mình mua, nên vội vàng cười gật đầu. Tiểu Hạ nói:

"Được."

Vô Ưu vui vẻ xoay người, đang định nhận lại bộ lễ phục trong tay cô bán hàng, lại bị Tiểu Hạ đoạt lấy trước.

"Tiểu Hạ?"

Vô Ưu khó hiểu nhìn cô ta, cô ta cười nói:

"Được. Cô thích nó, vậy tôi mua là được rồi. Như vậy cô có thể thấy nó rồi."

Hả? Như vậy sao?

Vô Ưu có chút hơi mất hứng, bĩu môi lại. Cô bán hàng thì càng bực bội hơn. Đây là cái kiểu bạn bạn gì hả? Thoạt nhìn thì rõ là trong sáng, đáng yêu. Sao trong lòng lại có thể xấu xa như thế chứ?

"Tôi đi thử đồ. Cô chọn cái gì cô thích đi." Đi được vài bước còn không quên quay đầu lại, 'có lòng tốt' nhắc nhở cô bán hàng:

"Chị nhà tôi sắp 30 tuổi rồi, cô giúp cô ấy chọn bộ lễ phục nào cho xứng với tuổi, thành thục một chút." Nói xong cười cười, đi vào rồi phòng thử đồ.

"Cô ta là bạn của cô sao?"

Sau khi Tiểu Hạ đi vào thử quần áo, cô bán hàng nghi ngờ nhìn Vô Ưu hỏi. Vô Ưu cười gật đầu, không nhìn ra một chút bất mãn nào đối với Tiểu Hạ.

Cô bán hàng nhìn Vô Ưu như vậy, thật sự không biết nói gì cho phải. Thuyết khách hay nói xấu có vẻ như không thích hợp, hơn nữa người ta đều nói người trong cuộc đều khó cảm nhận. Cô càng không nên lắm miệng. Cho nên chỉ nhìn Vô Ưu thản nhiên cười, sau đó nói:

"Đến đây, bên đây chúng tôi có mẫu mới vừa về, chưa trưng bày. Cô xem thử xem có thích không."

"Cái này thế nào? Tôi cam đoan sẽ phù hợp yêu cầu của bạn cô."

Cô bán hàng lấy ra một bộ lễ phục màu lam đậm, hở ngực, hở lưng đưa cho Vô Ưu. Vô Ưu nhìn thấy bộ lễ phục này, mặt lộ vẻ khó xử nói:

"Hả? Bộ này rất lộ nha. Không, quá gợi cảm đi. Tôi không mặc đâu."

"Tin tôi đi. Vào thử xem."

Cô bán hàng nhìn Vô Ưu khích lệ, mà Vô Ưu vẫn như trước không dám đón nhận. Đúng lúc này Tiểu Hạ đi ra. Vô Ưu mặc dù ngốc nghếch, nhưng mắt

chọn quần áo thật đúng là đáng yêu đi. Tiểu Hạ vốn trông cũng hoạt bát, đáng yêu như nữ sinh, cho nên khi cô ta mặc bộ lễ phục màu trắng lên người, trông cũng cực kì xinh đẹp. Chẳng qua, ngượi lại với Vô Ưu, hẳn là không đủ sự trong sáng, lung linh.

Vô Ưu sau khi nhìn thấy Tiểu Hạ, hai mắt sáng lên, không nhịn được khen ngợi:

"Oa, Tiểu Hạ, cô mặc bộ này trông thật xinh đẹp a."

Lời khen thật lòng làm không ít người ngoảnh đầu lại nhìn. Nhưng, không phải là vì tò mò người được khen xinh, mà là muốn nhìn xem, ai lại có thể thật lòng tán thưởng một người đồng giới xinh đẹp đến mức thế.

"Được. Tôi lấy cái này."

Tiếng kinh hô vừa rồi của Vô Ưu, đã đủ làm thỏa mãn trái tim hư vinh của Tiểu Hạ. Cô bán hàng khó chịu nói:

"Không bớt giá đâu."

Cô chính là nhìn Tiểu Hạ không vừa mắt, cho nên thà không bán được, cũng không muốn bán cho cô ta. Không ngờ Tiểu Hạ lại nhìn về phía cô cười cười, như không có chuyện gì, sau đó nói:

"Không sao cả, dù sao cũng là công ty trả tiền."

Tiểu Hạ đi thay quần áo, mà cô bán hàng tức giận đùng đùng, thật muốn nói, tôi không bán nữa!

"Sao cô lại tức giận như vậy?"

Vô Ưu nhìn sắc mặt không tốt của cô bán hàng, cẩn thận hỏi. Cô bán hàng nhìn Vô Ưu lại như không có chuyện gì, phì cười, nói:

"Đúng vậy a, nhưng cô phải nghe tôi. Đi thử bộ lễ phục này, tôi sẽ không tức giận nữa." Nhìn bộ dạng cô bán hàng, thực sự là thích Vô Ưu ngốc nghếch này rồi.

"Không cần thử, tôi nhìn rất đẹp. Mua luôn đi."

Tiểu Hạ sau khi đi ra, thấy Vô Ưu đang cầm bộ lễ phục màu lam đậm, vẻ mặt thống khổ, liền đưa ra luôn quyết định.

Màu lam đậm như vậy, so với màu trắng, quả thực dung tục không chịu được. Hơn nữa, vóc dáng Vô Ưu cũng không phải đẹp, cũng không phải là người có cá tính, mặc vào sẽ không đẹp được. Mặc dù chỉ cần nhìn lướt qua, nhưng Tiểu Hạ đã rất chắc chắn, bộ lễ phục này tuyệt đối không thích hợp với Vô Ưu.

"Hả? Tiểu Hạ, thật sự muốn mua cái này hả?"

Vẻ mặt Vô Ưu khó xử nhìn Tiểu Hạ. Tiểu Hạ lại rất khẳng định gật đầu:

"Tin tôi đi, bộ này tuyệt đối thích hợp với cô."

Vô Ưu luôn luôn tin tưởng Tiểu Hạ, nhưng lần này cũng phải nhìn về phía cô bán hàng, thấp giọng hỏi:

"Thật sự thích hợp sao?"

Tiểu Hạ phát ra ánh mắt cảnh cáo nhìn cô bán hàng, mà cô bán hàng chỉ liếc mắt lại cô ta một cái, sau đó nhìn Vô Ưu nói:

"Tin tôi đi, thật sự rất đẹp. Bởi vì, tôi là bạn tốt của công chúa, không phải là mụ phù thủy ác độc." Nói xong, còn ra điều ám chỉ liếc mắt nhìn Tiểu Hạ một cái. Tiểu Hạ tức giận quay đầu đi chỗ khác, cố nhắm mắt làm ngơ, không thèm chấp nhặt với cô bán hàng!

"Vậy được rồi. Vui lòng giúp chúng tôi gói lại."

Vô Ưu mặc dù nói vậy, nhưng nhìn bộ dáng cũng biết, cô thật sự không thích bộ lễ phục này. Cô bán hàng sau khi gói lễ phục lại cẩn thận, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất của Vô Ưu, không nhịn được bật cười, nói:

"Tổng cộng hai mươi lăm vạn."

"Hả? Hai mươi lăm vạn?"

Nghe được giá tiền Vô Ưu kinh hãi kêu lên. Cô bán hàng nghe được tiếng kêu của Vô Ưu, lại bật cười. Cô đã lâu rồi chưa có gặp qua vị khách hàng nào đáng yêu như thế. Tiểu Hạ vội vàng đi tới, một phát đoạt luôn lấy cái thẻ Vô Ưu đang nắm thật chặt ôm vào trong ngực, cứ như sợ người ta cướp đi vậy. Đưa thẻ về phía nhân viên bán hàng, không vừa lòng nói:

"Đừng có kinh ngạc như vậy, sẽ làm trò cười cho người khác."

Tiểu Hạ chắc chắn cảm thấy cô rất mất mặt đi?

Vô Ưu nghĩ vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhịn được, lộ vẻ như đưa đám. Tiểu Hạ nhìn Vô Ưu như vậy, cũng hiểu được chính mình hơi quá mức rồi. Cô ta sau này còn muốn lợi dụng Vô Ưu để đến gần Phương Đông Dạ nữa, cho nên bây giờ cũng không thể đắc tội với cô được. Lúc này, cô bán hàng cũng đang chờ vào mật mã, Tiểu Hạ vội vàng tỏ vẻ thân thiết ôm lấy bả vai Vô Ưu, sau đó nói:

"Được rồi, là tôi sai. Tôi không nên lớn tiếng với cô như vậy. Tôi xin lỗi cô được chưa?"

"Tiểu Hạ, cô không có chán ghét tôi sao?"

Vô Ưu nghi ngờ nhìn về phía Tiểu Hạ. Tiểu Hạ nghe thế có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Vô Ưu ngốc nghếch lại có thể mẫn cảm như vậy. Trong lòng vừa nhắc nhở chính mình, sau này nhất định phải học cách kiềm chế, vừa cười nói:

"Sao có thể như thế được? Cô là bạn tốt nhất của tôi, cô quên sao?"

Tiểu Hạ giọng nói khoa trương lại trở về vẻ tươi cười với Vô Ưu, đổi lấy là ánh mắt khinh thường của cô bán hàng.

"Tốt lắm, mau vào mật mã đi. Chúng ta còn có thứ phải mua nữa."

Tiểu Hạ nhìn nhân viên bán hàng đã thấy khó chịu rồi, không muốn ở đây dù chỉ một giây nữa. Mà Vô Ưu cái gì cũng không biết, đi tới bắt đầu nhập mật mã. Trước khi nhập vào, lại còn tự lẩm bẩm:

"Cửa nhà mình đánh số là 1102. Vậy nhà anh ta chính là 1103." Vừa nói, vừa không để ý, nhớ máy móc:

"1, 1, 0, 3, tốt lắm."

Người nói vô tình, người nghe cố tình. Câu nói này bây giờ thật là vô cùng, vô cùng thích hợp.

"Đi thong thả nha. Hy vọng lần sau lại có cơ hội gặp cô."

"Vâng, tạm biệt."

Vô Ưu cười tạm biệt nhân viên bán hàng, còn Tiểu Hạ đối với nhân viên bán hàng cũng không thèm để vào trong mắt nữa. Bởi vì, cô ta có chuyện cang quan trọng hơn. Hai người vừa đi ra khỏi cửa hàng quần áo, Tiểu Hạ liền không thể chờ được hỏi Vô Ưu:

"Vô Ưu, cô nói nhà cô số 1102, vậy 1103 là nhà ai hả?"

"Nhà tổng giám đốc a."

Vô Ưu đáp lại không chút nào giấu diếm. Tiểu Hạ sau khi nghe xong, không vui đứng khựng lại. Vô Ưu thấy vẻ không vui của Tiểu Hạ, hỏi:

"Tiểu Hạ, cô làm sao vậy?"

Tiểu Hạ nhìn ra được tầm quan trọng của mình đối với Vô Ưu, cho nên nói không chút sợ hãi:

"Vô Ưu, cô biết tôi thích tổng giám đốc, còn nói sẽ giúp tôi. Tôi xem cô như bạn tốt, nhưng sao cô có thể gạt tôi?"

Tiểu Hạ đột nhiên lên án, làm chân tay Vô Ưu trở lên luống cuống. Khó hiểu nhìn Tiểu Hạ hỏi:

"Tiểu Hạ, sao cô lại nói như vậy? Tôi có gạt cô điều gì đâu?"

"Cô thật sự không thích tổng giám đốc?"

Tiểu Hạ lại hỏi xác nhận. Vô Ưu vẫn gật đầu kiên định:

"Không thích. Tôi đã nói rồi, quan hệ của chúng tôi chỉ là cấp trên và cấp dưới thôi, còn có quan hệ láng giềng nữa."

Nghe Vô Ưu nói xong, Tiểu Hạ mới nghĩ đến, Vô Ưu thật sự không cố ý giấu diếm, cô đã nói qua, chỉ là chính cô ta quên mất.

Cái đầu thông minh của Tiểu Hạ nhanh chóng vận chuyển, sau đó nói:

"Được rồi. Tôi đùa cô thôi. Tôi đương nhiên tin tưởng cô rồi." Sau đó thay đổi vẻ mặt nhìn Vô Ưu nói thêm:

"Y phục này thật là đắt đi!"

"Uh, đúng vậy."

Vô Ưu gật đầu đau lòng. Tiểu Hạ lại cười nói:

"Tôi nghĩ hay là chúng ta không nên mua trang sức kết hợp nữa, cả đồ đeo tay nữa. Về nhà tìm đồ cũ dùng tạm là được rồi."

Vô Ưu nghe thấy có lý liền gật đầu, nhưng có vẻ khó khăn nhìn Tiểu Hạ nói:

"Nhưng mà, tôi hầu như không đeo đồ trang sức."

Tiểu Hạ sau khi nghe được đáp án nằm trong dự liệu của mình, , 'quan tâm' nói:

"Như thế này đi, giờ vẫn còn sớm. Tôi về nhà cô, giúp cô chọn. Thấy thế nào?"

"Tiểu Hạ, cô thật sự quá tốt nha."

Vô Ưu mặt đầy cảm kích nhìn Tiểu Hạ. Tiểu Hạ đáp lại Vô Ưu là nụ cười vô cùng sáng lạn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Sóng gió ập đến (3)

"Đây là nhà cô? Vậy bên cạnh chính là nhà tổng giám đốc sao?"

Tiểu Hạ đứng trước cửa nhà Vô Ưu hỏi, nhưng hai tròng mắt sáng lên, nhìn chằm chằm cánh cửa nhà Phương Đông Dạ. Cô ta vốn tưởng rằng, tổng giám đốc phải sống trong ngôi biệt thự sa hoa gì gì đó, lại không ngờ, sống ở một nơi bình thường như thế này. Lại có thể sống trong một căn nhà bình thường như vậy? Thế không phải chứng tỏ, anh không coi thường người nghèo sao? Nghĩ vậy, nụ cười trên mặt Tiểu Hạ cười càng sáng lạn hơn.

Vô Ưu nhìn bộ dáng vui vẻ của Tiểu Hạ, cười nói:

"Nếu như cô muốn gặp anh ta, sau này chỉ cần thường xuyên tới nhà tôi là có thể gặp rồi."

Nói xong, ánh mắt giảo hoạt, nháy nháy với Tiểu Hạ. Tiểu Hạ hết sức vui mừng hỏi:

"Có thể chứ?"

Vô Ưu gật đầu thật mạnh, như là chuyện đương nhiên nói:

"Đương nhiên rồi, cô là bạn tốt nhất của tôi, tôi đương nhiên sẽ giúp cô."

Đồng thời mở cửa đi vào. Tiểu Hạ liền hưng phấn ôm lấy cổ Vô Ưu, thét to:

"Vô Ưu, cô thật sự là quá tốt."

Cô ta thật lòng cao hứng. Nếu như Vô Ưu thật sự không tranh giành với cô ta, toàn tâm giúp cô ta như đã nói. Cô ta sẵn lòng làm bạn tốt của cô.

"Mẹ, vị này hẳn là dì Tiểu Hạ đi."

Nhạc Diễm nghe thấy tiếng nói liền đi ra, đúng lúc chứng kiến cảnh Tiểu Hạ đang hưng phấn ôm Vô Ưu. Bộ dáng hai người cười đến là hớn hở, không nhịn được nghĩ thầm, thật đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Ngay cả cười cũng đơn thuần như nhau.

Tiểu Hạ sau khi nghe thấy giọng Nhạc Diễm, nụ cười trên mặt càng lớn hơn. Cảm giác chính mình thực sự đã bị sự ghen ghét làm cho mê muội rồi. Nếu bọn họ là hàng xóm, như vậy tổng giám đốc khẳng định sẽ biết Vô Ưu có một đứa con trai. Nếu nói như vậy, tổng giám đốc làm sao có thể thích Vô Ưu được đây. Nghĩ vậy, Tiểu Hạ lại thấy mình hôm nay hơi quá đáng rồi. Cô cười buông Vô Ưu ra, sau đó quay đầu nhìn Nhạc Diễm chào hỏi:

"Xin chào. Cháu chính là Bé Diễm hả?"

"Chào dì. Hai ngươi trò chuyện đi, cháu về phòng đây."

Nhạc Diễm sau khi liếc mắt nhìn Tiểu Hạ một cái, gật đầu lễ phép. Người tên Tiểu Hạ này nhìn có vẻ không phải người xấu, mẹ ở với cô ta hẳn sẽ không bị khi dễ. Nhạc Diễm nhìn nụ cười thật lòng lúc này của Tiểu Hạ, nên đưa ra kết luận đơn giản.

Tiểu Hạ nhìn Nhạc Diễm xoay người rời đi, trong lòng có một cảm giác kỳ quái. Đứa nhỏ này thật xinh đẹp! Nhưng như thế nào cứ cảm thấy có chỗ nào quen quen nhỉ? Hẳn là không phải đã gặp qua rồi, bởi cậu bé xinh đẹp như vậy, nếu gặp rồi, nhất định sẽ nhớ rõ!

"Tiểu Hạ, làm sao vậy?"

Vô Ưu nhìn Tiểu Hạ giống như đang suy tư gì, không nhịn được quan tâm hỏi. Mà Tiểu Hạ quyết định tín nhiệm Vô Ưu, nói những điều đang nghĩ trong lòng ra:

"Tôi nhìn Bé Diễm cảm thấy rất quen. Cứ như đã gặp ở đâu rồi vậy."

"Ha ha, có phải rất giống tổng giám đốc không?"

Chỉ một câu nói vô tình của Vô Ưu, đã lập tức làm Tiểu Hạ ngây ngẩn cả người. Trong thời gian ngắn ngủi, trên mặt cô ta xuất hiện đủ loại biểu cảm. Giật mình có, không cam lòng có, căng thẳng có, tức giận cũng có. Đủ loại tâm tình đan xen, cuối cùng biến thành một loại - đó chính là thái độ rất không vừa lòng với Vô Ưu.

Cô ta như thế nào có thể lừa gạt tình cảm của cô ta như vậy? Hết lần này đến lần khác, xem cô ta như con ngốc, mang ra vui đùa. Bề ngoài trông rõ là thanh khiết, thoạt nhìn cứ như đứa trẻ ngoan ngoãn. Còn nói cái gì mà bạn tốt nhất, sẽ giúp cô ta nữa chứ. Nhưng, lại có thể có một đứa con lớn như vậy với tổng giám đốc. Khó trách, nhiều người đến công ty dự tuyển như vậy, cô ta lại là người được chọn. Thì ra là nguyên nhân này. Chính mình thật ngốc đi, lại có thể thực sự tin cô ta sẽ giúp mình.

"Tiểu Hạ, cô làm sao vậy? Đã hù dọa tới cô rồi sao?"

Vô Ưu nhìn mặt Tiểu Hạ có chút khủng bố, cẩn thận hỏi. Tiểu Hạ nhìn Vô Ưu oán trách, nước mắt cũng bắt đầu trào ra. Có thể thấy được, cô ta thật sự chưa bao giờ tức giận đến như vậy.

Thấy bộ dạng này của Tiểu Hạ, Vô Ưu liền luống ca luống cuống. Tay chân hết đưa lên rồi lại hạ xuống, nói:

"Tiểu Hạ, cô hiểu lầm rồi. Cô thật sự hiểu lầm rồi, cô nghe tôi giải thích. Tôi xin cô nghe tôi giải thích có được không. Cô thật sự hiểu lầm rồi."

Trong lòng Vô Ưu không nhịn được tự mắng mình ngốc nghếch. Cô biết rõ là Tiểu Hạ thích tổng giám đốc, thế mà còn nói như vậy, để người ta hiểu lầm.

Tiểu Hạ nhìn vẻ hốt hoảng của Vô Ưu, trong lòng nghĩ, không cần gì phải giải thích cả. Đang định xoay người rời đi, nhưng lại nghĩ nghĩ. Nếu như cô ta cứ đi như vậy, chẳng phải là chẳng thu hoạch được gì sao. Không những không có cơ hội trả thù người bạn dối trá này, mà ngay cả cơ hội tiếp cận Phương Đông Dạ cũng không còn. Nghĩ vậy, Tiểu Hạ cố nuốt sự phẫn nộ trong lòng xuống, nhìn Vô Ưu nói:

"Được. Tôi nghe cô giải thích. Chúng ta đi vào phòng cô."

Tiểu Hạ vốn là một người thông minh. Cô ta cũng không muốn kinh động đến Nhạc Diễm, không biết, thực ra bây giờ Nhạc Diễm đang đeo tai nghe, nên cũng chẳng thể biết hai người đang làm gì.

..

"Cho nên, ý của cô là, Bé Diễm không phải con của tổng giám đốc?"

Nghe Vô Ưu giải thích xong, Tiểu Hạ nhìn cô không dám tin. Vô Ưu dùng sức gật đầu khẳng định, cứ như lại sợ Tiểu Hạ hiểu lầm nữa vậy.

Ngươi lừa kẻ ngu sao?

Những lời này thiếu chút nữa đã buột ra khỏi miệng Tiểu Hạ. Nếu không phải cô ta đã từng thấy ánh mắt tổng giám đốc nhìn Vô Ưu, có lẽ, cô ta còn có thể tin, trên thế giới, thật sự có sự trùng hợp như vậy. Nhưng, cái vẻ si mê lộ rõ mồn một trong mắt tổng giám đốc, tình cảm không chút nào che đậy đó. Có đánh chết, cô ta cũng không tin đây là trùng hợp. Nhạc Diễm chính là con tổng giám đốc. Điều này tuyệt đối không sai được.

"Việc này, nếu như Bé Diễm không phải là con của tổng giám đốc, vậy cha thằng bé là ai?"

Tiểu Hạ nhìn Vô Ưu hỏi. Nếu như là người thân thích của tổng giám đốc, còn có thể có khả năng. Nhưng, đáp án sau của Vô Ưu, lại làm cho kỳ vọng cuối cùng của cô ta tan biến.

"Tiểu Hạ, tôi nói nhỏ cho cô nghe a. Thật ra, tôi cũng không nhớ rõ. Tôi chỉ nhớ là ở "Diễm", nhưng tôi lúc đó uống hơn nhiều, lúc ấy xảy ra chuyện gì, tôi thực sự không nhớ được." Vô Ưu vô tội nói ra sự thật.

"Cô thật sự tin, trên thế giới này sẽ có chuyện trùng hợp như vậy sao?"

Tiểu Hạ nói châm chọc, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, đã cảm thấy hối hận rồi. Nếu để Vô Ưu biết Nhạc Diễm chính là con của tổng giám đốc, đối với cô ta sẽ chẳng có lợi gì cả. Nhưng, bây giờ hối hận cũng đã muộn. Vô Ưu không nhịn được bắt đầu nổi lên sự nghi ngờ:

"Tôi cũng cảm thấy sao lại quá trùng hợp như vậy. Tôi vốn cũng định đi xét nghiệm ADN rồi. Nhưng tổng giám đốc nói, lúc đó, anh ta đang ở Pháp, hơn nữa, cũng rất sẵn lòng đi kiểm tra ADN để chứng minh mình trong sạch. Tôi cảm thấy, anh ta nhất định không có gạt tôi, cho nên, tôi mới tin."

Đúng vậy. Tổng giám đốc chẳng việc gì mà lừa gạt Vô Ưu như thế. Xem ra, bên trong chuyện này chắc có vấn đề gì rồi.

Tiểu Hạ nghĩ như vậy, nhưng câu nói tiếp theo của Vô Ưu, làm cho cô ta lập tức trở nên nhạy bén:

"Nghe cô nói như vậy, tôi cũng cảm thấy rất khó tin. Có lẽ, tôi phải đưa bọn họ đi xét nghiệm ADN cho yên tâm vậy."

Không thể nào!

Tiểu Hạ thiếu chút nữa đã la lên, nhưng, ngay thời khắc cuối cùng, cô ta đã thành công chế ngự bản thân mình. Hai mắt cô ta lóe lóe, sau đó làm bộ như bừng tỉnh nói:

"Ah, tôi nhớ ra rồi."

"Sao hả?"

Vô Ưu nhìn Tiểu Hạ khó hiểu. Tiểu Hạ cười nói:

"Tôi nhớ ra rồi. Xem ra tôi thực sự đã hiểu lầm rồi."

"Uh?"

Vô Ưu nhìn bộ dáng cả kinh bất chợt của Tiểu Hạ, không hiểu gì cả. Tiểu Hạ trước đây nói chuyện rất dễ hiểu. Sao bây giờ, cô ta nói gì mình cũng không hiểu được nha. Thấy ánh mắt khó hiểu của Vô Ưu nhìn mình, Tiểu Hạ lập tức cười giải thích, nói:

"Là như thế này. Cô vừa nói, lúc ấy tổng giám đốc đang ở Pháp đúng không. Giờ tôi mới nhớ ra, đúng thật, hồi đó tôi cũng đang du học bên Pháp, còn nhìn thấy tổng giám đốc tham gia cuộc phỏng vấn dành cho danh nhân nữa."

Lời nói của Tiểu Hạ có trăm ngàn sơ hở đi. Đừng nói là lúc ấy Phương Đông Dạ căn bản không có ở Pháp, mà cho dù có đang ở Pháp, anh cũng không có khả năng xuất hiện trong TV được. Bởi vì, chỉ cần người hơi biết về anh cũng có thể biết được, anh chưa bao giờ lấy thân phận tổng giám độc tập đoàn 'Trụ' tham gia bất kỳ chương trình nào.

Hết thảy những điều này, Vô Ưu đều hoàn toàn không biết, cho nên, sau khi nghe Tiểu Hạ nói xong, cô hoàn toàn cho rằng, Nhạc Diễm tuyệt đối không phải là con của Phương Đông Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sóng gió ập đến (4)

Tiểu Hạ tới chỗ này, mục đích chỉ là muốn biết chỗ ở của Phương Đông Dạ, lại không ngờ, thu hoạch được nhiều thông tin như vậy. Mà những thông tin này, làm cho cảm giác "không nỡ" đối với Vô Ưu, toàn bộ biến mất. Cô ta nhất định sẽ dựa vào sắc đẹp cùng trí tuệ của mình, đánh bại Vô Ưu, chiếm được tình yêu của Phương Đông Dạ.

Sao thế nhỉ? Sao cứ có cảm giác Tiểu Hạ như đã trở thành người khác vậy?

Cảm giác vừa xuất hiện trong lòng, làm Vô Ưu có chút không giải thích được.

"Vô Ưu, tôi giúp cô chọn trang sức đeo tay nhé."

Tiểu Hạ muốn xử lý cho nhanh chuyện nhỏ này của Vô Ưu. Cô ta còn phải để dành thời gian chuẩn bị trang phục cho mình. Tối nay, cô ta nhất định phải trở lên nổi bật, nhất là đối với Phương Đông Dạ. Cô nhất định sẽ cho anh nhìn thấy, Vô Ưu chỉ là người làm nền cho cô ta.

Vô Ưu thấy Tiểu Hạ bận bịu giúp mình, liền vội vàng gạt bỏ luôn suy nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu ra. Sau đó, lấy chiếc hộp trang sức nhỏ từ trong ngăn tủ đưa cho Tiểu Hạ, ngại ngùng nói:

"Đây là toàn bộ trang sức tôi có. Cô xem, tôi mang cái nào thì hợp."

Mặc dù chưa mở ra, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt đơn thuần của Vô Ưu cũng biết, sẽ chẳng có cái gì phù hợp rồi.

Quả nhiên, hộp vừa được mở ra, bên trong chỉ có bộ khuyên tai hết sức lỗi thời, cùng một chiếc dây chuyền vàng. Ngoài ra, còn có một đôi vòng tay bằng vàng. Nhìn qua đã thấy quê mùa, thực sự là quá quê mùa đi. Tiểu Hạ nhìn những thứ này, trong lòng không nhịn được cười thầm. Xem ra bối tối nay, nhất định có trò hay xem rồi.

"Đây là cái gì?"

Đối với mấy thứ đồ cổ lỗ sĩ kia, Tiểu Hạ chẳng có hứng thú, nhưng, cái hộp nhẫn này, nhìn rất xa hoa.

"Nhẫn đó."

Câu trả lời của Vô Ưu, làm Tiểu Hạ mắng thầm "đồ ngốc" trong lòng. Cô ta đương nhiên biết đó là nhẫn rồi. Điều cô ta muốn biết, là lai lịch của chiếc nhẫn này nha. Cô ta vừa nghĩ, vừa mở cái hộp ra. Khi nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương phát ra ánh sáng chói mắt, không nhịn được, cô ta nhìn ngây người. Thật là một chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp. Vừa nhìn đã biết xa xỉ.

Không đúng! Vô Ưu sao có thể có được chiếc nhẫn sang trọng, quý giá như thế này?

Phương Đông Dạ!

Gần như không cần nghĩ, Tiểu Hạ đã đoán ra luôn Phương Đông Dạ. Bởi vì, với khả năng này của Vô Ưu, nhiều nhất cũng chỉ có thể biết được một người có tiền là Phương Đông Dạ mà thôi. Nghĩ vậy, sự hâm mộ lúc đầu, ngay lập tức biến thành phẫn nộ.

"Rất đẹp đúng không? Là của học trưởng Hoắc Lãng cho tôi đó."

Vô Ưu cơ bản không nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Hạ, vì từ lúc cái hộp được mở ra, thấy ánh sáng chói mắt của chiếc nhẫn, cô đã cười khúc khích híp hết mắt vào rồi. Nói xong, lại tự lẩm bẩm:

"Học trưởng nghỉ việc rồi, cũng không biết có sao không nữa. Mình phải gọi điện thoại hỏi thăm mới được."

Tiểu Hạ nghe Vô Ưu nói, nụ cười lại phiếm trên khóe miệng. Vỗ vỗ vai cô, nói:

"Là người hôm qua lúc ở phòng ăn, cô hỏi giám đốc phòng ăn hả?"

Thấy Vô Ưu gật đầu, Tiểu Hạ lại cổ động nói:

"Người ta cho cô món quà quý như vậy, chắc chắn là bạn rất thân của cô. Bây giờ người ta gặp cảnh không may. Cô sao có thể không gọi điện hỏi thăm bạn mình được chứ."

"Đúng vậy nha. Tôi ngày mai phải xin nghỉ, hẹn hắn đi ăn mới được."

Vô Ưu cảm thấy Tiểu Hạ nói rất có lý, nhưng, lại lập tức hỏi:

"Chiếc nhẫn này rất đắt tiền sao?"

"Hả?"

Tiểu Hạ không biết Vô Ưu hỏi thế là có ý gì, cho nên không biết trả lời thế nào cho phải. Vô Ưu liền giải thích:

"Nếu nó đắt như vậy, tốt hơn là tôi nên trả lại cho học trưởng, để hắn tặng cho người khác. Tôi bình thường cũng không đeo, cứ để đây cũng thấy tiếc."

Đần độn! Nhẫn có thể tùy tiện tặng cho bất kỳ ai được sao?

Tiểu Hạ trong lòng nghĩ như vậy, nhưng miệng lại nói:

"Người ta cho cô, dù quý hay không cũng đều là tấm lòng của họ. Sao cô có thể trả lại được. Huống hồ, ai nói cô không dùng đến hả? Tối nay không phải là dịp nên dùng sao?"

Vô Ưu nghe Tiểu Hạ nói xong, hai mắt sáng lên. Sau đó, bỗng nhiên bừng tỉnh, nói:

"Đúng vậy, tối nay tôi có thể đeo cái này."

Tiểu Hạ gật đầu, nói hùa theo:

"Đúng vậy, chiếc nhẫn xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ làm cô càng thêm xinh đẹp hơn."

Vừa nói, vừa muốn đeo luôn cho Vô Ưu, nhưng, cô ta đã nghĩ lại, nửa đùa nửa thật nói:

"Thôi để tôi cầm cho, tối sẽ đưa lại cho cô. Chẳng may cô quên, hoặc lại làm mất."

"Sẽ không đâu."

Vô Ưu mặc dù nói như vậy, nhưng cũng không ngăn cản hành động Tiểu Hạ cầm chiếc nhẫn bỏ vào trong túi xách của cô ta. Vô Ưu nghĩ nghĩ, ai cầm cũng như nhau cả, mà không hề biết, kế hoạch của Tiểu Hạ nham hiểm đến cỡ nào.

"Tôi về đây. Gặp lại ở buổi tiệc tối nay."

Tiểu Hạ nói xong đứng dậy, cầm bộ lễ phục màu trắng đi ra khỏi phòng Vô Ưu, tâm trạng tốt, cũng không quên gõ cửa phòng Nhạc Diễm. Sau khi thấy Nhạc Diễm mở cửa, liền nở nụ cười sáng lạn chào tạm biệt cậu bé. Chờ cô ta đi khỏi, Nhạc Diễm mới mang theo vẻ mặt có chút bất thường vào phòng mẹ.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?"

Trực giác Nhạc Diễm mách bảo, người tên Tiểu Hạ kia có vấn đề. Lúc vừa mới đến cười rất chân thành, nhưng lúc trở ra, tuy nói là cười, nhưng nụ cười vô cùng sáng lạn, thậm chí bên trong còn có chút hưng phấn. Kiểu hưng phấn giống như con sói lớn gian ác, muốn nuốt tươi con thỏ non vậy. Ý nghĩ này, làm Nhạc Diễm rất rất không thích, bởi vì, cậu bé cảm thấy, nếu suy nghĩ của cậu là đúng, thì mẹ mình, rất có thể chính là con thỏ non kia.

Vô Ưu thấy Nhạc Diễm hỏi, liền từ trên giường lười biếng ngồi dậy. Sau đó ánh mắt như cầu cứu, nhìn Nhạc Diễm hỏi:

"Bé Diễm, có phải mẹ đã biến thành người xấu rồi không?"

Mẹ cậu thành người xấu? Thật nực cười. Phải là có người biến thành người xấu nhá!

Nhạc Diễm nghe Vô Ưu nói, biết là có chuyện hơi nghiêm trọng rồi. Cho nên, nhảy vọt lên giường, nằm xuống, gối đầu lên đùi Vô Ưu, sau khi tìm được tư thế thoải mái nhất, ngẩng đầu nhìn mẹ nghiêm túc hỏi:

"Mẹ, tại sao đột nhiên lại có suy nghĩ này hả?"

Vô Ưu vừa lấy tay vuốt vuốt tóc trên trán Nhạc Diễm, vừa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của con, nói:

"Mẹ cũng không biết nữa. Tiểu Hạ rõ ràng là bạn tốt nhất của mẹ. Nếu như không phải cô ấy giúp mẹ gài hồ sơ vào, mẹ cũng không có khả năng tìm được công việc tốt như vậy. Đúng ra mà nói, mẹ phải cảm thấy cô ấy thật tốt. Nhưng, hôm nay mẹ đột nhiên cảm thấy có một chút không thích cô ấy nữa rồi."

Nói đến đây, Vô Ưu khổ sở dừng lại một lúc, sau đó nhìn vào mắt Nhạc Diễm hỏi:

"Bé Diễm, con nói xem, có phải mẹ đã biến thành người xấu rồi không?"

Nhạc Diễm không mù quáng an ủi, cũng không phát biểu ý kiến vội. Mà hỏi lại:

"Tại sao hôm nay mẹ đột nhiên không thấy thích cô ấy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Vô Ưu do dự một lát, sau đó đem chuyện mua quần áo hôm nay kể cho con nghe.

Sau khi kể xong, còn nói thêm:

"Còn nữa, hôm nay vẻ mặt của cô ấy cứ là lạ, có lúc giống như tức giận, nhưng lập tức lại giống như thật cao hứng. Nhưng, dù cô ấy tức giận, hay cười, cũng làm cho mẹ thấy hơi sợ."

Xem ra người phụ nữ này đúng là có chuyện rồi.

Nhạc Diễm sau khi nghe Vô Ưu nói xong, trong lòng đưa ra kết luận.

Vô Ưu lại hỏi:

"Bé Diễm, mẹ bởi vì chút chuyện nhỏ này, lại không thích cô ấy nữa. Con nói, có phải mẹ thực sự đã trở thành người xấu không?"

Câu hỏi này đã được Vô Ưu hỏi đến lần thứ ba rồi, có thể thấy, vấn đề này, thực sự đã làm cho cô bận tâm rất lớn.

Nhìn ánh mắt tiều tụy, giống như con chiên ngoan đạo đứng trước mặt cha xứ xưng tội của mẹ, làm lòng Nhạc Diễm trở lên căng thẳng. Hừ! Bất kể là người nào, chỉ cần làm tổn thương đến người mẹ đơn thuần của cậu, cũng sẽ phải trả giá thật lớn. Nghĩ vậy, Nhạc Diễm lộ ra một nụ cười đáng yêu, nói:

"Sao có thể như thế được. Nếu đã trở thành người xấu, sẽ không tự nhận mình xấu được."

Nói đến đây, Nhạc Diễm ngồi dậy khỏi đùi Vô Ưu. Sau đó lấy cái hộp đựng lễ phục ra khỏi túi, vui vẻ nói:

"Mẹ, mẹ mặc vào để con ngắm thử."

"Mẹ, mẹ không thích."

Vô Ưu nhìn cái hộp, vẻ mặt chối bỏ. Nhạc Diễm liền vội vàng đưa thân thể dán sát vào mẹ, cọ cọ vào cánh tay cô làm nũng:

"Mẹ, mẹ mặc vào cho con ngắm một chút. Con muốn xem a."

Nhạc Diễm hiếm có khi làm nũng, làm Vô Ưu có chút mềm lòng. Cô nhìn Nhạc Diễm hỏi:

"Con thật sự muốn xem?"

Nhạc Diễm mở to hai mắt, dùng sức mà gật đầu.

"Được rồi."

Vô Ưu không đành lòng để cho Nhạc Diễm thất vọng, liền mở cái hộp ra, chuẩn bị mặc thử lễ phục để con ngắm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Sóng gió ập đến (5)

Oh! Oh!

Vô Ưu mở hộp, Nhạc Diễm nhìn thấy bộ lễ phục màu lam đậm, không nhịn được lộ ra vẻ mặt cực kỳ đáng yêu. Bộ y phục này, thật sự không hợp với mẹ cậu a. Thảo nào mẹ không muốn mặc.

Vẻ mặt mang đầy ý cười của Nhạc Diễm, làm Vô Ưu cầm bộ y phục lên, thật không cam tâm tình nguyện. Một tờ giấy từ trong y phục bay ra, rơi xuống dưới chân Vô Ưu. Vô Ưu buồn bực cúi người xuống nhặt.

"Đó là gì vậy?"

Nhạc Diễm thấy hứng thú hỏi. Vô Ưu trả lời không suy nghĩ:

"Oh, không có gì. Chỉ là một số điện thoại. Chắc là của nhân viên bán hàng."

Vừa nói, vừa vuốt vuốt tờ giấy, nhìn đi nhìn lại một chút, cuối cùng đưa ánh mắt nhìn về phía thùng rác.

Nhân viên bán hàng?

Nhạc Diễm nghĩ nghĩ, chắc phải có vấn đề gì đó, cho nên không đợi Vô Ưu ném tờ giấy vào thùng rác, đã nói:

"Mẹ đừng vứt đi, cho con xem nào."

Vô Ưu thờ ơ cuộn tờ giấy nhỏ lại, sau đó ném vào lòng Nhạc Diễm. Không thèm để ý đến vẻ mặt nhăn nhó của con, thay đồ luôn trước mặt. Nhạc Diễm thấy Vô Ưu thay quần áo không thèm "né" mình, không thể làm gì khác hơn, biết ý cúi đầu xuống không nhìn. Cậu bé mở tờ giấy trong tay ra, không sai, là một số điện thoại, chữ viết rồng bay phượng múa, có thể khẳng định là người viết hơi vội vàng.

"Mẹ, là ai. . ."

Nhạc Diễm cảm thấy có vấn đề, ngẩng đầu lên hỏi mẹ xem là ai bán y phục cho mẹ, nhưng lại không ngờ, vẻ mặt tỏ ra kinh hãi nhìn Vô Ưu đã thay xong y phục.

Bộ lễ phục màu lam đậm, lộ lưng. Chỉ cần liếc mắt một cái, cũng làm người ta theo phản xạ tự nhiên mà nghĩ đến những từ như: nóng bỏng, yêu mị, thuần thục, sexy. Nhạc Diễm lúc đầu tiên nhìn thấy, cũng đã nghĩ như thế. Nhưng, sau khi nhìn thấy mặc vào trên người Vô Ưu, cậu mới biết, chính mình đã sai rồi.

Đúng là bộ lễ phục màu lam đậm, lộ lưng không sai. Nhưng, thiết kế đó khi mặc vào lại làm nổi bật lên sự xinh đẹp, sang trọng, vừa hoang dã, vừa bí ẩn. Nhìn kỹ mới phát hiện, phần thiết kế ở ngực, eo và mông, sẽ không thích hợp với những người có vóc dáng bốc lửa, mà khi mặc trên người Vô Ưu, thật vô cùng hoàn hảo. Có thể thấy, bộ ý phục này, chính là kiểu dành cho những người phụ nữ có dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn, như người phương Đông.

Thật là một nhà thiết kế giỏi!

Nhạc Diễm nhìn mẹ mặc lễ phục, bày ra một cơ thể hoàn mỹ, ánh mắt không nhịn toát ra tia tán thưởng.

Vô Ưu vốn tưởng rằng, nếu mặc vào người mình, nó sẽ nuốt chửng mất cô. Nhưng lại không ngờ được, lại có thể vừa vặn như vậy. Cô dũng cảm ngẩng đầu lên, nhìn Nhạc Diễm hỏi:

"Bé Diễm, mặc như thế này có phải rất kỳ quái không?"

Hẳn là vậy rồi. Nếu không sao Bé Diễm lại có bộ mặt tức cười như thế chứ? Nghĩ vậy, Vô Ưu đưa tay định cởi ra.

"Mẹ đừng nhúc nhích. Rất thích hợp với mẹ. Nhìn rất đẹp."

Nhạc Diễm vội vàng ngăn cản hành động của Vô Ưu. Vô Ưu nhìn cậu bé hoài nghi hỏi:

"Thật vậy sao?"

Nhạc Diễm giơ tay lên, hướng về phía bàn trang điểm làm một tư thế xin mời. Sau đó vẻ mặt tươi cười, cổ vũ Vô Ưu đến soi gương.

Vô Ưu nhìn gương, lại nhìn Nhạc Diễm, cuối cùng mới xoay người, từ từ đi đến trước gương. Nhạc Diễm nhìn Vô Ưu, cô vừa xoay lưng lại, mặt cậu bé thoáng cái đen xì xì.

Trời ạ!

Làm gì có người nào mặc váy hở lưng, mà bên trong lại mặc áo ngực như thế này chứ? Bộ y phục vừa được đánh giá là kiệt tác, cũng bởi vì chiếc áo ngực của Vô Ưu, liền trở nên vô cùng buồn cười. Nhạc Diễm thật sự không biết nên nói mẹ mình bảo thủ, hay là đáng yêu nữa đây.

"Oa, nhìn rất đẹp nha."

Vô Ưu soi gương, thấy dáng vẻ của mình, không nhịn được kêu lên. Trong thoáng chốc, đã đem sự không cam tâm tình nguyện lúc nãy, vứt lên chín tầng mây rồi. Vốn là Nhạc Diễm đang nhìn ngắm mẹ, nhưng sau khi thấy cảnh tượng phía sau lưng, cậu bé cao hứng không nổi nữa rồi. Nếu như mẹ cứ mặc thế này đi tham dự tiệc, khẳng định sẽ làm mất mặt chết cha đi. Hơn nữa, nhất định sẽ trở thành đề tài để người ta bàn tán, chê cười.

Nhạc Diễm nhảy phốc xuống giường, đi qua kéo kéo cánh tay Vô Ưu. Sau khi xác định mẹ đã không còn hưng phấn quá độ, đang nhìn mình, cậu bé mới nghiêm túc hỏi:

"Mẹ, mẹ sẽ không phải là định mặc như thế này đi chứ?"

Vô Ưu nhìn Nhạc Diễm tỏ vẻ không hiểu. Nhạc Diễm ra điều chỉ chỉ sau lưng cô, lúc này cô mới đỏ mặt nói:

"Nội y của mẹ toàn là kiểu này thôi."

Cô cũng cảm thấy không hợp lắm, nhưng là cô không có cái nào khác nha.

"Như vậy thì đừng mặc nữa."

Nhạc Diễm tuổi còn nhỏ, nhưng lời nói thật không sợ dọa chết người mà. Lời của bé vừa nói ra khỏi miệng, Vô Ưu đã vội vàng đưa hai tay ra bắt chéo trước ngực. Bộ dáng vừa như phòng bị, lại như sợ Nhạc Diễm sẽ cởi y phục của cô ra vậy.

Nhạc Diễm nhìn điệu bộ này của mẹ, thì cũng hiểu, nói ngọt cũng vô dụng rồi. Cho nên, thờ ơ nói:

"Mẹ nếu như muốn làm cho người trong công ty bàn tán, vậy cứ mặc như thế mà đi."

Nói xong đi ra phía cửa.

Vô Ưu nghe xong lời này, lại bắt đầu do dự. Nhưng làm sao cô có thể không mặc nội y được. Cô thật sự không thể tiếp nhận nha. Cô muốn hỏi Nhạc Diễm xem còn biện pháp nào nữa không, nhưng nhìn theo bóng lưng con, lại không biết mở miệng thế nào. Đúng lúc này Nhạc Diễm quay đầu lại, Vô Ưu liền lộ ra nụ cười nịnh nọt. Cô biết con mình sẽ không bỏ mặc mình mà. Nhưng lại không ngờ, Nhạc Diễm nói một câu:

"Còn nữa, đừng có nói với người khác con là con mẹ."

Hả?

Có ý gì vậy?

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Vô Ưu, Nhạc Diễm tà ác nói:

"Con đây không quản nổi người mẹ này."

"Nhạc! Diễm!"

Vô Ưu sau khi nghe Nhạc Diễm nói xong, mặt lập tức đỏ bừng. Cả người cũng vì thẹn quá mà hóa giận, quát ầm lên. Nhạc Diễm giống như đã đoán được từ sớm, bịt hai lỗ tai đi về phòng mình.

……..

Năm phút!

Mười phút!

Mười lăm phút!

Hai mươi phút!

. . .

Nhạc Diễm nhìn đồng hồ báo thức trong phòng, thời gian từng phút, từng phút trôi qua. Cậu bé không phải là đang nhàm chán, mà là đang chờ Vô Ưu giơ cờ trắng đầu hàng. Gần một tiếng trôi qua, thấy Vô Ưu vẫn không xuất hiện. Nhạc Diễm bắt đầu hoài nghi, không lẽ cậu đã tính sai.

Nghĩ đến đây, cậu bé liền nhảy bật xuống giường, mở cánh cửa để thăm dò tình hình. Nhưng, cửa vừa mở ra, đã thấy Vô Ưu đang giơ tay, chuẩn bị gõ. Trong lòng cậu thật cao hứng, nhưng vẫn làm bộ như không biết gì hỏi:

"Mẹ, mẹ có chuyện gì sao?"

"Cục cưng, con nói xem mẹ phải làm gì bây giờ? Đây là thành quả lao động đầu tiên của mẹ. Cho nên, bữa tiệc này thật sự rất quan trọng. Mẹ không thể làm trò cười cho người khác được."

Vô Ưu nói, vẻ mặt rất chi là khổ não.

Mẹ không muốn dọa người, Nhạc Diễm đương nhiên càng không muốn. Chưa tính đến chuyện cha sẽ làm thịt cậu, mà chính bản thân cậu, cậu cũng không thể chịu được khi thấy người khác cười nhạo mẹ. Tên quỷ nhỏ này rõ ràng muốn giúp mẹ, nhưng lại vẫn làm bộ như không liên quan đến mình, ra vẻ mặc cả nói:

"Con giúp mẹ, có lợi ích gì nha?"

Nhìn bộ dáng cậu bé lúc này, cũng không khó tưởng tượng sau này lớn lên, sẽ trở thành một chàng trai xinh đẹp bất cần đời đến thế nào!

"Buổi trưa đưa con đi ăn một bữa tiệc lớn!"

Vô Ưu cũng tương đối hiểu Nhạc Diễm. Biết cậu bé cũng chẳng yêu thích gì mấy, nhưng đối với ăn uống lại có chút hứng thú.

"Đồng ý!"

Nhạc Diễm đương nhiên là nắm ngay cơ hội tốt này rồi.

...

"Không được!"

"Không được? Là có ý gì?"

Nhạc Diễm quậy phá từ 11h hơn, đến tận 12h30, động đến cái cũng gì cũng phán ra một câu như vậy. Cũng khó trách, Vô Ưu lại hét to mất hết tác phong như vậy. Đối mặt với sự tức giận của mẹ, Nhạc Diễm vẫn như trước, lựa chọn thực tế nói:

"Thật sự không được. Tất cả đồ của mẹ, đều không xứng với bộ lễ phục này."

Nói xong còn không quên liếc mắt, nhìn căn phòng đã bị bọn họ làm cho ngổn ngang, quần áo, giầy dép, toán loạn lên hết rồi.

Vô Ưu mặc dù không hiểu lắm về thời trang, nhưng điều Nhạc Diễm nói, cô cũng nhìn ra được. Có lẽ, chỉ cần người còn mắt, nhìn một chút, cũng sẽ nhìn ra. Nhưng, cô không có cái nào thích hợp, vậy làm sao bây giờ?

"Đi, đi mua. Mẹ thay quần áo đi."

Nhạc Diễm rất nhanh đưa ra quyết định, cũng quên luôn khiêu chiến, đồng thời thật sự hiểu ý câu 'không bột đố gột lên hồ' rồi. Lúc Vô Ưu mang quần áo ném qua một bên, cậu bé vô tình nhìn thấy tờ giấy cuộn cuộn trên giường. Hai mắt liền sáng lên. Đúng vậy. Thiếu chút nữa đã quên tờ giấy này.

"Mẹ, lúc nãy mẹ nói, khi nhân viên bán hàng bảo mẹ mặc bộ này sẽ rất hợp, mẹ không có cảm giác không thoải mái. Nhưng khi Tiểu Hạ nói như vậy, mẹ lại có cảm giác không thoải mái, đúng không?"

Nhạc Diễm nhìn mẹ thay quần áo hỏi. Vô Ưu rầu rĩ trả lời:

"Đúng vậy. Cho nên mẹ mới cảm thấy mẹ biến thành người xấu. Trở nên không tốt với Tiểu Hạ."

Vừa nói, trên mặt vừa xuất hiện vẻ tự trách. Nhạc Diễm vội vàng nói:

"Mẹ, điện thoại di động mẹ đâu rồi? Đưa cho con, gọi vào số này. Không cần phải nói gì cả, chỉ cần nói là hôm nay vừa mua lễ phục là được rồi."

"Mau a!"

Nhạc Diễm không để Vô Ưu có cơ hội hỏi tại sao. Bởi vì cậu cũng không chắc chắn, chỉ cảm giác. Cảm giác nhân viên bán hàng để số điện thoại vào trong, chính là vì muốn giúp cô. Nhưng, lúc đó cậu bé không có ở đó, cho nên cũng không dám chắc chắn.

Vô Ưu mặc dù cảm thấy hơi bực mình, nhưng vẫn gọi điện thoại:

"Xin chào. Tôi là người hôm nay vừa mua lễ phục."

Vô Ưu vốn có chút khó xử, hơi sợ hãi, cũng có chút lo lắng nữa. Sợ nhỡ người ta hỏi lại cô: ‘có chuyện gì không?’ Thì cô phải trả lời thế nào. Nhưng, tình huống thực tế lại tốt hơn cô nghĩ nhiều.

Cô vừa mới dứt lời, đầu bên kia đã truyền đến một giọng nói kinh hỉ:

"Ha ha, cô rốt cuộc cũng gọi tới. Tôi còn tưởng là cô không hiểu ý tứ của tôi."

Lời nói có vẻ như đang khen Vô Ưu thông minh. Nhưng, Vô Ưu cũng chỉ có thể cười khan, bởi vì cô thật sự không hiểu mà.

Trong điện thoại, cô bán hàng nói Vô Ưu đến khu mua sắm tìm cô ta, cô ta sẽ chờ Vô Ưu ở đó. Vì vậy, Vô Ưu và Nhạc Diễm cùng nhau đi đến khu mua sắm.

"Đây. Đây là một đôi giầy, còn có nội y nữa."

Cô bán hàng đưa cho Vô Ưu một cái túi, như đã được chuẩn bị từ trước. Hơn nữa, lúc nói đến nội ý, còn không quên nháy mắt mấy cái, nói:

"Tôi nghĩ, cô cần nó."

Vô Ưu nhận lấy, mặt đỏ lên. Cô bán hàng lúc này nhìn thấy Nhạc Diễm phía sau Vô Ưu, không nhịn được hô to lên:

"Oa, cậu bé nhỏ đẹp trai, thật đáng yêu nha?"

Vô Ưu đang ngại ngùng, lại hơi căng thẳng, nghe thấy giọng kinh hô của cô bán hàng, thật giống như là phát hiện ra đại lục mới, thì trên mặt liền xuất hiện nụ cười kiêu hãnh, kéo Nhạc Diễm lên trước người mình, tự hào nói:

"Đây là con tôi, Nhạc Diễm."

"Chào nhóc. Cô là Luky."

Cô bán hàng cười đưa tay về phía Nhạc Diễm, Nhạc Diễm cũng đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra bắt tay cùng cô. Sau khi bắt tay, Nhạc Diễm nhìn cô bán hàng nói:

"Bộ y phục đó là do cô thiết kế sao? Trông rất đẹp."

Nhạc Diễm mặc dù là hỏi, nhưng câu phía sau lại là khen, không thể nghi ngờ chính mình khẳng định không sai luôn. Điều này làm cho Vô Ưu cảm thấy hơi buồn bực, nhưng lại làm cho Luky lộ ra nụ cười sáng lạn. Nụ cười của cô là thật lòng, tán thưởng, mang theo sự kiêu hãnh. Ngay cả Vô Ưu nhìn cũng hiểu ra đó là gì. Đó chính là, bộ y phục này, thật do “nhân viên bán hàng” này thiết kế nha!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Sóng gió ập đến (6)

Luky lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Nhạc Diễm, đã cảm thấy thích vô cùng rồi. Đến khi nghe thấy câu nói của cậu, thì quả thực yêu cậu đến chết đi được. Cô sống ở nước ngoài cũng lâu, nên tư tưởng rất thoáng. Cô liền dùng phương pháp trực tiếp nhất để biểu đạt tình cảm yêu thích của mình, đó chính là ôm lấy cổ Nhạc Diễm, sau đó dùng sức hôn một cái thật mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp.

"Cục cưng nhỏ, cô thực sự là yêu con chết đi được."

Nói xong, nhìn khuôn mặt nho nhỏ của Nhạc Diễm, nói đầy tiếc nuối:

"Nếu như con lớn hơn một chút, cô sẽ không chút nào do dự mà theo đuổi con nha."

Nhạc Diễm mặc dù "già" trước tuổi, nhưng cái hôn quá nhiệt tình của Luky, cũng làm cho tên nhóc không kìm được xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã phiếm hồng. Bộ dạng của cậu nhóc, làm cho Luky càng hận không thể ôm lấy cậu, sau đó hung hăng cắn một cái.

Vô Ưu thấy Luky và Nhạc Diễm này ở chung rất hòa hợp, tâm tình cũng tốt lên, cười vui vẻ. Cô rất thích cô gái nhiệt tình, lớn mật này. Khi cô cười rộ lên, sức sống lan ra cả bốn phía. Nụ cười của cô có một loại ma lực cảm hóa người khác, mà chỉ cần nhìn vào, tâm tình cũng sẽ trở lên tốt hơn.

Vô Ưu không biết cảm tạ sự giúp đỡ của cô như thế nào, do dự một chút, mới chần chờ nói:

"Luky, tôi mời cô ăn cơm được không?"

Vô Ưu tưởng rằng Luky sẽ cự tuyệt, lại không ngờ, Luky sau khi nghe thấy lời mời của cô, rất tự nhiên nói:

"Đương nhiên là được rồi. Hơn nữa, tôi muốn ăn một bữa tiệc thật lớn a. Cô phải biết rằng, bộ y phục tôi đưa cho cô, là tác phẩm số một của tôi đấy. Mặc dù bây giờ chưa có danh tiếng, nhưng chờ tôi nổi tiếng rồi, nó sẽ rất đáng giá nha."

Luky mặc dù đang nói đến giá trị của y phục, nhưng trong giọng nói lại hoàn toàn không có ý đó, mà vẻ mặt như thể hiện ước mơ. Dường như, đối với tương lai trở thành nhà thiết kế nổi tiếng của mình, cô đã nắm tỏng tay mười phần tin tưởng rồi.

Sự tự tin có thể làm phụ nữ trở lên xinh đẹp! Quả nhiên không sai. Trên mặt Luky, bởi vì tự tin mà phát ra ánh sáng làm Vô Ưu mê man trong đó. Vô Ưu không nhịn được, lộ ra cái nhìn hâm mộ, sùng bái.

...

Sau khi ăn xong, Luky về nhà Vô Ưu, giúp Vô Ưu làm tóc, sau đó trang điểm cho cô, làm nổi bật lên ngũ quan xinh đẹp trên mặt.

"Tôi chỉ có thể giúp cô đến đây thôi. Việc còn lại, cô phải dựa vào mình để giữ cho nó được lâu nhé."

Luky sau khi làm xong cho Vô Ưu, nhìn lại kiệt tác hoàn mỹ của chính mình, nói. Vô Ưu ngồi trước bàn trang điểm, nhìn ngây ngẩn mình trong gương, không hề di dời tầm mắt. Cô chưa bao giờ nghĩ qua, mình cũng có thể xinh đẹp, mê hoặc như vậy. Bộ dáng say mê của Vô Ưu, làm Luky cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Đúng là sự thần kỳ của trang điểm!

Nhạc Diễm vẫn cảm thấy mẹ mình trông không đến nỗi nào, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, trang điểm lên một chút, lại có hiệu quả kinh người đến vậy. Đúng là trên thế giới không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười.

"Chị Luky, chị thật giỏi nha."

Nhạc Diễm nhìn Luky, thật lòng khen ngợi.

Bốp!

Thật đúng là đen đủi! Vô Ưu đã trở về từ "cõi mơ", lại đúng lúc nghe được những lời này. Cô không nghĩ ngợi, cho luôn Nhạc Diễm một cái bạt. Sau đó, làm mất hết hình tượng ưu nhã, cao quý vừa có, trở lại thành sư tử Hà Đông quát:

"Tên quỷ nhỏ háo sắc. Gọi dì." Vô Ưu rống to hết cỡ. Khuôn mặt Nhạc Diễm đen lại, còn Luky cười phá lên.

"Ha ha, hai người các ngươi tình cảm thật tốt nha. Tôi thật hâm mộ."

Luky vừa mới dứt lời, cả Vô Ưu và Nhạc Diễm đều giống như thường tình, khinh thường quay đầu đi chỗ khác. Động tác vô cùng ăn khớp, làm Luky lại bật cười. Sau đó trong mắt hiện lên sự sùng kính, thản nhiên nói:

"Tôi vốn muốn tránh đi vài ngày mới về nhà, nhưng thấy tình cảm hai người tốt như vậy, làm tôi không nhịn được muốn về nhà ngay."

"Muốn trở về thì về, nghĩ ngợi nhiều như vậy làm gì!"

Vô Ưu nhìn trong mắt Luky có chút do dự, thật không hợp với tính cách của cô, thì không nhịn được mở miệng khuyên nhủ. Luky cũng hiểu được ý Vô Ưu, nên gật đầu cười nói:

"Cô nói đúng."

Nói xong cúi người xuống dặn dò Nhạc Diễm:

"Con khuyên mẹ con. Không chăm bón thì không ra hoa đâu. Nếu cấp trên của cô ấy thấy bộ dạng này của cô, khẳng định sẽ cảm thấy thật đáng đồng tiền bát gạo."

Uhm! Uhm! Uhm!

Nhạc Diễm gật đầu vui vẻ. Cha cậu tuyệt đối sẽ cảm thấy đáng giá vô cùng rồi, hơn nữa, cũng dứt khoát không thèm quan tâm xem tốn bao nhiêu tiền. Chỉ có điều, về phần cao hứng, thì cậu cũng không nói được. Nghĩ tới đây, Nhạc Diễm không nhịn được nhìn về tấm lưng trần xinh đẹp của mẹ.

"Cái này cho cô. Tôi đi đây."

Luky lấy ra bộ phấn trang điểm mình vẫn hay dùng đưa cho Vô Ưu, sau đó xoay người chuẩn bị đi. Vô Ưu vội vàng nói:

"Chờ một chút."

Luky xoay người cười hỏi:

"Còn có chuyện gì sao?"

Vô Ưu ú a ú ớ, sau một lúc do dự, mới cố lấy dũng khí hỏi:

“Tôi có thể làm bạn của cô được không?"

Nói xong vẻ mặt hồi hộp nhìn Luky. Luky sau khi nghe Vô Ưu nói xong, cười vui vẻ:

"Dĩ nhiên a. Tôi sớm đã coi cô là bạn rồi, nếu không sao giúp cô nhiều như vậy." Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Đây mới là bạn bè! Bạn bè thật sự a!

Nhạc Diễm nhìn hai, trong lòng thật cao hứng.

...

"Mẹ không muốn. Mẹ không muốn. Mẹ không muốn mặc như thế này ra ngoài!"

Luky đi rồi, Nhạc Diễm liền tuân theo chỉ thị, kéo Vô Ưu đi mua đồ trang sức. Nhưng Vô Ưu lại sống chết không chịu đi. Nhạc Diễm nghe tiếng kêu thảm thiết của mẹ, không nhịn được có chút đau đầu. Mẹ cậu bây giờ lại trở về thiếu tự tin rồi.

"Mẹ không thấy, bây giờ trông rất tốt sao?"

Vô Ưu nhìn vẻ mặt hơi “khó ngửi” của Nhạc Diễm, liền ngồi co quắp, vô lực trên giường nói:

"Hở như thế này, sao dám ra đường gặp người ta chứ?"

Vô Ưu nói ra cảm giác không tự nhiên trong lòng mình. Lúc đầu cô cũng không để ý lắm, nhưng bây giờ nhìn kỹ mới thấy mình lúc này trông thật hở hang. Nhìn ở phía sau, từ cổ đến phần eo, đều lộ hết da thịt ra rồi.

Nhạc Diễm nhìn bộ dạng này của mẹ, cũng rất hiểu suy nghĩ trong lòng mẹ. Dù sao, mẹ cũng chưa bao giờ mặc quần áo hở hang như vậy, nhưng, sao lúc nãy mẹ không nói luôn đi, bây giờ mới đổi ý! Nhìn bộ dáng kinh hỉ vừa nãy của mẹ, cậu còn tưởng mẹ đã chấp nhận rồi chứ.

"Được. Bây giờ con sẽ gọi điện cho Luky."

Nhạc Diễm vừa nói, vừa cầm điện thoại trên bàn lên. Vô Ưu khó hiểu hỏi:

"Con gọi Luky làm gì?"

Nhạc Diễm trả lời thong dong:

"Dĩ nhiên là nói với dì ấy, bảo mẹ không muốn mặc y phục của dì nữa. Bảo dì ấy đến lấy đồ về a."

Sau khi nói xong, bắt đầu ‘nghiêm túc’ ấn số điện thoại.

"Không được!"

Vô Ưu không hề nghĩ ngợi, giật luôn điện thoại lại. Nhạc Diễm còn lại bắt đầu cười trộm trong lòng. Muốn ép mẹ đi vào khuôn khổ, thì phải chọn điểm yếu nhất của mẹ để xuống tay nha, mà bạn bè, chính là một trong những điểm yếu nhất của mẹ.

Kết quả? Đương nhiên là Vô Ưu ngoan ngoãn đi cùng Nhạc Diễm đến khu mua sắm rồi.

"Oa, thật là đắt a!"

"Hả, cái này cũng đắt nữa!"

"Trời ạ, một ngàn vạn! Giết mẹ đi!"

. . .

Tại cửa hàng trang sức, tiếng kêu thảm thiết của Vô Ưu, đã thu hút bao nhiêu ánh mắt tò mò. Giá trị xa xỉ của những món trang sức, làm cô kích động, đến nỗi quên cả sự xấu hổ với tấm lưng lõa lồ của mình.

Nhạc Diễm dường như đang cố ý khiêu chiến với giới hạn cao nhất của mẹ, không thèm nhìn mẹ đang kích động la lên, vẻ thong dong nói với giám đốc bán hàng:

"Còn cái nào tốt hơn không? Mẹ cháu phải tham dự một bữa tiệc rất quan trọng. Giá tiền không thành vấn đề!"

Giá tiền không thành vấn đề?!

Giám đốc bán hàng nghe Nhạc Diễm nói xong, ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm Vô Ưu đang không ngừng hô to gọi nhỏ.

"Này, ông không nghe thấy người ta nói gì sao?"

Giám đốc bán hàng đang còn do dự có nên làm theo lời cậu bé nói không, một giọng nữ có phần đĩnh đạc vang lên. Vô Ưu, Nhạc Diễm, và giám đốc bán hàng không nhịn được, đều cùng nhau nhìn về phía người vừa nói. Người này toàn thân tản mát ra một khí tức mạnh mẽ, tinh tường của một người phụ nữ giỏi giang. Toàn thân cô là một cây trắng, mái tóc ngắn cá tính trông thật năng động, có khí chất lãnh đạo.

"Oh, tôi lấy ngay đây."

Giám đốc tiêu thụ liếc mắt một cái cũng nhìn ra đây là một người có quyền thế, liền vội vàng chuẩn bị vào két lấy món đồ tốt nhất ra, nhưng, người phụ nữ tinh tường kia liền chặn lại:

"Thôi khỏi, thôi khỏi." Người phụ nữ này giống như đã quen chỉ đạo vậy, lời nói ra không cho phép làm khác.

Sao hôm nay toàn gặp khách hàng kỳ quái vậy!

Giám đốc tiêu thụ trong lòng vừa ai oán, hận mình hôm nay ra cửa không xem giờ, vừa cười cứng ngắc nhìn ba người. Chờ xem ba người có yêu cầu gì nữa không.

"Phi, cậu mang cái kia lại đây."

Người phụ nữ tinh tường đột nhiên xoay người, nhìn người đàn ông dáng người cao lớn ở phía xa, đang mặc áo sơ mi, quần ka-ki gọi. Người đàn ông sau khi nghe được tiếng gọi, liền ưu nhã quay lại. Nhạc Diễm và Vô Ưu vừa nhìn thấy mặt, không nhịn được há hốc miệng lên.

Thật là xinh đẹp! Đẹp trai quá! Giống như hoàng tử a!

Vô Ưu nhìn thấy mặt người ta, bộ dáng thất kinh hoàn toàn. Người đàn ông mỉm cười nhìn người phụ nữ tinh tường, sau đó từng bước đi tới gần. Tiếng bước chân ưu nhã, làm cho người ta không nhịn được nghĩ đến người mẫu đang đi trên sàn catwalk. Sau khi đến nơi, cười ôn nhu với người phụ nữ tinh tường, nhẹ giọng nói:

"Chị Như."

Người phụ nữ gọi là "chị Như" kia, trái ngược hoàn toàn với sự ưu nhã của người đàn ông, liền thô lỗ kéo anh ta xoay người đối mặt với Vô Ưu, sau đó hơi khoa trương, cười giới thiệu:

"Đây là em trai tôi, Đông Cung Phi. Tiểu thư, không biết nên xưng hô với cô thế nào?"

"Ha ha."

Chị Như kia khoa trương tươi cười, làm người khác không nhịn được nghĩ đến hai từ "bà mai". Nhạc Diễm không nhịn được bật cười. Tiếng cười của cậu bé làm Đông Cung Phi chú ý. Sau khi anh nhận ra Nhạc Diễm, liền há hốc miệng, ánh mắt lộ vẻ kinh hỉ. Vừa muốn chào hỏi, thì Nhạc Diễm đã cướp lời, nói:

"Dì ơi, dì định giới thiệu chú này cho mẹ con sao?"

Nhạc Diễm vừa mới nói ra khỏi miệng, người được gọi Chị Như kia đã không nhịn được, khó tin há hốc miệng thật to.

"Cháu là con của cô ấy?"

Giọng nói của chị Như tràn ngập nghi ngờ, quay hàm cũng đang như muốn rớt xuống rồi. Cô ấy còn trẻ như vậy, sao lại đã có con trai lớn như thế rồi? Đối mặt với nghi ngờ của chị Như, Nhạc Diễm nhìn Đông Cung Phi, giọng nói ám chỉ:

"Đúng vậy, đây là mẹ cháu. Nhưng, cháu không có cha, cho nên, người vẫn có thể giới thiệu chú này cho mẹ cháu được."

Một đứa trẻ thật thông minh!

Đông Cung Phi đã hiểu rõ ý tứ trong lời Nhạc Diễm, nên cũng không nói ra việc mình biết cậu bé. Anh không nhịn được nhìn về phía Vô Ưu. Anh thật sự tò mò muốn biết, mẹ của con trai người anh Phương Đông Dạ của bọn họ, rốt cuộc là người trông như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thùng dấm chua sai lầm (1)

Ăn mặc như ma nữ khiến người khác hồn xiêu phách lạc. Ánh mắt thì đơn thuần. Vẻ mặt lại hơi mơ hồ. Nhìn Vô Ưu, Đông Cung Phi không nhịn được liên tưởng đến bốn từ "thiên sứ lạc đường". Ngay sau đó thở dài nghĩ: người phụ nữ anh Phương Đông Dạ thích, quả nhiên đặc biệt!

"Làm sao bây giờ? Cô ấy có con rồi. Cậu có để ý không?"

Chị Như thần bí ghé sát vào tai Đông Cung Phi, chần chờ hỏi. Đông Cung Phi nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ. Sau đó cúi đầu nhìn chị Như, gật đầu cười nói:

"Em để ý."

Trên mặt Chị Như liền hiện đầy sự tiếc nuối, mà Đông Cung Phi, chỉ nhìn chị đầy ngọt ngào, yêu thương.

Người phụ nữ anh thích, mỗi ngày đều coi anh như em trai, lại còn không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, để tìm đối tượng cho anh. Nếu mà còn tiếp tục như vậy, có lẽ, anh chỉ còn nước khóc thôi. Xem ra, anh phải chủ động xuất kích rồi. Nếu không, cứ chờ cái người phụ nữ bề ngoài thì tinh tường, mà trong lòng lại chậm chạp này, phát hiện ra người yêu mình, thì cũng không biết đến năm tháng nào nữa. Anh cũng không muốn đến lúc gặp lại Vân, chính mình vẫn còn là xử nam, để cho tên kia lại giễu cợt.

"Chú Đông Cung, cái trên tay người có thể nhường lại cho bọn cháu được không?"

Nhạc Diễm liếc nhìn người phụ nữ tinh tường, nhưng lại không nhìn ra chút nào, tình cảm thể hiện trần trụi đầy trong mắt Đông Cung Phi kia. Cậu nhìn thoáng qua Đông Cung Phi, liền khẳng định, cái người đàn ông ưu nhã như vương tử Đông Cung Phi này, nhất định đang sử dụng sai phương pháp rồi.

"Cháu cầm lấy, vừa hay chị Như cũng không thích lắm."

Đông Cung Phi giơ tay đưa cái hộp cho Nhạc Diễm. Lúc Nhạc Diễm tiếp nhận, liền ù ù cạc cạc nói một câu:

"Giả trư ăn cọp."

Giọng nói rất nhỏ, chỉ có Đông Cung Phi nghe được. Hai giây sau anh mới phản ứng kịp, trên mặt lộ ra nụ cười vô cùng rạng rỡ:

"Cái này, để chú đến tính tiền."

Đông Cung Phi sau khi nói xong, móc ví tiền ra, định đến thanh toán. Chị Như nhìn anh không hiểu gì cả. Hắn không phải nói để ý chuyện người ta có con rồi sao? Sao bây giờ lại muốn cho người ta đồ đắt tiền như vậy?

"Sao có chuyện dễ dàng như vậy chứ?

Câu nói của Nhạc Diễm lại càng làm cho người khác khó hiểu. Người ta định thay cậu trả tiền, mà cậu lại cứ như người ta được hưởng lợi của mình vậy? Câu nói tiếp sau của Đông Cung Phi lại càng khó tin hơn. Sau khi anh nghe Nhạc Diễm nói thế, liền cất ví đi, nói:

"Được. Coi như ta nợ cháu một chuyện. Chị Như, chúng ta đi thôi."

Cứ như vậy, kết thúc một đoạn hội thoại ngầm giữa hai người.

...

"Cái kia, hai vị có quyết định lấy món trang sức này không? Cái này giá năm nghìn tám trăm vạn."

Giám đốc bán hàng đầu óc rối mù, nhìn Nhạc Diễm chần chờ hỏi. Nhạc Diễm liền gật đầu, sau đó kéo kéo cánh tay Vô Ưu vẫn đang trầm tĩnh từ nãy giờ nói:

"Mẹ đang nghĩ gì vậy? Đưa thẻ cho con nào."

Vô Ưu vừa lấy thẻ từ trong túi xách ra, vừa nhìn theo hướng Đông Cung Phi rời đi, ngập ngừng nói:

"Anh ta thật đẹp trai a. Hình như mẹ đã nghe qua cái tên này rồi. Con nói, anh ta có phải là ngôi sao không hả?

Nhạc Diễm thừa dịp Vô Ưu đang chăm chú suy nghĩ, hỏi mẹ mật mã. Sau đó, thừa lúc mẹ không cảnh giác, mua luôn bộ trang sức kia. Cũng là để tránh cho lỗ tai cậu bé, gặp phải vận mạng bị rên rỉ đến tê liệt.

Dĩ nhiên là nghe quen tai rồi. Lúc ở bệnh viện, Phương Đông Dạ có nhắc qua cái tên Đông Cung Phi này. Chỉ là, Nhạc Diễm không nói cho mẹ biết, mà xấu xa nói:

"Nếu lần sau gặp lại, mẹ tự hỏi chú ấy đi."

Ha ha, nếu như ngay trước mặt cha, mẹ lại hỏi Đông Cung Phi: "Anh đẹp trai như vậy, có phải là ngôi sao không?" Không biết đầu cha có bốc khỏi không nữa. Vừa nghĩ đến cảnh này, Nhạc Diễm có chút vội vã, thật muốn xem náo nhiệt.

Bản chất ác ma của tên tiểu tử này, thật không biết được thừa hưởng từ người nào a. Không giống Phương Đông Dạ, đương nhiên lại càng không Vô Ưu rồi. Chắc là đột biến gien a. Thật đúng là một chuyện kinh khủng!

...

"Oa! Bé Diễm. Thật là xinh đẹp a. Bộ này rất đắt đi!"

Về đến nhà, Nhạc Diễm lười biếng nằm trên giường Vô Ưu. Còn Vô Ưu thì theo mệnh lệnh của cậu, lấy đồ trang sức đeo lên tay. Còn chưa mang vào, mới vừa mở ra, thấy được ánh sáng phát ra của kim cương, Vô Ưu đã không mở mắt ra được nữa rồi.

Nhạc Diễm nằm thư thái trên giường. Nhắm mắt lại nói dối:

"Có một ngàn đồng thôi. Thủy tinh. Đồ giả đó!"

"Oh. Đồ giả hả? Nhưng, thật sự rất đẹp nha. Mẹ thích."

Vô Ưu dễ dàng tin luôn lời Nhạc Diễm nói, sau đó cũng thản nhiên đeo vào. Thật ra, cũng không thể trách việc Nhạc Diễm nói xạo được, nếu như nói thật cho Vô Ưu biết, món trang sức này trị giá hơn năm ngàn vạn, có mà đánh chết cô, cô cũng không dám mang ra khỏi cửa.

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả. . .

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê. . .

Hương chuối tiêu, Hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

"Alô, chào tổng giám đốc. . . Oh, ha ha, Phương Đông Dạ. . . Được. Tôi lập tức đi ra ngoài!"

Vô Ưu nhận điện thoại của Phương Đông Dạ, nói được mấy câu liền cúp máy. Sau đó, nhìn Nhạc Diễm nằm trên giường dặn dò:

"Tổng giám đốc đang chờ mẹ ngoài cửa. Mẹ đi đây. Con không được quên ăn cơm tối nha."

Tên nhóc nằm trên giường chỉ giơ bàn tay nhỏ bé lên quơ quơ. Xem ra, đi qua đi lại một ngày, thật sự mệt mỏi a.

"Mẹ đi đây."

Vô Ưu sau khi nói xong, hít sâu một hơi, cố ý bỏ qua tình trạng sau lưng của mình, lấy dũng khí đi ra cửa. Có lẽ, do đã mặc như vậy đi ra ngoài qua một lần rồi, cho nên lần này cũng không quá khó khăn.

Nhạc Diễm theo điều kiện phản xạ liếc mắt nhìn Vô Ưu một cái. Đây là thói quen đã hình thành của cậu. Mỗi lần Vô Ưu ra khỏi cửa, cậu đều phải nhìn xem, mẹ có quên mang gì không. Chỉ có điều, sự phát hiện hôm nay, không giống mọi khi. Cậu bé vội vàng lên tiếng ngăn cản mẹ:

"Mẹ. Đằng sau."

"Có chuyện gì hả? Túi xách, điện thoại di động, ví tiền, đều mang theo rồi. Ha ha, còn có hộp phấn trang điểm Luky cho mẹ, mẹ cũng mang theo cả."

Bộ dạng Vô Ưu giống như khoe khoang thành tích của mình, mở cái túi xách ra giơ lên. Nhạc Diễm không để ý đến mẹ, đi tới mở tủ quần áo của Vô Ưu, nhìn một lúc, sau một chút do dự, lấy ra một chiếc áo khoác. Sau đó đưa tới trước mặt Vô Ưu nói:

"Trời đã tối rồi, hơi lạnh. Mẹ mặc cái này vào. Coi chừng bị lạnh."

"Nhưng?"

Mặc cái này, rất không hợp với bộ trang phục trên người nha. Đến lúc đó có thể sẽ bị người ta chê cười rồi? Nhạc Diễm đương nhiên hiểu cái đầu đơn thuần của Vô Ưu đang nghĩ gì, nên vội vàng giải thích:

"Để mẹ mặc bây giờ, đến chỗ buổi tiệc, mẹ cởi ra là được rồi."

Đúng vậy!

Đối với sự chu đáo của con mình, Vô Ưu lộ ra nụ cười vui vẻ. Nhạc Diễm giúp mẹ cầm túi xách, còn mẹ ngoan ngoãn mặc áo khoác vào. Cậu bé đứng một bên cúi đầu cười trộm.

Hắc hắc, cậu làm như vậy tuyệt đối không có ác ý nha. Nếu như bây giờ để cha cậu thấy được mẹ ăn mặc hở hang như vậy, không cần nghĩ cũng biết. Cha cậu thích ăn dấm chua như vậy, có đánh chết cũng không để cho người khác nhìn mẹ. Hắc hắc, cho nên, cậu bé làm như vậy thật sự không có ác ý. Thật sự không phải muốn làm cho cha tức giận bốc khói, cũng không phải muốn cho cha cậu ăn bậy dấm chua. Hắc hắc, thật sự, thật sự không phải!

"Bé Diễm, con cười rất buồn nôn."

Vô Ưu sau khi mặc áo xong, thấy nụ cười mờ ám của Nhạc Diễm, không chút khách khí nói. Nếu như là trước đây, hai người nhất định sẽ có một phen đấu khẩu kịch liệt. Nhưng, lần này Nhạc Diễm rất 'hào phóng', cười nói:

"Mẹ mau đi đi. Đừng để chú Phương Đông chờ lâu."

Hả! Suýt nữa quên mất!

Hai mắt Vô Ưu mở to, giống như biết nói vậy. Sau khi nói xong một tiếng: "Bái bái!" Liền chạy ra khỏi cửa.

...

"Vô Ưu trang điểm lên, chắc chắn còn xinh hơn cả công chúa!"

Phương Đông Dạ ngồi ở hàng ghế dài trong xe, ánh mắt chờ mong nhìn về phía ngoài cửa xe.

Anh mặc âu phục màu trắng, nhìn so với bình thường, trông càng khoan thai, mê người hơn. Có thể thấy được, hôm nay anh đến là có chuẩn bị. Hôm nay, anh không chỉ là lần đầu tiên chính thức lấy thân phận tổng giám đốc tập đoàn 'Trụ' tham dự tiệc, mà còn là lần đầu tiên cùng Vô Ưu sánh vai lộ diện. Mặc dù, bây giờ anh chưa thể công khai thân phận của cô, nhưng, anh rất sẵn lòng, thậm chí có chút chờ mong, mọi người thấy sẽ suy đoán lung tung.

Anh không tự lái xe, mà để tài xế lái. Bởi, anh muốn được ngồi cạnh Vô Ưu trên đường đi. Hơn nữa, cũng là để, lúc xe đến nơi, anh sẽ ưu nhã mà mở cửa xe cho cô. Sau đó nắm tay, dắt cô ra khỏi xe. Nghĩ đến ánh đèn chớp nháy của máy ảnh, điên cuồng đem hình ảnh vương tử xứng đôi với công chúa thu vào ống kính, ngày thứ hai, trên trang đầu các tạp chí, đều có hình ảnh tuyệt vời do trời đất tạo lên của bọn họ, anh không nhịn được muốn cười.

"Tổng giám đốc, vị tiểu thư kia là người ngài chờ sao?"

Tài xế nhìn bộ dáng hình như rất vui vẻ, rất say mê của tổng giám đốc, lễ phép nói. Phương Đông Dạ liền vội vàng thu hồi ảo tưởng, sau khi nhìn thoáng qua bộ trang phục ngoài dự liệu của mình trên người Vô Ưu, vội vàng mở cửa xuống xe đón cô.

Lễ phục dạ hội màu trắng kiểu công chúa, mái tóc uốn quăn đáng yêu như búp bê. Đó là tạo hình mà Phương Đông Dạ nghĩ Vô Ưu sẽ chọn. Hơn nữa, sau khi tra xét lại chi tiết tiêu dùng, thấy có mua một bộ lễ phục màu trắng. Cho nên, anh mới phối hợp cùng cô, mà chọn cho mình bộ âu phục màu trắng. Nhưng, sao kết quả lại thành thế này hả?

Lễ phục màu lam đậm. Trang sức quý giá. Kiểu tóc búi sang trọng.

Hết thảy đều ngoài dự liệu của anh. Tuy nói, Vô Ưu thế này, nhìn qua rất ưu nhã, rất quý phái, cũng rất đẹp. Nhưng, nhìn thế nào cũng thấy khác với phong cách của cô thường ngày!

"Oa, tổng giám đốc. Anh mặc thế này giống như bạch mã hoàng tử nha."

Vô Ưu sau khi nhìn thấy Phương Đông Dạ, không chút nào giấu diếm, liền khen ngợi thẳng. Phương Đông Dạ nghe được gọi như vậy, có chút dở khóc dở cười. Vốn là, anh tạo hình thành 'bạch mã hoàng tử' như thế này, là vì anh tưởng cô sẽ mặc thành 'công chúa Bạch Tuyết '. Bây giờ thì ngược lại rồi, Vô Ưu mặc thành một cô nàng thành thục, còn anh mặc như thế lại có chút ngây thơ.

Không tương xứng!

Nghĩ đến ba chữ này, tâm trạng Phương Đông Dạ rất khó chịu, nên không nhịn được hỏi:

"Không phải cô đã chọn một bộ lễ phục màu trắng sao?"

Vô Ưu nháy mắt mấy cái, có chút không hiểu, sau đó mới bừng tỉnh nói:

"Oh, cái kia à, cái đó là Tiểu Hạ mua."

Tiểu Hạ!

Phương Đông Dạ không nhịn được bắt đầu toát mồ hôi. Trang phục của anh với Vô Ưu không tương xứng anh còn có thể chịu được. Nhưng, nếu để anh cùng bộ với người phụ nữ khác, anh tuyệt đối không thể chịu được. Không được! Anh nhất định phải đi đổi lại quần áo. Nhưng, lúc này điện thoại di động vang lên. Thì ra là thư ký trưởng Bùi Linh, giục anh nhanh lên.

Giọng nói Bùi Linh có chút mất hứng, bởi vì các hãng truyền thông lớn đều biết tổng giám đốc tập đoàn 'Trụ', hôm nay lần đầu tiên công khai lộ diện. Cho nên, toàn bộ đều đang chờ ở buổi tiệc. Thậm chí, còn có cả phóng viên của tạp chí nước ngoài, tạp chí doanh nghiệp, tạp chí danh nhân, tuần san thương mại Đài Loan. Những người khác đều đã có mặt rồi, mà nhân vật chính là anh vẫn chưa đến.

Biệt danh lớn! Tổng giám đốc tập đoàn 'Trụ' – cao ngạo!

Nếu loại tin tức này mà truyền ra ngoài, đối với hình tượng của tập đoàn, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng không tốt. Cho nên Bùi Linh cũng không thể làm gì khác hơn, là gọi điện thoại thúc giục người, mà Phương Đông Dạ cũng đau xót ý thức được, anh chỉ có thể mặc như vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thùng dấm chua sai lầm (2)

Mỗi một người phụ nữ, đều có giấc mơ làm công chúa, dù ở bất kì độ tuổi nào, họ cũng đều có quyền ước mơ. Vô Ưu ngồi trong chiếc xe rộng lớn, trên mặt chỉ còn duy nhất vẻ say mê.

Trên người là bộ lễ phục ưu nhã. Mái tóc được búi sang trọng. Dưới chân là đôi giầy xinh đẹp, hơn nữa còn đeo đồ trang sức lóa mắt. Bộ dáng cô như vậy, lại ngồi trong một chiếc xe mới, bên cạnh là một chàng bạch mã hoàng tử. Ha ha, loại cảm giác này, giống như công chúa a.

"Vô Ưu, cô không cởi áo khoác ra sao?"

Phương Đông Dạ có năng lực thích ứng rất nhanh. Dù sao, đối với vẻ bên ngoài của mình, hay là bên trong, anh đều tự tin tuyệt đối. Cho nên, dù cho hôm nay anh có mặc quần jean, anh vẫn có thể như trước, đạt được mục đích dẫn Vô Ưu làm khuynh đảo toàn trường.

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói, quay lại nhìn anh. Không biết có phải do cô đang rất nhập tâm vào giấc mơ của mình hay không, mà giờ phút này, cô nhìn vào mắt Phương Đông Dạ, lần đầu tiên cảm thấy có chút xấu hổ. Hơn nữa, Phương Đông Dạ nói cởi áo khoác, làm cô càng thấy mập mờ hơn. Bởi cô vẫn không quên, bên trong áo khoác, là bộ y phục hở hang đến cỡ nào.

"Tôi hơi lạnh, không muốn cởi."

Vô Ưu sau khi nói xong, xấu hổ liền quay đầu đi chỗ khác.

Cô đang thẹn thùng sao? Cô đối với mình có cảm giác rồi sao?

Nghĩ vậy, trái tim Phương Đông Dạ không nhịn được nhảy tâng tâng, làm tan hoàn toàn cái cảm giác khó chịu vừa có vì sai lầm trong y phục.

...

Oa? !

Sau khi xe dừng lại, Vô Ưu nhìn cảnh ngoài cửa sổ mà trợn tròn hai mắt. Sao lại nhiều phóng viên như vậy hả? Không phải chỉ là một buổi tiệc thôi sao? Sao lại thấy còn tưng bừng hơn cả cảnh ngôi sao bước trên thảm đỏ vậy?

Vô Ưu bị cảnh phóng viên bên ngoài bao quanh làm cho kinh hãi. Bộ dáng điên cuồng của bọn họ, giống như không phải là phỏng vấn, mà cứ như muốn ăn sống nuốt tươi người trong xe vậy.

Trời ạ, làm sao bây giờ? Có nên báo cảnh sát không?

Vô Ưu như vậy không phải vì cô nhát gan nha, mà là lần trước trên TV có đưa tin. Một ca sĩ trong buổi ký tặng fan hâm mộ, bởi vì người hâm mộ quá cuồng nhiệt, kết quả, ca sĩ kia bị đè chết luôn. Cô mặc dù có sống cũng chẳng cống hiến được gì cho xã hội, nhưng, cô cũng không muốn chết dưới tình huống này đi.

"Đừng sợ. Không sao đâu."

Phương Đông Dạ ưu nhã, cất giọng nói êm đềm. Vô Ưu nhìn vào ánh mắt khích lệ của anh, gật đầu cười.

Không lâu sau, một nhóm nhân viên an ninh chạy đến, nhưng, trong khoảng thời gian ngắn cũng rất khó để khống chế được cục diện. Bởi vì ai cũng muốn là người đầu tiên chụp được hình ảnh, tổng giám đốc thần bí của tập đoàn "Trự". Nếu như có thể chụp được, thì chẳng khác nào trúng thầu lớn rồi.

"Đội chó săn thật đúng là kinh khủng ha! Không biết đội an ninh có thể khống chế được cục diện không."

Vô Ưu nhìn hình ảnh bên ngoài, giống như đang trấn áp biểu tình, không nhịn được phát biểu suy nghĩ của mình.

Phương Đông Dạ nghe xong, suýt nữa đã bật cười ra tiếng. Phải biết rằng những phóng viên ngoài kia, không giống như đám chó săn ở những tạp chí lá cải. Toàn bộ bọn họ, đều ở những tạp chí nổi danh thế giới, là những phóng viên có thực lực mới được cử đi. Thật không biết, nếu như những người này nghe thấy có người đem bọn họ ví như "chó săn", thì vẻ mặt sẽ như thế nào a.

Phương Đông Dạ giơ tay lên nhìn đồng hồ. Không thể kéo dài nữa, đã đến lúc anh phải xuất hiện rồi. Phương Đông Dạ đang chuẩn bị xuống xe, không nhịn được lại nhìn Vô Ưu hỏi lại một lần nữa:

"Cô nhất định sẽ mặc áo khoác xuống xe sao?"

"Hả, đương nhiên là không rồi!"

Trước mặt nhiều người như vậy, cô mới không cần bêu xấu mình. Vô Ưu sau khi nói xong, nhìn Phương Đông Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ lên hỏi:

"Ở bên ngoài có thể nhìn thấy trong này không?"

Phương Đông Dạ cười nhạt, lắc đầu nói:

"Không nhìn thấy được đâu. Cô cứ yên tâm mà cởi." Lúc nói chuyện, bộ dáng rất chờ mong.

Vô Ưu mặt đỏ lên, sau đó không chút khách khí đưa một tay ra đặt trên mặt anh, lúc tài xế đang không dám tin nhìn soi mói, cô liền đem mặt Phương Đông Dạ xoay một góc 75 độ. Đồng thời nói:

"Anh quay đầu đi chỗ khác. Không được nhìn lén."

Phương Đông Dạ đối với hành động "vô lễ" này của Vô Ưu, lộ ra tiếng cười sang sảng.

"Còn cười, còn cười tôi liền đi về."

Vô Ưu vốn đang cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, cả người rất không bình thường rồi, giờ lại bị Phương Đông Dạ cười như vậy, càng thấy xấu hổ vô cùng. Cho nên, trong giọng nói có chút tức giận.

"Thật xin lỗi, tôi sai rồi. Tôi không cười nữa, tôi quay đầu đi, cô thay đi."

Thái độ nhún nhường hoàn toàn của Phương Đông Dạ, làm cho tài xế càng há to miệng hơn. Hắn ta nghi ngờ trong lòng, có khi nào tổng giám đốc bị ma nhập rồi không. Lúc Vô Ưu cởi áo khoác, toàn lực chú ý đều tập trung hết trên người Phương Đông Dạ, để phòng bị anh, cho nên, sau khi cô cởi áo khoác ra, phía sau lưng chiếu qua gương, toàn bộ đều đập vào mắt của người tài xế.

"Khụ khụ…!"

Người tài xế không chịu nổi kích thích bất thình lình này, liền bị sặc nước miếng, ho khan kịch liệt.

Hả!

Vô Ưu lúc này mới biết trên xe còn có người, không hề nghĩ ngợi, vội vàng xoay người, sau đó dùng sức dựa sát lưng vào ghế, cố dựa dán chặt lưng vào. Phương Đông Dạ nghe thấy tiếng ho khan, cũng quay đầu lại, thật đáng tiếc anh không thấy được cảnh đẹp, chỉ nhìn thấy bộ dáng Vô Ưu đang dựa lưng vào ghế, giống như hận không thể chen vào được vậy.

Dù sao cũng còn cả tối nay, từ từ thưởng thức vậy.

Ôm theo tư tưởng này, thấy Vô Ưu đang căng thẳng, anh rất lịch thiệp di dời tầm mắt đi, không nhìn cô nữa. Cũng bởi vì như thế, nên anh không nhìn ra "vấn đề" trên trang phục của cô.

...

Đám phóng viên ai cũng như bạo dân, làm cho nhân viên an ninh mặc dù đã trải qua khóa huấn luyện chuyên nghiệp, cũng cảm thấy chịu thua. Ngay lúc bọn họ đang không biết làm gì để chấm dứt trận đối kháng này, thì "cạch" một tiếng, cửa xe chuyển động.

"Oa, đang đi ra rồi."

Một phóng viên tinh mắt phát hiện ra điều này, không nhịn được hét toáng lên. Một tiếng này đã đủ làm cho mọi người lại lâm vào trận điên cuồng. Nhân viên an ninh vừa mới tranh thủ dẹp được một ít không gian, giờ lại bị đánh chiếm mất rồi.

Phương Đông Dạ không mở cửa ra được, không thể làm gì khác hơn là hạ kính cửa sổ xe xuống một nửa.

Đám người đang điên cuồng, lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn có âm thanh xuýt xoa kinh ngạc. Phương Đông Dạ mỉn cười, nói:

"Các vị phóng viên, xin lui về phía sau một chút được không? Nếu không, tôi cũng không có cách nào xuống xe, cho các bạn chụp ảnh được."

Sau câu nói dí dỏm, hài hước của anh, các phóng viên bắt đầu tự động lui về phía sau, đương nhiên, những ánh đèn chớp lóe cũng bắt đầu phát ra không ngừng.

Nhân viên an ninh giúp Phương Đông Dạ mở cửa xe. Phương Đông Dạ đầu tiên đưa một nửa chiếc chân dài ra khỏi xe, sau đó mới từ từ bước xuống, hiện ra hình tượng hoàn mỹ trước mặt mọi người.

Ah!... Oa!... Oh!... Tách!....

Bốn phía đều là những tiếng la vui sướng, tiếng chụp ảnh. Phương Đông Dạ bị những ánh đèn chớp lóe liên tục, làm đầu có chút choáng váng. Nhưng, anh vẫn như cũ, ưu nhã cười. Mặc dù anh không muốn, nhưng, đây là phong độ và lễ nghi một người thành đạt phải có.

"Mọi người có thể cùng tôi nghênh đón cô bạn gái xinh đẹp của tôi xuống xe được không?"

Phương Đông Dạ nhìn đám người điên cuồng, sau khi sức nóng dịu xuống một chút, vội vàng nói ra câu giật gân này. Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Phương Đông Dạ nửa đùa nửa thật nói:

"Lát nữa mọi người từng người chụp là được rồi. Tôi cũng không muốn, cô ấy bị các bạn hù dọa chạy mất."

Lời vừa nói ra, khiến tất cả mọi người lại cười một trận vui vẻ.

Bên trong xe, Vô Ưu không biết Phương Đông Dạ đã làm gì, lại có thể làm cho đám phóng viên như bạo dân kia, dễ dàng cười vui vẻ như vậy. Thật là giỏi nha! Còn một vị khác trong xe, chính là anh tài xế. Anh ta đang lấy tay che mũi, không dám liếc mắt nhìn lại Vô Ưu một cái, sợ, sẽ chảy máu mũi.

‘Cạch’ một tiếng, cửa xe bên cạnh Vô Ưu mở ra.

Phương Đông Dạ mang theo vẻ mặt ôn nhu, tươi cười nhìn Vô Ưu nói:

"Tiểu thư xinh đẹp, xin mời."

Vừa nói, vừa ưu nhã vươn cánh tay trái ra. Vô Ưu sau khi hít sâu một hơi, đưa bàn tay phải, đặt lên bàn tay trái Phương Đông Dạ. Sau đó, mang theo nụ cười ưu nhã bước xuống xe.

Tách! Tách! Tách! Tách! Tách!

Ước chừng một trận điên cuồng quay chụp. Vô Ưu chưa từng gặp qua trường hợp như thế này, trên mặt mặc dù đang tươi cười, nhưng thân thể lại có chút run rẩy. Phương Đông Dạ đang nắm tay cô cũng cảm giác được, nên cúi đầu mập mờ vào gần cô. Ở bên tai cô, thân mật nói:

"Đừng sợ, khoác vào tay tôi. Mỉm cười, ưu nhã bước từng bước về phía trước là được."

Sau khi nói xong, ngẩng đầu lên, nhưng thoáng cái đã cứng đờ người. Bởi vì, theo đường viền cái tai trắng nõn đáng yêu, lúc anh lơ đãng đảo qua xuống phía dưới, lại thấy được mảnh da trắng nõn kia.

Chết tiệt! Cô lại dám mặc một bộ y phục hở hang như thế!

Nụ cười hoàn mỹ trên mặt Phương Đông Dạ, ngay lập tức biến mất hầu như không còn gì. Nào là phong độ, nào là lễ nghi. Hết thảy đều biến mất. Anh chỉ có thể dựa vào ý chí kiên cường, mới có thể khống chế được bản thân, không đem Vô Ưu nhét vào trong xe, sau đó kích động mà lao đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Thùng dấm chua sai lầm (3)

Trong vòng vây đông nghịt của phóng viên, Vô Ưu khoác tay Phương Đông Dạ, như mặt trăng được tất cả các vì sao vây quanh, bước ưu nhã đi vào

phòng tiệc. Có thể tưởng tượng ra, tổng giám đốc thần bí của tập đoàn "Trụ" đến, cũng sẽ bị lãnh đạo các công ty chú ý. Đương nhiên, trong nháy mắt lại bị bao vây.

"Tổng giám đốc, cô gái này thật xinh đẹp nha."

Vô Ưu vốn căng thẳng, nhưng khi vào trong cùng Phương Đông Dạ, trong chốc lát đã không còn căng thẳng nữa, thay vào đó là sự háo hức, muốn khám phá của một đứa trẻ, đối với sự vật mới lạ. Còn Phương Đông Dạ lại trưng ra bộ mặt thối thối. Từ lúc phát hiện ra bộ lễ phục hở hang của Vô Ưu, anh liền biến thành cái dạng này. Nếu như người kia có một chút thông minh, cũng sẽ không ở phía sau mà cười đến đung đưa như vậy rồi.

Vẫn là câu nói trước. Đáng tiếc, Vô Ưu không phải là người như thế!

"Tổng giám đốc, anh xem, nơi này thật nhiều cô gái xinh đẹp nha. Còn có, anh xem, anh xem, người kia có phải là ngôi sao không vậy? Hình như tôi đã thấy trên phim rồi. Oa, tổng giám đốc. . ."

Vô Ưu bởi vì hưng phấn, nụ cười trên khuôn mặt thuần khiết trông càng mê người. Điều này lọt vào mắt Phương Đông Dạ, khiến anh càng nổi giận đùng đùng. Nhìn ánh mắt Vô Ưu, giống như cô cố tình phóng điện, để quyến rũ người khác vậy. Nhìn cô líu lo không ngớt, nói không cho cái miệng nhỏ nhắn được nghỉ, Phương Đông Dạ càng hận không thể hôn bịt miệng cô lại…

Mặc dù tâm trạng rất loạn, nhưng lúc này Phương Đông Dạ vẫn đang để ý đến chuyện tiếp theo. Ý định của anh vốn là, lợi dụng cơ hội này, để cho Vô Ưu và cha cô "vô tình gặp nhau". Sau đó, anh sẽ tùy theo hoàn cảnh, nghĩ biện pháp để Vô Ưu mở lòng. Nhưng, sự tình phát triển như thế nào, cũng không thể đoán trước được. Cho nên, anh nhất định phải hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Tập đoàn "Tử thần" mặc dù cũng là một công ty có thực lực, nhưng nếu đem so với tập đoàn 'Trụ', thì chẳng đáng nhắc tới. Cho nên, có thể nói, 'Tử thần' có thể hợp tác được với 'Trụ', đối với bọn họ, chính là một chuyện vui trên trời. Cho nên, toàn bộ lãnh đạo cao cấp, tất nhiên đều có mặt, thể hiện sự coi trọng. Nhưng, Phương Đông Dạ đến cũng được một lúc lâu rồi, lại vẫn không thấy một đại biểu nào của "Tử Thần" đến chào hỏi.

Đã xảy ra chuyện gì? Hơn nữa, chắc chắn còn là chuyện rất quan trọng.

Nghĩ vậy, Phương Đông Dạ không nhịn được bắt đầu phỏng đoán, mà lúc này ở phía sau, một người đàn ông ăn mặc rất long trọng, nhưng vẻ mặt ngược lại trông rất thảm, bước như chạy về phía Phương Đông Dạ. Người này vốn là thư ký tổng giám đốc tập đoàn "Tử Thần" – Lương Minh Uy.

"Tổng giám đốc Phương Đông, xin lỗi, xin lỗi. Để anh đợi lâu. Thật sự xin lỗi!"

Giọng nói run rẩy, sắc mặt rất khó coi. Phương Đông Dạ không chút do dự, bình tĩnh hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói rất kiên định. Lương Minh Uy sau khi nghe được câu hỏi của Phương Đông Dạ, sắc mặt liền trở lên bi thương:

"Tôi và tổng giám đốc đang trên đường đến đây, đột nhiên nhận được tin, bệnh tim của ông tổng giám đốc bị tái phát, đã đưa tới bệnh viện cấp cứu rồi."

"Nói như vậy, tổng giám đốc các người sẽ không đến buổi tiệc?"

Phương Đông Dạ không nhịn được nhíu mày lại. Bởi vì, anh đồng ý hợp tác với tập đoàn "Tử thần", chính là vì Nhạc Thiên Hàng. Nếu như Nhạc Thiên Hàng không tới, vậy anh còn ở chỗ này làm gì?

Lương Minh Uy nhìn bộ dáng thâm trầm không lường được của Phương Đông Dạ, vội vàng lấy lòng nói:

"Tổng giám đốc đúng là đã chạy tới bệnh viện. Nhưng tổng giám đốc nói, sau khi xác định ông tổng giám đốc không có chuyện gì, sẽ quay lại đây ngay. Kính mong tổng giám đốc Phương Đông thứ lỗi cho!"

Hắn ta nói xong, mồ hôi cũng toát ra rồi. Phải biết rằng, nếu như trong cơn tức giận, 'Trụ' hủy hợp đồng, thì công ty bọn họ coi như xong.

Phương Đông Dạ chưa trả lời, Vô Ưu bên cạnh đã nghe hết cuộc nói chuyện của bọn họ, liền mở miệng:

"Mạng người là trên hết, dĩ nhiên cứu người quan trọng hơn. Tổng giám đốc chúng tôi đương nhiên sẽ không để ý rồi."

Lời nói của Vô Ưu thấu tình, làm Lương Minh Uy đưa ánh mắt nhìn đầy cảm kích. Nhưng, sau khi hắn nhìn rõ Vô Ưu, đồng tử không nhịn được căng to ra. Thật là một cô gái xinh đẹp, vẻ ung dung có nét tự nhiên, vẻ thành thục lại có nét ngây thơ. Phương Đông Dạ nhìn thấy sự yêu thích lộ rõ trong mắt hắn, thiếu chút nữa đã bốc hỏa.

"Còn có việc gì nữa sao?"

Anh nhịn xuống cơn kích động đang dâng trào, mở miệng đuổi người. Lương Minh Uy nhìn vẻ mặt khó chịu của Phương Đông Dạ, lập tức ý thức được sự luống cuống của mình. Vội vàng cúi đầu nói:

"Không còn chuyện gì nữa ạ. Vậy, xin mời tổng giám đốc Phương Đông và vị tiểu thư xinh đẹp này cứ tự nhiên."

Nói xong vội vàng xoay người rời đi, chỉ sợ không cẩn thận lại "bất kính" gì đó với người phụ nữ của Phương Đông Dạ!

Hình ảnh Lương Minh Uy chạy trối chết, cuối cùng cũng làm cho Phương Đông Dạ tạm thời thấy thoải mái một chút. Vô Ưu đứng bên cạnh Phương Đông Dạ, vốn đang rất vui vẻ, nhưng đột nhiên lại cảm thấy có một trận rét lạnh. Cô lấy tay sờ sờ cánh tay, sau đó không nhịn được nhìn về phía phát ra cái lạnh. Vốn tưởng rằng sẽ thấy máy điều hòa, lại không ngờ nhìn thấy một người đứng ở chỗ đó. Vô Ưu thấy người đó, vội vàng buông cánh tay Phương Đông Dạ ra. Sau đó cười chạy nhanh đến.

"Tiểu Hạ, cô đến rồi sao? Tới lúc nào vậy?"

Không sai, người này chính là Tiểu Hạ. Vô Ưu sau khi chạy đến bên cạnh cô ta, thân thiết hỏi, cũng không quên khen ngợi thật lòng:

"Oa, Tiểu Hạ, nhìn cô mặc bộ này, lại mang đồ trang sức xinh đẹp như thế. Trông giống như công chúa a."

Lời nói của Vô Ưu, nếu lọt vào tai người khác, tuyệt đối sẽ cho là thật lòng khen ngợi, nhưng khi vào tai Tiểu Hạ, lại thành lời châm chọc.

Đây là chuyện gì vậy? Tại sao thoáng cái cô đã trở lên sáng chói, lóa mắt như vậy? Trong buổi tiệc này, cô cư nhiên trở thành hoàng hậu độc nhất vô nhị, còn mình, so với cô lại giống như một con bé ngây thơ.

Tiểu Hạ nghiến răng căm giận.

Được! Nhạc Vô Ưu, cô được lợi lại còn làm ra vẻ thông minh. Còn nói ra lời khen ngợi để làm nhục tôi. Như vậy, cũng đừng trách tôi không khách khí. Tiểu Hạ nhìn Vô Ưu, cố đè xuống cơn tức giận. Sau đó cười nói:

"Vô Ưu, đi thôi, chúng ta qua chào tổng giám đốc."

Vừa nói, vừa thân mật kéo tay Vô Ưu. Mà Vô Ưu dĩ nhiên vội vàng gật đầu ủng hộ rồi.

Tiểu Hạ trên mặt vẫn vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ, hơn nữa, sau khi gần đến chỗ Phương Đông Dạ, giống như đơn thuần nói:

"Vô Ưu, cô mặc thế này lộ chết nha. Để người khác nhìn thấy hết trơn rồi."

Nói xong, không nhịn được cúi đầu cười khẽ, còn lén nhìn Phương Đông Dạ, quả nhiên, thấy trên mặt anh đầy tức giận.

"Tiểu Hạ, tôi nên làm gì bây giờ? Tôi cũng có cảm giác tất cả mọi người đều đang nhìn tôi a."

Giọng nói của Vô Ưu tràn đầy lo lắng. Phương Đông Dạ đi tới gần hai người, sau đó nói:

"Vô Ưu, nếu cô cảm thấy không quen, hay là tôi đưa cô về nhé."

Dù sao hôm nay Nhạc Thiên Hàng cũng rất khó xuất hiện, cho nên, rời đi rõ ràng là chủ ý tốt.

Phương Đông Dạ vốn cho rằng Vô Ưu sẽ tán thành đề nghị của anh, lại không ngờ, Vô Ưu lại không muốn, mà nói:

"Hả? Tôi còn chưa muốn đi. Tôi lần đầu tiên được mặc quần áo xinh đẹp, tham dự buổi tiệc long trọng như thế này. Hôm nay tôi đã phải bận rộn cả một ngày, chính là vì buổi tiệc này. Tôi không thể cứ đi như vậy được."

Vô Ưu nói xong, vẻ mặt khẩn cầu nhìn Phương Đông Dạ. Giống như anh đang làm khó cô vậy.

Phương Đông Dạ sau khi nghe thấy lời cự tuyệt của cô lửa giận đã kìm nén trong lòng từ lâu, không nhịn được, bộc phát ra. Anh lạnh lùng nói:

"Ý cô là, cô tình nguyện lỗ liễu như vậy, đứng ở đây cho người ta xem, cũng không đi theo tôi?"

"Lời này của anh có ý gì?"

Vô Ưu mặc dù không thông minh, nhưng cũng nghe ra sự khinh miệt trong lời nói của Phương Đông Dạ. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không nhịn được trầm xuống. Tiểu Hạ đứng một bên, nhìn Vô Ưu và Phương Đông Dạ, vì một câu nói bất hòa mà ầm ĩ. Trên mặt không nhịn được lộ ra nụ cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thùng dấm chua sai lầm (4)

Lợi dụng cơ hội để chen vào, chính là thủ đoạn của bọn tiêu nhân thường dùng. Tiểu Hạ đương nhiên cũng không bỏ qua cơ hội trời cho này. Cô nhìn

Phương Đông Dạ và Vô Ưu đang tức giận, vội vàng cười giả lả giảng hòa:

"Vô Ưu, đừng như vậy mà, tổng giám đốc không có ác ý, anh ấy cũng là vì muốn tốt cho cô thôi."

"Hừ!"

Tiểu Hạ vừa dứt lời, Vô Ưu liền "hừ" khinh thường. Sau đó cũng không thèm liếc mắt nhìn Phương Đông Dạ một cái, xoay người đi về hướng đông người.

Nói cô tình nguyện để cho người ta nhìn chứ gì?

Được. Cô sẽ đi cho người ta nhìn.

Vô Ưu là kiểu người không dễ tức giận, nhưng khi tức giận lên, thì sẽ rất khó lường. Bây giờ cô thật sự tức giận đây, uổng cho cô vẫn luôn xem Phương Đông Dạ là bạn. Không ngờ trong mắt anh ta, cô lại là loại người phụ nữ ăn mặc hở hang, cố ý để cho người khác nhìn. Anh ta thấy khinh thường cô? Cô mới cảm thấy chính mình kết giao nhầm người đây!

...

Phương Đông Dạ nhìn bộ dáng phẫn nộ của Vô Ưu, cũng ý thức được vừa rồi mình kích động, nói hơi quá đáng. Nhưng, lời đã nói ra, giống như bát nước đã đổ đi, làm sao có thể thu hồi được?

Đuổi theo xin lỗi? Đừng nói với cá tính của Vô Ưu, sẽ không có chuyện dễ dàng như vậy. Mà hoàn cảnh của anh lúc này, cũng không thể chạy theo xin lỗi một người phụ nữ được. Anh lúc này không còn là chính mình nữa, mà là thể diện của cả tập đoàn "Trụ". Phương Đông Dạ rất đắn đo, chỉ có thể cau mày, phiền não nhìn theo hình ảnh Vô Ưu hòa trong đám đông.

Hai người đang trong tình trạng này, kẻ thứ ba nếu như mượn cơ hội đả kích, chẳng những không thể đạt được mục đích, mà còn có khả năng làm cho người ta vô cùng chán ghét.

Tiểu Hạ là người thông minh, cho nên, cô ta đương nhiên sẽ không ngây thơ mà nói xấu sau lưng Vô Ưu với Phương Đông Dạ. Ngược lại, cô ta muốn lợi dụng cơ hội này, làm cho Phương Đông Dạ có thiện cảm với mình.

Tiểu Hạ thấy Phương Đông Dạ nhìn theo Vô Ưu. Cô ta ra vẻ bất mãn nói:

"Tổng giám đốc, Vô Ưu chẳng qua là chưa tham gia buổi tiệc như thế này bao giờ, nên không khỏi cảm thấy mới mẻ, muốn ở lại lâu hơn một chút thôi. Anh nói cô ấy như vậy, sẽ làm tổn thương cô ấy."

Phương Đông Dạ lúc này thu lại tầm mắt, tập trung nhìn về phía Tiểu Hạ. Phương Đông Dạ rốt cuộc đã đưa mắt về phía cô ta, trong lòng cô ta rất vui sướng.

"Anh nói như vậy, không chỉ làm tổn thương Vô Ưu, mà tôi cũng cảm thấy rất thất vọng. Anh thật là quá đáng rồi."

Tiểu Hạ nói xong, quay đầu muốn đi. Phương Đông Dạ không hề nghĩ ngợi, theo phản xạ tự nhiên giữ cổ tay cô ta lại, sau đó không sợ hiềm khích mà lôi kéo cánh tay cô ta hỏi:

"Tôi thật sự quá đáng như vậy sao?"

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của anh, cũng vẫn mê người như vậy. Tiểu Hạ dùng sức gật đầu.

Phương Đông Dạ trầm mặc một lúc, sau đó buông tay Tiểu Hạ ra, chuẩn bị đi tìm Vô Ưu. Anh chỉ là không thích một đám người cứ nhìn chằm chằm cô, chứ hoàn toàn không có ác ý. Nếu như thật sự đã làm tổn thương trái tim cô, anh cũng không ngại đi xin lỗi. Cho dù, chờ đợi anh, rất có thể là hậu quả khó lường, anh cũng không chút nào do dự. Bởi vì, trên thế giới này, người anh không muốn tổn thương nhất, chính là cô.

"Khoan đã."

Tiểu Hạ kéo tay Phương Đông Dạ lại, ngăn anh đi tìm Vô Ưu. Hành động của Tiểu Hạ làm Phương Đông Dạ không nhịn được chau mày. Ngoại trừ Vô Ưu ra, anh rất ghét phụ nữ chạm vào mình. Tiểu Hạ cũng nhận ra được ánh mắt khó chịu của anh. Cô ta ra vẻ hồn nhiên cười nói:

"Tổng giám đốc, Vô Ưu bây giờ đang giận dữ. Lúc này anh qua, cô ấy cũng không tha thứ cho anh đâu. Hơn nữa, như vậy sẽ bị nhiều người nhìn vào, sẽ làm tổn hại hình tượng của anh."

Những lời cô ta nói ra, đều là những điều trong lòng Phương Đông Dạ nghĩ. Anh không nhịn được, lại nhìn cô ta lần nữa.

Tiểu Hạ và Vô Ưu là bạn tốt của nhau. Vô Ưu vì có sự giúp đỡ của cô ta, mới có thể thuận lợi vào công ty. Trên người cô ta, mặc bộ lễ phục màu trắng, nhìn thanh thuần, đáng yêu. Còn có mái tóc uốn quăn tựa như công chúa. Tất cả những điều này, đều giống hệt những gì anh đã tưởng tượng. Trên mặt trang điểm rất nhẹ, hơn nữa, vẻ mặt rất ôn nhu, nụ cười tự nhiên. Cả người trông qua đều thanh thuần, tốt đẹp. Xinh đẹp như một công chúa vậy.

"Vậy, cô nói, tôi nên làm gì bây giờ?"

Có lẽ do cách ăn mặc của Tiểu Hạ quá giống với sự tưởng tượng của Phương Đông Dạ, cho nên, giọng nói của anh cũng ôn nhu xuống. Giọng nói dịu dàng làm trong lòng Tiểu Hạ nhảy nhót một hồi, nhưng, cô ta vẫn cố gắng điềm tĩnh nói:

"Thế này đi. Tôi sẽ giúp anh khuyên nhủ cô ấy. Về phần anh, ha ha, hay là anh đi mua cho Vô Ưu cái khăn choàng hoặc cái gì đó đi."

Tiểu Hạ nói xong, cười thoải mái. Bộ dáng "công chúa xinh đẹp", khiến cho không ít đàn ông nơi này đang đi tìm "công chúa thanh thuần" của mình, cũng phải nhìn chăm chú. Thì ra, không chỉ có phụ nữ mới có "giấc mơ công chúa", mà mỗi người đàn ông, trong lòng cũng có một "giấc mơ anh hùng".

"Cám ơn cô."

Phương Đông Dạ nhìn ra 'lòng chân thành' của Tiểu Hạ, nói lời cảm ơn từ đáy lòng. Tiểu Hạ còn lại cười lắc đầu nói:

"Được rồi, không muốn để Vô Ưu bị ăn nhiều đậu hũ, thì mau đi đi."

Vừa nói vừa thân mật đưa tay đẩy nhẹ Phương Đông Dạ đi. Phương Đông Dạ quay đầu nhìn cô ta mỉm cười, sau đó bước nhanh ra cửa.

Lúc ra tới cửa, anh không nhịn được, quay đầu tìm bóng dáng Vô Ưu lần nữa. Tiểu Hạ vừa chạy tới chỗ Vô Ưu, nhìn anh cười vui vẻ, sau đó kéo kéo Vô Ưu bên cạnh. Vô Ưu sau khi phát hiện ra là Phương Đông Dạ, khó chịu ngoảnh đầu đi chỗ khác.

Hành động tức giận trẻ con của Vô Ưu, làm Phương Đông Dạ vừa tức lại vừa yêu. Trong lòng không khỏi nghĩ: nếu như Vô Ưu hiểu chuyện được bằng nửa phần Tiểu Hạ, thì anh cũng không phải mệt đến như thế này. Nhưng, được mệt cũng là một gánh nặng ngọt ngào nhất nha. Phương Đông Dạ xoay người cười, trong lòng anh, tình yêu tinh khiết đã thấm vào máu thịt rồi. Đáng tiếc, nụ cười này Tiểu Hạ không thấy được. Nếu như cô ta thấy được, có thể sẽ không cố làm nhiều chuyện không có ý nghĩa như vậy. Đáng tiếc, cô ta đã không nhìn thấy.

...

"Vô Ưu, đừng như vậy nữa. Cô tức giận thật sao?"

Tiểu Hạ thấy Phương Đông Dạ đi, lại bắt đầu thay đổi hành động với "mặt trận" tiếp theo. Vô Ưu nghe cô nói, bực dọc trả lời:

"Cô cũng nghe thấy rồi đó. Anh ta nói chuyện rất quá đáng."

Sau khi nói xong, giở tính trẻ con nói với Tiểu Hạ:

"Tôi thấy cô nên suy nghĩ lại, có nên đổi lại thích một người khác không. Anh ta không dưng lại cắn loạn lên, rất có thể lúc nhỏ bị chó cắn, độc tố chưa hết nha."

Tiểu Hạ nghe Vô Ưu nói xong, cảm thấy hơi buồn cười. Người phụ nữ này phải chăng quá ngu ngốc, ngay cả hành động ghen tuông này của Phương Đông Dạ cũng không đoán ra được.

Bị chó cắn! Độc tố chưa hết!

Mệt cho cô nghĩ ra được! Nếu theo suy nghĩ của cô, chắc hồi nhỏ cô bị heo cắn cũng không sai nha.

Đổi lại thích một người khác? Không có cửa đâu! Cô ta cũng không cho rằng, trên thế giới này còn có người đàn ông làm cô ta động tâm như Phương Đông Dạ. Cho nên, bất luận như thế nào, cô ta cũng sẽ không buông tha. Thậm chí, sẽ không ngại bất cứ giá nào, cũng phải đạt bằng được. Mà Nhạc Vô Ưu, chính là chướng ngại vật lớn nhất trên con đường đi tới thành công của cô ta. Cho nên, việc đầu tiên cô ta muốn làm, chính là tiêu diệt cô.

Nghĩ vậy, "mặc giống như công chúa" Tiểu Hạ, lộ ra vẻ mặt tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Thùng dấm chua sai lầm (5)

Chắc cha cũng nhìn ra tâm địa của người tên Tiểu Hạ rồi đi?

Nhạc Diễm đang chơi máy tính, nhưng trong lòng luôn cảm thấy bất an. Với trí thông minh của cha, sẽ chẳng khó để nhìn ra lòng dạ người khác. Nhưng, chuyện bây giờ có liên quan đến mẹ cậu, có vẻ cũng không đáng tin.

Phương Đông Dạ là người hội tụ đủ vẻ đẹp lẫn trí tuệ. Trong ánh mắt những người khác, anh gần như là người hoàn hảo. Nhưng, Nhạc Diễm rất rõ, tất cả trí tuệ của cha, cũng chỉ có thể phát huy với những chuyện không có liên quan đến mẹ. Chỉ cần chuyện có liên quan đến mẹ, cha sẽ không những mất

đi tư duy, mà thậm chí còn ăn bậy dấm chua, trì độn muốn chết luôn.

Không được, phải nhắc nhở mới yên tâm. Tự hỏi xong, Nhạc Diễm chọn cách gọi điện.

...

Trong cửa hàng thời trang, Phương Đông Dạ đi tới khu khăn choàng. Sự xuất hiện của anh làm cho cô bán hàng hưng phấn gần như xỉu đi được. Tiểu Hạ nói rất đúng, anh cũng không muốn Vô Ưu bị nhiều người chọc ghẹo. Vì vậy, anh phải chọn cho cô một cái khăn choàng thật nhanh mới được.

Còn chưa đi tới nơi, điện thoại đã đổ chuông. Phương Đông Dạ nhìn điện thoại, vẻ mặt tươi cười tiếp máy:

"Bé Diễm, con có chuyện gì sao?"

Giọng nói thoải mái, chắc là không phát sinh chuyện gì rồi? Nhưng, chính vì không phát sinh chuyện gì, ngược lại, làm Nhạc Diễm càng lo lắng hơn. Bởi vì không có chuyện gì, chứng tỏ cha còn chưa phát hiện ra được tâm địa của Tiểu Hạ. Nghĩ vậy, Nhạc Diễm vội vàng hỏi:

"Mẹ con đâu?"

Phương Đông Dạ trả lời rất chi tiết, nói:

"Cô ấy đang ở trong phòng tiệc, cha đi mua khăn choàng cho cô ấy."

Chết tiệt! Cô gái kia sẽ không nhân cô hội này ức hiếp mẹ đi!

"Bé Diễm, có chuyện gì sao?"

Phương Đông Dạ thấy Nhạc Diễm trầm mặc, cảm giác được đã có chuyện xảy ra. Nhạc Diễm còn lại nói:

"Cha không nên để mẹ ở lại một mình. Mẹ bị người có ý đồ ức hiếp thì làm thế nào?" Giọng nói cậu bé tỏ rõ vẻ bất mãn.

Phương Đông Dạ rất thông minh mà trả lời:

"Cha đến mua khăn choàng, cũng là nhờ người nào đó ban tặng. Không phải sao?"

Ngụ ý, anh đã sớm đoán được Vô Ưu mặc thành như vậy, khẳng định có liên quan đến Nhạc Diễm. Tuy rằng Vô Ưu mặc như thế không phải là chủ ý của cậu, nhưng cái áo khoác nhất định là do cậu bảo mặc. Về mục đích, đương nhiên là vì muốn xem trò cười rồi.

Haiz, đây là con cái kiểu gì vậy? Toàn muốn đem cha mình ra làm trò cười.

Ha ha, việc này có chút thú vị nha. Ai bảo cha thông minh, sáng suốt, nhưng cứ thấy mẹ lại trở nên kém cỏi cơ!

Nhạc Diễm không nhịn được nói thầm trong lòng. Sau đó quay lại vấn đề trọng điểm:

"Cha nhanh trở về ngay đi. Con sợ có chuyện xảy ra."

Nhạc Diễm nói ra điều bất an trong lòng với Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ cười nhạt nói:

"Được. Cha lập tức về ngay, có điều, con cũng không cần lo lắng đâu. Bây giờ Tiểu Hạ đang ở cùng cô ấy."

"Là cô ta, con mới lo lắng nha."

Nhạc Diễm buột miệng nói. Phương Đông Dạ vì câu này mà nhăn mặt lại. Trực giác cho rằng Tiểu Hạ có vấn đề, nhưng từ đầu đến cuối anh cũng không để tâm đến cô ta, cho nên, nhất thời cũng không suy nghĩ đến căn nguyên của vấn đề.

"Cha lập tức về ngay."

Phương Đông Dạ sau khi nói xong cúp điện thoại. Đưa tay lấy bừa một chiếc khăn choàng, không dùng thẻ cào, mà lấy thẳng tiền mặt trong ví ra đưa cho cô bán hàng đứng bên cạnh. Sau đó, xoay người rời đi. Bước đi rất nhanh, cũng không để ý tới tiếng gọi lớn từ phía sau của cô bán hàng. Bởi vì, tiền đưa thừa nhiều hay hóa đơn chưa cầm, cũng đều không quan trọng so với việc của Vô Ưu.

...

"Các vị khách quý, rất hoan nghênh mọi người đã tới tham dự buổi tiệc chúc mừng việc hợp tác thành công giữa tập đoàn "Trụ" và tập đoàn "Tử Thần"."

Buổi tiệc đã bắt đầu được một lúc rồi, nhưng hai người phụ trách của hai tập đoàn đều không biết chạy đi đâu. Mọi người xì xào, bàn tán. Bùi Linh thấy thế, không thể không thay mặt cho tập đoàn "Trụ" cùng tiến lên đọc diễn văn với giám đốc đại diện tập đoàn "Tử Thần". Nhưng, giọng nói gượng gạo, cứng nhắc, nội dung lại giấy tờ hóa, làm người nghe không khỏi cảm thấy buồn chán.

Giám đốc tập đoàn "Tử Thần" Chúc Thiên Lý, thấy Bùi Linh như vậy, đổ cả mồ hôi rồi. Hắn ta đương nhiên biết, tập đoàn "Tử Thần" có thể hợp tác được với 'Trụ', chính là vinh hạnh của bọn họ. Bọn họ đúng ra phải tiếp đón cung phụng mới đúng. Nhưng, sự tình đột nhiên thành thế này, hắn cũng không biết làm thế nào.

Đắc tội với 'Trụ', sau này ai cũng sẽ chẳng có ngày nào tốt đẹp.

Chúc Thiên Lý không nhịn được đưa tay lau mồ hôi, lúc này, Bùi Linh cũng vừa nói đến:

"Bây giờ xin mời đại diện tập đoàn "Tử Thần" lên nói mấy lời. Mọi người hoan nghênh nào."

Nói xong, đi sang một bên nhường chỗ cho Chúc Thiên Lý. Vừa vỗ tay, trong lòng vừa mắng thầm Phương Đông Dạ: Càng lớn càng không hiểu chuyện! Sao lại có thể vô phép tắc như thế chứ? Nói đi là đi, cũng không thèm dặn dò lấy một câu.

Thì ra, Bùi Linh là đang bực Phương Đông Dạ. Chúc Thiên Lý hiểu lầm, tự nhận vơ vào mình.

"Hoan, hoan nghênh. . ."

Chúc Thiên Lý vì căng thẳng, cũng bởi sợ hãi mà giọng nói có chút khẩn trương. Ngay lúc đó, phía sau hắn một người ưu nhã, thong dong, cất giọng nói điềm tĩnh tiếp lời:

"Hoan nghênh mọi người dù bận trăm công ngàn việc, vẫn bớt chút thời gian tới tham dự buổi tiệc chúc mừng lần hợp tác thành công giữa công ty và tập đoàn "Trụ". Tôi đại diện cho tập đoàn "Tử Thần", xin tỏ lòng biết ơn vô cùng đối với các vị ở đây."

Người trẻ tuổi này là ai vậy?

Bùi Linh nhìn người đàn ông trẻ tuổi, phong thái thong dong, lấy làm khó hiểu. Dưới đài, mọi người cũng đã bắt đầu bàn tán. Xem ra, không ai biết người này là ai. Người đàn ông đang trở thành tiêu điểm, không những không lo lắng, ngược lại cười rất tự tin, nhìn về phía quan khách.

Mọi người đang hiếu kỳ về thân phận của hắn, hắn đương nhiên biết rõ. Sau khi cân nhắc, cười tự giới thiệu:

"Thật là vô ý, đã quên không giới thiệu về mình. Tôi là Nhạc Khải. Hôm nay mới từ Australia trở về. Bởi vì ông ngoại không khỏe, cha tôi mấy năm nay cũng đã vô cùng vất vả, cho nên, bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ đảm nhận chức phó tổng giám đốc của tập đoàn "Tử Thần".

Oa, thì ra là con trai tổng giám đốc Nhạc!

Mọi người lúc này bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhạc Khải khiêm nhường nhìn về phía tất cả khách mời, cúi đầu cung kính chào, sau đó xoay người về phía Bùi Linh, gật đầu nhẹ nhàng nói:

"Bởi vì sự việc phát sinh đột ngột, cha tôi không thể đích thân đến đây được. Rất mong Thư ký trưởng Bùi thông cảm."

"Không sao, không sao."

Bùi Linh vẻ mặt tươi cười, giọng nói cũng tương đối khách khí. Theo trực giác nhận định, người trẻ tuổi này, tương lai nhất định sẽ làm lên sự nghiệp. Mà cô yêu thích nhất là những người trẻ tuổi, tài cao như thế này. Điều kiện quan trọng nhất và cũng là cơ bản nhất của một người thư ký, đó chính là sự linh hoạt. Tập đoàn 'Tử Thần' cũng đã chủ động bày tỏ thiện chí, tập đoàn "Trụ" đương nhiên càng không thể thất lễ rồi.

Bùi Linh đi từng bước về phía trước, sau đó nói với mọi người phía dưới:

"Cậu Nhạc tuổi trẻ tài cao, có thể tưởng tượng được, tương lai tập đoàn "Tử Thần" nhất định sẽ tiến xa không ngừng. Tôi đề nghị phó tổng giám đốc chuẩn bị nhậm chức của tập đoàn "Tử Thần" - Nhạc Khải, sẽ nhảy một bài mở màn, mọi người thấy như thế nào?"

Bốp bốp bốp bốp bốp

Hưởng ứng lời Bùi Linh, là tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Xem ra mọi người đối với người có tướng mạo đẹp trai, khí chất ưu nhã, thái độ đúng mực Nhạc Khải này, ấn tượng đầu tiên cảm giác cũng không tệ. Nhạc khải thấy sự nhiệt tình của mọi người, dĩ nhiên không thể từ chối rồi.

"Tôi tới vội, không dẫn theo bạn gái. Tôi có thể mời một cô gái xinh đẹp ở đây, nhảy cùng một điệu được không?"

Sau khi Nhạc khải nói xong, Bùi linh vừa cười vừa nói:

"Đương nhiên là có thể, không biết cô gái nào sẽ có được vinh hạnh này đây. Nếu như không phải là chân tôi không thoải mái, tôi thật hy vọng người đó chính là mình rồi."

Một câu nói nghe có vẻ hài hước, nhưng lại thể hiện sự thông minh, cơ trí. Bùi Linh rất rõ ràng, dưới tình huống này, người thông minh sẽ đều chọn cô – đại diện tập đoàn 'Trụ', để nhảy mở màn. Cho nên, cô chỉ có thể dùng phương thức này, ra hiệu ngầm cho hắn biết mình không thể.

Nhạc Khải đối với câu nói thông minh của Bùi Linh, nhìn tán thưởng. Sau đó nửa đùa nửa thật nói:

"Vậy thật là đáng tiếc rồi. Nếu thế, tôi sẽ chọn một cô gái mê người ở đây là được rồi."

Nhạc Khải vừa nói, vừa nhìn quét một lượt xuống phía dưới. Các cô gái dưới đài, cũng không nhịn được, lộ ra vẻ mặt mong chờ.

Anh tuấn, giàu có, tuổi còn trẻ đã được giữ chức vụ phó tổng giám đốc. Chỉ những điều này thôi, cũng đã đủ làm cho đại đa số các cô gái ở đây động lòng. Nhạc Khải đương nhiên hiểu rất rõ sức quyến rũ của chính mình, cũng rất biết cách để thể hiện điều đó ra ngoài. Cho nên, nhìn về phía người mặc lễ phục màu trắng, khóe miệng anh mỉm cười chuyển động về phía hình dáng yểu điệu, giống như công chúa thanh thuần xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 54: Tình địch mọc thành bụi (1)

Trời ạ, anh ta đang đi lại đây.

Tiểu Hạ nhìn Nhạc Khải từng bước đi về phía mình, không nhịn được, trái tim cô ta đập cuồng loạn lên. Khi cô ta nhìn thấy ánh mắt hạnh đào của Nhạc Khải, giống như đang câu hồn mình, mặt càng không nhịn được nóng ran lên. Cũng bởi vì kích động mà tay run run.

"Này, Tiểu Hạ. Có phải hắn ta muốn muốn khiêu vũ với cô không?"

Vô Ưu nhìn Nhạc Khải đi về phía hai người, mặt lộ vẻ khó chịu. Người này đúng là rất đẹp trai, dáng người cũng không tệ, nhưng cô chính là không thích nụ cười trên mặt hắn. Vừa nhìn đã khiến cô không nhịn được nghĩ tới bốn chữ 'hoa hoa công tử' rồi.

Tiểu Hạ nghe Vô Ưu nói thế, trên mặt hiện lên một mạt đắc ý. Hừ, xem ra người đàn ông này so với Phương Đông Dạ còn có con mắt tinh tường hơn.

"Tiểu Hạ, người này vẻ mặt đào hoa, nhất định đang có ý đồ xấu với cô. Cô ngàn vạn lần đừng có đồng ý với hắn?"

Tiểu Hạ còn chưa trả lời câu hỏi thứ nhất, Vô Ưu đã hỏi sang câu thứ hai rồi.

Ăn không được nho, lại nói quả nho chua!

Đối với ý tốt nhắc nhở của Vô Ưu, trong lòng Tiểu Hạ khinh thường nói. Nhưng, cô ta cũng chỉ nghĩ trong bụng, chứ không nói ra ngoài. Bởi vì, người tên Nhạc Khải này, mặc dù cũng là một lựa chọn tốt, bề ngoài hay gia thế cũng không tệ, nhưng, nếu để so sánh với Phương Đông Dạ, thì còn kém xa.

Nghĩ đến Phương Đông Dạ, Tiểu Hạ không nhịn được nhớ lại lúc nãy mình cùng anh nói chuyện phiếm, lúc đó đám phóng viên đang núp ở góc phòng. Không biết có kịp chụp hình ảnh bọn họ không? Không biết ngày mai có thể có trên báo không? Nếu như hình ảnh "thân mật" của bọn họ được đăng trên báo, như vậy bọn họ đã được công nhận là một đôi rồi.

Không cần nói đến chuyện Phương Đông Dạ, việc người đàn ông tên Nhạc Khải đang đi về phía mình, cũng đã làm cho cô ta sướng điên lên được. Xem ra, hôm nay thật sự là ngày may mắn của cô ta rồi.

"Tiểu Hạ, cô có nghe tôi nói không?"

Hai câu hỏi liên tiếp, Tiểu Hạ đều không trả lời, làm Vô Ưu cảm thấy có chút kỳ quái. Không nhịn được lấy tay khều cô ta. Tiểu Hạ liếc mắt nhìn Nhạc Khải đang đi về phía bọn họ, giống như ứng phó, nói nhỏ với Vô Ưu:

"Người ta mời mình khiêu vũ trước mặt bao nhiêu người như vậy, làm sao có thể cự tuyệt được."

Tiểu Hạ rõ ràng là rất muốn, nhưng lại ra vẻ thanh cao. Cô ta nói như vậy cũng là muốn chặn miệng Vô Ưu trước, tránh việc sau này cô sẽ nói lung trước trước mặt Phương Đông Dạ. Nhưng, cô ta vô cùng đắc ý mà quên mất một vấn đề quan trọng nhất. Cô ta tính sai một điểm, đó chính là, Vô Ưu đơn thuần, rất dễ tin tưởng lời nói của cô ta. Hơn nữa, bạn tốt của mình gặp nạn, Vô Ưu tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nhạc Khải chọn Tiểu Hạ, cũng không phải là chọn bừa. Đây là buổi tiệc thương mại, mỗi việc làm ở đây, đều chỉ có cùng một mục đích, đó là lấy lợi ích của công ty đặt lên hàng đầu.

Tiểu Hạ ăn mặc trang nhã, thanh thuần, thoạt nhìn thuần khiết, tôn quý. Mà sự lựa chọn sẽ thể hiện sự thưởng thức của bản thân. Trên thương trường, ai cũng thế, chẳng ai không thích hợp tác với một người đơn thuần cả. Cho nên, Nhạc Khải chọn Tiểu Hạ làm bạn nhảy.

Đối với Nhạc Khải mà nói, nhảy với ai cũng không quan trọng. Bởi, anh mặc dù từ trước đến giờ rất phong lưu, nhưng đó ngoài lúc làm việc. Còn khi đã làm việc, anh sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành công việc tốt nhất. Nhưng, khi anh nhìn thấy rõ hình ảnh Vô Ưu ăn mặc hết sức xinh đẹp, ánh mắt cô lại vô tình để lộ ra vẻ thanh thuần, trong mắt không khỏi xuất hiện tia thú vị.

"Chào cô, cô sẽ sẵn lòng khiêu vũ cùng kẻ hèn mọn này chứ?"

Nhạc Khải đi tới trước mặt Tiểu Hạ, nhẹ nhàng gật đầu, lịch lãm vươn tay ra. Rõ ràng là hỏi, nhưng nụ cười đến vô cùng tự tin, giống như chắc chắn không thể bị từ chối vậy.

Mặc dù Phương Đông Dạ là người Tiểu Hạ thích. Nhưng, ai có thể đảm bảo, nhất định hai người sẽ ở bên nhau đây? Tiểu Hạ là một người thông minh, cô ta đương nhiên sẽ ra sức để đạt được thứ tốt nhất. Nhưng, cô ta cũng sẽ không buông tha những thứ khác có thể đạt được. Nhất là người đàn ông ưu tú, có tiền đồ thênh trang trước mặt - Nhạc Khải này. Cho nên, mở rộng đối tượng, bồi dưỡng trọng điểm, chính là sách lược tốt nhất mà cô ta nghĩ lúc này.

Dưới sự chú ý của muôn người, Tiểu Hạ mỉm cười, vừa định đưa tay đặt vào tay Nhạc Khải, liền bị một người kéo lại. Sau đó, Vô Ưu đi ra đứng chắn giữa hai người.

Người phụ nữ ngu ngốc chết tiệt này, muốn làm gì đây?

Mặt Tiểu Hạ thoáng cái đã tái mét rồi. Tất cả các quan khách xung quanh cũng lộ vẻ kinh ngạc. Không biết vì sao Vô Ưu bống nhiên đi ra chặn ngang giữa đường. Trong lúc nhất thời, lại bàn tán xôn xao, hơn nữa bọn họ cũng không quên, người phụ nữ này, là bạn gái đi cùng tổng giám đốc tập đoàn "Trụ".

Quan hệ càng hỗn loạn, càng làm người ta tò mò. Đây chính là thú vui tẻ nhạt của đám người thấp kém.

Nhạc Khải thấy bộ dáng phòng bị, coi mình như kẻ háo sắc của Vô Ưu, cười nhạt nói:

"Tiểu thư, có chuyện gì sao?"

Tuy nói, không đánh vào mặt người đang cười, nhưng người này nhìn như hổ cười, nhất là đôi mắt đa tình kia, đã chướng mắt, trông càng chướng mắt hơn. Vô Ưu tỏ vẻ dũng cảm, hất cằm lên, nói với Nhạc Khải:

"Trong lòng Tiểu Hạ có người thích rồi, cho nên, anh đừng có mà giở trò với cô ấy. Cô ấy không khiêu vũ với anh đâu."

Nhạc Khải nghe cô nói xong, từ đáy lòng lộ ra nụ cười vui vẻ. Anh không nghĩ cô gái nhỏ này lại còn thú vị đến thế. Cô thật sự khiến anh cảm thấy hứng thú rồi.

"Oh, tôi là đang muốn tìm một bạn nhảy để khai màn, làm thế nào bây giờ đây?"

Nhạc Khải giống như làm khó hỏi Vô Ưu. Vô Ưu còn lại đương nhiên nói:

"Anh tìm người khác là được rồi. Dù sao ở đây cũng còn rất nhiều người nha."

Nhạc Khải nhìn ánh mắt đơn thuần của Vô Ưu, trong lòng cười thầm, nhưng vẻ mặt càng khó xử hơn, nói:

"Tôi sợ mời người khác, lại bị từ chối.

"Ai nha, sẽ không đâu. Cùng lắm tôi sẽ đi mời giúp anh, anh muốn mời ai?"

Hai người lời qua, lời lại, anh một câu, tôi một câu cứ thế nói. Bọn họ cũng không để ý tới những người bên cạnh. Bộ dạng "liếc mắt đưa tình" này, làm cho người xem không nhịn được suy nghĩ linh tinh. Còn Tiểu Hạ đứng đó, nắm chặt tay, cắn chặt răng mới có thể nín nhịn được xúc động muốn đẩy phăng người chắn trước mặt ra.

"Cô! Tôi muốn mời cô, cô hẳn sẽ không cự tuyệt tôi chứ?"

Cuối cùng Nhạc Khải cũng nói ra ý đồ của mình. Lúc đầu cũng cảm thấy cô có chút đặc biệt, nhưng anh cũng không nghĩ sẽ dây dưa. Thế nhưng cô lại tự xông vào, vậy là ý trời rồi. Cho nên, anh đương nhiên sẽ thuận theo ý trời, mời cô khiêu vũ.

Vô Ưu đang định cự tuyệt, nhưng vừa mới mở miệng nói sẽ giúp người ta. Tự chặn đường lui của chính mình, giờ lại nói cự tuyệt, thì không phải lắm. Sau khi do dự một lát, cuối cùng chấp nhận thực tế nói:

"Tôi nhảy với anh cũng được, nhưng, tôi không nhảy từ khi tốt nghiệp đại học, chỉ sợ sẽ giẫm vào anh."

Sự thật đúng là như vậy, nhưng lại giống như Vô Ưu đang khéo léo giải thích vậy.

Vô Ưu từ sau khi tốt nghiệp đại học chưa nhảy lại. Nhưng, còn có một sự thật là, hồi đại học cô cũng chỉ nhảy qua có một lần, hơn nữa, còn chưa nhảy hết một bản, bạn nhảy đã bỏ chạy vì bị cô giẫm phải.

"Không sao. Tôi rất vui lòng được dẫn dắt cô."

Nhạc Khải sau khi nói xong, lịch sự vươn tay về phía cô mời. Vô Ưu sau khi do dự một chút, nói:

"Giẫm vào anh, anh không được phép tức giận đó."

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Vô Ưu, Nhạc Khải thoải mái nói:

"Đương nhiên rồi. Cô giẫm vào tôi, chứng tỏ tôi không dẫn dắt tốt. Như thế, sao tôi có thể giận cô được đây?"

Người này nhất định có khả năng làm tình nhân của quần chúng đi, loại câu như thế này cũng bị anh ta nói thành mập mờ như vậy.

Nói đã đến nước này rồi, cự tuyệt nữa người ta lại nghĩ mình làm kiêu. Vô Ưu rốt cục giơ tay ra, đặt vào tay Nhạc Khải. Nhạc Khải đang chuẩn bị dẫn cô về phía sàn nhảy, cô lại đột nhiên đứng lại. Nhạc Khải đang nhìn cô khó hiểu, cô liền xoay người nhìn về phía Tiểu Hạ.

Cô dặn dò Tiểu Hạ:

"Tôi nhảy xong sẽ quay lại nha."

Sau khi thấy sắc mặt cực kỳ khó coi của Tiểu Hạ, còn nói thêm:

"Trông vẻ mặt cô không tốt, có phải trong người không thoải mái không? Cô tìm một chỗ ngồi nghỉ đi, lát nữa tôi sẽ quay lại với cô. Còn nữa, son môi cô bị nhòe ra ngoài rồi, sửa lại một chút đi."

Thái độ rất tự nhiên, thân thiết, hoàn toàn không biết, Tiểu Hạ lúc này đang hận không thể bóp chết được cô.

Đồ phụ nữa đơn thuần, ngu ngốc!

Nhạc Khải nhìn thoáng qua Tiểu Hạ, lại đưa mắt nhìn Vô Ưu chăm chú. Trong lòng không nhịn được cảm thán, người ta rõ ràng đang tức giận như vậy, cô cũng không nhìn ra. Nhưng, đơn thuần như vậy, mới có thể sống vui vẻ, mà không phải phiền não gì nha.

...

Nhạc Vô Ưu! Tôi với cô thề không đợi trời chung!

Tiểu Hạ nhìn hình ảnh Nhạc Khải nắm tay Vô Ưu rời đi. Tức giận nghiến răng nghiến lợi. Cô nằm mơ cũng không ngờ được, Vô Ưu thế nhưng lại giả trư ăn cọp. Bây giờ cô lại còn giả bộ ngu ngơ, cướp mất người ái mộ cô ta. Thật sự là không thể tha thứ.

Nhạc Vô Ưu, tôi tuyệt đối sẽ không để yên cho cô. Cả người Tiểu Hạ như phát nổ đến nơi rồi. Cô ta phẫn nộ mở túi xách ra, chuẩn bị tân trang lại sắc đẹp. Vô Ưu chết tiệt, môi của cô ta bị nhòe, không phải là vì cô làm cô ta tức giận cắn môi sao. Sau khi mở túi xách, đột nhiên nhìn thấy vật bên trong. Nhẫn! Cô ta suýt nữa đã quên mất cái này. Nghĩ vậy, cơn tức giận của Tiểu Hạ có chút bốc hơi, lộ ra nụ cười xinh đẹp.

"Vô Ưu, đợi đã."

Tiểu Hạ vội vàng đuổi theo. Bọn họ đây là biểu diễn cái gì vậy? Tới tới lui lui, làm đám người ở đây không hiểu gì cả. Mà Nhạc Khải cũng cảm thấy tò mò, không biết người tên Tiểu Hạ này sẽ đối phó với người bạn "cướp tình" mà mình căm hận như thế nào đây.

"Tiểu Hạ, có chuyện gì sao?"

Vô Ưu quay đầu nhìn Tiểu Hạ. Tiểu Hạ cười nhạt với Nhạc Khải, sau đó nói:

"Tôi mượn Vô Ưu nói hai câu thôi."

Nhạc Khải nhún nhún vai tỏ vẻ không có gì, còn làm thế đưa tay xin mời. Tiểu Hạ cũng chẳng cần để ý tới Nhạc Khải nữa, bởi cô ta biết, từ lúc Vô Ưu nói cô có người thích trong lòng, thì bọn họ đã không còn cơ hội nữa rồi.

Tiểu Hạ kéo Vô Ưu lại gần, sau đó cầm tay Vô Ưu. Đem chiếc nhẫn đang cầm trong tay, đeo vào ngón áp út cho cô. Sau đó, ra vẻ thân mật, vỗ vỗ tay Vô Ưu nói:

"Đi đi, nhảy tốt nhé. Tôi chờ cô ở chỗ này."

"Uh."

Vô Ưu xoay người đi đến chỗ Nhạc Khải. Nhạc khải nhạy bén thấy được nụ cười nham hiểm của Tiểu Hạ. Điều này làm anh khó chịu nhăn mày. Hai người lại một lần nữa tay trong tay đi tới sàn nhảy, Nhạc Khải vừa mỉm cười gật đầu với tân khách, vừa cất giọng hỏi nhỏ:

"Cô ấy vừa nói gì với cô vậy?"

Vô Ưu đáp lại:

"Oh, cô ấy đưa nhẫn cho tôi thôi."

Vừa nói, vừa giơ tay lên cho anh nhìn. Trong chớp mắt, nụ cười trên mặt Nhạc Khải đã biến mất không còn gì.

"Cô kết hôn rồi sao?"

Nhạc Khải không dám tin hỏi. Anh biết hỏi như vậy là rất bất lịch sự. Trong các cuộc gặp thương mại, người ta đều dựa vào ngón tay đeo nhẫn của phụ nữ, để kết luận thân phận của đối phương. Ví dụ như, đeo tại ngón giữa, thể hiện đang trong giai đoạn yêu nhau thắm thiết; đeo tại ngón trỏ thể hiện giai đoạn đang tìm bạn trăm năm; đeo tại ngón áp út, thể hiện đã kết hôn, mà đeo tại ngón út, thể hiện theo chủ nghĩa độc thân.

Trên ngón tay áp út của bàn tay trái, Vô Ưu đeo nhẫn kim cương! Điều này không thể nghi ngờ, cô đang tuyên thệ với mọi người là cô đã kết hôn. Nếu như là trước đây, Nhạc Khải tuyệt đối sẽ giữ phong độ không thèm tra hỏi. Nhưng hôm nay, người tên Vô Ưu này, đã làm anh thay đổi. Trực giác mách bảo anh, có vấn đề trong đó.

Vô Ưu vẻ mặt khó hiểu trả lời:

"Không có a, sao đột nhiên anh hỏi như vậy?"

Lúc này, Nhạc Khải khẳng định luôn ý nghĩ của mình. Nhất định Tiểu Hạ đang giở trò quỷ.

Mình không ăn được thì đạp đổ! Người phụ nữ này thật là nham hiểm.

Đàn ông trời sinh đối với người yếu liền muốn bảo vệ. Chúng ta thường gọi là chủ nghĩa anh hùng, hay là nghĩa khí anh hùng. Cách làm này của Tiểu Hạ, chẳng những không được theo ý cô ta, làm anh không dám đến gần Vô Ưu, mà ngược lại, làm anh nổi lên ý nghĩ muốn bảo vệ cô. Anh cười trả lời Vô Ưu:

"Không có chuyện gì, cô yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô."

Sau khi nói xong, trong lòng thầm nhủ một câu: tuyệt đối sẽ không để cho cái người tên Tiểu Hạ kia ức hiếp cô.

Vô Ưu nhìn vẻ mặt kiên định của Nhạc Khải khó hiểu, chẳng thể giải thích được. Âm nhạc vang lên, cô lập tức căng thẳng. Cô hồi hộp đưa tay đặt lên bả vai Nhạc Khải, cả người trở nên cứng đơ.

"Đừng căng thẳng, buông lỏng người, tôi sẽ dẫn dắt cô."

Nhạc Khải lịch sự nói, nụ cười khiến người ta nhìn thấy rất thoải mái. Nhưng Vô Ưu, một chút cũng không thể buông lỏng được, bởi hình ảnh người đàn ông bỏ chạy trong lần khiêu vũ đầu tiên, vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô. Hơn nữa, từ sau lần đó trở đi, người kia cứ thấy cô lại bỏ chạy thật xa, giống như sợ đi ngang qua cô, sẽ bị cô giẫm vào vậy.

"Ah! Thật xin lỗi."

Vừa nghĩ đến giẫm người, cô đã "tiện thể" giẫm luôn một cước vào chân Nhạc Khải rồi.

Chân Nhạc Khải đau nhói, người cũng sửng sốt theo. Sau đó cúi đầu nhìn sắc mặt ửng hồng, giống như trẻ con bị mắc lỗi của Vô Ưu, liền cười vui vẻ. Anh khiêu vũ bao lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên "được" người giẫm. Loại này cảm giác chân thật này, thật sự rất mới mẻ.

"Không sao, tiếp tục nào. Cô buông lỏng người, không cần cố gắng nghĩ đến bước chân của mình, cũng không phải nghĩ xem liệu có giẫm vào tôi hay không. Cô chỉ cần tưởng tượng, mình chính là cô bé lọ lem đang khiêu vũ, sau đó, cảm nhận tay tôi, đi theo cảm giác đó, là có thể được rồi."

Nhạc Khải giống như một người thầy ưu tú, giọng nói dịu dàng, vẻ mặt cười bao dung. Vô Ưu nhìn dáng vẻ lịch lãm của Nhạc Khải, đột nhiên sinh ra thiện cảm với anh. Cô gật đầu cười, sau đó dựa theo những lời Nhạc Khải vừa nói, trong tiếng nhạc du dương, buông lỏng bản thân, sau đó cảm giác được có bàn tay trực tiếp đặt trên thắt lưng không mảnh vải nào của mình.

Điệu Waltz, mặc dù là nhảy hai người. Nhưng trên thực tế, đều là đàn ông dẫn dắt phụ nữ. Cho nên, Nhạc Khải nói không sai, nếu như nhảy không tốt, cũng không thể trách phụ nữ ngốc, mà nguyên nhân lớn nhất, là bạn nhảy nam không dẫn dắt tốt.

Trời ạ, thì ra chính mình cũng có thể nhảy xinh đẹp được như vậy.

Vô Ưu nhìn đường nét ưu nhã trên gương mặt Nhạc Khải, cười vui vẻ. Sự chán ghét đối với anh lúc đầu đã biến mất. Hơn nữa, cũng bởi vì bước nhảy hài hòa, tận sâu trong đáy lòng, một cỗ thiện cảm cũng nảy sinh rồi. Lúc này, âm nhạc gần đến hồi kết thục, Nhạc Khải cúi đầu nhìn Vô Ưu, sau đó tay đặt trên hông cô hơi dùng lực, cả người Vô Ưu liền tiến về phía trước. Vô Ưu thấy mũi mình sắp đụng vào ngực Nhạc Khải, cô theo phản xạ tự nhiên, bất thình lình ngẩng đầu lên, tránh cho cái mũi gặp phải số mạng tai ương.

Bình!

Ngay lúc này, tiếng nhạc cuối cùng đã dừng lại. Một màn biểu diễn hoàn mỹ đã hoàn thành.

Bộp bộp bộp bộp bộp

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên từ bốn phía.

Nhảy xong cả bài rồi. Thành công rồi! Cô đã không giẫm nát vụn chân anh ta.

Vô Ưu nghe được tiếng vỗ tay của mọi người, nhìn Nhạc Khải cười vui vẻ. Hoàn toàn quên mất lúc này, thân thể cô và Nhạc Khải vẫn còn đang dán vào nhau rất mập mờ. Nhạc Khải cúi đầu, nhìn Vô Ưu đang ngẩng đầu cười vui vẻ với mình, cả người cô toát ra vẻ gợi cảm, lại thanh thuần. Cái miệng hơi mở ra, qua ánh đèn chiếu vào, nhìn qua rất mê người. Anh giống như bị hấp dẫn, chậm rãi cúi đầu.

Hả!!!

Hư!!!

Bốn phía đều là những tiếng kinh hô. Trong tiếng xuýt xoa, Nhạc Khải đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi Vô Ưu.

"Vô Ưu, em thật sự làm cho tôi kinh ngạc."

Nụ hôn nhẹ nhàng trôi qua, Nhạc Khải từ từ ngẩng đầu lên. Sau đó ánh mắt tươi cười nhìn Vô Ưu đang ngẩn ngơ. Vô Ưu mơ hồ chớp chớp mắt, nhìn qua giống như mê mang. Nhìn Vô Ưu như vậy, khiến Nhạc Khải lại có thôi thức muốn được vuốt ve lần nữa, nhưng, anh cố gắng khắc chế lại.

Hôn cũng được. Nhưng mà, không phải là biểu diễn ở trước mặt người khác. Bởi vì, sau khi anh được nhấm nháp mùi vị từ môi cô, anh biết, anh đã si mê cái vị này rồi. Cho nên, anh tin tưởng, duyên phận của bọn họ sẽ không chỉ dừng lại ở một điệu nhảy. Nhạc Khải thân mật ôm Vô Ưu đi tới chỗ nghỉ ngơi.

Sau khi anh đặt Vô Ưu ngồi lên ghế salon, nhìn khuôn mặt vẫn đang ngơ ngác như cũ của cô cười. Cái mũi nhỏ xinh xắn, trắng nõn của cô nhìn quá đáng yêu. Anh không nhịn được vươn tay chạm vào. Vô Ưu như bị điện giật, sợ hãi dịch sát về phía sau.

Động tác khoa trương này của cô, làm Nhạc Khải bật cười vui vẻ nói:

"Em đã hoàn hồn rồi. Thật đáng tiếc, tôi đang định hôn cho em tỉnh lại."

"Anh, anh dám lại gần đây, tôi sẽ la anh khiếm nhã."

Vô Ưu tin như thật dựa sát về phía sau, hai tay phòng bị đặt trước ngực. Giống như thật sự tưởng rằng, Nhạc Khải sẽ ở trước mặt mọi người, nhào về phía cô vậy. Nhạc Khải bị vẻ mặt đáng yêu của cô, một lần nữa lại bị chọc cười. Nụ cười nghiền ngẫm, mang đầy ý đùa dai trong mắt.

Nụ cười này sao lại thấy quen như vậy hả? Vẻ mặt đùa dai giống hệt Bé Diễm nha.

Vô Ưu nhìn anh nghi ngờ, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

"Anh dám trêu tôi! Tên tiểu tử thúi này."

Cô vừa nói xong, Nhạc Khải cũng bật cười. Nụ cười chẳng khác nào đang chứng tỏ suy đoán của Vô Ưu là đúng. Vô Ưu không hề nghĩ ngợi, ngồi thẳng người, sau đó tập trung sức lực, đạp cho Nhạc Khải một cái. Nhạc khải còn lại là nhe răng, trợn mắt nhìn Vô Ưu, nói:

"Oa, em đạp thật hả."

Bộ dáng ủy khuất, nhưng lại hết sức khoa trương.

"Hừ, để xem sau nay anh còn dám ăn hiếp tôi không."

Vô Ưu ức hiếp Bé Diễm đã quen tay rồi. Bé Diễm nhỏ như vậy, đẹp đẽ như thế, cô còn xuống tay không kiêng nể, huống chi là Nhạc Khải đã lớn đến như vậy. Cho nên Nhạc Khải nghĩ muốn tranh thủ sự đồng tình của cô, đừng có hòng nha.

Nhạc Khải nhìn Vô Ưu, trong lời nói chứa đầy hàm ý sâu sa:

"Được. Sau này tôi sẽ không khi ăn hiếp em nữa. Chỉ có thể để em ăn hiếp tôi thôi, có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tình địch mọc thành bụi (2)

"Như thế còn tạm được."

Vô Ưu vẻ mặt đắc ý nói. Nhạc Khải vừa nhìn chân mình, vừa lẩm bẩm:

"Tôi có muốn ức hiếp cũng không dám nữa a, cái chân đáng thương này của tôi đáng giá lắm đó."

Nói xong còn không quên dùng ánh mắt "xót xa" nhìn Vô Ưu. Lần này rút cuộc Vô Ưu cũng bị anh ta chọc cho cười.

Tiểu Hạ nhìn hình ảnh Vô Ưu cùng Nhạc khải cười toe toét, tức vô cùng. Cô ta không cam lòng định tiến lên, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Phương Đông Dạ đang ở lối cửa vào, cả người anh tản ra nồng đậm lửa giận. Sau khi thấy được cơn thịnh nộ của Phương Đông Dạ, Tiểu Hạ ngược lại lập tức thật cao hứng, không còn thấy tức giận nữa. Cô ta cho rằng, đây chính là cơ hội ông trời ban cho cô ta.

"Tổng giám đốc, đây là khăn choàng anh mua cho Vô Ưu sao? Thật đẹp nha."

Tiểu Hạ đi tới trước mặt Phương Đông Dạ, ra vẻ thanh thuần nói. Phương Đông Dạ cũng không thèm liếc cô ta lấy một cái, bởi vì trong mắt anh hiện giờ, chỉ thấy duy nhất hình ảnh Vô Ưu và người đàn ông khác đang trò chuyện rất vui vẻ.

Tức giận đi! Tức giận đi! Tức giận đi! Sau khi tức giận rồi, thì mất lòng tin hoàn toàn với cô ta đi.

Trong lòng Tiểu Hạ vô cùng vui vẻ, nhưng ngoài miệng lại hòa giải:

"Tổng giám đốc, chúng ta qua đó tìm Vô Ưu đi. Cô ấy vừa mới nhảy mở màn với phó tổng giám đốc tập đoàn "Tử Thần". Bây giờ đang ở bên kia nhi nghỉ ngơi."

Tiểu Hạ vừa nói xong, Phương Đông Dạ đưa ánh mắt hoài nghi nhìn cô ta. Cô ta ra vẻ khó hiểu nhìn Phương Đông Dạ.

Là cô ta, con mới lo lắng!

Những gì Nhạc Diễm nói, Phương Đông Dạ không quên. Bây giờ nhìn đến Tiểu Hạ, chỉ qua lời nói của cô ta, cũng đã nhìn ra ánh mắt rất mờ ám. Tuy nhiên, cô ta đã lập tức bình tĩnh lại, nói:

"Tổng giám đốc, sao anh lại nhìn tôi như thế?"

"Son môi cô bị nhòe."

Phương Đông Dạ tránh nặng tìm nhẹ. Nói xong, cầm khăn choàng đi về phía Vô Ưu và Nhạc Khải. Bây giờ chưa phải là lúc vạch trần Tiểu Hạ. Giờ đã phát hiện ra ý đồ bất chính của cô ta, vậy cũng chẳng cần phải lo cô ta có cơ hội làm tổn thương Vô Ưu nữa. Hơn nữa, so với việc của cô ta, việc Vô Ưu chuyện trò vui vẻ với người đàn ông khác, hiển nhiên là có lực uy hiếp mạnh hơn rồi.

...

Phương Đông Dạ sau khi đi đến, vừa lấy khăn choàng, choàng lên người Vô Ưu, vừa thân mật hỏi:

"Vô Ưu, tán gẫu gì mà vui vẻ như vậy hả?"

Lúc nói chuyện, từ đầu đến cuối cũng không thèm nhìn Nhạc Khải đang ngồi đối diện với Vô Ưu một cái. Một bộ giống như, trong mắt không có sự tồn tại của anh ta vậy.

"Tổng giám đốc, tôi cứ bảo sao không thấy anh đâu. Thì ra là anh đi tìm khăn choàng cho tôi hả. Cám ơn nha."

Vô Ưu quay lại, cười cảm ơn Phương Đông Dạ, hoàn toàn không phát hiện ra, động tác lúc này của Phương Đông Dạ thân mật đến cỡ nào. Nhạc Khải đã phát hiện ra, hơn nữa, còn nghe thấy cách xưng hô của Vô Ưu với anh.

Nhạc Khải nhìn Phương Đông Dạ, lịch sự nói:

"Xin hỏi, anh chính là tổng giám đốc tập đoàn "Trụ" – ngài Phương Đông Dạ?"

Phương Đông Dạ lúc này mới quay đầu nhìn Nhạc Khải nói:

"Đúng vậy. Xin hỏi cậu là?"

Phương Đông Dạ cũng lịch sự hỏi lại, giọng điệu mặc dù khách khí, nhưng ánh mắt lại vô cùng sâu lắng.

"Tổng giám đốc, anh ta là Nhạc Khải - phó tổng giám đốc của tập đoàn "Tử Thần" ."

Vô Ưu giúp Nhạc Khải giới thiệu.

Nhạc Khải? Cái tên này khiến anh chú trọng cao độ. Chẳng lẽ hắn chính là con của Nhạc Thiên Hàng, là em cùng cha khác mẹ với Vô Ưu? Phương Đông Dạ gần như đã có thể khẳng định thân phận của Nhạc Khải rồi, nhưng để cho chắc, vẫn hỏi lại:

"Như vậy, tổng giám đốc tập đoàn "Tử Thần" chính là?"

"Là cha tôi."

Nhạc Khải vừa đưa ra đáp án, trong lòng Phương Đông Dạ run lên. Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh. Anh không khỏi thở phào một hơi. Ít nhất, người đàn ông này sẽ không trở thành tình địch của anh. Cho nên, không nhịn được lộ ra nụ cười thoải mái.

Phương Đông Dạ thích Vô Ưu!

Đây là điều đầu tiên Nhạc Khải nhìn ra từ trên người Phương Đông Dạ. Điều thứ hai chính là, anh ta căn bản không có coi mình là tình địch. Tại sao? Rõ ràng ngay từ đầu, đôi mắt anh ta còn đầy lửa giận. Tại sao trong nháy mắt, lại khôi phục về bình thường? Không lẽ, sau khi biết được thân phận của mình, cảm thấy mình căn bản không có thực lực để tranh giành với anh ta, cho nên mới không để mình trong mắt?

Nhạc Khải căn bản không biết suy nghĩ trong lòng Phương Đông Dạ. Nhưng, bởi vì Phương Đông Dạ không coi mình là tình địch, mà trong lòng đặc biệt khó chịu. Hơn nữa, cũng bởi vì tuổi còn trẻ có chút nóng nảy. Không nhịn được, cố tình khiêu chiến lửa giận của Phương Đông Dạ:

"Vô Ưu, em dùng son môi gì vậy?"

"Hả? Tôi không biết, là Lucky làm cho tôi."

Nói xong, nhìn Nhạc Khải khó hiểu hỏi:

"Sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

Lucky?

Nghe thấy cái tên này, Nhạc Khải hơi bất ngờ. Bọn họ sao lại biết nhau? Sao lại không nghe thấy em gái mình nói qua? Nhưng, đây cũng không phải là trọng điểm. Trọng điểm bây giờ chính là hạ gục uy phong của Phương Đông Dạ. Nghĩ vậy, trên mặt Nhạc Khải mang theo nụ cười mập mờ nhìn Vô Ưu. Sau đó, dùng ngón tay quyến luyến sờ sờ lên môi mình, cố ý đè thấp giọng nói, nói nho nhỏ:

"Không có gì, chỉ là muốn biết em thoa loại son gì mà thơm như vậy thôi."

Chạm môi!

Vô Ưu sau khi phản ứng được điều Nhạc Khải nói, mặt thoáng cái đỏ lừ lên. Sau đó, không hề nghĩ ngợi nhấc chân đá về phía anh ta:

"Cho anh chết này."

Nhạc Khải lần này đã có chuẩn bị từ sớm, dễ dàng tránh được. Hơn nữa, trên mặt còn mang theo vẻ bất cần đời, nhìn Vô Ưu cười vui vẻ nói:

"Yêu dấu, tôi làm sao có thể để em đạp tới hai lần được?"

"Để xem tôi có đạp chết anh được không."

Vô Ưu xấu hổ thành tức giận. Vừa định công kích Nhạc Khải lần nữa, Phương Đông Dạ đã liền vội vàng kéo cô ngăn lại. Giống như nhắc nhở nói:

"Nhiều người đang nhìn, chú ý hình ảnh."

"Oh."

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói xong, vội vàng chấm dứt hành động công kích Nhạc Khải. Nhưng, vẫn không nhịn được, trừng hai mắt lừ anh ta.

...

"Tôi định đi vệ sinh, không biết phó tổng giám đốc Nhạc..."

Lời nói của Phương Đông Dạ ý rõ ràng muốn chuyển sang chỗ khác, để nói chuyện đàn ông với nhau. Nhạc Khải đương nhiên hiểu rõ. Anh từ năm 13 tuổi, đã bắt đầu nói chuyện yêu đương. Ít nhất cũng có 10 năm kinh nghiệm. Đạt kỷ lục chưa thất bại bao giờ. Cho nên, đối mặt với khiêu chiến của Phương Đông Dạ, anh ta chẳng có lý do gì để cự tuyệt.

"Tôi cũng vừa lúc muốn đi toilet, cùng nhau đi đi."

Nói xong đứng lên đi trước. Phương Đông Dạ nói Vô Ưu:

"Tôi sẽ quay lại ngay."

Nói xong, cũng đứng lên. Sau đó hai người đàn ông to lớn, cùng nhau đi về phía nhà vệ sinh.

"Anh muốn nói gì?"

Nhạc Khải dù sao tuổi cũng còn trẻ, vừa vào nhà vệ sinh, sau khi phát hiện không có ai bên trong, không đủ kiên nhẫn chủ động hỏi trước. Phương Đông Dạ cũng không chần chờ nói luôn:

"Cách xa Vô Ưu một chút, nếu không cậu sẽ phải hối hận đó."

Lời nói như là uy hiếp. Nhạc Khải nghe xong, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường, nói:

"Anh sẽ không phải vì chuyện này, mà định hủy hợp đồng đó chứ. Tôi không nghĩ đây là chuyện một đại trượng phu nên làm."

Phương Đông Dạ biết Nhạc Khải đã hiểu lầm ý của mình, nhưng, anh cũng không giải thích rõ, mà nói:

"Tôi cũng không cho rằng mình là anh hùng, hay đại trượng phu gì đó. Nên tôi cũng không dám chắc, có thể sẽ làm ra những chuyện như thế vì Vô Ưu hay không. Chỉ có điều, tôi vừa nói cậu hối hận, cũng không phải là ý này."

Lời nói của Phương Đông Dạ, làm Nhạc Khải cảm nhận được, trong con người anh, có đầy sự tự tin, tính cách tùy hứng, còn có cả sự ngông cuồng. Đồng thời, cũng nhận định, Phương Đông Dạ là một người quang minh lỗi lạc, chứ không phải loại người ngoài miệng nói rất ngọt ngào, nhưng sau lưng lại ngấm ngầm đâm người khác. Trên người Phương Đông Dạ toát ra khí chất bộc trực, làm Nhạc Khải không nhịn được nghĩ tới Tề Rạng Đông.

"Vậy anh có ý gì?"

Nhạc Khải cảm giác có một luồng lực lượng thần bí thôi thúc anh hỏi rõ. Phương Đông Dạ còn lại chỉ nói:

"Cô ấy họ Nhạc, tên là Vô Ưu."

Nói xong, xoay người rời đi.

Cô họ Nhạc, tên là Vô Ưu!

Là ý gì hả? Nhạc Khải lặp đi lặp lại hai câu này, tự hỏi Phương Đông Dạ nói những lời này là có dụng ý gì. Anh ta rốt cuộc là muốn nói gì với mình?

Nhạc! Vô Ưu!

Chẳng lẽ ý của anh ta là, từ tên cũng có thể nhìn ra con người cô ấy. Vô Ưu - cũng giống như cái tên – là luôn vui vẻ, không lo lắng gì? Phương Đông Dạ muốn ám chỉ, anh không thể mang đến cuộc sống hạnh phúc cho Vô Ưu. Hoặc, ý của anh ta là, sợ mình sẽ làm tổn thương Vô Ưu? Làm cho cô ấy đau khổ.

Trên thế giới cái gì là lớn nhất? Sự tư duy! Tư duy không có giới hạn. Cho nên, dựa vào chút gợi ý kia, Nhạc Khải bắt đầu thả hồn tưởng tượng, để tìm cho mình một lý do tương đối hợp lý.

...

Trong phòng bếp, Hoắc Lãng và Tề Rạng Đông đang chuẩn bị nấu ăn.

Hoắc Lãng mặc dù chưa nghĩ thông suốt, cũng không biết phải đối mặt với Vô Ưu như thế nào. Nhưng, anh cũng ý thức được mình hành hạ mình, cũng chính là đang hành hạ những người mình quan tâm, quan tâm đến mình. Cho nên, từ sau khi thấy sự tức giận của Tề Rạng Đông, anh quyết định buông tha cho mình, cũng chính là buông tha cho người khác.

Dựa vào rượu để gây tê đã lâu, lại vừa không có công việc để phân tán sự chú ý. Ở nhà chẳng làm gì, đúng là một loại hành hạ. Cho nên, hôm nay khi anh biết Tề Rạng Đông tới đây làm bếp chính, liền xung phong đi cùng hắn. Vài ngày không nấu ăn, tự nhiên có cảm giác giống như đã mấy thập kỷ rồi chưa nấu vậy. Nhìn đồ ăn trong nồi, anh gắp một miếng định thử, nhưng, vừa đưa đến miệng, lại dừng lại.

Tề Rạng Đông chăm chú thái thức ăn, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên. Nụ cười này khiến người khác nhìn thấy rất thoải mái, buộc lòng phải ví von với nụ cười của người phụ nữ, muốn tỏ hết sự chân thành, phát ra hết những điều có trong lòng vậy. Nhìn bộ dạng này của Tề Rạng Đông, khiến tất cả mọi người đều nảy sinh một ý nghĩ, đó chính là, hắn say mê nấu ăn. Đối với hắn, nấu ăn chính là một loại hưởng thụ.

"Rạng Đông, anh nếm thử xem mùi vị thế nào?"

Hoắc Lãng không nhịn được, đưa miếng thức ăn vừa gắp đến gần miệng Tề Rạng Đông. Tề Rạng Đông tay run lên, dao vừa trượt, suýt nữa cắt vào tay hắn. Tay Hoắc Lãng đang cầm đôi đũa gắp thức ăn, cũng sợ đến nỗi đánh rơi xuống đất. Cả người căng thẳng, vội vàng hỏi:

"Không sao chứ?"

Kỹ thuật thái đồ ăn của Tề Rạng Đông tương đối lợi hại. Nhắm mắt lại cũng có thể thái được, sao lại có thể ẩu đả như thế được?

Tề Rạng Đông vội vàng thu hồi suy nghĩ, cười nói:

"Tôi không có chuyện gì."

Nói xong, lại bắt đầu tiếp tục thái đồ ăn. Hoắc Lãng sau khi xác định Tề Rạng Đông không có chuyện, lại lấy đũa gắp một ít đồ ăn đưa tới miệng hắn, vẻ chờ mong nói:

"Nếm thử xem mùi vị thế nào?"

Tề Rạng Đông lần này không bị cắt vào tay, nhưng, cũng không há miệng ăn tự nhiên như trước, mà dừng tay lại, đón lấy đôi đũa đang gắp thức ăn trong tay Hoắc Lãng, sau đó tự bỏ vào miệng mình ăn.

"Uhm, ăn ngon lắm."

Nói xong, lại bắt đầu làm việc của mình.

Hoắc Lãng nhìn Tề Rạng Đông, cảm giác có chút là lạ. Trước kia lúc ở Pháp, hai người bọn họ thường xuyên nấu ăn cùng nhau, bởi vì tay chân luôn bề bộn, nên việc đút thức ăn cho nhau nếm thử, là chuyện phát sinh thường xuyên. Khi đó, cũng rất tự nhiên. Sao bây giờ Tề Rạng Đông lại lạ lùng như vậy? Hoắc Lãng tỏ vẻ khó hiểu.

Tề Rạng Đông cũng nhận ra, hành động của mình rất kỳ quái. Nhưng chính hắn cũng không biết tại sao lại như thế. Khi Hoắc Lãng đưa thức ăn tới miệng hắn, hắn muốn há miệng ra, nhưng lại không tài nào há ra nổi. Có lẽ, hắn không muốn quá thân mật, sợ chính mình sẽ suy nghĩ lung tung, rồi càng lúc càng lún sâu hơn.

"Rạng Đông, anh không có chuyện gì đó chứ?"

Hoắc Lãng cảm giác thấy Tề Rạng Đông có vẻ bất bình thường, nghi ngờ hỏi. Tề Rạng Đông cười nhạt, nói:

"Đương nhiên là không có chuyện gì rồi, có chuyện, cũng chỉ là mấy hôm liền bị anh giày vò nha."

Nói xong, còn giễu cợt Hoắc Lãng, nói:

"Anh nói anh cai rượu. Không được hối hận đó."

Hoắc Lãng gật đầu, nói:

"Tôi sẽ không hối hận!"

Hoắc Lãng là người đã nói là làm, luôn giữ đúng lời. Tề Rạng Đông đương nhiên biết. Hắn cũng không có lo sau này Hoắc Lãng sẽ lại mượn rượu để giải sầu, mà hắn nói như thế, chỉ là muốn phân tán sự chú ý của Hoắc Lãng đi thôi.

Không khí xoa dịu xuống, Tề Rạng Đông đột nhiên cười mưu mô nhìn Hoắc Lãng. Sau đó, mặt cười thật tươi nói:

"Lãng, anh đã cai rượu rồi. Vậy..."

Vừa nói, vừa mập mờ đến gần Hoắc Lãng. Đến khi tới thật gần, thật gần Hoắc Lãng, nói:

"Vậy, anh có thể đem chỗ rượu giấu kỹ của anh, tặng cho tôi được không hả?"

Tề Rạng Đông thật đúng là biết thừa nước đục thả câu. Biết Hoắc Lãng bao năm, anh cũng không có nhiều sở thích. Nhưng, đắc ý nhất là bộ sưa tập rượu của anh. Không cần nói đến giá trị bao nhiêu, có mấy bình rượu, có tiền cũng không biết có chỗ nào bán không cơ. Cho nên, có thể coi nó như là bảo bối.

"Không."

Hoắc Lãng miệng nói cự tuyệt, đầu cũng lắc theo. Xem ra cự tuyệt cho hắn rồi.

"Lãng, anh không nên hẹp hòi như thế mà. Chẳng lẽ sau này anh vẫn còn muốn sưu tập rượu sao? Chỉ nhìn mà không được uống, không phải rất thống khổ sao?"

Tề Rạng Đông ra sức thuyết phục, hy vọng Hoắc Lãng có thể tặng chỗ rượu cho hắn. Hắn đã muốn có chỗ rượu kia không phải mới một ngày, hai ngày, mà hắn đã muốn có nó hơn cả trăm lần rồi. Nhưng, một chai hắn cũng không có được. Cho nên, lần này tuyệt đối là cơ hội ngàn năm có một. Bất kể như thế nào, hắn cũng không buông tha.

Hoắc Lãng nhìn Tề Rạng Đông như vậy, không nhịn được cười. Sau đó nói:

"Anh nói rất đúng nha. Nhìn mà không được uống rất thống khổ, cho nên sau này tôi sẽ không bao giờ sưu tầm rượu nữa."

"Vậy?"

Ánh mắt Tề Rạng Đông tỏa ánh nhìn Hoắc Lãng. Hoắc Lãng đột nhiên dội cho hắn một chậu nước lạnh, nói:

"Tôi không phải là không cho anh, mà là không có để cho."

"Không có? Có ý gì?"

Tề Rạng Đông nhìn Hoắc Lãng không dám tin. Hoắc Lãng còn lại nhe răng ra cười, nói:

"Vì tôi ném đi rồi."

Ném? Tề Rạng Đông nghe nói như thế, suýt nữa đã ngất xỉu rồi. Một đống của quý như thế, anh lại ném đi. Hắn thật nghi ngờ, Hoắc Lãng có bị điên hay không.

Bộ dáng bị đả kích của Tề Rạng Đông, làm Hoắc Lãng cảm thấy rất buồn cười. Kỳ thật, anh chỉ trêu hắn. Anh mới không lỡ ném đi đây. Sáng sớm hôm nay, anh đã đóng gói cẩn thận, sau đó cho người đưa đến nhà Tề Rạng Đông rồi. Chẳng qua, anh không muốn nói trước cho hắn. Chờ hắn về nhà sẽ nhận được sự kinh hỉ này.

"Trời ạ, Lãng, anh thật sự là phí của trời. Ông trời sẽ không tha cho anh đâu!"

Tề Rạng Đông vẫn đứng im đau lòng vì chỗ rượu quý kia. Hoắc Lãng nhìn bộ dáng này của hắn, không nhịn được bật cười khoái trá. Để tránh bị lộ, vội vàng nói:

"Phục vụ hình như rất bận. Tôi mang thức ăn ra ngoài đây."

Nói xong, bưng thức ăn đi ra ngoài. . .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tình địch mọc thành bụi (3)

Phương Đông Dạ và Nhạc Khải vừa đi vào toilet, Vô Ưu thấy đói bụng, không nhịn được bắt đầu nhìn quét toàn trường, tìm khu đồ ăn, nhưng lại không ngờ, nhìn thấy hình ảnh một người mặc đồng phục trắng quen thuộc. Không nhịn được cười híp mắt, sau đó không chút chần chờ đi tới. . .

"Học trưởng, học trưởng."

Vô Ưu?

Tiếng gọi này làm thân thể Hoắc Lãng run lên. Ngay cả dũng khí quay đầu lại nhìn cũng không dám. Anh không biết phải đối mặt với cô như thế nào. Hoắc Lãng còn đang chưa biết phải đối mặt với Vô Ưu như thế nào, cô đã chạy tới nơi. Sau đó, rất vui vẻ nói:

"Học trưởng, gặp anh ở đây, thật khéo nha. Em đang định mời anh đi ăn."

Giọng nói vẫn thế. Ánh mắt vẫn thế. Vẻ mặt vẫn thế. Nhưng, ăn mặc lại khác hẳn, lộ ra khí chất đối nghịch.

"Có chuyện gì sao?"

Hoắc Lãng nói giọng bình thản, hai tròng mắt cũng không nhìn thẳng Vô Ưu. Đơn giản là, anh vẫn chưa biết đối mặt với cô như thế nào cả. Đối mặt với người phụ nữ mình yêu, đã phải dối lòng bao nhiêu năm, vốn tưởng rằng có hi vọng, nhưng lại đột nhiên biến thành tuyệt vọng.

Giọng nói lạnh nhạt, ánh mắt lẩn tránh, vẻ mặt trốn tránh. Hoắc Lãng bộc lộ sự xa cách, ngay cả người đơn thuần như Vô Ưu cũng cảm nhận được. Cô lo lắng nói:

"Học trưởng, anh làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi? Có phải anh giận em không? Học trưởng, em thật sự không phải là không quan tâm đến anh. Mãi đến hôm qua em mới biết được anh nghỉ việc. Thật sự đó!"

Vẻ mặt chân thành của Vô Ưu, làm Hoắc Lãng không biết làm thế nào. Cô bé học cùng trường đơn thuần này, làm anh thật sự vừa yêu, vừa hận. Yêu vì cô đơn thuần, hận cũng vì cô đơn thuần.

"Vô Ưu, em thật sự quan tâm anh sao?"

Hoắc Lãng nói ra câu mà trước đó anh không dám nói. Không phải vì anh dũng cảm, mà là vì rất không dũng cảm. Anh không có đủ dũng khí để hỏi chuyện Vô Ưu có con, hay có người yêu. Cho nên, chỉ có thể lựa chọn câu hỏi vòng vo như vậy mà thôi.

Nếu như là trước đây, khẳng định Vô Ưu sẽ đơn thuần mà nói ‘dĩ nhiên quan tâm’ rồi. Nhưng lần này, cô lại nói không nên lời. Bởi vì vẻ mặt Hoắc Lãng rất nghiêm túc, ánh mắt rất sâu thẳm. Cả người cũng lộ ra cảm giác khác lạ. Loại cảm giác này, làm Vô Ưu nghĩ đến hai chữ ‘động lòng’.

Học trưởng thích cô?

Nghĩ đến khả năng này, Vô Ưu thấy hơi khó mở miệng.

...

Trong trường hợp này, với tình cảnh như thế này. Nếu ai vô tình đi ngang qua, gặp tình huống này, chắc chắn sẽ đều lịch sự mà rời đi. Nhưng, có một người lại ngược lại. Cô ta luôn luôn nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Vô Ưu.

Cô ta thấy Vô Ưu gọi tên người đàn ông, rồi trò chuyện thân mật. Cô ta lợi dụng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Đến khi nghe được nội dung cuộc nói chuyện của hai người, càng lộ ra vẻ mặt đắc ý. Hơn nữa, còn mở miệng nói:

"Vô Ưu đương nhiên là quan tâm anh rồi."

Một giọng nói đột ngột vang lên, thu hút sự chú ý của Vô Ưu và Hoắc Lãng.

Tiểu Hạ?

Cô ấy có biết cô ấy đang nói gì không vậy? Học trưởng sẽ hiểu lầm mất. Vô Ưu thấy Tiểu Hạ giữa đường chạy ra, lộ ra vẻ mặt hơi khó chịu. Mà Hoắc Lãng lại hỏi:

"Cô là?"

"Xin chào. Tôi là bạn tốt của Vô Ưu, tên Tiểu Hạ. Tôi đoán anh hẳn chính là người Vô Ưu thường xuyên nhắc tới, học trưởng Hoắc Lãng phải không?"

Tiểu Hạ nhìn Hoắc Lãng trên người mặc bộ đồng phục màu trắng, lộ ra nụ cười mà cô ta cho là rất đáng yêu. Nụ cười này, cùng với lời cô ta vừa nói, làm cho Vô Ưu có một loại cảm giác quái lạ.

Mập mờ!

Đúng vậy! Lời cô ta nói chính là rất mập mờ.

"Là sao..."

Đối với câu nói của Tiểu Hạ, Hoắc Lãng cũng không dám chắc, chỉ nói được hai chữ như vậy. Trên mặt cũng không bộc lộ rõ ràng vẻ mừng rỡ.

Hoắc Lãng là ai chứ? Anh chính là người hiểu Vô Ưu nhất. Tính cách Vô Ưu thế nào, anh sao lại không biết chứ. Với tính cách mơ hồ của cô, cho dù là người thân cận, quan tâm đi nữa, cũng chỉ cần làm đến việc khác, cô sẽ bỏ quên lên đến chín từng mây luôn. Làm sao có thể thường xuyên nhắc đến mình được chứ? Cho nên, lời cô nói rất đúng, anh tin lời giải thích của cô: cô hôm qua mới biết anh nghỉ việc.

Tiểu Hạ luôn tự cho mình là người thông minh, chỉ thấy được vẻ ngoài ôn tồn lễ độ của Hoắc Lãng, liền khờ dại tưởng rằng, anh cũng đơn thuần như vẻ bề ngoài. Hoàn toàn không nghĩ tới, có lúc tự xem người khác là ngốc nghếch, mới là cái ngu của mình.

Hoắc Lãng không phải người ngốc, nếu không, tuổi còn trẻ như thế, tự dựa vào năng lực của mình, anh đã không thể đạt được thành tựu như thế này. Nhưng, Tiểu Hạ lại hết lần này tới lần khác, xem anh như kẻ ngốc. Hơn nữa, để giải thích cho lời nói của mình, còn cầm tay Vô Ưu, giơ lên cho Hoắc Lãng nhìn.

"Anh xem, cô ấy đeo nhẫn anh tặng a."

Tiểu Hạ để Vô Ưu đeo nhẫn “đính hôn”, mục đích chính là cho Phương Đông Dạ nhìn thấy. Như vậy, anh chắc chắn sẽ nổi giận với Vô Ưu. Lại không ngờ rằng, hiệu quả hôm nay thu được, còn gấp đôi lúc đầu. Cô ta tưởng tượng, nếu như có thể đem Vô Ưu ghép với học trưởng của cô thành một đôi, như vậy, Vô Ưu tự nhiên sẽ không tranh giành Phương Đông Dạ với cô ta được nữa.

Tiểu Hạ suy tính loạn tưởng đến nổ bùm bùm trong đầu rồi.

Hoắc Lãng liền lộ ra vẻ phòng bị với cô ta. Người phụ nữ này rõ ràng không có ý tốt. Cô ta thật sự là bạn của Vô Ưu sao? Sao Vô Ưu lại có thể làm bạn với người như thế này được chứ? Nghĩ vậy, Hoắc Lãng cũng không thèm để ý tới Tiểu Hạ, kéo tay Vô Ưu, nói:

"Tiểu Ưu, chúng ta ra vườn hoa nói chuyện một chút đi."

Nói xong, rất thân mật, tự ý kéo Vô Ưu đi, với Tiểu Hạ tỏ vẻ đầy khinh thường.

Hừ! Chỉ là một tên đầu bếp. Có cái gì giỏi chứ!

Tiểu Hạ rất tinh ý nhận ra Hoắc Lãng không có thiện cảm với mình. Cho nên, sau khi bọn họ rời đi, sự phẫn nộ lại xuất hiện trên mặt cô ta.

"Tiểu thư, tôi có thể mời cô nhảy một điệu được không?"

"Không nhảy!"

Giọng nói Tiểu Hạ rất không khách khí, rõ ràng là cô ta đang không biết phát tiết vào đâu, nên phát luôn lên người kia. Sau khi nói xong, cô ta cũng không thèm liếc mắt nhìn người kia lấy một cái, liền xoay người rời đi...

"Thiên Kình, không nghĩ tới anh sẽ bị người phụ nữ như thế này cự tuyệt."

Một người đàn ông nhã nhặn, đeo mắt kính, đứng sau người vừa mời, cười khẽ nói. Mà người đàn ông vừa được hắn gọi là 'Thiên Kình' chậm rãi quay lại phía hắn. Ngoài dự đoán của mọi người, khuôn mặt lộ ra ngũ quan sắc nét, vẻ nam tính rõ ràng, khuôn mặt tinh xảo như được điêu khắc.

"Phụ nữ xinh đẹp có dã tâm. Tôi thích."

Thiên Kình sau khi nói xong những lời này, sải bước dài ra khỏi phòng khách, đi về phía sau cánh cửa. Người đàn ông đeo mắt kính vẫn lẽo đeo sau hắn, hỏi:

"Này, anh vừa mới đến, còn chưa gặp Phương Đông Dạ, đã đi sao?"

Thiên Kình phất tay coi như thay câu trả lời. Hắn đáp ứng cha đến đây, giờ đã đến rồi, đương nhiên có thể đi. Vẻ mặt ngạo mạn, khí tức ngông cuồng, lại lần nữa cho thấy, đây là một người đàn ông tự cao tự đại, kiêu căng, ngạo mạn.

"Anh là Phương Đông Dạ?"

Phương Đông Dạ vừa từ toilet đi ra, lại vô tình đụng phải một người đàn ông cả người đầy khí phách. Hơn nữa, người này vừa mở miệng đã nhận anh. Sau một lúc quan sát, Phương Đông Dạ nói:

"Anh là Thạch Thiên Kình?"

Hai người đàn ông đều có khí phách phi thường của bậc vua chúa!

Thạch Thiên Kình thoạt nhìn cuồng vọng, khí phách. Mà Phương Đông Dạ còn lại là nhã nhặn, mưu trí. Mặc dù, nhìn khiến người ta có cảm giác bất đồng, khí chất cũng không giống nhau. Nhưng, hai người chỉ cần ba giây đồng hồ nhìn nhau, đã liền lộ ra ánh mắt hứng thú. Bởi vì, bọn họ rất khẳng định, bọn họ vốn cùng là một loại người.

"Tôi muốn cùng hợp tác với anh một vụ."

Thạch Thiên Kình nói thẳng vào vấn đề, mà Phương Đông Dạ còn lại cười nhạt nói:

"Hy vọng có thể khiến cho tôi thấy hứng thú..."

Thạch Thiên Kình là ai? Phương Đông Dạ rất rõ ràng. Cho nên, hợp tác với hắn, hẳn sẽ không nhàm chán.

Đối mặt với vẻ mong chờ của Phương Đông Dạ, Thạch Thiên Kình lộ ra vẻ tự tin, rõ ràng nói ra hai chữ:

"Bích sóng."

Quả nhiên hắn vừa nói xong, vẻ mặt Phương Đông Dạ lập tức thay đổi.

'Bích sóng' là một viên ngọc, không phải là một viên ngọc quý báu. Lý do gọi là 'Bích sóng' cũng chẳng phải là điều gì to tát, mà đơn giản là, cái tên này do mẹ Phương Đông Dạ đặt. Viên ngọc này là thứ mẹ anh thích nhất. Nhưng lại bị thất lạc...

Phương Đông Dạ cũng đã từng đi tìm tung tích của 'Bích sóng', nhưng một viên ngọc bình thường như vậy, thực sự rất khó tìm, cho nên, đành phải từ bỏ. Hôm nay, có người tự mang 'Bích sóng' tới cho anh. Anh làm sao có thể bỏ qua cơ hội này? Vì mẹ mình, phải bỏ ra giá cao như thế nào cũng đều đáng giá.

"Điều kiện gì?"

Phương Đông Dạ trả lời, biểu lộ chấp nhận thực hiện giao dịch này cùng hắn. Điều này làm cho người đàn ông đeo kính, nhã nhặn luôn đi theo hắn ta lộ ra nụ cười vui vẻ. Trong lòng thầm nghĩ, Thiên Kình không hổ danh là Thiên Kình. Quả thật, không có hắn, thì chuyện không xong mà. Lần này ông chủ nhất định sẽ rất vui mừng đi, quan hệ của bọn họ khẳng định cũng có thể hòa hoãn được rồi. Ngay lúc người đàn ông đeo kính đang say sưa, Thạch Thiên Kình lại nói ra một đáp án ngoài mong muốn của hắn:

"Tôi muốn một người tình!"

Người tình?

Phương Đông Dạ nhăn chặt mày, trực giác anh cho rằng, người hắn nói chính là Vô Ưu.

Người tình?

Người đàn ông đeo kính nhã nhặn không dám tin trừng lớn mắt. Ông chủ không phải lệnh cho hắn, đổi lại quyền kinh doanh độc quyền thị trường bên Mỹ sao?

"Ai?"

Giọng nói Phương Đông Dạ mặc dù bình tĩnh, nhưng lại toát ra sự âm u, nguy hiểm. Ánh sáng phát ra trong mắt anh, cũng quỷ quái rất dọa người. Trong lòng càng cười lạnh: nếu như Thạch Thiên Kình dám nói người đó là Vô Ưu, anh nhất định sẽ bằng bất cứ giá nào, cũng làm cho hắn phải hối hận, để hắn ta biết, dòm ngó người phụ nữa của anh, sẽ phải trả giá như thế nào.

Thạch Thiên Kình tinh tường thấy được tia ngông cuồng trong mắt Phương Đông Dạ. Điều này làm cho hắn cảm thấy cực kỳ hứng thú. Hắn luôn muốn chọn một đối thủ nặng ký, mà thực lực của Phương Đông Dạ tuyệt đối xứng đáng là đối thủ của hắn. Nhưng, đáng tiếc là, người hắn cảm thấy hứng thú không phải là cô gái nhỏ ngây thơ kia, mà là cô gái xinh đẹp có dã tâm đó! Cho nên, hắn chỉ có thể hơi tiếc nuối mà nói:

"Nhạc Vô Ưu không phải là mục tiêu của tôi."

Ngay cả Vô Ưu cũng biết, xem ra tên Thạch Thiên Kình này đã có chuẩn bị trước khi đến.

Phương Đông Dạ nhíu mày, ý nói hắn tiếp tục. Mà Thạch Thiên Kình còn lại, vừa lấy viên ngọc từ trong túi ra ném về phía Phương Đông Dạ, vừa nói:

"Người phụ nữ mặc lễ phục màu trắng, ở cùng một chỗ với Nhạc Vô Ưu."

"Tiểu Hạ?"

Phương Đông Dạ đón được ngọc, hoài nghi hỏi. Thạch Thiên Kình sau khi nghe thấy cái tên này, ánh mắt xuất hiện tia thú vị:

"Tiểu Hạ? Tiểu Hạ? Cái tên này không tệ. Tôi thích."

Thạch Thiên Kình rõ ràng là vừa mới biết đến Tiểu Hạ, nhưng chuyện về 'Bích sóng', cùng với ' Vô Ưu ', chắc chắn hắn đã tìm hiểu từ trước. Điều này chứng minh, mục đích của hắn cũng không phải là Tiểu Hạ. Vậy, mục đích của hắn là gì? Phương Đông Dạ mặc dù rất tò mò, nhưng cũng không hỏi nhiều. Bởi vì, đứng trên lập trường của một thương nhân, cuộc "buôn bán" này, anh cảm thấy rất đáng giá.

"Đồng ý!"

Phương Đông Dạ sau khi nói xong, Thạch Thiên Kình hài lòng cười, sau đó tiếp tục đi về cánh cửa. Phương Đông Dạ biết rõ, người đàn ông ngạo mạn kia, không phải là cố tình đến gặp anh, chẳng qua là hai người trùng hợp gặp nhau mà thôi.

Tiểu Hạ!

Phương Đông Dạ vốn đang lo nghĩ nên xử trí cô ta như thế nào. Hiện tại, ngay cả vấn đề khó khăn này cũng không phải làm nữa rồi. Để cô ta làm người tình của người đàn ông Thạch Thiên Kình này, hẳn là có thể thay Vô Ưu xả giận rồi. Nghĩ vậy, Phương Đông Dạ nhìn viên 'Bích sóng' trong tay, mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"Tên Thạch Thiên Kình đó mắt bị đui rồi. Tiểu Hạ có chỗ nào tốt chứ. Nếu là tôi, tôi sẽ chọn luôn Vô Ưu."

Giọng nói Nhạc Khải từ phía sau vang lên. Phương Đông Dạ xoay người, nhìn anh ta cảnh cáo, nói:

"Đừng quên những gì tôi đã nói với cậu."

Nói xong, cất bước rời đi. Mà Nhạc Khải còn lại không phục mà nghĩ thầm: Tôi mặc kệ đó. Để xem anh có thể làm gì được tôi!

...

Tiểu Hạ căn bản không biết, lời của mình vừa rồi hơi quá đáng với người ta. Cô ta cũng thờ ơ với loại "chuyện nhỏ" như thế này. Đó chỉ là một việc nhỏ thoáng qua, nhưng cô ta có nằm mơ cũng không ngờ, cái "việc nhỏ thoáng qua" này, lại làm cho cuộc sống của cô ta sẽ có bao nhiêu thay đổi.

Tổng giám đốc đi vào nhà vệ sinh sao lâu thế nhỉ? Cô còn muốn cùng anh ta đi "bắt kẻ thông dâm" đây. Nếu như đến chậm, nói không chừng bọn họ đã chuồn mất rồi.

Tiểu Hạ tưởng rằng Phương Đông Dạ sẽ ra ngay, lại không nghĩ Phương Đông Dạ bởi vì 'có việc' mà chậm trễ. Cho nên, cô ta gấp đến độ xoay vòng vòng. Chỉ sợ bỏ lỡ cái cơ hội khó có được này.

Ra rồi!

Tiểu Hạ vừa nhìn thấy Phương Đông Dạ và Nhạc Khải đi ra, trên mặt cô ta nổi lên một trận kinh hỉ. Đang định xông nhanh qua đó, nhưng, sau khi nháy mắt một cái, cô ta liền dừng lại. Cô ta lấy một ly rượu trên tay người phục vụ vừa đi qua, sau đó cố làm ra vẻ ưu nhã thưởng thức. Ánh mắt cũng không ngừng liếc nhìn Phương Đông Dạ, hy vọng anh có thể nhanh chóng đến chỗ cô ta hỏi chuyện. Như vậy, cô ta có thể ra tay 'giúp đỡ', nói cho anh biết Vô Ưu đang ở đâu rồi.

Bên này Phương Đông Dạ sau khi quét mắt hai lần quanh phòng, nhưng lại không thấy bóng dáng Vô Ưu đâu, đúng là lại đi về phía Tiểu Hạ.

...

"Học trưởng, anh có gì muốn nói với em hả?"

Trong hoa viên hóng mát, nhờ vào ánh đèn chiếu sáng trong vườn hoa, Vô Ưu nhìn Hoắc Lãng hỏi. Học trưởng chưa bao giờ nhìn cô chằm chằm, không nhúc nhích như thế này, trong lòng cô có chút không yên.

Hoắc Lãng thở dài, nhìn Vô Ưu hỏi:

"Vô Ưu, lúc học đại học, em đã từng hỏi anh, là anh thích em có phải không."

Trong lòng Vô Ưu "lộp bộp" một tiếng, hình như cảm giác được những điều Hoắc Lãng muốn nói tiếp theo. Cô vội vàng định lảng sang chuyện khác:

"Học..."

"Hãy nghe anh nói hết."

Hoắc Lãng chặn đứt lời Vô Ưu, sau đó cố lấy toàn bộ dũng khí, mang hết những điều giấu kín trong tim, chuẩn bị nói ra toàn bộ. Nếu trốn tránh không giải quyết được bất cứ chuyện gì, vậy anh chọn cách đối mặt.

"Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, bộ dáng mơ hồ của em đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng anh. Sau đó, mấy lần gặp nhau tình cờ, mỗi lần nhìn em đều rất đáng yêu. Cho nên, lúc em tìm anh nhờ dạy kèm, anh hưng phấn suýt nữa đã hét lên..."

Hoắc Lãng vừa nói, giống như vừa quay về quá khứ. Trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc, làm Vô Ưu không đành lòng cắt ngang.

"Lúc ở cùng em, mỗi một việc nhỏ đều vui vẻ như vậy. Anh vốn tưởng rằng, loại hạnh phúc này sẽ tồn tại mãi mãi. Cũng muốn thổ lộ với em, nhưng anh không biết mở miệng như thế nào. Hơn nữa, trong mắt mọi người, chúng ta vốn là một đôi, cho nên, anh đã không nói ra. Mãi đến cái ngày em hỏi anh, có phải anh thích em không."

Nhớ đến ngày này, trong mắt Hoắc Lãng hiện lên một mạt ưu thương. Tiếp tục nói:

"Ngày đó, anh nhận được thư mời nhập học từ bên Pháp gửi sang. Đối mặt với câu hỏi của em, anh đã rất muốn nói anh thích em. Nhưng, anh lại không dám. Anh không muốn để em phải chờ anh, cũng không muốn để cho mình có quá nhiều gánh nặng. Cho nên, anh mới nói anh thích em, như thích một người em gái."

Vô Ưu nghe Hoắc Lãng thổ lộ hết lòng mình, cảm giác có chút không đúng thực. Cô vốn tưởng rằng chỉ là tình bạn đơn thuần trong cùng trường, không nghĩ lại phức tạp như vậy.

"Anh vốn tưởng rằng, anh có thể tự tin cất bước rời đi. Nhưng, khi tới sân bay, lúc anh nhìn thấy một chiếc máy bay cất cánh, anh đột nhiên cảm thấy mờ mịt, sợ hãi. Sau một thời gian ở cùng với em, anh đã quen rồi. Anh không biết, nếu không có em, anh sẽ như thế nào. Vì vậy, anh đã gọi điện cho em, nhưng không thấy em bắt máy. Lúc đó, anh đã nói với mình, nếu như trước lúc lên máy bay, em gọi điện cho anh, anh sẽ không đi nữa. Sẽ từ bỏ giấc mơ của anh, ở lại Đài Loan, tìm một việc làm, chờ sau khi em tốt nghiệp xong, chúng ta sẽ kết hôn. Sau đó, sẽ sinh một đứa nhỏ dễ thương, hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc, ấm áp nhất."

Trên mặt Hoắc Lãng, từ khóe miệng đến hai tròng mắt cũng tràn ngập tình cảm nồng nàn, mà Vô Ưu còn lại lộ vẻ áy náy. Cô căn bản không biết nhiều như vậy. Mặc dù cô không nhớ rõ, tình cảm của học trưởng lúc ấy nồng nàn như thế nào. Nhưng, cô nhớ rất rõ, lý do cô không nhận điện thoại. Lúc đó cô đang tắm. Sau khi tắm xong, cô có thấy cuộc gọi nhỡ trên điện thoại.

Nếu có chuyện cần, nhất định sẽ gọi lại.

Cô chính là nghĩ như vậy, cho nên không gọi lại. Hơn nữa, đến bây giờ, nếu có cuộc gọi nhỡ, cô cũng vẫn nghĩ như vậy. Cô nằm mơ cũng nghĩ không ra, một cuộc điện thoại của cô lại có thể quan trọng như vậy. Nhưng, cô cũng thấy rất may mắn, vì mình đã không biết cuộc gọi đó quan trọng đến thế, nếu không, cô thật sự sẽ không biết phải xử lý như thế nào nữa.

"Em không gọi lại, anh vẫn chờ em hơn hai tiếng, sau vẫn không thấy, nên anh lên máy bay."

Trong giọng nói Hoắc Lãng, có nồng đậm sự tiếc nuối, sau khi nhìn thoáng qua khuôn mặt tinh xảo của Vô Ưu, tiếp tục nói:

"Nước ngoài là một nơi phồn hoa, anh đã tưởng rằng, ở đó anh có thể sẽ quên được em. Nhưng, anh lại phát hiện ra, suy nghĩ này mới ngây thơ đến cỡ nào. Anh căn bản không thể quên được em, chỉ một cái cười nhăn mày của em, cũng đã khắc sâu trong tim anh. Sau đó, anh đã nghĩ thông suốt. Quên không được, vậy không cần quên. Anh bắt đầu tập trung toàn bộ sức lực để học tập, bởi vì anh quyết định, chờ lúc em tốt nghiệp, sẽ về nước tìm em,

sau đó cầu hôn em."

Cầu hôn!

Trái tim Vô Ưu run lên, cô căn bản không biết, thì ra, học trưởng đã nhận định cô là cô dâu của anh.

Hoắc Lãng nhìn thấy rõ vẻ kích động của Vô Ưu, cười nhạt nói:

"Năm năm trước, anh trở về, nhưng không thấy em đâu, nên lại quay về Pháp."

Hoắc Lãng nói ra nghe rất nhẹ nhàng, nhưng có lẽ, chỉ có bản thân anh và Tề Rạng Đông mới biết, những ngày đó anh đã sống như thế nào.

"Lần này trở về, mặc dù không thừa nhận, nhưng anh rất kỳ vọng, kỳ vọng có thể gặp được em."

Hoắc Lãng cười thê lương nói:

"Anh biết, dù sao cũng tám năm rồi. Rất có thể em đã lấy chồng, sinh con. Nhưng, anh thật sự muốn gặp lại em một lần. Bởi vì, chưa gặp được em, anh không thể yêu được người nào khác. Chỉ đơn giản, đi ăn cơm cùng người con gái khác, anh cũng cảm thấy có lỗi với em rồi. Giờ anh đã trở về, hơn nữa, anh thực sự đã gặp được em. Thậm chí, anh đã tưởng rằng, tình yêu của mình rốt cục cũng được đơm hoa kết trái."

Nói đến đây, Hoắc Lãng lại dừng lại một chút, chớp chớp mắt để cho chính mình bình tĩnh lại.

Sau khi bình tĩnh, lại tiếp tục nói:

"Nhưng, tạo hóa trêu ngươi. Em lại đã có người thương, hơn nữa còn có con rồi."

Nói xong, nhìn Vô Ưu cười thê lương:

"Tiểu Ưu, có phải anh rất đáng cười không?"

Không đáng cười!

Trong lòng Vô Ưu không nhịn được vang lên. Cô không cảm thấy học trưởng đáng cười. Mặc dù, chính mình không thể đáp lại tình cảm của anh, nhưng, cô biết, anh không có sai. Trong lòng cô, học trưởng mãi mãi là người ưu tú nhất. Nếu không phải là cô sẽ không bao giờ kết hôn, thì học trưởng, tuyệt đối sẽ là lựa chọn tốt nhất. Nhưng, anh vừa nói, "có người thương" là ý gì chứ?

"Học trưởng, đúng là em đã có con. Nhưng, anh nói "có người thương" là ý gì hả?"

Đối mặt với Hoắc Lãng, Vô Ưu vẫn giống như trước đây, thẳng thắn nói ra thắc mắc trong lòng mình. Hoắc Lãng còn lại nhìn cô nói:

"Em không có người thương, vậy đứa bé kia là thế nào? Chẳng lẽ thằng bé không phải là con ruột của em sao?"

Trái tim Hoắc Lãng vì điều này mà nhảy tâng tâng. Vô Ưu lắc đầu, nói:

"Không, thằng bé là con ruột của em."

Nhìn ánh mắt ngờ vực của Hoắc Lãng, Vô Ưu từ từ kể lại những chuyện mình đã trải qua. Hoắc Lãng càng nghe càng sửng sốt. Anh có nằm mơ cũng không nghĩ tới, lại có người sẽ làm ra cái chuyện kiểu này. Nhưng, cô bé mơ hồ học cùng trường này đã thực sự làm như vậy, anh cũng không hề ngạc nhiên. Cô cũng rất ít khi bộc lộ lòng mình.

"Tiểu Ưu, ý của em là, em là bà mẹ đơn thân, đúng vậy không?"

Hoắc Lãng nhìn Vô Ưu hỏi. Vô Ưu gật đầu khẳng định. Trái tim đã bị đè nén bấy lâu của Hoắc Lãng, lập tức trở nên nhẹ nhõm vô cùng. Không biết đó là do anh đã thổ lộ hết những điều sâu kín trong lòng, hay là bởi vì biết Vô Ưu chưa có người yêu nữa. Nụ cười tươi rói xuất hiện trên mặt anh.

"Tiểu Ưu, vậy em có bằng lòng lấy anh không?"

Hoắc Lãng cúi đầu nhìn ngón tay áp út bên trái của Vô Ưu hỏi. Trên đó, là chiếc nhẫn của anh, loại cảm giác này thật rất tốt. Vô Ưu sẽ đồng ý đi.

Vô Ưu sửng sốt, bối rối nói vội vàng:

"Học trưởng, đừng dọa em. Em sẽ không kết hôn đâu, thật đó."

Cô thật sự thấy sợ hãi. Nếu như là những người khác nói, cô chỉ cần cự tuyệt là xong. Nhưng, đối mặt với người học trưởng đã tốt với mình như vậy, lại thâm tình như thế, cô thật sự không biết nói như thế nào cho phải. Vô Ưu bởi vì hốt hoảng, nước mắt cũng chảy ra ngoài.

Hoắc Lãng nhìn vẻ hoảng loạn của cô, cười nhẹ nói:

"Không sao, em cứ từ từ suy nghĩ. Anh đã đợi nhiều năm như vậy, không cần phải gấp gáp như thế."

Sau khi nói xong, nở nụ cười bao dung. Nụ cười này, làm Vô Ưu nói không ra lời.

"Đồng ý với anh, em sẽ suy nghĩ cẩn thận được không. Anh chờ câu trả lời của em."

Hoắc Lãng sau khi nói xong, nhìn chiếc nhẫn trên tay cô nói:

"Nhẫn không thể mang bừa được, em đeo nhẫn ở ngón tay đó, chứng tỏ em đã thừa nhận là cô dâu của anh đó."

Sau khi Hoắc Lãng nói xong, Vô Ưu lúng ta lúng túng, vội tháo chiếc nhẫn trong tay ra. Từ vẻ bối rối của cô, có thể tinh ý nhìn ra, cô thật sự không biết việc đeo nhẫn lại có ý nghĩa sâu xa đến như vậy.

Hoắc Lãng hiểu rõ Vô Ưu, cho nên lúc anh nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay cô cũng biết, nó không thể hiện cho tâm ý của cô. Dù biết là như thế, nhưng khi tận mắt chứng kiến Vô Ưu tháo chiếc nhẫn của mình ra, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

"Học trưởng, em, cái đó, việc này..."

Vô Ưu cầm nhẫn không biết xử lý như thế nào mới phải. Mới vừa rồi còn vô cùng thích, giờ thoáng cái đã như cầm phải củ khoai làm bỏng tay vậy. Hoắc Lãng nhìn bộ dạng bối rối của Vô Ưu, chờ mong nói:

"Tiểu Ưu, nhẫn không cần trả lại cho anh. Anh cũng không cưỡng ép em làm gì cả. Chỉ là, anh thật tình hy vọng, lần sau gặp lại, có thể nhìn thấy em mang theo chiếc nhẫn này."

"Học trưởng. . ."

Vô Ưu bây giờ ngay cả một câu trọn vẹn cũng nói không nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt sự bất an của chính mình. Hoắc Lãng chậm rãi nói:

"Tiểu Ưu, đừng gây áp lực quá lớn cho mình. Từ từ suy nghĩ là được rồi. Đi thôi, anh đưa em vào trong. Rạng Đông cũng đang chờ anh giúp."

"Uhm."

Vô Ưu gật đầu, cúi đầu đi bên cạnh Hoắc Lãng. Cả hai im lặng đi vào bên trong.

"Này, tại sao anh không nói gì vậy?"

Trong một góc vườn tối tăm, Nhạc Khải nhìn Phương Đông Dạ hỏi. Phương Đông Dạ không hề chần chừ hỏi lại:

"Còn cậu? Tại sao cậu cũng không nói gì?"

Nói xong, không đợi Nhạc Khải trả lời, liền xoay người đi vào trong.

"Này, cô rất vui sao?"

Phương Đông Dạ vừa đi, Nhạc Khải nhìn Tiểu Hạ hỏi. Mặc dù không nhìn rõ vẻ mặt cô ta, nhưng đại khái có thể nhìn thấy khóe miệng cô ta nhếch lên, còn có hai tròng mắt lóe sáng. Tiểu Hạ học theo Phương Đông Dạ, không trả lời mà hỏi ngược lại:

"Anh nói xem, anh rất không vui sao?"

Nói xong, cũng đi vào trong.

Xí!

Phụ nữ thối đắc ý cái gì chứ! Nói không chừng giờ khóc cũng không còn sớm đâu.

Sau khi bọn họ đi, Nhạc Khải cũng đi vào trong. Nhưng khi anh quay vào, Vô Ưu, Phương Đông Dạ, và Tiểu Hạ cũng đã đi hết. Anh buồn chán, không thể làm gì khác hơn là đi vào bếp tìm Tề Rạng Đông, hơn nữa cũng muốn gặp lại Hoắc Lãng. Bởi, anh nhìn thấy trang phục của Hoắc Lãng, còn nghe nhắc tới Tề Rạng Đông. Chỉ vào hai điểm này, cũng có thể đoán ra, Hoắc Lãng là người của phòng bếp.

...

"Vô Ưu, chúng ta trở về thôi."

Sau khi Phương Đông Dạ từ vườn hoa trở lại, thấy Vô Ưu hết nhìn đông lại nhìn tây nói. Vô Ưu sau khi nghe thấy giọng của anh, vui mừng như gặp được cứu tinh. Vội vàng xoay người nhìn anh nói:

"Được, được. Chúng ta đi nhanh đi."

Giọng nói vô cùng cấp bách, so với việc lúc đầu cô sống chết không đồng ý về, thật đúng là khác biệt một trời một vực.

"Vô Ưu, hai người phải về rồi sao? Tôi về cùng hai người được không??"

Tiểu Hạ vừa vào đại sảnh, nhìn thấy Phương Đông Dạ và Vô Ưu rời đi, liền vội vàng đuổi theo.

"Được a, cùng đi đi."

Vô Ưu không ngại ngần nói, mà Phương Đông Dạ cư nhiên cũng phá lệ:

"Đương nhiên là được rồi. Tôi thấy tất cả mọi người đều chưa ăn gì. Như vậy đi, tôi mời hai người đi ăn khuya."

Đề nghị này của Phương Đông Dạ, đương nhiên được Vô Ưu và Tiểu Hạ nhiệt liệt hưởng ứng.

Vô Ưu thật sự đói bụng, cho nên khi Phương Đông Dạ dẫn bọn họ vào quán ăn, đồ vừa bưng ra, cô liền chúi đầu vào ăn, không chút nào để ý hình tượng của mình. Mà Phương Đông Dạ chẳng những không có nhìn cô, còn cố ý liếc một cái coi thường. Trên mặt mang theo nụ cười nhã nhặn, lịch sự nói với Tiểu Hạ:

"Tiểu Hạ, trong nhà cô có mấy người? Cha mẹ cô làm gì?"

Tiểu Hạ thấy Phương Đông Dạ tỏ ra hứng thú với chuyện của mình, không hề giấu giếm, vội vàng đem toàn bộ mọi chuyện liên quan đến mình kể ra. Phương Đông Dạ vừa ăn, vừa cười vui vẻ nghe cô ta nói, tựa như thật sự rất thú vị vậy.

"Ăn no rồi, chúng ta đi thôi."

Sau khi Vô Ưu ăn no buông đũa. Phương Đông Dạ cũng đã nhận được đủ tư liệu mình muốn, đem ghi nhớ kỹ trong đầu, cho nên, đề nghị rời đi. Vô Ưu nhìn thoáng qua Tiểu Hạ, nói:

"Tiểu Hạ hình như chưa ăn a."

Phương Đông Dạ nhìn Tiểu Hạ hỏi:

"Thật thế sao? Tiểu Hạ, cô không ăn sao?"

Sau khi nói xong, còn quan tâm nói bổ sung:

"Không sao, cô ăn đi, chúng tôi chờ cô."

Một mình cô ăn, để cho tổng giám đốc chờ?

Tiểu Hạ vừa nghĩ đã có áp lực, cô mà ăn được, có tài hàng quỷ nha. Cho nên nhìn món ăn tinh tế, trợn tròn mắt nói nói dối:

"Không cần đâu, tôi không thấy đói."

Vừa nói, vừa đem khăn ăn đặt xuống bàn.

Đồ ngon như vậy, không ăn thật sự là lãng phí rồi!

Vô Ưu nhìn phần thịt bò bít tết vẫn chưa động đũa trước mặt Tiểu Hạ, mặt tràn đầy tiếc rẻ. Cuối cùng hai mắt sáng lên, sau đó nhìn Phương Đông Dạ nói:

"Nếu Tiểu Hạ không ăn, tôi gói lại mang đi có được không?"

Gói lại?

Phương Đông Dạ nhíu mày, còn Tiểu Hạ lại vội vàng nói:

"Có phải cô mang về cho Bé Diễm không?"

Vô Ưu vội vàng cười gật đầu. Cô ra ngoài ăn hàng, còn con mình ở nhà ăn mì tôm. Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không đành. Cho nên, mang chỗ này về cho con. Hơn nữa, thứ Bé Diễm thích cũng không nhiều, vừa hay, ăn lại là một trong số "thích" đó.

Phương Đông Dạ anh mà phải để con mình ăn đồ thừa?

Suy nghĩ này, làm Phương Đông Dạ thấy khó chịu vô cùng. Nhưng, điều này cũng làm anh ý thức được, anh hiện tại chỉ tập trung lo lắng cho Vô Ưu, mà quên mất chăm sóc cho con mình. Cho nên, lập tức quyết định, ngày mai sẽ thuê một đầu bếp, như vậy sau này đến giờ ăn, Bé Diễm có thể sang phòng anh ăn. Vì quyết định này, trên mặt Phương Đông Dạ lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Phục vụ, gói lại giùm!"

Vô Ưu nhìn thấy Phương Đông Dạ cười, tưởng rằng anh đã đồng ý, cho nên vội vàng gọi người phục vụ gói lại. Bộ dáng vội vàng, giống như sợ Phương Đông Dạ sẽ đổi ý vậy. Phương Đông Dạ nhìn điệu bộ tranh thủ của cô, không nhịn được lắc đầu cười, trên mặt đều là vẻ cưng chiều.

"Vô Ưu, tôi với cô tranh thủ đi toilet đi."

Tiểu Hạ thấy ánh mắt Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu chăm chú, trong lòng không thể chấp nhận. Cho nên, muốn dẫn Vô Ưu rời đi. Vô Ưu đương nhiên là không có ý kiến gì, cười đi theo cô ta vào nhà vệ sinh. Phương Đông Dạ cũng không nói gì, để mặc các cô rời đi. Sau đó, nhìn theo bóng lưng hai người, lộ ra nụ cười tà mị.

Anh lấy điện thoại di động ra, ấn số gọi cho một người. Sau khi bên kia tiếp máy, dặn dò:

"Giúp tôi tra chút tư liệu. . ."

Phương Đông Dạ sau khi nói hết tình hình người nhà của Tiểu Hạ xong, lại bổ sung thêm:

"Trong vòng 3 ngày, cho tôi kết quả điều tra."

Nói xong, cúp điện thoại, mà lúc này Vô Ưu và Tiểu Hạ cũng đã trở ra.

"Đi thôi. Tiểu Hạ, nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về trước."

Phương Đông Dạ lịch sự hỏi. Tiểu Hạ còn lại vui vẻ nói địa chỉ của mình.

"Tổng giám đốc, tạm biệt."

Đến cửa nhà, sau khi xuống xe, Tiểu Hạ nhìn Phương Đông Dạ lưu luyến chào. Phương Đông Dạ còn lại cười nói:

"Không cần khách sáo. Tạm biệt."

Sau đó, chờ Vô Ưu và Tiểu Hạ tạm biệt nhau xong, chiếc xe nghênh ngang phóng đi. Tiểu Hạ nhìn theo chiếc xe xinh đẹp, mặt lộ ra vẻ si mê. Mãi đến khi chiếc xe mất hút, cô ta mới xoay người đi vào nhà.

"Tiểu Hạ, ai đưa mày về vậy? Chiếc xe mới dài đẹp như vậy, nhất định là người có tiền rồi. Có đúng không?"

Tiểu Hạ mới vừa bước vào cửa, đã nghe thấy giọng nói vì hưng phấn mà cực kỳ chói tai của mẹ. Mặt cô ta chùng xuống, nói:

"Là người có tiền thì sao? Có liên quan gì đến bà?"

Nói xong, đi về phòng mình. Mẹ Tiểu Hạ còn lại quát:

"Tao khổ khổ sở sở cho mày đi nước ngoài học hành, để bồi dưỡng mày thành tài, bây giờ mày giỏi rồi, muốn qua cầu rút ván đúng không?"

"Là cha tôi cho tôi, không phải là bà."

Tiểu Hạ đứng lại, sau khi liếc mắt lạnh lùng nhìn bà ta một cái, trở về phòng mình, không thèm để ý đến tiếng la hét cuồng loạn bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chuyện của Tiểu Hạ (1)

Phòng tổng giám đốc Tập đoàn 'Trụ '.

Công việc hôm nay của Vô Ưu là đánh máy một ít tư liệu đơn giản. Sau vụ hợp đồng lần trước, Phương Đông Dạ đã ý thức được, thật sự không thể yêu cầu quá cao với cô. Cứ phải từ từ, từng bước từng bước một mới được. Cho nên, lần này anh giao cho cô đánh một phần văn kiện, không yêu cầu thời gian hoàn thành.

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu bận rộn dễ sợ, liền cúi đầu nhìn tờ giấy mình vừa viết mấy cái tên lên đó, không khỏi buồn cười. So với Vô Ưu, tổng giám đốc như anh thật đúng là không có việc gì rồi. Rất nhiều văn kiện chưa xem, nhưng lại ở đây nhìn tên tình địch, đưa ra đánh giá.

Hoắc Lãng!

Địch thủ số một! Với Vô Ưu có tình cảm nồng nàn. Mặc dù Vô Ưu đối với người này phần lớn chỉ là tình bạn, nhưng lại có sức ảnh hưởng rất lớn. Vì vậy, không thể một sớm một chiều đánh bại.

Nhạc Khải!

Trực tiếp loại trừ! Không có lực uy hiếp! Trong thời gian ngắn sẽ không cần để ý nữa. Bởi vì, anh chỉ cần tìm được cơ hội thích hợp, sẽ công bố thân phận của Vô Ưu. Cho nên, lực uy hiếp của Nhạc Khải bị trực tiếp loại trừ!

Phúc Thành!

Thiếu chút nữa đã quên còn có người này. Người này sức uy hiếp hẳn là không lớn. Nhiều năm như vậy cũng không có hành động gì, bây giờ lại cách xa, càng không có cơ hội. Cho nên, cũng có thể loại trừ luôn.

Hoắc Lãng, Hoắc Lãng, Hoắc Lãng. . .

Phương Đông Dạ viết đi viết lại tên Hoắc Lãng trên giấy. Làm thế nào để đánh bại kẻ địch này đây? Nói thật, tình cảm của Hoắc Lãng đối với Vô Ưu sâu sắc như vậy, còn có phần kiên định, đến anh cũng phải cảm động. Ngay cả kẻ địch như anh, nhớ lại những lời hôm qua hắn nói, cũng cảm thấy rung động, huống hồ là Vô Ưu. Cho nên, anh cảm thấy người này có sức uy hiếp nhất với anh.

Reng…reng…reng….

"Alô, tốt, gửi qua máy tính cho tôi."

Phương Đông Dạ sau khi nhận điện thoại, lại ngoài ý muốn nghe được, người điều tra thông tin về gia đình Tiểu Hạ báo cáo, đã hoàn thành nhiệm vụ.

Anh vốn cho hắn ta thời gian ba ngày để điều tra tin tức, không ngờ chỉ qua một đêm đã có được kết quả rồi. Xem ra, hiệu suất làm việc của những người này thật không tệ. Đúng là Diễm - con trai anh thật tinh mắt, lại có thể giới thiệu tổ chức có thực lực như vậy cho anh.

Tin... tin… tin…. Tin….

Có tài liệu gửi tới. Phương Đông Dạ sau khi xem hết tư liệu vừa gửi đến, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng. Lập tức đăng nhập ngân hàng online. Tự mình cắt khoản trả cho tổ chức 'trong suốt' kia. Hơn nữa, còn thanh toán nhiều hơn một ngàn vạn.

Phương Đông Dạ thích những tổ chức, hoặc người bản lĩnh. Cho nên, thông qua chuyện đơn giản lần này, anh liền xác định luôn tổ chức này có năng lực, hơn nữa còn chắc chắn một điều, đó chính là tương lai nhất định sẽ còn có cơ hội hợp tác. Nếu đã chắc chắn sau này còn có thể hợp tác, vậy lần này hào phóng một chút, cũng không có thiệt gì.

Căn cứ theo tư liệu điều tra, Phương Đông Dạ rất nhanh đã đưa ra kế sách hành động. Mà điểm đột phá của kế sách, lại chính là mẹ của Tiểu Hạ - người phụ nữ coi việc đánh bạc như mạng sống của mình.

Chỉ với mấy chữ này thôi, đã làm anh có thể hoàn toàn đạt được mục đích của mình. Huống chi, cha Tiểu Hạ lại đang làm việc trong công ty của tập đoàn "Trự". Cho nên, muốn đem bọn học bức đến đường cùng, có thể nói là rất dễ dàng.

Nghĩ đến kế sách của mình, Phương Đông Dạ bắt đầu online, chỉ thị nhiệm vụ cho mọi người. Không có cách khách nha, trước kia anh vẫn dùng điện thoại. Nhưng bây giờ Vô Ưu ở đây, nói chuyện phải cẩn thận. Nhất là có dính dáng đến cô, thì càng phải tránh.

"Vô Ưu, ngày mai tôi phải đi Pháp, mở hội nghị mở rộng thị trường nước ngoài. Vì đây là một chuyện vô cùng quan trọng, cho nên, có thể trong thời gian đó, không thể liên lạc được."

Chuẩn bị xong hết thảy, Phương Đông Dạ bắt đầu lót đường cho mình. Đối với những lời nói của anh, Vô Ưu cũng không nghi ngờ gì, chỉ thoải mái hỏi:

"Oh, vậy anh phải đi bao lâu?"

Phương Đông Dạ sau khi tự hỏi một chút, nói:

"Lâu thì mười ngày, nhanh thì một tuần thôi. Trong thời gian này, nếu em có vấn đề gì, không nên tự xử lý, chờ tôi về đã."

Phương Đông Dạ nói như vậy, rõ ràng là muốn nói với Vô Ưu, trong khoảng thời gian này sẽ không tìm được anh. Nhưng, Vô Ưu làm sao có nghĩ nhiều được như vậy. Cho nên rất 'nghe lời' nói:

"Được, dù sao tôi cũng không có khả năng có chuyện gì đi."

Nói xong, lại tiếp tục công việc của mình. Phương Đông Dạ còn lại nói thầm trong lòng: không có chuyện gì? Không có chuyện gì tôi cũng không dùng cách chạy ra nước ngoài tránh em nha!

...

Giờ cơm trưa, ở nhà Vô Ưu, cậu nhóc kia không giống như bình thường đi nấu cơm, mà là mặc áo ngủ, đi dép lê, lảo đảo tới ngôi nhà bên cạnh – chỗ ở của Phương Đông Dạ.

"Cậu chủ Diễm, cơm đã chuẩn bị xong rồi."

Đầu bếp giống như đang đợi Diễm. Khi cậu vừa xuất hiện, liền dẫn cậu đến phòng ăn. Mà tên nhóc kia cũng không khách khí, liền ngồi xuống ăn rõ nhiều.

Sáng nay, Phương Đông Dạ nói với cậu, đã đặc biệt chuẩn bị cho cậu một đầu bếp. Cậu nhớ không quên bữa cơm này. Buổi sáng làm gì cũng thất thần, nhưng mà, bữa cơm này thật hoàn hảo, thật không làm cho cậu phải thất vọng. Nấu ăn thật ngon, hơn nữa là vô cùng, vô cùng ngon.

Sau khi ăn uống no say, trở lại nhà mình, gọi điện cho Phương Đông Dạ...

"Ăn có được không?"

Phương Đông Dạ liếc mắt nhìn Vô Ưu, sau khi xác định cô sẽ không đột nhiên xông lại đây, liền thân thiết hỏi Nhạc Diễm. Nhạc Diễm còn lại trả lời chi tiết:

"Đây là bữa cơm trưa thịnh soạn nhất của con."

Nói xong, thuận miệng bỏ thêm một câu:

"Nhưng mà, là hai nhà khác nhau, chạy qua chạy lại rất là phiền toái. Nếu trên bức tường giao nhau, có một cánh cửa thì tốt rồi."

Ý kiến hay!

Đã quyết định chăm sóc con thật tốt, sẽ cho cậu bé những gì tốt nhất, Phương Đông Dạ vừa nghe Nhạc Diễm buột miệng nói như thế, liền cúp điện thoại, lập tức online, phát ra mệnh lệnh, cho công ty lắp đặt đến nhà Vô Ưu và Nhạc Diễm. Đến đó, hết thảy đều nghe theo sự chỉ huy của Nhạc Diễm. . .

Vô Ưu đang chăm chú làm việc, căn bản không biết, người ta đang trắng trợn thi công trong nhà mình. Trên tường trong phòng Nhạc Diễm, được lắp thêm một cánh cửa. Cánh cửa này sau khi mở ra, là phòng khách nhà Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ đem hai nhà làm thông thành một nhà, mong ước lúc trước đã thực hiện được rồi.

...

Công việc của Vô Ưu đã bố trí xong. Nhạc Diễm đã có đầu bếp riêng. Nhạc Khải không có uy hiếp, cho nên không cần nghĩ tới. Phúc Thành trước sau đều không đến, hẳn là không thể xuất hiện lúc anh không có ở đây. Cho nên, người này cũng không cần nghĩ tới. Đến cái người có sức uy hiếp lớn nhất là Hoắc Lãng.

Hắc hắc, ngày hôm qua, Phương Đông Dạ đã vận dụng quan hệ của mình, làm cho trường cũ ở bên Pháp của Hoắc Lãng và Tề Rạng Đông, liên hệ với bọn họ, mời họ sang tham gia cuộc thi "sinh viên tốt nghiệp ưu tú" rồi. Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, rất có thể ngày mai bọn họ sẽ ngồi trên cùng một chiếc máy bay đó.

Không khó nhìn ra, lần này Phương Đông Dạ đã chuẩn bị rất chu toàn. Cũng tự nhận kế hoạch của mình là hoàn mỹ, không sai sót gì, chẳng chê vào đâu được. Nhưng, lại không nghĩ rằng, mọi tính toán vĩnh viễn không theo kịp sự biến hóa.

Ngày thứ hai, sau khi Phương Đông Dạ đã xác định hết thảy mọi việc đều giống như kế hoạch, không có xuất hiện vấn đề gì khác, liền yên tâm lên máy bay đi Pháp. Sau khi lên máy bay, anh đã tắt điện thoại di động đi. Cửa ải này, dựa theo kế hoạch, anh phải đóng máy suốt bảy ngày. Vẫn là câu nói kia, anh làm như vậy chính là để trốn Vô Ưu. Bởi vì, nếu như anh bị Vô Ưu tìm được, thì kế hoạch coi như là thất bại hoàn toàn.

...

Mẹ, mẹ nhanh lên một chút đi. Muộn giờ đi làm rồi."

Sáng sớm, Nhạc Diễm đã thúc giục Vô Ưu như thế bốn, năm lần rồi. Nhưng Vô Ưu vẫn như trước, không vội vàng hay hoảng hốt gì, mà ngồi ăn sáng, vừa ăn vừa nói:

"Từ từ ăn, có gì mà vội hả."

Đối mặt với sự ung dung của Vô Ưu, Nhạc Diễm chỉ có thể tiếp tục ăn đồ ăn của mình. Mãi đến khi cậu bé xác định mẹ sẽ đến muộn, mới tỉnh ngộ nói:

"Mẹ, mẹ sẽ không phải là thừa dịp tổng giám đốc không có ở đây, cho nên trốn việc đó chứ?"

Vô Ưu sững sờ, đột nhiên nhớ ra. Đúng vậy, tổng giám đốc hôm nay ra nước ngoài rồi. Thì ra mấy ngày vừa rồi, Vô Ưu đã quen thói được Phương Đông Dạ đưa đón. Nhạc Diễm vừa nói, khiến cô cũng ý thức được, hôm nay cô phải tự đi xe bus. Vô Ưu ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, sau đó trong lòng không nhịn được kêu thầm một tiếng: xong rồi.

"Mẹ ăn no rồi, đi đây."

Sau khi nói xong, vội vàng chạy đi. Bộ dạng hốt hoảng này, thật đúng là cho Nhạc Diễm có một cảm giác đã lâu không thấy nha. Cũng làm cho cậu ý thức được, mẹ cậu vừa rồi không chút hốt hoảng, thì ra là vì nghĩ cha sẽ đến đón. Điều này có phải đã nói lên, mẹ đã có thói quen ỷ lại cha rồi không? Nếu như cha biết được, nhất định sẽ thật cao hứng đi!

"Túi xách, điện thoại di động, tiền lẻ."

Nhạc Diễm nhìn Vô Ưu đi đến cửa, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng nhắc nhở mẹ mấy thứ trọng điểm. Mà Vô Ưu đã lâu không gặp cảnh hốt hoảng như vậy, sau khi nghe Nhạc Diễm nói xong, không khỏi xấu hổ. Vội vàng chạy vào phòng tìm đồ.

"Túi xách trên ghế sa lon, điện thoại di động hẳn là đang sạc pin, tiền lẻ ở trong ví không còn, con có đây này."

Dựa theo gợi ý, Vô Ưu dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị xong đồ, sau đó lao ra khỏi cửa, chạy đến công ty. Đi làm vào giờ cao điểm, Vô Ưu chen chúc trong đám người chật chội. Suýt nữa đã nghẹt thở. Đột nhiên phá lệ, nhớ tới chiếc xe riêng rộng rãi, thoải mái của Phương Đông Dạ. Để cho cô no đủ, giờ trải qua cực khổ, chạy tới công ty nhưng vẫn đến muộn, làm Vô Ưu càng thêm nhớ đến Phương Đông Dạ.

Lúc có Phương Đông Dạ, cô đâu phải vất vả như thế này chứ. Nhìn vẻ mặt chưa từng lo âu của cô có thể thấy được, sau khi cô đã thật sự quen hưởng thụ, giờ nghĩ đến chịu khổ thật khó có thể tiếp nhận nha.

Cả một buổi sáng, một mình Vô Ưu vùi đầu trong phòng làm việc của tổng giám đốc. Mặc dù lúc trước khi có Phương Đông Dạ, hai người cũng rất ít nói chuyện, nhưng bây giờ, Vô Ưu cảm giác được sự trống trơn, dù sao vẫn cảm thấy như thiếu đi cái gì đó. Không nhịn được, lập tức nhìn về phía chỗ ngồi của Phương Đông Dạ. Biết rất rõ là không có ai, nhưng lại không nhịn được. Mà khi nhìn thấy không có người, lại cảm thấy có chút thất vọng.

Cứ như vậy, Vô Ưu suy tính thiệt hơn, vô tri vô giác đã qua nửa ngày.

Cốc… cốc… cốc…

Phòng tổng giám đốc truyền đến tiếng gõ cửa. Vô Ưu đột nhiên trở nên vui vẻ, chạy đến mở cửa. Khi nhìn thấy là thư ký trưởng Bùi, trong lòng liền xẹt qua một tia thất vọng. Cảm xúc thay đổi này của cô, Bùi Linh nhìn thấy hết, cũng cảm thấy thật vui mừng. Cô biết, Vô Ưu ngốc nghếch này, đối với Phương Đông Dạ, đã bắt đầu có chút cảm giác rồi.

"Vô Ưu, đến giờ ăn cơm rồi. Tổng giám đốc trước khi đi, sợ cô làm việc không để ý thời gian, nên giao nhiệm vụ cho tôi nhất định phải nhắc cô đi ăn."

Nói xong, xoay người rời đi. Mà Vô Ưu còn lại, trong lòng có một loại cảm động nói không lên lời.

Phương Đông Dạ đi nước ngoài, nhưng vẫn quan tâm đến việc ăn uống của cô. Đúng là bạn chí cốt.

Ăn cái gì đây?

Được rồi, tìm học trưởng vậy. Cô đã nói sẽ mời học trưởng ăn cơm, hơn nữa, cũng muốn trả lại nhẫn cho anh. Nghĩ vậy, Vô Ưu gọi điện thoại di động cho Hoắc Lãng. Nhưng lại trùng hợp phát hiện ra, học trưởng bây giờ cũng đang ở sân bay, chuẩn bị đi Pháp. Cho nên, cũng không thể làm gì khác hơn, đành chờ anh trở về rồi đi ăn vậy.

Tổng giám đốc không có ở đây, học trưởng cũng không có. Được rồi, tìm Tiểu Hạ vậy. Cô gọi điện thoại di động cho Tiểu Hạ, nhưng cũng không thấy nhấc máy, đành đi đến phòng nhân sự tìm cô ta. Người ở phòng nhân sự lại nói, Tiểu Hạ không đi làm, cũng không xin phép, mà gọi điện thoại cũng không liên lạc được với cô ta. Mọi người cũng rất lo lắng, không biết có chuyện gì xảy ra với cô ta hay không.

Hôm nay mọi người đều sao vậy nhỉ? Cảm giác như có chuyện gì không bình thường vậy.

Vô Ưu cơm trưa cũng không ăn, nhất quyết gọi điện thoại bằng được cho Tiểu Hạ. Nhưng, hết lần này tới lần khác, đều không có ai nghe máy. Cuối cùng, vì lo lắng cho Tiểu Hạ, cô cầm túi xách, đi ra khỏi phòng làm việc. Nói cách khác, ngày đầu tiên Phương Đông Dạ không có ở đây, đầu tiên là cô đến muộn, bây giờ lại về sớm. Chỉ là, Phương Đông Dạ cũng sẽ không trách cô, bởi vì, chút việc này cũng đã nằm trong dự liệu của anh, ít nhất là chuyện về sớm.

Vì hôm trước vừa đưa Tiểu Hạ về, nên Vô Ưu bắt luôn xe đi thẳng đến đó. Sau khi hỏi thăm người quản lý tòa nhà số nhà Tiểu Hạ, thấy ánh mắt anh ta cứ là lạ, cô có cảm giác rất không bình thường, đi tới nhà Tiểu Hạ.

"Trời ạ, có người hàng xóm như vậy, thật là xui xẻo tám đời mà."

"Đúng vậy, tối qua làm tôi sợ muốn chết. Mẹ tôi bị bệnh yếu tim, chỉ sợ bà lại tái phát."

"Aiz, không biết bao giờ bọn họ mới chuyển đi. Nếu bọn họ không chuyển đi, e là tôi cũng phải chuyển đi thôi."

"Đúng vậy, tôi còn có con nhỏ nữa. Đứa bé bị dọa đến khiếp sợ, làm sao mà chịu được."

...

Vô Ưu vừa đi tới tầng nhà Tiểu Hạ, đã nhìn thấy mấy bà hay đi buôn chuyện, đang đứng tụm năm tụm ba, chỉ chỉ trỏ trỏ về một chỗ. Trực giác Vô Ưu mách bảo, đó là nhà Tiểu Hạ. Cô không hề nghĩ ngợi, liền chạy vọt đến.

"Xin nhường đường, nhường đường nào."

Vô Ưu vừa hô, vừa đẩy đám người đang đứng túm tụm ra để đi qua. Sau khi đi qua, cô thấy được một cảnh thê thảm trước mặt. Cửa nhà Tiểu Hạ, bị đổ đầy sơn màu đỏ trông đến thảm hại. Trên tường trắng tinh, ngổn ngang những từ ngữ uy hiếp, cùng những hình vẽ kinh khủng. Vô Ưu có một cảm giác không thực, nhìn cảnh tượng này, thấy thế nào cũng như là trong phim ảnh vậy.

Bập bập bập bập bập...

"Tiểu Hạ, cô ở đâu? Tiểu Hạ, tôi là Vô Ưu. Tiểu Hạ..."

Vô Ưu khua cửa hồi lâu vẫn không thấy gì. Cô bắt đầu vừa đập cửa, vừa kêu to. Kêu to cũng khản cả tiếng rồi, nhưng vẫn cửa vẫn như cũ, chẳng thấy ai ra mở. Chẳng lẽ, chẳng lẽ không có ai ở trong? Vô Ưu không gọi cửa nữa, nhìn đám người đang xem náo nhiệt hỏi:

"Người còn ở trong đây không? Họ đi đâu rồi?" Giọng nói lo lắng, có chút run rẩy. Cô thực sự sợ, Tiểu Hạ sẽ xảy ra chuyện.

"Ai nha, cả nhà ba người bọn họ, đều đang ở trong phòng đó. Chắc là sợ, nên không dám ra mở cửa thôi."

Mọi người nhìn nhau đùn đẩy qua lại, cuối cùng một người phụ nữ mập mạp đứng ra trả lời rồi câu hỏi của cô. Vô Ưu sau khi biết người vẫn ở bên trong, lại tiếp tục dùng sức gõ cửa. Kêu càng lúc càng to hơn, gọi càng lúc càng thảm thương.

"Gõ cửa lâu rồi, vẫn không có người ra mở. Liệu có phải…"

Một người phụ nữ to béo, mặc áo ngủ rộng thùng thình, đột nhiên thốt ra một câu như thế. Sau khi bà ta nói xong, tất cả đều rộ lên, cũng bởi vì sợ mà trợn to hai mắt, thậm chí có người còn vội vàng dắt luôn con về. Giống như cho rằng, người bên trong đã xảy ra chuyện vậy.

Có khi nào như vậy? Chẳng lẽ lại như thế? Tự sát? Nghĩ đến đây, Vô Ưu sững sờ. Sau đó, cô liều mạng lại bắt đầu gõ cửa.

"Tiểu Hạ, cô có ở trong đó không hả? Tôi là Vô Ưu. Cô nhanh mở cửa cho tôi đi mà, nếu cô không mở cửa, tôi sẽ phá cửa đó."

Vô Ưu gọi to, giọng nói vì hoảng hốt mà có chút nghẹn ngào. Tiểu Hạ vẫn không đáp lại, làm cô càng lúc càng có dự cảm xấu hơn. Không được! Nếu như bọn họ trong nhà thật sự đã xảy ra chuyện gì thì sao? Nhất định phải tìm người giúp mới được! Nghĩ vậy, Vô Ưu quay đầu nhìn mấy người đang đứng xem nãy giờ, quát:

"Đi gọi nhân viên quản lý tòa nhà đến mở cửa nhanh. Nhanh lên!"

Cả đám người đều vô tình. Bây giờ, rất có thể đã có chuyện xảy ra thật rồi, nhưng, lại vẫn không một ai chịu đứng ra giúp. Ngay lúc Vô Ưu gấp đến độ muốn khóc, có một bé trai cất tiếng nói:

"Chị ơi, chị đừng sợ. Để em đi tìm bác quản lý tòa nhà cho chị."

Vô Ưu cảm kích còn chưa nói ra lời, cậu bé đã bị mẹ kéo lại, vừa lôi đi, vừa nói:

"Con chỉ là một đứa trẻ, loại chuyện như thế này liên quan gì đến con. Mau về nhà với mẹ."

Rồi đi về phía nhà mình. Vô Ưu nhìn màn này, không biết làm thế nào, cô lại nhìn về phía những người khác cầu cứu, nhưng mọi người vẫn nhìn cô như cũ, dường như cũng trốn tránh, tản đi về nhà mình. Rõ ràng là không muốn rước thêm phiền toái vào người.

"Đều là hàng xóm với nhau, các ngươi lại không có nhân tính, không quan tâm đến sống chết của bọn họ sao?"

Vô Ưu bất mãn gào lên. Tiếng thét quá sức, cổ họng có cảm giác như bị xé rách, đau đớn, nhưng, cô vẫn không quan tâm, bởi vì trong lòng cô còn khó chịu hơn nhiều. Cô thật sự sợ, Tiểu Hạ đã xảy ra chuyện gì đó.

Ngay lúc lệ rơi lã chã trên mặt, Vô Ưu đang định đi xuống lầu tìm quản lý tòa nhà, thì cửa mở ra. Vô Ưu nhìn thấy khuôn mặt vô cùng nhợt nhạt của Tiểu Hạ. Cô không hề nghĩ ngợi, liền vọt đến, ôm lấy Tiểu Hạ khóc rống lên:

"Ô ô, Tiểu Hạ, tại sao lại thành ra như vậy hả? Cũng không chịu mở cửa cho tôi, hại tôi sợ muốn chết, cô có biết không? Ô ô..."

Vô Ưu ôm thật chặt Tiểu Hạ, khóc như một đứa trẻ. Vẻ mặt Tiểu Hạ nguyên bản lạnh lùng, ánh mắt đờ đẫn, cuối cùng cũng đã có một tia cảm giác. Cô hơi cúi đầu xuống, nhìn Vô Ưu ôm mình khóc, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau xót.

Tạo hóa trêu ngươi!

Đây chính là điều Tiểu Hạ cảm thấy giờ phút này. Rõ ràng tất cả đều rất tốt không phải sao? Cô vốn tưởng rằng, chỉ cần cô có thể gả cho một người có tiền, là có thể có được cuộc sống sung túc rồi.

Từ khi cô biết nhớ, bên cạnh cô cũng chỉ có mình cha, bận bịu nhiều việc cũng chỉ có mình cha, nhưng, hai cha con vẫn sống những ngày rất tốt. Cho đến năm cô 18 tuổi, bỗng nhiên có một người phụ nữ đứng trước mặt cô, sau đó nói là mẹ của cô. Đột nhiên có một người mẹ, cô không hề cảm thấy vui sướng, ngược lại còn có chút bài xích. Đơn giản là vì, từ sau khi mẹ xuất hiện, cuộc sống của hai cha con cô không có ngày nào yên ả.

Cuộc sống vốn an nhàn, giàu có, thoáng cái trở thành nghèo rớt mồng tơi. Mà cha cô, chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủi, tóc đã bạc đi hơn một nửa. Người đàn bà nói là mẹ cô, cư nhiên lúc đó lại bỏ đi. Cho nên, Tiểu Hạ hận người đàn bà đó. Hận bà ta quấy rầy cuộc sống yên ổn của hai cha cô. Cũng vào đúng năm đó, nhà trường dành cho cô một xuất đi du học nước ngoài, cô đã định không đi, bởi vì cô không muốn cha ở lại một mình.

"Con đi đi, con có tiền đồ rồi, cha mới có cuộc sống tốt được."

Lời cha nói, làm Tiểu Hạ hạ quyết tâm ra đi. Năm nay, sau khi về nước, cô rất thuận lợi mà trúng tuyển vào tập đoàn "Trụ" - người người ao ước, hơn nữa, còn qua rất khá. Sau đó, lại quen được người bạn tốt Vô Ưu, cũng gặp được người đàn ông khiến cho trái tim cô đập thình thịch. Mặc dù, sau khi biết anh là tổng giám đóc, cô biết mình không có cơ hội, nhưng, cô vẫn thấy rất vui.

Việc đời khó lường, tạo hóa trêu ngươi. Người đàn bà đó lại chọn đúng lúc hai cha con cô sau bao nhiêu vất vả mới vừa yên ổn, lại xuất hiện. Lại một lần nữa phá tan cuộc sống yên bình của cô. Cô hận không thể cầm chổi đuổi bà ta ra khỏi nhà. Một người đàn bà vô trách nhiệm, lại đánh bạc như mạng sống đó, dựa vào cái gì mà hết lần này đến lần khác phá hoại cuộc sống yên bình của hai cha con cô?

"Bà ta có như thế nào cũng là mẹ con."

Lời nói của cha bình thản, nhưng trong ánh mắt lại chứa đầy đau thương. Tiểu Hạ ý thức được, nếu đuổi người đàn bà này đi, nhất định sẽ làm tổn thương trái tim cha. Cho nên, cô bất đắc dĩ giả câm giả điếc, để cho người đàn bà kia, lại một lần nữa xâm nhập vào cuộc sống của hai cha con.

Tiền tiền tiền, tiền tiền tiền, tiền tiền tiền

Từ sau khi người đàn bà đó xuất hiện. Mỗi ngày cô đều bị vây quanh trong cái vòng luẩn quẩn này. Vết thương bốn năm mới chữa lành, đã được quên lãng, lại bị bà ta vạch ra lần nữa. Tóc cha cô, lại bạc trắng cả đầu.

"Tiểu Hạ, mẹ cho con biết. Tìm chồng, nhất định phải tìm một người có tiền nha. Chỉ có đi theo người có tiền, con mới có được cuộc sống tốt. Mà mẹ cũng có thể theo con hưởng phúc."

Mỗi khi Tiểu Hạ nghe thấy những lời này của mẹ, cô hận không thể bóp chết bà ta. Nhưng, cô cũng chẳng làm gì, chỉ là càng thêm hận. Nửa đêm ngủ không yên ả, giấc mộng của cô không phải là, cô mặc váy lụa trắng xinh đẹp, khoác cánh tay Phương Đông Dạ đi vào lễ đường, mà là cầm một tập tiền dày, quẳng vào mặt mẹ mình.

Nhưng, ý nghĩ gả cho người có tiền dần in sâu vào đầu cô. Mỗi khi cô thấy cha thở dài, nhìn thân hình càng ngày càng lộ vẻ già nua của cha, thì cái ý nghĩ này càng trở lên mãnh liệt.

Không thể nghi ngờ gì, Phương Đông Dạ chính là lựa chọn tốt nhất. Không chỉ là vì vẻ ngoài giống hệt bạch mã hoàng tử trong mộng của cô, làm cô động tâm. Mà càng bởi vì anh có tiền, có vô số tiền. Cho nên, Phương Đông Dạ tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất của cô. Cô đã từng tự hỏi, mình có yêu Phương Đông Dạ hay không? Đáp án cô đưa ra là yêu, nhưng chỉ là, cô yêu tiền hơn một chút.

Bởi vì, nếu như Phương Đông Dạ không có tiền, cho cô chọn lựa giữa Phương Đông Dạ và một người khác có tiền, cô sẽ chọn người có tiền.

Cho ra đáp án thế này, là điều thật đáng buồn. Nhưng, Tiểu Hạ sẵn lòng thừa nhận, sẵn sàng tiếp nhận. Bởi vì, điều này chứng tỏ, ông trời đối với cô không tồi, khá tốt. Phương Đông Dạ là một người có người có tiền, cô có thể không cần vì tiền, mà buông tha cho Phương Đông Dạ.

Nhạc Vô Ưu

Người bạn tốt nhất của cô. Lần đầu tiên nhìn thấy Vô Ưu, đã lập tức thích luôn vẻ đơn thuần của Vô Ưu. Nhưng, sau khi phát hiện Phương Đông Dạ có tình ý với Vô Ưu, cô lại có một loại cảm giác không an toàn, sợ Vô Ưu sẽ cướp đi hạnh phúc của cô. Chưa một ai có thể ngăn cản thứ cô muốn. Cho nên, đối với Vô Ưu, cô bắt đầu tràn đầy chán ghét.

Mỗi lần nhìn vẻ ngoài thanh thuần của Vô Ưu, lại khiến cho cô có cảm giác không an toàn. Cô tràn đầy căm phẫn. Bởi vì, cái cảm giác bị lừa gạt rất khó chịu. Giống như mẹ cô mỗi lần cười, mỗi lần dịu dàng, cũng đều là vì để lừa gạt tiền. Cô cho rằng, Vô Ưu mơ hồ chỉ là vì lừa gạt lấy sự đồng tình của cô. Cho nên, cô liên tục công kích Vô Ưu.

Mẹ của cô, có thể lừa gạt cô, lợi dụng cô, phản bội cô. Tại sao cô không thể như vậy đối với một người bạn!

Lòng Tiểu Hạ dần thay đổi. Nhưng, cô tính toán mọi cách, cũng không thể ngờ, cuối cùng lại bị thua chính trong tay mẹ mình.

Ngày hôm qua, sau khi cha về nhà thật vui mừng, bởi vì công ty thấy cha làm việc xuất sắc vượt trội, nên thưởng cho ông ba lăm vạn đồng. Đây quả thật là chuyện tốt, nhưng cũng không ngờ, vui quá hóa buồn. Người đàn bà đó lại có thể lén lấy số tiền đó đi đánh bạc. Không những bị thua hết số tiền mang đi, mà còn nợ lại một ngàn vạn. Nếu là lúc trước, sau khi Tiểu Hạ phát hiện bà ta đánh bạc, liền muốn bóp chết bà. Nhưng lần này, chính cô lại muốn chết.

Một ngàn vạn, cô đi chỗ nào kiếm một ngàn vạn?

Cha vẫn luôn là niềm kiêu hãnh của cô, nhưng lúc này đây, người luôn luôn không bao giờ khuất phục số phận, cũng cam chịu rồi.

Buổi tối, bọn đòi nợ lại đến làm náo loạn nhà cửa đến hơn nửa đêm mới đi. Mà cô liền nằm trên giường không nhúc nhích, nhìn trần nhà đến khi trời sáng. Cô mặc dù vẫn mở to mắt, nhưng lại chẳng nghĩ gì cả, bởi vì, bây giờ nghĩ gì cũng chỉ đều là mơ mộng, một ngàn vạn mới là sự thật.

Tiếng đập cửa, hét gọi ầm ĩ của Vô Ưu, bọn họ đều nghe thấy. Nhưng, cô không muốn gặp Vô Ưu. Không biết Vô Ưu là thật lòng quan tâm mình, hay là đến xem trò vui, giễu cợt cô ác giả ác báo. Cô không nên tin tưởng bất kỳ kẻ nào. Ngay cả người mẹ ruột thịt của mình, cũng không đáng để cô tin tưởng, thì những người khác thật sự có thể tin? Trong lòng Tiểu Hạ tràn đầy thất vọng, cứ nằm trên giường nhìn chằm chằm trần nhà như vậy. Bên tai cô, vẫn là tiếng gọi cửa đầy ắp lo lắng của Vô Ưu.

Tiếng gọi của Vô Ưu càng lúc càng dữ dội, giọng càng thêm khàn hơn, càng thêm sợ hãi. Mà trái tim căn bản không có cảm giác của cô, cũng càng ngày càng đau. Cô không hiểu được, cái cô gái ngốc nghếch kia, tại sao lại đối với cô tốt như vậy. Lúc cô nghe thấy tiếng khóc của Vô Ưu, trong lòng cô đột nhiên có cảm giác thương tâm.

"Tiểu Hạ, con ra gặp bạn con một lát đi."

Chỉ trong một đêm cha đã già đi rất nhiều, ánh mắt lóe lên sự vui mừng nhìn Tiểu Hạ nói. Giống như là vì cô may mắn, lúc này lại còn có người bạn thật lòng quan tâm, chủ động đến tìm vậy.

Tiểu Hạ liếc nhìn ánh mắt đầy khích lệ của cha, lại nhìn vẻ áy náy ngập lệ của mẹ. Bất luận lần này bà ta là thật tâm hối cải, hay là tranh thủ sự đồng tình cũng được. Cô thề, sẽ không bao giờ tin tưởng người đàn bà này nữa! Thì ra, tình cảm sâu nặng không cần thiết phải là máu mủ tình thâm, có đôi khi tình cờ gặp gỡ, có lẽ cũng có thể có được tình cảm chân thành. Giống như Vô Ưu ngoài cửa vậy.

...

"Ô ô, Tiểu Hạ, tại sao lại thành ra như vậy hả? Cũng không chịu mở cửa cho tôi, hại tôi sợ muốn chết, cô có biết không? Ô ô. . ."

Tiểu Hạ nhìn Vô Ưu ôm mình khóc giống như một đứa trẻ. Cô cố nặn ra một nụ cười yếu ớt, nói:

"Là tôi sai, để cô phải lo lắng. Tôi xin lỗi."

Bộ dáng yếu ớt của Tiểu Hạ, làm Vô Ưu lo lắng muốn chết. Chỉ biết khóc, không biết phải làm thế nào nữa. Tiểu Hạ nhìn Vô Ưu, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại câu nói: xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi! . . .

...

"Rốt cuộc là nợ người ta bao nhiêu tiền hả?"

Vô Ưu sau khi khóc cho đã, tỉnh táo lại mới hỏi Tiểu Hạ vẫn đề quan trọng nhất. Tiểu Hạ cười nhạt, nói:

"Không cần lo lắng, tôi sẽ có biện pháp."

Vào lúc này, Vô Ưu có thể đến thăm cô, cô đã rất thỏa mãn rồi. Cô không muốn mang thêm quá nhiều phiền toái cho Vô Ưu. Hơn nữa, cô cũng hiểu, cô không còn mặt mũi nào để nhận sự giúp đỡ của Vô Ưu. Sau khi chính cô đã làm tổn thương Vô Ưu. Cô thật sự không mở miệng được, cũng không muốn mở miệng. Bởi, rốt cục cô đã hiểu rõ, Vô Ưu không phải là người cố tình tranh thủ đồng tình của người khác. Mà là người đơn thuần nhất trên thế giới này. Người như vậy, trời sinh ra là để người khác phải thương yêu, phải chiều chuộng. Cho nên, không nên để cho cô có bất kỳ phiền toái nào nữa.

"Tiểu Hạ, cô không coi tôi là bạn có đúng không?"

Vô Ưu đối với sự từ chối giúp đỡ của Tiểu Hạ, cảm thấy rất tức giận. Bạn bè gặp nạn phải hết lòng giúp đỡ. Điều này mới đúng, không phải sao?

"Vô Ưu, tôi biết cô cũng không có nhiều tiền, cho nên. . ."

Câu nói này của Tiểu Hạ, cũng làm cho Vô Ưu ý thức được sự thật. Đúng vậy, cô thật sự rất nghèo, toàn bộ gia tài tính ra, cũng không được mười vạn đồng. Căn bản giúp không được gì. Thật là! Thật đúng là: đến lúc cần tiền mới hận mình có ít! Nếu như mình là người có tiền như tổng giám đốc thì tốt rồi.

Tổng giám đốc?!

Nghĩ vậy, hai mắt Vô Ưu bỗng sáng lên.

Đúng vậy! Cô không có tiền, Phương Đông Dạ có nha. Không tính đến chuyện Tiểu Hạ thích anh ta, tương lai bọn họ có thể là người một nhà. Chỉ đơn giản, bằng mối quan hệ bạn bè của họ, anh ta cũng có thể giúp Tiểu Hạ nha! Coi như là tình bạn với Tiểu Hạ chưa đủ, vậy còn tình bạn với cô, hơn nữa, còn thêm tình hàng xóm, hẳn là đủ đi!

Nghĩ vậy, Vô Ưu cảm giác được chính mình thật sự là thiên tài! (vãi Vô Ưu :D)

"Rốt cuộc nợ bao nhiêu tiền?"

Vẻ mặt Vô Ưu tươi cười nhìn Tiểu Hạ hỏi. Mà Tiểu Hạ còn lại ra vẻ khó hiểu. Vô Ưu vừa cười vừa nói:

"Tiền tôi không có. Nhưng, Phương Đông Dạ có a."

Sau khi nói xong, nhìn Tiểu Hạ nháy nháy mắt đáng yêu, sau đó tiếp tục nói:

"Chúng ta có thể tìm anh ta mượn tiền, sau có tiền trả lại cho anh ta là được. Tôi nghĩ, anh ta cũng sẽ không thu lãi của cô đâu."

Tuyệt vọng tưởng như không còn lối thoát, lại lóe lên một hy vọng!

"Có thể không?"

Giọng nói Tiểu Hạ hơi run vì kích động, mà Vô Ưu còn lại là gật đầu khẳng định. Không biết tại sao, đối với Phương Đông Dạ, cô có lòng tin vô cùng, vô cùng.

"Vô Ưu."

Tiểu Hạ kích động ôm cổ Vô Ưu, ôm thật chặt, thật chặt, thật chặt!

"Ha ha, Tiểu Hạ."

Vô Ưu cũng dùng sức ôm lại cô. Cười híp cả hai mắt rồi. Đến giờ phút này, Vô Ưu đã cảm giác được. Tiểu Hạ chính là cô gái Tiểu Hạ đó – người lúc phỏng vấn tốt bụng đi gọi cô, cười nói cô được lắm, rất thích cô, đem hồ sơ của cô len lén nhét vào - người bạn tốt Tiểu Hạ!

Tiểu Hạ ôm Vô Ưu, càng xúc động hơn nhiều. Tại giờ khắc này, cô mới biết được, thiếu chút nữa, cô đã bỏ lỡ điều gì.

...

"Sao thế? Không ai nhận điện thoại?"

Vô Ưu gọi điện đến phòng tổng giám đốc, nhưng không ai nhận điện thoại. Lập tức mới nhớ ra, tổng giám đốc ra nước ngoài rồi. Ít nhất sau bảy ngày, mới có thể về! Vô Ưu nhìn về phía Tiểu Hạ, hỏi:

"Tiểu Hạ, chậm nhất là ngày nào phải trả tiền?"

"Chậm nhất là bảy ngày."

Câu nói của Tiểu Hạ, làm cho Vô Ưu tức giận muốn cắn người. Sao thời gian lại khéo trùng hợp như thế chứ! Cô liếc mắt nhìn Tiểu Hạ một cái, sau đó nói:

"Cô yên tâm đi. Chuyện mượn tiền cứ giao cho tôi. Tôi bây giờ phải đi rồi."

Vô Ưu sau khi nói xong, bước nhanh đi ra cửa. Tiểu Hạ kéo tay cô lại, sau khi nhìn cô một lúc lâu, nói:

"Cám ơn." Bởi vì cô thật sự không có ai để mượn tiền.

"Đừng khách sáco, bạn bè lúc này phải giúp đỡ nhau a!"

Vô Ưu không đi về nhà, mà trực tiếp chạy đến công ty. Sau đó đi tìm thư ký trưởng Bùi. Bởi vì, trong công ty, trừ Phương Đông Dạ ra, người cô tiếp xúc nhiều nhất cũng chỉ có thư ký trưởng Bùi. Cho nên, chuyện đến nước này, chỉ có thể tìm chị ta nghĩ biện pháp thôi.

Vô Ưu vốn tưởng rằng, thư ký trưởng Bùi là người thật tốt, tuyệt đối không bao giờ thấy chết mà không cứu. Nhưng lại không nghĩ rằng, thiếu chút đã chữa lành thành què. Bùi Linh sau khi nghe cô nói xong, không những không đồng tình, mà còn lạnh lùng phân tích nói:

"Cô không nhắc suýt nữa tôi đã quên. Cô ta không xin phép, tự tiện nghỉ việc. Dựa theo quy định của công ty, sẽ bị sa thải! Nhân viên như vậy, công ty làm sao có thể cho cô ta vay tiền được đây?"

"Hả?"

Vô Ưu nghe xong mặt đần ra, vội vàng nịnh nọt:

"Thư ký trưởng Bùi, Tiểu Hạ đã rất đáng thương rồi, tôi xin chị đừng đuổi việc cô ấy. Tôi cầu xin chị. Tôi cầu xin chị đó."

Vô Ưu suýt bị hù chết rồi. Cô không những ăn trộm gà không được, lại còn mất đi nắm gạo. Tiền không mượn được, còn hại người ta suýt nữa bị mất việc.

"Được! thấy cô cầu xin thương tình như vậy. Chuyện này tôi sẽ không truy cứu nữa. Về chuyện vay tiền, phải có sự đồng ý của tổng giám đốc mới được.

Tôi không có quyền làm như vậy, nếu không, người bị sa thải sẽ là tôi."

Sẽ không đâu!

Vô Ưu rất khẳng định Phương Đông Dạ tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Cô đối với anh rất có lòng tin. Nhưng, Bùi Linh cũng không cho cô cơ hội, trực tiếp nói:

"Cô đi đi. Tôi còn rất nhiều việc phải làm."

Vô Ưu nghe được câu đuổi khách, không thể làm gì khác hơn, rất không cam tâm tình nguyện, vẻ mặt thất vọng đi ra. Vô Ưu vừa đi được một lát, Bùi Linh liền gọi điện cho Phương Đông Dạ, bất mãn nói:

"Cháu thật là, không thể dùng biện pháp nào khác được sao? Cháu cẩn thận, sau này Vô Ưu biết được việc này, đá bay cháu đi đó."

Đối mặt với sự tức giận của Bùi Linh, Phương Đông Dạ chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

"Để lấy được 'Bích sóng', cháu chỉ có thể làm như vậy thôi."

Bùi Linh đang tức giận, sau khi nghe thấy câu nói của Phương Đông Dạ, cũng chỉ có thể thở dài, sau đó cúp máy. Đối với sự hiếu thuận của một người con, cô làm sao có thể nói những lời trách cứ được?

...

"Ô ô, không biết những thứ này đáng giá bao nhiêu đây?"

Vô Ưu vừa về nhà, liền vọt vào phòng, nửa ngày cũng không đi ra. Nhạc Diễm cảm thấy rất kỳ lạ, liền đi vào. Lại thấy Vô Ưu đem tất cả trang sức ném đầy trên giường. Lúc này, đang cầm chiếc nhẫn Hoắc Lãng tặng tự hỏi.

"Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?"

Thật ra, tối qua Nhạc Diễm cũng đã nghe được kế hoạch của Phương Đông Dạ rồi, cho nên, nhiệm vụ của cậu chính là giúp cha ngăn chặn, không để cho Vô Ưu xoay sở đủ tiền. Mặc dù Nhạc Diễm không muốn làm như vậy, nhưng cũng không muốn để cho Tiểu Hạ sống tốt. Ai bảo cô ta dám bắt nạt mẹ cậu. Mẹ cậu ngốc nghếch, không để ý. Nhưng, cậu và cha không thể không làm gì. Bảo vệ mẹ, chính là sứ mạng của hai cha con.

Vô Ưu thấy Nhạc Diễm đi vào, như là cầu cứu, đem chiếc nhẫn giơ đến trước mặt cậu bé hỏi:

"Bé Diễm, con nói xem, chiếc nhẫn này đáng giá bao nhiêu?"

"Mẹ định làm gì?"

Nhạc Diễm biết rõ còn hỏi. Vô Ưu còn lại là bất đắc dĩ giải thích:

"Nhà Tiểu Hạ đi vay nặng lãi, bây giờ phải trả người ta một ngàn vạn. Mẹ muốn giúp cô ấy đi vay tiền. Nhưng đúng lúc này, Phương Đông Dạ và học trưởng hai người đều đi Pháp rồi. Cho nên, mẹ đinh bán mấy thứ này, xem có thể được bao nhiêu tiền."

Bán tất cả?

Nhạc Diễm nhìn đống đồ trên giường, trong lòng nghiêm túc định giá. Đồ trang sức của Vô Ưu chẳng đáng giá bao nhiêu tiền. Chỉ có, món đồ trang sức cậu cùng mẹ đi mua vừa rồi, với cái nhẫn kia, ít nhất cũng có thể bán được bảy, tám ngàn vạn đi. Nhưng, cậu bé cũng chỉ tính thầm trong bụng thôi. Đừng nói là vì 'bích sóng' của bà nội, chỉ bằng việc muốn chỉnh cái người tên Tiểu Hạ kia, xả giận cho mẹ, cậu cũng không ngại lừa gạt nha.

"Khụ khụ."

Nhạc Diễm sau khi ho khan, ra vẻ nghiêm túc nói:

"Bán cũng không được mấy vạn đâu. Con thấy, mẹ nên nghĩ biện pháp khác đi."

Nghe Nhạc Diễm nói xong, Vô Ưu liền thần mặt ra. Trời ạ, cô thật sự muốn điên lên rồi. Một ngàn vạn! Một ngàn vạn! Cô đi chỗ nào kiếm một ngàn vạn hả? Chẳng lẽ đi giết người, cướp ngân hàng sao?

"'Xe tới trước núi tất có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng', cho nên a, mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy. Nói không chừng, Tiểu Hạ đã mượn được tiền rồi đấy."

Câu an ủi Vô Ưu, là tối qua Nhạc Diễm không ngủ được đã nghĩ ra. Cho nên bây giờ chỉ là "hạ bút thành văn", oang oang đọc thuộc bài thôi. Vô Ưu không tâm kế, cũng chỉ có thể nghe theo cậu bé nói, "buông tha" cho đống đồ 'không đáng tiền' trên giường kia. Lại nghĩ biện pháp khác vậy.

...

Reng reng reng reng reng

Trong phòng làm việc tổng giám đốc. Vô Ưu ủu xìu gục trên bàn. Còn đang rầu rĩ về chuyện một ngàn vạn, thì điện trên bàn tổng giám đốc bất ngờ vang lên. Tổng giám đốc không có ở đây, cô là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, đương nhiên phải đi tiếp điện thoại rồi.

"Tập đoàn 'Trụ' đây. Tôi là trợ lý tổng giám đốc. Hiện tổng giám đốc ra nước ngoài rồi, không có ở đây. Xin hỏi có chuyện gì không ạ?"

Vô Ưu vừa nhận điện thoại, còn chưa biết là ai, đã " bật tanh tách" tuôn ra một tràng dài. Bởi vì, cô thật sự là không có tâm trạng nói chuyện phiếm với người khác. Cô muốn tranh thủ thời gian từng phút một, để nghĩ biện pháp. Cô vẫn nhớ kỹ, rất rõ, những câu viết trên tường nhà Tiểu Hạ: không trả tiền sẽ chém!

"Vô Ưu, em bận lắm sao?"

Người ở đầu điện thoại bên kia, sau khi nghe thấy Vô Ưu "bật tanh tách" trả lời dồn dập như tiếng pháo nổ liên hoàn, trong lòng không nhịn được vui vẻ, nở nụ cười.

Vô Ưu nghe giọng nói này có chút quen quen. Hơn nữa, hắn ta lại biết tên mình. Nói cách khác là, biết nhau! Nếu đã biết nhau, vậy có thể tính là bạn rồi. Bạn bè phải tương trợ lẫn nhau, nói cách khác, có thể vay tiền hắn được.

"Anh có một ngàn vạn không?"

Vô Ưu mở miệng ra đã nói một câu như vậy, làm Nhạc Khải bên kia sững sờ. Không thể giải hiểu nổi câu nói của Vô Ưu. Trực giác anh cho rằng, cô đã nhận lầm người. Cho nên nói:

"Tôi là Nhạc Khải. Tối hôm trước ở buổi tiệc, chúng ta đã khiêu vũ cùng nhau."

Nhạc Khải?!

Hai mắt Vô Ưu sáng lên, hét to:

"Phó tổng giám đốc tập đoàn 'Tử thần'!"

Giọng nói Vô Ưu bởi vì hưng phấn mà có chút cao ngất. Nhạc Khải đột nhiên cảm giác được, mình giống như một con dê con, bị con chó sói để mắt tới vậy. Anh sau khi cười 'hơi sợ', nói:

"Là tôi. Có cần giúp gì không?"

Tình huống thay đổi thật nhanh nha! Vừa rồi Vô Ưu còn hỏi anh gọi điện có chuyện gì. Bây giờ tình huống ngược lại, trở thành anh hỏi Vô Ưu có chuyện gì.

"Cho tôi mượn một ngàn vạn được không?"

Vô Ưu không chút khách khí, lôi 'công phu sư tử ngoạm' ra. Căn bản cũng chẳng thèm nghĩ, bọn họ chẳng qua mới chỉ gặp nhau có một lần.

Nhạc Khải sau khi nghe Vô Ưu nói xong, cảm thấy hơi kỳ quái. Bên cạnh cô có Phương Đông Dạ giàu có như vậy, lại có thể 'bỏ gần cầu xa', đi vay tiền 'người nghèo' như anh. Nhưng, cũng liền nhớ đến lời Vô Ưu vừa nói, Phương Đông Dạ đã ra nước ngoài. Nói cách khác, nếu như anh muốn theo đuổi Vô Ưu, thì có thể nói, đây là một cơ hội hoàn mỹ để anh 'thừa nước đục thả câu' rồi.

"Alo, phó tổng giám đốc Nhạc, anh còn đó không?"

Vô Ưu không thấy ai nói gì, vội hỏi. Sợ hắn bởi vì không muốn cho mình vay tiền, mà ném điện thoại đi rồi. Nhạc Khải nghe thấy giọng lo lắng của Vô Ưu, cảm thấy rất buồn cười. Đôi mắt hạnh đào xinh đẹp xoay vòng, gian xảo nói:

"Tiền tôi có thể cho em mượn. Nhưng, em phải đáp ứng hai điều kiện của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chuyện của Tiểu Hạ (2)

Đồng ý rồi!

Mắt Vô Ưu sáng lên. Không ngờ mình đã tốn bao nhiêu công, suy nghĩ nát óc chưa biết làm thế nào, giờ lại tự đến, chẳng mất chút thời gian nào. Chỉ nói

như thế đã mượn được tiền. Vô Ưu cầm điện thoại, vô cùng mừng rỡ, khí phách nói:

"Đừng nói là hai điều kiện. Mười điều kiện, hay một trăm điều kiện, tôi cũng đáp ứng!"

Vô Ưu sảng khoái đáp ứng, ngược lại làm cho Nhạc Khải có chút bất ngờ.

Anh còn chưa nói ra điều kiện. Cô đã liền đáp ứng luôn? Chẳng lẽ cô không sợ anh đưa ra yêu cầu quá đáng sao? Nhạc Khải nghe giọng nói vui vẻ của Vô Ưu, thật không biết nói là cô ngây thơ, hay ngốc nghếch nữa. Mà Vô Ưu còn lại là hỏi tiếp:

"Phó tổng giám đốc Nhạc, điều kiện là gì? Anh nói đi."

"Gọi tên của tôi."

Nhạc Khải không hề nghĩ ngợi, nói ra yêu cầu thứ nhất. Phó tổng giám đốc Nhạc, cô gọi như thế chẳng tự nhiên tí nào, anh nghe còn cảm cảm thấy khó chịu đây. Vô Ưu có chút phản ứng không kịp hỏi:

"Cái gì hả?"

"Yêu cầu thứ nhất của tôi là, sau này gọi tên của tôi."

Nhạc Khải giải thích rất rõ ràng cho cô. Vô Ưu còn lại không dám tin nói:

"Chỉ có như vậy? Đơn giản như vậy thôi?"

Trong giọng nói Vô Ưu có sự mừng rỡ, không dám tin. Nhạc Khải cười nói:

"Đúng vậy. Chỉ đơn giản như vậy thôi, gọi tên của tôi, chứng tỏ chúng ta là bạn bè rồi. Bạn bè trong lúc khó khăn hẳn là phải giúp đỡ lẫn nhau đi."

Câu nói của Nhạc Khải, so với suy nghĩ "bạn bè phải tương trợ lẫn nhau" của Vô Ưu, thật đúng là "không hẹn mà nên".

Vô Ưu sảng khoái mà nói:

"Được! Vậy tôi sẽ gọi anh là Nhạc Khải."

"Khải! Bạn bè của tôi hay gọi tôi là Khải!"

Nhạc Khải đính chính. Mà Vô Ưu quá vui mừng, cũng không để ý nói:

"Được! Gọi Khải thì Khải đi. Vậy, điều kiện thứ hai là gì?"

Một điều kiện đã xong, làm tinh thần Vô Ưu càng hăng hái hơn. Hoàn thành hai điều kiện, là cô thể báo tin tức tốt này cho Tiểu Hạ rồi.

Nhạc Khải sau một hồi do dự, nói:

"Tôi bây giờ vẫn chưa nghĩ ra."

"Hả? Vậy làm sao bây giờ? Anh không thể cố gắng nghĩ ra được sao?"

Vô Ưu không nhịn được có chút thất vọng. Phải biết rằng các cô cũng không còn nhiều ngày nữa. Giọng nói thất vọng của Vô Ưu, Nhạc Khải nghe thấy rất rõ, nên không nhịn được hỏi:

"Sao vậy? Em cần gấp sao?"

Vô Ưu cũng không khách khí, nói thẳng:

"Đúng vậy, rất gấp. Hơn nữa là vô cùng gấp, vô cùng gấp luôn."

Giúp người giúp đến cùng, tiễn phật tiễn đến Tây Thiên!

Đối với Nhạc Khải, một ngàn vạn chẳng là gì, cho nên anh sảng khoái nói:

"Thế này đi, em cần tiền cứ lấy dùng trước. Còn về điều kiện thứ hai. Sau này tôi nghĩ ra, sẽ nói. Được không?"

"Được. Dĩ nhiên là được."

Đề nghị của Nhạc Khải rất hợp ý Vô Ưu, cô sao có thể nói không được đây.

"Vậy tối nay tám giờ, gặp mặt tại khách sạn Quốc tế Lệ Tinh đối diện công ty em đi. Tôi sẽ đưa chi phiếu cho em."

Nhạc Khải địa vừa dứt lời, Vô Ưu đã vội vàng nói:

"Được! Một lời đã định. Tôi mời khách, không được đổi ý a. Cứ vậy đi, không gặp không về."

Sau khi nói xong, tốc độ khá nhanh, lập tức cúp điện thoại. Cứ như sợ Nhạc Khải sẽ đổi ý vậy. Nhạc Khải nhìn điện thoại đã ngắt, lộ ra nụ cười thú vị.

Người phụ nữ thú vị! Đã rất lâu rồi, anh chưa gặp được người phụ nữ thú vị như vậy.

...

Buổi chiều vừa tan làm, Vô Ưu liền vội vàng chạy đến phòng nhân sự tìm Tiểu Hạ. Nhưng, không ngờ lại nghe thấy, hôm nay bọn cho vay nặng lãi lạiđến côn g ty làm loạn. Mặc dù chỉ là kinh động không có gì nguy hiểm, cũng không có đả thương Tiểu Hạ, nhưng cũng bởi vì chuyện này, Tiểu Hạ bị công ty sa thải.

Vô Ưu không thể làm gì khác hơn là bắt xe tới nhà Tiểu Hạ. Cửa sau khi mở ra, chính là vẻ mặt đầy tuyệt vọng của cả nhà.

"Tiểu Hạ, cô làm sao vậy? Không có chuyện gì đấy chứ?"

Vô Ưu nhìn thấy rõ ràng Tiểu Hạ đã bị đả kích rất lớn. Vô Ưu hỏi, nhưng Tiểu Hạ chẳng nói gì, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía cha mẹ Tiểu Hạ hỏi:

"Bác trai, bác gái, có phải lại vừa xảy ra chuyện gì rồi không?"

Cha Tiểu Hạ vẻ mặt mệt mỏi, lắc đầu. Mẹ Tiểu Hạ không nhịn được hổ thẹn khóc rống lên:

"Đều tại ta, đều tại ta. Nếu như không phải do ta, nó cũng không bị làm hại đến thất nghiệp. Đều là do ta không tốt, đều tại ta!"

Mẹ Tiểu Hạ giọng đứt quãng thuật lại mọi chuyện cho Vô Ưu nghe. Thì ra là hôm nay, bọn cho vay nặng lãi không chỉ đến công ty Tiểu Hạ làm loạn, mà còn đến cả công ty cha Tiểu Hạ. Cho nên, cả hai người bọn họ đều bị sa thải luôn.

"Bác gái, bác đừng khóc nữa. Cháu đã mượn được một ngàn vạn rồi."

Vô Ưu vừa thốt lên xong, cả nhà Tiểu Hạ, mắt đều sáng ngời, nhưng ngay sau đó lại ảm đạm luôn. Tiền mượn được rồi, nhưng giờ bọn họ không có công việc, thì dựa vào cái gì để trả nợ lại đây? Vô Ưu đối với bọn họ tốt như vậy, nếu như đến lúc đó bọn họ không trả được, chẳng phải là hại cô sao? Nghĩ vậy, cha Tiểu Hạ nói với Vô Ưu:

"Vô Ưu à, bác biết cháu là một đứa bé tốt. Nhưng, chuyện này, chúng ta sẽ tự nghĩ biện pháp là được rồi."

"Bác trai, sao bác lại nói như thế. Cháu và Tiểu Hạ là bạn tốt, chị em tốt của nhau. Bác không nên xem cháu như người ngoài."

Vô Ưu nhìn cha Tiểu Hạ chân thành nói. Cô biết ông là một người cha tốt, rất rất tốt. So với cha của cô, tốt gấp một ngàn, một vạn lần. Cho nên, cô thật sự rất quý ông, rất kính nể ông.

Sự chân thành của Vô Ưu, làm cho cha mẹ Tiểu Hạ rất cảm động. Nhưng bọn họ thật sự không muốn hại cô. Tiểu Hạ đương nhiên hiểu ý của cha, cho nên nhìn Vô Ưu nói:

"Vô Ưu, tấm lòng của cô, tôi sẽ nhớ suốt đời. Nhưng, tôi thật không thể nhận sự giúp đỡ của cô được. Chúng ta giờ đều không có công việc, cho dù có mượn được tiền rồi, trong thời gian ngắn cũng không trả lại được. Chúng ta không muốn đến lúc đó lại làm khó cô!"

Đúng vậy, Vô Ưu chỉ nghĩ đến vay tiền, nhưng lại không nghĩ đến vấn đề này. Nhưng mà, Nhạc Khải hẳn là có rất nhiều tiền đi? Trả muộn một chút, hẳn là không sao?

Sau một lúc suy tư, Vô Ưu chần chờ nói:

"Hắn có rất nhiều tiền, chậm một chút cũng không sao đâu. Còn về phần công việc, chờ Phương Đông Dạ trở về, nói cho anh ta biết, tất cả đều là bạn bè, anh ta sẽ nể tình bạn bè mà để cho mọi người quay về làm việc."

"Thật thế không?"

Mặt cha mẹ Tiểu Hạ tràn đầy mong chờ nhìn Tiểu Hạ. Tiểu Hạ còn lại gật đầu, cười khổ một tiếng nói:

"Nếu Vô Ưu và tổng giám đốc nói như vậy, quay lại làm việc hẳn là không thành vấn đề."

Phương Đông Dạ - người đàn ông đầu tiên, cũng là người duy nhất làm cho cô động tâm. Mặc dù vẫn không muốn thừa nhận, vẫn không phục, cũng vẫn ôm mong đợi. Nhưng, sự tình cho tới bây giờ, cô mới hiểu được, Vô Ưu thuần khiết như vậy, chân thành như vậy, Phương Đông Dạ sẽ không tầm thường như vậy. Nghĩ vậy, Tiểu Hạ lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Cái gì là của mình sẽ mãi là của mình, cái gì không phải của mình có cưỡng cũng không được.

Nếu đã định trước Phương Đông Dạ không thuộc về cô, cô không thể làm gì khác hơn là đem phần tình cảm này chôn sâu dưới đáy lòng. Mặc dù không cam lòng, nhưng sau khi trải qua một loạt chuyện như vậy, cô cũng hiểu được đâu mới là sự thật.

"Oa, sắp 8h rồi, bọn tôi hẹn 8h gặp nhau. Tiểu Hạ, chúng ta mau đi, đi lấy chi phiếu."

Vô Ưu sau khi nói xong, vội vàng kéo Tiểu Hạ ra khỏi cửa. Sau đó bắt xe đi về phía khách sạn Quốc tế Lệ Tinh. Lúc tới nơi, đã là 8h15 rồi.

...

Vô Ưu và Tiểu Hạ đi vào khách sạn. Tiểu Hạ sau khi nhìn quét một vòng, liền nhìn thấy Nhạc Khải ngồi cạnh cửa sổ, đang nhìn đồng hồ, cho nên nhìn Vô Ưu hỏi:

"Vô Ưu, người nói cho cô mượn tiền là Nhạc Khải sao?"

Vô Ưu liền vội vàng gật đầu. Hơn nữa còn an ủi nói:

"Cô không cần lo lắng, Khải đồng ý với tôi rồi, sẽ không đổi ý đâu."

Khải?

Tiểu Hạ có chút kinh ngạc với cách gọi thân mật của Vô Ưu dành cho Nhạc Khải. Chỉ là, cô cũng không hỏi nhiều nữa, cô không muốn hỏi tới chuyện riêng của Vô Ưu. Hơn nữa, cô bây giờ cũng không còn ghen tỵ, hay là có tâm trạng nói đến chuyện tình cảm nam nữ nữa. Cô chỉ muốn nhanh qua được cửa ải này, sau đó cố gắng làm việc kiếm tiền để trả nợ. Trải qua những ngày bận rộn, sống lại những ngày yên ả.

"Chúng ta qua đó đi."

Tiểu Hạ thấy Nhạc Khải đã phát hiện ra bọn họ, hơn nữa đang nhìn các cô cươi, nên nhắc nhở Vô Ưu bên cạnh. Mà Vô Ưu vừa ngẩng đầu, cũng thấy được Nhạc Khải đang nhìn cô cười. Trong mắt Nhạc Khải đang cười, nhưng lại giống như đang nói: vay tiền người ta, lại còn đến muộn!

"Đợi chút!"

Vô Ưu không hề nghĩ ngợi, vội vàng xoay người, sau đó đưa lưng về phía Nhạc Khải, tháo đồng hồ xuống, rất bận rộn. Tiểu Hạ tò mò quay đầu lại, sau khi biết Vô Ưu đang làm gì, há to miệng kinh ngạc. Không biết là nên khóc hay nên cười. Mà Vô Ưu sau khi bận rộn xong, liền đeo đồng hồ lại vào tay, sau đó ngẩng đầu cười tự tin nói với Tiểu Hạ:

"Đi thôi!"

Tiểu Hạ đi bên cạnh Vô Ưu, trong lòng đối với cái người vừa đáng yêu, vừa mơ hồ, có đôi khi ngốc ngốc, nhưng lại có lúc có chút ít thông minh này, càng ngày càng thích Vô Ưu đáng yêu này rồi. Trong lòng cũng cảm thấy rất may mắn, vì mình đã chưa thực sự làm ra chuyện gì làm tổn thương đến cô.

"Oa, Khải. Sao sớm như vậy anh đã tới rồi hả?"

Vô Ưu vừa ngồi xuống, liền khoa trương mà hô lên. Nhạc Khải nhìn vẻ mặt khoa trương của Vô Ưu, cười hỏi:

"Hiện tại rất sớm sao?"

Vô Ưu liền vội vàng giơ tay đang đeo đồng hồ sang cho Nhạc Khải xem, nói:

"Anh xem, bây giờ mới 7h30 a."

7h30? Chính xác là 8h30 đi!

Nhạc Khải nghĩ vậy, liếc liếc nhìn cái đồng hồ phim hoạt hình của cô, nhưng lại không ngờ, trên đó thật sự chỉ đúng 7h30.

Chẳng lẽ đồng hồ của anh bị hư?

Cái ý nghĩ duy trì trong đầu Nhạc Khải không tới ba giây. Cũng biết tuyệt đối không thể có chuyện như vậy. Bởi vì nụ cười của Vô Ưu, quá mức rực rỡ rồi. Vẻ mặt rõ ràng đang nói, tôi đang nói dối đó, anh bị lừa rồi.

Vô Ưu rõ ràng là đang lừa gạt người, nhưng lại không làm cho người ta có cảm giác chán ghét. Ngược lại làm cho người ta cảm giác được cô rất đáng yêu. Có lẽ là nét mặt của cô không hiểu được che giấu, cho nên ngược lại có vẻ rất ngây thơ, rất đáng yêu đi.

Nhạc khải cố nén cười, nói:

"Oa, thì ra đồng hồ của em bị hỏng hả? Tôi còn đang tưởng em nói vay tiền chỉ là đùa thôi."

Vô Ưu vội vàng lấy lòng nói:

“Sao có thể như thế được? Tôi đúng là vay tiền mà. Nói thật, tôi định đến đây sớm hơn một chút để chờ anh cơ, nhưng lại không ngờ đồng hồ bị hỏng. Làm anh phải chờ lâu như vậy. Anh ngàn lần không được tức giận a. Tôi nói là thật, thật sự là thật đó."

Vô Ưu mặc dù ngoài miệng nói rất trôi chảy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thấp thỏm, không yên. Nhớ lại hôm qua trên TV có cảnh diễn viên nam đến hẹn muộn, cũng là dùng phương pháp này để vượt qua cửa ải. Mình dùng chắc cũng được đi?

“ ‘Nói thật đó’, ‘thật sự’, ‘thật sự là thật’.”

Vô Ưu lại lần nữa cường điệu việc mình không nói dối, ngược lại càng khiến người ta hoài nghi. Nhưng, Nhạc Khải cũng không có hứng thú truy cứu đến cùng loại việc nhỏ như thế này. Đối với anh mà nói, có thể nhìn thấy được mặt đáng yêu như thế này của Vô Ưu, chờ lâu như thế cũng là vô cùng đáng giá đi.

"Đây này, thứ em muốn đó."

Nhạc Khải không dây dưa nhiều về việc Vô Ưu đến trễ nữa, mà rất phong độ trực tiếp đưa chi phiếu đến trước mặt Vô Ưu. Anh cũng không quên, cô nói cần rất gấp. Cho nên, trước hết cứ đưa tiền cho cô đã.

Vô Ưu sau khi cầm tiền, cười với anh thật tươi, sau đó nói:

"Cám ơn, cám ơn."

Sau khi cảm tạ xong, đem chi phiếu đưa cho Tiểu Hạ:

"Đây này, cô phải cảm ơn người ta a."

Lời nhắc nhở của Vô Ưu hơi dư thừa. Đạo lý này Tiểu Hạ đương nhiên hiểu rõ. Cô nhìn Nhạc Khải, thật lòng nói:

"Phó tổng giám đốc Nhạc, cám ơn anh. Nhất định tôi sẽ trả lại cho anh. Nhưng, có thể là hơi lâu một chút."

Vô Ưu vay tiền là vì cô ta?

Nhạc Khải vì điều này mà cảm thấy rất khó chịu. Bởi vì, anh còn nhớ rõ lúc ở buổi tiệc, ánh mắt Tiểu Hạ nhìn Vô Ưu, rõ ràng là chán ghét.

Nếu biết trước là vay tiền cho người phụ nữ này, anh mới không thèm cho mượn đây. Nhưng, sự tình đã đến nước này, mượn cũng cho mượn rồi, đổi ý thì có vẻ mình hơi hẹp hòi. Anh cũng không muốn chỉ vì một ngàn vạn, mà để lại trong lòng Vô Ưu ấn tượng “hẹp hòi”.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Nhạc Khải cười nói với Tiểu Hạ:

"Không sao đâu, cứ từ từ trả, không phải vội!"

Nụ cười đối phó, cười nhưng mắt không cười. Người mẫn cảm, thông minh như Tiểu Hạ, sao mà không nhìn ra vẻ không tình nguyện của Nhạc Khải chứ. Cô không nhịn được cười khổ. Vốn tưởng rằng mình có đủ năng lực hấp dẫn được tất cả đàn ông, nhưng mà, gặp phải hoàn cảnh khó khăn bây giờ mới biết, mình mới ngây thơ đến cỡ nào, buồn cười đến cỡ nào.

Tiểu Hạ lấy cây bút trong túi xách ra, sau đó trước cái nhìn tò mò của Vô Ưu và Nhạc Khải, thong dong viết. Sau khi viết xong, đưa giấy bút cho Vô Ưu. Vô Ưu không hiểu gì nhận lấy, khi đọc được nội dung trên đó, nói:

"Mọi người đều là bạn bè, đâu cần phải làm như vậy."

Thì ra Tiểu Hạ viết giấy vay nợ, hơn nữa còn làm rất chuyên nghiệp.

Bạn bè!

Tiểu Hạ nghe thấy từ này, trong lòng cười thê lương. Cô đến bây giờ mới phát hiện, trừ Vô Ưu ra, cô không có một người bạn nào cả. Mà Nhạc Khải, lúc đầu chính hắn muốn mời cô nhảy. Cô vốn tưởng rằng, hắn có thiện cảm với mình. Nhưng, bây giờ ánh mắt giao nhau, cô mới phát hiện ra, trong mắt hắn, căn bản không có cô. Nếu như thật sự có gì đó, thì bên ngoài sẽ không thể biểu như lúc này được.

"Vô Ưu, ký vào đi. Như vậy tôi sẽ thoải mái hơn."

Tiểu Hạ nhìn Vô Ưu, ánh mắt không biết từ lúc nào đã trở lên trầm tĩnh, trong trẻo đến lạnh lùng. Giống như có thể nhìn thấu sự đời, có phần lạnh nhạt đến thoát tục.

Vô Ưu biết trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, đã có rất nhiều chuyện xảy ra với Tiểu Hạ, nhưng lại không ngờ, cô bị tác động lớn đến như vậy. Vô Ưu không phải là một người rất thông minh, nhưng người càng đơn thuần, cảm giác sẽ càng nhạy bén. Cô cảm giác được, Tiểu Hạ muốn cô ký tên mình vào đó, là để chứng minh cô sẽ không dối lừa, vì vậy, Vô Ưu liền ký tên vào.

Lúc tờ giấy vay nợ được chuyển qua cho Nhạc Khải. Nhạc Khải không nhịn được, liếc mắt nhìn Tiểu Hạ một cái.

Giả bộ sao?

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh. Bởi vì trong khoảng thời gian có một ngày, một người không thể có khả năng thay đổi nhiều đến thế. Một người phụ nữ đã ngấm ngầm mưu hại bạn mình, có điểm hèn hạ như vậy, có thay đổi thế nào, cũng không thể thay đổi giống như một người hoàn toàn khác được. Trừ phi, bản tính của cô ta không phải như thế.

"Phó tổng giám đốc Nhạc. Tôi còn có chút việc, Vô Ưu làm phiền anh đưa về nhé."

Tiểu Hạ không muốn để Vô Ưu lại một mình như thế. Nhưng, sự việc đến nước này, thực sự đã làm cho trái tim vốn kiêu hãnh của cô bị tổn thương. Cô muốn tìm một chỗ để chữa thương. Cô không muốn làm cho Vô Ưu lo lắng vì cô.

“Tiểu Hạ?"

Giọng nói của Vô Ưu tràn đầy sự quan tâm. Tiểu Hạ nhìn cô cười trấn an, sau đó gật đầu với Nhạc Khải, rồi xoay người rời đi. . .

"Anh không muốn cho Tiểu Hạ vay tiền có đúng không?"

Tiểu Hạ vừa mới rời đi, Vô Ưu đã liền quay sang gây khó dễ với Nhạc Khải. Nhạc Khải rất kinh ngạc với sự mẫn cảm của Vô Ưu, anh vội vàng cười nói:

"Sao có thể như thế được. Tôi chỉ là không ngờ, em lại có thể vì vay tiền cho người khác, mà không chút do dự đáp ứng luôn hai điều kiện của tôi thôi."

Mặc dù lời nói của Nhạc Khải không phải hoàn toàn đều là sự thật, nhưng cũng không hẳn là nói xạo. Bởi vì, đối với việc này, anh thật sự thấy rất ngạc nhiên.

Nhưng, Vô Ưu rõ ràng không đồng tình với câu nói của anh, lý giải:

"Tiểu Hạ không phải là người khác. Cô ấy là bạn tốt của tôi. Bạn rất tốt, rất tốt. Anh có biết vì sao chúng tôi biết nhau không? Ngày đó tôi đi phỏng vấn. . ."

Nhạc Khải nghe Vô Ưu kể lại, cũng mơ hồ hiểu chút về Tiểu Hạ, nhưng, điều anh có thể làm được, cũng chỉ là không hối hận vì đã cho Tiểu Hạ vay tiền, chứ không thể thích được. Bởi vì, tính cách của Tiểu Hạ thay đổi thất thường, không ổn định, dễ kích động. Với tính cách này của cô, nếu không bị tổn thương, thì cũng sẽ làm thương tổn người khác. Quan trọng hơn là, ở cùng một chỗ với người như thế sẽ rất mệt, chính cô rất khó tìm thấy niềm vui, nên người ở cùng với cô, cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi cô.

Nhạc Khải đối với Tiểu Hạ không có hứng thú. Nhưng, đối với Vô Ưu thì khác hẳn. Anh cảm thấy có hứng thú vô cùng, vô cùng luôn.

Vô Ưu đơn thuần, ai cũng nhìn ra được. Cô không phải rất đẹp, cũng không phải rất mê người, nhưng khi cô khoác lên mình bộ lễ phục dạ hội, nhìn cô giống như hồ ly tinh lạc vào cõi trần vậy. Lúc này, trên người cô là bộ đồ công sở, nhìn lại giống như một cô sinh viên vừa mới tốt nghiệp. Không biết, khi cô mặc đồ bình thường, thoải mái, thì sẽ mang đến cho anh cảm giác khác lạ gì nữa đây?

Trong lòng Nhạc Khải rất hiếu kỳ, thấy mong chờ chộn rộn, cho nên, thuận theo cảm giác trong lòng, nhìn Vô Ưu nói ra yêu cầu:

"Ngày kia là ngày nghỉ, chúng ta ra ngoài chơi được không?"

"Đây là điều kiện thứ hai của anh sao?"

Trực giác Vô Ưu cho là như vậy. Bởi, cô đơn thuần như vậy, chưa bao giờ nghĩ tới, Nhạc Khải sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng với mình. Nếu như là cô, cô cũng sẽ không đưa ra yêu cầu quá đáng với người khác. Nhạc Khải nhìn vẻ mặt của Vô Ưu, trong lòng run lên, không hiểu sao trên thế giới này còn có người đơn thuần đến như thế. Chẳng lẽ, cô không biết, lòng người rất hiểm ác hay sao?

"Đúng vậy. Đây là điều kiện thứ hai của tôi."

Nhạc Khải rất chờ mong được tiến vào thế giới đơn thuần của Vô Ưu, cho nên thuận theo ý nghĩ đơn thuần của cô.

"Được. Tôi đồng ý."

Vô Ưu sau khi nói xong, lại lộ ra nụ cười ngây thơ. Nhạc Khải nhìn vẻ mặt của cô, trong lòng như tìm lại được cảm giác đơn thuần đã mất từ lâu. Thì ra đây chính là lý do mà mọi người thích Vô Ưu. Cô khiến người khác buông lơi phòng bị, gỡ bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài, để trở về con người thật của chính mình.

...

Tiểu Hạ sau khi rời khỏi khách sạn, nụ cười lạnh nhạt trên mặt lập tức biến mất, nước mắt cũng chảy ra rồi. Mặc dù từ nhỏ cô không có mẹ làm bạn, cũng không có sự yêu thương của mẹ, nhưng, cô còn có người cha tốt nhất trên đời, nên cũng chưa từng chịu qua chút ủy khuất nào. Vậy mà, hôm nay, cô thế nhưng vì vay tiền mà trở lên khúm núm như thế.

Nếu là trước kia, cô sẽ không giả bộ như không thấy, sự không cam tâm tình nguyện của Nhạc Khải, khi cho cô mượn tiền. Cô sẽ kiêu hãnh mà đứng dậy, xoay người rời đi. Nhưng, bây giờ cô không thể. Cha đã vì cô nỗ lực rất nhiều. Cô không thể vì sự kiêu hãnh của chính mình, mà bức cả nhà đến đường cùng. Nắm chặt tờ chi phiếu trong tay, trong lòng Tiểu Hạ không nhịn được nghĩ tới hai chữ: báo ứng.

Cô ngồi ven đường, không nghĩ gì, nhìn dòng xe qua lại, cảm thụ phần nào cuộc sống vội vã kia.

Cách chỗ cô không xa, trong chiếc xe hơi màu đen, Thạch Thiên Kình nhìn Tiểu Hạ đang ngồi ven đường lộ ra nụ cười thú vị, ánh mắt mang theo vẻ bỡn cợt. Hắn mang vẻ mặt tà khí nhìn người đàn ông nhã nhặn, đeo kính bên cạnh, cười tà mị, nói:

"Trò chơi mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi. Biểu hiện của cô, thật sự làm cho người ta thất vọng rồi."

Nói là như vậy, nhưng vẻ mặt hắn lại rõ ràng không phải như thế.

"Thiên Kình, đừng đùa nữa. Cần gì hành hạ người khác như vậy, cũng là hành hạ chính mình đó."

"Hải!"

Những lời trên vừa nói ra khỏi miệng người đàn ông đeo kính nhã nhặn, Thạch Thiên Kình đã giận tái mặt, phát ra lời cảnh cáo. Mà người đàn ông nhã nhặn kia, cũng chính là bạn, kiêm trợ lý của hắn – Thác Thương Hải, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng, không nói gì nữa. Nhưng ánh mắt nhìn Thạch Thiên Kình lộ ra vẻ đau xót. Thạch Thiên Kình thấy ánh mắt thương hại của hắn nhìn mình, giống như nhìn con mèo hoang lạc đường, thì vô cùng phẫn nộ.

Hắn lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại, lạnh lùng nói:

"Hành động nhanh lên. Tôi không chờ được nữa đâu!"

Nói xong cúp luôn điện thoại, lệnh cho tài xế đánh xe rời đi. Quay về trụ sở chính của Thạch Môn.

Thạch Môn là một tổ chức hắc bang lớn nhất Đài Loan. Hầu như mọi người đều biết, hắn là thiếu gia của tập đoàn "Thạch Thị" – Thạch Thiên Kình. Nhưng, lại có rất ít người biết được, nguồn tài chính của Thạch Môn, kinh tế trụ cột, không phải là tập đoàn "Thạch Thị", mà là tập đoàn "Thương Hải" do hắn phụ trách gánh vác.

Một tổ chức hắc bang muốn tồn tại, nhất định phải dựa vào sự giúp đỡ của rất nhiều lực lượng. Cờ bạc và thuốc phiện chính là cách kiếm tiền dễ nhất. Nếu như không liên quan đến thuốc phiện, nhất định không thể nào thiếu cờ bạc. Bởi không có nền tảng đó, thì cũng không thể có chỗ đứng trong giới hắc đạo.

Thạch Thiên Kình chọn cờ bạc, bỏ qua thuốc phiện, không phải bởi vì vấn đề đạo đức hay lương tri gì đó, bởi nói thẳng ra, nếu có lương tri thì cũng không chọn con đường hắc đạo rồi. Đã đi vào hắc đạo, hắn cũng chẳng cần phải khoác thêm cho mình cái vỏ bọc đạo đức – không có ý nghĩa đó làm gì. Tại sao hắn chọn cờ bạc mà không phải là thuốc phiện? Ha ha, lý do rất đơn giản, người buôn bán thuốc phiện sẽ bị xử tử, còn người chơi cờ bạc bị xử tử? Chẳng ai thấy bao giờ.

Thạch Thiên Kình sau khi tới trụ sở chính của Thạch Môn ở một vùng ngoại ô, liền đi thẳng vào thang máy chuyên dụng, ấn luôn tầng 30. Tầng 30 vốn là phòng làm việc của "môn chủ". Hắn muốn ở đó chờ, chờ Tiểu Hạ tự chui đầu vào lưới. Hơn nữa, hắn rất có lòng tin, khẳng định trong vòng 3 ngày, Tiểu Hạ sẽ đến. . .

...

Loảng xoảng làm! Ầm ầm!

"Cầu xin các người đừng đập phá nữa. Chúng tôi nhất định sẽ trả lại tiền cho các người. Cầu xin các người cho chúng tôi thêm hai ngày nữa. Cầu xin các người."

Tiểu Hạ vừa đi đến cửa, đã nghe thấy tiếng đập phá đồ đạc, tiếng rơi loảng xoảng từ bên trong truyền ra, cùng với tiếng cầu xin khẩn thiết của mẹ. Xảy ra chuyện rồi! Không kịp nghĩ ngợi, lập tức phi vào nhà. Quả nhiên chứng kiến một mớ ngổn ngang, mẹ cô quỳ thụp trên sàn nhà, còn cha cô vẻ mặt chán chường, đang ngồi trên ghế salon, không nói một câu gì.

"Rốt cuộc các anh muốn thế nào? Không phải nói cho thời hạn một tuần sao? Tại sao không tuân thủ những điều đã nói? Đầu tiên là đến công ty gây náo loạn, giờ lại tới đây quấy rối. Rốt cuộc các anh muốn thế nào hả? Mục đích của các anh chính là ép chết cả nhà tôi sao?"

Tiểu Hạ tức giận nhìn bốn người đàn ông to con, lực lưỡng trước mặt, không hề sợ hãi điên cuồng gào lên.

Bốn người đàn ông nhìn dáng vẻ hung hãn của Tiểu Hạ có chút kinh ngạc, nhưng, cũng không hề hấn gì. Trong số đó, có một người đàn ông ra dáng lịch sự, nho nhã bước từng bước về phía cô, sau dịu giọng nói:

"Em gái, kinh tế bây giờ đang khủng hoảng. Các ngành nghề làm ăn, buôn bán đều sa sút, chúng ta cũng không ngoại lệ. Tài chính bây giờ đang dần mất tính thanh khoản, hy vọng em có thể hiểu."

Nói cái quỷ quái đó làm gì!

Tiểu Hạ cắn răng, cố đè nén dục vọng muốn đánh người. Từ trong túi xách, lấy ra tờ chi phiếu một ngàn vạn, ném thẳng vào khuôn mặt đang nở nụ cười giả dối của người đàn ông nhã nhặn kia, lạnh lùng nói:

"Một ngàn vạn trả lại cho các người. Cút! Sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi. Nếu không tôi nhất định sẽ báo cảnh sát!"

Nói xong, cũng không thèm nhìn mẹ đang quỳ trên mặt đất lấy một cái, mà đi tới ngồi xuống cạnh cha, hy vọng sự săn sóc của mình, có thể làm cho cha cảm nhận được một chút hy vọng, một chút ấm áp.

"Ha ha, sảng khoái. Nếu như khách hàng nào cũng được như vậy, thì công việc của chúng ta sẽ thuận lợi rồi."

Người đàn ông nói xong, trên mặt mang theo nụ cười, nhặt tờ chi phiếu trên mặt đất lên. Sau đó nói với Tiểu Hạ:

"Nếu tiền đã thu được rồi, hôm nay tới đây thôi. Chúng ta có thể xong việc rồi. Các ngươi nghỉ ngơi đi."

Nói xong, lại nói với ba người kia:

"Chúng ta đi."

Hôm nay tới đây thôi?!

Tiểu Hạ cảm thấy có gì đó không đúng. Mà mẹ cô đang quỳ trên mặt đất cũng vội vàng la to:

"Giấy vay nợ của tôi đâu?"

Từ câu nói đầu tiên này, cũng có thể thấy được, bà rất quen thuộc với quy trình vay nợ này. Nhưng, câu trả lời của người kia, lại không thể ngờ vực, đã cho họ một đòn chí mạng:

"Giấy vay nợ? Tiền ngươi còn chưa có trả, sao có thể đưa giấy vay nợ cho ngươi?"

"Ngươi rõ ràng vừa nhận một ngàn vạn."

Tiểu Hạ lạnh lùng nói. Cô thật sự không thể tin được, những người này lại có thể hèn hạ đến mức độ này. Rõ ràng là đã nhận tiền, nhưng lại có thể nói dối trắng trợn như thế. Mà cái người đàn ông tướng mạo "lịch sự" kia, lại bừng tỉnh nói:

"Em gái đừng nóng vội. Em là nói một ngàn vạn này hả? Tôi đã nhận."

Nói xong, còn mèo khen mèo dài đuôi:

"Em yên tâm, chúng ta hành nghề này coi trọng chữ tín. Sẽ không làm chuyện gì trái với nguyên tắc đâu."

Nghe hắn nói xong, Tiểu Hạ mặc dù cảm thấy chán ghét, nhưng cũng thở phào ra nhẹ nhõm. Cô đứng lên, đi tới bên cạnh hắn, chìa tay ra, kiên định nói:

"Giấy vay nợ!"

Người đàn ông nhìn bàn tay nhỏ bé, trắng nõn nà của Tiểu Hạ đưa về phía mình, vội vàng đưa bàn tay của mình ra định đụng vào, Tiểu Hạ liền vội vàng thu hồi tay lại:

"Ngươi!"

Mặt bởi vì tức giận đỏ bừng lên. Tên đại ca kia lại giống như an ủi:

"Giấy vay nợ đương nhiên không thể đưa cho em rồi. Bởi vì đây mới chỉ là tiền lãi suất. Đây là quy định, em không biết, hỏi mẹ em đi, bà ta biết đó!"

Nghe thấy những lời này, Tiểu Hạ liền khựng cả người. Lãi suất? Cô quay đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn người mẹ đang quỳ trên sàn nhà. Ánh mắt tuyệt vọng, đau đớn tận trong xương tủy của Tiểu Hạ, làm mẹ cô bị đả kích bội phần. Bà vội vàng quỳ bò đến dưới chân người đại ca dẫn đầu, sau đó lôi kéo chân hắn cầu xin.

"Đại ca, ta cầu xin ngươi. Cầu xin ngươi bỏ qua cho ta lần này, cầu xin người, cầu xin người đó..."

Bà biết, bà mượn một ngàn vạn, nhưng cũng đã túc tắc trả được một ít rồi. Bây giờ trả cho bọn hắn một ngàn vạn, theo như quy tắc, cũng có thể lấy lại được giấy vay nợ. Nhưng, cũng hiểu rõ, toàn bộ lãi suất bao nhiêu, đều chỉ là một câu nói của bọn họ, vì vậy, đi theo bọn họ cầu xin. Lúc này, giảng giải đạo lý không bằng cầu xin. Bà vừa cầu xin, vừa liều mạng dập đầu.

Tên đại ca nhìn bộ dáng mẹ Tiểu Hạ như vậy, mặt lộ vẻ thản nhiên cười nói:

"Đừng như vậy, mọi người đều là người lịch sự cả."

Dáng vẻ thong dong đó, khiến Tiểu Hạ vô cùng phẫn nộ, hận không thể cắn cho hắn một cái. Nhưng, chịu đựng, cô chỉ có thể chịu đựng.

"Đứng lên đi, bà nghe tôi từ từ nói với bà."

Tên đại ca sau khi nói xong, thấy mẹ Tiểu Hạ vẫn bất động, nhìn đàn em phía sau bất mãn nói:

"Còn đứng đó làm gì? Không mau đỡ khách dậy. Thái độ làm việc như thế này, sau này làm sao có được khách quen đây?"

Nghe hắn nói xong, hai người phía sau liền đi lên, thô lỗ kéo mẹ Tiểu Hạ dậy, sau đó ném phịch bà lên ghế sa lon.

"Thật là, đã nói bao nhiêu lần rồi. Các ngươi phải lịch sự, phải lịch sự. Sao lại thô lỗ như thế hả!"

Bọn họ kẻ hát người múa, ngược lại càng có vẻ bức người. Nhìn nụ cười bỉ ổi của gã đại ca, bọn cô thà rằng thấy hung thần đến đòi nợ còn dễ chịu hơn.

Tên đại ca đi tới ngồi xuống bên cạnh mẹ Tiểu Hạ, sau đó "dịu dàng" cầm lấy bàn tay run rẩy của bà ta, 'an ủi':

"Chị gái, chị là khách hàng của bọn ta, cũng là khách hàng uy tín. Cho nên, lần này ta mới tự mình đến tận nhà phục vụ. Có thể làm cho Anh Huy ta tự mình tới nhà phục vụ, cũng không có nhiều người a. Về phần một ngàn vạn lãi suất kia, đúng là có hơi nhiều một chút, nhưng, đích thân anh Huy ta tới tận nhà phục vụ, đương nhiên phải cao hơn các anh em khác rồi, chị nói xem có đúng hay không hả?"

Anh Huy!

Người đàn ông nhã nhặn —— chuẩn giờ!

Quản lý bộ phận dịch vụ của 'Thạch Môn'!

Nghe đến cái tên này, tay mẹ Tiểu Hạ đang nằm trong bàn tay 'dịu dàng' của hắn, liền run rẩy kịch liệt. Người tự xưng là Anh Huy, rất "thiện chí" thương lượng:

"Chị gái, nếu không thì thế này đi. Sau khi trả hết nợ lần này, tôi sẽ thăng cấp cho chị thành khách hàng VIP."

Khách hàng VIP?

Tiểu Hạ nhìn người đàn ông quái gở này, trực giác cho biết hắn là một nhân vật rất phiền toái. Tên Anh Huy còn lại giống như một nhân viên chuyên nghiệp, nhiệt tình 'chào hàng':

"Khách hàng VIP là những người đã vay trên 100 triệu mới được vào. Nhưng, tôi có thể phá lệ cho bà, sau khi bà trở thành khách hàng VIP rồi, sẽ có rất nhiều điều tốt. Ví dụ như, khi đến đòi nợ, sẽ không dùng sơn nước làm cho các nơi loang lổ, rất khó rửa sạch, mà sẽ dùng cái này."

Tên anh Huy vừa nói, vừa mở 'túi công văn' lấy ra một tập tài liệu, sau đó mở ra, lấy tờ giấy được gấp bên trong, đưa cho mẹ Tiểu Hạ.

Tiểu Hạ liền đoạt lấy, mở ra xem. Tờ giấy được mở ra, bên trong là những dòng chữ màu đỏ, đủ các loại từ ngữ uy hiếp. Tiểu Hạ nắm chặt tờ giấy trong tay, tức giận đến run bần bật.

Tên anh Huy vẫn không để ý đến sự tức giận của Tiểu Hạ, lại tiếp tục "chào hàng":

"Bà nghĩ xem, dùng cách này, không chỉ có bảo vệ môi trường, mà về phương diện làm sạch cũng rất dễ dàng, còn nữa..."

"Đủ rồi!"

Tiểu Hạ không thể nhịn được, hét to một tiếng. Người đàn ông này thật kinh khủng. Nghe hắn nói chuyện, có một loại áp lực tưởng như có thể đem người đang sống hù cho chết được. Cái danh hiệu "người lịch sự" này của hắn, đúng ra phải đổi thành "khẩu phật tâm xà" mới đúng.

"Em gái, em có ý kiến hay đề xuất gì sao? Rất hoan nghênh em góp ý. Ta đại diện cho "bộ phận dịch vụ" chân thành lắng nghe.

Tên Anh Huy tươi cười nói. Tiểu Hạ lạnh lùng hỏi:

"Nói đi, rốt cuộc muốn bao nhiêu nữa?"

Anh Huy nghe xong, khuôn mặt nho nhã, lịch sự thoáng qua một nụ cười thu hoạch:

"Trong vòng 3 ngày, giao đủ năm nghìn vạn, gốc và lãi toàn bộ xóa hết."

"Ngươi!"

Tiểu Hạ không dám tin nhìn hắn, mà hắn còn lại vội vàng cười nói:

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội. Ta không có "công phu sư tử ngoạm" a. Bởi vì mẹ em trước kia cũng mượn qua tiền của "Hổ Môn", nhưng lại bỏ chạy, bây giờ bên "Hổ Môn" cũng đem nhiệm vụ này giao cho "Thạch Môn" chúng ta. Cho nên, dĩ nhiên phải nhiều như thế rồi."

Hổ Môn? Thạch Môn?

Những cái tên khó hiểu này, Tiểu Hạ chẳng biết gì cả. Nhưng lại nghe rõ ràng, người đàn bà này có món nợ với bọn họ. Mẹ Tiểu Hạ nhìn thấy ánh mắt chỉ trích của con, vội vàng quỳ gối trước mặt Anh Huy nói:

"Đó là việc xảy ra rất lâu rồi, huống hồ tôi chỉ mượn có năm mươi vạn mà thôi."

Anh Huy gật đầu nói:

"Đúng vậy, bà cũng biết đó là việc rất lâu rồi. Nhưng lãi suất cao cũng không phải phạm tội, quá thời gian cũng không sao cả. Vay nặng lãi thời gian càng lâu, lãi suất càng cao. Cho nên..."

"Cút!"

Tiểu Hạ lại một lần nữa rống lên. Nghe người đàn ông này nói thêm câu nữa, bọn họ sẽ nổi điên mất. Mà tên Anh Huy cũng không tức giận, cười nói:

"Được. Đây là danh thiếp của ta. Có việc cần cố vấn, hoặc không trả được tiền, cần giúp đỡ, đều có thể liên lạc với ta. Quấy rầy rồi, hẹn gặp lại."

Tiểu Hạ nhìn tờ danh thiếp trên bàn, muốn cầm lên xé rách cho rồi. Nhưng, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

'Có việc cần cố vấn, hoặc là không trả được tiền, cần giúp đỡ, đều có thể liên lạc với ta.'

Bởi vì câu nói này, Tiểu Hạ đè xuống xúc động muốn xé nát tờ danh thiếp ra. Không trả được tiền có thể nhờ giúp đỡ được sao? Vừa nghĩ đến đây, liền lộ ra nụ cười châm chọc. Mình thật sự là điên rồi, sao có thể tin được lời nói của loại người như thế chứ!

Ba ngày, năm nghìn vạn!

Tiểu Hạ bây giờ khóc cũng không được, cô chỉ muốn cười. Nếu không qua được ải này, như vậy, nhân tiện tận dụng thời gian còn lại này, hiếu thuận với ba vậy.

Sáng sớm, Tiểu Hạ thức dậy làm bữa sáng cho cha mẹ. Cô biết, tâm nguyện lớn nhất của cha là cô có thể tha thứ cho mẹ. Mặc dù, có chết cô cũng không làm được, nhưng, nếu như cuộc sống thật sự chỉ còn có ba ngày, cô bằng lòng để mình chịu uất ứ, chỉ cần cha có thể vui vẻ.

Sau khi ăn sáng xong, Tiểu Hạ rửa sạch sẽ lớp sơn trên tường đi, sau đó dọn dẹp lại nhà cửa. Dọn dẹp sạch sẽ xong, ngồi trên ghế sa lon xem TV cùng cha mẹ. Giữa trưa lại đi nấu cơm, ăn xong, ngủ trưa hai tiếng, sau đó đi giặt quần áo. Giặt xong, lại đi chợ mua đồ ăn, chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn, mời Vô Ưu đến ăn.

...

"Ha ha, Tiểu Hạ, cô không có chuyện gì chứ?"

Buổi tối Vô Ưu đến nhà Tiểu Hạ, nhìn nhà cửa sạch sẽ, rực rỡ hẳn lên, người cũng nhẹ nhõm hẳn. Tiểu Hạ còn lại cười nói:

"Đúng vậy, không có chuyện gì nữa. Tất cả đều đã qua, cho nên, tôi mới mời cô đến, để cám ơn cô."

Tiểu Hạ vừa nói, vừa thân mật cầm tay Vô Ưu.

Vô Ưu nhìn dáng vẻ khách sáo của Tiểu Hạ, ngượng ngùng cười nói:

"Hắc hắc. Bạn bè mà, cần gì phải so đo như vậy."

Tiểu Hạ nghe Vô Ưu nói xong, cũng lập tức cười nói:

"Đúng vậy, cô là bạn tốt nhất của tôi. Tôi không cần phải khách sáo với cô. Đến đây, tôi kính cô một ly. Tất cả sự biết ơn, áy náy của tôi đối với cô, đều ở trong ly rượu này. Uống hết ly rượu rượu này, mọi chuyện đều là quá khứ."

"Không cần phải nói phức tạp như vậy, tôi thấy loạn hết lên rồi. Vì "tình bạn" của chúng ta, cụng ly nào."

Vô Ưu nhìn Tiểu Hạ trong lòng có rất nhiều cảm xúc, liền dùng hai chữ "tình bạn" để nói thay tất cả. Tiểu Hạ còn lại cũng cười hưởng ứng nói:

"Đúng vậy, vì tình bạn cụng ly!"

Sau khi nói xong uống một hơi cạn sạch.

"Cha mẹ, con cũng kính các người một ly, mọi người sau này phải sống tốt. Phải sống thật tốt."

Tiểu Hạ nói xong, lại uống một hơi cạn sạch. Sau đó, thấy ánh mắt lo lắng của Vô Ưu, cười giải thích:

"Tôi vui mừng quá, có chút kích động rồi."

Lúc này Vô Ưu mới yên tâm, thành thật nói:

"Kích động cũng không được như vậy nha, hại tôi cảm thấy lo lắng."

Tiểu Hạ đối với sự mẫn cảm của Vô Ưu, cảm thấy khó tin. Nhưng lại vội vàng cười khỏa lấp:

"Không có chuyện gì rồi. Vui quá bị mất kiểm soát thôi. Haha. Uống nào, hôm nay không say không về!"

"Không say không về!"

...

Ngày này, hai người đều uống hơi nhiều. Nhất là Tiểu Hạ, say đến bất tỉnh nhân sự!

"Đáng chết thật, đầu sắp nổ tung rồi, khát nước quá!"

Hai giờ đêm, Vô Ưu khó chịu tỉnh dậy. Sau đó bò người ra khỏi phòng, đi tìm nước uống.

"Ô ô, đều là tôi không tốt. Tôi lo lắng cho Tiểu Hạ quá. Con bé nói, không cần chúng ta bận tâm, nhưng năm nghìn vạn, nó chỉ là một đứa bé, phải làm sao bây giờ hả? Trong vòng 3 ngày, nó đi chỗ nào tìm được năm nghìn vạn chứ? ..."

Nghe thấy có giọng nói, đầu Vô Ưu có chút không phản ứng kịp. Sao lại có người đến nhà mình khóc vậy? Vô Ưu phải nghĩ một lúc mới biết được đã xảy ra chuyện gì. Cũng hiểu rõ, đây là nhà Tiểu Hạ, không phải là nhà mình. Nhưng, năm nghìn vạn là chuyện gì nhỉ? Không phải đã trả hết nợ rồi sao? Sao lại lòi ra một cái năm nghìn vạn nữa? Sao không nghe thấy Tiểu Hạ nói gì?

Vô Ưu mang theo nghi vấn, dùng tay đẩy nhẹ cửa phòng cha mẹ Tiểu Hạ ra.

"Hả! Vô Ưu, sao cháu lại tỉnh dậy?"

Vô Ưu đột nhiên xông vào làm cha mẹ Tiểu Hạ hết hồn. Mà Vô Ưu còn lại nói:

"Cháu khát nước, cho nên dậy tìm nước uống."

Mẹ Tiểu hạ vội vàng đứng lên nói:

"Bác đi cùng cháu."

Lúc đi tới cửa, Vô Ưu liền giữ bà ta lại, ánh mắt lóe sáng nhìn bà hỏi:

"Hai người nói gì cháu nghe thấy hết rồi. Năm nghìn vạn là chuyện gì vậy?"

Mẹ Tiểu Hạ nhìn về phía chồng cầu cứu. Cha Tiểu Hạ cười nhạt, chân tình nói:

"Vô Ưu à, cháu là một đứa bé tốt. Bác không phải muốn giấu diếm cháu, nhưng, Tiểu Hạ không muốn để cháu lại phải lo lắng. Chuyện này, cháu không cần phải lo lắng đâu. Cháu yên tâm, bác là người chủ gia đình, sẽ không để cho bọn họ phải chịu khổ."

Cha Tiểu Hạ nói chuyện, ánh mắt hiện lên tia kiên định, như là đã quyết tâm phải làm thế nào rồi vậy.

"Vô Ưu, chuyện này, nguyên nhân từ bác mà ra. Bác sẽ xử lý tốt chuyện này. Cháu không cần phải bận tâm."

Vẻ mặt mẹ Tiểu Hạ cũng dứt khoát. Vô Ưu nhìn bọn họ, biết bọn họ thật lòng không muốn mang thêm phiền toái đến cho mình, nên vừa cười vừa nói:

"Vâng. Cháu yên tâm rồi. Cháu tin hai bác sẽ xử lý tốt."

Sau khi nói xong, giống như tò mò hỏi thăm:

"Không phải là rõ ràng đã trả tiền rồi sao? Sao lại lòi ra năm nghìn vạn nữa, còn có, trong vòng 3 ngày phải trả là sao ạ?"

Vô Ưu nói rõ ràng là muốn dò xét thật giả, chỉ cần hơi để ý một chút cũng có thể nhìn ra ý định của Vô Ưu rồi. Nhưng, cha mẹ Tiểu Hạ đều đang rối mù, cũng không để ý được nhiều đến như vậy. Hơn nữa, trong mắt bọn họ, Vô Ưu chỉ là một đứa bé đơn thuần, không có tâm tư, cho nên, liền đem chuyện hôm nay nói hết cho cô nghe.

"Oh, cháu đi uống miếng nước rồi đi ngủ đây. Bác trai, bác gái ngủ ngon."

Vô Ưu sau khi chào xong, nước cũng không uống liền trở về phòng. Thì ra cô vừa mới ngủ chung với Tiểu Hạ, thế mà một chút cảm giác cô cũng không có. Vô Ưu nhìn Tiểu Hạ ngủ không ngon giấc, hơn nữa, trong mộng còn rơi lệ. Lòng cô đau vô cùng, thầm hạ quyết tâm, nhất định trong vòng 3 ngày, sẽ vay được 5 ngàn vạn, giúp Tiểu Hạ vượt qua cửa ải khó khăn này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chuyện của Tiểu Hạ (3)

Vô Ưu nằm không ngủ được lật qua lật lại. Nghĩ đi nghĩ lại, nước xa không cứu được lửa gần, cho nên, không thể làm gì khác hơn là "ra tay" với một người khác. Đương nhiên, cái người vừa mới "hẹn hò" với cô - Nhạc Khải - chính là con cừu non béo tốt được cô cho vào tầm ngắm, chờ làm thịt rồi.

"Vô Ưu, dậy ăn sáng nào."

Tiểu Hạ thức dậy rất sớm, sau khi làm bữa sáng xong, gọi Vô Ưu dậy ăn cơm. Vô Ưu nói với Tiểu Hạ:

"Cho tôi mượn bộ quần áo nha, hôm nay tôi có hẹn."

Cô không thể để nguyên bộ đồ đã mặc hai ngày này đi được. Hơn nữa, nếu về qua nhà thì sẽ bị trễ mất. Vô Ưu lúc này rất sốt ruột, chỉ muốn thật nhanh đến cuộc hẹn để mượn tiền.

Tiểu Hạ mở tủ quần áo, lấy ra những bộ đồ mình thích nhất:

"Cô xem thích bộ nào."

"Oa, Tiểu Hạ, quần áo của cô thật đẹp a."

Vô Ưu nhìn đống quần áo, không nhịn được, mở to hai mắt hỏi. Tiểu Hạ cười giải thích nói:

"Đây đều là quần áo tôi mua ở nước ngoài, lúc đi học đó. Chắc là vẫn chưa bị lỗi thời."

Mua khi đang học tại Pháp. Thảo nào…

Vô Ưu nhìn không biết chọn bộ nào. Tiểu Hạ chọn cho cô một chiếc quần short màu trắng, kết hợp với cái áo màu tím nhạt. Chiếc áo chất lụa mỏng rủ xuống, bên trên có một chiếc nơ hình con bướm. Vô Ưu mặc vào, cả người trông rất mát mẻ, đáng yêu. Khiến người khác vào thấy sáng ngời.

"Thế nào? Rất đẹp đi?"

Vô Ưu xinh đẹp xoay một vòng, sau đó chống tay vào thắt lưng nhìn Tiểu Hạ cười hỏi. Thấy bộ dáng xinh đẹp, dễ thương của Vô Ưu, Tiểu Hạ thật lòng nói:

"Nhìn đẹp lắm, nhìn giống như cô sinh viên đại học đang trong độ tuổi thanh xuân vậy."

'Cô sắp 30 tuổi rồi nha? Mặc cái bộ này, nhìn giống như nữ sinh vậy.'

'Chị tôi sắp 30 tuổi rồi, cô giúp cô ấy chọn bộ nào cho xứng với tuổi, thành thục một chút.'

Hai người không hẹn mà nên, đều nhớ lại câu nói của Tiểu Hạ, lúc đi mua đồ lần trước.

"Ha ha."

Tiểu Hạ bật cười trước, Vô Ưu tò mò hỏi lại:

"Cô cười gì vậy?"

Tiểu Hạ mỉm cười, vừa sửa lại đầu tóc cho Vô Ưu, vừa nói:

"Tôi nghĩ lại lần trước ở khu mua sắm, là tôi không tốt."

Vô Ưu sửng sốt, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiểu Hạ, thẳng thắn nói:

"Tôi cũng có cảm giác ngày đó cô giống như là người khác vậy. Lúc đó cô làm sao vậy?"

Vô Ưu thẳng thắn, khiến Tiểu Hạ rất xúc động. Giống như trong tình yêu, trong tình bạn cũng cần có sự thật lòng, không thể để dù chỉ một hạt cát lẫn vào. Vô Ưu chọn cách thẳng thừng, điều này chứng minh, cô không muốn giữa bọn họ, có bất kỳ nghi tỵ gì.

"Vô Ưu, mặc dù tôi không có mẹ, nhưng mấy năm qua, tôi thật sự rất hạnh phúc."

Tiểu Hạ nói xong, lộ ra nụ cười thản nhiên, giống như hồi tưởng, cảm nhận hạnh phúc đó, lại giống như sầu não, lưu luyến không thôi. Vô Ưu ngồi trên ghế, nhìn Tiểu Hạ qua gương. Vẻ mặt luôn vui tươi trước giờ, lại lờ mờ hiện ra sự đơn độc. Đúng vậy, cô có thể hiểu được cảm giác của Tiểu Hạ.

Mặc dù Tiểu Hạ không có mẹ, nhưng, cô lại có người cha tốt nhất trên đời. Còn cô thì sao? Mặc dù cô không có cha, nhưng cô đã có người mẹ tốt nhất trên đời. Chỉ có điều, so với cô, Tiểu Hạ hạnh phúc hơn, ít nhất, cha của Tiểu Hạ vẫn còn có thể được làm bạn với cô ấy như trước, còn mẹ thì cũng đã trở về bên cạnh. Còn cô thì sao? Mẹ qua đời từ sớm, cha cô thì càng không cần phải nhắc tới. Có lẽ, nếu có một ngày bọn họ đứng chung một chỗ, đối mặt nhau, thì cha của cô, cũng không chắc có nhận ra cô được không nữa.

Ha ha, nhưng mà, cũng chẳng sao. Cô còn có bà nội, cả Bé Diễm nữa! Chỉ cần có bọn họ bên cạnh, cô đã cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới rồi!

Đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa Vô Ưu và Tiểu Hạ. Vô Ưu sở dĩ luôn vui vẻ, hạnh phúc, bởi vì cô có bản lĩnh tự an ủi mình. Cô cũng có đau buồn, nhưng, rất dễ dàng lấy lại thăng bằng. Còn Tiểu Hạ, mặc dù cũng trải qua hoàn cảnh tương tự Vô Ưu, cũng tự nhìn thấu rất nhiều sự tình, nhưng, năm tháng trôi qua không có nghĩa là tang thương. Cô kiên trì không khóc, không rơi lệ, cũng không có nghĩa là thật sự kiên cường.

Tiểu Hạ tiếp tục chải đầu cho Vô Ưu, động tác vô cùng dịu dàng, hết sức chuyên tâm. Giống như làm để tiễn biệt lần cuối vậy, vô cùng lưu luyến. Cô vừa chải đầu, vừa nhẹ nhàng nói với Vô Ưu:

"Tôi vẫn cho rằng, điều bất hạnh duy nhất của tôi chính là mẹ. Mẹ đã làm xáo trộn cuộc sống của tôi. Nhưng, bây giờ tôi mới hiểu được, tôi cũng đã từng là một người con gái xấu xa."

Vô Ưu không ngắt lời cô, trong lòng nghĩ, cô nói ra được có thể sẽ thoải mái hơn. Cho nên, Vô Ưu chỉ im lặng lắng nghe, không nói gì.

"Lần đầu tiên nhìn thấy tổng giám đốc tôi đã yêu. Lúc đó là thực lòng rung động, có sự e lệ, có sự vui mừng, có cả hồi hộp. Nhưng, khi tôi biết tổng giám đốc thích cô, tôi bắt đầu thấy ghen ghét!"

Tổng giám đốc thích cô? Sau có thể như thế được? Vô Ưu nghe Tiểu Hạ nói, trong lòng đầy kinh ngạc. Tiểu Hạ vẫn tiếp tục nói:

"Hiện tại, có thể tôi vẫn còn thích tổng giám đốc, bởi vì, anh ấy là người đầu tiên cho tôi cảm giác rung động."

Sau khi cười chua sót, lại tiếp:

"Vô Ưu, xin lỗi cô. Tôi bây giờ mới phát hiện, trên thế giới này, người tôi không nên làm tổn thương nhất chính là cô. Nếu như có thể, tôi muốn đem toàn bộ hạnh phúc của tôi cho cô. Để cô mãi mãi là một thiên thần hồn nhiên nhất, vui vẻ nhất."

Vô Ưu không biết Tiểu Hạ định làm gì, nhưng, có một dự cảm xấu. Cô không muốn không khí trở nên nặng nề, nên cười to một tiếng, ánh mắt khoa trương nhìn nhìn Tiểu Hạ nói:

"Oa, Tiểu Hạ, cô nói chuyện thật hay nha. Có thể đi làm diễn viên được đó!"

"Ha ha. . ."

Tiểu Hạ cúi đầu cười yếu ớt, sau đó nói:

"Đúng vậy a. Thì ra tôi còn có năng khiếu này. Thật đáng tiếc, không gặp cô sớm hơn. Biết cô từ sớm, tôi sẽ nghe theo cô đi học diễn xuất rồi. Nói không chừng, bây giờ có khi đã trở thành ngôi sao rồi nha!"

Là nói giỡn không sai, nhưng trong ánh mắt thật sự lại có một cảm giác tiếc nuối.

"Đẹp quá, ha ha. Tiểu Hạ, cô còn dám nói tôi giống như một bà cô sắp 30 tuổi nữa không. Mở to hai mắt mà nhìn a, một cô gái đang tuổi thanh xuân cực kỳ xinh đẹp đó."

Vô Ưu vừa nói, vừa trưng ra vẻ đáng yêu. Tiểu Hạ nhìn chằm chằm vui vẻ. Vô Ưu vừa soi gương, vừa đưa tay lên làm dáng, miệng không ngừng líu lo, tự ngây ngất chính mình:

"Tôi thật sự nghi ngờ, mình có phải là tiên nữ giáng trần không a. Cô nghĩ thử xem, là cô nói đó, tôi sắp 30 tuổi rồi, sao lại có thể xinh đẹp như vậy. Nhìn mặt tôi này, da trắng nõn, mịn màng, lại nhẵn bóng. Nhìn dáng người nữa nè, cũng lả lướt đó chứ. Có điểm nào giống như đã sinh con chứ. Tôi càng nhìn càng thấy mình thật sự rất hoàn mỹ nha. Ông trời đúng là không tệ với tôi. Lần này tôi ra ngoài, nói không chừng còn có thể mê hoặc mấy cậu nam sinh a..."

"Ha ha, ha ha. Vô Ưu, cô đúng là một kẻ dở hơi!"

Tiểu Hạ bị bộ dáng khoa trương của Vô Ưu chọc cho cười vui vẻ. Đến lúc này, còn có thể làm cho cô cười được, e rằng, cũng chỉ có Vô Ưu mới có bản lĩnh này thôi. Vô Ưu rốt cục cũng nhìn thấy nụ cười thật sự của Tiểu Hạ, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười vui vẻ. Trong lòng càng hăng hái hơn, để Tiểu Hạ có thể tiếp tục có được tiếng cười vui vẻ này, càng cố gắng.

Mẹ Tiểu Hạ ở ngoài, nghe thấy tiếng cười của con gái, trên mặt cũng xuất hiện vẻ kiên định giống như Vô Ưu.

...

Vô Ưu sau khi đi tới Quảng trường thời đại - nơi hẹn với Nhạc Khải, liếc mắt đã thấy Nhạc Khải. Trên người anh mặc chiếc áo phông không tay, kết hợp với một cái quần thời trang. Tóc anh giống như vừa mới làm, bồng bềnh, tự do mà chững chạc. Cả người nhìn rất đẹp trai, tỏa sáng như ánh mặt trời vậy. Các cô bé nữ sinh đi ngang qua, đều không nhịn được liếc trộm, người thì thầm bàn tán, người thẹn thùng cúi đầu, sau đó mới lưu luyến rời đi.

Tên nhóc này lại phóng điện loạn lên rồi.

Vô Ưu lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Khải, đã không vừa mắt với ánh mắt đa tình của anh rồi. Bây giờ lại thấy bộ dáng gặp ai cũng cười, giống như người yêu của anh, càng nhận định anh chính là một tên hoa hoa công tử chính cống.

Để tránh việc anh gây thêm tai họa cho các nữ sinh, Vô Ưu quyết định đến đưa cái mầm tai họa này đi. Nhưng, đúng lúc này, nhìn thấy một đôi vợ chồng trẻ đi tới chỗ Nhạc Khải. Sau đó, người đàn ông bắt tay Nhạc Khải, rồi nói chuyện rất tự nhiên. Xem ra chắc là người quen rồi.

Chờ lát nữa rồi đi qua vậy.

Vô Ưu tế nhịn không đi qua đó quấy rầy, bỗng nhiên có cảm giác có người đang kéo kéo áo cô. Cô tò mò cúi đầu nhìn xuống, liền thấy một cậu bé trạc tuổi Nhạc Diễm, đang ngẩng đầu mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn cô.

"Cực cưng, sao con lại ở đây một mình a?"

Vô Ưu ngồi xổm xuống, lấy tay bẹo bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cậu bé. Trong lòng có chút cảm thán, đều là trẻ con như nhau, sao Bé Diễm lại chẳng đáng yêu như thế này. Cậu bé này mới thú vị làm sao, không những không để ý việc cô bẹo bẹo má nó, còn dùng giọng non nớt nói:

"Chị xinh đẹp."

E rằng, không có người phụ nữ nào, khi nghe thấy lời khen ngây thơ này mà không vui vẻ. Vô Ưu càng không nhịn được bật cười to. Vừa cười, vừa nói:

"Ha ha... Cực cưng nhỏ, ta thật sự yêu con chết mất. Ha ha..."

Tiếng cười của Vô Ưu, thu hút tất cả ánh mắt của những người gần đó. Bao gồm cả Nhạc Khải và đôi vợ chồng kia.

"Ah, Tiểu Hoàn. Sao con cứ chạy lung tung vậy."

Sau khi hai vợ chồng nhìn thấy cậu nhóc kia, người vợ vội vàng đi tới. Nhìn chắc là mẹ của cậu bé. Nhưng, mẹ cậu bé lôi thế nào, cậu bé cũng không đi. Ngược lại, còn chui tọt vào lòng Vô Ưu, vừa rúc vừa nói:

"Chị ôm, chị ôm. Tiểu Hoàn muốn chị."

Người mẹ nhìn đứa con không chừa chút nào mặt mũi cho mình, cười xấu hổ với Vô Ưu. Sau đó, lại tiếp tục cố gắng kéo cậu bé ra. Cậu bé giống như đã quen biết Vô Ưu, sống chết cũng không chịu buông, làm người mẹ mồ hôi cũng chảy ra rồi.

"Không sao đâu, để em ôm cậu bé qua đó cho."

Vô Ưu không ngờ rằng, có lúc mình cũng được hoan nghênh đến như vậy. Cô ôm lấy cậu bé, đi về phía Nhạc Khải...

Nhạc khải đã đợi ở đây từ sớm. Phải công nhận anh chính là một người tình lý tưởng. Nguyên tắc của anh là không đến muộn. Đương nhiên, cũng chưa có người phụ nữ nào thực sự để anh phải chờ đợi. Nhưng, bây giờ, Vô Ưu chính là ngoại lệ.

Lần đầu tiên, đến muộn. Lần thứ hai, vẫn đến muộn.

Ngay lúc anh định gọi điện cho cô, thì gặp người anh học cùng trường trước kia. Mấy năm không gặp, học trưởng cũng đã có sự nghiệp của riêng mình, cũng đã có vợ, có con. Lúc học trưởng muốn giới thiệu con với anh, lại không nhìn thấy con đâu. Đúng lúc đó, phía sau truyền đến tiếng cười hồn nhiên, vui vẻ.

Áo màu tím nhạt. Quần short màu trắng. Dưới chân là đôi giày vải hình hoạt hình. Trên đầu đội một chiếc mũ màu trắng. Trên mặt mang một chiếc kính thật to, che khuất hơn nửa mặt.

Chỉ nhìn thoáng qua, căn bản sẽ cho rằng, đây là một cô bé nữ sinh xinh đẹp. Nhưng, đó chính là sai lầm khi nhìn vẻ ngoài.

Nhạc Khải sau khi nghe thấy tiếng cười quen thuộc, chỉ biết đó là Vô Ưu. Đối với bộ trang phục vượt mức hiệu quả của cô, anh cũng chỉ có thể dùng từ 'quá đẹp' để hình dung. Hơn nữa, trong lòng lại nảy sinh một nghi vấn. Cô rốt cuộc là bao tuổi hả? Cô mặt lễ phục dạ hội, có khí chất mê người của người phụ nữ 25-26 tuổi. Mặc bộ đồ công sở, lại như một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học. Bây giờ, cô thậm chí, nhìn so với sinh viên đại học còn ngây thơ hơn.

"Tiểu Hoàn, lại đây nào."

Vô Ưu sau khi ôm tên nhóc kia tới nơi, cha cậu bé gật đầu với Vô Ưu, sau đó nói giọng nghiêm khắc ra lệnh cho cậu bé. Vỏ quýt dày có móng tay nhọn! Bây giờ cậu nhóc sợ cha, cho nên quyệt cái miệng nhỏ nhắn, vươn tay về phía mẹ.

Nhạc Khải thừa dịp nháy nháy mắt với Vô Ưu. Đối với sự 'phóng điện' của anh, Vô Ưu cũng không thèm nể mặt, le lưỡi lại!

"Tiểu Hoàn, nói con đó!"

Cha cậu bé lại gây khó dễ, Tiểu Hoàn đành nhìn Nhạc Khải ứng phó, nói to rõ ràng:

"Chào chú ạ."

Nhạc Khải thấy cậu bé chỉ liếc mắt nhìn mình một cái, xong lại nhìn Vô Ưu, cảm thấy hơi xấu hổ, sờ sờ mũi. Anh còn tưởng rằng, mình là người đàn ông đẹp trai hoàn mỹ, ai gặp cũng thích, hoa thấy cũng phải nở rộ. Lại không ngờ, tên tiểu quỷ này, không để cho anh chút mặt mũi nào.

"Chúng tôi còn có việc, đi trước đây."

Nhạc Khải cũng không muốn lãng phí thời gian hẹn hò, khó khăn lắm mới có được, ở chỗ này. Cho nên, đặt tay lên vai Vô Ưu, ngầm ám chỉ với mọi người, quan hệ của anh với cô. Học trưởng Nhạc Khải cũng là người thông minh, nên đương nhiên hiểu được, cười sảng khoái nói:

"Kết hôn nhớ gửi thiệp cho tôi nha."

Nhạc Khải đương nhiên hiểu được ý tứ của học trưởng, nhưng, không những không cảm thấy không được tự nhiên, mà nghe thấy thế, trong lòng lại cảm thấy rất thoải mái. Cho nên lúc này liền trả lời:

"Dĩ nhiên rồi."

Tiểu tử thúi, dám chiếm tiện nghi của lão nương!

Vô Ưu nhìn vẻ mặt mập mờ của Nhạc Khải, thật muốn trước mặt mọi người nói không biết anh, hoặc là hô to 'dê xồm' cho anh mất mặt. Nhưng, lại nghĩ tới hôm nay còn có chuyện quan trọng cần nhờ vả, cho nên đành chịu đựng, để cho anh chiếm chút tiện nghi!

"Kết hôn? Con cũng muốn kết hôn. Chị ơi, chị kết hôn với Tiểu Hoàn được không?"

Vốn là nên nói lời từ biệt, lại không ngờ lúc này tên nhóc kia lại phát ra một câu kinh người đến như vậy. Vô Ưu nhìn Nhạc Khải cầu cứu. Cả đời cô, lần đầu tiên được người ta cầu hôn, nhưng lại là một tên tiểu quỷ. Cô thật sự không biết trả lời như thế nào. Nhạc Khải nhân cơ hội này lợi dụng, vừa ôm chặt Vô Ưu hơn, vừa nói với tên nhóc kia:

"Tiểu Hoàn, con còn quá nhỏ a."

Tiểu Hoàn sau khi cúi đầu tự hỏi một chút, liền nói:

"Con có tiền a. Chị ơi, chị gả cho em đi. Em có thể cho chị rất nhiều tiền, chị có thể mua được rất nhiều, rất nhiều đồ tốt."

Tiền?!

Tên nhóc vừa nói xong, Vô Ưu không nhịn được nhíu nhíu mày. Một cậu nhóc ngây thơ như thế, sao lại có thể dạy giỗ thành như vậy đây? Vẻ mặt Nhạc Khải cũng giống Vô Ưu. Mà sắc mặt cha mẹ Tiểu Hoàn cũng cực kỳ khó coi. Xem ra bọn họ cũng biết được suy nghĩ lệch lạc của cậu bé rồi. Điều này có thể nói là bất hạnh của bọn họ, nhưng, đứng ở góc độ khác, cũng là may mắn cho bọn họ. Ít nhất, cũng chưa đến nỗi "mất dê mới lo làm chuồng", vẫn chưa muộn để uốn nắn…

...

"Vậy, em cho chị năm nghìn vạn được không?"

Vô Ưu thấy tình huống có chút khó xử, cho nên nhìn Tiểu Hoàn cười. Tiểu Hoàn còn lại sảng khoái nói:

"Được."

Bộ dạng không chút nào chần chờ của tên nhóc, làm Vô Ưu không nhịn được bật cười. Năm nghìn vạn dễ có như vậy thì tốt rồi. Nhạc Khải lúc này đột nhiên nói một câu:

"Tiểu Hoàn. Con đừng nhìn chị ấy bây giờ xinh đẹp như thế này. Chờ sau khi con lớn lên rồi, chị ấy có thể đã thành bà già rồi đó. Con xem, giống bà lão bên kia kìa."

Nhạc Khải vừa nói, vừa chỉ một bà lão có mái tóc hoa râm, đang bước tập tễnh ở phía xa xa.

"Hả?"

Giọng nói của cậu bé rõ ràng đã không còn tình nguyện nữa. Nhạc Khải nhân cơ hội này, liền đưa ra đề nghị:

"Như thế này có được không, chúng ta sẽ sinh cho con một em gái. Chờ khi con lớn lên, em gái đó cũng sẽ lớn như chị lúc này đó. Con xem, có phải rất xứng đôi không."

Nhạc Khải vừa nói, vừa ôm Vô Ưu, để cho cậu bé nhìn. Tên nhóc kia thấy vậy, sự thất vọng trong mắt cũng biến mất, cười gật đầu nói:

"Uhm, rất xứng đôi."

"Được. Vậy quyết định như thế a."

"Uhm!"

"Vậy chờ chúng ta sinh được em gái, sẽ liên lạc ngay với con nha."

"Được ạ."

"Vậy giờ, tạm biệt nha!"

"Tạm biệt!"

Nhạc Khải sau khi hù cho tên nhóc kia một trận sững sờ, ôm Vô Ưu rời đi, phá lên cười khoa trương. Lúc này Vô Ưu mới ý thức được, Bé Diễm thông minh đến thế nào. Nếu những lời kia Nhạc Khải nói với Bé Diễm, nhất định sẽ bị Bé Diễm tặng cho hai từ 'ngu ngốc' rồi.

Vã mồ hôi. Đây chính là điều người ta hay nói mà, xinh đẹp quá cũng có mặt trái nha.

…

"Cười đủ chưa hả?"

Vô Ưu nhìn Nhạc Khải hỏi, Nhạc Khải còn lại là gật đầu. Sau đó nói:

"Đủ rồi."

Nói xong, nhìn chằm chằm Vô Ưu, nghiêm túc nói:

"Nếu tôi đã cười đủ rồi. Vậy bây giờ nói chuyện chính sự thì thế nào?"

Chính sự?

Vô Ưu có chút khó hiểu. Không biết Nhạc Khải có chuyện chính sự gì muốn nói với cô đây. Lẽ nào, sẽ không phải là đòi tiền lại đó chứ? Nghĩ vậy, Vô Ưu lộ ra vẻ mặt phòng bị. Nhạc Khải cũng không để ý, cúi đầu xuống, tháo cái kính to đùng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ra. Anh không thích nhìn cô qua kính. Cái loại cảm giác này chẳng thật chút nào.

"Vô Ưu, có phải em đang cần năm nghìn vạn không?"

Lời Nhạc Khải vừa nói ra khỏi miệng, Vô Ưu đã mở to hai mắt kinh ngạc, không dám tin, nói:

"Sao anh biết được?"

Sao biết được?

Mới vừa rồi cô còn nói với tên nhóc kia mà. Mặc dù là nói đùa, nhưng trong mắt có sự tiếc nuối, khát vọng, đều không che giấu chút nào. Anh làm sao có thể không nhìn ra được đây?

Vô Ưu thấy Nhạc Khải vẫn không trả lời, mà chỉ nhìn cô chăm chăm. Cô nuốt hai ngụm nước miếng, sau đó cẩn thận dò hỏi:

"Vậy, anh cho tôi mượn năm ngàn vạn được không?"

Nhạc Khải nghiêm túc nói:

"Được. Chỉ có điều, nếu như đó là em cần."

Trong lời nói của anh rõ ràng mang ý, không mượn hộ người khác.

"Khải, đừng như vậy mà. Mọi người đều là bạn bè. Tiểu Hạ thật sự cần sự giúp đỡ."

Vô Ưu nhìn anh năn nỉ. Nhạc Khải còn lại nói:

"Bạn bè? Vô Ưu, có phải chỉ cần là bạn bè, em sẽ đều giúp đỡ sao?"

"Đúng vậy! Nếu như anh cần giúp đỡ, tôi cũng sẽ giúp anh."

Một câu nói đơn thuần, làm cho Nhạc Khải không biết nói gì. Sau một hồi trầm mặc, anh bất đắc dĩ nói:

"Được, tôi cho vay..."

Nhạc khải còn chưa nói hết lời, điện thoại di động đã đột nhiên vang lên. Anh kinh ngạc nhận điện thoại. Điện thoại vừa được kết nối, đầu bên kia đã truyền đến giọng nói trầm thấp của cha:

"Mau quay về công ty ngay. Lập tức triệu tập cuộc họp lãnh đạo cấp cao!"

Họp lãnh đạo cấp cao? Trong ngày nghỉ?

"Cha, đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Nhạc Khải thấy tình hình gấp gáp như vậy, nghĩ nhất định đã có chuyện xảy ra. Giọng nói Nhạc Thiên Hàng hơi khàn khàn:

"Trong điện thoại không tiện nói. Con quay về trước đã."

"Vâng."

Nhạc Khải sau khi cúp điện thoại, thấy sốt ruột vô cùng, hận không thể lập tức phi ngay về xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng... Anh nhìn Vô Ưu không biết giải thích như thế nào. Vô Ưu nói:

"Anh có chuyện cứ đi trước đi. Tôi tự về được."

Nhạc Khải cười cảm kích trước sự tâm lý của Vô Ưu, sau đó liền chạy về phía bãi gửi xe. Chạy được hai bước, nghĩ đến chuyện mượn tiền, anh liền dừng lại, nói với Vô Ưu:

"Ngày mai tôi sẽ cầm chi phiếu qua cho em."

Vô Ưu nhìn Nhạc Khải cười. Không ngờ, lúc này anh đang có chuyện gấp như thế, lại vẫn có thể bận tâm đến mình. Cô vẫy tay cười nói:

"Uh, ngày mai hãy nói. Anh mau trở về đi. Lái xe cẩn thận đó."

Nhạc Khải gật đầu, lại tiếp tục chạy về phía bãi gửi xe.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trên đường đi, trong đầu Nhạc Khải cứ lởn vởn câu hỏi trên. Cũng cùng lúc này, trong phòng máy tính của 'Thạch Môn', Thạch Thiên Kình đang ngồi dựa trên ghế, nhàn nhã thưởng thức cà phê. Bên cạnh hắn là người đàn ông có khuôn mặt trắng noãn, đeo mắt kính gọng vàng, bàn tay đang múa may quay cuồng trên bàn phím. Trên màn hình hiện lên một đống số liệu xem không hiểu gì.

Người đàn ông đeo mắt kính gọng vàng, ngón tay gõ linh hoạt trên bàn phím, động tác ưu nhã giống như đang đánh đàn dương cầm vậy. Thạch Thiên Kình giống như đang thưởng thức khúc nhạc đó, vẻ mặt đầy thỏa mãn. Mãi đến khi người đàn ông đeo kính gọng vàng dừng động tác mới thôi.

"Thế nào?"

Thạch Thiên Kình mặc dù là đang hỏi, nhưng ánh mắt rõ ràng hiện lên hai chữ tự tin. Người đàn ông đeo kính gọng vàng trả lời:

"Tôi đã để anh phải thất vọng lần nào chưa?"

Nói xong, lộ ra khuôn mặt thanh tú, đối ngược hẳn với nụ cười cuồng vọng. Thạch Thiên Kình cũng không khách khí nói:

"Đương nhiên, nếu như giám đốc phòng IT ngay cả việc nhỏ này cũng làm không xong, vậy nên về nhà nghỉ ngơi được rồi."

Người đàn ông đeo mắt kính gọng vàng cười một cái, khiêu khích nói:

"Tốt nha. Anh sa thải tôi đi. Tôi về nhà mình làm tổng giám đốc."

Thạch Thiên Kình quay đầu nhìn hắn, giống như đang suy nghĩ nghiêm túc đề nghị này, cuối cùng cho hắn bốn chữ quả quyết:

"Đừng có mơ tưởng."

Nói xong, đứng lên ra khỏi phòng máy tính, đi về phòng làm việc của mình…

Nhạc Khải!

Thạch Thiên Kình ngồi trên chiếc ghế xoay của mình, nhìn tờ chi phiếu một ngàn vạn trong tay, trên mặt chỉ còn sự cuồng ngạo. Thứ hắn đã muốn có, không ai có thể ngăn cản!

...

"Nói nhỏ cho cha a. Dì Tiểu Hạ vừa mới gọi điện thoại, nói mẹ có hẹn đó. Hắc hắc, cha lo lắng, thì trở về đi."

Trong nhà Vô Ưu, Nhạc Diễm nói với người, đang lén lút gọi điện để hỏi thăm tình hình của Vô Ưu - Phương Đông Dạ. Đầu bên kia, Phương Đông Dạ liền quýnh lên, hỏi dồn:

"Sao cô ấy lại vẫn còn lui tới với người đàn bà kia. Con không biết ngăn cản mẹ lại sao?"

Đối với sự gấp gáp của Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm cười thủng thẳng nói:

"Hiện giờ con đang nghĩ, dì Tiểu Hạ được ai đó 'ưu ái' mà rất đáng thương nha. Không biết, nếu mẹ biết được người làm ra chuyện đó, thì sẽ có phản ứng gì nha. Thật, thật tò mò a."

"Nhạc Diễm!"

Trong điện thoại, Phương Đông Dạ lớn tiếng cảnh cáo đứa con quái quỷ của mình. Mà Nhạc Diễm cũng chẳng thèm bận tâm đến sự tức giận của cha, nói:

"Ai nha, trẻ con là phải dỗ dành, đừng làm con sợ, nếu không, một khi đã sợ hãi, không cẩn thận, lại không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói a."

Phương Đông Dạ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cuối cùng vẫn giống như trước, đành chịu thua nói:

"Nói đi, lần này con lại muốn cái gì?"

Nhạc Diễm sau khi nghe Phương Đông Dạ nói xong, trên mặt hiện lên nụ cười đắc ý, nói:

"Cha đừng nói như vậy nha. Giống như con đang bóc lột cha vậy."

Xí! Chẳng đúng là như thế!

Phương Đông Dạ đầu bên kia vẫn không nói gì, chờ tên nhód 'làm thịt'. Quả nhiên, Nhạc Diễm cũng không làm anh phải mỏi mòn mong chờ, tiếp theo nói:

"Con nghe nói, hãng Sony vừa cho ra một loại laptop 12 inch mới, chỉ có điều, hình như còn chưa có tung ra thị trường."

"Con thật đúng là lợi hại a!"

Phương Đông Dạ nghiến răng nghiến lợi nói. Tên nhóc này càng lúc càng quá quắt. Nhạc Diễm nịnh bợ vuốt đuôi:

"Cha nào con nấy nha."

"Cũng chỉ có lúc này mới nói ngọt như vậy a. Phương Đông Dạ ta sao lại có đứa con tham tiền như thế chứ? Thật không thể tưởng tượng được. Chắc là hôm nào ta phải đi xét nghiệm lại AND cho chắc."

Phương Đông Dạ bị con trai chèn ép, trong lòng vốn là cực kỳ khó chịu! Nhạc Diễm còn lại cười đắc ý, nói:

"Đề nghị này không tồi nha. Lát nữa mẹ về, con sẽ đề xuất với mẹ."

"Con!"

Phương Đông Dạ lại ăn thêm một cục tức nữa.

"Chúc mừng cha, mẹ đã trở về. Xem ra, cuộc hẹn đã bị hủy rồi."

Nhạc Diễm nghe thấy tiếng mở cửa, nói xong câu trên, lại vội vàng nói tiếp:

"Cứ như vậy đi, không nói chuyện nữa. Đúng rồi, không được quên cái laptop Sony của con nha. Bái bái!"

Nói xong, tự cúp điện thoại trước.

"Bé Diễm, điện thoại của ai vậy hả?"

Vô Ưu vừa mở cửa đi vào, nhìn thấy Bé Diễm cúp điện thoại, nên vừa cởi giầy, vừa thuận miệng hỏi. Nhạc Diễm cười nói:

"Gọi lộn số ạ."

Nói xong, tò mò hỏi thăm:

"Dì Tiểu Hạ nói, mẹ có hẹn với bạn, có thể tối nay không về. Sao mẹ lại về sớm như vậy?"

Nhạc Diễm vừa nói, vừa đánh giá trang phục trên người Vô Ưu. Nghĩ thầm, đúng là trên thế giới không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười. Ngay cả người có tư chất như mẹ, ăn mặc vào, cũng làm cho người ta phải kinh hỉ không thôi.

"Ha ha, Tiểu Hạ gọi điện cho con hả? Cũng là cô ấy chu đáo. Mẹ đã quên mất."

Vô Ưu nói xong, mới trả lời câu hỏi của Nhạc Diễm:

"Mẹ đi chơi cùng Khải, nhưng, hắn có chuyện nên về trước rồi."

Vô Ưu nói rất thản nhiên, nhưng lại làm cho người nghe – Nhạc Diễm hết sức để ý.

Khải? Là đàn ông đi!

Với sự hiểu biết của cậu về cha, trước khi đi, nhất định sẽ phải đem tất cả những 'mối hiểm họa' bên cạnh mẹ, xử lý gọn rồi. Ví dụ như: Chú Hoắc Lãng bị lừa sang Pháp. Ngay cả chú Phúc Thành đang ở quê, cũng không thể thoát thân, vì vườn trái cây đột nhiên có rât nhiều đơn hàng. Cha làm việc vô cùng cẩn thận như thế, sao có thể để mẹ còn cơ hội hẹn hò với đàn ông đây? Chẳng lẽ lại có cá lọt lưới!

Nhạc Diễm lúc nãy trên điện thoại nói với Phương Đông Dạ như thế, thật ra chỉ là muốn lừa cha, để xem bộ dạng cuống cuồng của cha mà thôi. Nhưng lại không ngờ, mẹ thật sự đi ra ngoài cùng đàn ông!

"Mẹ, người tên Khải là ai vậy?"

Nhạc Diễm vội vàng đi đến trước mặt Vô Ưu, hỏi dò tin tức. Tin tức này, trao đổi với cha, rất có thể sẽ được cái gì giá trị hơn đây. Nhạc Diễm đương nhiên biết, cậu muốn cái gì, Phương Đông Dạ cũng sẽ mua cho cậu. Nhưng, cậu thích tự lực cánh sinh hơn. Muốn bằng bản lĩnh của mình, có được thứ mình thích. Mà cậu bé kiên quyết cho rằng, dựa vào tin tức tình báo hay sự uy hiếp để có được, mới chính là kiếm bằng sự cố gắng của mình.

Nếu như là trước kia, chỉ cần Bé Diễm muốn nghe mẹ nói chuyện, Vô Ưu sẽ thật cao hứng. Nhưng, tối hôm qua ngủ không ngon, sáng sớm lại ngồi trên xe, giờ cô thật sự mệt muốn chết. Cho nên, không để ý hình ảnh của mình, ngáp một cái, sau đó nói:

"Mệt quá, mẹ đi ngủ đây. Trưa cũng đừng gọi mẹ dậy nha."

Nhạc Diễm vốn tưởng rằng, Vô Ưu giống như trước, chỉ là nói khoa trương như thế thôi, lại không ngờ, cô ngủ thẳng từ 9h sáng, đến tận 6h chiều vẫn chưa dậy. Kết quả, sau khi đánh thức cô dậy, ăn cơm chiều xong, lại ngủ tiếp. Bộ dạng giống như thật sự rất mệt vậy.

Vô Ưu ở nhà ngủ giống như heo; Tiểu Hạ đang cố gắng sống nốt những ngày yên bình cuối cùng của mình; Phương Đông Dạ vội vàng sai người tìm máy tính cho con; Thạch Thiên Kình còn lại ôm mỹ nhân trong lòng, hưởng thụ hơi ấm ngọt ngào, thơm mát; mà người vô tội nhất - Nhạc Khải, lại vì hệ thống máy tính của công ty đột nhiên bị người ngoài cố tình xâm phạm, mà bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

Có dấu hiệu bị xâm phạm, nhưng lại không bị hỏng hóc, hay thiệt hại gì cả. Mà những chuyên gia công nghệ thông tin của bọn họ cũng đã cho quét, kiểm tra ròng rã một ngày, nhưng vẫn không tìm ra được người xâm hại. Đành bất đắc dĩ, chỉ có thể cho chạy lại những dự án khẩn cấp, hệ thống của tập đoàn tạm thời không cho kết nối. Mặc dù làm như thế sẽ mang đến tổn thất rất lớn cho công ty, nhưng cũng chẳng còn cách nào khả thi hơn.

Không tìm được chỗ sơ hở, sửa không tốt, kẻ có ác ý bất cứ lúc nào cũng có thể xâm phạm phá hỏng được. Nếu như hệ thống bị tê liệt, đến lúc đó mới là hối tiếc không kịp!

"Hôm nay tới đây thôi. Mọi người vất vả cả ngày rồi, nên về nhà nghỉ ngơi đi."

10h tối, khi những tiếng ồn trong thành phố đã lắng xuống, Nhạc Thiên Hàng mới để các lãnh đạo cao cấp ra về. Nhạc Khải vẫn không nhúc nhích, sau khi mọi người đi rồi, mới lo lắng hỏi cha:

"Cha, cha có khỏe không?"

Vẻ mặt Nhạc Thiên Hàng mệt mỏi nhìn Nhạc Khải nói:

"Uh, cha vẫn tốt. Chúng ta về nhà thôi, ngồi xe của con đi."

...

"Sáng sớm con đã đi đâu mà không thấy mặt vậy? Lại còn ăn mặc như thế này nữa? Con đi hẹn hò sao?"

Nhạc Thiên Hàng cười hiền lành nhìn Nhạc Khải. Nhạc Khải vui vẻ nói:

"Có thể coi là thế. Nhưng, không ngờ vừa mới gặp mặt, công ty đã liền xảy ra chuyện lớn như vậy rồi. Cha, cha nói người nào làm chuyện này đây? Con thấy không giống như là cố tình tới phá, mà giống như là trêu đùa vậy. Người xâm phạm còn cố tình để lại dấu vết, giống như tuyên bố với mọi người, tôi đã dạo qua đây vậy!"

"Cha cũng có suy nghĩ đó. Chỉ có điều, cụ thể như thế nào, cứ giao cho các chuyên gia công nghệ thông tin đi."

Nhạc Thiên Hàng nói xong, lại vòng vo, quay về đề tài trước:

"Nhạc Khải à, con cũng không còn nhỏ nữa. Đến lúc tìm một cô gái phù hợp rồi. Nếu như thấy người hôm nay được, hôm nào tiện thể đưa về nhà để cha với mẹ xem mặt được không."

"Ha ha, nếu như cô ấy đồng ý, con nhất định sẽ đưa cô ấy về cho hai người xem mặt. Mẹ có thích hay không, con không dám chắc, nhưng con đảm bảo là cha sẽ thích."

Nhạc Khải nói, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc. Nhạc Thiên Hàng nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt con, trong lòng cảm thấy rất vui mừng, con ông lần này thật sự đã yêu rồi.

"Cha, cha có thể cho con mượn năm nghìn vạn được không!"

Nhạc Khải do dự, không biết có nên hỏi vấn đề này không. Hệ thống của tập đoàn đang ngừng kết nối. Dựa theo quy định của công ty, trong khoảng thời gian ngắn này, sẽ không động chạm đến tiền quỹ. Cho nên, nếu không phải là nhu cầu cấp bách, thì chỉ có thể nghĩ biện pháp khác mà thôi. Anh vừa mới về nước, cũng chưa biết được nhiều người. Nếu như muốn vay tiền, phương pháp tối ưu nhất, chính là hỏi người cha luôn luôn quan tâm và hiểu mình nhất này rồi.

Nhạc Thiên Hàng rất muốn chấp nhận yêu cầu của Nhạc Khải, bởi vì ông hiểu rất rõ con trai mình. Nếu như không phải có việc cấp bách, chắc chắn sẽ không mở miệng hỏi mình. Nhưng, ông cũng chẳng có cách nào, bởi vì, toàn bộ tài chính trong nhà, đều do vợ ông – Hạ Mỹ Hà nắm giữ.

"Cha sẽ về nói với mẹ con giúp con."

Nhạc Thiên Hàng hiền lành nói. Nhưng câu này lại làm cho Nhạc Khải cảm thấy rất khó tiếp nhận. Anh biết mẹ là người vừa độc tài, vừa ngang ngược, nhưng lại chưa từng nghĩ tới, cha ngay cả năm nghìn vạn, hay là ít hơn đó cha cũng không có. Nhạc Khải nhìn cha lộ ra ánh mắt đau lòng, nói:

"Để tự con nói với mẹ là được rồi."

"Cũng được."

Mặc dù nói thì dễ, nhưng trong lòng Nhạc Thiên Hàng cũng rất phiền hà. Ông muốn giúp đỡ con, nhưng cũng hiểu được, nếu như muốn hỏi tiền, thì con hỏi tuyệt đối sẽ dễ hơn ông. Nghĩ đến tình cảnh của chính mình, ánh mắt ông tràn đầy ưu thương. Nhưng, rất nhanh, ông liền mượn cớ nhắm mắt dưỡng thần, để che dấu sự đau xót đầy trong ánh mắt.

...

8h! 9h! 10h! 11h!.

Sáng 8h Nhạc Khải đã ra khỏi giường, bắt đầu chờ mẹ tỉnh dậy. Nhưng, đợi đến 12h trưa, mẹ vẫn chưa tỉnh. Nhạc Khải sốt ruột đi qua đi lại. Mặc dù anh không muốn cho Tiểu Hạ mượn tiền, nhưng lại không thể không giúp Vô Ưu. Anh cũng không muốn Vô Ưu vì vay tiền, mà sẽ đi đáp ứng điều kiện gì đó của người khác. Anh biết rõ, không phải ai cũng có thể quân tử như anh.

1h! 2h! 3h!

"Tiểu Nại, phu nhân rốt bao giờ mới tỉnh dậy hả?"

Nhẫn nại đến cực hạn rồi, Nhạc Khải không nhịn được lớn tiếng gào lên.

"Tiểu khải, mẹ bình thường dạy con như vậy sao? Quát tháo ầm ĩ, còn ra cái thể thống gì nữa!"

Một tiếng nói lạnh như băng từ trên lầu truyền xuống, trong giọng nói đều là sự uy nghiêm. Nhạc Khải vội vàng thu lại sự phiền não trên mặt, cố nặn ra một nụ cười lấy lòng, ngẩng đầu nhìn mẹ đã được trang điểm tinh xảo cười. Hơn nữa, còn vội vàng chạy lại, thân mật dìu mẹ.

"Mẹ đến đây, ngồi đi nào."

Nhạc Khải dịu dàng, khiến Hạ Mỹ Hà rất vừa lòng. Trong cái nhà này, bà thích nhất chính là người con trai nhanh nhảu, biết làm cho bà vui này. Không giống như cái ông chồng lòng đã chết kia, cả ngày cũng không thèm liếc mắt nhìn bà lấy một cái. Cũng không như con nha đầu chết tiệt kia, cứ như là vừa sinh ra, nó đã có cừu oán với bà vậy. Vừa thấy mặt, ngoại trừ cãi lộn ầm ĩ ra, thì chả nói gì cả.

Hạ Mỹ Hà sau khi ngồi xuống, cười hỏi:

"Cha con hôm qua có nói với ta, con có bạn gái rồi. Tên cô ấy là gì? Là thiên kim tập đoàn nào hả?"

Ách?

Nhạc Khải vừa nghe đến câu này, đã có chút đau đầu. Thiên kim tập đoàn nào chứ. Vô Ưu sao có thể là tiểu thư nhà nào được. Nếu thế, thì cũng không thể hết lần này đến lần khác mượn tiền anh rồi. Nhạc Khải im lặng, đổi lại làm cho Hạ Mỹ Hà khó chịu nhìn chằm chằm anh, sau đó nói:

"Như thế nào? Con có thể nói cho cha con nghe, lại không thể nói với mẹ?"

Nhạc Khải vừa nghe câu này đã biết, 'Từ Hi lão Phật gia' lại muốn tức giận rồi. Bởi vì điều bà khó chịu nhất chính là, em gái rất thân thiết với cha, nhưng chỉ cần nhìn thấy bà đã cãi lộn rồi.

"Mẹ, sao có thể như thế được. Mẹ là người thân nhất của con."

Nhiều năm trôi qua, Nhạc Khải vì sự hòa thuận của gia đình, mà những lời nịnh hót, dụ dỗ cho 'lão phật gia' vui vẻ, đã được anh dày công tôi luyện thành công phu rồi. Cho nên, chỉ cần mở miệng là có thể làm cho Hạ Mỹ Hà vui vẻ rồi. Nhìn nụ cười đã xuất hiện trên mặt 'lão Phật gia', anh vội vàng nhân cơ hội nói:

"Cô ấy tên là Vô Ưu. Về phần thân thế, vì vừa mới quen chưa được bao lâu, nên con cũng chưa có cơ hội hỏi."

Vô Ưu!

Cái tên này làm cho Hạ Mỹ Hà sững sờ, ngay sau đó, liền xuất hiện nụ cười kỳ quái. Nhưng, vẫn bình tĩnh hỏi:

"Họ gì hả? Sẽ không phải là ngay cả điều này con cũng không biết đi?"

Giọng nói Hạ Mỹ Hà rất nhẹ nhàng, giống như nói đùa vậy.

"Ha ha..."

Nhạc Khải có chút xấu hổ, cảm thấy mình giống như một cậu bé lần đầu tiên biết yêu vậy. Đến họ người ta là gì cũng còn chưa biết, thế mà đã móc hết tim phổi ra cho người ta rồi. Thậm chí lại còn đang ở chỗ này, vì người ta, hỏi mượn tiền mẹ. Mượn tiền? Nhạc Khải nghĩ tới lý do mượn tiền cho Tiểu Hạ. Hai mắt sáng lên, nói:

"Họ Nhạc, giống họ của con."

Nhạc Vô Ưu!

Thật đúng là cô ta! Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Hạ Mỹ Hà không nhịn được, trong lòng nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười nói:

"Con có số điện thoại của cô ấy chứ? Cho mẹ đi."

Nhạc Khải nghe thấy yêu cầu của mẹ, không biết nên làm thế nào. Anh sợ mẹ sẽ gọi hỏi thân thế của Vô Ưu, nếu vậy, sau này anh tuyệt đối không còn mặt mũi nào gặp cô nữa rồi. Hạ Mỹ Hà cũng nhìn ra sự khó xử của con, cũng biết con đang nghĩ gì, cho nên, cười nói:

"Con yên tâm đi. Mẹ tuyệt đối sẽ không ức hiếp cô ấy đâu. Con có thể ở đây nghe luôn."

Không bình thường đi!

'Lão Phật gia' cảm thấy hứng thú với bạn gái của anh từ lúc nào vậy? Mẹ trước kia chẳng phải đều dạy anh: chơi đùa thì có thể, nhưng không nên thật lòng. Bởi vì, mẹ sẽ chọn cho con một người phụ nữ tốt nhất, phù hợp với con nhất.

Mặc dù nghi ngờ, nhưng Nhạc Khải cũng không thể không đưa điện thoại di động cho mẹ. Không chỉ đơn giản vì bà là mẹ anh, mà vì bà chính là một 'lão phật gia' cực kỳ nguy hiểm. Nếu bà muốn biết chuyện gì, nhất định sẽ biết được. Cho nên, so với việc ngoan cố để mẹ tự biết, thì ngoan ngoãn nghe lời, chính là lựa chọn tốt nhất.

...

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả...

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê...

Hương chuối tiêu, hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu...

Vô Ưu từ sáng sớm đã không ngừng nhìn điện thoại. Cô đang đợi điện thoại của Nhạc Khải, nhưng vẫn không thấy anh gọi lại. Cô muốn gọi cho anh, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến anh. Cho nên, cứ như vậy cầm điện thoại ngẩn người. Mãi đến lúc 3h chiều, điện thoại rốt cục cũng đổ chuông rồi.

"Alô, Khải!"

Giọng nói Vô Ưu tràn ngập vui mừng, giống như là của những người đang yêu nhau cuồng nhiệt, làm cho Hạ Mỹ Hà không khỏi sửng sốt, lập tức cười nói:

"Cô là Nhạc Vô Ưu, Nhạc tiểu thư phải không."

Trong điện thoại truyền đến một giọng nữ, làm Vô Ưu rất bất ngờ, không nhịn được nhìn lại màn hình, trên đó ghi là 'Khải' không sai nha!

"Xin chào. Tôi là Nhạc Vô Ưu. Xin hỏi bà là…?"

Vô Ưu lễ phép hỏi, Hạ Mỹ Hà bên kia cười nói:

"Ta là mẹ của Khải. Muốn mời Nhạc tiểu thư tối ngày mai cùng ăn một bữa cơm, không biết Nhạc tiểu thư có vui lòng hay không!"

Với lời mời bất ngờ này, không nói đến Vô Ưu, ngay cả Nhạc Khải cũng phải lộ ra vẻ mặt không dám tin. Hoài nghi không biết có phải mẹ đang bị nóng đầu không đây.

Vô Ưu cười xấu hổ, sau đó nói:

"Đương nhiên được ạ."

Nói là như vậy, nhưng vẻ mặt cực kỳ xấu hổ. Cô không hiểu, bọn họ không biết nhau, sao lại mời cô đi ăn chứ.

"Được. Cứ như vậy đi. Lúc đó ta sẽ bảo Khải đi đón cô."

"Vâng."

Đợi đến lúc Vô Ưu phục hồi, thì Hạ Mỹ Hà đã vui vẻ cúp điện thoại rồi. Dưới ánh mắt khó hiểu của Nhạc Khải, bà ta cười nói:

"Con không còn nhỏ nữa, cũng chưa từng chính thức dẫn bạn gái về nhà. Đây là lần đầu tiên, mẹ phải bảo nhà bếp chuẩn bị thật tốt mới được."

Vừa nói, vừa đi vào bếp, đi được nửa đường, quay đầu lại nói:

"Con yên tâm đi. Nhất định sẽ không để cho con thất vọng đâu. Con bây giờ đi hẹn hò đi, vừa nãy cô ấy còn tưởng là điện thoại của con, nên rất vui mừng đấy."

Nhạc Khải thấy vẻ nhiệt tình, vui vẻ, rất chờ mong của mẹ, có cảm giác rất không thực, không tin được. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chuyện của Tiểu Hạ (4)

Ngày thứ ba, cũng phải tới rồi!

Sáng sớm Tiểu Hạ thức dậy làm bữa sáng. Cha ngồi trên ghế salon đọc báo. Mẹ quét dọn nhà cửa. Ba người đều im lặng làm chuyện của mình, cảm thụ giây phút bình yên khó có được. Trong bầu không khí im lặng này, thấy rõ ràng sự tuyệt vọng!

Sau kho ăn bữa sáng xong, cả nhà ba người cùng đi dạo trong khu mua sắm, việc mà trước đó chưa bao giờ xảy ra. Đến trưa thì dừng lại, gọi một bữa cơm thịnh soạn ăn. Ăn trưa xong, ba người bảo nhau về nhà.

"Hai người về trước đi. Có người bạn giúp ta tìm được việc rồi, hôm nay ta phải đi phỏng vấn!"

Cha Tiểu Hạ nói với Tiểu Hạ và mẹ. Tiểu Hạ vui mừng nói:

"Thảo nào hôm nay cha ăn mặc đặc biệt bảnh bao nha. Thì ra là có chính sự. Cha đi nhanh đi. Cha con giỏi như vậy, nhất định sẽ làm được!"

Tiểu Hạ nhìn cha, ánh mắt tràn ngập thâm tình.

Quãng đường về nhà còn rất xa, nhưng Tiểu Hạ và mẹ đều không gọi xe, mà cứ bước từng bước, từng bước về phía trước. Mãi đến khi mẹ Tiểu Hạ nói:

"Mẹ xin lỗi."

Ba chữ này - trong cuộc sống dường như không thể thiếu. Cứ tưởng rằng mình đã bị tê liệt với ba chữ này, không còn cảm giác nữa, nhưng giờ phút này, lọt vào tai Tiểu Hạ, lại có bao nhiêu cảm xúc không nói lên lời.

"Chăm sóc tốt cho cha nha."

Tiểu Hạ nói ra điều mình muốn làm nhất, trong giờ khắc cuối cùng của sinh mạng. Cô phát hiện ra, tận đến hoàn cảnh này rồi, cô vẫn không thể thật lòng gọi bà một tiếng mẹ. Nhưng, cô càng không bỏ được cha, vì vậy, sau một hồi trầm mặc, cô cố lấy dùng khí nói một lần:

"Chăm sóc tốt cho cha nha mẹ."

Mẹ?!

Tiếng 'mẹ' vừa bật ra khỏi miệng Tiểu Hạ, làm mẹ cô xúc động muốn khóc thật to. Những năm qua, mình đã làm được gì chứ? Mình lại còn khó chịu cái gì? Hay lại đang muốn trả thù gì đây? Hiện tại tất cả những điều này, đều có vẻ như không đáng kể, so với một tiếng 'mẹ' kia!

"Uh, mẹ đi mua ít đồ. Con về trước đi."

Mẹ Tiểu Hạ nhìn Tiểu Hạ, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười yêu thương. Nụ cười này như kim châm vào mắt Tiểu Hạ. Mới đây thôi, cái nụ cười này còn là niềm khát khao của cô. Chẳng bao lâu sau, nó lại trở thành cơn ác mộng, thống hận nhất của cô. Tiểu Hạ đè nén cơn xúc động muốn khóc, nói:

"Uhm, tôi về trước ngủ đây."

Nói xong, cười nhạt, quay người đi.

Nước mắt, ngay lúc này cũng tràn mi!

...

Thạch Môn, phòng làm việc của môn chủ.

Thạch Thiên Kình ném âu phục lên ghế sa lon, nằm tựa vào ghế môn chủ, chân thuận thế gác lên bàn, nhắm mắt dưỡng thần. Cúc áo sơ mi hơi mở, làn da màu đồng tráng kiện, trông rất cường tráng. Bộ dạng lim dim ngủ của hắn, giống như một con báo nhỏ, lười biếng lại ngỗ ngược, tỏa ra hơi thở đến mê người.

Reng reng reng reng reng…

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, khuôn mặt Thạch Thiên Kình vốn đang không có chút biểu hiện gì, khiến người ta ngờ vực hắn đã ngủ thiếp đi rồi. Nhưng, lúc này, cư nhiên lại xuất hiện một nụ cười, cứ như vừa rồi hắn không phải đang nghỉ, mà chính là đang chờ điện thoại vậy.

Đem đôi chân thon dài từ chân bàn đặt xuống dưới, sau đó, hất mái tóc ngắn bất tuân, vươn cánh tay dài, mạnh mẽ nhận điện thoại:

"Nói!"

Một chữ, đã có thể thấy hắn là một con người bá đạo, khó tiếp cận như thế nào. Một người không giận mà uy. Đầu điện thoại bên kia, tên Huy cười nhẹ nói:

"Lão cha đã tới."

Cha?!

Đáp án bất ngờ này, làm Thạch Thiên Kình nhíu mày, cuối cùng lạnh lùng nói:

"Cô ta nhất định phải đến. Việc này, anh xử lý đi!"

Nói xong, cúp luôn điện thoại. Sau đó lạnh lùng nhìn tư liệu Tiểu Hạ trên bàn, khẽ lẩm bẩm nói:

"Hạ Linh! Cô sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay tôi đâu. Cho nên, thông minh thì đừng lãng phí thời gian của tôi. Bởi vì, nếu lãng phí thời gian của tôi, sẽ

phải trả giá thật lớn!"

Reng reng reng reng reng

Chuông điện thoại lại vang lên lần nữa. Thạch Thiên Kình vội vàng cầm lấy điện thoại, chờ nghe tin tốt lành. Nhưng, điều làm cho hắn đau đầu chính là, trong điện thoại lại truyền đến tiếng cười nhạo báng, như âm thanh động đất của tên Huy:

"Ha ha, lần này lại là bà mẹ. Ha ha!"

Vừa cười, vừa nói, nói xong lại cười. Hoàn toàn không có chút sợ hãi nào.

Bộp!

Thạch Thiên Kình nặng nề cúp điện thoại. Lại nhìn đống tư liệu Tiểu Hạ trên bàn lẫn nữa. Hắn đưa tay sờ lên tấm hình Tiểu Hạ gắn trên tài liệu, bàn tay vẽ vẽ trên mặt cô vô cùng quyến luyến, nhưng lời nói ra, lại dị thường tà mị:

"Nha đầu, ngàn vạn lần đừng có, không muốn uống rượu mời, mà chỉ thích uống rượu phạt nha. Sự kiên nhẫn của tôi cũng chỉ có hạn thôi!"

Thạch Thiên Kình nói xong, nhìn về phía đồng hồ trên trên tường!

2h chiều rồi, thế nhưng còn chưa tới. Cô ta sẽ không phải là chờ người đến cứu viện đi? Ngay lúc Thạch Thiên Kình đang đắn đo, có nên bảo tên Huy đi tìm hiểu một chút không, thì chuông điện thoại lần thứ 3 lại vang lên.

Reng reng reng. . . Reng reng reng. . .

"Lần này sẽ không phải là cái cô tên Vô Ưu – bạn tốt của cô ta đi?"

Thạch Thiên Kình nghĩ đến đây, nhấc điện thoại lên. Rút kinh nghiệm lần trước, lần này dè dặt hỏi:

"Lần này là ai tới?"

Tên Huy nghe thấy câu hỏi của Thạch Thiên Kình, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, hai tròng mắt cũng hiện lên vẻ trêu chọc. Nhưng, giọng nói vẫn ôn hòa, tính táo nói:

"Mới vừa nhận được tin tức, có một cô gái đang xông về phía phòng làm việc của anh. Nghe nói, khí thế rất hung hăng, bảo vệ không cản được. Nếu tôi đoán không lầm, có lẽ đã đi đến cửa phòng anh rồi đó."

Cộp!

Thạch Thiên Kình nở nụ cười, theo lời nói của tên Huy, nụ cười nhanh chóng lan đầy mặt rồi. Mà lúc này, tên Huy lại đang cười trộm, cười trộm xong, bắt đầu bấm điện thoại.

Trong phòng kỹ thuật, người đàn ông đeo kính gọng vàng, đang dùng máy tính xâm nhập vào chính hệ thống giám sát của Thạch Môn, trên mặt lộ nụ cười xấu xa, nhìn cô gái đang hung hăng đi về phía phòng làm việc của Thạch Thiên Kình. Vẻ mặt thú vị nhìn, chờ đợi trò hay diễn ra.

Reng reng reng. . . Reng reng reng. . .

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại người đàn ông đeo kính gọng vàng cũng không bất ngờ, nhấc máy, giống như đã biết trước, vừa nhận điện thoại đã nói luôn một câu:

"Tôi biết rồi, anh mau trốn đi."

Tên anh Huy bên kia cười hắc hắc, nói:

"Cũng chỉ có cậu mới biết mà. Vậy tôi trốn đây."

Trước khi hắn cúp điện thoại, người đeo kính gọng vàng hỏi:

"Lần này ẩn náu ở đâu đây?"

Tên Huy suy nghĩ nghiêm túc, vẫn không biết đi đâu, cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là nhờ hắn cố vấn:

"Anh có cao kiến gì không?"

Bạn bè phải giúp đỡ lẫn nhau. Lần trước hắn chạy được, cũng là nhờ tên Huy chỉ chỗ cho hắn, cho nên, lần này hắn phải tư vấn cho tên kia. Nhưng đi chỗ nào được đây? Sau một hồi vắt óc suy nghĩ, tay hắn xoay xoay chiếc phi tiêu nhỏ màu vàng tinh xảo, trên mặt mang theo nụ cười, tư lự một lúc, đột nhiên xoay người ném chiếc phi tiêu ra ngoài.

"Ha ha, các nơi trên thế giới đều đi rồi. Không bằng, cứ trở về Đài Nam đi dạo đi."

Người đeo kính gọng vàng vừa dứt lời, tên Huy bên kia lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, nói:

"Ý kiến hay, cám ơn nha, tôi trốn đây."

Nói xong, cúp điện thoại chạy trối chết. Người đàn ông đeo kính gọng vàng còn lại đứng lên, đi tới tấm bản đồ phía trước, rút chiếc phi tiêu nhỏ xuống, đồng thời nói có chút khó chịu: "Ai đã đem bản đồ thế giới đổi thành bản đồ Đài Loan thế này?"

Bất chợt, trong máy tính truyền đến thanh âm không rõ ràng. Hắn vội vàng ngồi xuống, chờ xem trò hay.

Cốc cốc cốc. . . cốc cốc cốc. . .

Tiếng đập cửa vừa vang lên, Thạch Thiên Kình đứng lên, vội vàng đi đến. Đứng ở cửa chờ vài giây, sau đó xoay người, nhìn về hướng khác, ra vẻ không chút nào để ý, kéo cánh cửa mở ra. Cửa vừa được kéo ra, một cô gái đã liền xông tọt vào, sau đó, ôm lấy cổ hắn, kéo đầu hắn xuống, mãnh liệt hôn.

Yêu thương nhung nhớ như vậy! Người phụ nữ này cũng quá chủ động đi!

Đầu óc Thạch Thiên Kình mặc dù có chút thích ứng không kịp, không hiểu Tiểu Hạ đang làm trò quỷ gì, nhưng, thân thể vẫn theo bản năng, đáp trả lại vô cùng nhuần nhuyễn. Hắn ôm người phụ nữ đó hôn mãnh liệt, tay suồng sã di động. Nhưng, ngay tức khắc, lại phát hiện ra có điều gì đó không bình thường!

"Sao lại là cô?"

Thạch Thiên Kình đẩy người phụ nữ đang uốn éo điên cuồng trong lòng mình ra, giọng nói thể hiện rõ sự tức giận!

"Em thì thế nào? Anh cho rằng là ai?"

Người phụ nữ cao dong dỏng, vẻ mặt xinh đẹp, lúc này ánh mặt tràn đầy sự ghen tỵ. Hèn gì người ta nói, sự ghen ghét làm cho phụ nữ xấu xí. Bộ dáng lúc này của cô ta, thật sự làm cho người ta có cảm giác không muốn nhìn.

"Thiên Kình, em yêu anh. Em thật sự rất yêu anh."

Phụ nữ ghen tị sẽ không xinh đẹp. Người phụ nữ đeo bám dai dẳng, càng không chiếm được sự coi trọng của đàn ông. Cả hai điều này, người phụ nữ trước mặt đều có hết rồi. Người phụ nữ như thế này, không bị bỏ rơi, chẳng lẽ còn đang nghĩ mình sẽ được quý trọng sao? Thạch Thiên Kình nhìn người phụ nữ đang liều mạng ôm mình hôn, thật sự hận không thể tát cho cô ta một cái bắn ra ngoài. Chỉ có điều, coi như là cô ta gặp may đi. Bởi vì Thạch Thiên Kình chưa bao giờ đánh phụ nữ.

"Ah! Xin lỗi!"

Tiểu Hạ cố lấy dũng khí đi tới 'Thạch Môn' tìm anh Huy, lại không ngờ, vừa đi vào cửa đã đâm xầm vào hắn đang đi ra. Hắn ra lệnh cho bảo vệ không được chặn cô lại, sau đó, lại còn chỉ dẫn rất tận tình cho cô vị trí phòng làm việc của 'môn chủ'.

Thật ra, có phải trả tiền hay không, chỉ cần một câu nói của môn chủ.

Anh Huy trước khi đi đã nói như vậy. Vì vậy, Tiểu Hạ liền quyết định đi tìm người 'môn chủ' này nói chuyện. Nếu như hắn có thể rủ lòng từ bi, cả nhà cô sẽ không phải đi đến bước đường cùng nữa. Nhưng, lại không ngờ, đúng lúc chứng kiến được màn này. Sau khi cúi đầu xin lỗi, liền nhanh chóng muốn chạy thoát. Thạch Thiên Kình chợt ngẩng đầu, nhìn thấy bộ mặt đỏ bừng của Tiểu Hạ.

"Cút!"

Thạch Thiên Kình nói lạnh như băng, giống như có thể giết người. Tiểu Hạ sửng sốt, sau đó hết sức xin lỗi:

"Xin lỗi, xin lỗi. Tôi lập tức đi ngay."

Nói xong, xoay người muốn chạy. Nhưng, còn chưa chạy được mấy bước, đã bị đôi chân dài của Thạch Thiên Kình đuổi kịp, kéo cô lại.

Tiểu Hạ ngẩng đầu, nhìn về phía Thạch Thiên Kình đang kéo cô. Người đàn ông này ngũ quan sắc bén, phóng khoáng, xinh đẹp. Giống như đã được tạc lên từ bàn tay vô cùng tự tin vậy. Thạch Thiên Kình nhìn người phụ nữa vừa dây dưa cùng với mình, một lần nữa lãnh khốc nói:

"Cút!"

Mặc dù không dùng đến lời cảnh cáo nào, nhưng giọng nói lại chứa đầy cảnh cáo.

Hừ!

Người phụ nữ bất mãn, sau khi liếc con mắt trắng dã nhìn Tiểu Hạ một cái, mới uốn éo mông rời đi.

...

Thạch Thiên Kình kéo tay Tiểu Hạ vào phòng làm việc, sau đó, khi đóng cửa, ngẩng đầu nhìn về phía camera bên trên, lộ ra ánh mắt cảnh cáo, giống như là hắn đã biết tỏng có người đang nhìn lén vậy. Người đàn ông đeo kính gọng vàng vẫn thờ ơ, làm biếng duỗi thẳng lưng. Nổi giận cũng vô dụng thôi. Dù sao hắn cũng nhìn thấy hết rồi. Chỉ có điều, khi thấy Thạch Thiên Kình dùng sức đóng cánh cửa lại, trong lòng hơi hơi tiếc nuối. Đó là, trong phòng làm việc của môn chủ, không có camera.

"Anh, anh buông tôi ra."

Tiểu Hạ không biết người đàn ông tràn đầy khí phách này là ai, nhưng, dù cho có là ai, cô cũng không thể chọc vào. Bởi vì, nơi này là trụ sợ chính của tổ chức hắc dạo hàng đầu - "Thạch Môn". Đã ở đây, đương nhiên là người của hắc đạo rồi!

Thạch Thiên Kình nghe thấy sự sợ hãi trong giọng nói của Tiểu Hạ, có chút bất ngờ nhìn về phía cô. Hắn nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ này, không phải như thế này! Khi đó, trên người cô tản ra đầy sự ác ý. Đối với lời mời của hắn, cũng chỉ là một cỗ khinh thường. Cuồng ngạo, kiêu căng, trong mắt không coi ai ra gì. Nhưng, bây giờ, lại giống như thay đổi thành một người khác hoàn toàn vậy.

Chính xác mà nói, cô đã làm cho cảm giác của Thạch Thiên Kình thay đổi liên tục.

Sự 'hư hỏng' của lần đầu tiên, đến dáng vẻ 'thất vọng' ngồi khóc ven đường trong lần thứ hai, rồi đến lúc này, lại là dáng vẻ thanh thuần 'xa lạ' của cô.

"Cô là Hạ Linh đi?"

Thạch Thiên Kình lạnh lùng hỏi. Tiểu Hạ ngẩng đầu nhìn Thạch Thiên Kình, mặt tràn đầy phòng bị hỏi:

"Anh là ai? Sao lại biết tên của tôi?"

Thạch Thiên Kình dùng sức sải những bước dài đi về phía bàn làm việc của mình, vẻ ung dung, tao nhã ngồi lên ghế. Sau đó mang theo nụ cười cuồng vọng, nhìn cô nói:

"Tôi nghĩ cô hẳn là đến tìm tôi? Không phải sao?"

Tìm hắn ta?

Tiểu Hạ nghe hắn nói xong, mở to hai mắt, hô lên:

"Anh chính là 'môn chủ' của 'Thạch Môn'?"

Giọng nói rõ ràng không dám tin. Vẻ ngạc nhiên này, làm Thạch Thiên Kình không nhịn được nhíu mày, tò mò hỏi:

"Như thế nào? Không giống sao?"

Không biết tại sao, khi nhìn thấy vẻ căng thẳng của Tiểu Hạ, tâm trạng Thạch Thiên Kình cực kỳ tốt. Lại muốn cùng cô hàn huyên một chút, nhưng, Tiểu Hạ lại không hề nể tình, vội vàng lắc đầu nói:

"Không có, không có."

Giọng nói đầy sợ hãi, giống như trông hắn rất đáng sợ vậy. Nhưng, điều này cũng không thể trách cô được, ngay cả người của hắc đạo, nghe thấy cái tên 'Thạch Thiên Kình' cũng đã sợ đến mất mật rồi, huống hồ gì là cô đang đứng trực diện. Cô dám nói lung tung, trừ phi là cô chán sống đi.

"Cô không có chuyện gì, vậy tới chỗ này làm gì? Không phải là muốn làm mất thời gian của tôi đó chứ? Cô cho rằng tôi rất nhàn rỗi sao?"

Thạch Thiên Kình bởi vì sự bài xích của Tiểu Hạ, mà tâm trạng đột nhiên sa sầm xuống. Đến lúc này, Tiểu Hạ mới nhớ ra mục đích mình đến đây, cho nên vội vàng lên tiếng cầu xin:

"Môn chủ, tôi cầu xin anh thương xót, bỏ qua cho cả nhà tôi được không."

Xin thương xót?

Ý của cô là nói mình không tốt sao? Nghĩ vậy, Thạch Thiên Kình không dám gật đầu bừa đồng ý, mà nói:

"Tôi không nghĩ cho vay tiền là một việc làm sai trái! Người ta cần, bọn tôi cho mượn. Đây là thỏa theo nhu cầu của mọi người. Nói theo chuyên ngành, thì đây chính là tác động của cung cầu, vận dụng thời cơ mà sinh ra cái loại nghề này."

Thạch Thiên Kình nói đến đây, nhìn Tiểu Hạ hỏi:

"Tôi duy trì sự cân bằng của cung và cầu, có chỗ nào sai ư!"

Cho vay nặng lãi chết tiệt! Lại còn đem ra so sánh không biết xấu hổ.

Bộ dạng 'chuyên nghiệp' của Thạch Thiên Kình, làm Tiểu Hạ không nhịn được nghĩ tới tên anh Huy vừa mới đụng ở cửa. Rốt cục cũng hiểu, vì sao vẻ mặt của hắn lại kỳ quái như vậy rồi. Thì ra là biết trong đây đang diễn ra trò gì. Nghĩ đến màn vừa nãy, mặt Tiểu Hạ lại đỏ lên. Đồng thời trong lòng cũng không nhịn được, bắt đầu nguyền rủa cái tên anh Huy đã hại mình như vậy.

"Cô có nghe tôi nói chuyện không đó?"

Thạch Thiên Kình phát hiện, cô không những không trả lời mình, mà còn đứng một chỗ đỏ mặt chờ đợi. Trong lòng bởi vì bị cô sao lãng mà có chút không thoải mái!

"Uhm, tôi có nghe thấy."

Tiểu Hạ vội vàng thu hồi suy nghĩ hỏi:

"Anh nói thẳng đi. Hiện tại chúng tôi không có tiền trả lại, giờ anh muốn như thế nào?"

Ngẩng đầu ưỡn ngực. Bộ dáng không sợ hãi, muốn làm gì thì làm, muốn giết thì giết, cứ tự nhiên đi. Thạch Thiên Kình thấy kiểu 'bất chấp đạo lý' của cô, cho nên vận dụng 'tình, lý' giảng giải:

"Giết người thì đền mạng. Mượn tiền thì trả tiền. Đây là đạo lý hiển nhiên. Cô như thế là làm khó tôi rồi."

"Có cái gì mà làm khó chứ? Các anh làm đến sự nghiệp lớn như thế này rồi, đương nhiên là có phương án xử lý, không phải sao? Bằng không, người có nợ không trả giống như tôi đây cũng không ít, các anh không những không chết đói, ngược lại càng phát triển đó thôi."

Hắn với cái tên anh Huy, đều thích nói theo 'việc công', vậy tốt thôi, cô sẽ phối hợp cùng. Thạch Thiên Kình thấy Tiểu Hạ đang từ sợ sệt, liền trở lên nhanh mồm nhanh miệng, thì trên mặt xuất hiện nụ cười. Hắn thích nói chuyện với người thông minh!

"Đương nhiên rồi. Vậy là cô đã sẵn sàng để tôi xử lý theo quy tắc của chúng tôi rồi sao?"

Trên mặt Thạch Thiên Kình mang theo nụ cười tà mị nhìn cô. Tiểu Hạ mặc dù sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn ép buộc mình phải ngẩng đầu ưỡn ngực, dũng cảm nhìn chằm chằm hắn nói:

"Anh muốn thế nào? Nói đi."

Dáng vẻ của cô làm hai tròng mắt của Thạch Thiên Kình hiện lên một mạt tán thưởng, sau đó nói:

"Cô yên tâm. Tôi là một người làm ăn. Không có gì là tuyệt đối cả, mọi chuyện đều có thể thương lượng. Tôi sẽ cho cô vài sự lựa chọn. Cô sẽ tự chọn phương án thích hợp nhất với mình."

Nói thật dễ nghe đi!

Tiểu Hạ nghe Thạch Thiên Kình 'mở đường' cho mình, trên mặt xuất hiện nụ cười châm chọc. Đối với kẻ địch như vậy, cô cũng không dám có bất cứ suy nghĩ ngây thơ gì đi.

"Thứ nhất, cô không cần phải làm gì cả. Chỉ cần lấy một ít bộ phận trên người cha cô bán đi, đến khi trả đủ nợ. . ."

"Anh nghĩ cũng không được nghĩ. Dám động đến cha tôi, tôi chết cũng không bỏ qua cho anh."

Lời nói của Thạch Thiên Kình, dọa cho Tiểu Hạ cả người đầy mồ hôi lạnh. Không đợi hắn nói xong, liền rống lên, thanh âm bởi vì kích động mà có chút cao vút. Thạch Thiên Kình nhìn bộ dạng mất kiểm soát của Tiểu Hạ, nhún nhún vai, sau đó nói:

"Đừng kích động, mọi việc đều có thể thương lượng. Hay là, như thế này, cô với cha tình cảm thâm tình. Vậy để mẹ cô đến trả nợ đi. Bà ta mặc dù tuổi không còn ít, nhưng, coi như cũng có vài phần xinh đẹp, nếu như..."

"Không được động đến bọn họ. Để tôi!"

Tiểu Hạ không phải là kẻ ngốc. Trước khi đến đây cô đã chuẩn bị hết. Cô mặc dù hận mẹ, nhưng sự tình đến nước này, cô cũng không thể vì bảo vệ bản thân, mà mặc kệ bà được.

Đối với sự lựa chọn của Tiểu Hạ, Thạch Thiên Kình lộ ra nụ cười, từ chối cho ý kiến. Sau đó nói:

"Cô cứ suy nghĩ kỹ đi a. Đề nghị vừa rồi không phải là của tôi. Mà chính là cha mẹ cô đã đồng ý. Cho nên, cô không cần cảm thấy áy náy, cô có thể làm bộ không biết gì, hoặc là chưa tới đây. Cô bây giờ có thể về nhà ngủ."

Ma quỷ! Người đàn ông này tuyệt đối là ma quỷ. Nhưng, trong lòng cô rất cảm động. Cô không ngờ cha mẹ mình đã đều tới đây rồi.

"Không cần phải nói nữa. Để tôi."

Tiểu Hạ nhìn Thạch Thiên Kình kiên định. Thạch Thiên Kình vẫn như trước, thương lượng hết sức thiện chí:

"Được. Tôi đã cho cô ba phương án, nhưng là cô tự lựa chọn."

Ha ha. Trên mặt Tiểu Hạ lộ ra nụ cười châm chọc. Cô vốn tưởng rằng, mình đã không còn lựa chọn nào nữa, nhưng, hắn mở miệng ra, lại cho cô hẳn ba lựa chọn. Bây giờ, cô rốt cục đã hiểu, tại sao tên anh Huy kia lại nói, nếu không trả được tiền, thì liên lạc với hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chuyện tình lệch lạc 'chị em' (1)

Người cửa trụ sở 'Thạch Môn'. Một đôi nam nữ đứng ở cửa, đang lo lắng không biết có nên đi vào hay không. Hai người đó chính là Vô Ưu và Nhạc Khải – người vừa mới đi tìm học trưởng của mình mượn năm nghìn vạn.

"Tiểu Hạ thật sự đã tới chỗ này sao? Chỗ này thực sự là của xã hội đen ư?"

Vô Ưu nhìn tòa nhà hiện đại, giọng nói tràn đầy hoài nghi. Nhạc Khải cũng bán tin bán nghi nói:

"Chắc là vậy."

Anh cũng chưa tới đây bao giờ, nhưng thông tin chắc là không sai. Vô Ưu gật đầu, sau đó hai người cùng nhau đi vào phía trong tòa nhà.

"Xin lỗi! Xin hỏi các vị là…?"

Vừa đi tới cửa đã bị chặn lại. Vô Ưu nhìn Nhạc Khải. Nhạc Khải lịch sự gật đầu, sau đó nói:

"Chúng tôi đặc biệt đến đây để trả nợ. Xin hỏi, có phải vừa có một vị tiểu thư tên Tiểu Hạ vào trong không?"

Nhạc Khải thấy vẻ mặt nghi ngờ của bọn họ, đoán luôn Tiểu Hạ thực sự đang ở bên trong. Cho nên, tiếp tục nói:

"Anh xem cô ấy đãng trí thế này đây, chi phiếu cũng quên mang đi. Chúng tôi đến để đưa chi phiếu. Anh nhìn xem, đây là chi phiếu năm nghìn vạn."

Bảo vệ nghe Nhạc Khải nói thế, liếc nhìn tấm chi phiếu, nghĩ lại lúc trước khi đi, anh Huy đối với người tên Tiểu Hạ rất 'nhiệt tình', đoán là khách hàng 'đặc biệt', nên phá lệ để bọn họ đi vào, lại còn chỉ dẫn phòng làm việc của 'môn chủ' cho bọn họ nữa.

"Hắc hắc, không nhìn ra, tên nhóc ngươi rất thông minh nha."

Hai người dễ dàng qua được cửa bảo vệ, đi thẳng vào trong. Loại cảm giác này vô cùng thoải mái, Vô Ưu không nhịn được vỗ vỗ vai Nhạc Khải, khen không tiếc lời. Mặt Nhạc Khải lộ ra vẻ khinh thường nói:

"Tên nhóc, tên nhóc cái gì. Sau này gọi tôi là anh Khải."

"Khụ khụ, khụ khụ..."

Vô Ưu nghe anh nói, ho khan dữ dội, mặt như vừa gặp quỷ nhìn Nhạc Khải. Nhạc Khải được thể nói:

"Như thế nào? Không đồng ý? Vậy năm nghìn vạn này liền..."

Uy hiếp!

Vô Ưu dĩ nhiên hiểu ý của anh. Nhưng tên nhóc này nhìn thế nào cũng thấy còn rất trẻ tuổi đi. Bắt cô gọi một người ít tuổi hơn mình là 'anh'! Điều này quả thực là đạo trời khó tha mà! Nhưng, nếu như không làm theo lời hắn, năm nghìn vạn phải làm sao bây giờ? Không đồng ý cũng không được a! Vô Ưu nghĩ đi nghĩ lại, hỏi đầy mong chờ:

"Khải, anh bao nhiêu tuổi rồi hả?"

"Như thế nào? Em sợ tôi ít tuổi hơn em, chiếm tiện nghi của em hả? Ha ha, yên tâm đi, sẽ không đâu!"

Giọng nói của Nhạc Khải rất tự nhiên, nụ cười cũng hết sức tự tin, giống như đã chắc chắn Vô Ưu ít tuổi hơn anh vậy. Nhưng, Vô Ưu vẫn tràn đầy nghi ngờ. Bởi vì, nhìn dáng vẻ Nhạc Khải, cùng lắm cũng chỉ 24-25 tuổi thôi. Vô Ưu mở to mắt, tinh ranh nhìn Nhạc Khải hỏi:

"Theo lời của anh, vậy nếu như tôi nhiều tuổi hơn anh, có phải yêu cầu của anh sẽ bị hủy bỏ, hơn nữa còn cho Tiểu Hạ vay tiền vô điều kiện?"

Nhạc Khải nhìn Vô Ưu từ trên xuống dưới đánh giá lại một lần nữa, sau đó tự tin nói:

"Đồng ý. Vậy em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Còn nữa, không được tính lãi!"

Vô Ưu biết mình đang giữ lợi thế, nên vội vàng tranh thủ lợi ích cho bạn. Nhạc Khải thờ ơ nói:

"Nếu như em thật sự nhiều tuổi hơn tôi. Tôi gọi em là chị cũng có sao đâu!"

Sự tự tin của Nhạc Khải cũng không phải không có lý do. Dù sao mấy năm qua, cũng coi là đã quen biết vô số người, nhưng, anh lại quên mất một điều, mấy năm qua anh đều sống ở nước ngoài. Người nước ngoài vốn dậy thì sớm, trưởng thành cũng sớm hơn. Cho nên, trong mắt anh, Vô Ưu nhiều nhất cũng chỉ vừa mới tốt nghiệp đại học mà thôi. Hơn nữa, Vô Ưu so với người khác còn trẻ hơn rất nhiều, cho nên, anh nhận định chắc chắn Vô Ưu so với bạn cùng lứa, tuổi còn ít hơn một chút.

"Tôi 29 tuổi, sắp 30 nha."

Vô Ưu cười nói ra đáp án. Nhạc Khải còn lại kinh ngạc không nói nên lời, chỉ nhìn chằm chằm Vô Ưu đầy nghi ngờ. Vô Ưu cười, vỗ vỗ vai anh, sau đó chỉ vào cánh cửa trước mặt nói:

"Em trai, phòng làm của 'môn chủ' đó. Em, gõ cửa!"

Nói dối! Nếu cô mà 30 tuổi. Đừng nói anh phải gọi cô bằng chị, mà bảo anh cá cược đập đầu vào tường anh cũng không ngại đi.

Nhạc Khải cho là Vô Ưu không muốn gọi mình là 'anh Khải', nên mới nói như vậy. Anh nhìn Vô Ưu buông một câu:

"Hừ, tôi đâu có ngốc nghếch như thế. Trước hết, làm chính sự đã, tí nữa giải quyết chuyện này sau."

Nói xong, ung dung đi tới trước phòng làm việc, bắt đầu gõ cửa...

Cốc cốc cốc... Cốc cốc cốc …

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, Thạch Thiên Kình đang đưa tờ chi phiếu cho Tiểu Hạ. Tiểu Hạ nghe thấy tiếng gõ cửa thì sửng sốt, mà Thạch Thiên Kình còn lại như không nghe thấy gì, nói:

"Cầm đi, không lẽ cô đã đổi ý rồi?"

Thạch Thiên Kình nói, ánh mắt lóe lên tia giễu cợt. Giống như chế nhạo cô không có đủ can đảm vậy. Tiểu Hạ bị hắn kích bác, không suy nghĩ nhiều, cầm luôn tờ chi phiếu. Thạch Thiên Kình lộ ra nụ cười đắc ý. Cô quá non, sao có thể trở thành đối thủ của hắn được. Tiểu Hạ nhìn nụ cười của hắn, trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên.

Bập bập bập bập…

"Tiểu Hạ, cô có trong đó không? Tôi là Vô Ưu nè!"

Tiểu Hạ nhận cây bút, đang cắn răng chuẩn bị ký tên vào, đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nói của Vô Ưu. Hai mắt cô sáng lên, buông cây bút trong tay xuống. Thạch Thiên Kình cũng đã có dự cảm từ sớm, nên lạnh lùng nói:

"Suy nghĩ kỹ đi. Dựa vào bản thân mình để kiếm tiền trả nợ, hay là để cho cả nhà cùng gánh chung món nợ 6 ngàn vạn này!"

Sáu ngàn vạn!

Tiểu Hạ chần chờ một lúc, cuối cùng khẽ cắn môi, đặt bút ký tên mình...

"Tại sao không có ai nói gì a? Hay là bên trong không có ai?"

Vô Ưu nhìn Nhạc Khải hỏi. Nhạc Khải chỉ nhún nhún vai, anh cũng đâu phải thần tiên, dĩ nhiên không biết rồi. Vô Ưu sốt ruột, đặt tay lên nắm cửa, vặn thử, không ngờ cửa không khóa. Lúc Nhạc Khải phát hiện được, thì cô đã đẩy cánh cửa ra rồi, cho nên, cũng không kịp ngăn lại. Cả người Vô Ưu cũng đã tiến vào...

Khi Tiểu Hạ giao một bản 'tài liệu' cho một người đàn ông trông rất âm trầm, thì Thạch Thiên Kình cũng đã nhìn thấy Vô Ưu đang xông vào. Hắn không những không tức giận, còn lộ ra nụ cười vui vẻ. Trong tay còn cầm bản 'tài liệu' phất phất với cô, giống như khoe khoang chiến lợi phẩm của mình vậy.

"Tiểu Hạ, cô thế nào rồi? Hắn ta có bắt nạt cô không? Cô thật là, sao không nói một tiếng đã chạy đến đây rồi? Cô có biết, tôi không thấy cô ở nhà rất lo sợ không?"

Vô Ưu vọt tới cạnh Tiểu Hạ, nhìn cô từ trên xuống dưới xem xét, hơn nữa mỗi câu nói đều thể hiện vô vàn sự quan tâm. Tiểu Hạ cảm động cố ngăn

nước mắt đang trực trào ra, mỉm cười nhìn Vô Ưu nói:

"Tôi không có chuyện gì cả, rất tốt, thật đó!"

Vô Ưu sau khi tự mình xác định Tiểu Hạ không có chuyện, liền lấy thân che chắn trước mặt cô, sau đó dùng ánh mắt phòng ngự nhìn Thạch Thiên Kình, giống như đề phòng chó sói, nói:

"Tiểu Hạ, đừng sợ. Chúng tôi mang tiền tới cho cô rồi. Tôi sẽ không để cho người khác ức hiếp cô đâu!"

Đối với sự 'không thiện cảm' của Vô Ưu, Thạch Thiên Kình cũng chẳng thèm để ý. Đối với kiểu con gái ngây thơ, hắn chẳng có hứng thú. Lần này hắn đã chọn trúng con mồi Tiểu Hạ rồi, nên nhàn nhã dựa vào ghế, tâm tình tốt, chuẩn bị chờ xem con mồi của mình thể hiện. Tiểu Hạ cười khổ một cái, sau đó nói:

"Vô Ưu, cám ơn cô, thật sự cám ơn cô. Nhưng, không cần nữa rồi."

"Không cần? Không cần cái gì?"

Vô Ưu nghe có chút không hiểu. Tiểu Hạ giải thích:

"Chuyện tiền đó. Cám ơn cô đã quan tâm. Nhưng, tôi không cần nữa rồi."

Không cần! Đầu Vô Ưu lập tức đặc quánh rồi, không hiểu chuyện này là như thế nào. Tiểu Hạ đi đến bên cạnh Nhạc Khải, đưa tờ chi phiếu trong tay cho anh.

Nhạc Khải nhận chi phiếu, nhìn lướt qua. Là tờ chi phiếu một ngàn vạn lần trước anh đưa!

Đã xảy ra chuyện gì?

Lần này ánh mắt hoài nghi của Nhạc Khải không đặt trên người Tiểu Hạ, mà là Thạch Thiên Kình. Lần trước anh đã vô tình nghe thấy Thạch Thiên Kình và Phương Đông Dạ nói chuyện với nhau! Trong lòng có một dự cảm bất an. Kết hợp với lời Vô Ưu nói, lại nghĩ trong thời gian ngắn ngủn vài ngày, Tiểu Hạ đã xảy ra bao nhiêu chuyện. Giờ nhìn thấy cảnh này, một cỗ lửa giận trong lòng bốc lên.

Thật là quá đáng! Dù Tiểu Hạ có không tốt đi chăng nữa, thì dù sao cô cũng là con gái. Hai người đàn ông bọn họ, sao lại có thể làm ra loại chuyện đến mức này được!

"Cám ơn anh, phó tổng giám đốc!"

Tiểu Hạ gật đầu cười với Nhạc Khải. Ánh mắt cô chứa đầy bi thương, ngay lập tức làm trỗi dậy tinh thần hiệp nghĩa của Nhạc Khải. Anh bất ngờ kéo cổ tay Tiểu Hạ, trước sự khó hiểu của cô, sự chậm hiểu của Vô Ưu, ánh mắt nhìn chăm chăm cảnh cáo của Thạch Thiên Kình, lôi cô bước nhanh tới bên cạnh bàn làm việc của hắn.

Nhạc Khải đưa tờ chi phiếu một ngàn vạn vừa nhận lại từ Tiểu Hạ, cùng tờ chi phiếu năm ngàn vạn mượn của học trưởng, giơ lên đập mạnh xuống bàn Thạch Thiên Kình, nhìn hắn khinh bỉ, lạnh lùng nói:

"Là đàn ông, sẽ không làm những việc hổ danh đàn ông. Anh và Phương Đông Dạ đối xử với một người phụ nữ như vậy, không cảm thấy rất đáng hổ thẹn sao?"

Thạch Thiên Kình vẫn như trước, không nói câu nào, cười thản nhiên. Nhưng hai tròng mắt nhìn chằm chằm bàn tay Nhạc Khải đang nắm cổ tay Tiểu Hạ, anh mặt lộ rõ sát khí.

"Phương Đông Dạ? Chuyện này có liên quan gì với tổng giám đốc?"

Đầu óc Vô Ưu vốn đang rối mù, bây giờ lại càng ù ù cạc cạc hơn. Ánh mắt Tiểu Hạ đang nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Nhạc Khải, lúc này, liền chuyển hướng về phía Thạch Thiên Kình. Hắn ta vẫn im lặng, không giải thích câu nào, càng làm cô bực bội muốn khóc. Hắn thừa nhận rồi. Cô biết. Hắn thừa nhận rồi!

"Vô Ưu, tôi nói cho em biết, người này và Phương Đông Dạ, bọn họ cũng chẳng có cái gì tốt..."

"Nhạc Khải!!!"

Tiểu Hạ thấy Nhạc Khải định nói ra chân tướng sự việc, vội vàng lên tiếng ngăn cản. Tiếng nói cực lớn, giọng đầy thảm thiết, đã thành công làm cho Nhạc Khải im bặt, đồng thời cũng thu hút tất cả ánh mắt của mọi người.

Thạch Thiên Kình thấy ánh mắt Tiểu Hạ nhìn mình đầy hận ý. Nhưng, vẫn dửng dưng như cũ, chỉ cười nhạt; Nhạc Khải thì nghĩ, Tiểu Hạ làm như vậy chắc chắn có nguyên nhân; còn Vô Ưu, trong làm cũng cảm thấy có điều gì đó bất thường, nhưng, vì cô vô cùng đơn thuần, nên cũng không thể biết cách xâu chuỗi tất cả các sự việc lại.

Phương Đông Dạ thích Vô Ưu, lại là cha của Bé Diễm. Nếu như để Vô Ưu biết Phương Đông Dạ bàn mưu tính kế làm ra chuyện này, thì với tính cách

của Vô Ưu, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh! Như vậy, chắc chắn Vô Ưu sẽ không được hạnh phúc!

Một người bất hạnh như vậy đã đủ rồi, cần gì phải làm cho tất cả mọi người đều không được tốt? Nhất là Vô Ưu lại ngây thơ, tốt bụng như vậy.

Tiểu Hạ ôm trong lòng suy nghĩ này, lên tiếng xoa dịu để Vô Ưu yên lòng:

"Ha ha, Vô Ưu, tôi nghĩ Nhạc Khải nhất định đã hiểu lầm gì đó. Sở dĩ tôi đem tiền trả lại cho anh ấy, là bởi vì tôi đã có tiền rồi."

Ánh mắt Nhạc Khải vẫn như trước, đầy phẫn nộ. Tiền! Đáp ứng làm nhân tình để đổi lấy tiền sao?!

Trong mắt Vô Ưu lộ rõ sự nghi ngờ. Cô không tin trong nháy mắt Tiểu Hạ đã có thể có được nhiều tiền như vậy. Coi như là trúng số cũng không có khả năng nhiều đến như thế.

"Vô Ưu, cô xem nè."

Tiểu Hạ vùng tay ra khỏi bàn tay Nhạc Khải, nở nụ cười cầm lấy bản hợp đồng vừa ký từ chỗ Thạch Thiên Kình, kéo tay Vô Ưu như cố ý tránh xa chỗ Nhạc Khải, đi về phía ghế salon trong phòng, thân mật ôm cô ngồi xuống. Sau đó mở tờ giấy trong tay cho cô xem. Vô Ưu sau khi xem xong, cau mày nói:

"Tiểu Hạ. Sao cô có thể đi. . ."

Không đợi Vô Ưu gào hết, Tiểu Hạ liền vội vàng sít lại gần cô, nói nhỏ giọng:

"Đừng kêu to, cô muốn cho tôi mất mặt sao?"

Vô Ưu vội vàng che miệng lại. Tiểu Hạ cười an ủi nói:

"Thật ra việc này cũng không có gì là không tốt a. Làm việc ở đây sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Hơn nữa, ở đây sẽ không bắt buộc được tôi làm những việc tôi không muốn đâu. Cho nên, cô có thể yên tâm."

"Tiểu Hạ, cô như vậy chẳng phải là rất nguy hiểm sao. Chẳng lẽ không còn cách nào khác nữa?"

Ánh mắt Vô Ưu lộ vẻ đau lòng, nước mắt cũng bắt đầu lớn vởn, chớp mắt đã chảy ra rồi. Tiểu Hạ không nhịn được ôm lấy Vô Ưu, hai mắt ngấn lệ nói:

"Cô yên tâm, tôi cam đoan với cô, nhất định sẽ chăm sóc mình thật tốt."

Nhưng, nước mắt Vô Ưu vẫn một giọt, một giọt rơi xuống, Tiểu Hạ không đành lòng thấy cô khổ sở như vậy, liền vội vàng nói thêm:

"Như vậy đi, sau này ngày nào tôi cũng điện thoại báo tin bình an cho cô được không? Cô khi nào có thời gian, cũng có thể đến đây thăm tôi. Được không nào?"

"Uh, một lời đã định a!"

Vô Ưu cuối cùng cũng có thể tiếp nhận rồi. Tiểu Hạ sau khi len lén lau nước mắt, cười buông Vô Ưu trong ngực ra. Nhìn Vô Ưu nước mắt lã chã, cười nói:

"Mau đừng khóc nữa. Giống như con mèo nhỏ nhem nhuốc vậy."

"Ha ha, rất xấu sao? Có phải giống như một obasan không?" (obasan: chỉ bà thím nội trợ trong gia đình)

"Không giống! Vô Ưu dễ thương nhất, xinh đẹp nhất."

Hai chị em rốt cuộc cũng nín khóc, mỉm cười rồi. Nhưng, phía sau nụ cười, trong lòng lại không hề thoải mái.

Lòng Tiểu Hạ đầy thương tổn, thật mệt mỏi. Cô biết Phương Đông Dạ không thích cô, là do cô đơn phương tình nguyện. Chỉ không ngờ rằng, anh lại đối xử với cô tàn nhẫn như vậy; Còn Vô Ưu lại tràn đầy bất an, đối với tương lai mờ mịt của Tiểu Hạ.

"Vô Ưu, cô với Nhạc Khải về trước đi. Tôi muốn ở lại chỗ này, trao đổi một chút về công việc."

Đối mặt với nụ cười nhạt của Tiểu Hạ, Vô Ưu không thể làm gì khác hơn là gật đầu, chầm chậm đi tới bên cạnh Nhạc Khải. Nhạc Khải nhìn Vô Ưu yếu ớt đứng bên cạnh, giống như một đứa trẻ, lại nhìn ánh mắt đầy kiên định của Tiểu Hạ, không nhịn được, ánh mắt lộ ra vẻ đau lòng.

Đúng vậy, Phương Đông Dạ vốn là cấp trên của cô, đồng thời cũng là bạn. Nếu như nói ra sự thật tàn nhẫn này, Vô Ưu đơn thuần như vậy, sẽ phải chịu bao tổn thương đây. Giây phút này, Nhạc Khải đã hiểu được mục đích Tiểu Hạ làm như vậy rồi. Anh mỉm cười với Tiểu Hạ, chân thành nói:

"Mọi người đều là bạn. Có chuyện gì cứ đến tìm tôi. Nếu có thể giúp được, tôi tuyệt đối sẽ không nói nửa câu."

Những lời này của Nhạc Khải, không còn nghi ngờ gì, đã thừa nhận Tiểu Hạ là bạn. Tiểu Hạ nhìn anh, vừa cười vừa nói:

"Uh, tôi nhớ rồi."

. . .

"Vô Ưu."

Lúc Vô Ưu và Nhạc Khải vừa đi tới cửa, chuẩn bị ra ngoài, Tiểu Hạ vội vàng gọi giật lại. Trước ánh mắt khó hiểu của Vô Ưu, chần chờ nói:

"Chuyện đó, ý tôi là, có thời gian, cô hãy kể rõ tình hình cụ thể của mình cho Nhạc Khải đi nha."

Đây là ý gì a?

Không chỉ có Vô Ưu, mà ngay cả Nhạc Khải cũng lộ đầy nghi ngờ.

Tiểu Hạ xấu hổ cười một tiếng, sau đó nói:

"Ý tôi là, tôi cảm thấy bạn bè nên đối xử thẳng thắn với nhau. Nhạc Khải bây giờ cũng là bạn của tôi, cho nên, ta muốn nói là, Nhạc Khải là bạn mới, chuyện cô kể với tôi trước đây, có lẽ cũng cảm thấy hứng thú. Cho nên, cô có thời gian, hãy cùng anh ta hàn huyên tâm sự đi nha. Đúng vậy. Ý tôi là như vậy a."

Tiểu Hạ sau khi nói xong, mồ hôi cũng toát ra rồi. Vô Ưu cười nói:

"Oh, được a."

Nhạc Khải còn lại cũng hiểu được Tiểu Hạ muốn nói cái gì đó, mà Vô Ưu có thể cho anh được đáp án. Thạch Thiên Kình nhìn Tiểu Hạ bản thân khó bảo toàn, nhưng lại ra vẻ Bồ Tát, lúc này cư nhiên lại có thể quan tâm đến chuyện của người khác, thì lộ ra nụ cười châm chọc.

"Vậy tôi đi đây. Tối sẽ dẫn Bé Diễm qua nhà cô ăn cơm!"

Vô Ưu nói không chút khách khí. Tiểu Hạ sau khi nghe đến tên "Bé Diễm", không nhịn được liếc mắt nhìn Nhạc Khải một cái. Nhạc Khải bây giờ cũng là bạn của cô, cô không muốn Nhạc Khải cứ mù quáng lấn sâu vào cuộc tình này. Nhạc Khải cũng đã chú ý tới vẻ bất thường của Tiểu Hạ, cho nên vừa cười vừa nói:

"Tốt a, vậy tối nay tôi cũng đi ăn chực. Tiểu Hạ, cô sẽ không phải là không hoan nghênh tôi đó chứ."

Tiểu Hạ sững sờ. Vừa mới xong còn hy vọng Nhạc Khải sớm biết rõ tình hình. Nhưng, bây giờ lại không nhịn được lo lắng, đột nhiên thấy "Nhạc Diễm", không biết có phải là đả kích quá lớn đối với anh không? Anh có thể chịu đựng được loại đả kích này không? Thoạt nhìn đã biết anh có tình cảm với Vô Ưu.

Tiểu Hạ không nói gì, làm cho tình huống trở nên lúng túng. Nhạc Khải vội vàng nửa đùa nửa thật nói:

"Ha ha, đừng như vậy mà. Cùng lắm là tôi mang thức ăn, mang rượu đến."

Mượn điều này nhắc nhở Tiểu Hạ đang luống cuống. Tiểu Hạ lúc này mới vội cười, phối hợp nói:

"Như vậy a? Tôi đây liền miễn cưỡng đồng ý vậy."

...

"Không nhìn ra được, cô thật đúng là người tốt a."

Sau khi Vô Ưu và Nhạc Khải rời đi, Thạch Thiên Kình thốt lên một câu lạnh lùng, đầy châm chọc. Tiểu Hạ không e dè, nhìn hắn nói:

"Thì ra mục đích của anh là muốn tôi làm nhân tình của anh. Anh yên tâm đi, tôi sẽ không để anh được như ý đâu!"

"Phải không đó? Chúng ta đây rửa mắt chờ xem!"

Giọng nói Thạch Thiên Kình đầy cuồng vọng, ngang ngược.

Kẹt!

Cánh cửa bị mở ra, người không mời tự vào lại là Vô Ưu. Cô nhìn Tiểu Hạ cười cười, sau đó nói:

"Xin lỗi, đã quên mất một việc."

Tiểu Hạ chưa kịp hỏi cô quên gì ở đây. Vô Ưu đã đi thẳng tới trước bàn làm việc của Thạch Thiên Kình, hai tay đè chặt lên mặt bàn, mặt tiến sát về phía Thạch Thiên Kình, hai tròng mắt không hề sợ hãi, nhìn vào mắt hắn, sau đó rành rọt nói:

"Tiểu Hạ là bạn tốt của tôi. Nếu anh dám ức hiếp cô ấy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh. Hiểu không?"

Thạch Thiên Kình cười thú vị một tiếng, sau đó nói:

"Đã nhìn ra."

Ý của hắn vốn là, đã nhìn ra cô sẽ vì Tiểu Hạ mà tìm hắn liều mạng. Nhưng, cũng không có hứa hẹn không ức hiếp Tiểu Hạ. Nhưng, Vô Ưu đơn thuần của chúng ta lại hiểu là, hắn nói như vậy tỏ ý đã biết. Lời cảnh cáo của cô đã có tác dụng, cho nên vẻ mặt tươi cười rời đi. Tiểu Hạ từ đây cũng phải đối mặt với cuộc sống thuộc về cô. Mặc dù biết rõ, đây là một đoạn đường khó khăn, nhưng, cuộc sống chính là như vậy, không có lựa chọn khác!

Không chỉ có Tiểu Hạ mới như vậy, Vô Ưu và Nhạc Khải cũng giống thế. . .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Chuyện tình lệch lạc 'chị em' (2)

Trải qua mấy ngày đau khổ, hôm nay rốt cuộc mây đen cũng tan, trời xanh đã xuất hiện. Đối với cả nhà Tiểu Hạ, hôm nay thật đúng là một ngày vui đáng để ăn mừng.

"Phó tổng giám đốc Nhạc, anh là đại ân nhân của nhà chúng tôi. Chúng tôi kính anh một ly!"

Cha Tiểu Hạ hô hào cả nhà nâng chén chúc Nhạc Khải. Nhạc Khải cảm thấy rất xấu hổ, anh chưa làm được gì, căn bản cũng chưa giúp đỡ được gì cả. Nhưng, không uống cũng không được. Bởi vì để cho người nhà yên tâm, Tiểu Hạ đã nói số tiền trên đã trả được hết, là do anh giúp đỡ. Tiểu Hạ đối với người nhà một mảnh tâm ý như thế, anh làm sao có thể không phối hợp đây.

Nhạc Khải bưng ly rượu lên, nói:

"Bác trai, bác gái, không cần khách sáo. Sau này gọi cháu là Nhạc Khải được rồi. Cháu với Tiểu Hạ là bạn tốt, giúp đỡ nhau là điều nên làm."

Sau đó uống một hơi cạn sạch.

"Tiểu Hạ à, Vô Ưu như thế nào sao còn chưa tới hả? Con gọi điện thử xem."

Lời cha Tiểu Hạ đánh trúng tâm lý Nhạc Khải. Anh cũng cảm thấy rất tò mò, nghi ngờ có phải cái cô Vô Ưu này, nếu một ngày không đến muộn, thì cả người sẽ bứt rứt khó chịu hay không. Rõ ràng đã hẹn thời gian như thế, nhưng trễ gần một tiếng cô vẫn chưa đến, gọi điện đến, cô chỉ nói, bọn họ cứ ăn trước, sau đó liền cúp điện thoại luôn. Tính toán thời gian đến lúc này, cô cũng đã trễ hai tiếng đồng hồ rồi. Thật sự rất khó để làm người khác không lo lắng nha.

Tiểu Hạ đứng lên, gọi điện thoại qua đó…

....

Lúc này, không khí trong nhà Vô Ưu có chút không bình thường.

Vô Ưu và Nhạc Diễm ngồi cách nhau một bàn trà. Mỗi người ngồi trên một chiếc ghế sa lon. Không nói một câu nào, giống như là đang ở hai chiến tuyến đối lập vậy.

"Rút cuộc con có đi hay không?"

Cuối cùng Vô Ưu cũng mở miệng rồi. Nhạc Diễm im lặng để biểu đạt sự kiên định của mình.

Chuyện là như thế này. Sau khi Vô Ưu trở về, đem chuyện hôm nay ở 'Thạch Môn' kể cho Nhạc Diễm nghe. Vô Ưu nói còn chưa hiểu hết, nhưng, Nhạc Diễm lại nghe được rất rõ ràng. Sau khi nghe xong, ngẫm lại cách làm của cha, còn mình lại chính là đồng lõa chân thực, trong lòng Nhạc Diễm cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Cho nên, khi Vô Ưu nói hôm nay ở nhà Tiểu Hạ tổ chức tiệc chúc mừng, cậu bé đã cự tuyệt luôn.

Tiểu Hạ đã thay đổi. Nhạc Diễm mặc dù không tận mắt thấy. Nhưng, qua lời Vô Ưu kể, còn có cảm giác lúc nghe điện thoại, Nhạc Diễm đã cảm nhận được rõ ràng. Đối với một người phụ nữ xấu xa ức hiếp mẹ cậu, cậu có thể không thèm thương xót, nhưng, người ta đã trở thành người tốt, làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, cậu còn mặt mũi nào mà đi chứ.

Không đi, đánh chết cũng không đi!

Nhạc Diễm nghĩ như vậy. Vô Ưu làm sao biết được nhiều như vậy. Liền cho rằng cậu giận dỗi, cho nên không muốn đi. Nhạc Diễm 'không hiểu chuyện' như vậy, làm cô tức giận nổi trận lôi đình. Đúng vậy, lần này là tức giận thật sự.

"Nhạc Diễm, mẹ hỏi con một lần nữa. Con rốt cuộc có đi hay không?"

Giọng Vô Ưu rất nghiêm khắc, nước mắt cũng thi nhau chảy ra rồi. Thật là, Tiểu Hạ là bạn tốt nhất của cô. Người ta mời bọn họ đến ăn cơm, Bé Diễm sao lại không hiểu chuyện như thế chứ?

"Mẹ, xin mẹ đó. Đừng ép buộc con. Con thật sự không muốn đi."

Vô Ưu khổ sở, Nhạc Diễm nhìn thấy rõ ràng. Nhưng, cậu thật sự không muốn đi. Cha làm chuyện ghê tởm như vậy đối với người ta, nếu như cậu không biết thì có thể giống như mẹ, tiếp tục gần gũi với người ta. Nhưng đã biết rồi, làm sao còn mặt mũi qua đó đây. Đừng nói là Nhạc Diễm, nếu như Vô Ưu biết sự thật rồi, chắc chắn cũng không còn mặt mũi nào làm bạn với người ta nữa.

"Nhạc Diễm, con thật sự là quá mức. . ."

Reng reng reng reng reng

Điện thoại đột nhiên vang lên. Nhạc Diễm đoán biết là Tiểu Hạ gọi, nên ngồi yên không nhúc nhích, tỏ rõ mình sẽ không đi nhận điện thoại. Vô Ưu nhìn Nhạc Diễm hôm nay lục hặc muốn chết, đứng lên nhận điện thoại.

"Vô Ưu, cô như thế nào còn đang ở nhà vậy? Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Giọng nói quan tâm của Tiểu Hạ làm cho Vô Ưu không nhịn được, hung hăng trợn mắt nhìn Nhạc Diễm một cái, sau đó nói:

"Bé Diễm không thoải mái, chúng tôi không đi được. Mọi người ăn tự nhiên đi. Hôm nào Nhạc Diễm khỏe, tôi sẽ dẫn nó qua đó chào hỏi."

Vô Ưu nói như thế, thái độ thỏa đáng đến khác thường, nhưng cũng bởi vì thỏa đáng, mà giọng nói cũng quá âm u rồi, cho nên khiến người khác có cảm giác bất an.

"Không thoải mái? Làm sao vậy? Không có chuyện gì đó chứ? Có nghiêm trọng không? Có phải đưa đi bệnh viện không?"

Giọng nói căng thẳng, lo lắng của Tiểu Hạ, liền khiến tất cả người trong nhà đều chú ý. Cha mẹ Tiểu Hạ, Nhạc Khải cũng đều buông đũa xuống, rời khỏi bàn ăn, nhích lại gần Tiểu Hạ.

Vô Ưu đầu bên kia, bị sự hốt hoảng của Tiểu Hạ làm cho muốn bật khóc rồi. Cô không nhịn được trừng mắt nhìn Nhạc Diễm, trong lòng thầm mắng: tiểu tử thúi, người ta quan tâm ngươi như vậy, ngươi cư nhiên cũng không muốn qua đó chào hỏi một chút. Thật đúng là không có lương tâm.

Nhạc Diễm vẫn dùng sự im lặng mà chống đỡ. Đối với Nhạc Diễm mà nói, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy áy náy, cho nên, kỳ thật, tâm trạng lúc này so với Vô Ưu cũng không thoải mái hơn.

"Vô Ưu, nói chuyện đi, đừng dọa tôi, nói. . ."

Tiểu Hạ không nghe thấy Vô Ưu nói thì rất sốt ruột, nên vội vàng nói. Nói được một nửa đã bị Nhạc Khải đoạt lấy điện thoại, sau đó lo lắng hỏi:

"Vô Ưu, em rốt cuộc làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?"

"Tôi không có chuyện gì. Tôi bây giờ muốn đi ngủ. Ngày mai liên lạc!"

Vô Ưu thật sự nghe không nổi nữa rồi, càng nghe, trong lòng càng khó tiếp thụ. Cho nên, 'cộp' một tiếng, cúp luôn điện thoại. Chỉ vì trong lòng muốn được yên tĩnh một lúc, lại không ngờ, cô làm như vậy, càng làm cho bạn bè quan tâm cô sốt ruột xiết bao, làm cho họ bối rối đến mức nào. Nhưng, cô không có tâm trạng nghĩ được nhiều như vậy. Cô muốn cũng chẳng nghĩ được nhiều như thế. Cô bây giờ chỉ muốn quay về phòng, chùm kín chăn khóc một lúc.

Vô Ưu sau khi cúp máy, không thèm liếc mắt nhìn Nhạc Diễm lấy một cái, liền đi vào phòng mình. Nhạc Diễm lúc này mới dám ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng Vô Ưu, ánh mắt cậu bé đầy khổ sở.

Làm tổn thương Tiểu Hạ cậu khó chịu. Làm Vô Ưu đau lòng, thất vọng, cậu càng khó chịu hơn.

Vô Ưu lần này mặc dù rất tức giận, nhưng lại không hề đánh cậu cái nào. Điều này đối với người khác có lẽ là chuyện tốt nhất. Nhưng, Nhạc Diễm thì không phải. Cậu rất hiểu mẹ. Mẹ bình thường có thể vì chuyện nhỏ như cái lông gà mà đánh cậu, đó chính là một cách thể hiện tình cảm của bọn họ. Nhưng, bây giờ mẹ không nhìn cậu, không đánh cậu, đây là hiện tượng chưa bao giờ có. Nhạc Diễm cảm giác được, lần này chính là mẹ rất thất vọng vì cậu.

Reng reng reng reng reng

Điện thoại lại vang lên, Vô Ưu nằm trong phòng chẳng muốn động đậy. Nhạc Diễm đi tới, nhìn điện thoại báo số của Phương Đông Dạ, trong lòng tức giận không hề nghĩ ngợi liền đem điện thoại chặt đứt luôn. Sau đó, lại quay về ghế salon ngồi thu mình, tự kiểm điểm! Vừa xem xét lại việc mình tàn nhẫn

‘nối giáo cho giặc’, vừa suy tính xem sau này mình phải bồi thường lại cho Tiểu Hạ như thế nào…

…

"Sắp đến chưa?"

Sự khác thường của Vô Ưu làm cho tất cả mọi người đều lo lắng. Nhạc Khải lái xe chở Tiểu Hạ đi xem tình hình của Vô Ưu. Tiểu Hạ nói:

"Sắp rồi. Quẹo vào con đường phía trước là tới."

Nhạc Khải vừa lái xe theo chỉ dẫn của Tiểu Hạ, vừa suy nghĩ về một vấn đề, rốt cuộc có nên hỏi hay không. Anh cảm thấy hiện tại không nên làm tăng thêm bất kỳ gánh nặng nào cho Tiểu Hạ nữa, nhưng, trong lòng bởi vì bị đè nén lâu, mà vô cùng khó chịu. Tiểu Hạ thấy Nhạc Khải định nói gì đó lại thôi, nên hỏi:

"Có phải anh có điều gì muốn nói với tôi không?"

Nhạc Khải vừa lái xe, vừa gật đầu nhẹ, sau đó nói:

"Tiểu Hạ, hôm nay ở ‘Thạch Môn’, cô nói với Vô Ưu như thế, có phải muốn ám chỉ điều gì đó? Có điều gì không đúng sao?"

Tiểu Hạ biết chuyện đã đến nước này, giấy không thể gói được lửa. Với lại nếu cô không nói, lát nữa Nhạc Khải tận mắt chứng kiến, có lẽ đối với anh mà nói, chuyện đột ngột như vậy, ngược lại càng làm anh khó có thể tiếp nhận, càng làm anh bị đả kích hơn. Nói không chừng, còn có thể vì vậy mà hiểu lầm Vô Ưu cố tình lừa gạt tình cảm của anh.

Sau một hồi suy nghĩ liên tục, Tiểu Hạ quyết định hé mở một chút tình hình cho Nhạc Khải, để anh có một chút chuẩn bị, tránh cho lát nữa anh sẽ không chịu nổi đả kích bởi sự thật tàn khốc đó.

"Nhạc Khải, Vô Ưu bao nhiêu tuổi, anh biết không?"

Tiểu Hạ chọn cách vòng vo, thận trọng hỏi dò. Nhạc Khải nghe thấy cô nhắc tới vấn đề này, liền vừa cười vừa nói:

"Cô ấy nói sắp 30 tuổi rồi. Ha ha, ha ha. . ."

Vừa nói vừa cười. Giống như đây là chuyện nực cười nhất thiên hạ vậy.

Tiểu Hạ thở dài, sau đó hỏi:

"Anh cảm thấy điều này rất buồn cười sao?"

Nhạc Khải cảm thấy giọng nói Tiểu Hạ có chút không bình thường, anh lợi dụng đúng lúc đèn đỏ, bèn quay đầu nhìn Tiểu Hạ, tươi cười nói:

"Cô có ý gì? Sẽ không phải là muốn nói cho tôi biết. Cô ấy thật sự đã 29 tuổi rồi đi? Ha ha, đừng đùa tôi nữa. Hôm nay tôi còn nói với Vô Ưu, nếu như cô ấy thật sự 29 tuổi, tôi sẽ gọi cô ấy là chị."

Tiểu Hạ không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nụ cười rất sáng lạn của Nhạc Khải.

Một giây, hai giây, ba giây. . .

Nụ cười trên mặt Nhạc Khải, theo thời gian, càng lúc càng cứng ngắc. Năm giây đồng hồ trôi qua, nụ cười đã biến mất không còn gì. Cổ cũng đã cứng ngắc như rỉ sắt, nhìn Tiểu Hạ nói:

"Cô nói thật? Cô ấy thật sự đã 29 tuổi, sắp 30 tuổi rồi?"

Tiểu Hạ kiên định gật đầu một cái, động tác rất nhẹ nhàng.

Nhạc Khải gãi gãi đầu, có điểm khó có thể tiếp nhận. 30 tuổi, sao có thể như thế? Vô Ưu nhìn thế nào cũng không giống như đã 30 tuổi? Nhìn cô chẳng khác nào một cô bé!

"Anh vẫn ổn chứ?"

Tiểu Hạ lo lắng hỏi. Nhạc Khải lắc đầu. Lúc này đã chuyển sang đèn xanh, xe phía sau ra sức ấn còi ‘tin tin tin’ thúc giục. Nhạc Khải liền khởi động xe tiếp tục chạy. Vừa lái xe, vừa nói:

"Ha ha, thật sự là khó tin a! Cô ấy cư nhiên sắp 30 tuổi rồi. Thật sự nhìn thế nào cũng không giống. Ha ha, chuyện khó tin này thật sự làm cho người ta nhất thời khó có thể tiếp nhận. Thật sự thế sao?"

Nhạc Khải vừa lái xe, vừa lẩm ba lẩm bẩm. Tiểu Hạ nhìn anh, chần chờ hỏi:

"Anh có ổn không?"

"Tốt. Đương nhiên tốt. Chỉ là cảm thấy bất ngờ thôi!"

Nhạc Khải đem suy nghĩ trong lòng nói ra, sau đó giống như là tâm sự với Tiểu Hạ, lại giống như là cam đoan nói:

"Tôi thích chính con người của cô ấy, tuổi tác không quan trọng. Cho nên, tôi sẽ không thay đổi. Từng tuổi này rồi mà cô ấy vẫn giữ được tâm tư thuần khiết như vậy, càng khó có được không phải sao? Yên tâm đi, tôi không những không để ý, ngược lại càng quý trọng cô ấy gấp bội!"

Nhạc Khải đột nhiên thổ lộ tình cảm của mình với Vô Ưu cho Tiểu Hạ nghe, nhất thời làm Tiểu Hạ không biết xử trí như thế nào cho phải. Nhà Vô Ưu sắp tới rồi. Cô có nên nói cho anh nghe chuyện Bé Diễm không? Hay là để anh tự mình chứng kiến đây? Tiểu Hạ ngay tức thời không có cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chuyện tình lệch lạc 'chị em' (3)

Cuối cùng Tiểu Hạ cũng không thể nói ra được, vì cô nhận được cuộc gọi của Thạch Thiên Kình. Kể từ giây phút cô gặp Thạch Thiên Kình, cuộc sống của cô đã không còn nằm trong sự kiểm soát của cô nữa. Hắn yêu cầu cô phải đối mặt với 'cuộc sống của mình'. Trước lúc đi, cô chỉ nói với Nhạc Khải hai câu, thứ nhất là số nhà Vô Ưu, còn câu thứ hai là: cho dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, thì cũng phải nhớ kỹ một điều, Vô Ưu không cố ý làm tổn thương anh, chỉ là cô ấy quá đơn thuần!

Đơn thuần!

Nhạc Khải đương nhiên biết Vô Ưu rất đơn thuần. Anh thích Vô Ưu cũng chính vì sự đơn thuần. Nhưng, tổn thương là có ý gì? Anh cảm thấy việc này không thể có khả năng. Vô Ưu không có khả năng làm tổn thương anh. Chính xác mà nói, trong mắt Nhạc Khải, Vô Ưu không có khả năng làm tổn thương bất kỳ người nào. Chỉ có điều, tất cả những suy nghĩ này, đều là trước khi nhìn thấy Nhạc Diễm.

Kính cong…kính cong…kính cong…

Nhạc Khải đứng ở cửa chờ Vô Ưu ra mở, nhưng, khi cánh cửa mở ra, lại là một cậu bé xinh đẹp trông có chút quen quen. Nhạc Khải sững sờ, nghi ngờ có khi nào mình đã tìm nhầm nhà. Cho nên, khi Nhạc Diễm hỏi anh tìm ai, anh hơi lúng túng cười hỏi, đây có phải là nhà Vô Ưu không.

"Đúng vậy!"

Câu trả lời của Nhạc Diễm khiến Nhạc Khải lộ ra nụ cười yên lòng. Nhưng, câu tiếp theo của cậu bé, lại làm cho anh đứng đần ra rồi. Bởi vì, Nhạc Diễm nhìn vào phía trong mà hô to:

"Mẹ ơi, có người tìm."

Mẹ?

Chẳng lẽ đây chính là điều Tiểu Hạ ám chỉ? Kể rõ! Kể rõ! Ám chỉ chuyện quan trọng!

"Người nào a?"

Vô Ưu đi dép lê, mặc áo ngủ lười biếng xuất hiện trước mặt Nhạc Khải. Ngay tức khắc, tia hy vọng cuối cùng trong lòng Nhạc Khải cũng tan tành. Bởi vì, hàng xóm dù có thể trùng tên, cũng không thể có khả năng lại giống nhau đến thế!

"Khải, sao anh lại tới đây? Bé Diễm, sao con không lễ phép chút nào vậy. Cũng không biết mời khách vào nhà ngồi sao?"

Vô Ưu nhân cơ hội báo thù con luôn. Vô Ưu tỏ ra khó chịu làm Nhạc Diễm có chút cao hứng. Bởi vì, cậu hiểu mẹ rất rõ. Chỉ cần mẹ lên cơn giận, chứng tỏ đã sắp hết giận rồi. Cho nên, cậu bé chẳng những không ngại Vô Ưu quát tháo, mà còn có chút chờ mong cơ.

"Mời chú vào ạ!"

Cậu nhóc nhìn Nhạc Khải lễ phép. Nụ cười vô cùng đáng yêu, vạn người thích, nhưng, Nhạc Khải lại không cười nổi, mà là muốn khóc. Vô Ưu nhìn Nhạc Khải đứng bất động, không hiểu tại sao lại như thế, sau nói:

"Khải, sẽ không phải là vì tôi có đứa con lớn như vậy, mà dọa đến anh đấy chứ?"

Lần này Nhạc Khải cũng không phản bác. Bởi vì sự thật đúng là như thế.

Đối với sự im lặng của anh, Vô Ưu không những không lo lắng, mà còn đắc ý nói:

"Hừ, tôi đã nói từ trước, tôi 29 tuổi, sắp 30 rồi, bây giờ anh tin rồi chứ?"

Không tin!

Không tin có được không? Nhân chứng vật chứng đều ở trước mắt đây. Nhạc Khải nghĩ vậy, nhìn về phía Nhạc Diễm. Nhạc Diễm còn lại đi tới ghế sa lon ngồi xuống, chờ xem náo nhiệt. Chờ xem anh có giống như Hoắc Lãng, không chịu nổi đả kích, đến cuối cùng chạy trối chết không.

"Uống gì nào?"

Vô Ưu sau khi mời Nhạc Khải ngồi xuống, nhìn hắn hỏi. Nhạc Khải như không có chuyện gì, trả lời:

"Cái gì cũng được."

Lúc Vô Ưu đi đến tủ lạnh lấy đồ uống, vẻ mặt Nhạc Khải tràn đầy thê lương, nhìn chằm chằm theo bóng lưng cô. Uống gì ư? Bây giờ cho dù là cho anh uống 'quỳnh tương ngọc lộ', hương vị khẳng định cũng chỉ có đắng chát mà thôi.

('quỳnh tương ngọc lộ' - có nghĩa rượu làm bằng ngọc đẹp. Thời xưa người ta cho rằng, rượu làm từ ngọc khi uống có thể trở thành tiên. Còn bây giờ, đại ý là nói về rượu hay đồ uống ngon. Cái này là ta hỏi anh Google, ảnh ý nói thế nha. ^^)

Từ lúc Nhạc Khải bước vào nhà, Nhạc Diễm đã có luôn một nhận định, đó là, người đàn ông này có ý với mẹ cậu. Bây giờ chứng kiến bộ dạng nửa sống nửa chết của anh, sau khi biết sự tồn tại của mình, cậu bé lại càng khẳng định điều này hơn! Người đàn ông này đích thị có tình ý với mẹ. Hơn nữa, cậu còn nhìn ra, từ trang phục, đến động tác nhấc tay nhấc chân của anh, cũng đều rất đúng mực, có khí chất. Có thể nhận định luôn, người này nhất định là một người có tiền.

"Chú ơi, chú tên là gì ạ? Chú làm việc ở đâu?"

Ách?

Nhạc Khải có chút kinh ngạc nhìn Nhạc Diễm. Anh còn chưa hỏi cậu bé tên gì, cậu bé đã cư nhiên mở miệng hỏi trước rồi. Điều làm Nhạc Khải cảm thấy khó tin chính là, anh thế nhưng lại không hề tức giận, hay là gai mắt như mình đã tưởng. Có lẽ, bởi vì Bé Diễm quá mức xinh đẹp đi. Lần đầu tiên Nhạc Khải nhìn thấy, đã tràn đầy thiện cảm rồi. Cũng có thể là, do ở nước ngoài khá lâu, nên tư tưởng của anh rất thoáng.

Ha ha, điều quan trọng lớn nhất chính là, anh đã nhìn quét qua một lượt căn phòng, nhưng lại không thấy một chút dấu vết nào cho thấy có sự tồn tại của đàn ông cả!

"Bé Diễm, con trước tiên nói cho chú biết, cha con đâu?"

Quả nhiên Nhạc Khải nảy sinh nghi ngờ với vấn đề này. Nhạc Diễm cười nói:

"Cháu không có cha."

Quả nhiên là như vậy! Bé Diễm vừa thốt ra câu trên, một nụ cười thật to đã xuất hiện trên mặt Nhạc Khải.

Nhạc Khải cười, ngược lại làm Nhạc Diễm cảm thấy choáng váng. Nghi ngờ có phải chính mình đã nghĩ sai. Người này không phải thích mẹ cậu sao. Cậu bé đang khó chịu, càng thấy giật mình vì chuyện xảy ra, thì Nhạc Khải đã cười rạng rỡ, đi tới bên cạnh cậu, sau đó rất thân mật đưa hai tay ôm cậu nói:

"Bé con, nếu như chú theo đuổi mẹ con, con có ý kiến gì không? Có ủng hộ không?"

Ách?

Nhạc Diễm thật sự có chút đần độn rồi. Nhạc Khải là người đầu tiên khiến cậu cảm giác được có một số điểm giống Vô Ưu. Cùng không hề che đậy bản thân, cùng hết lòng vì một chuyện, không biết bất thình lình sẽ xuất hiện biểu tình gì, vân vân... Nhưng mà, điều quan trọng chính là, Nhạc Diễm thế nhưng lại không hề bài xích anh, ngược lại, còn rất thích tích cách phóng khoáng của anh.

"Mẹ cháu không dễ bắt nạt như vậy đâu."

Mặc dù cảm giác của Nhạc Diễm đối với Nhạc Khải không tệ, nhưng, vẻ mặt Nhạc Khải lúc trước vừa mới đau khổ, đến bây giờ, thoáng cái đã tiêu tan hết rồi, hơn nữa, lại còn tươi cười vui vẻ, chuyển biến thật sự rất lớn. Nếu như thích một người, sao có thể chuyển biến nhanh như vậy chứ? Trừ phi, trừ phi là hắn căn bản không có nghĩ tới chuyện kết hôn với mẹ, mà chỉ đơn giản muốn chơi đùa thôi.

Bất kể là có bao nhiêu thiện cảm, chỉ cần hắn muốn làm tổn thương mẹ, đều không đáng được tha thứ.

"Con yên tâm, chú sẽ không bắt nạt cô ấy. Nếu như có thể, chú muốn nhờ con giúp theo đuổi cô ấy."

Nói xong, nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi cùng bất an của Nhạc Diễm, anh cười nói:

"Lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết!"

Những lời này được nói ra, không chỉ có Nhạc Diễm, mà ngay cả Nhạc Khải cũng cảm giác được có chút giật mình. Anh là kiểu người hiện đại sùng bái tự do, chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề kết hôn, chứ đừng nói đến lấy một người 'phụ nữ già' đã có con rồi. Chỉ có điều, sau khi nói ra, thế nhưng, lần đầu tiên lại cảm thấy không hề tệ. Cho nên, anh lại tiếp tục nói:

"Chính là lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết! Con có đồng ý giúp chú không?"

Không muốn!

Nhạc Diễm biết lúc này, cậu phải nên nghĩ biện pháp bảo vệ giúp cha, giúp cha đánh lui kẻ địch này. Nhưng, không biết tại sao, nhìn hai tròng mắt trong veo, không vẩn đục của Nhạc Khải, cậu lại không thốt lên câu từ chối. Cứ cảm thấy ánh mắt anh rất quen thuộc, nhìn rất có thiện cảm, có cảm giác rất thân thiết.

Nhạc Khải nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Diễm, bộ dáng suy nghĩ sâu xa giống như người lớn, cảm nhận đầu tiên của anh chính là, đây nhất định là một đứa bé thông minh, có chính kiến. Hoàn toàn không giống với cậu bé con học trưởng, chỉ biết đem tiền ra nói kia. Cho nên, anh nhìn Nhạc Diễm, trên mặt lại thêm mấy phần vui vẻ.

Nếu mình có một đứa con như vậy, thật không tệ!

Người hiện đại so với người truyền thống có điểm gì khác nhau?

Trinh tiết đối với người truyền thống mà nói, chính là sinh mạng. Còn đối với người hiện đại, trinh tiết có đôi khi lại chính là gánh nặng. Mà người tên Nhạc Khải này, chính là một kiểu người hiện đại. Chớ nhìn anh tuổi không nhiều lắm nhá, thế nhưng, bạn gái đã sớm qua tay một hàng dài rồi. Anh đơn giản là thuận theo cảm giác. Có cảm giác thì ở với nhau, không còn cảm giác thì chia tay, thế thôi.

Có lẽ, có liên quan đến việc ở nước ngoài. Anh cũng không cho rằng, trong tình cảm có điều gì đó là cấm kỵ. Thế nên, anh có thể làm bạn cùng với người đồng tính luyến ái, cũng sẽ không để ý đến những tập quán đời thường, để rồi sinh ra sự bài xích đối với những chuyện 'cấm yêu' hay 'chuyện tình loạn luân'.

Vô Ưu đối với anh mà nói, là một chuyện ngoài ý muốn. Lần đầu tiên gặp cô anh cũng có một chút cảm giác, nhưng, không hề nghĩ tới sẽ qua lại. Bởi vì, anh rất rõ, mình không thích hợp với loại người ngây thơ như Vô Ưu. Nhưng, sau một thời gian ngắn ngủi tiếp xúc, phát hiện ra, cảm giác đối với cô càng ngày càng tốt, hơn nữa, cư nhiên lại không còn hứng thú đùa giỡn với những cô gái khác nữa.

Một loạt phản ứng đều là lần đầu tiên. Cho nên, anh đã ý thức được, Vô Ưu đối với anh là đặc biệt.

Vô Ưu 29 tuổi, lại còn có con trai. Đây thật sự là điều mà trước đó anh chưa từng gặp phải, nhưng mà, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, sự đau khổ trong lòng anh đã biến mất. Anh không còn thấy đau khổ nữa là vì, Vô Ưu đã không hề coi anh là đối tượng để gặp gỡ, nếu không đã sớm nói với anh chuyện này rồi.

"Suy nghĩ của chú thật kỳ quái, giống hệt mẹ cháu. Suy nghĩ thật kỳ cục!"

Nhạc Diễm không chút khách khí nói ra suy nghĩ trong lòng. Nói xong, cậu đẩy Nhạc Khải đang ôm mình ra, nhảy xuống khỏi ghế salon đi vào bếp. Cậu bé đột nhiên nhớ ra, trong tủ lạnh không còn đồ uống. Mà mẹ hồi lâu rồi chưa thấy ra, tám phần là đang ở trong bếp đun nước. Trận hỏa hoạn lần trước cậu vẫn còn kinh hãi đây. Cho nên, đành đi xem một chút cho yên tâm vậy.

Nhạc Khải tò mò nên cũng đi theo Nhạc Diễm vào bếp. Cảnh hai người nhìn thấy chính là, Vô Ưu đứng yên không nhúc nhích, nhìn chằm chằm ấm nước đang đun.

"Vô Ưu, em đang làm gì đó?"

Nhạc Khải khó hiểu hỏi. Vô Ưu vẫn như trước nhìn chằm chằm ấm nước, cũng không quay đầu lại, trả lời nghiêm túc:

"Đun nước a."

Nhạc Khải lại hỏi:

"Vậy em đang chăm chú nhìn gì thế?"

Vô Ưu đương nhiên mà trả lời:

"Ấm nước a!"

Nhạc Khải đi tới bên cạnh Vô Ưu, cũng nhìn chằm chằm ấm nước, sau đó không ngại phiền toái lại hỏi:

"Em đun nước, tại sao cứ nhìn chằm chằm không nhúc nhích vậy?"

Vô Ưu thẳng thắn, rất thành thật nói:

"Dĩ nhiên phải tập trung toàn bộ tinh thần rồi. Phòng bếp là khắc tinh của tôi nha. Tôi cũng không muốn, không cẩn thận lại thiêu cả phòng bếp a."

"Oh, thì ra là như vậy hả."

Nhạc Khải gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

. . .

Nhạc Diễm nghe bọn họ nói chuyện với nhau, đột nhiên cảm thấy bọn họ rất xứng đôi. Nếu như là những người khác, khi nghe mẹ nói như vậy, nhất định sẽ mắng mẹ 'ngốc nghếch'. Nhưng, Nhạc Khải lại tỏ vẻ đã hiểu. Chỉ bằng việc nhỏ này, không những làm cho Nhạc Diễm cảm thấy bọn họ rất xứng đôi, mà đối với Nhạc Khải, còn sinh ra cảm tình.

"Oa, nước sôi rồi."

Vô Ưu nghe thấy tiếng nước sôi, đưa tay qua. Nhạc Diễm vừa định ngăn lại, thì Nhạc Khải đã nhanh hơn, ngay lập tức kéo tay Vô Ưu lại, sau đó tiện tay cầm một miếng nhắc nồi bằng vải bông, nói:

"Cẩn thận nóng."

Sau đó giúp Vô Ưu nhấc ấm nước xuống. . .

Nhạc Diễm nhìn hình ảnh thân mật, tự nhiên của hai người, đột nhiên cảm thấy hơi có lỗi với Phương Đông Dạ. Cha cậu đang ở nước ngoài, thế nhưng, người làm con như cậu, lại cho rằng mẹ và người đàn ông khác xứng đôi. Nghĩ vậy, cậu vội vàng chạy về phòng khách, cầm điện thoại Vô Ưu chạy vọt vào phòng ngủ của mình, sau đó gọi điện thoại sang Pháp cho Phương Đông Dạ.

"Bé Diễm, Đài Loan bây giờ đang là buổi tối, sao muộn như thế này còn gọi điện? Có việc gấp sao?"

Phương Đông Dạ vừa nhận điện thoại, đã suy đoán không e dè. Nhạc Diễm còn lại nói:

"Có hai việc. Thứ nhất, đối với chuyện cha ức hiếp dì Tiểu Hạ, con cực kỳ bất mãn với cha. Tuy rằng trước đó con cũng đã biết rõ tình tiết việc này, nhưng bây giờ con cảm thấy cha thực sự quá đáng; thứ hai, lúc này đang có một người đàn ông ở trong bếp cùng mẹ. Con đối với hắn có cảm giác không tệ, nhưng cũng không hy vọng mẹ bị người ta đưa vào giáo đường, mà cha lại không biết gì. Cho nên, thông báo cho cha một tiếng."

Để cho bọn họ cạnh tranh công bằng đi!

Đây là biện pháp Nhạc Diễm cho là thật tốt. Dù sao hai người này, cậu đều có thể tiếp nhận.

"Nhạc Diễm! Con nói cái gì?"

Phương Đông Dạ nghe Nhạc Diễm nói xong, thiếu chút nữa đã nổ tung rồi! Đây là con của anh sao? Mới một ngày không liên lạc, nó đã tạo phản?! Đối với sự phẫn nộ của Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm 'ăn ngay nói thẳng' hối lỗi:

"Xin lỗi cha. Con cũng không biết con bị sao nữa? Con nhìn chú ấy thật sự cảm thấy rất thân thiết."

Giọng nói Nhạc Diễm có điểm hỗn loạn, còn Phương Đông Dạ lại đang cố sức kiềm chế, giữ cho mình được bình tĩnh. Nhưng, cuối cùng vẫn không chịu được, gầm lên giận dữ, sau đó hất phăng đồ vật trên bàn đi, căm phẫn hỏi:

"Hắn ta là ai, tên là gì?"

Nói cho cha, người kia nhất định sẽ chết!

Nhạc Diễm nghĩ như vậy, song lại nghĩ lại. Nếu không nói, thì sớm muộn gì cha cũng biết, cho nên cậu bé nói:

"Mẹ gọi người đó là 'Khải'."

Khải?!

Xưng hô mới thân mật làm sao! Phương Đông Dạ nghĩ thế, nắm chặt điện thoại lại, hy vọng mượn cách này đè xuống cơn tức giận, nhưng cuối cùng, tức giận vẫn đánh bật lý trí, điện thoại trong tay đã bị ném ra ngoài, phát ra tiếng rất lớn. Nhạc Diễm cũng ý thức được, cha có lẽ bây giờ đã phóng tới sân bay rồi.

Quả táo. Quả táo. Quả quả quả quả quả quả. . .

"Alo."

Điện thoại vừa mới đổ chuông được một tiếng, Nhạc Diễm liền vội vàng nhận máy, bởi vì, trực giác nói với cậu, đó là của Phương Đông Dạ.

"Bé Diễm, người tên Khải kia có phải khoảng 24 tuổi, trông không xấu?"

Không xấu?! Là rất đẹp trai có được không. Nhưng, lúc này Nhạc Diễm cũng không muốn đôi co, bởi vì cậu bé rất hiểu cha. Để cha nói ra từ 'không xấu', thì đã là giới hạn cực độ rồi. Chỉ có điều, quan trọng là, giọng nói của cha rất sâu lắng, làm cậu bé cảm thấy bất an. Cho nên, trả lời không chút nào chần chờ:

"Đúng vậy. Cha biết sao?"

Phương Đông Dạ lạnh lùng nói:

"Biết. Cha lập tức về ngay. Nhạc Diễm, nghe kỹ đây, trong lúc đó, tuyệt đối không thể để cho hai người họ phát sinh chyện gì."

"Tại sao?"

Từ giọng nói của Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm cảm giác được sự nghiêm trọng của việc này. Mà Phương Đông Dạ chỉ nói ra bốn chữ, sau đó liền cúp điện thoại. Điều cha nói chính là:

"Hắn tên Nhạc Khải!"

Nhạc Khải?

Nhạc Diễm cầm điện thoại, tự hỏi những lời này có ý gì. Đột nhiên hai mắt sáng lên, một ý nghĩ lớn mật liền xuất hiện trong đầu cậu. Không nghĩ ngợi gì, rất nhanh, liền lôi chiếc laptop nhỏ của mình ra, truy cập vào trang 'trong suốt', sau đó đánh vào mấy chữ, liền thấy được tư liệu cậu muốn tìm.

Nhạc Khải, nam, 25 năm trước, sinh ra tại Pháp.

Mẹ là đại tiểu thư của tập đoàn 'Tử Thần' – Hạ Mỹ Hà, cha không rõ. Sau khi sinh ra, sống tại nhà tổng giám đốc tập đoàn 'Thiên Hạ' Tề Bách Hằng. Được hơn 1 tuổi, mẹ kết hôn với một người trong cùng công ty, tên Nhạc Thiên Hàng. Nhạc Thiên Hàng được nghi ngờ chính là cha ruột của Nhạc Khải.

24 năm trước, kinh tế khủng hoảng, tập đoàn 'Tử Thần' để tranh thủ lợi ích, kéo giá cổ phiếu lên, mới truyền tin ra ngoài, báo tin vui về người kế nghiệp tập đoàn. Đó là lí do mà tất mọi người đều cho rằng, Nhạc Khải bây giờ chưa tới 24 tuổi!

Tiểu học Nhạc Khải học …

Căn cứ các báo cáo…

...

"Bé Diễm, con đâu rồi? Mau ra đây, Khải mời hai mẹ con mình ra ngoài ăn cơm!"

Gọng nói Vô Ưu đột nhiên truyền vào. Nhạc Diễm nhanh nhẹn lấy chiếc chăn mỏng trùm kín chiếc laptop, sau đó nhảy xuống giường, rất nhanh đi ra ngoài. Tới phòng khách, nhìn mẹ đang trò chuyện vui vẻ với Nhạc Khải, trong lòng có cảm giác rất kỳ quái, nhất là lúc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Nhạc Khải.

Giờ phút này, Nhạc Diễm rốt cuộc cũng hiểu rõ, tại sao cậu bé lại có cảm giác hắn có vẻ rất giống mẹ, tại sao cậu bài xích với Hoắc Lãng, nhưng lại có thể tiếp nhận hắn. Thì ra, tất cả đều có nguyên nhân. Hóa ra, hắn là em cùng cha khác mẹ với mẹ. Nói cách khác, chính là cậu của cậu. Cậu lại có thêm một người thân nữa. Nhạc Diễm đúng ra là phải vui mừng đi, nhưng, cậu lại cười không nổi. Bởi vì, cậu bé không dám tưởng tượng, nếu như Nhạc Khải phát hiện được, người cậu thích chính là chị ruột, thì sẽ đau khổ đến mức nào.

"Bé con, con làm sao vậy? Làm gì mà nhìn chú như thế? Bị khuôn mặt đẹp trai của chú mê hoặc rồi sao?"

Nhạc Khải thấy Nhạc Diễm nhìn mình, không nhịn được trêu đùa. Giọng nói dịu dàng, ánh mắt thương yêu. Ngay cả Vô Ưu cũng nhìn ra được, anh rất thích Bé Diễm. Cho nên nói:

"Bé Diễm lại đây nào. Mẹ nói cho con biết a. Con không được vì Khải thích con, mà hạ thủ lưu tình đó. Lát nữa gọi đồ ăn, nhất định phải nhớ kỹ, không những phải gọi món ngon nhất, mà còn phải gọi món đắt tiền nhất nữa nha. Con yên tâm, hắn là tên có tiền, ăn sẽ không phá sản đâu!"

Vô Ưu và Nhạc Khải nói chuyện với nhau, rất nhẹ nhàng, tự nhiên mà thân mật. Trên mặt còn tươi cười, làm Nhạc Diễm không nhịn được mắng mình ngốc nghếch. Vẻ tự nhiên, thân mật này của bọn họ, vốn là rất không bình thường đi!

"Nấu mì ăn đi, con buồn ngủ."

Lúc này, Nhạc Diễm không biết phải làm thế nào, hơn nữa, chuyện này rất phức tạp, cậu bé muốn cũng không làm được. Cho nên, chỉ còn cách chờ cha về xử lý thôi. Điều duy nhất bây giờ cậu có thể làm đó là, hạn chế thời gian gần gũi giữa hai người. Bởi vì, hiện tại mới chỉ có Nhạc Khải thích mẹ, nếu như ngay cả mẹ cũng thích Nhạc Khải, thì tình huống nhất định sẽ hỗn loạn chết mất.

Nhạc Diễm cứ khăng khăng ý kiến, nên Nhạc Khải liền xuống bếp nấu mì. Nhạc Diễm ăn mì không còn biết vị gì nữa, rất nhanh đã ăn xong. Sau đó lại

ra vẻ rất mệt mỏi, lừa Vô Ưu dỗ cậu đi ngủ.

Mặc dù Vô Ưu cảm thấy Nhạc Diễm rất kỳ quái, nhưng trước mặt Nhạc Khải cũng không có vạch trần cậu. Mà Nhạc Khải cũng đã nhìn ra Nhạc Diễm có gì đó không bình thường, cho nên chủ động cáo từ. Trước khi đi, còn nói với Nhạc Diễm:

"Chú không muốn vừa mới bắt đầu đã bị bài xích. Chú rất nghiêm túc, con hãy suy nghĩ thêm một chút nhé."

Trời ạ!

Nhạc Diễm cảm giác đầu cũng to ra rồi, bụng đầy tâm sự thất thểu về phòng, thu dọn laptop trên giường, sau đó ủu xìu nằm xuống.

"Cục cưng, con làm sao vậy?"

Vô Ưu tiễn Nhạc Khải xong, đi vào phòng Nhạc Diễm, sau đó lấy tay lay cậu hỏi. Nhạc Diễm nhìn Vô Ưu nói:

"Mẹ, mẹ lên giường ôm con ngủ đi."

Nhạc Diễm cũng đã từng làm nũng, nhưng cái bộ dạng này của cậu, là lần đầu tiên Vô Ưu thấy. Cô phối hợp nằm lên giường. Nhạc Diễm rất tự nhiên nằm xích lại gần cô, chôn chặt vào lòng cô.

"Diễm, con sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Vô Ưu có một loại cảm giác bất an vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chuyện tình lệch lạc ‘chị em’ (4)

Nhạc Diễm ngẩng đầu nhìn Vô Ưu, nói giống như khẩn cầu:

"Mẹ, ngày mai mẹ ở nhà với con được không?"

Thật ra tạm thời Nhạc Diễm không muốn để Vô Ưu gặp gỡ Nhạc Khải. Nhưng, cậu bé lại không biết nói như thế nào, nên mới hy vọng Vô Ưu có thể ở nhà cùng với cậu.

"Diễm, con làm sao vậy? Không có chuyện gì đó chứ? Có phải có chỗ nào không thoải mái không? Con đừng làm mẹ sợ!"

Trong cùng một ngày, Nhạc Diễm lại một lần nữa tỏ ra khác thường, làm lòng Vô Ưu đầy bất an. Đầu tiên là người luôn luôn hiểu chuyện như cậu, sống chết cũng không chịu đến nhà Tiểu Hạ. Rồi kế tiếp, một đứa bé thích ăn đồ ngon như thế, lại có thể thà ở nhà ăn mì, cũng không thèm ra ngoài ăn cơm Nhạc Khải mời. Bây giờ lại ra vẻ đáng thương, bám riết lấy cô, muốn cô ở nhà cùng với cậu. Đây rốt cuộc là thế nào đây?

Nhạc Diễm cũng nhìn ra sự lo lắng của Vô Ưu, nhưng cậu cũng chỉ có thể làm được như thế thôi. Bởi vì, chỉ cần cậu nghĩ đến ánh mắt biết cười của người cậu, khi cậu ấy nhìn mẹ, thì ruột gan đã lập tức nóng lên rồi.

"Mẹ, mẹ ở nhà với con nha, có được không hả?"

"Được. Mẹ ở nhà với con. Bây giờ đi ngủ đi, ngủ một giấc sẽ tốt thôi."

Vô Ưu không biết vấn đề ở đâu, cho nên đơn giản hy vọng, cậu sau khi tỉnh dậy sẽ trở lại bình thường.

Từ Paris bay về đến Đài Loan, nhanh nhất cũng phải mất 14 tiếng. Dĩ nhiên, nếu như tình huống lúc đó có chuyến bay luôn. Phương Đông Dạ sau khi nhận được điện thoại của Bé Diễm, không chút chần chờ phóng luôn ra sân bay. Thời điểm đó lại không có chuyến bay nào khởi hành, liền bỏ ra một số tiền khổng lồ, thuê hẳn một chiếc trực thăng, bay về Đài Loan…

Vô Ưu đồng ý ở nhà cả ngày với Nhạc Diễm, lúc này lại đang đi dạo siêu thị cùng cậu. Trong nhà từ đồ uống, hoa quả, đến đồ để nấu ăn đều hết sạch rồi. Cho nên, muốn đi mua một thể.

"Bé Diễm, con xem ở đây đi, mẹ vào khu nội y xem một lát."

Vô Ưu đẩy xe để đồ, nói với Nhạc Diễm đang xem mấy món đồ chơi tại khu vui chơi. Nhạc Diễm gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Cô đẩy chiếc xe để đồ đi khỏi khu vui chơi chưa được bao xa, thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả. . .

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê. . .

Hương chuối tiêu, Hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

Vô Ưu lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình hiển thị tên Nhạc Khải, liền tươi cười tiếp điện thoại:

"Alo, em trai, tìm tôi có chuyện gì hả?"

Em trai!

Cách xưng hô này làm Nhạc Khải không vừa lòng chút nào, nhưng, cũng không biết làm thế nào. Ai bảo anh đã quá tự tin cơ. Anh dùng tay vuốt chiếc mũi cao thẳng của mình, sau đó nói:

"Vô Ưu, em không tới công ty làm việc, trong nhà cũng không có ai, em đi đâu vậy?"

Thì ra anh đã gọi điện đến công ty Vô Ưu, biết cô hôm nay xin nghỉ không đi làm, liền đến thẳng nhà cô, không ngờ cô cũng không có ở nhà. Cho nên, lúc này đây anh chính là đang đi đi lại lại, canh giữ trước cửa nhà Vô Ưu.

"Ah, hôm nay tôi xin nghỉ ở nhà với Bé Diễm. Bây giờ đang đi siêu thị. Sao anh lại ở trước cửa nhà tôi? Tìm tôi có chuyện gì sao?"

Vô Ưu vừa nói điện thoại, vừa đi về phía khu nội y. Nhạc Khải nghe cô nói xong, không tin được hỏi lại:

"Chị hai, ý của em sẽ không phải là, em đã quên chuyện hôm nay rồi?"

"Chuyện gì?"

Câu hỏi của Vô Ưu đã chứng minh cho suy đoán của Nhạc Khải. Anh thở ra một hơi, sau đó nói:

"Nhạc Vô Ưu, em bây giờ ngay lập tức, lập tức, quay về đây cho tôi."

Nhạc Khải đột nhiên nói lớn tiếng, làm Vô Ưu khó hiểu hỏi:

"Để làm gì? Tôi vừa mới tới đây. Có chuyện gì cứ nói đi."

Trước vẻ 'bình chân như vại' của Vô Ưu, Nhạc Khải cũng sắp khóc rồi, đành nhắc nhở cô:

"Chị hai à, em đã đồng ý với mẹ tôi là tối nay tới nhà tôi ăn cơm. Không phải là em đã đổi ý đi?"

Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên lão phật gia nhiệt tình mời người ta đến ăn như vậy. Nếu như cô không đến, e rằng sau này bọn họ còn muốn tiếp tục làm bạn bè, cũng còn khó hơn cả việc lên trời.

"Hả, tôi quên mất."

Vô Ưu lúc này mới nhớ ra, chỉ có điều cũng chẳng để tâm lắm. Đối với cô mà nói, chẳng phải chỉ là một bữa ăn thôi sao, chẳng có gì to tát cả. Nhạc Khải nghe giọng nói của Vô Ưu như không có chuyện gì, hơi bực mình nói:

"Này, sẽ không phải thật sự đã đổi ý chứ."

Vô Ưu nghe thấy tiếng rít gào của Nhạc Khải, không nhịn được kinh thường một cái, trở mặt nói:

"Tôi nói đổi ý lúc nào? Anh buổi tối đúng giờ đến đón tôi là được."

Đúng giờ tới đón!

Chỉ nói mấy câu ngắn ngủn, Vô Ưu đã 'tiện thể' đem luôn chuyện hôm nay đã hứa với Nhạc Diễm, ném lên tận chín từng mây rồi.

Nhạc Khải nghĩ nghĩ, sau đó cười nói:

"Hôm nay công ty có chuyện, tôi phải qua đó xử lý. Lát nữa sẽ cho người liên lạc với em. Bái bai."

Nói xong, không đợi Vô Ưu phản ứng lại, liền cúp máy luôn. Vô Ưu còn lại lẩm bẩm: hấp ta hấp tấp, sau đó lại tiếp tục đi về phía khu nội y, chọn đồ lót, cũng chả thèm để chuyện này trong đầu.

...

Nhạc Khải không phải không muốn chờ Vô Ưu, mà lúc anh đang chờ cô, người công ty đã điện đến, triệu tập anh về ngay, cho nên, liền quyết định

không đợi Vô Ưu nữa. Sau khi anh trở lại công ty mới biết được, thì ra chuyên gia công nghệ thông tin đã phát hiện được lỗ hổng của hệ thống máy tính trong công ty.

Nói là lỗ hổng cũng không chuẩn xác lắm. Chính xác mà nói, chẳng qua là lợi dụng một chút thủ đoạn đơi giản, để xâm nhập tạo ra dấu vết mà thôi, chứ thật ra, cũng chưa có chính thức xâm vào hệ thống máy tính. Nói cách khác, hắn căn bản chưa hề tạo ra bất kỳ tổn hại nào. Sự thật này, thọat nhìn giống như có một cao thủ muốn giở trò trêu chọc vậy.

Thạch Thiên Kình!

Nhạc Khải cũng không phải là người ngốc, cho nên rất nhanh đã nghĩ ra vấn đề là ở đâu rồi. Nhưng, anh không có bằng chứng, nên không thể tùy tiện nói được. Huống hồ, với thực lực của anh bây giờ không thể đấu lại được với Thạch Thiên Kình. Cho nên, chỉ có thể giả câm giả điếc, ngậm bồ hòn làm ngọt, coi như là xui xẻo vậy.

"Triệu tập cuộc họp ban giám đốc!"

Biết rõ chuyện này chẳng qua chỉ là một trò đùa, nhưng, anh vẫn phải giải thích chuyện này với thành viên ban giám đốc. Cuộc họp ban giám đốc, thật khiến người ta đau đầu mà. Trước khi bước vào phòng hội nghị, Nhạc Khải gọi điện thọai cho em gái Luky, báo cho cô biết hôm nay lão Phật gia mời khách, lúc này anh đang bận việc, không phân thân ra được, nhờ cô giúp một tay.

Luky vốn rất thân với cha, còn có cả anh trai nữa. Khi cô biết Nhạc Khải giao nhiệm vụ cho mình với cô bạn gái anh thật lòng thích, đương nhiên là vô cùng cao hứng rồi. Cho nên vội vàng hỏi:

"Tên cô ấy là gì? Người ta có được không? Biết nhau như thế nào?"

Đối với người rất có thể sẽ trở thành chị dâu tương, Luky tràn đầy hứng thú. Nhạc Khải nói:

"Anh nghĩ có lẽ hai người biết nhau."

Anh nhớ rõ lúc ở buổi tiệc, Vô Ưu đã nhắc tới tên Luky.

"Biết nhau? Người nào a? Dina Lỗ? Hay là Đan Lộ?"

Luky đoán già đoán non. Nhạc Khải thấy thư ký đang nhìn đồng hồ, cười nhẹ, sau đó nói với Luky:

"Đừng đoán nữa. Anh không có nhiều thời gian như vậy. Cuộc họp ban giám đốc bắt đầu rồi. Những người em đoán đều không phải, cô ấy là Vô Ưu. Em biết không?"

"Vô Ưu?"

Luky nghĩ một chút, sau đó hét to lên:

"Chính là cái cô Vô Ưu có một đứa con vô cùng xinh đẹp?"

Nhạc khải nghe được tiếng hét của cô, cười cười, xem ra bọn họ thật sự biết nhau. Nhạc Khải không nói thêm gì nữa, vừa đi đến phòng họp, vừa căn dặn:

"Đúng vậy. Chính là cô Vô Ưu đó. Em biết nhà cô ấy không? Lát nữa em qua đón cô ấy. Giúp cô ấy chọn trang phục, sau đó đưa cô ấy về nhà mình. Anh cũng chưa biết cuộc họp mấy giờ mới kết thúc được."

"Được. Em biết nhà cô ấy ở đâu. Em sẽ làm tốt. Về chuyện kia, hắc hắc, khi nào anh có thời gian, em sẽ từ từ kể cho."

Luky nói xong, Nhạc Khải cũng vừa đúng lúc đi tới cửa phòng họp. Anh nói xong một câu:

"Được, bái bai."

Liền đưa điện thọai cho thư ký, sau đó đi vào phòng họp, chịu đựng hành hạ.

Luky sau khi cúp điện thoại, nụ cười rạng rỡ liền xuất hiện trên mặt. Cô không ngờ người con gái được mình 'ra tay hiệp nghĩa' cứu, lại cư nhiên sẽ trở thành chị dâu mình. Cái này gọi là gì nhỉ? Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ đi!

Luky không gọi điện thọai ngay cho Vô Ưu, mà bắt đầu tìm trang phục thích hợp cho cô. Cuối cùng, nhìn trúng hai cái váy. Váy dài có vẻ ưu nhã. Cô quyết định để Vô Ưu mặc cái này. Mẹ cô thích kiểu con gái thùy mị, thục nữ, cho nên, để Vô Ưu và anh trai bước đầu được suôn sẻ, cô chọn theo kiểu phù hợp với tính cách của mẹ là được rồi. Còn về phần cô, cô mặc cái váy ngắn kia.

Sau khi thay trang phục xong, Luky nhìn mình gương trong. Bộ trang phục vô cùng nóng bỏng, có chút mừng thầm, không biết bà già kia có khỏi bị cô làm cho tức chết hay không đây. Nhưng, dù sao cũng không được hiểu lầm nha, Luky làm như vậy, thật sự cũng không phải để chọc tức bà già, mà là muốn giúp Vô Ưu. Có cô làm nền, khẳng định Vô Ưu sẽ càng thêm tao nhã hơn.

Xem ra cô đã vì Nhạc Khải mà hy sinh không ít a, cũng đã để tâm, hao tốn quá nhiều đi.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng xong hết thảy, Luky cầm cái váy dài, đôi giày, trang sức lên, cũng không thèm gọi điện, liền trực tiếp đến thẳng nhà Vô Ưu. Chuẩn bị mang đến cho cô một bất ngờ.

...

Kính cong kính cong kính cong…

Vô Ưu và Nhạc Diễm sau khi đi dạo hết một vòng siêu thị, ăn cơm ở ngoài xong, mới trở về nhà. Về đến nhà đã sắp 3h chiều rồi. Hai người sau khi đem đồ vật sắp xếp xong, mệt mỏi vô cùng. Vừa mới nói đi nghỉ ngơi một chút, tiếng chuông cửa đã vang lên.

"Để con đi."

Nhạc Diễm sợ là Nhạc Khải, cho nên xung phong đi mở cửa.

"Ch… Chú Phương Đông Dạ đã về rồi sao?"

Nhạc Diễm vừa mở cửa ra, nhìn thấy Phương Đông Dạ, kích động thiếu chút nữa đã hô 'cha' rồi. Phương Đông Dạ nói:

"Uh."

Sau đó bế Nhạc Diễm lên, hỏi:

"Thế nào? Mọi người có khỏe không?"

Nhạc Diễm gật đầu, coi như cho đáp án. Cậu vẫn tưởng rằng chính mình rất lợi hại, nhưng sau khi gặp phải chuyện phức tạp kia, mới biết được, mình thật sự còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện không thể quản được. Giờ phút này cậu thấy cha đã trở về, hơn nữa chính mình đang trong lòng cha, đột nhiên có cảm giác rất an toàn. Vô Ưu lúc này cũng đã nhìn thấy Phương Đông Dạ, vui mừng chạy tới, tươi cười hỏi:

"Phương Đông Dạ, anh đã về rồi sao? Không phải anh nói sớm nhất cũng phải 7 ngày sao?"

Phương Đông Dạ cười lúng túng, sau đó nói:

"Chuyện xử lý xong trước thời hạn."

Vô Ưu không nghi ngờ gì, nói tự nhiên:

"Anh còn chưa về qua nhà, đã trực tiếp đến đây chào hỏi rồi?"

Phương Đông Dạ nhìn theo tầm mắt Vô Ưu đang nhìn về phía hành lý của mình. Anh cười cười, thong thả nói:

"Tôi muốn đưa quà trước cho hai người, sau đó mới về nhà."

"Oa, có quà a. Mau vào đi."

Thật đúng như một đứa trẻ. Vừa nghe nói có quà, Vô Ưu đã vui mừng quên hết thảy mọi việc rồi. Phương Đông Dạ nhìn nụ cười rạng rỡ như đứa trẻ của Vô Ưu, kích động vô cùng. Mấy ngày xa cô, anh lúc nào cũng nghĩ đến cô. Bây giờ gặp được cô, càng hận không thể ôm chặt cô vào lòng, sau đó cảm thụ nhiệt độ cơ thể cô, sự chân thật của cô. Chỉ có điều, ngẫm lại, anh cũng không muốn hù cho cô bỏ chạy.

Đưa cho Vô Ưu một chiếc lắc tay, ánh sáng lấp lánh tỏa ra khắp nơi, lóa mắt không thôi. Vô Ưu nhìn chiếc lắc tay tinh xảo rất nhỏ, rất nhỏ này, thích vô cùng. Lại đưa cho Nhạc Diễm một chiếc xe đồ chơi.

"Cám ơn chú."

Nhạc Diễm biết, cái này chỉ là tung hỏa mù che mắt người khác thôi, còn món quà chân chính của cậu - chiếc laptop Sony hẳn là đang ở dưới đống quần áo kia. Vô Ưu đưa ly nước cho Phương Đông Dạ, nhưng anh nhẹ nhàng từ chối. Trước khi đi, nháy mắt với Nhạc Diễm một cái. Nhạc Diễm hiểu ý, nhẹ nhàng gật đầu.

Gặp được Phương Đông Dạ, tâm trạng Vô Ưu tốt vô cùng. Có thể là do quà rất đẹp đi? Cô vừa nhìn chiếc lắc tay, vừa nghiên cứu đánh giá. Là kim cương? Hay là thủy tinh? Còn Nhạc Diễm lại đang suy nghĩ, làm thế nào để tranh thủ thời gian, để qua chỗ Phương Đông Dạ đây?

Kính cong kính cong kính cong….

Tiếng chuông cửa lại vang lên.

"Cha sẽ không phải là quên mang chìa khóa đi?"

Nhạc Diễm vừa nghĩ, vừa đi ra mở cửa. Sau khi nhìn thấy người trước cửa, kinh ngạc nói:

"Chị Luky, sao chị lại tới đây?"

Vô Ưu nghe được tiếng hô, cũng mang vẻ mặt kinh hỉ đi ra. Sau đó nhiệt tình chào mời:

"Luky, mời vào nhà."

Nhạc Diễm cũng gật đầu nói:

"Đúng vậy. Chị nhanh vào đi, mời vào."

Bốp!

Vô Ưu không khách khí, phát một cái lên đầu Nhạc Diễm, ngay sau đó là tiếng than khóc của Nhạc Diễm:

"Mẹ, sao mẹ lại đánh con nữa rồi."

Vô Ưu vừa kéo Luky vào nhà, vừa nói:

"Đã nói con bao lần rồi, gọi dì!"

...

Luky nhìn Vô Ưu và Nhạc Diễm tranh chọe nhau lại cười. Cô thích vẻ thân mật này của bọn họ, làm người khác nhìn thật hâm mộ.

"Luky, cô sao lại tới đây? Đi ngang qua sao?"

Vô Ưu nhìn đồ trên tay Luky, tưởng cô đang làm việc. Luky lắc đầu, sau đó nói:

"Em tới để đưa trang phục cho chị. Em nghĩ nhất định sẽ hợp với chị."

Nghe Luky nói xong, Vô Ưu sắp đắc ý đến chết rồi. Thật muốn đi vào nhìn lịch, xem hôm nay là ngày tốt đẹp gì, mà người nào cũng tặng đồ cho cô thế hả.

Nhạc Diễm nhân lúc im lặng này, ngáp một cái, sau đó nói:

"Mẹ, dì Luky. Con mệt, muốn đi ngủ. Hai người trò chuyện nha."

"Mau đi đi."

Vô Ưu phất phất tay, ra hiệu cho cậu đi. Nhạc Diễm đương nhiên là nhân cơ hội tẩu thoát rồi. Sau khi vào phòng, nhìn len lén, thấy Luky dẫn mẹ vào phòng thay đồ, mới khóa trái cửa phòng lại, sau đó đẩy tủ quần áo có bánh xe ra, một cánh cửa liền xuất hiện. Cánh cửa này chính là lúc trước Phương Đông Dạ đặc biệt làm cho cậu, để cậu có thể thuật tiện qua đó ăn cơm.

Nhạc Diễm mở cánh cửa ra, bên kia đã là phòng khách nhà Phương Đông Dạ. Lúc này Phương Đông Dạ đang nhàn nhã vểnh chân lên, cả người lười biếng dựa vào ghế sa lon, vừa nhấm nháp rượu, vừa nhìn cậu cười, nhìn giống như một quý ông ưu nhã vậy. Nhạc Diễm bĩu môi, đi tới, trong lòng rủa thầm: Đắc ý cái gì hả? Trông đẹp không đỡ được sao? Chờ ta trưởng thành rồi, khẳng định còn mê người hơn!

"Trẻ con không được uống rượu!"

Nhạc Diễm tò mò, cầm ly rượu của anh lên đang định nếm thử. Ngay tức khắc, Phương Đông Dạ đã lên tiếng cự tuyệt rồi. Nhạc Diễm lại bĩu môi, nói:

"Cha, vậy lần đầu tiên cha uống rượu là khi nào a?"

Cậu vừa nói ra khỏi miệng, Phương Đông Dạ liền cười, nói:

"Bốn tuổi! Bởi vì tò mò."

"Cho nên mới nói, con so với cha muộn hơn nha."

Nói xong, lại đưa tay ra lấy. Phương Đông Dạ kéo bàn tay nhỏ bé của cậu lại, nói:

"Bởi vì cha là người từng trải, nên biết được, làm như vậy là không đúng!"

Nói được như thế, thật đúng là một người cha tận tụy rồi.

Nhạc Diễm cũng không cố đoạt lấy, mà là lười biếng ngồi im trên ghế sa lon nói:

"Oh, vậy con học cha là được rồi. Uống trộm cũng được lắm."

Nói xong định đứng dậy rời đi. Điều này làm mặt Phương Đông Dạ nhăn tít lại, hỏi:

"Này, con còn chưa đem hết những chuyện đã phát sinh trong mấy ngày qua kể cho cha nghe đâu?"

Nhạc Diễm đắc ý nói:

"Ha ha, tổng giám đốc tập đoàn 'Trụ' - Phương Đông Dạ lợi hại như vậy, cái gì chẳng tra tí là ra, không phải thế sao? Sao lại cần một đứa con nít như con giúp đỡ đây?"

Tên nhóc này, sao so với mình hồi nhỏ lại còn khó chơi hơn vậy?

Lúc này Phương Đông Dạ đang sốt ruột muốn nghe cậu kể chuyện, đành thở dài nói:

"Chỉ một hớp thôi."

Đã thỏa hiệp! Phương Đông Dạ lại thỏa hiệp rồi. Bởi vì anh biết, đứa con trai của anh nó đã muốn cái gì, thì phải đạt bằng được. Cậu bé bây giờ muốn uống rượu, nếu như mình còn không đồng ý cho nó, chắc chắn nó sẽ uống lén. Cho nên, nếu đã là như vậy, tốt hơn hết là cho nó uống lúc này, ít nhất còn nhìn thấy, có vẻ yên tâm hơn.

"Con trước hết cứ nếm thử một chút đã."

Nhạc Diễm không những không thấy may mắn vì ván này mình đã thắng, mà còn được voi đòi tiên. Nhưng, cũng không sao đi, bởi vì cậu biết ván này cậu đã chắc chắn thắng. Phương Đông Dạ thở dài, coi như là ngầm đồng ý với lời đề nghị của Nhạc Diễm.

Phương Đông Dạ lấy thêm một cái ly cho Nhạc Diễm, sau đó rót một ít rượu vào ly, lại còn giới thiệu về lịch sử của rượu cho cậu nghe, chỉ có điều, Nhạc Diễm đối với điều này cũng không có hứng thú. Điều duy nhất cậu cảm thấy hứng thú chính là, không biết trong rượu có mùi vị gì, mà sao sách báo đều viết về nó thần kỳ như vậy. Tại sao người ta khi buồn cũng uống rượu, mà vui cũng uống rượu.

Tò mò chỉ là tò mò. Lý tưởng chỉ là lý tưởng. Nhạc Diễm sau khi uống rượu, mặt cũng đen lại rồi, sau đó đẩy cái ly ra, nói:

"Đời này con không uống rượu nữa."

Đối với phản ứng của Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ rất chi là cao hứng, cho nên vừa cười vừa nói:

"Được. Cha làm chứng."

Sau đó đi lấy cho Nhạc Diễm một ly nước hoa quả, chờ sắc mặt cậu bé khôi phục lại bình thường mới trầm thấp hỏi thăm:

"Nói cho cha biết, rốt cuộc mấy ngày nay đã xảy ra những chuyện gì?"

"Cha thật sự không biết sao?"

Trên mặt Nhạc Diễm, trong mắt cũng tràn ngập nghi ngờ, còn có vẻ hơi khó chịu.

Phương Đông Dạ nói:

"Trừ những việc trước khi đi cha đã nói với con, còn lại cha hoàn toàn không biết gì cả."

Nói xong thản nhiên nhìn Nhạc Diễm. Nhạc Diễm nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Phương Đông Dạ, liền thở dài, sau đó đem những chuyện phát sinh trong mấy ngày nay kể cho Phương Đông Dạ nghe. Còn cường điệu hóa về chuyện của Nhạc Khải, cho anh trở thành một nhân vật hết sức quan trọng, nào là nhờ cậu giúp để theo đuổi mẹ, vân vân và vân vân…

Trong lúc hai cha con đang chuyện trò với nhau, thì ở bên kia, Luky đang tập trung trang điểm cho Vô Ưu. Sau khi để Vô Ưu thay trang phục vào, vô cùng hài lòng nói:

"Xinh đẹp. Rất xinh đẹp. Tuyệt đối có thể làm cho bà già kia kinh diễm rồi."

"Bà già?"

Vô Ưu nhìn Luky nghi ngờ, Luky liền vội vàng cười nói:

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Đi thôi, nếu không sẽ muộn mất."

Cô không có nói thật về lão phật gia nhà mình, bởi vì, cô cũng không muốn, chưa về gặp mặt đã hù cho chị dâu tương lai chạy mất rồi. Vô Ưu có vẻ khó hiểu hỏi:

"Đi chỗ nào a?"

"Đi ăn cơm a."

Luky vừa nói xong, Vô Ưu liền vội vàng cự tuyệt:

"Không được rồi. Tôi đã có hẹn với Khải rồi, hôm nay đến nhà hắn ăn cơm. Cho nên…"

Luky sửng sốt, sau đó cười nói:

"Em là em gái của Khải, lúc nãy em chưa nói với chị sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65: Chuyện tình lệch lạc 'chị em' (5)

Lúc Luky và Vô Ưu đi, Nhạc Diễm còn đang 'ngủ' nên cũng không gõ cửa đánh thức cậu dậy, vì vậy cũng không nhắn nhủ được cậu là bọn họ đi đâu. Nhạc Diễm bình thường cũng hay ở nhà một mình, nên Vô Ưu cũng không lo lắng lắm.

Tên tiếng Trung của Luky là Nhạc Hoàn.

"Nhạc Hoàn? Ha ha, không biết thì tưởng nhà em tham gia chiến tranh nha?"

Vô Ưu sau khi biết Luky và Nhạc Khải là anh em, phản ứng đầu tiên chính là đem tên của hai người ghép lại với nhau. Quả nhiên ghép lại thì có ý đó. Luky nghe câu chọc đùa của Vô Ưu, nói:

"Ha ha, cũng không sai đâu. Em nghe nói, đúng ra cha em muốn đặt tên cho em là 'Hoan Hoan', 'Nhạc Hoan' đó. Nhưng mẹ em lại bắt đặt tên em là 'Hoàn', còn nói cái gì là 'thương trường như chiến trường' nữa chứ."

Nói xong, nhìn Vô Ưu cười khổ.

"Em không thích mẹ mình?"

Vô Ưu mẫn cảm hỏi, Luky cũng thành thật trả lời:

"Chưa cần nói là không thích, chính xác mà nói là bà ấy không thích em, em chẳng qua là không muốn dụ dỗ bà ấy mà thôi. Nhưng mà, em rất thích cha a. Cha em là người rất tốt, rất thương em và anh trai."

Nhắc tới cha mình, sự u ám trên mặt Luky liền biến mất, thay vào đó là nụ cười hạnh phục.

Luky hỏi ngược lại:

"Vô Ưu, chị thì sao? Chị thích mẹ hay thích cha?"

Ngay tức khắc, Vô Ưu không chút do dự nói:

"Mẹ. Cha chị ngược lại với cha em. Ông chính là người đàn ông dở tệ nhất trên thế giới này."

Hai người mặc trang phục cùng màu với nhau, nói đến đây, bốn mắt nhìn nhau, sau đó cùng nở nụ cười. Đúng là, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, chẳng nhà nào giống nhà nào cả. Đến lúc này, bọn họ xem như đã lĩnh hội được rồi.

Mải nói chuyện, hai người cũng đến nhà Nhạc Khải rồi…

"Wow, nhà em thật to, thật đẹp a, chỉ có điều…"

Vô Ưu nhìn ngôi nhà xa hoa, có điểm quá mức… một ngôi nhà, không biết nên nói thế nào cho phải. Luky giống như hiểu được suy nghĩ trong lòng Vô Ưu, thẳng thắn nói:

"Chị muốn nói là quá phô trương, thọat nhìn giống như một nơi để tham quan, du lịch, chứ không giống một ngôi nhà ấm áp, đúng không?"

Vô Ưu nghe xong Lyku nói xong, trợn tròn hai mắt, không thể tin được. Thật là quái lạ nha! Sao cô ấy có thể đọc được suy nghĩ của mình vậy! Luky

nhún nhún vai nói:

"Ha ha, bởi vì em cũng có cảm giác như vậy."

Vừa nói, vừa dẫn đường cho Vô Ưu, còn nửa đùa nửa thật nói:

"Phải theo sát em nha, cẩn thận lạc đường đó."

Lạc đường!

Trong một ngôi nhà mà bị lạc đường!

Nghe đúng là buồn cười! Nhưng, khi cô phát hiện ra không thấy Luky đâu, thì không thể cười được nữa rồi. Rõ ràng cô có đi theo Luky a, sao có thể lạc được chứ. Cô cũng có làm gì khác đâu, chẳng qua chỉ có hơi ngây ngốc nhìn cái hồ tắm nhân tạo to lớn kia một chút thôi. Sao lại đã không thấy tăm hơi Luky đâu rồi?

...

Vì hôm nay con trai dẫn bạn gái về, nên Nhạc Thiên Hàng về nhà sớm. Lúc này hãy còn sớm, ông không muốn vào nhà, không muốn nhìn thấy bộ mặt bự phấn – trang điểm cầu kỳ đến xa lạ của Hạ Mỹ Hà. Cái cảm giác này, ông thật sự đã chịu đựng đủ rồi. Mỗi lần trông thấy bà, ông đều chỉ thấy bà đeo duy nhất một chiếc mặt nạ này. Bao nhiêu năm qua chưa lúc nào thấy bà tháo ra. Là 15 năm? Hay 16 năm? Nhạc Thiên Hàng nghi ngờ, nếu như bây giờ bà gỡ chiếc mặt nạ kia xuống, không biết chính ông còn có thể nhận ra, người vợ đã cùng chung giường chung gối với mình bao nhiêu năm không.

Nhạc Thiên Hàng đi dạo trong chiếc sân lớn, có chút bất lực, có chút thê lương. Không nhịn được tự hỏi, hạnh phúc là gì? Sống trong một ngôi nhà lớn là hạnh phúc sao? Nếu như sống trong một ngôi nhà lớn là hạnh phúc, vậy tại sao ông lại luôn luôn nhớ về quãng thời gian trước kia khi còn sống với người vợ Mộng Điền?

Khi đó mặc dù cuộc sống của bọn họ không giàu có, nhưng cuộc sống trôi qua rất vui vẻ. Mỗi lần đi làm về, vợ ông lúc nào cũng ra xách túi cho ông, cởi áo khoắc xuống, đổi dép cho ông đi. Trên bàn cơm, món ăn luôn luôn được hâm nóng, chờ ông dùng. Đứa con gái của bọn họ, thật sự là một đứa bé khiến người ta phải thương yêu. Trên mặt cô bé lúc nào cũng xuất hiện nụ cười rạng rỡ, tiếng cười trong trẻo suốt ngày …

Nghĩ đến chuyện xưa, trên mặt ông dần xuất hiện sự mệt mỏi. Người ta nói, người có tuổi thường dễ nghĩ về những chuyện đã qua. Ông năm nay cũng mới chỉ 53 tuổi thôi, nhưng đã thấy mình già nua rồi.

Nhạc Thiên Hàng nhớ lại quá khứ, từ từ đi về phía hồ nhân tạo lớn, hy vọng có thể nhờ vào sự mát mẻ của hồ nước, mà xoa dịu đi sự phiền não, bất an trong lòng ông. Nhưng lại không ngờ nhìn thấy một bóng dáng yểu điệu trong bộ váy dài tha thướt. Cô gái kia hết nhìn đông, lại nhìn tây, dáng vẻ trông rất lo lắng. Nhạc Thiên Hàng theo trực giác đoán rằng cô bị lạc đường, cho nên liền đi tới phía sau hỏi:

"Tiểu thư, cô có muốn giúp…"

Vô Ưu nghe thấy có người nói chuyện, mừng rỡ xoay người lại.

Nhạc Thiên Hàng!

Người đàn ông bạc tình đã vứt bỏ mẹ cô - - Nhạc Thiên Hàng. Người đàn ông đã quỳ gối trước mặt bà nội để sám hối, mình là đứa con bất hiếu - - Nhạc Thiên Hàng. Người đàn ông bao năm qua không thèm thăm hỏi, làm tròn bổn phận của người cha - - Nhạc Thiên Hàng!

Vô Ưu đã tưởng tượng ra vô số những cảnh tượng gặp ông, nhưng, lại chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp nhau trong tình huống thông thường như thế này. Nhìn vẻ mặt ông hoảng hốt như thế, lại mờ mịt như vậy, sẽ không phải là ông chỉ cảm thấy cô quen mắt, mà không nhận ra cô chính là con gái của ông đi? Nghĩ đến đây, trên mặt Vô Ưu xuất hiện nụ cười châm chọc. Cô nhìn mặt hồ nhân tạo lớn kia, thật muốn đá cho ông một phát bay xuống đó cho rồi!

Chỉ có điều, cô đã không làm như vậy. Bởi vì nếu như ông ta chết thì tốt rồi. Nhưng, nếu ông ta không chết, sau này bọn họ nhất định sẽ bị dây dưa không rõ ràng. Cho nên, điều cô muốn làm bây giờ nhất là đi khỏi đây! Phải bước đi ưu nhã rời khỏi đây. Mặc kệ ông ta có nhận ra cô hay không. Trước mặt ông, cô muốn để ông ta nhìn thấy vẻ xinh đẹp nhất của mình.

"Tiểu Ưu, là con sao?"

Vô Ưu vừa bước chân đi, đã nghe thấy giọng nói run rẩy của Nhạc Thiên Hàng vang lên. Bước chân cô dừng lại, xoay người nhìn Nhạc Thiên Hàng, mỉm cười nói:

"Tiên sinh, ngài đang nói với tôi sao? Tôi nghĩ ngài đã nhận lầm người rồi."

Nói xong cười nhạt nhạt, xoay người bước tiếp.

Vẻ mặt Nhạc Thiên Hàng trở nên mờ mịt. Ông hoài nghi có phải chính mình đã nhận lầm người? Ông đã làm những chuyện đáng ghê tởm như vậy, vứt bỏ vợ mình, ngay cả mẹ ruột cũng không làm tròn được đạo hiếu. Ông trời sao có thể để cho ông gặp được con gái mình đây.

"Vô Ưu, chị ở đâu hả? Vô Ưu!"

Vô Ưu đi khỏi, Luky tìm cô gọi ầm ĩ. Khi Luky nhìn thấy Nhạc Thiên Hàng, liền chạy nhanh tới, vô cùng thân thiết ôm chặt lấy ông, cười nói:

"Cha, lâu rồi không gặp cha, con rất nhớ cha a."

Nhạc Thiên Hàng đang rối lòng, vỗ vỗ lưng cô, sau đó hỏi:

"Tiểu Hoàn, con vừa gọi tìm ai sao?"

Vô Ưu!

Điều ông nghe thấy chính là Vô Ưu! Nhưng, ông cũng không dám thừa nhận! Bởi vì ông không biết điều này có nghĩa là gì, cũng không dám nghĩ đến.

"Oh, đúng vậy a. Cha, cha có trông thấy một cô gái mặc váy cùng màu với con, nhưng dáng váy dài không?"

Luky vừa nói, vừa quay qua trước mặt Nhạc Thiên Hàng hỏi.

Trong lòng Nhạc Thiên Hàng 'lộp bộp' một tiếng, sau đó giọng nói căng thẳng hỏi:

"Cô ấy là ai vậy? Là bạn của con sao?"

Thấy ánh mắt nhìn lom lom, chờ mong của cha, Luky gật đầu. Lúc này Nhạc Thiên Hàng mới an lòng một chút. Thật may là không phải như ông đã nghĩ. Nhưng ông còn chưa vui mừng được nổi một phút, Luky đã ra vẻ thần bí, cười hề hề nháy mắt với ông, nói:

"Cha, cô ấy còn có một thân phận khác a. Cha đoán được không?"

"Nhạc Khải."

Nhạc Thiên Hàng cố gắng lấy toàn bộ dũng khí mới nói ra được hai chữ này. Luky cười nói:

"Wow, cha là thông minh nhất nha, đoán một phát đã trúng. Không sai a. Cô ấy chính là cô gái anh trai thích."

Báo ứng! Là báo ứng!

Cả người Nhạc Thiên Hàng choáng lên, xém chút nữa đã ngã xuống hồ rồi. Cũng may mà Luky đã kịp thời đỡ ông lại, lo lắng hỏi:

"Cha, cha làm sao vậy? Cha?"

Nhạc Thiên Hàng cười yếu ớt nói:

"Bị hạ đường huyết, nghỉ ngơi một lát là tốt rồi."

Nói xong nhìn Luky dặn dò:

"Con đi tìm Vô Ưu đi. Cha tự về phòng được."

"Cha?"

Luky có chút khó xử. Cô muốn đi tìm Vô Ưu không sai, nhưng cha như vậy, cô sao có thể đành lòng để cha một mình về phòng được. Lúc này, điện thoại di động của cô đổ chuông, là Nhạc Khải gọi đến.

Thì ra, Nhạc Khải tan việc trở về, đúng lúc gặp Vô Ưu đang đi lạc đường. Cho nên, mới gọi điện báo cho cô biết, để cô yên tâm.

Sau khi cúp điện thoại, Luky cười nói với Nhạc Thiên Hàng:

"Cha, con vào cùng cha. Không cần phải lo cho Vô Ưu nữa đâu. Anh trai đã gặp cô ấy rồi. Anh sẽ chăm sóc cho cô ấy."

Nói xong dìu Nhạc Thiên Hàng đi. Nhạc Thiên Hàng ngơ ngẩn, mặc cho Luky đỡ về phòng, trên đường không nói một câu gì.

"Bà biết rõ đối tượng Nhạc Khải gặp gỡ chính là Vô Ưu, tại sao không ngăn cản việc của chúng nó, ngược lại còn mời con bé đến đây ăn cơm? Bà nói đi!"

Trong phòng ngủ của vợ chồng Nhạc Thiên Hàng, Nhạc Thiên Hàng nhìn Hạ Mỹ Hà đang ngồi trang điểm trước gương, mặt nổi gân xanh gầm lên giận dữ. Hạ Mỹ Hà vừa nhỏn nhơ trang điểm, vừa trơ tráo nói:

"Ồ? Tại sao tôi phải ngăn cản chứ?"

Lúc nói chuyện trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, giống như rất thích dáng vẻ nổi trận lôi đình của Nhạc Thiên Hàng vậy.

"Hạ Mỹ Hà! Cứ coi như cái gì bà cũng không bận tâm, thì ít nhất bà cũng phải nghĩ đến Nhạc Khải chứ. Nó là con của chúng ta, là đứa con bà đứt ruột sinh ra. Chẳng lẽ bà không sợ nó bị tổn thương hay sao?"

Nhạc Thiên Hàng đau lòng nhìn Hạ Mỹ Hà nói. Mà Hạ Mỹ Hà lúc này cũng vừa kẻ xong lông mày. Bà ta chẳng những không bị những lời nói của Nhạc Thiên Hàng làm cho áy náy, ngược lại, còn quay đầu nhìn Nhạc Thiên Hàng cười hỏi:

"Ông nhìn lông mày tôi vẽ thế nào?"

Bộ dáng nghiêm túc của Hạ Mỹ Hà giống như lông mày của bà, so với hạnh phúc của con trai còn quan trọng hơn vậy.

Nhạc Thiên Hàng nhìn Hạ Mỹ Hà như vậy, lòng đau dữ dội. Hạ Mỹ Hà thấy bộ dạng bị kích động của ông, cười nói:

"Tôi như thế nào hả? Ông rốt cuộc cũng chịu mở mắt nhìn tôi rồi sao? Ông rốt cuộc cũng có cảm giác rồi sao? Ông cũng biết được cái gì là đau đớn rồi sao?"

Nói xong, nhìn ánh mắt không dám tin của Nhạc Thiên Hàng, điên cuồng vừa cười vừa nói:

"Ha ha, tôi khuyên ông đừng nên tức đến chết. Phải sống thật tốt đó. Chẳng lẽ ông không muốn tận mắt chứng kiến con trai mình kết hôn, rồi sinh con sao?"

Nói xong, lại cười một trận ghê sợ.

Ha ha ha ha. . . Ha ha ha ha. . .

Nhạc Thiên Hàng nghe thấy tiếng cười khoa trương gần như điên cuồng của Hạ Mỹ Hà, hận không thể đâm chết bà ta. Ông rốt cuộc đang làm gì hả? Vứt bỏ vợ, chưa nói đến chuyện đã hại người ông thương yêu nhất vì phiền não mà từ giã cõi đời, mà ngay cả người bên gối của ông cũng chẳng coi ông ra gì, ra sức miệt thị ông, bức cho ông không còn đường lui, sao ông có thể chịu nổi đây? Nhìn khuôn mặt Hạ Mỹ Hà vì lòng oán hận được thỏa mãn mà vặn vẹo, ông thật sự muốn dùng chính mạng của mình, để kết liễu hết thảy.

"Sao đây? Ánh mắt của ông là như thế nào hả? Nhìn tôi lạ đến nỗi không nhận ra sao?"

Hạ Mỹ Hà thu hồi bộ dáng điên cuồng, cười lạnh nhạt nhìn Nhạc Thiên Hàng hỏi. Sau khi hỏi xong, thẳng thừng nói:

"Thật ra tôi vẫn luôn như thế này. Tôi không thay đổi, chưa bao giờ thay đổi. Người thay đổi chính là ông."

Đối với lời nói của Hạ Mỹ Hà, Nhạc Thiên Hàng không hề phản bác, bởi vì, sự thật đích thị là như thế. Là ông không cam lòng sống cuộc sống bình thường, là ông không vượt qua được sự cám dỗ, là ông ham mê quyền thế, ông chính là Trần Thế Mỹ (Trần Thế Mỹ là một nhân vật trong Bao Thanh Thiên – vì ham mê vinh hoa phú quý, mà ruồng bỏ người vợ hiền đã từng dốc sức làm lụng nuôi hắn ăn học, cùng hai đứa con nhỏ). Ông chính là như thế không sai, tất cả đều là lỗi của ông. Nhạc Thiên Hàng nhìn Hạ Mỹ Hà khẩn cầu:

"Mỹ Hà, coi như là tôi van cầu bà có được không. Hãy ngăn cản hai đứa ở bên nhau. Cầu xin bà đó."

"Tại sao? Tại sao tôi phải làm như vậy?"

Hạ Mỹ Hà vừa nói, vừa quay đầu tiếp tục trang điểm. Vừa trang điểm, vừa nói:

"Chúng nó không phải đều nói tôi độc đoán sao? Vậy lần này tôi cho chúng nó một lần dân chủ a! Tôi ủng hộ quyết định của con mình."

"Nhưng. . ."

Nhạc Thiên Hàng vội vàng nói. Hạ Mỹ Hà liền dùng sức đập bàn một cái, do dùng sức quá lớn, mà chiếc bút trang điểm bị gẫy làm đôi. Mặc kệ trên tay đang truyền đến đau đớn, Hạ Mỹ Hà quay ngoắt đầu lại, sắc bén nhìn Nhạc Thiên Hàng hỏi:

"Nhưng? Nhưng cái gì hả? Ông nói đi? Nhưng là cái gì hả?"

Giọng nói lẫn ánh mắt đầy hăm dọa. Một lần nữa lại biểu hiện rõ sự kích động, cùng phẫn nộ.

Nhạc Thiên Hàng biết, người phụ nữ trước mắt này vì yêu đã trở nên điên cuồng rồi. Đã điên cuồng từ sớm rồi, năm đó chính là như vậy, và bây giờ cũng là như thế.

"Mỹ Hà, bà muốn tôi phải làm sao thì mới buông tha cho mấy đứa nhỏ vô tội đây?"

Giọng nói Nhạc Thiên Hàng bất lực, khóe mắt có nếp nhăn run run. Hạ Mỹ Hà cười lạnh nói:

"Vì cái gì lại coi tôi như một kẻ xấu xa, cực kỳ gian ác? Vì cái gì lại nói tôi không buông tha cho bọn chúng? Ông bây giờ có thể đi ra ngoài, đi ra ngoài mà nói với chúng nó, chúng nó là chị em. Ông đi a, ông đi nói không phải giống như thế sao? Đi a!"

Một người đàn ông đã từng lầm lỗi, có được dũng khí để đối mặt không nhiều, càng huống chi người đó là con mình. Nhạc Thiên Hàng vừa nghĩ đến ánh mắt đau lòng, thất vọng của Nhạc Khải và Nhạc Hoàn, ông chùn bước rồi, ông không làm được. Cho nên chỉ có thể cầu xin Hạ Mỹ Hà.

"Mỹ Hà, cầu xin bà mà. Tại sao phải làm đả thương bọn nhỏ? Hoàn toàn có thể có biện pháp tốt không phải sao?"

Nhạc Thiên Hàng bây giờ thật sự không biết là ông thật đáng buồn, hoặc tội nghiệp hay là đáng hận nữa. Mà Hạ Mỹ Hà làm sao có thể không biết chứ? Đây là người đàn ông bà yêu, đã không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đoạt được. Hạ Mỹ Hà nở nụ cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra rồi. Bà nhìn Nhạc Thiên Hàng cười nói:

"Đúng vậy. Có biện pháp tốt hơn. Chỉ cần tôi phản đối là được. Tôi có thể có rất nhiều lý do. Ví dụ như: nói cô ta không có bối cảnh, người nhà không có quyền thế, cũng không giàu có, đúng không?"

Mặc dù biết Hạ Mỹ Hà đang tra tấn mình, nhưng Nhạc Thiên Hàng vẫn gật đầu một cái.

Hạ Mỹ Hà tức giận cắn răng cười nói:

"Tôi còn có thể nói cô ta không cha, không mẹ, là một đứa trẻ mồ côi. Cho nên, tôi không thể tiếp nhận cô ta, đúng không?"

Nhạc Thiên Hàng hèn nhác lại gật đầu một cái. Bây giờ, Hạ Mỹ Hà thật sự đã trả thù được. Trả thù ông bao năm qua xác ở đây, nhưng lòng không có. Bà là đang trả thù, trả thù nhiều năm qua, ông vốn không thèm để mắt nhìn qua bà một cái. Cho nên, giờ phút này, bà muốn đem lòng tự trọng của ông đặt trên đất, mặc sức giẫm đạp, cố sức mà giẫm đạp.

"Ha ha, tại sao tôi phải làm như vậy? Tại sao tôi vĩnh viễn đều là người xấu, còn ông lại là người cha tốt? Tại sao? Tại sao?"

Sau khi đem lòng tự trọng của ông giẫm cho nát vụn, Hạ Mỹ Hà vẫn như cũ không buông tha. Nhạc Thiên Hàng nói: truyện bạn đang đọc được lấy từ doctruyen.org nhé

"Tôi cầu xin bà."

Nước mắt của ông lúc này chảy ra. Báo ứng! Ông nghĩ tới hai chữ này.

Chết có lẽ là phương pháp tốt nhất. Chỉ cần ông chết đi, sẽ không phải nhìn thấy ánh mắt thất vọng của con ông nữa; chỉ cần ông chết đi, sẽ không phải nhĩn nhục, chịu đựng cuộc sống thê thảm bên cạnh người phụ nữ không yêu; chỉ cần ông chết đi, là có thể gặp lại Mộng Điền; chỉ cần ông chết đi, may ra, hết thảy mọi việc đều sẽ tốt...

"Mỹ Hà, có phải là tôi chết đi, bà mới có thể buông tha cho việc tra tấn tôi, cũng là buông tha tra tấn chính mình?"

Ánh mắt Nhạc Thiên Hàng lóe lên tia quyết tuyệt. Đó là loại ánh mắt không sợ chết. Hạ Mỹ Hà cười, cười nước mắt chảy ra điên cuồng:

"Ông vẫn là muốn ném tôi đi. Tôi vì ông đã làm nhiều như vậy, cuối cùng, ông vẫn là muốn ném tôi đi."

Cười xong, lại nhìn Nhạc Thiên Hàng gào thét:

"Được, ông đi chết đi. Ông chết đi. Ông chết tôi cũng sẽ chết cùng ông. Để cho bọn họ chôn tôi cùng ông. Ha ha, tôi đã không thể tranh giành được với người phụ nữ tên Mộng Điền kia, vậy thì, xuống đó tôi lại phải tranh giành để đoạt lại rồi. Ha ha "

Nhạc Thiên Hàng tuyệt vọng ý thức được, ông không còn lựa chọn nữa, ngay cả chết cũng không được chọn.

"Bà muốn như thế nào, mới bằng lòng dừng tay đây?"

Năm đó bà ôm đứa con xuất hiện trước mặt ông, giống như cuộc chiến tranh vậy, ông lần đó đã thua cuộc. Lúc đó, điều bà muốn chính là, chính ông phải tuyệt tình rời bỏ vợ, kết hôn với bà. Đem mình biến thành một kẻ bạc tình. Lần này thứ bà muốn là gì đây?

Điều kiện! Đã qua nhiều năm như vậy, ông vẫn như trước không hề tiến bộ, vẫn chỉ nghĩ đến hai chữ điều kiện. Chỉ cần ông nói một câu: "Tôi sau này sẽ đối xử tốt với bà." Là việc gì cũng được giải quyết hết rồi. Điều bà muốn chính là trái tim ông, nhưng, trong tình huống này rồi, ông lại vẫn giống như năm đó, nói điều kiện với bà!

Bà – Hạ Mỹ Hà, thiên kim tiểu thư, cả đời sung sướng khiến người khác phải ngưỡng mộ. Tại sao lại yêu phải một người đàn ông không có trái tim như vậy?! Là bà không đủ xinh đẹp sao? Bà mỗi ngày đều trang điểm cầu kỳ, tinh xảo, không lẽ lại để lộ ra nếp nhăn, lộ ra dấu vết của tuổi già rồi sao? Nghĩ vậy, Hạ Mỹ Hà vội vàng xoay người nhìn vào gương.

"Ah!"

Khi chứng kiến khuôn mặt nhầy nhụa nước mắt trong gương, bà thét lên một tiếng sau đó chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Lúc trở ra, là bộ mặt đã được trang điểm vô cùng tinh xảo. Trừ ánh mắt có vẻ hơi kích thích không bình thường, tất cả đều đã khôi phục lại bình thường.

"Lần này, việc gì tôi cũng không làm. Tôi muốn ông tự tay chia rẽ bọn chúng."

Hạ Mỹ Hà nói như thế, làm Nhạc Thiên Hàng nói không ra lời. Ông biết, Hạ Mỹ Hà nếu đã ra quyết định như thế, thì ông cũng chỉ có thể phối hợp. Bởi vì điều này đối với ông xem như đã là sự khoan dung lớn nhất rồi. Ông trở thành người xấu, chia rẽ bọn trẻ, nói chung, so với việc nói cho bọn trẻ biết bọn họ là chị em đã nhân từ hơn rồi.

Cốc cốc cốc cốc cốc

"Cha, cha ở đâu? Cha ơi? Ăn cơm rồi!"

Luky cùng Vô Ưu và Nhạc Khải ngồi ở phòng khách một lúc lâu, cũng đã tới giờ ăn cơm, nhưng lại không thấy bóng dáng bố mẹ đâu. Dù Nhạc Khải và Luky đều không hy vọng lão Phật gia xuất hiện, dọa đến Vô Ưu. Nhưng, sớm muộn gì con dâu cũng phải gặp gỡ bố mẹ chồng, cho nên Luky đi qua gõ cửa.

Cha?

Hạ Mỹ Hà nhìn nhìn chằm chằm cánh cửa, nghe được tiếng gọi của Luky, có chút bốc hỏa. Bà ta quay đầu nhìn Nhạc Thiên Hàng, nói:

"Còn nữa, tôi muốn ông phải tỏ ra tốt với tôi, trước mặt đứa con gái kia phải cư xử tốt với tôi."

Bà đã nói ra được. Nói ra cái ước vọng đã nhiều năm. Có người nói, ước vọng nói ra khỏi miệng sẽ không còn linh nữa, nhưng mà, ước vọng này đã hơn 20 năm rồi chưa thực hiện được, nói ra thì sao chứ? Nếu trời cao không thể giúp bà thực hiện ước vọng, vậy bà sẽ tự dùng phương thức của mình để thực hiện.

Hạ Mỹ Hà nói xong, mở cửa ra.

Luky thấy là bà, vẻ mặt không được tự nhiên, thản nhiên nói một câu:

"Phải ăn cơm rồi."

Nói xong định đi luôn. Hạ Mỹ Hà không tức giận giống thường ngày, hay là mắng cô không có tôn ti trật tự, không có quy củ, mà kéo tay cô lại, dịu dàng nói:

"Mẹ với cha con cũng phải đi xuống rồi, cùng đi thôi."

Dịu dàng như thế, làm Luky có chút xa lạ, nhưng trong lòng không nhịn được có chút vui vẻ.

Có đứa trẻ nào mà không muốn được cha mẹ yêu thương? Có đôi khi giận dỗi, gây gổ với cha mẹ, nhưng thật ra, đó chẳng qua là muốn có được cái nhìn yêu thương của cha mẹ mà thôi. Hạ Mỹ Hà bây giờ dịu dàng, đã chạm tới niềm khát vọng sâu thẳm trong tận đáy lòng của Luky. Cô quay đầu nhìn về phía Hạ Mỹ Hà, ánh mắt có chút giao động, cô cẩn thận, dè dặt có chút dò xét, nhỏ giọng gọi một tiếng:

"Mẹ."

Chính là một chữ này! Hạ Mỹ Hà đã có được cảm giác thành tựu. Hơn 20 năm qua trên người Nhạc Thiên Hàng không tìm được cảm giác thành tựu, nhưng vào lúc này, ở đây bà đã tìm được rồi.

...

"Vô Ưu, em làm sao vậy? Nghĩ gì thế?"

Nhạc Khải nói nửa ngày rồi, nhưng vẫn không thấy Vô Ưu đáp lại câu nào. Lúc đầu còn tưởng rằng do cô căng thẳng, nhưng, thật lâu sau anh phát hiện ra vẻ mặt Vô Ưu càng ngày càng khác thường, cho nên không nhịn được lay cô, căng thẳng hỏi.

Vô Ưu ngẩng đầu, dùng ánh mắt đầy thương tích nhìn Nhạc Khải. Cô muốn hỏi, Nhạc Thiên Hàng là ai? Tại sao lại ở trong nhà bọn họ. Vốn là thân thích? Là bạn bè? Hay là nói ông ta là chủ nhân ngôi nhà này. Nhưng, cô hỏi không ra lời, cũng không muốn hỏi. Cô sợ! Cô sợ người mình hận nhất, lại chính là cha bạn tốt của mình. Cũng sợ, bạn tốt của mình, bỗng nhiên trở thành em trai, em gái của mình. Cô phải làm sao bây giờ?

Cô phải ghét bọn họ? Bọn họ sẽ ghét cô?

"Vô Ưu, em làm sao vậy? Đừng dọa tôi có được không?"

Nhạc Khải chưa từng thấy qua vẻ mặt này của Vô Ưu, lo lắng vô cùng. Anh không nhịn được, ôm cô vào lòng, hai tay đặt trên lưng cô, vỗ nhẹ nhẹ an ủi. Vô Ưu ở trong lòng anh, nhỏ giọng nói:

"Khải, tôi muốn về nhà. Anh đưa tôi ra khỏi nơi này ngay bây giờ có được không?"

Bây giờ? Lúc này?

"Được."

Mặc dù Nhạc Khải biết, nếu lúc này rời đi, với tính cách của mẹ, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Nhưng, anh cũng không muốn để Vô Ưu khó chịu. Vô Ưu bởi vì cảm kích mà giơ tay lên, ôm lấy thắt lưng Nhạc Khải. Lợi dụng sự quan tâm ấm áp này, để sưởi ấm lại trái tim đang lạnh như băng của mình từ sau khi nhìn thấy người kia.

"Vô Ưu, không có chuyện gì rồi. Chúng ta đi nhanh đi."

Nhạc Khải dù rất thích cảm giác lúc này, khi Vô Ưu đang ở trong ngực anh, nhưng anh biết, lúc này không thể ngẩn ngơ ở đây, bởi vì Luky đã đi gọi cha mẹ, rất nhanh sẽ xuống tới nơi. Vô Ưu vừa mới gật đầu, còn chưa kịp buông Nhạc Khải ra, thì trên lầu đã truyền xuống giọng nói trêu chọc của Luky:

"Ô ô ô, thật ngọt ngào nha. Thật khiến người ta phải hâm mộ a."

Giọng cô tự nhiên, trên mặt là nụ cười sáng lạn, không chỉ vui mừng vì chuyện của Vô Ưu và Nhạc Khải, mà là cô cũng đang vui mừng cho chính mình.

Nhạc Khải ngẩng đầu lên, nhìn thấy hình ảnh xa lạ gần như quỷ dị: Luky tươi cười rực rỡ, trên mặt mẹ là vẻ hiền từ, hai người đều đang hạnh phúc khoác hai bên tay cha đang mang vẻ nghiêm nghị.

Hình ảnh này lọt vào mắt Nhạc Khải, làm trái tim anh cuộn trào mãnh liệt. Anh đã ước ao xiết bao có thể cảm thụ được phần hạnh phúc và ngọt ngào này. Mà hình ảnh kia khi lọt vào mắt Vô Ưu lại khiến trái tim cô khó chịu đến nỗi như không thể hô hấp được.

Không thể khóc! Không thể khó chịu! Nếu không chính là làm mất mặt mẹ!

Lúc này đây Vô Ưu cái gì cũng không có, điều cô có chính là cố gắng để mình không bị gục ngã. Khi yêu và hận cũng tồn tại một lúc, thì sự hèn yếu cũng chẳng khác gì kiên cường.

"Chào bác trai, bác gái. Cháu là Vô Ưu, là bạn tốt của Khải."

Vô Ưu đứng lên, lễ phép gật đầu một cái, trên mặt điểm một nụ cười nhàn nhạt. Cô cảm thấy rất may mắn vì Luky đã làm cho cô xinh đẹp như vậy, không để cô phải xấu mặt trước mặt bọn họ. Nhạc Thiên Hàng thấy ánh mắt xa lạ của Vô Ưu nhìn mình, trái tim ông lại một trận đau nhức. Đau đớn không nói ra lời. Hạ Mỹ Hà buông Nhạc Thiên Hàng ra, sau đó đạp giày cao gót, phát ra tiếng 'cộp cộp cộp' đi xuống lầu.

Vô Ưu nhìn người phụ nữ có khuôn mặt tinh xảo, điểm trên khuôn mặt là nụ cười dịu dàng. Tiếng giày cao gót vang lên lanh lảnh, cao ngạo, giống như mang cô trở lại cái ngày sinh nhật cô vừa tròn 5 tuổi. Cũng là cái âm thanh này, đã biến buổi sinh nhật tốt đẹp nhất của cô, trở thành một ngày thê thảm nhất trong cuộc đời.

Cái âm thanh ma quái đáng nguyền rủa này, đến trước mặt cô thì ngừng lại.

"Vô Ưu? Thật sự là một đứa trẻ xinh đẹp, ngoan ngoãn, lễ phép. Nhạc Khải của chúng ta thật có mắt nha."

Hạ Mỹ Hà nói xong, còn không quên nhìn Nhạc Khải cười một cái. Nhạc Khải nhìn thấy bộ dạng khác lạ này của mẹ, giống như Luky, trong lòng cũng tràn đầy ngọt ngào, trên mặt xuất hiện nụ cười xấu hổ hiếm thấy. Thì ra, Luky và Nhạc Khải đều là những đứa con có niềm khát khao được yêu thương.

Mà Vô Ưu thì sao? Cô ngơ ngác nhìn người đàn bà cách đây hơn 20 năm, khuôn mặt giống hệt lần đầu tiên cô gặp, mà lâm vào một trận mê mang. Nhìn miệng của bà ta mở ra đóng vào, so với cái vẻ chanh chua của lần đầu tiên thật khác xa nhau. Bà ta bây giờ thoạt nhìn thật vui mừng! Ba ta vui mừng cái gì? Là đang hướng người thua cuộc biểu đạt cảm giác thắng lợi, chiếm ưu thế của bà ta sao?

"Vô Ưu, mẹ tôi hỏi em đó?"

Nhạc Khải lần nữa lại chứng kiến vẻ hoảng hốt của Vô Ưu, lo lắng kéo cánh tay cô. Vô Ưu lúc này mới ý thức được mình luống cuống rồi. Cô ra lệnh cho mình không thể luống cuống. Bởi vì mỗi nụ cười của người đàn bà kia đều làm cho cô cảm thấy chướng mắt, đều là đang chế nhạo, đều là muốn khiêu khích. Cô luống cuống, cô bối rối, cô chạy trối chết, chính là nhận mình thua cuộc. Vì vậy, cô phải phản kích!

Vô Ưu nặn ra một nụ cười trên mặt, nói:

"Xin lỗi bác gái. Bác xinh đẹp như vậy, khiến cháu nhìn đến lay động. Cháu thật sự không ngờ, bác lại là mẹ của Nhạc Khải và Luky. Nhìn bác giống như chị của bọn họ vậy."

Trời ạ! Không ngờ cô cũng có thể lanh lợi như vậy!

Nhạc Khải và Luky liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ đắc ý cùng không dám tin.

"Ha ha, Vô Ưu thật khéo ăn nói, người cũng xinh đẹp như vậy. Cứ bảo sao hai anh em bọn chúng lại thích cháu như vậy."

Hạ Mỹ Hà khéo léo nói. Trong lòng Vô Ưu cười lạnh một hồi, sau đó nói:

"Bác gái quá khen rồi. Cháu cũng không dám đem ra so sánh với bác. Bác gái bây giờ còn xinh đẹp như vậy, lúc còn trẻ, nhất định càng đẹp rồi. Cháu nghĩ, chắc chắc đã có vô số đàn ông, chỉ để thấy được nụ cười của bác, mà không tiếc bỏ ra bất kì giá nào."

Vô Ưu không phải là một người cay nghiệt, nhưng giờ phút này, cô đã đem tất cả sự tức giận hóa thành lời nói chua ngoa, sắc bén, ca tụng để đả thương

người. Nhưng, có câu nói như thế nào nhỉ? Trong lòng người thiện lương, nhìn sự việc đều thấy tốt đẹp. Trong lòng người gian ác, nhìn sự việc chỉ thấy xấu xa!

Nhạc khải và Luky hiện tại chính là những người hạnh phúc nhất. Tâm trạng vô cùng thoải mái, cho nên không cảm giác được ẩn ý xấu bên trong lời nói của Vô Ưu.

"Ha ha, đi thôi, đồ ăn cũng được rồi. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Hạ Mỹ Hà không thèm để ý đến vẻ 'nhanh mồm nhanh miệng' của Vô Ưu. Bởi vì, cô có biểu hiện thế nào đi chăng nữa, cũng đều làm cho bà ta cao hứng. Giờ phút đối mặt với Vô Ưu, đả kích Nhạc Thiên Hàng rõ ràng không còn là mục đích chủ yếu của bà ta nữa. Sau khi bà ta nhìn thấy tướng mạo Vô Ưu giống hệt như Mộng Điền, đã biến thành lời tuyên cáo thắng lợi rồi.

Sau khi vào chỗ ngồi, ai nấy đều ưu nhã ăn.

Luky và Nhạc Khải thật vui vẻ. Trên mặt Hạ Mỹ Hà là nụ cười thật rạng rỡ, còn trong lòng có phải cũng như thế không thì có lẽ, chỉ có ba ta mới rõ. Nhạc Thiên Hàng từ đầu đến cuối đều chưa nói một câu nào.

Hạ Mỹ Hà giơ chân, đạp Nhạc Thiên Hàng một cái, mặt tươi cười nhìn ông, nhưng ánh mắt tỏ vẻ nhắc nhở cùng cảnh cáo. Trong mắt Nhạc Thiên Hàng hiện lên sự vùng vẫy, thống khổ, nhưng ngay lập tức lại cúi đầu xuống. Điều phải tới sớm muộn cũng tới. Bây giờ ông nhất định phải giơ kiếm ra chặt đứt tình cảm 'anh em' của bọn họ, nếu không sẽ loạn vô cùng.

Lúc bước xuống lầu, nhìn thấy Vô Ưu trong lòng Nhạc Khải, ông đã quyết định 'rút kiếm đoạn tình', cho nên, dù Hạ Mỹ Hà không cảnh tỉnh, ông cũng đã chuẩn bị hành động rồi.

"Nhạc tiểu thư, cha mẹ cô làm nghề gì?"

Lời Nhạc Thiên Hàng vừa thốt ra, làm vẻ mặt vốn đang hạnh phúc của Nhạc Khải và Luky không nhịn được trở nên sững sờ. Sau đó không dám tin nhìn về phía người chủ gia đình. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ông, ngược lại với vẻ kinh ngạc của bọn họ, Vô Ưu không có bất kỳ cảm giác gì. Bởi vì, trong lòng cô, cha cô chính là một người máu lạnh vô tình như vậy.

"Cha!"

Nhạc Khải kêu lên, nhìn Nhạc Thiên Hàng giống như đang nói, cha làm sao vậy? Nhạc Thiên Hàng uy nghiêm lừ Nhạc Khải một cái, dùng giọng với Nhạc Khải thật khác lạ nói:

"Không có lễ phép gì cả. Ta đang hỏi Nhạc tiểu thư, con chen miệng vào làm gì."

Nhạc Khải bắt đầu cảm thấy có chút không bình thường rồi. Ngày hôm nay, tất cả mọi việc đều có chút quỷ dị, không bình thường. Anh nhìn nụ cười hiền hậu cùng thái độ khác thường của mẹ, lại nhìn khuôn mặt uy nghiêm cũng với thái độ khác thường của cha, ý thức được, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết.

Vô Ưu ưu nhã từ từ nuốt thức ăn trong miệng, sau đó bỏ bộ đồ ăn trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Nhạc Thiên Hàng, cười nói:

"Bác trai, mẹ cháu đã qua đời rồi. Cha cháu cũng đã chết. Cho nên, cháu bây giờ là cô nhi!"

"Hả? Tại sao có thể như thế được. Thật là một đứa bé đáng thương."

Hạ Mỹ Hà khoa trương kêu lên, trên mặt đầy vẻ bi thương, nhưng nhìn lại có chút hả hê. Nhạc Thiên Hàng nghe cô nói xong, lại một trận đau lòng, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

"Đã chết? Thật là làm cho người ta khó có thể tin!"

Vẻ mặt lạnh nhạt, biểu lộ không thích Vô Ưu.

Vô Ưu cười nhạt nói:

"Không sao cả. Mẹ cháu đã ra đi rất bình thản. Cháu nghĩ, giờ này mẹ cháu đang sống tốt ở trên thiên đường. Còn về cha cháu, người như ông ta đáng phải chết!"

Giọng nói cay nghiệt, độc địa của Vô Ưu làm Nhạc Khải nhíu mày. Anh nằm mơ cũng không nghĩ tới vẻ mặt u ám như lúc này của Vô Ưu. Vô Ưu trong lòng anh chính là một cô gái ngây thơ, thuần khiết, đầy tốt đẹp.

"Vô Ưu, sao chị lại có thể nói cha mình như thế được?"

Luky khó chịu nói với Vô Ưu. Cô biết Vô Ưu không thích cha, nhưng sao cô có thể nói cha mình như thế được? Giống như cô cũng không thích mẹ, nhưng chỉ cần nghĩ đến bà sẽ không còn trên cõi đời này, thì sự tức giận trong cô liền biến mất. Người thân dù sao cũng là người thân a! Dù như thế nào, cũng không nên nói như vậy.

Vô Ưu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ sự phẫn nộ của Luky, cười nói:

"Ha ha, cha tôi vào ngày sinh nhật 5 tuổi của tôi, không thèm để ý đến lời cầu xin của mẹ tôi, mà bỏ đi theo một người phụ nữ xinh đẹp, có tiền. Không chỉ có ghê tởm đến nỗi ném vợ mình đi, mà ngay cả người mẹ đã sinh ra ông ta, nuôi dưỡng ông ta, ông ta cũng mặc kệ, từ bỏ. Bởi vì, ông ta muốn nhanh chóng được thăng quan tiến chức, nên đi theo người đàn bà kia."

Vô Ưu nói đến đây, nhìn Luky một cái. Mà Luky cũng vì đau lòng cho Vô Ưu, nước mắt cũng chảy ra rồi.

Nhạc Khải càng đau lòng vô cùng, có chút oán giận cha vì đã nhắc tới vấn đề này. Còn Vô Ưu như tự hành hạ mình, lại giống như muốn hành hạ người khác, tiếp tục nói:

"Các ngươi biết không? Ngày đó ông ta viết giấy ly hôn với mẹ tôi, đi theo người đàn bà kia, không kịp đợi ly hôn với mẹ tôi, đã liền đăng ký kết hôn với người đàn bà kia rồi!"

"Vô Ưu!"

Luky mặt đầy hối lỗi nhìn Vô Ưu. Cô ân hận vì thái độ lúc nãy của mình. Cô không biết gì hết, sao lại có thể tùy tiện trách Vô Ưu nói chuyện không lưu tình được? Nếu là cô, có thể thái độ sẽ càng ác liệt hơn.

"Không sao. . ."

"Vô Ưu, đừng nói nữa. Chuyện đã qua cũng đã qua rồi. Sau này tôi sẽ chăm sóc em thật tốt."

Nhạc Khải đặt tay lên tay cô, nhìn cô giống như hứa hẹn. Vô Ưu liền rút khỏi tay anh, cười nói:

"Không cần lo lắng cho tôi. Giống như anh nói, đó chỉ là quá khứ a. Hơn nữa ông trời có mắt, ai cũng có kết cục thích đáng của mình nha."

Lần này không chỉ có Nhạc Khải và Luky tò mò, mà ngay cả Nhạc Thiên Hàng cùng Hạ Mỹ Hà cũng không hiểu được nhìn về phía Vô Ưu.

Vô Ưu mỉm cười, nói:

"Không lâu sau đó, có một chú bắt đầu theo đuổi mẹ tôi, một lòng đối với mẹ tôi, rất chiều chuộng mẹ tôi. Chúng tôi đã có quãng thời gian hạnh phúc nhất. Mặc dù sau đó chú ấy bị bệnh nặng, sắp chết, nhưng thời khắc cuối cùng đó, chúng tôi vẫn rất vui vẻ. Sau khi chú ấy qua đời, mẹ tôi không thể chịu được nỗi đau mất đi chú ấy, nên sau đó không lâu cũng vì buồn bực mà chết. Tuy là như vậy, nhưng tôi cũng không thấy đau khổ, mà cố gắng sống thật tốt. Bởi vì tôi biết, trên thiên đường, chú ấy và mẹ đang rất hạnh phúc."

Đây không phải là sự thật!

Căn bản không thể có chuyện như thế!

Nhạc Thiên Hàng, Hạ Mỹ Hà đều chắc chắn là như vậy, nhưng lại không hiểu tại sao Vô Ưu lại nói như vậy. Loại người ích kỷ như bọn họ căn bản không biết được, thế nào là yêu, thế nào là hy vọng. Bởi Vô Ưu cảm thấy mẹ mình chết vì một người đàn ông như thế thật không đáng, cho nên mới vì người mẹ cô yêu nhất, vẽ ra một bức tranh cuộc sống như vậy.

"Thật tuyệt. Thật tốt là mẹ chị đã có cuộc sống tốt đẹp như thế. Nếu như mẹ chị bởi vì kẻ bạc tình kia mà rơi vào bóng tối, thì mới thật sự không đáng."

Điều Luky nói ra, cũng chính là điều Vô Ưu suy nghĩ. Đây chính là lý do mà Vô Ưu hư cấu lên chuyện này.

"Người đàn ông đó là ai? Hắn ta ở đâu? Tôi giúp em đi tìm hắn, để hỏi hắn xem hắn còn có lương tâm hay không!"

Nhạc Khải nắm chặt tay, nghiến răng nghiến lợi hỏi. Vô Ưu cúi đầu không nói gì. Cô đang đấu tranh, nói hay không nói. Chẳng lẽ nói thẳng với bọn họ, đôi cẩu nam nữ đó ngay lúc này đang ở trước mặt bọn họ sao? Không, cô không thể làm thế. Mặc dù cô hận Nhạc Thiên Hàng và người đàn bà này. Nhưng cô không thể làm tổn thương Luky tốt bụng, hồn nhiên như vậy, còn có Nhạc Khải đã không ít lần giúp mình nữa.

Luky và Nhạc Khải đều là bạn tốt nhất của cô. Mặc dù cô không dám tin sau này còn có thể tiếp tục là bạn của bọn họ, nhưng cô cũng không thể làm ra chuyện thương tổn tới bọn họ.

Vô Ưu ngẩng đầu, mặt tươi cười nhìn về phía Nhạc Thiên Hàng đang hốt hoảng tay cũng run run rồi, lại nhìn ánh mắt lóe ra vẻ hưng phấn dị thường của Hạ Mỹ Hà. Cuối cùng nhìn về phía Nhạc Khải, thoải mái nói:

"Ha ha, ác giả ác báo. Ông ta và người đàn bà kia sau khi đăng ký kết hôn xong, chưa kịp về đến nhà, trên đường xảy ra tai nạn xe. Bị chết! Đều chết cả!"

Bầu không khí căng thẳng theo giọng nói bình thản của Vô Ưu, cùng cái kết hoàn mỹ của cô mà dễ dàng lắng xuống.

"Tốt lắm, chuyện cũng qua rồi, không cần nhắc tới nữa. Nào, ăn cơm, ăn cơm đi."

Nhạc Khải chăm sóc gắp thức ăn cho Vô Ưu. Một bữa cơm này, anh đối với Vô Ưu từ yêu mến, lại thêm một phần thương xót, một phần đau lòng. Anh

tự nói với mình, sau này nhất định phải chăm sóc Vô Ưu thật tốt, nhất định phải toàn tâm toàn ý, tuyệt đối tốt với cô. Mang lại cho cô cuộc sống hoàn mỹ, yêu cô hết mực, khiến cuộc sống của cô sau này chỉ còn sự ấp áp, không còn bất kỳ thương tổn nào.

Vô Ưu ung dung ăn, tự nói với mình, tất cả đều là quá khứ. Nhạc Thiên Hàng đã chết, cùng người đàn bà đó đã chết trong vụ tai nạn xe. Đã chết lâu rồi, cho nên, hắn không còn liên quan đến cuộc sống của mình nữa.

Luky sau khi đau lòng nhìn Vô Ưu, lại nhìn về phía Nhạc Khải cảnh cáo, giống như đang nói: nếu như sau này anh dám làm tổn thương Vô Ưu, em nhất định sẽ không tha thứ cho anh. Nhạc Khải quay lại nhìn cô ánh mắt đầy kiên định, giống như bảo cô yên tâm.

Ánh mắt trao đổi của anh em bọn họ, không lọt qua được ánh mắt của Hạ Mỹ Hà. Trên mặt bà ta lộ ra vẻ đắc ý, tươi cười nhìn về phía Nhạc Thiên Hàng. Vẻ mặt Nhạc Thiên Hàng đầy thống khổ. Ông không biết phải làm sao bây giờ? Sự tình đã tới nước này, ông thật sự không biết nên làm gì? Con trai mình rõ ràng đã yêu Vô Ưu sâu sắc, con gái cũng đã nhận định Vô Ưu là chị dâu của nó. Mà Vô Ưu, cũng không có chút cảm giác chối bỏ nào.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ đây là điều mà ông trời muốn trừng phạt ông sao? Nhưng tại sao không hướng về phía ông, mà lại xuống tay với những đứa trẻ vô tội?

"Ah!"

Tim Nhạc Thiên Hàng đau dữ dội, trong chớp mắt trên trán đã xuất hiện một mảng dầy mồ hôi.

Tình huống bất thình lình khiến cục diện trở nên hỗn loạn. Nhạc Khải và Luky vội vàng hô gọi cấp cứu, gọi điện thoại. Nhưng có hai người vẫn không động đậy. Một người là Vô Ưu đang thờ ơ lạnh nhạt. Mà người còn lại chính là Hạ Mỹ Hà đang ngây ngốc nhìn người đang mê mang kia.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chuyện tình lệch lạc ‘chị em’ (6)

Ba ngày liên tiếp sau đó, Nhạc Khải cũng không liên lạc với Vô Ưu. Bởi vì anh và em gái phải túc trực trong trong bệnh viện từ hôm đó đến giờ. Bệnh tim của cha đột nhiên tái phát, bây giờ mới thoát khỏi tình trạng nguy kịch.

"Cha, cha thấy thế nào? Đỡ chút nào không? Cha?"

Nhạc Thiên Hàng vừa mới khôi phục lại ý thức, đã nghe thấy giọng nói khẩn thiết của Nhạc Khải và Luky. Ông cố gắng mở hai mắt ra, nhìn Luky cười yết ớt, sau đó nói:

"Tiểu Hoàn, con ra ngoài đợi một chút, cha có vài lời muốn nói với anh con."

Luky mặc dù rất buồn bực, cha vừa mới thoát khỏi tình trạng nguy kịch, có việc gì cấp bách mà nhất định phải nói luôn lúc này chứ. Nhưng, vẫn hiểu chuyện mà vâng lời cha đi ra ngoài.

"Cha, cha không phải lo lắng gì cả. Việc công ty con sẽ xử lý tốt. Con cũng sẽ chăm sóc thật tốt cho mẹ và em gái."

Nhạc Khải nhìn cha chỉ trong ba ngày ngắn ngủn đã già đi rất nhiều, trong lòng không nhịn được đầy đau khổ. Giờ khắc này mới hiểu được, tại sao người ta nói ‘bệnh tới như núi sập’! Nếu như biết sớm sẽ có ngày này, anh nhất định sẽ không chạy ra tận nước ngoài để học, mà sẽ ở lại Đài Loan, chia sẻ công việc cùng cha.

Nhạc Thiên Hàng nhìn con trai, sự cam đoan của một người đàn ông, làm lòng ông lại một trận khổ sở, lời đã đến miệng nhưng không cách nào nói ra được. Chỉ có thể phất tay nói:

"Con đi ra ngoài đi, cha muốn nghỉ ngơi một lát."

"Vâng. Cha nghỉ ngơi đi cho khỏe."

Nhạc Thiên Hàng nhìn Nhạc Khải rời đi, đau đớn nhắm mắt lại, tự an ủi chính mình, có lẽ mọi cuyện không đến mức như mình tưởng tượng. Về phía Vô Ưu, Vô Ưu chắc chắn đã biết quan hệ giữa cô và Nhạc Khải, cho nên sẽ phải cự tuyệt Nhạc Khải thôi.

Nhạc Thiên Hàng vẫn như trước đây, lại một lần nữa hèn nhác, lại một lần nữa ích kỷ chọn cách trốn tránh. Tất cả mọi chuyện cho đến lúc này, trải qua bao nhiêu việc, nhưng ông lại vẫn cư nhiên không dám đối mặt, không dám chịu trách nhiệm. Ban đầu là vì hèn nhát, ích kỷ mà bỏ đi vợ, bỏ đi con, rồi đến ngay cả người mẹ đã sinh ra mình cũng chọn cách vứt bỏ. Còn lúc này, ông ta vẫn bởi vì sự hèn nhát, ích kỷ của mình, mà vẫn không chịu đối mặt, dù cho có thể cái giá phải trả cho việc này là vô cùng cao, vô cùng nghiêm trọng!

Không cần đoán cũng đã biết! Nếu như Nhạc Thiên Hàng có bản lĩnh này, thì lúc đầu ông ta đã chọn cách dũng cảm rồi?

...

"Vô Ưu, em sao vậy?"

Phương Đông Dạ cảm thấy Vô Ưu có vẻ không tập trung, thiếu đi tiếng cười, dáng vẻ cũng thiếu đi sự hồn nhiên, vô tư. Anh khẳng định Vô Ưu đã gặp được Nhạc Thiên Hàng. Muốn hỏi, nhưng lại không dám mở miệng.

Vô Ưu vẫn như cũ nhẹ lắc đầu, sau đó lại bắt đầu chuyên tâm vào công việc của mình.

Chẳng lẽ chính mình đã làm sai?

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu không còn sức sống, lần đầu tiên anh hoài nghi quyết định của mình. Vốn tưởng rằng muốn trị khỏi một căn bệnh, thì trước hết phải động vào nó, phải làm cho đau đớn. Nhưng bây giờ thì sao? Đau đớn cũng làm đơn đớn rồi, nhưng trị khỏi hay không lại có vẻ như không thấy.

Sang ngày thứ tư, Phương Đông Dạ vô cùng bất đắc dĩ, đành nhờ Nhạc Diễm giúp đỡ. Nhạc Diễm vừa bước vào phòng khách, đã thấy bộ dạng chán nản không còn sức sống của Phương Đông Dạ. Cậu bé đi đến, lười biếng ngồi xuống ghế salon, sau đó nhanh nhẹn hỏi:

"Cha có chuyện gì?"

"Làm sao bây giờ? Bộ dáng cô ấy xuống sức như vậy phải làm sao bây giờ hả?"

Phương Đông Dạ vì chuyện của Vô Ưu mà trở nên sốt sắng loạn xị, nên cũng không để ý đến vẻ bất thường của Nhạc Diễm, nghĩ rằng cậu bé hơi mệt, hoặc là tâm trạng có chút sa sút mà thôi. Nhưng Nhạc Diễm vừa mở miệng, đã khiến anh phát hiện ra, vấn đề lần này thực sự nghiêm trọng rồi.

"Đều tại cha. Cha làm nhiều chuyện như vậy được cái gì chứ? Cuộc sống của bọn con vốn đang rất tốt."

Giọng nói Nhạc Diễm không thoải mái, nhưng lại không giống như là tức giận, giống như đang tường trần sự thật vậy.

Mấy ngày vừa rồi, Vô Ưu thiếu đi tiếng cười, tay chân luống cuống, còn gây gổ với cậu. Cậu cũng không tức giận. Cậu cũng muốn lừa cho Vô Ưu vui vẻ, nhưng Vô Ưu chính là 'động vật đơn bào', cô nếu đã bị một vấn đề làm cho bận lòng, thì muốn cô làm việc khác thật sự là vô cùng khó khăn.

Đối với sự lên án của Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ cũng không biết làm thế nào. Chuyện đã tới nước này, muốn hối hận cũng không được.

"Được, coi như là lỗi của cha. Vậy bây giờ phải làm sao đây?"

Con trai cũng đã bị ảnh hưởng thành bộ dáng kia, anh không muốn thừa nhận cũng không được. Nhạc Diễm cúi đầu tự hỏi một lúc, sau đó nói:

"Chỉ có một biện pháp thôi."

Mắt Phương Đông Dạ sáng lên, hỏi:

"Biện pháp gì?"

Nhạc Diễm kiên định nói ra hai chữ:

"Bà bà."

...

"Bà bà, bà bà."

Bà Vô Ưu ở thôn Đài Nam, vừa mới bị cảm cúm một trận nên nhìn có chút tiều tụy. Lúc này, lại càng đặc biệt nhớ đến người thân bên cạnh mình. Bà đang cầm hình Vô Ưu và Nhạc Diễm xem, đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc, đáng yêu, tiếng gọi đã mong chờ bao lâu.

"Bà bà, bà bà."

Bé Diễm sao có thể về được chứ, chắc là nằm mơ rồi. Bởi vì nếu như bọn họ trở về, chắc chắn là Vô Ưu đã gọi toáng lên, chứ không phải là Bé Diễm. Bà lão nhớ đến vẻ đáng yêu, cùng tính trẻ con của Vô Ưu, còn có vẻ người lớn của Nhạc Diễm, trên mặt lộ ra nụ cười đôn hậu, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ cô quạnh.

"Bà bà, bà bà."

Giọng nói càng ngày càng rõ, hơn nữa kèm theo còn có tiếng bước chân vội vã. Bà lão không hề nghĩ ngợi, vội vàng ngồi bật dậy, định đi xem thực hư thế nào. Vừa mới đứng dậy đã thấy Nhạc Diễm đang chạy vội đến, mồ hôi đã nhễ nhại.

"Cục cưng, đến đây, bà bà ôm một cái."

Vẻ mặt đang tĩnh mịch của bà lão, bởi vì thấy Nhạc Diễm thoáng cái đã tỏa sáng rạng ngời. Nhạc Diễm không chần chờ chút nào chạy vội đến, ôm chặt bà lão ngồi xuống giường, thân thiết nói:

"Bà bà, Bé Diễm rất nhớ bà, thật nhớ, thật nhớ luôn. Nhớ sắp chết rồi."

Nhạc Diễm nói, làm nụ cười trên mặt bà lão đã rạng rỡ, càng rạng rỡ hơn, nếp nhăn trên mặt cũng càng khắc sâu rõ ràng.

Ôm hôn xong, bà lão mới phát hiện có điều không thích hợp, Vô Ưu không về, lại chỉ có một mình Bé Diễm!

"Bé Diễm, mẹ con đâu? Sẽ không phải là con bé để con một mình về đây chứ?"

Giọng nói tràn ngập nghi ngờ, bởi vì bà tin chuyện này có thể xảy ra. Đầu óc Vô Ưu đơn giản, chỉ cần Nhạc Diễm mè nheo hoàn toàn có thể xảy ra. Nhạc Diễm nhìn bà bà, lẩm bẩm nói một câu:

"Nếu như thế đã tốt."

Nếu mà đúng như vậy, thì chứng tỏ mẹ cậu vẫn bình thường, nhưng, mẹ hiện tại lúc này, một chút bình thường cũng không còn.

Bà lão nghe xong, nhìn vẻ mặt Nhạc Diễm, liền cảnh giác hỏi:

"Bé Diễm, nói cho bà bà biết, có phải mẹ con lại gây ra họa gì rồi không?"

"Nếu như thế đã tốt rồi."

Nhạc Diễm vẫn trả lời như vậy, bởi vì, nếu được như lời của bà bà, thì chứng tỏ, mẹ vẫn bình thường, không thay đổi. Trong lòng bà lão nổi lên một trận bi thương, hỏi:

"Con bé sẽ không phải là đã xảy ra chuyên gì rồi chứ?"

Vẻ mặt trở nên lo lắng vô cùng. Nhạc Diễm không nỡ để bà bà lo lắng nữa, cho nên nói:

"Bà bà, con nói sẽ không rõ, để cha con nói cho bà nghe đi!"

Cha?

Bà lão còn chưa phản ứng kịp, Phương Đông Dạ chờ hồi lâu bên ngoài đã đi vào. Mặc dù nhìn vẫn thấy sự ưu nhã, thong dong, cao quý của anh, nhưng chỉ có anh mới biết, cả đời anh đây là lần đầu tiên khẩn thương đến như vậy. Khác hẳn vẻ khẩn trương hưng phấn khi lần đầu gặp lại Vô Ưu, mà lần này khẩn trương thật sự, sự khẩn trương vì chính thức ra mắt bà của vợ.

"Bà nội, cháu là Phương Đông Dạ."

Cả đời Phương Đông Dạ chưa có kêu tên người nào, với vẻ thận trọng lại thiếu tự tin đến như vậy. Bởi vì trên đường đi Nhạc Diễm đã nói qua với anh, bà lão đối với người đã ức hiếp Vô Ưu, sẽ hận khắc cốt ghi tâm. Còn nói, nếu có một ngày nhìn thấy người đó, sẽ cầm gậy đánh cho chết thì thôi. Bây giờ anh tới đây, có thể không sợ được sao?

Bà lão vốn là một người có con mắt tinh đời, vừa nhìn Phương Đông Dạ đã khẳng định được thân phận của anh. Cười nói:

"Rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Sao lại để mặc Vô Ưu vác cái bụng lớn đi về hả?"

Vấn đề này đã làm bà làm suy nghĩ rất nhiều. Mặc dù Vô Ưu cũng đã nói qua với bà, nhưng, sự việc chính xác như thế nào, chính bản thân cô cũng còn không rõ, bà nghe cô kể lại, đương nhiên càng không hiểu được rồi. Phương Đông Dạ nhìn vẻ mặt phúc hậu của bà lão, trong lòng không nhịn được lại lo lắng. Kinh nghiệm nhiều năm trên thương trường cho anh biết, kẻ địch cười với mình, so với kẻ địch căm tức nhìn mình, tuyệt đối càng đáng sợ hơn. Cho nên, anh không những không nghi ngờ lời hù dọa của Nhạc Diễm, mà ngược lại càng thêm chắc chắn.

"Chuyện là như thế này..."

Phương Đông Dạ đem tình huống lúc đó kể cho bà lão nghe, giọng kể tương đối dè dặt. Không chỉ đem chuyện Vô Ưu suýt nữa đã lọt vào móng vuốt của bầy lang sói, hổ báo kia, còn không ngừng khẳng định mình là người tốt, chính là anh hùng cứu mỹ nhân.

Bà lão sau khi nghe Phương Đông Dạ lo lắng thuật lại, không nhịn được bật cười 'khì khì', sau đó nhìn Nhạc Diễm hỏi:

"Con đã nói gì với cha? Con xem, đã dọa cho người ta sợ đến như vậy. Giống như sợ bị bà bà ăn thịt vậy."

Bà lão mới thông minh làm sao. Liếc mắt một cái đã nhìn ra mấu chốt của vấn đề. Nhạc Diễm cười cười, nói thầm vào tai bà những điều đã nói với Phương Đông Dạ, sau đó cả hai bà cháu lại phá lên cười.

Ha ha ha ha ha ha truyện này được chia sẽ bởi doctruyen.org

Phương Đông Dạ nghe thấy tiếng cười của bọn họ, mặt cũng tái mét rồi. Anh - Phương Đông Dạ cả đời thông minh, cư nhiên lại một lần nữa bị tên tiểu tử kia lừa gạt!

Ngươi nhớ cho kỹ mặt ta! Khi trở về ta sẽ tống ngươi vào nhà trẻ, cho ngươi ở cùng với một đám quỷ sứ nước mũi còn chảy thò lò! Trong lòng Phương Đông Dạ âm thầm thề. Lần này nhất định anh phải dạy dỗ cho Nhạc Diễm một trận, để suốt đời nó không quên. Cho cậu bé biết được, ai mới là cha!!! Ai mới là con!!!

"Mẹ con đâu? Trong khoảng thời qua, xem ra đã xảy ra không ít chuyện rồi."

Bà lão sau khi mời người cháu rể chân chính - Phương Đông Dạ ngồi xuống, mới nhìn Nhạc Diễm hỏi. Khuôn mặt Nhạc Diễm vốn đang cười, một lần nữa lại trở về vẻ ảm đạm, im lặng nhìn về phía Phương Đông Dạ. Bà lão nhìn Phương Đông Dạ hỏi:

"Vô Ưu làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đối mắt với sự lo lắng của bà lão, Phương Đông Dạ đem ngọn ngành từ đầu đến cuối chuyện có liên quan đến Nhạc Thiên Hàng kể cho bà nghe. Bà lão nghe xong, không đợi Phương Đông Dạ nói ra dụng ý hai người tìm về, mà nói thẳng:

"Đi nào, bà và các cháu đi Đài Bắc."

Chỉ một câu nói cũng đủ để cho Phương Đông Dạ thấy yêu mến bà lão thẳng thừng này, liền dặn dò Nhạc Diễm:

"Giúp bà thu xếp những đồ quan trọng nào."

"Vâng!"

Lần này Nhạc Diễm rất nghe lời, bởi vì cậu bé biết, bà bà chịu đi với bọn họ lúc này, chắc chắn sau đó sẽ ở lại với bọn họ luôn, mãi mãi không trở về nữa, cho nên, liền buông bà lão ra đi sắp xếp hành lý. Bà lão lại nói:

"Bé Diễm, không cần mang những thứ đó. Mang hai bộ đồ là được rồi. Hai ngày sau bà sẽ về."

"Oh, con biết rồi. Cha, cha đưa bà bà ra xe ngồi trước đi. Con sắp đồ xong sẽ đi ra ngay."

Nhạc Diễm hiểu rõ, nếu như để bà bà nhìn mình sắp hành lý, khẳng định sẽ không đồng ý. Bà bà là cảm thấy mình đã già, không muốn ở chung với bọn họ vì sợ trở thành gánh nặng cho bọn họ. Lúc trước cậu và mẹ chuyển nhà, bà đã kiên quyết không đi, cho nên lần này nhất định không thể để bà biết được.

...

Phú Thành ở nhà sát bên, thấy trước cửa nhà Vô Ưu có một chiếc xe rất sang đỗ ở đó, cho nên buồn bực đi vòng quanh chiếc xe nghiên cứu. Lúc đang định đi vào tìm hiểu, thì nhìn thấy bà nội đi ra cùng một người đàn ông so với minh tinh trên TV còn đẹp trai hơn, nên vội vàng đi đến hỏi:

"Bà nội, bà định đi đâu vậy? Anh ta, anh ta là ai vậy?"

"Oh. Phú Thành hả! Bé Diễm về đón bà đi Đài Bắc vài ngày."

Bà lão nói xong, quay đầu nhìn Phương Đông Dạ, lo lắng không biết nên giới thiệu anh như thế nào. Chỉ có điều, bà cũng không phải khó xử rồi, Phương Đông Dạ sau khi nghe thấy bà nội gọi hắn là 'Phú Thành', lập tức nhớ luôn đến điều Nhạc Diễm nói, biết đây là người vẫn nhớ thương Vô Ưu, nên liền buông bà nội ra, đứng thẳng người, giống như khiêu khích bước từng bước về phía Phú Thành.

Phú Thành thấy Phương Đông Dạ đã đứng trước mặt mình, theo phản xạ liền rụt cổ lại, thể hiện sự thiếu tự tin rõ ràng. Cũng khó trách a, có rất ít người đứng trước mặt Phương Đông Dạ mà có đủ tự tin để ngẩng đầu ưỡn ngực.

"Chào anh. Tôi là Phương Đông Dạ. Chồng của Vô Ưu, là cha của Bé Diễm."

Phương Đông Dạ vừa nói, vừa vươn bàn tay thon dài, trắng nõn ra. Phú Thành sau khi nghe xong, thật sự muốn khóc rồi. Hắn đã đợi nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có được sự thỏa hiệp của người nhà, mấy ngày trước buôn bán kiếm được rất nhiều tiền, hắn vốn định hai ngày nữa sẽ đi Đài Bắc tìm Vô Ưu, sau đó sẽ cầu hôn cô. Hắn đã tưởng rằng, hắn và Vô Ưu rốt cục cũng có được kết quả tốt. Nhưng, bây giờ, thoáng cái đã tan tành rồi.

Sắc mặt Phú Thành vô cùng khó coi, cũng không đưa tay bắt lấy bàn tay Phương Đông Dạ đang chìa ra. Nếu như là lúc khác, là người khác, hành động lúc này chính là sự vũ nhục đối với Phương Đông Dạ, và anh sẽ làm cho hắn phải trả giá thật đắt. Nhưng, lúc này đây, Phương Đông Dạ lại lộ ra nụ cười đắc ý.

Bà bà nhìn thấy màn này, buồn cười lắc đầu, nói:

"Phú Thành à, cám ơn cháu mấy ngày nay đã chiếu cố bà."

Phú Thành vốn là một người tốt, biết an phận thủ thường, điều hắn đáng tiếc nhất là không thể ở cùng một chỗ với Vô Ưu, hắn nhìn bà lão nói:

"Bà nội, không cần khách sáo. Chúng ta vốn là hàng xóm mà. Cháu, cháu phải đi rồi. Cháu còn rất nhiều việc cần phải làm."

Nói xong ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Hắn chạy chưa được bao xa, đã nghe thấy tiếng một cô gái nói với theo:

"Anh Phú Thành, anh đang bận sao? Hôm nay em đang rảnh, em đi giúp anh nha."...

"A Hương đối với hắn tốt lắm, nhưng cái tên tiểu tử ngốc nghếch này, hết lần này tới lần khác đều không nhìn ra tâm ý của người ta."

Bà nội nhìn hình ảnh Phú Thành cùng A Hương rời đi, mỉm cười nói với Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ nghe hiểu nói:

"Chắc là rất nhanh sẽ phát hiện ra thôi. Bà nội, lên xe nào!"

Một tên tình địch, cứ như vậy im ỉm diệt gọn rồi.

Nhạc Diễm sau khi sắp xếp xong hành lý, cõng bọc lớn, xách bọc nhỏ đi ra. Phương Đông Dạ nhìn thấy vội vàng xuống xe đỡ hành lý quẳng lên xe giúp cậu.

"Các ngươi a! Bà đã quen với môi trường ở nông thôn rồi."

Bà nội sau khi nhìn thấy, lần này cũng không có ngăn cản nhiều nữa. Mảnh tâm ý của bọn trẻ, bà như thế nào có thể lại lần nữa cự tuyệt đây. Trên đường đi, Nhạc Diễm gục vào lòng bà bà, chỉ một lát sau đã ngủ thiếp đi. Mấy ngày nay Vô Ưu thất thường, làm cậu bé thiếu ngủ trầm trọng. Bà lão nhìn nhìn Nhạc Diễm hiền hậu, còn Phương Đông Dạ sợ Nhạc Diễm lạnh, đưa tay điều chỉnh điều hòa cho nhiệt độ ấm lên.

Hai người trong lúc lơ đãng, đều toát ra cái nhìn thương yêu đối với Nhạc Diễm.

"Cậu Phương Đông, ta có thể hỏi cháu vấn đề này được không?"

Bà lão nhìn thấy ánh mắt thương yêu của Phương Đông Dạ dành cho Nhạc Diễm, bà rất vui mừng, nhưng cũng thật lo lắng. Vui mừng hiển nhiên không cần phải giải thích, cha con ruột thịt như thế, dĩ nhiên là vui mừng rồi. Bà lo sợ Phương Đông Dạ chỉ thích Nhạc Diễm, mà không thể tiếp nhận Vô Ưu. Mặc dù mới lúc nãy trước mặt Phú Thành anh đã kiêu hãnh mà tuyên thệ mình là chồng của Vô Ưu, nhưng có lẽ đó chỉ là xuất phát từ bản tính của người đàn ông, không cho phép người khác nhòm ngó vào những thứ liên quan đến mình mà thôi.

Phương Đông Dạ mỉm cười nói:

"Bà nội, gọi cháu là Dạ được rồi. Bà ngoại cháu trước kia cũng gọi cháu như vậy.."

"Được, Dạ. Nếu cháu đã xem bà như bà nội, vậy hãy trả lời thật lòng cho bà biết. Cháu có thích Vô Ưu không? Cháu là vì thích Vô Ưu, nên mới muốn ở cùng một chỗ với nó, chứ không phải là vì liên quan đến Nhạc Diễm?"

Bà lão thẳng thắn hỏi, Phương Đông Dạ cũng không giấu diếm gì, chân thành trả lời:

"Bà nội, cháu đã tìm kiếm Vô Ưu từ 5 năm trước rồi. Khi đó cháu cũng không biết cô ấy đã có con. Hơn nữa, bây giờ đối với cháu, cô ấy vui buồn, hạnh phúc hay đau khổ, đều ảnh hưởng trực tiếp đến tâm trạng của cháu!"

"Tốt. Tốt. Vậy thì tốt rồi."

Bà nội nghe xong, trên mặt xuất hiện nụ cười hài lòng, khép mắt lại. Tất cả đều tốt rồi. Bà đã có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi.

...

Đã ba ngày rồi Nhạc Khải không nhìn thấy Vô Ưu, cũng không gọi điện cho cô. Sau khi rời khỏi bệnh viện, về nhà tắm sơ qua, cũng không đến công ty, mà trực tiếp đi thẳng tới nhà Vô Ưu. Bởi vì, anh thật sự rất muốn gặp cô.

Sau khi biết được hoàn cảnh đáng thương của Vô Ưu, anh có một thôi thúc mãnh liệt, phải quý trọng cô thật tốt. Mấy ngày liền không liên lạc với cô, anh rất sợ cô hiểu lầm, cho nên vội vàng muốn đến gặp cô. Khi anh tới nhà Vô Ưu, ấn chuông không ngừng, nhưng 5 phút sau vẫn không thấy ai ra mở cửa, anh mới chợt nhớ ra, có thể cô đã đi làm rồi. Cho nên liền vội vàng gọi điện đến phòng làm việc của Phương Đông Dạ.

Điện thoại đổ chuông, nhưng không ai tiếp máy!

Gọi lại!

Vẫn là không ai nhận!

"Đi đâu được chứ? Tiểu Hạ biết không nhỉ?"

Ngay lúc anh chuẩn bị gọi điện thoại cho Tiểu Hạ, thì cánh cửa được mở ra.

"Không mang theo chìa khóa, con có thể đến nhà bên cạnh kia nha."

Vô Ưu mắt nhắm mắt mở, nhìn cũng chẳng thèm nhìn, lười biếng nói, hiển nhiên là cô vừa mới bị đánh thức. Nói xong, liền xoay người đi vào phòng, cũng không thèm suy nghĩ, tại sao 'Nhạc Diễm' không vào cùng, cũng chẳng thèm đóng cửa lại.

Nhạc Khải nhìn Vô Ưu mặc áo ngủ, tóc tai lộn xộn, ánh mắt mông lung vì buồn ngủ, thoạt nhìn thấy tinh thần rất sa sút, dáng vẻ suy sụp như bị bệnh. Anh không nhịn được hô lên:

"Vô Ưu, em làm sao vậy? Bị bệnh sao?"

Nói xong, bước vội đuổi theo Vô Ưu, cửa cũng không đóng lại. Vô Ưu lúc này mới ý thức được, người vừa vào là Nhạc Khải.

Bạn tốt của cô, nhưng lại đột nhiên biến thành em trai.

Mấy ngày nay cô suy nghĩ rất nhiều, phần lớn là về anh và Luky. Cô biết chuyện của cha mẹ không liên quan đến bọn họ. Nhưng, trong lòng cô vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Cô cũng đã hạ quyết tâm sẽ không gặp mặt bọn họ nữa, cũng sẽ không làm bạn với bọn họ. Mặc dù đã xác định như thế, nhưng cô thật sự không làm được.

"Anh… Sao anh lại tới đây?"

Vô Ưu vốn định trở về phòng tiếp tục ngủ, nhưng bây giờ cũng chẳng thể làm gì khác hơn là bỏ qua cơn buồn ngủ, ngồi xuống ghế sa lon. Nhạc Khải đi qua, ngồi xuống cạnh cô, đỡ cánh tay cô lo lắng hỏi:

"Vô Ưu, em làm sao vậy? Đừng làm tôi sợ có được không. Tôi không phải là cố ý không liên lạc với em, mà là cha tôi chưa thoát khỏi cơn nguy kịch, cho nên không muốn làm em phải lo lắng."

Lo lắng? Tại sao cô phải lo lắng.

Vô Ưu tránh khỏi tay Nhạc Khải, sau đó không muốn dài dòng mất thời gian, nói thẳng vào trọng điểm:

"Anh sau này đừng tới tìm tôi nữa. Tôi không muốn làm bạn với anh, và cả Luky nữa."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Chuyện tình lệch lạc 'chị em' (7)

Nhìn Vô Ưu không giống nói đùa, làm lòng Nhạc Khải đau nhói. Anh nằm mơ cũng không ngờ được, Vô Ưu sẽ xử với anh như vậy. Anh bị thương rồi! Không chỉ tổn thương lòng tự ái, bản tính kiêu ngạo, mà còn làm thương tổn tấm chân tình lần đầu anh dâng hiến. Đúng ra anh nên đứng lên, xoay người rời đi. Nhưng anh lại không nhúc nhích được. Trái tim đã ở đây rồi, anh còn có thể đi đâu được đây?

"Vô Ưu, tôi không thích em nói đùa kiểu này."

Nhạc Khải tự cho Vô Ưu một đường lui, cũng là cho chính mình một cơ hội. Nhưng Vô Ưu vẫn cúi đầu nói:

"Tôi không có nói đùa."

Giọng nói trầm thấp, bình tĩnh, giống như đã hạ quyết tâm, không còn cách nào để cứu vãn nữa.

"Vô Ưu, em có thật sự biết em đang nói gì không?"

Hai tròng mắt Nhạc Khải lóe lên, bên trong nước mắt bắt đầu lưu động. Vô Ưu vẫn cúi đầu như trước, giọng nói rất thấp, nhưng lại vẫn khẳng định:

"Tôi biết."

Vô Ưu thật lạnh lùng! Vô Ưu không động lòng chút nào! Vô Ưu cũng không nhìn đến mình đang bi thương thế nào. Nhạc Khải có cảm giác như tất cả đã sụp đổ. Anh sống đến ngần này tuổi đời, tình trường đắc ý, học hành suôn sẻ, công việc trải sẵn. Anh cho rằng mình đích thị là con cưng của trời, anh cho rằng cả đời này anh sẽ sống ưu việt như vậy. Nhưng thật sự không ngờ mình lại sẽ vướng phải một chuyện tình tàn nhẫn như thế này.

Lần đầu tiên trái tim thấy rung động. Lần đầu tiên yêu thật lòng. Lần đầu tiên nghĩ đến hôn nhân.

Tất cả đều là lần đầu tiên, đều dành cho người phụ nữ thoạt nhìn rất hiền lành, trong sáng kia. Anh thậm chí còn không để ý đến việc cô nhiều tuổi hơn mình, cũng không để ý việc cô đã có con trai. Nhưng, tại sao cuối cùng lại phải nhận sự đối xử như thế này? Có phải thật tình quá mức chỉ đáng giá một

xu? Tại anh luôn xem thường những người phụ nữ khác, nên bây giờ mới bị báo ứng? Bắt đầu khiến người khác xem thường tình cảm của mình?

Trầm mặc! Vô cùng trầm mặc. Vẻ mặt bình tĩnh nhưng vết thương trong lòng thật sự trầm trọng.

"Tại sao? Cho tôi một lý do!"

Ít nhất để tôi không phải hận em!

Rút cuộc những lời này Nhạc Khải cũng không nói ra. Nhưng trong lòng thực sự nghĩ như thế. Cha từng nói, không nên hận người khác, bởi hận thù rất thống khổ. Cho nên, anh rất muốn biết tại sao. Anh không hận người, cũng không muốn phải hận người.

"Chẳng có lý do gì cả. Chỉ là tôi không muốn các người làm bạn của tôi nữa. Rất mệt mỏi!"

Vô Ưu vẫn như trước thản nhiên nói. Nhưng câu trả lời này thực sự đã chọc giận Nhạc Khải. Anh giữ chặt cánh tay Vô Ưu, nói:

"Em nói cái gì? Chẳng có lý do gì? Rất mệt mỏi? Ý của em là, làm bạn với tôi và Luky chỉ là suy nghĩ nhất thời nông nổi? Bây giờ không thích nữa, không muốn làm bạn của chúng tôi nữa? Đúng không?"

Nhạc Khải tàn nhẫn nói, nhưng Vô Ưu cũng không phản bác gì. Dù sao đối với cô bây giờ mà nói, mục đích của cô rất đơn giản, chính là không muốn có bất kỳ quan hệ gì với những người có liên quan đến Nhạc Thiên Hàng. Cho nên, chỉ cần có thể làm được điều này, mọi người như thế nào cô cũng chẳng muốn bận tâm suy nghĩ.

Nhạc Khải đẩy mạnh Vô Ưu ra, quát:

"Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?"

Vô Ưu ngã xuống ghế sa lon. Sức của Nhạc Khải rất lớn, khiến cô có chút đau. Nhưng cô vẫn im lặng, một câu cũng không nói, cũng không kêu đau, cũng không bác bỏ lời nói áp đặt của anh. Cô hết lần này đến lần khác, lựa chọn sự im lặng, làm cho Nhạc Khải càng thêm phẫn nộ.

"Được. Nhạc Khải tôi có mắt như mù, bị em dùng thủ đoạn cao siêu lừa gạt! Tôi đi! Nhạc Vô Ưu, tôi hận em! Đời này em đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em như vậy đâu!"

Nhạc Khải lạnh lùng nói xong, đứng lên đi ra cửa, ngoài ý muốn nhìn thấy 3 người túi lớn túi nhỏ đang đứng trước cửa.

Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm, còn có một bà lão.

Nhạc Khải cũng không thèm chào hỏi hay lán lại lâu hơn, mà bước nhanh rời đi. Vô Ưu bị Nhạc Khải đẩy ngã trên ghế sa lon, lúc này mới lặng lẽ rơi lệ. Khác hẳn với ngày thường cãi lộn ầm ĩ với Nhạc Diễm, mà im lặng, lặng lẽ rơi lệ.

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu như vậy, hai mắt hằn lên tia máu. Anh biết lúc này người thân nhất của cô đã ở đây, chắc chắn cô sẽ ổn. Mà anh cũng thật sự không chịu được khi nhìn thấy cô khóc, nên đặt đồ xuống sát cửa, sau đó xoay người rời đi. Sau khi đi được vài bước, gọi điện phân công nhiệm vụ cho mấy người bạn Phi, Triết, Vân. Anh muốn làm cho tập đoàn 'Tử Thần' bị sụp đổ, xả giận thay Vô Ưu!

"Tiểu Ưu à, rốt cuộc lại thấy cháu khóc. Thật tốt."

Giọng nói quen thuộc, thân thiết khiến Vô Ưu ngẩng đầu lên. Sau khi nhìn thấy là bà nội, người mình đã sống nương tựa bấy lâu, 'oa' một tiếng khóc rống lên:

"Bà nội, bà đã đến rồi. Cháu rất nhớ bà. Ô ô, ô ô. . ."

Bà lão ôm lấy Vô Ưu, đau lòng vỗ vỗ lưng cô, dỗ dành:

"Đã qua rồi. Có bà nội ở đây. Đã qua rồi. Bà nội đây rồi."

Cũng cảnh tượng quen thuộc cùng câu nói quen thuộc này, khiến bà lão nhớ lại lúc mẹ Vô Ưu vừa mới qua đời. Khi đó Vô Ưu cũng khóc như vậy, khóc như một đứa bé đáng thương.

Nhạc Diễm đứng một bên chứng kiến cảnh này, cũng không biết nói gì. Trong lầm âm thầm cầu nguyện cho mình lớn thật nhanh. Đến lúc đó, cậu bé nhất định sẽ bảo vệ mẹ, không để cho bất kỳ kẻ nào bắt nạt mẹ.

Sau khi khóc đủ rồi, Vô Ưu lại trở về thành một Vô Ưu lạc quan, vui vẻ thường ngày. Cả ngày cười tủm tỉm. Như thường lệ vẫn đi làm, như thường lệ vẫn gây gổ ầm ĩ với Nhạc Diễm, như thường lệ vẫn len lén mang việc chưa làm xong về nhà làm tiếp. Tất cả những điều này, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy. Nhưng thi thoảng, bất chợt cô vẫn thần người ra một lúc. Có lẽ, trong lòng cô vẫn chôn dấu sự bi thương.

Chớp mắt đã qua một tháng, từ biệt cái nóng bức của mùa hè, để bước sang tháng 9 của mùa thu.

Ngày 1 tháng 9 là sinh nhật của Vô Ưu. Qua ngày này, Vô Ưu đã tròn 30 tuổi rồi. Từ lần kia, Vô Ưu không tổ chức sinh nhật nữa, bà nội cũng phối hợp không nhắc đến. Nhưng, ngày hôm nay, bà nội lại đặc biệt vì cô nấu một nồi canh trường thọ!

Không có bánh ngọt sinh nhật. Không có đồ ăn phong phú. Cũng chỉ có một món canh mà thôi. Ăn xong canh, giống như thường lệ, ba người lại cùng nhau xem TV, Vô Ưu giành điều khiển với Nhạc Diễm, sau đó bị bà nội đánh. Cô liền đánh lại Nhạc Diễm. Nhạc Diễm hô bà cứu mạng. Bà lại đánh Vô Ưu. Vô Ưu lại đánh Nhạc Diễm. Nhạc Diễm lại hô cứu. . . Cứ quay vòng như thế, tiết mục này mỗi ngày đều diễn ra.

Buổi tối đúng 9h, Nhạc Diễm bị ném trở về phòng. 10h Vô Ưu và bà nội lên giường đi ngủ.

Nếu là ngày thường, Vô Ưu sẽ đi vào giấc ngủ rất dễ dàng, bởi vì cô đã sớm tạo ra thói quen làm việc và nghỉ ngơi tốt này. Nhưng nồi canh hôm nay, lại khiến cô mất ngủ. Nhìn thấy nồi canh, khiến cô không nhịn được nghĩ đến ngày sinh nhật. Nghĩ đến ngày sinh nhật, khiến cô lại nghĩ ngay đến hình ảnh mình không muốn nhớ nhất. Mà nghĩ đến Nhạc Thiên Hàng, cô lại không nhịn được nghĩ đến ánh mắt bi thương của Nhạc Khải lúc rời đi!

"Tiểu Ưu à, bà nội thật có lỗi với cháu. Cháu vì không muốn để bà lo lắng, mà hiểu chuyện như vậy. Nếu như bà nội không còn nữa, cháu phải làm sao đây?"

Bà nội nói xong, thở dài. Vô Ưu chợt mở to hai mắt, liếc một cái đã thấy đôi mắt hơi hồng hồng của bà. Cô đột nhiên trợn trừng mắt lên, dọa bà nội giật mình nói:

"Cháu sao còn chưa ngủ hả?"

Vô Ưu hỏi lại:

"Bà nội, bà vừa nói gì vậy?"

Ánh mắt tràn ngập nghi ngờ.

Bà nội cười nói:

"Nói cái gì chứ? Bà nói, bà càng ngày càng nhiều tuổi, sớm muộn cũng sẽ chết. Sau khi bà chết đi, cháu phải làm sao bây giờ?"

"Ôi chao, bà nội sẽ sống thọ trăm tuổi, không được nói như vậy."

Vô Ưu vừa nói vừa ngồi dậy, cười ấn bà nội ngã nằm xuống giường, sau đó mình cũng nằm xuống, rúc vào trong lòng bà. Vừa nũng nịu, vừa nói:

"Bà nội, dỗ cháu ngủ đi. Cháu không ngủ được."

Lần đầu tiên Vô Ưu thừa nhận mình mất ngủ.

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả. . .

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê. . .

Hương chuối tiêu, Hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

Tiếng chuông đột ngột vang lên, Vô Ưu nghe thấy có chút cảm giác xa lạ. Điện thoại di động của cô, hình như đã rất lâu chưa có đổ chuông. Vô Ưu cầm lấy điện thoại, nhìn số điện thoại xa lạ hiển thị trên màn hình, không biết có nên nhận máy hay không. Cô thật sự không nghĩ ra, là ai gọi điện cho cô.

"Nghe điện thoại đi, đừng để Bé Diễm tỉnh giấc."

Bà nội hiền từ nhìn Vô Ưu, Vô Ưu mỉm cười, nghe lời bà nhận điện thoại.

"Alo, Vô Ưu đây. Ai vậy?"

Không ai trả lời, nhưng nghe thấy rất nhiều tiếng ồn ào bên ngoài dội vào. Vô Ưu khó chịu hỏi lại một lần nữa:

"Alo, ai vậy? Không trả lời tôi sẽ cúp máy."

"Vô Ưu, là em."

Tiếng con gái. Giọng người con gái đang run rẩy, hình như đang khóc.

Người nào a?

"Cô là….?"

Vô Ưu thật sự không nghĩ ra là ai đang khóc nói chuyện với mình. Tiểu Hạ sao? Không thể. Cô ấy đi Nhật Bản mà. Vậy là ai được chứ? Chẳng lẽ là? Vô Ưu không dám nghĩ đến, nhưng đầu bên kia đã khẳng định luôn cho suy nghĩ của cô.

"Em là Luky."

Luky - cái tên này làm Vô Ưu không biết nên mở miệng nói gì cho phải. Cô nhìn bà nội, thấy ánh mắt cổ vũ của bà nhìn mình, cô nói:

"Luky, tôi đi ngủ rồi. Muộn thế này rồi, còn có chuyện gì sao?"

Luky nghe thấy giọng nói xa cách của Vô Ưu, oa một tiếng khóc rống lên, nói:

"Vô Ưu, em cầu xin chị. Bất lậu bọn em đã làm sai chuyện gì, em cũng cầu xin chị đến khuyên nhủ anh trai em. Bộ dạng anh ấy bây giờ rất xuống dốc. Em lo lắm. Em rất lo… Ô ô..."

Lời còn chưa dứt, lại khóc lóc một trận bi thương.

"Tôi…"

Lý trí của Vô Ưu nhắc cô phải cự tuyệt, nhưng tiếng van cầu khẩn thiết của Luky làm cô không thể thốt ra được lời tuyệt tình.

"Lo lắng thì đi xem một chút đi. Có một số việc, cũng đã đến lúc nên giải quyết."

Bà nội vốn là một người tinh anh, mặc dù Vô Ưu là người biết chuyện, không kể gì, nhưng bà đã sống gần hết đời rồi, có điều gì mà không nhìn ra chứ. Lòng bà sáng như gương, bà biết con trai mình tạo nghiệt, đến giờ đám trẻ phải chịu tội theo. Bà sao có thể không đau lòng được!

"Bà nội, cháu. . ."

"Bà nội đi cùng cháu."

Cũng đã muộn rồi, Vô Ưu biết không nên để bà đi ra ngoài, nhưng cô thật sự không có đủ dũng khí để đi gặp những người có liên quan đến Nhạc Thiên Hàng, nên gật đầu ỷ vào bà. Sau đó hai bà cháu đi ra ngoài. Căn cứ theo địa chị Luky cho, đi về hướng quán bar "Long Lanh".

Trên đường đi Vô Ưu nắm chặt tay bà, cô có linh cảm, hôm nay nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó. Mặc dù không biết đó là chuyện gì, nhưng Vô Ưu vẫn chọn cách nói thẳng với bà:

"Bà nội, Luky và Nhạc Khải là con của ông ta. Là cháu trai và cháu gái của bà."

Vô Ưu nói xong quan sát sắc mặt bà. Ngoài dự đoán của cô, bà chỉ mỉm cười sau đó nói:

"Bà biết, đã biết từ rất lâu, rất lâu rồi."

Vô Ưu nhìn vẻ mặt hiền hậu của bà, nghĩ tới hình ảnh cha quỳ gối trước mặt bà cô đã vô tình nhìn thấy, hỏi:

"Chính là lúc ông ta về cầu xin bà đi theo ông ta sao?"

Bà lão nhìn chằm chằm Vô Ưu, đau lòng nói:

"Thì ra cháu đã nhìn thấy."

Trong mắt ngân ngấn lệ, giống như đang hận chính mình vì bất lực, mà để Vô Ưu phải chịu đầy đau khổ, chưa từng có một ngày hạnh phúc. Vô Ưu ngồi dựa vào bà nói:

"Bà nội, bởi vì có bà, nên cháu sống rất tốt. Thật sự, thật sự rất tốt."

Sau đó, hai người đều im lặng, không nói gì nữa, tận đến lúc xe dừng lại trước cửa 'Long Lanh'.

...

"Anh, đừng uống nữa, anh!"

Luky cố sức đỡ Nhạc Khải đã say xỉn, nát bét dậy, nhưng anh vẫn như trước, gục vào quầy bar, ra sức uống rượu. Nhạc khải dùng sức vung cánh tay lên, quát:

"Cút! Không cần ai để ý đến tôi cả!"

Luky cứ như vậy bị hất văng ra ngoài.

Vô Ưu dìu bà nội đi vào, vừa lúc nhìn thấy cảnh này. Cô vội bước tới, đỡ lấy Luky, tránh cho cô một màn xấu hổ, ngã sõng soài trên mặt đất!

"Cảm ơn."

Luky vừa nói vừa ngẩng đầu lên. Sau khi nhìn thấy là Vô Ưu, ánh mắt đang cố kìm nén nước mắt, thoáng cái đã như vỡ đê rồi. Cô kích động kéo tay Vô

Ưu nói:

"Vô Ưu, em cầu xin chị, cầu xin chị khuyên nhủ anh ấy. Anh ấy đã biến thành cái dạng này gần một tháng nay rồi. Công ty bị vỡ nợ, cha mẹ không có thời gian để ý đến anh ấy. Em thật sự không biết phải làm như thế nào. Cầu xin chị đó, Vô Ưu. Bây giờ chỉ có chị mới có thể giúp được anh ấy. Cầu xin chị, em cầu xin chị…"

Vô Ưu nhìn hai tròng mắt đã khóc đến sưng đỏ của Luky, trong lòng không nhịn được đau ê ẩm. Cô gầy đi, một tháng qua cô đã phải trải qua bao nhiêu chuyện đây? Theo tiếng khóc của Luky, Vô Ưu nhìn về phía Nhạc Khải đang nhếch nhác không chịu được.

Một Nhạc Khải đẹp trai, phong lưu, lịch lãm vô cùng, sao lại có thể nhếch nhác đến mức này chứ. Đầu tóc lộn xộn, quần áo nhăn nhúm, ánh mắt rã rời, vẻ mặt tiều tụy. Tất cả đều viết rõ lên chữ 'không vừa ý'. Một Nhạc Khải như vậy làm Vô Ưu thật đau lòng. Cô cố lấy dũng khí, từng bước một đi tới, đứng ngay ngắn bên cạnh Nhạc Khải, nói:

"Đừng uống nữa. Luky rất lo lắng cho cậu."

Nhạc Khải nghe thấy giọng nói của Vô Ưu, quay đầu lại, nhìn cô nói:

"Ha ha, lo lắng? Còn có người lo lắng cho tôi sao? Cô nói láo! Cô là ai hả? Cô căn bản không biết gì cả, lại nói như thế. Cô nói láo!"

Nói xong, lại uống một ngụm rượu, vừa uống lại vừa nói:

"Tôi nói cho cô biết, chẳng có ai lo lắng cho tôi cả. Mẹ tôi không quan tâm tôi, không sao cả! Bởi vì bà ta chẳng quan tâm đến ai bao giờ! Ha ha, nhưng tôi vẫn luôn cho rằng, cha rất quan tâm tôi, nhưng mà, tôi đã sai rồi. Ông ta không hề quan tâm đến tôi."

Yên cha! Ghét mẹ!

Vô Ưu nhớ rõ Luky đã từng nói thế, xem ra Nhạc Khải cũng giống như vậy.

"Tôi còn tưởng rằng tôi còn có Vô Ưu, nhưng không phải, không phải như thế. Vô Ưu chỉ muốn đùa giỡn với tôi thôi. Trong lòng cô ấy căn bản không có tôi."

Nói đến đây, Vô Ưu lại thấy Nhạc Khải bắt đầu rơi lệ. Cô đau lòng, nhưng không biết nói như thế nào để Nhạc Khải hiểu. Nhạc khải giống như giãi bày, dừng không được, giống như thổ lộ, lại tiếp tục nói:

"Cô đoán xem, đoán xem. Cô đoán xem lúc tôi đau khổ, đi kiếm cha tìm sự an ủi, cha tôi nói gì?"

Vô Ưu lắc đầu, cô không biết, cô thật sự không biết.

Nhạc Khải cười nói:

"Ha ha, tôi biết là cô đoán không ra mà. Ông ta cư nhiên tàn nhẫn nói: 'Như vậy là tốt nhất.' Ha ha, ông ta sao có thể đối với tôi như vậy. Đây là lần đầu tiên tôi thật lòng thích một người con gái. Sao ông ấy lại có thể nói tàn nhẫn như vậy! Cô nói đi! Cô nói cho tôi biết đi!"

Lần đầu tiên thật lòng thích một người con gái!

Lần đầu tiên thật lòng thích một người con gái!

Vô Ưu bị lời của Nhạc Khải dọa cho há hốc miệng. Một lúc thật lâu sau, thấy Nhạc Khải vẫy người phục vụ đòi rượu, cô mới phản ứng được, vội ngăn anh lại:

"Đừng uống nữa. Cậu đã uống nhiều rồi."

Đúng vậy. Nhất định hắn đã uống rất nhiều, nên mới có thể nói lung tung như vậy. Bọn họ chỉ là bạn tốt không phải sao? Sao có thể chuyển thành thích hay không thích đây! Cho nên, hắn nhất định là uống quá nhiều, nên mới nói lung tung như vậy. Đúng vậy, chắc chắn là như thế, không sai được!

"Tôi không có say. Cô dựa vào đâu mà nói tôi như vậy. Tôi không có say, tôi rất tỉnh táo!"

Nhạc Khải đứng dậy rống to. Vô Ưu nhìn anh tức giận hét:

"Được. Cậu không say chứ gì? Vậy cậu nói cho tôi biết, tôi là ai? Cậu biết tôi sao?"

Vô Ưu hét xong, Nhạc Khải liền tiến sát lại gần mặt Vô Ưu, càng lúc càng sát lại gần, mặt của anh cũng sắp chạm vào mặt Vô Ưu rồi. Nhưng, Vô Ưu vẫn nắm chặt tay, không cho phép mình trốn tránh!

"Vô Ưu, là em sao? Vô Ưu. Ha ha, là em, Vô Ưu. Tôi biết là em thích tôi mà!"

Nhạc Khải thật sự đã nhận ra Vô Ưu, nhưng lời anh nói, lại làm Vô Ưu khổ sở muốn chết đi được. Bất luận là Nhạc Khải đang tỉnh táo hay đang say rượu, cô cũng không biết phải đối mặt với anh như thế nào. Không thể làm gì khác hơn là dụ dỗ Nhạc Khải như một đứa trẻ nói:

"Khải, chúng ta đừng uống nữa, về nhà có được không?"

"Về nhà? Về nhà? Về nhà! ..."

Nhạc Khải nhắc đi nhắc lại mấy từ này, sau đó như bừng tỉnh nói: truyện mới nhất chỉ có tại DocTruyen.Org

"Oh, về nhà! Tôi không về nhà được nữa rồi. Không còn nhà nữa. Bán rồi. Công ty cũng không còn. Toàn bộ đã mất hết rồi. Haha, toàn bộ đều bị mất rồi."

Sau một hồi cười điên cuồng, lại vội vàng kéo cánh tay Vô Ưu, nói:

"Vô Ưu, bây giờ tôi chỉ còn có em thôi. Em đừng rời bỏ tôi có được không?"

Được!

Vô Ưu thật sự muốn nói như thế. Nếu như lời của cô có thể giúp được anh, cô sẽ nói như vậy. Nhưng, bọn họ vốn là chị em nha! Sau khi cô biết được tình cảm của Nhạc Khải đối với mình, cô càng không dám nói lung tung!

"Đi, đi về."

Cô lẩn tránh nói. Lúc này cô chỉ muốn đưa anh trở, những việc khác chờ khi anh tỉnh lại hãy nói. Nhưng Nhạc Khải không chấp nhận, quát:

"Tôi không về. Vô Ưu, đừng rời bỏ tôi có được không? Có được hay không?"

Hành động của Nhạc Khải thu hút vô số người. Mọi người vây xem càng lúc càng đông, hơn nữa, còn bắt đầu xì xào bàn tán, chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Cậu rốt cuộc có đi hay không?" truyện được copy từ DocTruyen.Org

Vô Ưu tức giận quát lên. Cô không biết bị nhiều người vây xem đến như vậy. Cô đang tức điên lên, nghĩ có nên đánh, mắng đuổi hết những người này đi không, thì lúc này Nhạc Khải cư nhiên lại cười, sau đó nói:

"Đi."

Vô Ưu còn chưa kịp cao hứng, Nhạc Khải đã nói thêm:

"Em đồng ý gả cho tôi, tôi sẽ lập tức đi theo em."

Gả cho hắn?! Hắn bị điên rồi sao?

Vô Ưu có cảm giác mình sắp không chịu được nữa rồi, thật sự sắp điên lên rồi. Nhạc Khải trong cơn say, cay nghiệt nói:

"Ha ha, tôi biết là em sẽ không đồng ý mà. Tôi bây giờ trắng tay, em đương nhiên sẽ không đồng ý gả cho tôi rồi. Ha ha, tôi bây giờ chính là tên phế vật, đồ bỏ đi, em sao có thể gả cho tôi được đây? Ha ha, ha ha."

"Đúng vậy. Tôi sẽ không gả cho cậu. Cậu có uống đến chết thì cũng như thế thôi. Tôi sẽ không chịu sự uy hiếp của cậu đâu!"

Vô Ưu nói xong, tức giận trừng mắt nhìn Nhạc Khải một cái, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi. Luky liền chặn cô lại, trong ánh mắt nhìn thấy rõ sự tức giận cùng oán hận! Cô nhìn Vô Ưu nghiến răng nghiến lợi nói:

"Vô Ưu, tôi nằm mơ cũng thật không ngờ, chị lại là người máu lạnh vô tình đến như thế. Đối mặt với một người yêu chị sâu nặng như vậy, chị thậm chí ngay cả nói dối để gạt anh ấy cũng không làm được!"

Luky vừa nói xong, Vô Ưu lập tức trở thành đối tượng để mọi người chỉ trích!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 68: Chuyện tình lệch lạc ‘chị em’ (8)

Ánh mắt Nhạc Khải thống khổ, ánh mắt Luky khinh thường, ánh mắt mọi người vây xem đầy khinh bỉ. Tất cả, đều bắn về phía Vô Ưu. Vô Ưu cố đè nén sự oan ức, cười nói:

"Đúng vậy. Tôi là người như thế!"

Nói xong, vòng qua người Luky định rời đi.

Luky nhìn anh trai đau khổ, thảm hại, suy sụp, hoàn toàn thất bại, lại thấy dáng vẻ tuyệt tình của Vô Ưu, trong cơn giận dữ, căm phẫn, vung tay tát cho Vô Ưu một cái lên mặt.

'Bốp!'

Âm thanh rất to, tất cả mọi người đang vây xem đều nghe thấy rõ ràng. Âm thanh rất vang, giống như sét đánh làm ánh mắt Vô Ưu ngu muội. Âm thanh rất có uy lực, làm rung động mọi người.

"Đáng đời!"

"Không biết xấu hổ!"

"Đáng bị đánh!"

"Loại phụ nữ này, trông cũng trong sáng hồn nhiên, thế mà không biết xấu hổ!"

Sau một hồi ngẩn ngơ, mọi người vây xem bắt đầu xôn xao, mỗi lời thốt ra đều ác độc, khắc nghiệt. Luky vốn nhất thời kích động mà ra tay, sau khi thấy mọi người lên tiếng ủng hộ, cũng bình tĩnh lại.

"Các ngươi làm gì thế hả?"

Giọng nói lạnh lùng từ phía sau Luky vang lên. Luky quay đầu nhìn thấy ánh mắt Nhạc Khải đang trợn trừng nhìn mình. Sự phẫn nộ của Nhạc Khải làm cô không cam lòng, lớn tiếng nói:

"Anh, anh tỉnh lại đi. Sự việc cho đến lúc này rồi, sao anh vẫn còn u mê không tỉnh? Chị ta không thương anh. Chị ấy không thương anh, rốt cuộc anh có biết không hả!!"

Luky gào thét khàn cả giọng, đầy nước mắt rống lên. Nhạc Khải chỉ thản nhiên nói:

"Anh biết, nhưng anh không quan tâm. Anh muốn thấy cô ấy cười. Anh không chịu được khi nhìn thấy cô ấy khóc!"

Trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc. . .

"Cô gái này, chàng trai này đối với cô thật tốt. Người có mắt đều nhìn ra tấm chân tình của anh ta. Mặc dù cuộc sống của anh ta bây giờ không được như ý, công việc thua lỗ, nhưng nếu như cô chấp nhận yêu anh ta, anh ta sẽ vì cô mà cố gắng. Cô hãy cho anh ta một cơ hội đi."

Trong đám người đang vây xem, có một phụ nữ theo cảm tính đứng ra khuyên nhủ Vô Ưu.

"Đúng vậy, chỉ cần hắn yêu cô, mọi thứ đều có thể mà."

Lại một tiếng nữa xen vào.

"Cô gái, cô cũng đã đồng ý đến đây gặp anh ta rồi, chứng tỏ trong lòng cô không phải không có anh ta, không phải sao? Tiền bạc chỉ là vật ngoài thân, cần gì quá coi trọng như vậy?"

Đám người khắc nghiệt kia, đã bị câu chuyện tự thêu dệt của Nhạc Khải làm cho cảm động, đều rối rít khuyên bảo Vô Ưu. Nhạc Khải càng không có tâm trạng để giải thích. Anh muốn nghe câu trả lời của Vô Ưu. Hơn nữa anh cũng muốn biết, Vô Ưu đến gặp anh, thật sự có phải đúng như lời mọi người vừa nói hay không - là bởi vì quan tâm anh nên đến?

Tất cả mọi người đều chờ phản ứng của Vô Ưu. Vẻ mặt cô từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi, vẫn lạnh nhạt trước sau như một!

"Xin nhường đường, tôi mệt mỏi."

Vô Ưu lạnh lùng nhìn những người đang cản đường. Cô mệt mỏi! Không! Cô chính là không muốn dây dưa nữa. Cô phải về nhà trùm chăn ngủ một giấc mới được. Tất cả những điều này, nhìn thế nào, như thế nào cũng giống như nằm mơ. Cô cần phải ngủ! Sau khi tỉnh dậy, có lẽ mọi chuyện sẽ tốt.

Thất vọng! Phẫn nộ! Cắn răng nghiến lợi...

Tất cả mọi người đều cho Vô Ưu là người có lòng dạ sắt đá. Thậm chí có một người còn nói:

"Người phụ nữ không có trái tim như cô ta, cả đời này sẽ không tìm được hạnh phúc đâu!"

Căm phẫn trào dâng đến mức nào a! Vô Ưu bình thường thoạt nhìn tưởng chừng sẽ không chịu nổi một đòn công kích, nhưng giờ phút này, lại như đánh không nổi, đập không vỡ, giống như lô cốt không thể công phá được. Kiên quyết đứng sừng sững, chịu đựng sự bao vây của mọi người!

"Tất cả im miệng lại!"

Nhạc Khải, vẫn là Nhạc Khải không nhịn được khi thấy cô đau khổ. Người chưa yêu sẽ không hiểu cảm giác này. Anh đi qua, đỡ vai Vô Ưu. Vô Ưu ngẩng đầu im lặng nhìn khuôn mặt thống khổ của anh. Nhạc Khải càng thâm tình, cô càng muốn tuyệt tình! Nếu không sẽ càng làm hắn đau khổ hơn, tổn thương hơn, khó cứu vãn hơn! Đây là điều mà từ lúc Vô Ưu biết được tình cảm của Nhạc Khải, đã đặt quyết tâm!

Nhạc Khải nhìn Vô Ưu, cố gắng vớt vát lần cuối nói:

"Vô Ưu. Tôi biết em không quan tâm tôi không phải là vì tiền tài hay gì gì đó. Tôi cũng biết, chẳng qua là em không có tình cảm với tôi, không thương tôi mà thôi."

Nói đến đây, gương mặt anh khốn khổ, nắm chặt tay, sau đó lại tiếp tục nói:

"Nhưng tôi biết, ít nhất em cũng có thiện cảm với tôi, thích tôi! Vô Ưu, lúc này tôi rất cần em, em ở lại bên cạnh tôi có được không? Tôi thề với trời, sẽ đối xử với em thật tốt. Cũng sẽ đối với Bé Diễm thật tốt, sẽ coi cậu bé giống như con ruột của mình."

Khi anh nói đến đây, bốn phía lại truyền đến những tiếng xì xào, có vẻ như bọn họ cũng thật không ngờ, Vô Ưu thế nhưng còn có một đứa con riêng.

Nhạc Khải cũng chẳng cần quan tâm đến cảm giác của bọn họ, bởi vì, trong mắt anh bây giờ chỉ có Vô Ưu, cho nên, không nghỉ chút nào, lại nói tiếp:

"Mặc dù công ty của nhà tôi đã bị vỡ nợ, nhưng ở Canada tôi vẫn còn công ty mở chung với bạn. Cuộc sống cũng không có vấn đề gì. Vô Ưu, em gả cho tôi, chúng ta cùng nhau đi Canada có được không?"

Nhạc Khải hết lần này đến lần khác, níu kéo lặp đi lặp lại, khiến mọi người đều cảm thấy không đáng để anh phải làm như thế. Nhưng, sự thâm tình của anh, đã làm rung động mọi người. Mọi người lại một lần nữa nhìn về phía Vô Ưu, tới tấp gây áp lực cho cô.

Áp lực!

Đúng vậy, đối với người khác sẽ là áp lực. Nhưng, xem ra Vô Ưu lại không có chút nào như vậy. Chuyện này đối với cô hết sức đơn giản, bởi vì cô không cần phải đấu tranh, không cần phải lo lắng, cô đã có đáp án từ sớm rồi, hơn nữa, cả đời cũng sẽ không bao giờ phải hối hận vì quyết định này.

Vô Ưu hất tay Nhạc Khải ra, lạnh lùng định rời đi. Nhạc Khải buông tay, một câu cũng không nói. Tất cả sự tự tôn của anh, tất cả tấm chân tình của anh, bây giờ đã bị chà đạp không còn gì nữa rồi!

"Đồ phụ nữ không biết xấu hổ! Cho ngươi chết đi!"

Không biết người 'anh hùng chính nghĩa' nào, đã 'ra tay nghĩa hiệp' dùng sức đẩy Vô Ưu đi. Nhiều người như vậy, nhưng không có một ai đỡ cô, thậm chí còn giúp 'trừ gian diệt ác', đẩy cô qua lại. Vô Ưu ngã về phía quầy Bar bằng gỗ. Nếu như đụng phải, hậu quả sẽ thật khó lường.

Sắp xảy ra nguy hiểm, nhưng lại vẫn không có một ai giúp cô. Trước lúc Vô Ưu ngã xuống, chứng kiến những khuôn mặt lạnh lùng của mọi người, lệ lúc này cũng tuôn ra.

Bịch!

"Ư!"

Ngoài ý muốn, Vô Ưu đụng phải một người, hai người cùng nhau ngã lăn xuống đất. Trong tiếng nghẹn ngào không dám tin của mọi người, Vô Ưu chậm rãi quay đầu lại, liền nhìn thấy bà nội đầu đầy máu.

"Bà nội, bà nội!!!"

Vô Ưu vốn đang lạnh lùng, giờ phút này lại gào thét giống như người điên. Cô gào khản cả giọng, vô cùng thê thảm.

"Ôi, báo ứng a!"

Lúc này, cư nhiên lại có một người lấy làm tiếc mà thốt lên một câu như vậy. Vô Ưu vốn đã đè nén từ lâu, giờ phút này nghe thấy câu nói đó, ánh mắt cô lộ ra tia phẫn nộ, hét lớn:

"Các ngươi là ai? Các ngươi biết cái gì hả? Các ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy? Dựa vào cái gì làm như vậy hả? Nếu như bà nội tôi có chuyện gì, tôi sẽ đi kiện các người!"

Lần đầu tiên Vô Ưu nói ra lời dọa nạt, sau khi nói xong, gào thét lớn:

"Gọi xe cứu thương, gọi xe cứu thương đi!"

Lúc này mới có người bắt đầu gọi điện gọi xe cứu thương. Vô Ưu còn lại ôm bà nội bất lực khóc, khóc giống như một đứa trẻ ngây ngô.

Ngộ nhỡ như bà nội xảy ra chuyện gì, cô biết làm gì bây giờ đây! Mặc dù bây giờ có Bé Diễm, nhưng chỉ có bà nội mới cưng chiều cô giống như một đứa trẻ. Chỉ có trong lòng bà nội, cô mới có thể tìm thấy sự ấm áp, thương yêu của người thân. Nếu như bà nội không còn, cô phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Xe cứu thương đâu? Xe cứu thương đâu?

Tại sao vẫn còn chưa đến, tại sao lại lâu như thế. Tại sao? Tại sao?

Vô Ưu luống cuống, rối loạn, cả người sắp phát điên rồi.

"Tôi… tôi là sinh viên đại học y. Để tôi sơ cứu trước cho bà lão."

Trong đám người vây xem, có một chàng trai trẻ khoảng 20 tuổi nhích lại gần nói. Hắn ta mặc dù cũng giống như những người kia, không thích Vô Ưu, nhưng lương y như từ mẫu, hắn không đành lòng để bà lão xảy ra chuyện. Ánh mắt Vô Ưu hoài nghi đầy sắc bén nhìn đám người, dường như đang tràn ngập phòng bị, giống như tất cả mọi người sẽ làm hại, làm hai bà cháu cô bị thương vậy.

Ánh mắt cô lúc này, sắc bén như một con thú bị thương, khiến cho những người đang vây xem, trong lòng không nhịn được run lên, tự cảm thấy chính mình đã rất tàn nhẫn.

"Tiểu Ưu."

Bà nội nằm trong lòng Vô Ưu đột nhiên mở mắt. Hai mắt Vô Ưu đang đầy oán hận, thoáng cái đã trở nên vui mừng khôn tả. Cô ôm lấy bà, vừa khóc vừa cười nói:

"Bà nội, bà đã tỉnh rồi? Bà đã tỉnh. Cháu biết bà sẽ không sao đâu mà. Bà nội, bà nội..."

Bà nội!

Một câu nói rất bình thường, nhưng lúc này được Vô Ưu thốt ra, lại khiến người ta phải rơi lệ.

"Bà nội không có chuyện gì rồi. Đứa nhỏ ngốc nghếch này, sao lại ngốc nghếch như vậy hả!"

Bà nội giơ tay lên, nhìn Vô Ưu đầy đau lòng. Bà giơ tay một cách khó khăn, lau những giọt lệ trên mặt cô. Vô Ưu sợ bà mệt nhọc, đưa tay đỡ lấy tay bà. Bà nội nói với Vô Ưu:

"Tiểu Ưu à, bà nội sai rồi. Bà nội không nên dạy cháu lúc nào cũng phải cười..."

Vô Ưu thấy hơi thở bà rất yếu, cô lo lắng nói:

"Bà nội, bà đừng nói nữa, cháu xin bà, đừng nói nữa. Bà nghỉ ngơi một lát, xe cứu thương sẽ tới ngay bây giờ."

Hiện tại Vô Ưu rất sợ hãi. Thật sợ. Thật sự sợ.

"Tiểu Ưu à, nhìn cháu lúc này thật tốt. Bà rất thích dáng vẻ này của cháu. Muốn khóc thì khóc, không phải kìm nén."

Trên mặt bà nội lại xuất hiện nụ cười thản nhiên, sau đó yếu ớt nói:

"Bà cứ chờ mãi, chờ cháu bộc phát. Nói cho những người này biết chân tướng thực sự. Nhưng mà, đứa bé này, sao lại ngốc nghếch như vậy hả? Đến cuối cùng vẫn lựa chọn cách để mình chịu khổ. Chịu khổ cũng không nói ra. Cháu cứ như vậy, bà nội sao có thể yên tâm ra đi đây."

Lúc này bà nội nói chuyện, sẽ hao tổn không ít sức lực. Hao tổn không phải là sinh lực, mà sẽ là tính mạng nha!

Vô Ưu nhìn bà hình như còn vô vàn điều muốn nói, nước mắt cô tuôn trào, chảy ra ào ào. Cô ôm lấy cổ bà, sau đó nói: truyện thấy hay các bạn sang DocTruyen.Org đọc nhé

"Bà nội, cháu biết rồi. Cháu xin bà đừng nói nữa. Cháu biết rồi. Cháu biết rồi. Cháu biết bà đau lòng vì cháu. Nhưng, bọn họ cũng đều là cháu trai, cháu gái của bà. Nếu như nói ra sự thật, bọn họ cũng sẽ đau lòng, khổ sở, không chịu được. Mọi người đều sẽ đau khổ, không phải bà nội càng khó chịu hơn sao?"

Vô Ưu nói một hồi, khiến cho mọi người không ngừng suy nghĩ lan man. Đặc biệt là Luky và Nhạc Khải.

"Đứa nhỏ ngốc nghếch, bọn họ đã được sống hạnh phúc lâu như thế rồi. Cũng đã đến lúc nên biết sự thật, thời gian mình đã trải qua..."

Bà nội nói đến đây, có chút hụt hơi, thở gấp hai phát, nhưng rồi vẫn cố gắng nói:

"Đừng làm khó mình nữa. Cháu vĩnh viễn là người bà nội thương yêu nhất…. đứa bé bà nội thương yêu nhất."

"Oa, bà nội, bà nội."

Tiếng khóc của Vô Ưu làm kinh thiên động địa, khóc làm tan nát vô số trái tim con người.

"Thật xin lỗi. Hãy tin tôi. Tôi sẽ giúp cô."

Một người đàn ông đi đến trước mặt Vô Ưu, ôm lấy bà lão từ trong lòng cô, sau đó mở rộng hai chân chạy thật nhanh. Vô Ưu kêu thảm thiết muốn đuổi theo, nhưng vừa nãy cô khóc làm tiêu hao quá nhiều thể lực, hơn nữa do đau thương quá độ, lại đứng lên quá nhanh, nên vừa mới đứng dậy, còn chưa bước được hai bước, thân thể đã mềm nhũn, ngã xuống mặt đất bất động.

...

"Đau khổ quá nên bị ngất đi."

Lúc này ở trong quán bar, đã không còn tiếng ồn ào của âm nhạc, cũng không còn ai uống rượu hay nhảy nhót. Toàn bộ đều vây quanh chiếc ghế salon trong phòng, nhìn cậu sinh viên đại học y đang kiểm tra cho Vô Ưu. Hắn ta vừa nói xong, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy hả? Sao còn phức tạp hơn cả trên phim vậy."

Một người đàn ông vẻ mặt rối rắm nói. Người đứng cạnh ông ta cũng thở dài:

"Ôi, nhìn lại xem, chúng ta vừa rồi đã làm gì hả? "

Một câu nói gợi lên cảm giác áy náy của tất cả mọi người. Ngoại trừ hai người, một người đã bị hù dọa đến ngây ngốc – Luky, còn một người đang bị kích động quá độ - Nhạc Khải.

"Chẳng lẽ là chị em sao? Đúng là tạo nghiệt mà! Người lớn tạo nghiệt, để cho bọn trẻ phải gánh chịu."

Người phụ nữ quản lý quán bar tầm hơn 40 tuổi không nhịn được lên tiếng. Lời của chị ta khiến cho tất cả mọi người đều xót xa. Nhưng khi những lời này lọt vào tai Nhạc Khải, ánh mắt anh trở nên điên cuồng. Anh vọt tới trước mặt Vô Ưu, ra sức lắc lắc người cô, gào to:

"Nhạc Vô Ưu! Em mở mắt ra cho tôi. Em tỉnh lại nói rõ cho tôi nghe. Chị gái gì chứ? Em trai gì chứ? Em trai là như thế nào hả? Loạn hết lên rồi. Em nói rõ cho tôi đi. Chẳng phải em nói cha mình đã chết rồi sao? Sao có thể là chị em với chúng tôi được chứ. Em tỉnh lại đi, em phải nói rõ hả!"

Nhìn Nhạc Khải không tự kiểm soát được, mọi người muốn ngăn anh lại, nhưng anh gần như điên cuồng, khiến mọi người không thể kéo ra được.

Không biết Vô Ưu chưa tỉnh thật, hay là vì sợ hãi không dám đối mặt, mà Nhạc Khải có lay đến thế nào, cô cũng vẫn như cũ không mở mắt.

"Đừng lay nữa, ấn vào huyệt nhân trung giữa mũi và miệng cô ấy là được. Nhưng có điều, tôi nghĩ nên để cho cô ấy nghỉ ngơi một lúc!"

Sau khi cậu sinh viên đại học y nói xong, Nhạc Khải mới buông lỏng tay ra, suy sụp quỳ xuống trước mặt Vô Ưu, vẻ mặt vô cùng bi thương. Luky lúc này cũng vọt tới, ôm lấy bả vai Nhạc Khải, khóc lóc kêu:

"Anh, rút cuộc chuyện này là như thế nào hả? Anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả? Anh, anh ơi. . . Tại sao em không hiểu gì cả? Cha mẹ sao lại không nói gì hả?. Anh! Vô Ưu không phải đã qua nhà chúng ta ăn cơm sao? Cha mẹ sao lại không nói gì hả?! Anh! Anh ơi! Anh ơi…"

Dễ nhận thấy, đối với Luky đây là kích động lớn nhất trong đời. Mọi người đang vây xem, nhìn thấy cảnh này, ngoại trừ im lặng rơi lệ, không ai dám nói một câu phán xét nào ai đúng, ai sai!

Nhạc Khải nghe Luky nói xong, vội đẩy cô ra, sau đó hốt hoảng tìm kiếm điện thọai trên người. Sau khi tìm được, liền gọi cho Nhạc Thiên Hàng. Điện thoại vừa nối máy, anh lạnh lùng nói:

"Cha mẹ bây giờ tới ngay quán bar 'Long Lanh'. Có việc gấp! Bọn con chờ hai người!"

Nói xong, không đợi đầu bên kia trả lời, cúp luôn máy.

Hôm nay anh nhất định phải biết được chân tướng sự thật. Để xem, rốt cuộc là cái chuyện chết tiệt gì đã xảy ra.

Trong hoàn cảnh này, không muốn xảy ra chuyện, đúng ra mọi người nên giải tán rồi. Nhưng lại không một ai rời đi, bởi vì, tất cả bọn họ đều rất hiếu kỳ, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

...

"Nhạc Khải, con có ở đây không?"

30 phút sau, Nhạc Thiên Hàng và Hạ Mỹ Hà đã có mặt tại 'Long Lanh'. Thấy không khí không được bình thường gọi. Hạ Mỹ Hà cũng vội vàng hô to:

"Khải, con không có chuyện gì chứ? Khải, con ở đâu."

Trong giọng nói đầy vẻ quan tâm.

Nếu như là trước đây, Nhạc Khải thấy được dáng vẻ quan tâm thế này của mẹ, chắc chắn sẽ rất cảm động. Nhưng bây giờ nghe thấy, chỉ có cảm giác châm chọc. Quan tâm, ha ha, thật chó má! Giờ phút này Nhạc Khải nhìn thấy hai người kia, trái tim chỉ có cảm giác lạnh giá, cảm thấy thật xa lạ. Bọn họ nếu như thật sự quan tâm đến anh, sao lại có thể để mặc cho anh yêu Vô Ưu chứ.

Cha có ngăn cản, còn mẹ chẳng những không ngăn cản, còn tỏ ý ủng hộ!

Bọn họ đang làm cái gì hả? Ngay cả con mình cũng muốn trêu đùa sao? Anh là con của bọn họ, hay là con của kẻ thù bọn họ chứ! Nhạc Khải nắm chặt bàn tay, mượn cách này để đè nỗi đau dời non lấp biển trong lòng.

"Nhạc Khải, con làm sao vậy? Sao lại dùng ánh mắt như thế này nhìn chúng ta, đây là lễ nghi gì hả?"

Đám ngươi vây xem, tự giác mà tránh đường, để cho hai người có thể nhìn thấy hết thảy. Hạ Mỹ Hà sau khi nhìn thấy ánh mắt của Nhạc Khải, giống như thường này nói giọng khó chịu. Nhưng đổi lại, Nhạc Khải lần này không có làm trò hề để lấy lòng bà, mà cười châm chọc. Nhạc Thiên Hàng liếc mắt một cái đã nhìn thấy Vô Ưu đang nằm trên ghế, trong lòng lo lắng hỏi:

"Vô Ưu, cô ta làm sao vậy? Sao cô ấy lại ở chỗ này?"

"Cha, Vô Ưu chị. . ."

Luky phi tới trước mặt Nhạc Thiên Hàng, vừa định nói thì Nhạc Khải đã lạnh lùng mở miệng chặn lại, buông ra một câu:

"Cô ấy chết rồi! Bị cha hại chết!"

"Không, Vô Ưu, Vô Ưu."

Nhạc Thiên Hàng tưởng thật phi tới, sau đó lắc người Vô Ưu dữ dội. Vô Ưu khó chịu nhíu nhíu mày, hơn nữa còn có dấu hiệu thức tỉnh. Nhạc Thiên Hàng khó hiểu nhìn về phía Nhạc Khải. Nhạc Khải cười châm chọc, lạnh lùng nói:

"Thì ra là cha biết cô ấy là con gái cha. Cha thật sự đã biết!"

Giọng nói ngập tràn thất vọng, mang theo sự tuyệt tình, căm hận!

Giờ phút này Nhạc Thiên Hàng cũng hiểu được. Bọn chúng đã biết rồi. Chuyện ông ta không muốn xảy ra nhất đã xảy ra.

"Đúng vậy, cô ấy là con gái của ta. Là con gái vợ trước của cha. Là vì ta biết, cho nên mới phản đối hai con đến với nhau!"

Nhạc Thiên Hàng tránh nặng tìm nhẹ nói. Người đàn ông dối trá, ích kỷ này, cư nhiên tới giờ phút này rồi, vẫn còn ở trước mặt con trai mình giữ thể diện. Đem chuyện đó nói ra đơn giản như thế là xong sao? Khinh thường người khác đến vậy sao? Xem tất cả mọi người đều là kẻ ngốc sao? Nhạc Khải là người không có não chắc? Lúc chờ hai người tới, Nhạc Khải cũng đã đem tất cả mọi chuyện biết được ghép lại, nghiêm túc suy nghĩ. Anh mặc dù không dám nói đã hiểu hết 100%, nhưng anh cũng đoán được hơn nửa rồi.

Nhạc Khải dùng ánh mắt xa lạ nhìn người cha mà trước đây mình tôn kính nhất, lạnh lùng hỏi:

"Thật thế sao? Chuyện chỉ đơn giản như thế thôi? Nếu đúng là như vậy, tại sao cha không nói sự thật cho chúng con? Cha nói đi! Nói đi hả!"

Ha ha! Ha ha. . .

Lúc này, Hạ Mỹ Hà cư nhiên vẫn cười được, hơn nữa còn nói:

"Nên tới thì phải tới thôi. Nhạc Thiên Hàng đây là số mệnh của ông!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chuyện tình lệch lạc ‘chị em’ (9)

Nghe được lời nói của Hạ Mỹ Hà, Nhạc Thiên Hàng nhìn khuôn mặt thống khổ của Vô Ưu, lại quay nhìn Nhạc Khải, Luky, trên mặt hiện lên vẻ đau xót, nói:

"Đúng vậy, nên tới thì phải tới thôi. Tránh không được, chạy cũng không được nữa rồi. Trời tạo nghiệt có thể sống, tự mình gây nghiệt không thể sống a!"

"Cha, cha đang nói gì vậy? Cha?"

Luky không hiểu được tất cả những chuyện này là như thế nào. Nhạc Thiên Hàng gượng cười nói ra bí mật đã giấu kín hơn 20 năm qua:

"Sau khi ta tốt nghiệp đại học, liền kết hôn với cô gái là mối tình đầu của mình. Không lâu sau đó sinh được một người con gái. Chúng ta đã sống rất vui vẻ, hạnh phúc. Hơn nữa chúng ta cũng hy vọng con gái mình sẽ luôn luôn hồn nhiên, vui tươi, không phải lo nghĩ gì, nên mới đặt cho nó cái tên là Vô Ưu. Ta họ Nhạc, cho nên con bé có cái tên hạnh phúc nhất trên đời này: Nhạc Vô Ưu!"

Theo lời nói của Nhạc Thiên Hàng, mọi người đều chuyển tầm mắt nhìn về phía người đang hôn mê kia, đều biết đây chính là cô gái nhỏ đã được kết tinh từ tình yêu mà ông vừa nhắc đến!

Nhạc Thiên Hàng tiếp tục nói:

"Mặc dù cuộc sống ổn định, ấm áp, nhưng cảm xúc mãnh liệt cũng dần ít đi, cho nên, trong một buổi tiệc của công ty, lần đầu tiên ta nhìn thấy con gái của tổng giám đốc, trái tim ta không nhịn đã rung lên. Bởi vì ta biết rõ thân phận của mình, cho nên, ta vẫn giấu kín, nhưng ta biết rõ tình cảm của mình đã dành cho cô ấy."

Hạ Mỹ Hà nghe đến đây, trên mặt hiện lên vẻ mù mịt. Bà chưa bao giờ biết là Nhạc Thiên Hàng đã động lòng với mình. Bà nhớ rất rõ, lúc ấy bà mới từ nước ngoài trở về. Bà mặc bộ trang phục rực rỡ, bước đi cao ngạo, ưu nhã xuất hiện trong cuộc họp thường niên của công ty.

"Oa, đẹp quá."

"Quá đẹp a."

"Thật đúng là một đại mỹ nhân!"

. . .

Lúc ấy có vô số tiếng ca ngợi, khiến bà thật sảng khoái, vui vẻ. Nhưng lại có một người ngoại lệ - đó là Nhạc Thiên Hàng. Lòng ông động, nhưng lại sợ phạm phải sai lầm, cho nên cố ý không nhìn. Điều khiến Nhạc Thiên Hàng thật sự không thể ngờ được chính là, ông cố ý trốn tránh, trong mắt Hạ Mỹ Hà lại trở thành cá tính! Cũng bởi vậy, Hạ Mỹ Hà đối với ông sinh ra thiện cảm.

Hạ Mỹ Hà chủ động đến gần ông, tiếp cận ông, hơn nữa, còn để cha sắp xếp cho mình làm việc bên cạnh Nhạc Thiên Hàng. Vốn tưởng rằng lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, ông ta sẽ thích bà, nhưng đổi lại, Nhạc Thiên Hàng càng ra sức lẩn tránh bà hơn.

Lúc ấy mọi người trong công ty hầu như đều biết, con gái duy nhất của tổng giám đốc đang theo đuổi Nhạc Thiên Hàng - một nhân viên thiết kế đồ họa. Nhạc Thiên Hàng nhìn vẻ nhiệt tình, thanh thuần, rực rỡ của Hạ Mỹ Hà, sợ chính mình không nhịn được sẽ phạm phải sai lầm, cho nên luôn ra sức lẩn tránh đi chỗ khác, trường hợp không thể tránh được, thì cúi đầu xuống, đến liếc mắt nhìn cũng không dám. Nhưng chỉ có ông mới hiểu được, trái tim mình đang lay động, dục vọng trong lòng đang sôi sục như thế nào.

"Tôi đã kết hôn rồi!"

Rốt cục, trong một lần Hạ Mỹ Hà dụ dỗ ông, ông đã nói ra những lời này. Vốn tưởng rằng Hạ Mỹ Hà sẽ vì điều này mà hù cho chạy mất, nhưng không ngờ, bà lại nói:

"Vậy thì sao nào? Em cũng có bắt anh phải ly hôn để lấy em đâu. Em chỉ muốn được yêu anh!"

Lời hứa hẹn như vậy, chính là điều ao ước của tất cả cánh đàn ông, cho nên, đêm hôm đó, lần đầu tiên kể từ ngày kết hôn, Nhạc Thiên Hàng không về nhà!

. . .

"Sau đó thì sao?"

Luky nhìn cha hỏi. Nhạc Thiên Hàng nhìn cô một cái, tiếp tục kể:

"Sau đó con gái tổng giám đốc lại ra nước ngoài, còn ta lại trở về với cuộc sống trước đây. Cho đến hơn một năm sau, người con gái xinh đẹp kia một lần nữa lại xuất hiện trước mặt ta."

Nhạc Thiên Hàng nói đến đây thì ngừng lại, bởi vì ông nhìn thấy Vô Ưu không biết đã tỉnh lại từ bao giờ, lúc này đang chằm chằm nhìn ông, lẳng lặng nghe ông nói. Nhạc Thiên Hàng khẽ cắn môi, nhìn đi chỗ khác. Ông không còn mặt mũi nào để nhìn thẳng khuôn mặt giống hệt như Mộng Điền kia, bình thản nói ra chuyện phản bội của mình.

"Cô ấy bế theo một cậu bé xuất hiện trước mặt ta. Một bé trai rất xinh đẹp, ta chỉ nhìn một cái cũng đã biết luôn đó là con của ta. Nó giống hệt ta lúc nhỏ."

Nhạc Thiên Hàng nói đến đây, trên mặt toát ra vẻ hạnh phúc.

Nhạc Thiên Hàng không nhìn bất kỳ người nào, yên lặng tìm lại ký ức:

"Ta lúc ấy vừa vui mừng, lại vừa lo lắng. Không biết nên làm như thế nào cho phải. Rất may là con gái tổng giám đốc thật lòng yêu ta, cô ấy không ép buộc ta làm gì cả, đem con trai gửi cho người bạn nuôi dưỡng."

Giọng nói của ông đầy vẻ hối lỗi, khiến mọi người nghe thấy đều có cảm giác lòng ông rất đau xót, bất đắc dĩ. Trong mắt Hạ Mỹ Hà đã lớn vởn lệ, bà không ngờ được thì ra chuyện là như thế. Bà đã tưởng rằng chuyện không phải như vậy.

"Đối mặt với người vợ yêu mình, cô con gái nhỏ đáng yêu, ta càng cảm thấy áy náy hơn. Càng áy náy, ta càng đối xử tốt với hai mẹ con cô ấy. Hy vọng có thể bù đắp được sự áy náy trong lòng."

Nhạc Thiên Hàng nói đến đây, liền chuyển đề tài:

"Nhưng, con gái tổng giám đốc đột nhiên lại giống như trở thành một người khác hẳn. Cô ấy bắt ta phải kết hôn với cô ấy. Nếu như ta không đồng ý, cô ấy sẽ bế con đi tìm vợ ta, còn sa thải ta ra khỏi công ty, làm cho ta thân bại danh liệt!"

Nhạc Thiên Hàng lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn, tiếp tục nói:

"Đột nhiên thay đổi, khiến ta không biết làm thế nào. Nhưng là ta hèn nhát. Ta lo sợ. Nếu như vợ ta biết được ta đã phải bội cô ấy, cô ấy sẽ không tha thứ cho ta, nhất định sẽ ly hôn với ta. Nếu như ta ly hôn, công việc cũng không còn nữa, lại thêm thân bại danh liệt, ta không biết mình sẽ phải sống sót như thế nào, cho nên, ta chọn cách ly hôn với vợ, kết hôn với cô ấy."

Những người chung quanh bắt đầu đổ dồn ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Nhạc Thiên Hàng. Ông rõ ràng chính là Trần Thế Mỹ thời hiện đại. Đối mặt với ánh mắt chỉ trích của mọi người, Nhạc Thiên Hàng tiếp tục nói:

"Ta nhớ rõ hôm đó là ngày sinh nhật của Vô Ưu, ta và con gái của tổng giám đốc đã ngả bài ra với vợ. Đó là ngày ta vĩnh viễn không thể quên, tiếng khóc của con gái hôm đó, đến tận bây giờ, trong mơ ta vẫn thường nghe thấy."

Đáng đời!

Tự làm tự chịu!

. . .

Bị những ánh mắt khinh thường nhìn, Nhạc Thiên Hàng lúc này mới phát hiện, thì ra không quá khó chịu như mình đã tưởng tượng. Nhưng, bây giờ ông mới phát hiện ra thì đã quá muộn rồi. Nhạc Thiên Hàng quay đầu nhìn về phía Vô Ưu, tiếp tục nói:

"Ta không có sống tốt như mọi người đã tưởng. Không chỉ bởi vì sự tự trách trong lòng, mà còn bởi vì người vợ mới cũng không tin ta. Cô ấy lúc nào cũng nghi ngờ, chỉ cần ta liếc mắt nhìn người phụ nữ khác một cái, là liền cãi lộn. Chỉ cần cô ấy nhìn thấy ta nói chuyện với phụ nữ, thì người phụ nữ ấy tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt."

Hạ Mỹ Hà nghĩ tới chuyện mình ra tay đánh cô thư ký, sa thải tất cả đồng nghiệp nữ bên cạnh Nhạc Thiên Hàng. Nhạc Thiên Hàng lại tiếp tục nói:

"Ta không có tiền mặt, mua gì cũng phải quẹt thẻ, thẻ đó ghi tên vợ ta. Có như vậy cô ấy mới có thể kiểm tra được hết các hóa đơn, biết rõ ta đã mua những gì. Nhưng, ta cũng không quan tâm, bởi vì, mặc dù cô ấy như vậy, đã không còn là người phụ nữ lần đầu gặp khiến ta động lòng nữa, nhưng cô ấy chính là mẹ của con ta, ta vẫn như trước muốn cùng cô ấy sống đến đầu bạc răng long."

Đầu bạc răng long!

Từ này làm lòng Hạ Mỹ Hà run lên. Ông muốn cũng bà sống đến đầu bạc răng long!

"Chớp mắt đã hơn 20 năm trôi qua. Cuộc sống của ta mặc dù không có tự do, nhưng vẫn còn hơn người vợ cũ của ta, cô ấy vì buồn bực mà đã qua đời. Ta biết hết, chỉ có điều, thỉnh thoảng mới cảm thấy áy náy."

Nhạc Thiên Hàng nói đến đây, trên mặt lại đầy xót xa:

"Ta đã nghĩ là cả đời cứ như vậy mà trôi qua. Nhưng, một buổi tối nọ, người vợ hơn 20 năm luôn nhìn ta bằng con mắt lạnh nhạt, lại cười nói với ta, nói con mình muốn dẫn bạn gái về nhà."

Đến lúc này, mọi người lại một lần nữa nhìn về phía Vô Ưu, không ai bảo ai nhưng đều biết cô 'bạn gái' đó chính là cô.

Nhạc Thiên Hàng thê lương cười nói:

"Ta tưởng rằng vợ mình đã thay đổi. Bởi vì chuyện liên quan đến con, nên cô ấy trở nên ân cần. Hôm đó dường như ta đã lại nhìn thấy hình ảnh hơn 20 năm trước khiến ta động lòng."

Nhạc Thiên Hàng nhìn về phía Hạ Mỹ Hà, tình cảm vừa giao động trong mắt, thoáng cái lại biến thành sự thất vọng:

"Nhưng ta lại thật không ngờ, đây chẳng qua chỉ là điều không tưởng. Cô ấy biết người con mình thích, là con gái của ta. Cô ấy muốn trả thù, trả thù ta, trả thù vì ta vẫn còn yêu người vợ đã chết, trả thù vì ta vẫn còn nhớ đến con gái mình, trả thù vì ta vẫn còn nhớ đến người mẹ già của mình!"

"Không, không phải như thế!"

Rốt cuộc hơn 20 năm, Hạ Mỹ Hà mới hiểu được trái tim Nhạc Thiên Hàng. Đã biết ông đối với mình có tình cảm. Nhưng lại không ngờ, chỉ không tới ba giây đồng hồ, đã liền biến mất. Bà không muốn! Bà không muốn!

Hạ Mỹ Hà kích động hét lên. Luky nhìn bà mặt đầy oán hận. Còn Nhạc Khải lạnh lùng nhìn bà nói:

"Tôi vẫn luôn tìm mọi cách để lấy lòng bà, tìm mọi cách để khiến bà vui vẻ, không phải là vì tôi ham tài sản của bà, mà bà là mẹ tôi, tôi yêu bà. Nhưng, bà thì như thế nào hả? Tôi là con trai của bà, nhưng chẳng qua cũng chỉ là công cụ để bà báo thù thôi sao?"

Giọng nói của Nhạc Khải bình tĩnh, nhưng bên trong đầy đau đớn, người có trái tim đều có thể cảm nhận được.

"Không, không phải như thế!"

Đối với sự thất vọng đến tuyệt vọng của Nhạc Khải, Hạ Mỹ Hà lắc đầu phản bác, nước mắt cũng chảy ra. Luky - người bình thường luôn đối chọi, xa cách với bà nhất, lúc này lại đi qua, ôm lấy thân thể đang run rẩy của bà, tin tưởng nói:

"Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mẹ nói đi, con tin mẹ."

Hạ Mỹ Hà nhìn Luky cảm động, cuối cùng cũng nói ra bí mật chưa kể với ai bao giờ.

"Có thể là do đã gặp, và tiếp xúc với quá nhiều những người 'tóc vàng mắt xanh', nên lần đầu tiên ta nhìn thấy đôi mắt to đen, hiền lành cùng với mái tóc màu đen của ông ấy, ta đã đem lòng yêu rồi. Ta biết ông ấy đã kết hôn, ta cũng không muốn chia rẽ gia đình bọn họ, nên đã quyết định rời đi. Trước khi đi, ta đã quyến rũ ông ấy, muốn đem lần đầu tiên của mình, dâng hiến cho ông ấy - người đầu tiên ta đem lòng yêu."

Hạ Mỹ Hà nhìn Nhạc Thiên Hàng đầy thâm tình, mà ánh mắt Nhạc Thiên Hàng lại đầy mông lung. Rõ ràng sống với nhau được hơn 20 năm rồi, nhưng lại chưa có lần nào biểu đạt suy nghĩ của chính mình cho đối phương biết. Đây cũng là một chuyện đáng buồn đi!

"Ở Pháp, ta cũng muốn thử quên ông ấy, cho nên, đã gặp gỡ một lưu học sinh trông rất giống ông ấy. Ta đã tưởng rằng, tất cả đều sẽ tốt, nhưng mà, cơ thể ta không thể tiếp nhận người kia. Ta đã cho rằng hắn sẽ không làm bậy khi ta chưa cho phép, nhưng lại không ngờ, hắn ta lại chuốc cho ta say, rồi sau đó..."

Nói đến đây, nước mắt Hạ Mỹ Hà lại chảy ra, Nhạc Thiên Hàng cũng chảy nước mắt, còn Luky nước mắt đã đầy mặt.

Sau khi bình tĩnh lại, Hạ Mỹ Hà tiếp tục kể:

"Sau đó ta lại phát hiện ra mình đã mang thai. Tám tháng sau ta sinh được một bé trai. Cậu bé rất nhỏ, rất nhỏ. Bác sĩ nói, đó là do sinh non, cho nên, ta kết luận đây là của tên khốn kia."

Vẻ mặt mọi người đều trở nên phức tạp. Điều này nghĩa là gì chứ? Nhạc Khải và Vô Ưu không phải là chị em sao? Không phải sao?

"Sau ta lạ phát hiện, ta không thể yêu bất kỳ người đàn ông nào được. Chỉ cần nhìn thấy đàn ông thôi ta thấy sợ, vì vậy ta trở về. Lúc ta gặp lại người đàn ông ta đã từng yêu, ta mới biết được, ta không phải là sợ đàn ông, mà trừ người đó ra, ta sợ tất cả."

Nước mắt Hạ Mỹ Hà chảy đầy mặt, khiến mọi người lại một trận thở dài. Yêu rốt cuộc là thứ gì hả? Sao có thể hành hạ người ta trở nên như thế được.

"Ta ôm con đi tìm ông ấy, muốn làm cho ông ấy có cảm giác áy với ta, hy vọng ông ấy có thể quan tâm đến ta hơn nhiều hơn một chút, nhưng, sinh nhật ta ông ấy không đến, đến khi con bị bệnh ông cũng không xuất hiện. Mặc dù biết đây không phải là con ông ấy, nhưng, ông ấy đã cho rằng đây là con mình, ông ấy đã không phát hiện ra. Lúc ta đến nhà tìm ông ấy, lại chứng kiến thấy cảnh một nhà ba người đang bọn họ đang hạnh phúc ngọt ngào bên nhau."

Nói đến đây, bàn tay Hạ Mỹ Hà nắm chặt lại, chuyện đã qua nhiều năm như vậy, nhưng lại vẫn còn tức giận như cũ. Sau khi tỉnh táo lại, nói tiếp:

"Sau khi ta trở về, ôm đứa bé đang lên cơn sốt khóc suốt một đêm. Ngày thứ hai, thật kỳ tích, đứa bé khỏe hẳn, hơn nữa nó còn như hiểu chuyện nhìn ta cười."

Hạ Mỹ Hà đi tới trước mặt Nhạc Khải, đưa tay sờ lên mặt anh.

Trong mắt Nhạc Khải cũng có lệ, hình như cũng cảm nhận được sự đau đớn trong lòng bà. Hạ Mỹ Hà tiếp tục kể:

"Tại sao đều là trẻ con, mà cô bé kia lại có thể cười tươi, vui vẻ như thế, mà con trai ta phải cười trong tình huống này? Cho nên, ta bắt ông ấy ly hôn, bắt ông ấy phải kết hôn với ta. Nhưng miễn cưỡng có được, sẽ không hạnh phúc. Ông ấy ngủ mơ cũng gọi tên người phụ nữ đó. Trước mặt ta lúc nào cũng hiện lên hình ảnh ba người bọn họ tươi cười hạnh phúc. Hơn 20 mươi năm qua chưa lần nào ta quên. Ngay cả khi con gái của chúng ta ra đời, ông ấy dù ôm đứa bé, nhưng từ ánh mắt hoảng hốt vẫn có thể nhận ra, ông ấy đang nhìn con chúng ta, nhưng lại tưởng tượng về đứa bé tên Vô Ưu kia."

Ai cũng có một trái tim, có trái tim sẽ có cảm giác, sẽ cảm nhận được sự chua xót trong lòng. Nói đến đây, ai có thể nói Hạ Mỹ Hà cũng không phải là một người phụ nữ đáng thương chứ?

"Bọn chúng không phải là chị em, cho nên ta mới cố ý để con trai mình mang Vô Ưu về nhà, mục đích là để cho ông ấy nhìn ta, thậm chí, mượn việc này để ông ấy phải đối xử tốt với ta. Thật ra, nếu như có thể được, ta thật hy vọng ông ấy có thể yêu ta, giống như đã yêu Mộng Điền."

Là ai đúng? Ai sai? Sự việc cho tới lúc này, không một ai có thể khẳng định!

Yên lặng! Yên lặng! Yên lặng…

Mọi người không ai bảo ai đều im lặng, không nói thêm một câu nào. Bởi, rất đơn giản, tất cả mọi người đều đáng thương, đều bị số phận trêu đùa. Mà câu chuyện lại có quá nhiều tình tiết, mọi người đều cần phải có thời gian để tiếp thụ.

Nhạc Thiên Hàng và Hạ Mỹ Hà bốn mắt nhìn nhau, thể hiện rõ sự nuối tiếc trong đó. Có lẽ, nếu sự việc được nói ra sớm hơn một chút, thì ngày hôm nay, sẽ không phải thống khổ đến như thế này.

"Mẹ, mẹ đã sai rồi!"

Trong lúc mọi người đều đã tưởng rằng 'thiên hạ đã thái bình', chuyện 'hữu kinh vô hiểm' (kinh hãi nhưng không nguy hiểm). Nhạc Khải và Vô Ưu yêu nhau cũng chẳng phải là điều cấm kỵ gì, có thể qua lại với nhau. Nhưng Luky lại nói ra câu trên. Tất cả mọi người đều nhìn về phía người bị ảnh hưởng ít nhất trong chuyện này. Ngược lại với ánh mắt buông lơi của mọi người, ánh mắt Luky lúc này thêm phần thống khổ. Sau một hồi do dự, rút cuộc cô cũng cố lấy dũng khí nói:

"Có lẽ con không nên nói ra, nhưng bà nội nói đúng, người nên chịu trách nhiệm, nhất định phải chịu trách nhiệm."

Bà nội!

Luky vừa nhắc tới từ này, Vô Ưu liền cả kinh, vội vàng ngồi dậy, định đi tìm bà nội.

"Tôi đi cùng em."

Nhạc Khải nhìn Vô Ưu nói. Cho dù bọn họ không có kết quả, nhưng anh vẫn thích cô. Ít nhất người anh thích không phải là ngươi không nên thích. Mà Vô Ưu cũng không phải thật sự chán ghét anh, sự việc đến lúc này với anh đã đủ rồi.

"Được."

Vô Ưu để mặc cho Nhạc Khải dìu mình đứng dậy.

Nhạc Thiên Hàng và Hạ Mỹ Hà bốn mắt nhìn nhau, sau đó Hạ Mỹ Hà chủ động nói:

"Chúng ta cũng đi xem một chút đi."

Chuyện cho đến lúc này, tất cả mọi người đều tưởng là đã xong, cũng nên kết thúc rồi, nhưng Luky lại giang tay ra, chặn đường 4 người đang muốn rời đi, quát to:

"Để cho con nói hết đã."

Tới lúc này rồi còn có thể có chuyện gì quan trọng nữa đây? Tất cả mọi người đều nhìn về phía Luky đang có vẻ hơi điên cuồng. Luky hít sâu hai hơi, sau đó nhìn Hạ Mỹ Hà nói:

"Mẹ, mẹ sai rồi. Anh vốn là con của cha. Là con ruột của cha và mẹ!"

Hả!

Trời đất!!!

Bầu không khí lại trở nên hỗn loạn. Cánh tay Nhạc Khải đang dìu Vô Ưu giống như bị điện giật, nhưng, rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

"Tiểu Hoàn, con đang nói gì vậy?"

Hạ Mỹ Hà không dám tin nhìn Luky. Luky rưng rưng nước mắt nói:

"Mẹ còn nhớ người bạn tốt của con tên Đậu Khấu không?"

Hạ Mỹ Hà gật đầu, chờ cô nói tiếp. Luky nhìn vẻ căng thẳng của mẹ, không đành lòng cúi đầu nói:

"Cô ấy học di truyền học ở Canada. Con bởi vì tò mò, cho nên đã lấy trộm nước miếng của anh, nhờ cô ấy kiểm tra ADN hộ."

Luky nói đến đây, từ từ ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Mỹ Hà. Hạ Mỹ Hà không nhịn được, cả người run lên. Luky hoàn toàn có thể không cần nói thêm gì nữa, nhưng cô lại vẫn tiếp tục:

"Con và anh chính là anh em cùng cha, cùng mẹ, là anh em ruột đích thực!"

"Không!!!"

Hạ Mỹ Hà nghe đáp án xong, kêu lên thảm thiết. Tiếng kêu đau đớn từ sâu trong tận đáy lòng. Nhạc Thiên Hàng ôm lấy thân thể không đứng vững của bà. Hạ Mỹ Hà khóc lóc thảm thiết nhìn về phía Nhạc Khải nói:

"Khải, xin lỗi con, xin lỗi. Mẹ không biết là như vậy. Mẹ thật sự không biết tại sao lại như thế. Chuyện sao có thể như thế được chứ."

Hạ Mỹ Hà vừa nói vừa lắc đầu, ánh mắt đầy ăn năn, hối hận, khiến người nhìn đều thấy đau lòng.

"Tiểu Khải, mẹ thật sự không biết chuyện thành ra như vậy. Con tin mẹ đi. Nếu như mẹ biết là như thế, mẹ có chết cũng không để cho hai con qua lại với nhau. Thật đó, con hãy tin mẹ. Hãy tin mẹ!"

Ánh mắt Hạ Mỹ Hà vì nóng lòng muốn được tha thứ mà có vẻ điên cuồng.

"Mẹ, con tin. Không sao đâu, không cần phải khổ sở như vậy. Con với Vô Ưu.... Con với Vô Ưu không có gì cả. Cô ấy không thích con. Cô ấy đến nhà chúng ta ăn cơm, cũng chỉ với thân phận là bạn bè thôi."

Nhạc Khải đã nghe thấy nhiều chuyện như vậy, xem cũng xem nhiều rồi, đã có chút chết lặng. Dù có chết lặng, thì cha mẹ vẫn là cha mẹ, huống hồ, bọn họ cũng có nhiều điều bất đắc dĩ, cho nên, anh chọn cách chôn giấu nỗi đau của chính mình, để cho tất cả mọi người đều được thoải mái.

Có thật không? Vô Ưu có thật như thế không?"

Hạ Mỹ Hà nhìn về phía Vô Ưu hỏi. Vô Ưu nhìn người đàn bà đã cướp đi cha mình, hại mẹ mình, trong lòng đột nhiên không còn cảm giác oán hận nữa. Thật ra, trước kia, người cô hận nhiều nhất vẫn là cha. Bởi vì, việc gì cũng phải từ hai phía. Nếu như bản thân cha không có vấn đề, thì không một ai có thể cướp được. Còn bản thân cha đã có vấn đề, thì không phải người phụ nữ này, cũng sẽ có người phụ nữ khác xuất hiện mà thôi.

"Đúng vậy. Sự thật là như thế. Tôi là bạn của Khải, trước kia, bây giờ hay sau này đều vẫn là như vậy. Còn có cả Luky nữa. Tôi chúc cả nhà các người hạnh phúc."

Vô Ưu nói xong, đi ra phía cửa. Cô muốn đi xem bà nội thế nào. Chỉ cần bà nội có thể bình an, sau này mỗi ngày cô đều có thể cười thực sự rồi! Thế giới của cô sau này sẽ không còn bóng ma, không còn hận thù nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Hy vọng (1)

"Bà nội."

Trong phòng điều trị, Vô Ưu nhìn thấy bà nội được băng bó cẩn thận, đã qua khỏi cơn nguy hiểm. Bà nội nhìn thấy Vô Ưu, đau lòng cười an ủi:

"Bà nội không có chuyện gì nữa rồi. Không được khóc, xấu chết đi được."

Nghe thấy giọng trêu chọc của bà, cuối cùng Vô Ưu cũng hơi hơi yên tâm.

Bà nội nắm tay cô, vuốt nhè nhẹ, đột nhiên thấy có nhiều người đứng chật cả cửa. Thì ra là Nhạc Thiên Hàng, Hạ Mỹ Hà, Nhạc Khải và Luky cũng đều đã chạy tới đây. Mà phía sau bọn họ còn có một bác sĩ, vị bác sĩ thấy đầy người chắn ở cửa, giọng khó chịu:

"Sao lại nhiều người như thế hả? Người bệnh vừa mới thoát khỏi cơn nguy hiểm, không biết như vậy là rất không tốt đối với người bệnh sao?"

Vô Ưu nghe thấy giọng nói cũng quay lại nhìn, thấy Nhạc Thiên Hàng đang rối rít xin lỗi:

"Xin lỗi bác sĩ, mẹ tôi bị bệnh, cháu trai cháu gái đều lo lắng cho bà nội, nên mới tới xem một chút."

Nhạc Thiên Hàng thành khẩn nói, bác sĩ nhìn ông hỏi:

"Ông là con trai của bệnh nhân?"

Nhạc Thiên Hàng gật đầu, nhìn mẹ đang nằm trên giường bệnh, sau đó khẳng định nói:

"Đúng vậy!"

Thầy thuốc gật đầu, sau đó nói:

"Được rồi, ông qua đây một chút. Tôi có vài lời muốn nói với ông."

Không còn nhiều thời gian nữa sao?

Bà nội nhìn vẻ mặt bác sĩ, trong lòng cũng đã hiểu rõ ràng. Sở dĩ bà để Vô Ưu đưa Bé Diễm trở về Đài Bắc, chính là vì bà đã phát hiện ra thân thể của mình có gì đó bất thường.

Mọi người đều sẽ phải chết. Bà sống đến ngần này tuổi rồi, ngay cả cháu trai, cháu gái của mình cũng đều thấy rồi, chết cũng không oán gì. Nhưng, bà chỉ sợ sau khi mình chết đi, không biết Vô Ưu sẽ phải sống như thế nào. Cho nên mới để cho cô đưa Bé Diễm đến Đài Bắc, ở đó tìm việc làm, ổn định lại cuộc sống. Sau này coi như nếu bà có chết, thì cô cũng đã có cuộc sống ổn định của chính mình rồi. Đương nhiên, trong đó cũng còn một nguyên nhân nữa, đã được chỉ bảo thật tốt cho Bé Diễm thông minh đến dị thường kia rồi.

...

Nhạc Thiên Hàng đi theo bác sĩ, ngoài cửa chỉ còn lại ba người là Hạ Mỹ Hà, Nhạc Khải và Luky, đang đứng lúng ta lúng túng không biết làm gì. Mà Vô Ưu cũng không biết phải nói gì với bọn họ.

"Nhạc Khải, Nhạc Hoàn, các con còn không mau gọi bà nội đi."

Sau một hồi do dự, Hạ Mỹ Hà nhìn Nhạc Khải và Luky nói.

Luky luống cuống nhìn Nhạc Khải, Nhạc Khải liền kéo tay cô, tăng thêm dũng khí cho cô, cũng đồng thời tăng thêm dũng khí cho chính mình. Anh kéo Luky đi tới:

"Bà nội. Cháu là Nhạc Khải."

"Bà nội, cháu là Nhạc Hoàn. Bà đã đỡ hơn chút nào chưa? Cháu xin lỗi, đều là do cháu không tốt, cháu..."

Nhạc Khải nhìn thấy vẻ mặt hiền hậu, thân thiết của bà nội, xấu hổ cúi đầu xuống. Bà nội nhìn về phía Vô Ưu, cười nói:

"Cháu còn không đi cảm ơn ân nhân đã cứu mạng, đưa bà tới đây sao."

Vô Ưu gật đầu, nói:

"Cháu đi cảm ơn đây. Khải, Luky, bà nội giao cho các người chăm sóc rồi."

Vô Ưu nói xong mỉm cười đi ra ngoài. Lúc tới cửa, cúi đầu đi qua. Mặc dù oán hận đã tiêu tan, cô cũng không còn trách tội bọn họ nữa, nhưng, cô lại vẫn không thể nào quẳng đi sự hiềm khích lúc trước, để chung sống hòa bình với họ, nhất là đối với Nhạc Thiên Hàng và Hạ Mỹ Hà.

...

1h sáng, trong hành lang bệnh viện. Một người đàn ông đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần trên chiếc ghế đặt ngoài hành lang. Nhìn bộ dáng mệt mỏi chết đi được. Vô Ưu nhớ rõ khuôn mặt người đàn ông có phần ngang bướng, hào phóng này. Hắn chính là người đã nói cái câu kia: “Xin lỗi. Hãy tin tôi. Tôi sẽ giúp cô.” - ân nhân cứu mạng bà.

Vô Ưu đi qua, cởi chiếc áo khoác nhỏ trên người mình ra, cẩn thận đắp lên trên người người đàn ông.

"Oh, cảm ơn."

Mặc dù Vô Ưu đã rất cẩn thận rồi, nhưng vẫn làm hắn tỉnh giấc. Từ ánh mắt cảnh giác của hắn, có thể thấy được trong lòng hắn, có tính đề phòng đặc biệt cao. Vô Ưu cười ngượng ngùng, sau đó nói:

"Xin lỗi, đã đánh thức anh rồi."

Xin lỗi xong, cô gật đầu một cái, nói:

"Còn nữa, cám ơn anh. Nếu như không có anh, bà nội tôi không biết sẽ thế nào nữa!"

Người đàn ông nhìn Vô Ưu hỏi:

"Bà lão bây giờ đã an toàn rồi sao?"

Vô Ưu cười gật đầu. Nói:

"Uhm, đã thoát khỏi cơn nguy hiểm rồi."

Người đàn ông nghe thấy Vô Ưu nói vậy, liền đứng bật dậy:

"Vậy tôi an tâm rồi. Tạm biệt!"

Nói xong, đưa áo khoác trả lại cho Vô Ưu, sau đó định rời đi.

"Tôi, tôi còn chưa biết tên anh là gì."

Vô Ưu nhìn người người đàn ông đã giúp mình, còn nói trấn an, khiến người khác có cảm giác rất an toàn, nhưng lúc này lại có vẻ xa lạ, thì không biết nên nói gì cho phải. Người đàn ông cũng không quay đầu lại, có điều đã ngừng bước, để lại tên mình:

"Thương Mộc Anh Dã."

Thương Mộc Anh Dã?

Người Nhật Bản sao? Vô Ưu nhìn bóng lưng hắn, buồn bực nghĩ. Tên thì giống, nhưng trông lại không giống lắm. Người Nhật Bản chẳng phải chân ngắn, tay ngắn sao? Người này trông rất cao, cũng phải cao bằng Phương Đông Dạ đi. Chắc phải xấp xỉ 180cm.

Vô Ưu nhìn theo bóng người đàn ông đánh giá, mãi đến khi người đàn ông quẹo hướng khác rồi biến mất, cô mới giật mình tỉnh ngộ, hắn ta là ân nhân cứu mạng của bọn họ, sao lại có thể để hắn rời đi như thế được. Nghĩ vậy, Vô Ưu vội chạy theo hô:

"Này, Thương Mộc Anh Dã, mai tôi mời anh ăn cơm có được không?"

...

Thương Mộc Anh Dã - bang chủ của bang 'Thương Hoàng' - một tổ chức hắc đạo lớn nhất ở Nhật Bản. Lần này hắn che dấu thân phận đến Đài Loan, là để thắp hương cho bà nội. Hàng năm vào khoảng thời gian này, hắn đều đến đây ở lại một thời gian ngắn. Ba hắn vốn là người Đài Loan, còn mẹ hắn là người Nhật Bản - đại tiểu thư của dòng họ Thương Mộc.

Chuyện tình của một người bình thường, với một tiểu thư quý tộc. Nhưng mà, Thương Mộc Anh Dã cũng chẳng hiểu được, với lại, hắn cũng không cho rằng, hai người vì tình yêu mà bỏ trốn lại là cái chuyện tình lãng mạn gì đó. Trong mắt hắn, chẳng qua đó chỉ là biểu hiện của sự ích kỷ. Hắn chẳng thân với ai cả, ngoại trừ một người, chính là bà nội hắn. Chỉ có điều, bà đã qua đời rồi.

Hắn không phải là một người tốt bụng, thậm chí cũng có thể coi là người máu lạnh.

Lúc ở 'Long Lanh' xảy ra chuyện, hắn vốn đang ngồi trên lầu 'ngoảnh mặt làm ngơ'. Khóe miệng hắn nhếch lên, nhìn đám người phía dưới mà buồn cười, cảm thấy những người đó thật ngu xuẩn. Nhưng, người khiến hắn buồn cười nhất chính là Vô Ưu - một người phụ nữ ngu ngốc. Hắn liếc mắt một cái đã có thể nhận ra cô không phải là một người tuyệt tình, nhìn phát đã biết trong đó có ẩn tình rồi. Thế nhưng cô lại vẫn không nói gì, bộ dáng quyết tâm hy sinh cái tôi của mình, với mục đích 'một người vì mọi người', thật là buồn cười.

Con người, nếu như muốn được tốt, thì trước hết phải tốt với chính mình.

Hành vi của Vô Ưu trong mắt hắn, chính là 'tự mình hại mình'. Cho nên, tự làm tự chịu, không đáng có được sự đồng tình của người khác.

Sở dĩ hắn xuất hiện giúp đỡ, chẳng qua là vì bà lão kia. Mỗi người đều có một điểm yếu, mà điểm yếu của hắn chính là bà nội. Hắn cũng không hiểu tại sao, khi nhìn thấy bà lão bị ngã chảy máu nằm trên đất, lại không nhịn được nghĩ tới hình ảnh người bà nội đã mất. Mà Vô Ưu - người hắn vốn có chút khinh thường, lúc khóc lên, thậm chí hắn lại cảm thấy có chút bóng dáng của mình trong đó.

Chờ hắn phản ứng lại kịp, thì hắn đã đang phi xe đưa bà lão đến bệnh viện rồi.

Thất thường!

Đối với hành động của mình, hắn giải thích như vậy. Cho nên, đối với lời mời của Vô Ưu, hắn cũng không trả lời, cũng chẳng lên tiếng từ chối. Hắn không muốn bởi vì chuyện nhàm chán, vô vị này, mà có bất kỳ liên hệ gì với người phụ nữ ngu ngốc kia. Hơn nữa, hắn ghét nhất sự phức tạp, cho nên, Vô Ưu vừa trùng hợp hội tụ đủ tất cả những điều hắn ghét.

Thương Mộc Anh Dã lạnh lùng quẹo hướng khác, tránh khỏi hoàn toàn tầm mắt của Vô Ưu.

Mới vừa xoay người, một bóng người hơi quen quen đã lọt vào tầm mắt của hắn. Nhạc Thiên Hàng - là cha của người phụ nữ ngu ngốc kia! Thương Mộc Anh Dã liếc mắt một cái đã nhận ra người đàn ông đang đứng cùng với bác sĩ. Vẻ sầu não trên mặt ông ta khiến hắn chú ý.

"Thật sự không thể sống được quá một tháng nữa sao? Bác sĩ, cầu xin ông nghĩ biện pháp cứu giúp."

Những lời này khiến Thương Mộc Anh Dã nhíu mày. Hắn không cần nghĩ cũng biết được điều đó có nghĩa là gì. Điều này đối với hắn chẳng liên quan gì,

nhưng không hiểu tại sao, vừa nghĩ đến phản ứng của Vô Ưu sau khi biết được tin này, hắn liền nhăn mày khó chịu. Sau khi tự hỏi khoảng 10 giây, hắn xoay người đi ngược lại. Điều làm hắn bất ngờ chính là, Vô Ưu cư nhiên vẫn đang đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích.

Vô Ưu thấy Thương Mộc Anh Dã quay trở lại thì bật cười:

"Cái đó, anh còn có chuyện gì sao?"

Nụ cười ngây thơ, mơ mộng! Đối với nụ cười quá rõ của cô, Thương Mộc lại khó chịu nhăn mặt. Điều này hắn cũng ghét. Hắn ghét kiểu người thể hiện cảm xúc rõ ràng như vậy.

"6h tối ngày mai, tôi tới đây đón cô."

Thương Mộc Anh Dã sau khi nói xong, lại một lần nữa quay đầu rời đi. Sau khi hắn quẹo hẳn sang hướng khác, Vô Ưu mới phản ứng lại, không nhịn được, lại nở nụ cười rạng rỡ. Nhưng, nụ cười không dừng trên mặt cô được bao lâu, liền trở nên cứng đờ. Bởi theo hướng Thương Mộc Anh Dã vừa rời đi, cô nhìn thấy Nhạc Thiên Hàng.

Ông ta tới đây làm gì hả? Bác sĩ tìm ông ta có chuyện gì? Có phải có chuyện gì liên quan đến bà nội không?

Cô muốn hỏi, nhưng lại không muốn nói chuyện với ông. Nghĩ thầm, dù sao lát nữa cũng trở lại phòng bệnh, có chuyện gì ông ta sẽ nói. Cho nên, cô không nói gì, xoay người định quay về phòng bệnh. Nhạc Thiên Hàng vội vàng gọi cô lại:

"Vô Ưu, chờ một chút. Ta có chuyện muốn nói với con."

Giọng nói lo lắng, khẩn cấp của Nhạc Thiên Hàng, làm Vô Ưu cảm thấy bất an, cô xoay người nhìn ông hỏi:

"Chuyện gì vậy? Liên quan đến bà nội sao?"

Vẻ mặt căng thẳng của Vô Ưu, khiến Nhạc Thiên Hàng không nói lên lời bệnh tình nguy kịch của mẹ, cho nên, mỉm cười nói:

"Là như thế này, con về nhà sắp xếp cho bà nội ít đồ dùng để nằm viện, nhân tiện mang cho bà một ít đồ ăn, bà vừa kêu đói bụng."

"Bà nội đói bụng? Được. Tôi lập tức đi luôn."

Vô Ưu đơn thuần sau khi nói xong, chạy nhanh ra hướng cửa, ngay cả lúc đi qua người Nhạc Thiên Hàng, cũng không nhìn thấy lệ trong mắt ông.

"Mẹ, con xin lỗi mẹ, mẹ."

Nhạc Thiên Hàng sau khi vào trong phòng bệnh, nhìn thấy hình ảnh bà cháu hòa hợp, nước mắt ngay tức khắc cũng chảy ra. Ông bước nhanh về phía trước, quỳ thẳng người xuống trước mặt bà lão nói lời xin lỗi. Đối mặt với đứa con không còn thiết chen đua này, bà lão thở dài một hơi, trong lòng không khỏi xót xa.

Trong màn đêm tĩnh mịch, dường như đã có gì đó thay đổi. Đối với Nhạc Khải và Luky mà nói, thay đổi lớn nhất chính là cha đã trở nên xa lạ rồi.

"Đứng lên đi, đừng để Tiểu Ưu nhìn thấy cảnh này."

Cuối cùng vẫn là bà nội lên tiếng trước. Con trai là khúc ruột của bà, hổ dữ cũng không ăn thịt con mình. Đứa con không còn thiết chen đua của bà, thật có lỗi với mẹ con Vô Ưu. Đối mặt với người con dâu tốt như vậy, Vô Ưu lại hiểu chuyện như thế, bà thực sự không thể tha thứ cho con. Nhưng, con mình dù có tạo nghiệp chướng như thế nào, thì cũng vẫn là con của mình. Hiện tại bà cũng chẳng còn sống được bao ngày, người sắp chết tâm hồn càng hướng thiện, mà đã xác định sắp chết thì lại càng không nên gây khó dễ cho người còn sống.

"Con nói mẹ đói bụng, bảo con bé về nhà nấu chút cháo rồi."

Nhạc Thiên Hàng vẫn không đứng dậy, trong mắt vẫn còn dòng lệ nóng hổi, ngẩng đầu nhìn người mẹ già, mái đầu đã bạc trắng nói. Bà lão nghe xong câu này, không nhịn được bật cười yêu thương:

"Cái đứa nhỏ ngốc nghếch này, đến giờ vẫn còn dễ bị gạt như vậy. Quá nửa đêm rồi còn ăn cháo gì chứ."

Bất kể là Hạ Mỹ Hà, Nhạc Khải hay Luky, nghe thấy cuộc đối thoại này, trong lòng đều có một dự cảm không tốt. Rõ ràng đã xảy ra chuyện gì đó, nên mới viện cớ để Vô Ưu rời đi.

"Cha, bác sĩ đã nói gì với cha vậy?"

Nhạc Khải vừa hỏi, vừa nắm chặt tay bà nội. Nhạc Thiên Hàng còn đang chưa biết trả lời vấn đề này như thế nào, thì bà lão đã cười nói:

"Tiểu Khải à, bà nhớ cháu có nói là, ở Canada cháu còn có một công ty, có thật hay không hả?"

Bà nội đột nhiên hỏi vấn đề này, làm Nhạc Khải không hiểu gì cả, nhưng vẫn thành thật gật đầu nói:

"Đúng vậy ạ. Bà nội, có chuyện gì sao?"

Bà lão cười gật đầu, nói:

"Bà nội cả đời chưa đi ra khỏi nước mình, cho nên bà nội muốn đi theo cháu sang Canada sống, cháu có đồng ý đưa bà nội đi không?"

"Mẹ!"

Nhạc Thiên Hàng sao mà không hiểu được ý của mẹ mình đây. Bà nói như vậy rõ ràng là không muốn chết ở đây, không muốn để Vô Ưu nhìn thấy bà chết. Nhìn đôi mắt Nhạc Thiên Hàng đang chảy đầy lệ, Nhạc Khải cũng hiểu ra vấn đề, cho nên cười nói:

"Được, bà nội muốn khi nào mình xuất phát, để cháu sắp xếp."

"Bà nội, cháu cũng muốn đi cùng. Cháu cũng muốn trở về Canada."

Luky cũng không ngốc, cô cầm tay bà nói.

Bà lão cười nói với 2 đứa cháu hiểu chuyện:

"Được, cùng đi đi, tất cả mọi người cùng đi. Ba ngày sau sẽ đi. Ta muốn ngắm phong cảnh nước ngoài đến không thể chờ đợi được nữa rồi."

Cứ như vậy, mấy người đã bàn bạc xong kế hoạch rời đi, mà không cho Vô Ưu biết gì.

...

"Mẹ, đã quá nửa đêm rồi còn chưa đi ngủ, mẹ đang làm gì vậy hả?"

3h đêm, Nhạc Diễm đang ngủ say thì bị những tiếng động từ phòng bếp phát ra làm cho tỉnh giấc. Cho nên, không nhịn được, đi ra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì nhìn thấy Vô Ưu đang bận bịu trong bếp.

Vô Ưu đang bận rộn, chăm chú nhìn sách hướng dẫn nấu ăn, cũng không thèm quay đầu lại nói:

"Bà nội đói bụng, mẹ đang nấu cháo."

Đói bụng? Nấu cháo?

Trực giác Nhạc Diễm mách bảo, Vô Ưu không phải đang mộng du thì nhất định là nói dối. Cậu bé sau khi xác định thao tác của Vô Ưu không có vấn đề gì, sẽ không đem phòng bếp đốt cháy, mới xoay người đi đến trước cửa phòng cô. Định hỏi bà bà xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại không ngờ nhìn thấy trong phòng không một bóng người.

Phòng ngủ không có! Phòng bếp không có! Phòng khách không có! Chỗ nào cũng không có! Nhạc Diễm đã tìm kiếm khắp nơi, thậm chí ngay cả Toilet cũng tìm rồi.

"Mẹ. Bà bà đâu rồi?"

Nhạc Diễm có cảm giác có điều gì đó bất thường. Vô Ưu thản nhiên nói:

"Trong bệnh viện."

Hoàn toàn không nghĩ tới, điều này đối với người chưa chuẩn bị tâm lý, sẽ bị kích động đến cỡ nào. Quả nhiên, Nhạc Diễm vừa nghe xong, hét lớn lên:

"Bệnh viện? Tại sao lại ở bệnh viện? Bà bị làm sao vậy? Sao con lại không biết?"

Tâm trạng khá kích động. Cũng khó trách, địa vị của bà bà trong lòng Bé Diễm, cũng không thua kém chút nào so với Vô Ưu. Hai người đều là người thân nhất của cậu.

Lúc này Vô Ưu mới nghĩ ra là Nhạc Diễm chưa biết việc này, cho nên vừa chăm chú làm việc của mình, vừa nói:

"Yên tâm đi, đã qua khỏi cơn nguy hiểm."

Qua khỏi con nguy hiểm!

Nhạc Diễm nghe được hai chữ 'nguy hiểm', chẳng những không thoải mái hơn, mà ngược lại càng căng thẳng. Cậu bé vội bước nhanh tới chỗ mẹ, tắt bếp đi, sau khi đã để Vô Ưu tập trung toàn bộ tinh thần đối mặt với cậu, mới lo lắng hỏi:

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mẹ hãy kể rõ ràng cho con nghe trước đã!"

Vô Ưu thấy vẻ kiên trì của Nhạc Diễm, nói qua loa:

"Mẹ bị người ta đẩy, bà vì cứu mẹ, nên bị đụng trúng quầy bar, bị thương ở đầu."

Vô Ưu kể vắn tắt. Nhạc Diễm nghe xong trong lòng run sợ. Cậu bé hôm nay chẳng qua mới chỉ ngủ được mấy tiếng, sao lại đã phát sinh nhiều chuyện như thế này đây?

"Bà bà nằm viện, mẹ không trông chừng, còn ở chỗ này làm gì hả? "

Nhạc Diễm nhìn bà mẹ ngốc nghếch, khó chịu quát. Cậu tưởng rằng Vô Ưu để mặc bà bà ở lại bệnh viện một mình. Vô Ưu oan ức nói:

"Mẹ trở về sắp xếp ít đồ để nằm viện, còn nấu cháo nữa a!"

Đối mặt với bà mẹ không thể tìm ra được mấu chốt này, Nhạc Diễm cũng lười chẳng muốn mở miệng nữa. Rất nhanh trở về phòng thay quần áo, sau đó sắp xếp một vài đồ đơn giản. Sau khi chuẩn bị xong, vẫn thấy Vô Ưu đang bận rộn nấu cháo trong bếp, cậu bé cũng chẳng thèm nhìn nhiều, bước nhanh đến, tắt luôn bếp đi.

"Con làm gì thế hả?"

"Đi theo con."

Nhạc Diễm không thèm để ý tới tiếng gào thét của Vô Ưu, kéo tay cô đi ra ngoài. Vô Ưu nói:

"Cháo còn chưa nấu xong mà. Vài thứ đồ này không đủ đâu!"

Vô Ưu cứ lải nhải không ngừng, tâm trạng Nhạc Diễm đang không được tốt, nói:

"Không nói nữa."

Vô Ưu nhìn vẻ mặt nghiêm túc đến dị thường của Nhạc Diễm, biết tâm trạng cậu bé đang không tốt, liền ngoan ngoãn im miệng lại, nhưng đôi mắt lại đầy oan ức, giống như đứa trẻ làm sai chuyện, lại giống như đang có vô số vấn đề muốn hỏi.

Mỗi người đều có một khắc tinh, đều sợ một thứ gì đó, mà thứ Nhạc Diễm sợ, chính là biểu hiện lúc này của Vô Ưu, cứ như là cậu bé đã ức hiếp cô vậy, cho nên đành thở dài, chịu thua mà giải thích:

"Trong bệnh viện, thứ gì mà chẳng có. Trong thời gian ngắn, nấu cháo không ngon, lại không đủ chất. Mua là tốt nhất."

"Ha ha, Bé Diễm, con thật thông minh."

Vô Ưu bây giờ không phải là nịnh hót, mà thật sự có cảm giác kiêu hãnh. Trong lòng Nhạc Diễm thì nhủ thầm một câu: là mẹ ngốc có được không hả!

...

Vô Ưu và Nhạc Diễm mua cháo vào bệnh viện, sau khi Nhạc Diễm hỏi rõ số phòng, liền vội vàng chạy đến. Cậu bé thật sự rất lo lắng, bà bà đã già như vậy rồi, giờ lại nằm một mình trong phòng bệnh, nhất định sẽ rất khó khăn.

"Bà bà."

Bé Diễm dùng sức đẩy cửa ra, không ngờ phát hiện bên trong đầy người.

Nhạc Khải cậu bé biết, Luky cậu bé cũng nhận ra, nhưng, mọi người đều ở chung một chỗ, cậu bé cảm giác được có chút kỳ dị. Còn nữa, người đàn ông đang quỳ gối trước mặt bà bà là ai đây? Chính là con trai của bà bà? Là ông nội Trần Thế Mỹ sao? Còn người đàn bà kia nữa, chính là người đàn bà xấu xa trước kia sao? Nhạc Diễm nhìn, đồng thời suy đoán. Những người kia cũng đều đang nhìn cậu.

Ánh mắt Nhạc Thiên Hàng chớp lóe kích động, ông có thể đoán được thân phận cậu bé vừa đến.

"Bé Diễm, cháu đã đến rồi hả? Mẹ cháu đâu rồi?"

Bà lão cười vươn cánh tay về phía Nhạc Diễm. Nhạc Diễm làm lơ trước sự tồn tại của những người khác, đi tới trước mặt bà lão, nhào vào người bà, lo lắng hỏi:

"Bà bà, bà không có chuyện gì chứ? Sao lại phải đến bệnh viện thế này? Thật sự là bây giờ bà đã không có chuyện gì rồi sao"

Bà lão nhìn bộ dáng sắp khóc của Nhạc Diễm, cười nói:

"Không có chuyện gì nữa rồi. Bà bà đang không phải ở trước mặt cháu rốt tốt sao?"

"Làm cháu sợ muốn chết à. Cháu còn tưởng đã có chuyện gì rồi, cho nên bà mới cố ý để mẹ cháu đi!"

Nhạc Diễm vừa nói ra khỏi miệng, khiến những người đang ở trong phòng phải kinh động!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hy vọng (2)

Vô Ưu lúc này mới cầm túi lớn túi nhỏ chạy tới, vừa bước vào phòng, việc đầu tiên chính là nói với Nhạc Diễm:

"Thế nào hả? Bà bà không có chuyện gì đi?"

"Cháo đâu."

Nhạc Diễm không thèm để ý tới lời Vô Ưu nói, nói thẳng luôn vào trọng điểm, tưởng rằng bà bà thật sự đói bụng. Mà bà bà cũng cố ép mình ăn nhiều một chút, bởi vì bà không muốn để cậu bé Nhạc Diễm thông minh này nghi ngờ. Thật ra Nhạc Diễm thông minh cũng khiến bà rất vui mừng, ít nhất sau này Vô Ưu sẽ có người chăm sóc, hơn nữa, còn có cả Phương Đông Dạ. Mặc dù không nhìn thấy được bọn chúng kết hôn, nhưng bà biết sẽ có một ngày như thế.

...

Kính cong… kính cong… kính cong… kính cong… kính cong…

Kính cong… kính cong… kính cong… kính cong… kính cong…

. . .

Không ai mở cửa! Không ai mở cửa.

Theo thường lệ, Phương Đông Dạ tới đón Vô Ưu đi làm, nhưng đã bấm đến chuông cũng sắp nát vụn rồi, mà vẫn không thấy ai ra mở cửa. Điều này chưa bao giờ xảy ra, khiến anh lo lắng vô cùng.

"Vô Ưu, Bé Diễm. Vô Ưu, Bé Diễm..."

Sau cùng, thậm chí đã hô ầm ĩ cả lên, nhưng đáng tiếc, kết quả vẫn như trước, không có một ai ra mở cửa!

Đã đi đâu cả rồi? Không có ở nhà sao? Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nghĩ đến đây, anh liền vội vàng quay trở lại nhà mình, sau đó đi vào phòng khách, mở cánh cửa thông nhau giữa nhà 2 nhà ra, đẩy tủ quần áo của Nhạc Diễm đi vào. Đây là lần đầu tiên anh đi qua cánh cửa này để vào nhà Vô Ưu, nhưng lại chẳng thấy gì cả. Vô Ưu, Nhạc Diễm, còn có cả bà nội nữa, không có một người nào ở trong nhà.

Gọi điện thoại thì điện thoại đang trong tình trạng tắt máy.

Vườn không nhà trống! Bặt vô âm tín!

Điều này khiến Phương Đông Dạ lo lắng đến dị thường. Trực giác cho rằng đã có chuyện quan trọng gì xảy ra rồi. Nếu không thì dù Vô Ưu có không nói với anh, thì con anh cũng đã nói cho anh biết rồi.

Cây to phải đón gió. Đối với những người giàu có, quyền quý mà nói, vấn đề lo lắng nhất chính là con cái bị bắt cóc, cho nên những đứa trẻ con thường có vệ sĩ riêng để bảo vệ, mặc khác, lên 7 tuổi đã bắt đầu phải học cách để tự bảo vệ mình rồi. Hồi đó, Phương Đông Dạ 5 tuổi đã phải học cách tự bảo vệ cho mình. Nhạc Diễm mặc dù thông minh, nhưng bản lĩnh chỉ hoàn toàn là trí lực, còn thân thể vẫn chỉ là của một cậu bé không sai.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có ai đó đã biết được thân phận của Nhạc Diễm? Chẳng lẽ cậu bé thật sự bị bắt cóc rồi? Nếu như thật sự là bị bắt cóc, tại sao không có dấu vết cửa bị phá? Không có dấu vết giằng co của người chứ?

Lòng Phương Đông Dạ lo lắng vô cùng. Mới buổi tối hôm, anh đưa Vô Ưu về, còn ở lại ăn cơm tối. Hết thảy đều tốt đẹp, ấm áp như vậy, đến bây giờ mới chỉ qua một đêm, đã có thể xảy ra chuyện gì được đây? Phương Đông Dạ không kịp nghĩ nhiều, vội vàng gọi điện thoại cho mấy người bạn.

Phi, Triết, Vân - ba cái tên này giống như thông đồng với nhau vậy, cư nhiên điện thoại di động đều cùng tắt máy.

Người có tiền ư!

Có tiền thì như thế nào?

Bây giờ có tiền đấy, nhưng lại vẫn không biết làm cách nào để có thể tìm được người nhanh nhất. Đây chính là thói quen của người làm lãnh đạo, bản thân lúc này rất thực tế, ngược lại có chút họa vô đơn chí. Anh cũng không phải là không có cách nào, chỉ có điều, cảm thấy đó không phải là biện pháp nhanh nhất. Anh đương nhiên có thể đi thăm dò, nhưng là đến lúc tra ra được, có trời mới biết có bị chậm trễ không nữa.

Chết tiệt! Sớm biết như thế này, năm năm trước anh đã lập ra luôn một tổ chức tình báo rồi. Bây giờ nói điều này, cũng chỉ là lời thừa thãi. Phương Đông Dạ rất hiểu điều này, cho nên sau khi nghiêm túc tự hỏi một lúc, liền gọi điện cho Thạch Thiên Kình. 'Thạch Môn' nhất định có thể giúp mình dò la được tin tức.

"Giữa chúng ta đã hợp tác xong rồi, tại sao tôi phải giúp anh chứ?"

Thạch Thiên Kình nói cứ như không có chuyện gì xảy ra. Phương Đông Dạ cũng không tức giận khi thấy hắn vô tình, không nể tình mình. Bởi vì nếu là anh, hẳn anh cũng như vậy. Phương Đông Dạ cũng không dài dòng văn tự, nói thẳng luôn vấn đề:

"Điều kiện tùy ý anh."

Những lời vừa nói ra làm Thạch Thiên Kình nhếch miệng cười, nhưng đáp lại, lại càng vô tình hơn:

"Nhưng mà, hình như tôi cũng không có nhiều hứng thú lắm, chỉ có điều, tập đoàn 'Trụ' của anh cũng không tệ..."

"Cho anh."

Phương Đông Dạ nói không chút chần chờ, khiến Thạch Thiên Kình nở nụ cười:

"Xem ra bọn họ đối với anh thật đúng là rất quan trọng rồi. Chỉ có điều, anh chắc chắn là bọn họ đã bị bắt cóc? Ngộ nhỡ bọn họ chẳng qua là sáng sớm đi ra công viên dạo chơi, nhưng anh lại vì điều này mà đi đánh đổi cả tập đoàn 'Trụ' mình đã khổ tâm gây dựng, có đáng không?"

"Đó là chuyện của tôi."

Phương Đông Dạ lạnh lùng nói, Thạch Thiên Kình khó hiểu:

"Chỉ vì một người phụ nữ, anh thật đúng là khiến người khác không thể hiểu nổi."

Tuy nói là như vậy, nhưng lại không hề có ý giễu cợt, ngược lại trong giọng nói có chút mù mịt, chờ đợi. Đáng tiếc, lúc này Phương Đông Dạ cũng không có thời gian đàm luận với hắn về cái đề tài này, nói thẳng:

"Rốt cuộc anh có thể tra ra được hay không, không được thì thôi đi."

Điều anh không muốn nhất bây giờ chính là lãng phí thời gian.

Lần này Thạch Thiên Kình cũng không nói những lời vô nghĩa nữa, mà nói thẳng luôn:

"Anh đã khiến cho tập đoàn 'Tử Thần' bị sụp đổ."

Phương Đông Dạ cũng không hỏi hắn tại sao biết, mà nói:

"Có liên quan đến Nhạc Khải?"

Thạch Thiên Kình mỉm cười:

"Tôi đối với kinh doanh không có hứng thú, cho nên, miễn phí cho anh tin tức này. Hôm qua cấp dưới của tôi lúc đi làm nhiệm vụ ở quán bar 'Long Lanh', đã nhìn thấy Vô Ưu ở đấy, còn có Nhạc Khải nữa."

Bộp!

Phương Đông Dạ lập tức cúp luôn điện thoại. Mà đầu điện thoại bên kia, Thạch Thiên Kình vẫn đang cầm điện thoại, nhìn điện thoại đã tắt nói:

"Ai nha, đã cúp điện thoại rồi sao. Tôi còn chưa có nói hết nha, thật là..."

Nói xong, trên mặt dần hiện ra vẻ đùa cợt quái đản.

Phương Đông Dạ hoàn toàn không biết mình vừa bị Thạch Thiên Kình giở trò. Sau khi cúp điện thoại, liền gọi luôn cho Nhạc Khải.

...

"Alo, Nhạc Khải nghe đây."

Trong bệnh viện, một đám người sau khi giằng co cả đêm, vẫn không ai chịu rời đi, cuối cùng cả đám người đành ngồi vật vờ ngoài hành lang bệnh viện. Lúc điện thoại Nhạc Khải đổ chuông, anh liền hạ thấp giọng nói chuyện, chỉ sợ đánh thức Luky đang dựa vào mình ngủ. Hơn nữa, bởi vì đêm qua chỉ uống rượu, không uống nước, cổ họng có chút khô rát, nên giọng nói trở nên khô khốc, có chút khàn khàn.

Phương Đông Dạ nghe thấy giọng nói của Nhạc Khải, lạnh lùng hỏi:

"Vô Ưu, Bé Diễm, bà nội đều đang ở chỗ cậu?"

"Đúng vậy."

Trong lúc nhất thời Nhạc Khải không nhận ra được là ai, cho nên thành thật trả lời. Phương Đông Dạ sau khi nghe thấy câu trả lời, nghiêm túc nói:

"Nhạc Khải, tôi khuyên cậu không nên làm bậy, nếu không cậu sẽ phải hối hận đó. Còn nữa, làm cho tập đoàn 'Tử Thần' bị sụp đổ là ý của tôi, không liên quan gì đến Vô Ưu cả, cho nên, có chuyện gì cứ nhằm vào tôi, nếu như cậu dám làm tổn thương mấy người nhà Vô Ưu một tí ti thôi, tôi sẽ khiến cho cậu sống không bằng chết!"

Phương Đông Dạ nói ra những lời từ đáy lòng, mà Nhạc Khải lúc này cũng đã đoán được chủ nhân của giọng nói này là ai rồi. Hỏi như đã khẳng định:

"Phương Đông Dạ?"

Phương Đông Dạ còn lại là nói:

"Rốt cuộc cậu muốn như thế nào mới đồng ý thả bọn họ ra. Chỉ cần cậu nói ra, tôi sẽ liền đáp ứng!"

"Anh hãy tới bệnh viện 'Bạch cầu Nhị Ân', đến đây rồi hãy nói!"

Nhạc Khải sau khi nói xong, cúp luôn điện thoại. Phương Đông Dạ cũng không nhiều lời, liền chạy thẳng tới bệnh viện 'Bạch cầu Nhị Ân'...

"Anh, là Phương Đông Dạ đã giở trò khiến công ty chúng ta sụp đổ sao? Tại sao vậy?"

Không biết Luky đã tỉnh dậy từ bao giờ, hơn nữa còn nghe thấy nội dung cuộc điện thoại. Trước cái nhìn soi mói của Luky, Nhạc Khải theo phản xạ nhìn về phía Vô Ưu, ngoài ý muốn phát hiện ra Vô Ưu đang trợn to hai mắt nhìn mình. Không chỉ có thế, trong phong bệnh, ngoại trừ Nhạc Diễm đang ngủ cùng bà nội ra, tất cả mọi người đều đang nhìn về phía anh.

Mọi người đều đã tỉnh dậy từ lúc nghe thấy tiếng chuông điện thoại, chỉ là không để ý, đến tận lúc nghe nhắc tới tên của Phương Đông Dạ mới có chút tò mò. Cộng thêm câu hỏi chết người kia của Luky, muốn mọi người không nhìn anh càng khó, đặc biệt là Vô Ưu:

"Khải, điều Luky nói là sự thật sao?"

Vô Ưu thật sự không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Hai công ty bọn họ không phải là đang hợp tác với nhau sao? Tại sao Luky lại nói Phương Đông Dạ giở trò khiến công ty của họ bị sụp đổ? Trong khoảng thời gian này, ngày ngày cô đều ngồi làm việc cùng một phòng với Phương Đông Dạ, cũng có nghe thấy anh nhắc tới vấn đề này đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không chỉ có Vô Ưu không hiểu gì, mà ngay cả Nhạc Thiên Hàng, Hạ Mỹ Hà, Luky cũng đều không hiểu. Chỉ có điều, bây giờ đã bắt đầu hơi hơi hiểu ra rồi.

Nếu như Nhạc Khải không nghĩ ra, sẽ không trực tiếp nhìn thẳng về phía Vô Ưu như thế. Anh là một người thông minh, cộng với tình huống lần đầu gặp Vô Ưu, hơn nữa, căn cứ vào nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi, khẳng định Phương Đông Dạ giở trò làm sụp đổ tập đoàn 'Tử thần' là có liên quan đến Vô Ưu. Đó là điều chẳng cần suy nghĩ nhiều cũng biết.

"Sao có thể như thế được, Luky nghe nhầm rồi."

Nhạc Khải nhìn Vô Ưu cười xoa dịu. Anh nghĩ Phương Đông Dạ làm như vậy, chắc chắn là vì muốn báo thù thay Vô Ưu. Vô Ưu đơn thuần nếu đã không biết chuyện này, vậy thì anh cũng cần gì phải làm cô không được vui vẻ chứ. Hơn nữa, cũng là cha mẹ của anh có lỗi với Vô Ưu, cho nên, điều này coi như là báo ứng đi. Luky định phản bác lại, nhưng Nhạc Khải đã nhìn cô cảnh cáo.

Luky mặc dù không hiểu tại sao, nhưng cuối cùng vẫn phối hợp không hỏi gì nữa. Bởi vì, chưa bao giờ thấy Nhạc Khải nhìn cô nghiêm túc như vậy.

"Khải, cậu đừng có gạt tôi, cậu nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Phương Đông Dạ lại giở trò làm cho công ty các người sụp đổ? Giữa các người có ân oán gì sao?"

Vô Ưu dù có nghĩ như thế nào, cũng không thể ngờ được, người sếp tốt, người bạn tốt, người hàng xóm tốt trong mắt cô - là vì cô mà làm ra chuyện này.

Nhạc Khải nhìn điệu bộ nghiêm túc của Vô Ưu, biết giấu diếm cũng không được, cho nên, tránh nặng tìm nhẹ nói:

"Thương trường như chiến trường, chuyện trong thương trường, chị không hiểu được đâu!"

Câu giải thích của Nhạc Khải chẳng những không làm xóa tan nghi ngờ trong lòng Vô Ưu, ngược lại còn nói:

"Tôi cũng nghe mọi người nói thương trường như chiến trường, nhưng, hai công ty chúng ta không phải đang có quan hệ hợp tác sao? Nếu đã là hợp tác, làm cho công ty cậu sụp đổ, đối với chúng tôi cũng đâu có gì tốt?"

Vấn đề Vô Ưu đưa ra rất đơn giản, nhưng lại khiến Nhạc Khải không biết nói như thế nào để thuyết phục cô, cho nên trả lời qua loa:

"Việc đó, Vô Ưu, chị quá đơn giản, mà thương trường rất phức tạp, chị không hiểu được đâu."

"Mọi người đi xem bà nội đã tỉnh dậy chưa? Ta đi mua chút đồ ăn."

Hạ Mỹ Hà chẳng những không truy xét ầm ĩ, mà còn đứng ra kết thúc cuộc tranh luận này. Nhạc Thiên Hàng nhìn bà cảm kích, sau đó nói:

"Đúng vậy. Các ngươi vào xem bà nội thế nào đi. Chúng ta đi ra ngoài mua chút đồ ăn."

"Vâng."

Nhạc Khải nói xong, đỡ Luky đứng dậy, mà Vô Ưu từ trước đến giờ vẫn ngu ngơ, lại nhìn thấu bọn họ đang cố ý không muốn nói chuyện.

Nếu không muốn nói thì cô sẽ không hỏi nữa. Cô sẽ tự hỏi Phương Đông Dạ, để xem rốt cuộc anh ta đang làm cái trò quỷ gì. Ăn no, rảnh rỗi quá không có chuyện gì để làm, nên giở trò phá hủy công ty người ta sao. Nhìn anh bình thường đều túi bụi với đống công văn còn chưa xong, sao còn có thể có thời gian đi làm chuyện xấu như thế này chứ?

10h, Vô Ưu và mọi người vừa ăn sáng xong, thì Phương Đông Dạ tới bệnh viện.

Phương Đông Dạ sau khi đến nơi, nhìn thấy tình hình thực tế, mới biết mình đã phạm phải sai lầm chết người như thế nào. Anh cố ý nhờ Phi, Vân, Triết giúp, chính là không muốn để người khác phát hiện ra anh là người giở trò, nhưng bây giờ thì nực cười rồi, trong lúc hoảng hốt chính anh lại không hỏi mà tự khai sạch. Xem ra Nhạc Diễm con anh nói quả không sai. Đúng là cứ có chuyện liên quan đến Vô Ưu, anh liền trở nên mất lý trí, không còn tỉnh táo, để rồi trong lúc nhất thời xúc động, làm gì cũng sai bét!

"Bà nội, bà không có chuyện gì chứ? Cháu nghe nói bà nằm viện, cho nên qua đây thăm bà."

Phương Đông Dạ nói dối trắng trợn, nhưng cũng không người nào vạch trần anh. Bà lão sau khi nhìn thấy Phương Đông Dạ thì rất vui mừng, nói:

"Cháu cũng tới rồi sao. Lại đây, ngồi xuống nào."

Mặc dù Phương Đông Dạ và Vô Ưu bây giờ còn chưa kết hôn, hay có thể nói, Phương Đông Dạ muốn Vô Ưu đồng ý gả cho anh, không phải là việc một sớm một chiều có thể xong, nhưng, bà lão đã nhận định Phương Đông Dạ chính là cháu rể của bà rồi.

Luky vừa nhìn thấy Phương Đông Dạ liền trợn trừng hai mắt, bên trong chứa đựng đầy vẻ kinh diễm, nhưng cũng không suy nghĩ lung tung, mà dựa sát vào cánh tay Nhạc Khải hỏi:

"Anh, anh ta chính là cha của Bé Diễm sao? Thật đẹp trai a!"

Không sai, chính là nguyên nhân này, cho nên cô mới không dám suy nghĩ lung tung, nếu như bình thường mà gặp, khẳng định sẽ không như thế này rồi.

Người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc thì u mê. Câu nói của Luky vừa thốt ra, lúc này Nhạc Khải mới nhận ra một sự thật là, Nhạc Diễm và Phương Đông Dạ giống hệt nhau. Anh không nhịn được tự trách mình, sao lại có thể ngu ngốc như vậy hả. Rõ ràng đã thấy tên nhóc kia rất quen mắt, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ ra cậu bé giống Phương Đông Dạ. Xem ra anh thật đúng là không phải ngu bình thường rồi!

Phương Đông Dạ vừa ngồi được một lúc, thì bác sĩ tới truyền nước biển cho bà lão, mà bà lão cũng cần nghỉ ngơi, cho nên trong phòng chỉ có thể để một người ở lại.

"Con sẽ ở lại với bà bà. Tối qua mọi người đã không ngủ được rồi, về nhà tắm rửa thay đồ đi."

Lời Nhạc Diễm nói tuy là sự thật, nhưng cậu mới chỉ là một cậu nhóc, mọi người cũng không thể an tâm, nhưng, đó là lúc bình thường, còn bây giờ, tất cả mọi người đều có chuyện cần trao đổi, cho nên, thật sự rất muốn đi ra ngoài, đặc biệt là Vô Ưu. Cô không thể chờ được, muốn hỏi luôn Phương Đông Dạ, xem chuyện về 'Tử Thần' có phải thật sự anh là người giở trò sau lưng không!

Vì vậy, sau khi mọi người dặn dò lại vài câu, liền đi ra ngoài.

...

"Phương Đông Dạ, tôi có chuyện muốn nói với anh!"

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Vô Ưu đã nói luôn với Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ đương nhiên biết, điều gì phải tới sẽ tới, cho nên đi theo Vô Ưu tới một chỗ vắng.

"Là anh giở trò khiến tập đoàn 'Tử Thần' sụp đổ sao?"

Vô Ưu vừa dừng lại, trực tiếp đi thẳng vào luôn vấn đề, không hề quanh co, lòng vòng. Phương Đông Dạ quan sát Vô Ưu nghiêm túc đánh giá, vẻ mặt cô mặc dù tức giận, nhưng giọng nói rõ ràng có chút ngờ vực, không tự tin, cho nên, anh mạnh dạn mà suy đoán là Vô Ưu đang không chắc chắn. Anh thử dò xét hỏi:

"Ai nói với em như vậy?"

Phương Đông Dạ hỏi dò xét, Vô Ưu không suy nghĩ gì nói:

"Mặc dù chưa người nào nói như vậy, nhưng... , ai nha, dù sao thì, anh chỉ cần trả lời tôi, có phải là anh hay không là được rồi."

Vô Ưu cũng không biết phải giải thích như thế nào, nhưng rõ ràng không thể nói là bằng cảm giác mà hoài nghi anh được. Đối với biểu hiện đơn giản này của Vô Ưu, Phương Đông Dạ càng thêm khẳng định là Nhạc Khải chưa nói ra chuyện này với cô.

Mặc dù Phương Đông Dạ không hiểu vì sao Nhạc Khải phải làm như vậy, nhưng, anh lại biết, nếu như Vô Ưu biết được chuyện này, khẳng định hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Cho nên, vì không muốn bị Vô Ưu làm thịt, cũng không muốn để Vô Ưu chán ghét mình, anh chọn cách nói dối:

"Vô Ưu, chúng ta là bạn bè đã lâu, sao em có thể nghi ngờ tôi như thế được? Không cần nói đến chuyện này, chỉ cần nói đến chuyện làm việc cùng nhau, em là trợ lý đặc biệt của tôi, chuyện này có phải là tôi làm hay không, chẳng lẽ em lại không biết?"

Phương Đông Dạ nói dối vẻ mặt cũng không thay đổi, đã thế còn tỏ ra vẻ thất vọng, diễn xuất thật xúc động, kết quả là Vô Ưu ngốc nghếch đã bị lừa gạt. Chỉ có điều, cô vẫn nói giọng cảnh cáo anh:

"Nếu như không phải như thế thì tôi xin lỗi anh, nhưng tôi hy vọng không phải là anh đang nói dối tôi, nếu không sau này tôi sẽ không bao giờ thèm để ý đến anh nữa."

Lời đã nói ra, như bát nước đổ đi, nói thu hồi là có thể dễ dàng thu hồi được sao! Cho nên, Phương Đông Dạ cũng chỉ có làm lơ điều này, cười có chút lúng túng nói:

"Đương nhiên rồi, sao tôi có thể lừa em được chứ."

Nói xong lại cười gượng.

Không bình thường!

Vô Ưu mẫn cảm, chính là cảm thấy có điều không bình thường, mặc dù không biết là ở đâu, nhưng chỉ là có cảm giác không bình thường.

...

Sau khi Vô Ưu và Phương Đông Dạ trở lại, bốn người Nhạc Thiên Hàng, Hạ Mỹ Hà, Nhạc Khải và Luky vẫn đang ngồi ở ngoài hành lang, không ai có ý định rời đi, nên hai người bọn họ không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, không ai nói với với ai nói một câu nào. Cứ ngồi như vậy tới tận lúc hơn 11h.

"Các người nghỉ ngơi đi, tôi đi vào nhà vệ sinh."

Lúc này Nhạc Thiên Hàng mới lên tiếng, lúc đi, ra vẻ lơ đãng liếc mắt nhìn Phương Đông Dạ một cái. Phương Đông Dạ cũng nhìn ra ám hiệu này, cho nên nói:

"Tôi cũng phải đi vào nhà vệ sinh."

Nói xong, gật đầu một cái, vội vàng đuổi theo. Vô Ưu vốn đã mẫn cảm, cảm thấy bọn họ có chuyện gì đó đang giấu mình, bây giờ lại càng thêm nghi ngờ.

Vô Ưu vừa định đi theo sau xem có chuyện gì, Nhạc Khải tiếp theo đã nói:

"Tôi cũng đi vào nhà vệ sinh."

Được lắm! Một người đi toilet chẳng có chuyện gì. Hai người cùng đi, có thể nói là trùng hợp. Ba người người đàn ông đồng thời đi toilet, muốn người khác không nghi ngờ, thật sự là rất khó. Huống hồ vốn đã nghi ngờ bọn họ rồi, tình cảnh lúc này càng không phải là vô cùng kì dị sao?

Ba người đi rồi, Vô Ưu không ngồi yên được một giây nào, cho nên liếc nhìn về phía Hạ Mỹ Hà và Luky, nói:

"Ha ha, tôi cũng đi toilet." truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

Nói xong, không để hai người kia có cơ hội phản bác, liền chạy về phía những người vừa đi khuất. Len lén theo đuôi, lại không ngờ ba người bọn họ thật sự đi vào phòng vệ sinh nam.

Vô Ưu đi vào phòng vệ sinh nữ, muốn tìm kiếm xem có chỗ nào có thể nghe lén được không, nhưng lại phát hiện ra, bệnh viện này đúng là không phải một bệnh viện bình thường mà. Ngay cả toilet cũng xa hoa như vậy, được tách làm hai khu, khu rửa tay riêng, khu đại tiểu tiện riêng. Mà bên trong, trên

tường được ốp một lớp gạch men thật dầy, hiệu quả cách âm rõ ràng không thể chê được.

Chết tiệt! Vậy phải làm thế nào bây giờ hả?

Anh, anh, anh ơi, anh ơi...

Tiếng giày cao gót lanh lảnh truyền từ hành lang vào, Vô Ưu đang đứng ở cửa nên nghe thấy rõ ràng. Giọng nói này cô nhận ra, chính là của Hạ Mỹ Hà. Quả nhiên, ngay sau đó liền truyền đến tiếng nói của Luky:

"Mẹ. Chúng ta tới đây làm gì hả? Mẹ sợ Vô Ưu nghe thấy được gì sao?"

Hạ Mỹ Hà trả lời:

"Không biết nữa, cẩn thận một chút vẫn hơn..."

Được rồi! Bọn họ thật đúng là có chuyện gì giấu mà. Ngay lập tức không còn ai ở lại hành lang, toàn bộ đều đi hết tới toilet. Lúc Hạ Mỹ Hà và Luky chuẩn bị mở cửa nhà vệ sinh, Vô Ưu không biết trốn đi đâu, không kịp nghĩ ngợi, liền giựt một cánh cửa nhà xí bên cạnh, chạy vọt vào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Lại thêm một tình địch (1)

Cộp cộp cộp... cộp cộp cộp…

Tiếng giày cao gót vang lên lanh lảnh, sau khi đi vào nhà vệ sinh thì ngừng lại. Trong nhà vệ sinh, Hạ Mỹ Hà và Luky quan sát một lượt, nghi ngờ không biết Vô Ưu có đang ở bên trong hay không...

Vô Ưu muốn mở miệng nói cho bọn họ biết, cô đang ở trong này, để bọn họ yên tâm rời đi, nhưng lại không biết mở miệng nói như thế nào.

"Mẹ, nếu không mình gọi điện cho cha đi, để bọn họ cảnh giác một chút?"

Giọng nói của Luky không phải rất lớn, nhưng vì Vô Ưu ở sát cửa, nên nghe rõ ràng từng từ một. Không muốn để cho bọn họ rút dây động rừng, cô vội vàng nói:

"Luky, cô ở bên ngoài sao?"

Vô Ưu đang định gọi điện thoại thì nghe thấy giọng nói gần trong gang tấc của Vô Ưu, thiếu chút nữa cô đã làm rớt điện thoại trong tay rồi. Luky vội vàng trấn tĩnh hỏi:

"Vô Ưu, chúng tôi cũng đi vệ sinh, chị có chuyện gì không?"

Cố ý giải thích, càng chứng tỏ đang chột dạ. Dù sao Vô Ưu cũng đã biết từ sớm là có chuyện gì đó rồi.

Trong WC, Vô Ưu hết nhìn đông lại nhìn tây, khi nhìn thấy giấy vệ sinh thì hai mắt sáng lên, vội vàng nói:

"Chỗ của tôi hết giấy vệ sinh rồi, cô giúp tôi lấy ở buồng khác đi."

Nghe được câu nói này của Vô Ưu, Luky xem như mới có cảm giác yên tâm, nói:

"Được, không thành vấn đề."

Vô Ưu lợi dụng lúc Luky đi lấy giấy cho mình, liền đem toàn bộ giấy trong buồng vệ sinh ném vào thùng rác. Giống như che giấu tội chứng, còn rất cẩn thận buộc túi rác lại, cũng chẳng thèm nghĩ, chẳng có người nào rỗi hơi, nhàm chán đến mức lại đi lật thùng rác ra xem a! Xem ra đứa trẻ bình thường ít nói dối, đến lúc giở quẻ nói dối thì có vẻ như dễ chột dạ hơn rồi.

...

"Các người không phải là đi vệ sinh sao?"

Vô Ưu sau khi đi ra, vừa rửa tay, vừa hỏi Hạ Mỹ Hà và Luky đang đứng bất động đến kì lạ kia. Hai người lúc này mới lúng túng nói:

"Đúng vậy a, là tới đi vệ sinh."

Hai người liền mở cửa phòng WC đi vào.

Vô Ưu nhìn dáng vẻ của hai người, lần đầu tiên có cảm giác hưng phấn sau khi mình giở trò, cũng là lần đầu tiên biết được, thì ra người thông minh, có cảm giác thích thú như thế này khi thắng lợi. Cô không tắt vòi nước, mà đồng thời đi từ từ ra cửa, vừa đi, vừa nhìn vòi nước đang chảy xin lỗi thầm trong bụng: Thật xin lỗi đã lãng phí tài nguyên nước quý giá như vậy. Nhưng mà, tình thế cấp bách, xin lượng thứ. Sau này nhất định tôi sẽ tiết kiệm nước! Xin lỗi! Xin lỗi!!!

Vô Ưu vừa ra khỏi nhà vệ sinh, cố lấy dũng khí mở cánh cửa nhà vệ sinh nam lách vào. Bởi cô biết, bất cứ lúc nào Hạ Mỹ Hà và Luky cũng có thể đi ra. Nếu như không nhanh một chút, sẽ trở thành xôi hỏng bỏng không mất.

...

Phòng vệ sinh nam cũng không khác phòng vệ sinh nữ là mấy, cũng được chia làm hai khu. Vô Ưu sau khi cẩn thận lách vào, rất nhanh đứng dựa sát vào cánh cửa, để không ai phát hiện ra mình, sau đó lần theo cánh cửa, nhích dần, nhích dần vào bên trong. Quả nhiên, rất nhanh sau đó đã nghe thấy tiếng nói chuyện của bọn họ.

"Là ta có lỗi với Vô Ưu, cho nên chuyện này coi như bỏ qua đi."

Vô Ưu sau khi thấy những lời của Nhạc Thiên Hàng, bi ai mà ý thức được, trời ạ, sẽ không phải là đã kết thúc rồi đi? Cô có cảm giác hơi thất bại, cho nên ngồi chồm hỗm không nhúc nhích, hy vọng có thể nghe được cái gì đó có giá trị hơn.

Thật không phụ lòng người, rất nhanh đã truyền đến giọng nói của Nhạc Khải:

"Phương Đông Dạ, mặc dù anh khiến 'Tử Thần' sụp đổ, là vì trút giận, báo thù thay Vô Ưu. Nhưng tôi hy vọng, sau này nếu gặp phải những chuyện như thế này, anh có thể tỉnh táo một chút. Tôi rất hiểu Vô Ưu. Nếu như chị ấy biết được anh làm như thế, sẽ không vui nổi đâu. Còn nữa, tôi hy vọng anh có thể thẳng thắn kể hết những chuyện này cho chị ấy nghe, bằng không, nếu chị ấy biết được, tôi không nghĩ chị ấy sẽ tha thứ cho anh!"

"Tôi biết mình phải làm gì!"

Lời nói của Nhạc Khải như một đòn quất vào Vô Ưu, mà sau đó, câu trả lời của Phương Đông Dạ lại chẳng khác nào đã tự thừa nhận những điều Nhạc Khải nói là sự thật. Anh thật sự đã giở trò khiến tập đoàn 'Tử Thần' bị sụp đổ.

Quá đáng! Phương Đông Dạ quả thực là quá đáng!

Vô Ưu nghĩ đến những lời thề son sắt của Phương Đông Dạ vừa nói với mình, nào là không lừa gạt cô, vậy bây giờ là như thế nào hả? Quả thực không thể tha thứ cho anh ta được. Anh ta coi cô là ai chứ? Nghĩ ngốc nghếch nên tùy ý lừa gạt sao? Dám nghĩ như vậy? Vô Ưu thật sự muốn lao luôn ra, hỏi thẳng Phương Đông Dạ, nhưng còn chưa kịp lao ra, đã bất ngờ nghe thấy tiếng cửa phòng vệ sinh đột nhiên mở ra.

Trời ạ!

Mặt Vô Ưu lập tức đỏ bừng lên, liền quay ngoắt đầu lại, nhưng ngoài ý muốn nhìn thấy Thương Mộc Anh Dã.

Thương Mộc Anh Dã vốn là y hẹn đến đón Vô Ưu đi ăn, nhưng người cần tìm lại không thấy đâu, hắn đã tưởng rằng đây là ý trời, ông trời không ủng hộ cho việc hắn gặp Vô Ưu, cho nên định bụng sau khi đi vệ sinh sẽ rời đi. Lại không ngờ có thể gặp được cô ở một nơi 'đặc biệt' đến như thế này.

Sao cô lại có thể ở đây được chứ?

Thương Mộc Anh Dã còn chưa kịp suy xét, thì đã có luôn đáp án rồi. Phương Đông Dạ, Nhạc Thiên Hàng, Nhạc Khải vừa 'nói xong chuyện' thì cũng nghe thấy tiếng mở cửa, nên chuẩn bị rời đi. Lúc đi ra, tất cả đều đụng mặt nhau trong cách thức quỷ dị như thế này.

"Vô Ưu, sao em lại ở chỗ này vậy?"

Phương Đông Dạ kinh hãi kêu lên. Quả nhiên là làm sai nên có vẻ chột dạ. Vô Ưu quay đầu đi, không thèm nhìn anh lấy một cái, mà nhìn về phía Thương Mộc Anh Dã. Hành động này chứng tỏ, cô đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện của bọn họ, lúc này đang tức giận đi. Điều này làm cho Phương Đông Dạ càng bất an hơn, bởi vì, anh không biết Vô Ưu rốt cuộc đã nghe được những gì!

"Anh quản lí tôi sao? Anh là ai? Tôi quen anh sao?"

Giọng nói Vô Ưu rõ ràng mang theo sự phẫn nộ, khiến trong lòng Phương Đông Dạ chấn động. Suy nghĩ đi suy nghĩ lại về những điều Vô Ưu đã nói với anh: tôi hy vọng không phải là anh đang nói dối tôi, nêu không sau này tôi sẽ không bao giờ thèm để ý đến anh nữa.

Cô chẳng lẽ thật sự không thèm để ý đến anh nữa sao? Còn nữa, rốt cuộc cô đã nghe thấy những gì rồi? Cô đã biết chuyện Nhạc Diễm là con của anh rồi sao? Như vậy, có phải là cô sẽ mang con trai anh đi thật xa, để anh sẽ không bao giờ tìm ra được không? Càng nghĩ càng ra nhiều vấn đề, càng ra nhiều vấn đề càng thấy hoảng, càng hoảng càng suy diễn… Đầu anh xoay như chong chóng, khiến khuôn mặt tuấn mỹ của Phương Đông Dạ trở nên phức tạp đến dị thường. Mà cái chết người chính là, Vô Ưu cứ im lặng không nói một câu nào.

"Vô Ưu, chị..."

Nhạc Khải nhìn thấy tình cảnh này, muốn lên tiếng giảng hòa, nhưng lại cũng không biết phải mở lời như thế nào cho hợp lý. Một người phụ nữ xuất hiện ở trong phòng vệ sinh nam, sao có thể coi là chuyện bình thường được chứ? Đây đúng là một vấn đề nan giải.

Tình huống đột nhiên trở nên gượng gạo, trên mặt Thương Mộc Anh Dã lộ rõ nụ cười thú vị. Hắn đi tới trước mặt Vô Ưu nói:

"Vô Ưu, tôi tìm khắp bệnh viện mà không thấy cô. Thì ra là cô trốn trong phòng vệ sinh nam. Để làm gì a? Không phải là cô đã hối hận vì đã hẹn tôi đi ăn cơm đi?"

Giọng nói không sợ chết, nói luôn một tràng!

Những lời tưởng chừng như rất bình thường, nhưng lúc này, từ miệng Thương Mộc Anh Dã phát ra, lại đạt tới hiệu quả vượt mức!

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Người đàn ông này là ai?

Nhạc Khải và Phương Đông Dạ đều đồng loạt phát ra ánh mắt sắc bén bắn về phía Thương Mộc Anh Dã, dáng điệu như nhìn tình địch mà đánh giá. Nhạc Thiên Hàng nhìn màn này im lặng, nhưng khi ánh mắt chuyển về phía Nhạc Khải lại lộ ra vẻ đau đớn cùng hối hận. Nếu như người lớn bọn họ không tạo ra nghiệt, thì Nhạc Khải đã không yêu phải chị gái mình rồi. Báo ứng mà. Báo ứng.

Nhạc Thiên Hàng cúi đầu, lầm lũi đi ra ngoài. Nhạc Khải nhìn thấy bóng lưng già nua của cha, trong lòng chợt lóe lên niềm thương xót, khiến anh cũng ý thức được, chính mình đang làm gì. Anh bây giờ đã không còn quyền để ghen nữa rồi, bởi vì Vô Ưu chính là chị của anh.

Trong lòng gào thét phải nhẫn nại, đè xuống dục vọng mãnh liệt đang muốn phát ra, Nhạc Khải đau khổ cười một tiếng, sau đó rời đi.

...

Tam quốc đang ở thế tranh giành chia ba, ngay lập tức lại trở thành hai bên giằng co rồi!

"Ngươi là ai? "

Phương Đông Dạ nhìn cái người từ trên xuống dưới tràn đầy ngang ngược, khí phách - Thương Mộc Anh Dã hỏi. Trực giác mách bảo, đây là một người có lai lịch không nhỏ, bởi vì trên người hắn ta vô tình toát ra khí thế đầy người, mà một người bình thường không bao giờ có thể có được. Còn có ánh mắt ngỗ ngược, giống như lang sói kia, càng khiến người khác không dám coi thường.

"Thương Mộc Anh Dã!"

Thương Mộc Anh Dã cười ngang ngược nói. Phương Đông Dạ - hắn nhận ra. Bởi vì năm năm trước, khi hắn tới Đài Loan, mỗi tuần hắn đều thấy anh xuất hiện chương trình 'Đêm sắc khôn cùng'. Khi đó đã cảm thấy vô cùng thú vị, không phải bởi vì nội dung của chương trình, mà vì người đàn ông kia, làm như thế chắc chắn là có mục đích riêng của mình. Lần này hắn trở lại, chương trình kia lại biến mất một cách kì lạ, hơn nữa, còn biến mất hoàn toàn không còn dấu vết, ngay cả tin tức trên mạng cũng bị gỡ bỏ toàn bộ, càng làm cho hắn cảm thấy thú vị hơn.

Phương Đông Dạ!

Cư nhiên lại có thể đứng đối mặt với anh trong tình huống như thế này. Thật đúng là điều mà trước đây không thể tưởng tượng ra.

Vô Ưu chính là người Phương Đông Dạ đã bỏ công tìm kiếm?

Ngay từ đầu Thương Mộc Anh Dã đã nhận ra là Phương Đông Dạ đang tìm người. Bây giờ lại nhìn rõ, mục tiêu của anh chính là người phụ nữ ngốc nghếch trước mặt này. Trong mắt hắn, Vô Ưu và Phương Đông Dạ thật đúng là có một không hai, ngu ngốc, khù khờ giống hệt nhau!

...

"Anh Dã, chúng ta đi ăn cơm thôi!"

Im lặng một hồi lâu, Vô Ưu lúc này mới đi về phía Thương Mộc Anh Dã, sau đó thân mật khoác tay hắn nói. Cô làm như vậy không phải muốn làm cho Phương Đông Dạ ghen, mà chỉ đơn giản là vì đang giận anh, không muốn để ý đến anh mà thôi.

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu khoác cánh tay Thương Mộc Anh Dã, trong đôi mắt là lửa giận hừng hực, giống như muốn chặt đứt luôn cánh tay Thương Mộc Anh Dã vậy. So với ánh mắt hung ác, như muốn ăn thịt người của Phương Đông Dạ, thì Thương Mộc Anh Dã lại có vẻ ung dung hơn rất nhiều. Hắn ngẩng đầu, nở nụ cười nhìn Phương Đông Dạ gật đầu một cái, giống như tuyên thệ thắng lợi của mình, sau đó dẫn Vô Ưu rời đi.

Chết tiệt!

Phương Đông Dạ nhìn dáng vẻ khiêu khích của Thương Mộc Anh Dã, hận không thể đi tới đấm cho hắn hai phát, nhưng anh đã cố nhịn xuống. Bây giờ Vô Ưu đang tức giận a! Nếu lúc này anh còn ra tay đánh người, khẳng định tội càng tăng thêm một bậc! Sau này muốn cô tha thứ cho anh, càng khó hơn. Hơn nữa nói không chừng, cái tên kia lại lợi dụng cơ hội ỷ vào Vô Ưu, bắt cô phải chăm sóc hắn, như vậy, chẳng phải là sau này anh muốn hối hận

cũng không kịp nữa sao.

Phương Đông Dạ hết sức nghiêm trọng mà tưởng tượng ra rất nhiều vấn đề trầm trọng, cũng không thèm nghĩ lại, Vô Ưu trong mắt anh chính là bảo bối, nhưng trong mắt người khác thì cũng không nhất định sẽ là như vậy nha.

Không được!

Phương Đông Dạ nghĩ thế nào cũng thấy không an tâm. Cho rằng Vô Ưu chính là một món thiên ga mỹ vị, còn Thương Mộc Anh Dã kia, lại chính là một con cóc ghẻ. Anh vội vàng bước về phía phòng bệnh, bởi anh muốn đi tìm cứu binh!

...

"Cô buông tay ra được chưa?"

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Thương Mộc Anh Dã rất không nể mặt Vô Ưu nói. Cũng không nghĩ rằng, với một cô gái mà nói như vậy, sẽ khiến người ta không còn mặt mũi, xấu hổ, mà mất tự nhiên. Chỉ có điều, rất may, Vô Ưu không phải là người con gái như thế.

Cô nghe thấy Thương Mộc Anh Dã nói thế, vội vàng buông tay hắn ra, cười ngượng ngùng nói:

"Ha ha, không để ý rồi."

Cười xong, nhìn Thương Mộc Anh Dã hỏi:

"Anh muốn ăn cái gì? Tôi mời a! Nhưng mà, hình như tôi không còn nhiều tiền."

Vô Ưu vừa nói, vừa giở ví của mình ra xem. Nếu để người khác nhìn thấy, khẳng định sẽ cho rằng cô rất không có thành ý, nhưng mà trên thực tế, thật sự có thành ý, còn có cả tâm ý nữa.

Cô làm như vậy, hoàn toàn chỉ là hành động vô tâm, đơn giản chỉ là nhìn xem mình có bao nhiêu tiền, không có ý gì khác.

Thương Mộc Anh Dã thấy Vô Ưu giở ví ra xem, cũng không nói gì, xoay người bước nhanh về phía 'Khách sạn Quốc tế Khải Hoàn bên kia bệnh viện. Vô Ưu không thể làm gì khác hơn là chạy đuổi theo sau...

"Oa, sẽ rất đắt đi!" đọc chương mới nhất tại DocTruyen . o. r .g

Vô Ưu nắm chặt chiếc ví tiền lẻ trong tay, bộ dáng có vẻ sợ sệt.

Thương Mộc Anh Dã nhìn Vô Ưu như vậy, cứ tưởng rằng mình sẽ cảm thấy rất khinh bỉ, không nghĩ tới, tâm trạng cư nhiên lại vô cùng tốt. Phản ứng kỳ quái này, khiến hắn cảm thấy rất thú vị, cho nên liền cầm cổ tay Vô Ưu kéo vào.

"Chào mừng quý khách. Xin mời hai vị vào trong. Xin hỏi, có thể giúp gì được cho hai vị ạ?"

Vừa bước vào cửa, một cô tiếp tân cao ít nhất cũng phải 1m75 đã cúi đầu cười hỏi.

Oa! Thật xinh đẹp a! Dáng người này, khuôn mặt này, cả phong thái nữa, không đi thi hoa hậu thì thật là lãng phí a. Vô Ưu giống như sắc lang, ánh mắt lóe sáng, nhìn người ta chằm chằm từ trên xuống dưới.

Ánh mắt Vô Ưu tỏ rõ sự ngưỡng mộ, yêu thích, ca ngợi, khiến cô tiếp tân lộ ra nụ cười chân thành. Làm việc ở đây lâu như vậy, nụ cười lúc nào cũng phải thường trực trên môi, nhưng, đó đều chỉ là những cái mỉm cười mang tính chất công việc, còn hôm nay, dáng vẻ đơn thuần của Vô Ưu, đối với cô lễ tân, dù đó cũng vẫn chỉ là một người xa lạ thôi, nhưng lại lộ ra một nụ cười chân thành.

Thương Mộc Anh Dã nhìn thấy hết màn này, lại một lần nữa cảm thấy không thể tin được. Người phụ nữ ngốc nghếch này, thật sự rất dễ chiếm được cảm tình của người khác. Hắn vốn là đang cảm thấy kỳ quái, tại sao một người đàn ông ưu tú như Nhạc Khải, còn có Phương Đông Dạ 'long phượng' kia, sao lại có thể đều thích người phụ nữ ngốc nghếch này. Bây giờ có vẻ như hắn đã hiểu đôi chút rồi.

Cô rất đơn thuần, thiện lương, không giả tạo. Đây chính là một người đơn thuần, thuộc tầng lớp bình dân. Mà ở trong thương trường, những người trong giới giàu có, quý tộc, ai cũng sẽ phải bắt buộc đeo cho mình một chiếc mặt nạ khéo léo mới có thể tồn tại được. Đơn thuần - không thể nghi ngờ, chính là một loại ước vọng xa vời, không thể với tới.

"Chọn giúp chúng tôi một chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Chuẩn bị món ăn cao cấp nhất cho hai người. 20 phút nữa chúng tôi sẽ xuống."

Thương Mộc Anh Dã nói xong, kéo Vô Ưu đi lên lầu. Cô tiếp tân lúc này mới biết, thì ra bọn họ là khách đến ăn, cho nên vội vàng gật đầu nói:

"Dạ được. Sẽ lập tức chuẩn bị cho hai vị!"

"Còn nữa, gọi người mang đến cho tôi mấy bộ y phục, đưa lên phòng 3105."

3105!

Phòng cao cấp nhất!

Trong lòng cô tiếp tân không nhịn được kinh hãi hô lên, rất chuyên nghiệp vội vàng nói:

"Được ạ. Sẽ lập tức gọi ngay!"

Món ăn cao cấp nhất!

Vô Ưu đối với những thứ khác đã mất hoàn toàn cảm giác, bởi vì, từ lúc cô nghe thấy mấy từ kia, thì đã bị chấn động đến ngớ ngẩn rồi. Ô ô, món ăn cao cấp nhất, đến một nơi như thế này, lại còn ăn món ăn cao cấp nhất. E rằng có bán cô đi, thì cũng không đủ trả nổi một phần?

Không biết ăn xong một bữa cơm vương giả ở đây, kết quả sẽ trở thành dạng gì đây? Bị giữ lại rửa bát đĩa? Hay là giống như trong TV bị đánh cho một trận? Cô là con gái, chắc là không có khả năng này rồi. Nhưng mà, nếu không bị đánh thì sẽ như thế nào hả? Coi như là bị xui xẻo? Chắc chắn không thể có chuyện tốt như thế được, vậy, chẳng lẽ sẽ bị đưa đến đồn cảnh sát sao?

"Này, đi đâu đây hả?"

Vô Ưu xót xa, không ngừng suy nghĩ, tưởng tượng ra đủ thứ, đến tận lúc bị Thương Mộc Anh Dã kéo vào thang máy, mới phát hiện ra tình huống có chút không bình thường.

Thương Mộc Anh Dã nhìn Vô Ưu ngơ ngác, không hiểu gì, khóe miệng mỉm cười nói:

"Vào phòng tôi!"

Phòng?!

Hai chữ này nghe đã thấy mập mờ rồi, cộng thêm nụ cười kỳ quái trên mặt Thương Mộc Anh Dã, khiến Vô Ưu không nhịn được, lùi về sau hai bước, ra vẻ phòng bị hỏi:

"Anh, anh muốn làm gì hả?"

Thương Mộc Anh Dã nhìn bộ dáng phòng bị của Vô Ưu lúc này, cười nói:

"Cô cho rằng tôi muốn làm cái gì hả?"

Vừa nói, vừa áp sát lại gần người cô.

"Ah!!!"

Lúc tưởng như sắp chạm phải, Vô Ưu thét to lên. Thấy mình bị Vô Ưu coi như là sắc lang, Thương Mộc Anh Dã phá lên cười:

"Ha ha ha ha ha ha ha..."

Loại cảm giác trêu chọc người khác, giống như khi còn ở nhà trẻ vậy, cảm giác thật tốt vô cùng.

Vô Ưu nghe thấy tiếng cười của Thương Mộc Anh Dã thì mới dừng lại tiếng la hét đến chói tai kia. Sau đó ngẩng đầu hoài nghi nhìn hắn, thấy vẻ mặt hưng phấn của hắn, mới bừng tỉnh nói:

"Ah, anh giỡn tôi."

Nói xong, chẳng những không bị 'thẹn quá hóa giận' mà đánh Thương Mộc Anh Dã, ngược lại cũng cười vui vẻ.

Thương Mộc Anh Dã nhìn cô khó hiểu hỏi:

"Cô cười cái gì?"

Phản ứng kỳ quái này, rất khó mà lý giải được. Người bình thường không phải khi gặp tình huống này đều sẽ ầm ĩ lên sao?

Vô Ưu còn lại nói:

"Bộ dáng của tôi vừa nãy thật là buồn cười đi. Ha ha, nghĩ một chút thôi cũng biết là anh giỡn tôi rồi, tôi thật đúng là ngốc mà."

"Oh? Tại sao lại cho là như vậy?"

Thương Mộc Anh Dã nhìn Vô Ưu hỏi, cảm thấy rất hứng thú đối với cách suy nghĩ của cô. Bởi vì, hắn cũng không cho rằng, mình nhìn ngoài giống người tốt. Ngược lại, hắn chính là bang chủ của bang 'Thương Hoàng' - người mà mỗi người Nhật Bản đều cảm thấy là người đáng sợ nhất từ trước đến giờ.

Đối mặt với vấn đề Thương Mộc Anh Dã đưa ra, Vô Ưu trả lời hiển nhiên:

"Anh nghĩ a. Trong tình huống không quen biết nhau, nhưng anh lại ra tay cứu bà nội tôi. Một người như thế, sao có thể là người xấu được đây. Không phải sao?"

Vô Ưu nói xong, tự tin nhìn Thương Mộc Anh Dã cười. Mà Thương Mộc Anh Dã chỉ nhún nhún vai, miễn cho ý kiến.

Lần đầu tiên có người nói hắn như vậy. Thương Mộc Anh Dã có cảm giác vô cùng kỳ quái! Chỉ có điều, không có khó chịu như trong tưởng tượng!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 73: Lại thêm một tình địch (2)

"Wow wow wow…"

Thương Mộc Anh Dã vừa mở cửa phòng ra, Vô Ưu nhìn vào bên trong, đã phát ra âm thanh kinh ngạc. Thương Mộc Anh Dã chứng kiến vẻ mặt khuếch đại của cô, có một loại cảm giác thỏa mãn vô cùng, không hề nghĩ ngợi nói:

"Cô thích sao?"

Vô Ưu gật đầu thật mạnh nói:

"Thích! Thật đẹp a. Người thiết kế phòng này, khẳng định là rất rất giỏi a. Nói không chừng, cung điện Louvre là do hắn thiết kế nha."

(Cung điện Louvre (tiếng Pháp: Palais du Louvre) là một cung điện cũ của hoàng gia Pháp nằm ở bờ phải sông Seine thuộc trung tâm thành phố Paris từ Nhà thờ Saint-Germain-l'Auxerrois đến vườn Tuileries. Ngày nay phần lớn diện tích cung điện được sử dụng cho bảo tàng Louvre, một trong những bảo tàng lớn nhất thế giới).

Vô Ưu vừa nhìn đánh giá, vừa phát biểu suy nghĩ của mình. Thương Mộc Anh Dã ngồi trên ghế salon, vắt chéo đôi chân thon dài, lưng dựa vào ghế salon hỏi:

"Cung điện Louvre? Là ý gì?"

Đôi mắt đang nhìn thăm dò của Vô Ưu dừng lại, nhìn về phía Thương Mộc Anh Dã, ánh mắt giống như đang nói: Ngươi thật ngu ngốc! Cái này cũng không biết!

Ánh mắt Vô Ưu làm cho Thương Mộc Anh Dã phải nhíu mày. Hắn mặc dù không phải là một bậc vua chúa chuyên chính độc nhất vô nhị, nhưng lại hiếm có người nhìn hắn bằng loại ánh mắt như thế này, càng huống chi lại là người ngốc nghếch như Vô Ưu, cho nên, hắn có một loại cảm giác bị khinh thường vô cùng. Vô Ưu nhìn ánh mắt u ám hắn của Thương Mộc Anh Dã, biết hắn tức giận, trong lòng không nhịn được rủa thầm: đồ nhỏ mọn, nhưng lại cười hì hì lấy lòng nói:

"Ai da, ý là thế này a. Thiết kế ở đây tráng lệ như cung điện Louvre vậy."

"Cô đến cung điện Louvre rồi sao?"

Thương Mộc Anh Dã nhìn nụ cười nịnh nọt của Vô Ưu, bực tức trong lòng liền tiêu tan hết. Vô Ưu nghe thấy câu hỏi của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhăn lại, hơi mất kiên nhẫn nói:

"Ai da, đây chỉ là một loại ví dụ thôi."

Trong lòng có cảm giác Thương Mộc Anh Dã thật sự là quá nghiêm túc đi, một chút hài hước cũng không có.

Nói nửa câu cũng không thừa!

Giọng nói ứng phó của Vô Ưu, cùng với bộ dáng không muốn nói chuyện của cô, làm cho Thương Mộc Anh Dã cảm thấy có chút khó chịu, trực giác cho rằng, Vô Ưu không có hứng nói chuyện với hắn.

Kính cong… kính cong… kính cong…

Lúc này, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, Thương Mộc Anh Dã đứng dậy, đi ra mở cửa.

"Chào ngài Thương Mộc, tôi là Triệu Hải Nhiên - quản lý bộ phận thời trang. Theo sự căn dặn của ngài, đã mang quần áo lên cho ngài chọn."

Một người phụ nữ dáng người cao ráo, bưng theo một cái khay, trên người mặc một bộ vest, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, tinh tế, lễ độ nói. Người này thoạt nhìn đã biết rất khôn khéo rồi. Thương Mộc Anh Dã gật đầu nói:

"Vào đi."

Vô Ưu thấy có một người phụ nữ đi vào, theo sau còn có một cô gái đẩy theo một cái giá, nhìn giống như nhân viên bán hàng, thì tưởng là bạn của Thương Mộc Anh Dã nên đi tới cạnh hắn, khều khều tay hắn hỏi:

"Này, anh có khách hả, có cần tôi tránh đi không?"

Vừa nói, vừa nhìn hai người cười gượng.

Thương Mộc Anh Dã nhếch mép nói:

"Bọn họ không là khách của tôi. Là tôi bảo người ta mang y phục tới. Cô xem thích bộ nào!"

Hắn vừa nói xong, quản lý bộ phận thời trang Triệu Hải Nhiên liền lấy tay ra hiệu cho cô nhân viên bán hàng kéo tấm phủ trên giá ra, ngay tức khắc, một loạt y phục hiện ra trước mắt.

"Tiểu thư, đây đều là những mẫu mới nhất trên thế giới, hy vọng cô sẽ thích."

Quản lý bộ phận thời trang sau khi nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Vô Ưu, thì hiểu thành Vô Ưu đang rung động đến kinh diễm, cho nên vẻ mặt đầy hoan hỉ.

Vô Ưu vội vàng kéo kéo cánh tay Thương Mộc Anh Dã, muốn hắn cúi thấp đầu xuống để nói chuyện. Thương Mộc Anh Dã cảm thấy như vậy rất không lịch sự, nên hơi lảng tránh, giả vờ lờ đi. Nhưng vẫn tránh không được, sợ Vô Ưu kéo cho quần áo của mình nhăn nhúm, nên cuối cùng đành cúi đầu nhìn xuống đất hỏi:

"Gì vậy hả?"

Đối với sự khó chịu của Thương Mộc Anh Dã, Vô Ưu cũng chẳng thèm quan tâm, mà đem nghi vấn trong lòng nói ra:

"Này, không phải là đi ăn sao? Sao lại biến thành mua quần áo hả?"

Vô Ưu liếc nhìn hai người đang đứng im lặng, không nhúc nhích, chờ bọn cô 'bàn bạc', ghé sát vào tai Thương Mộc Anh Dã nói:

"Còn nữa, những thứ này nhìn có vẻ rất đắt nha. Tôi không có đủ tiền đâu."

Đắt đắt đắt! Tiền tiền tiền!

Thương Mộc Anh Dã thấy Vô Ưu suốt ngày lải nhải về vấn đề nực cười này, mà chính mình lại là người phải nghe, có cảm giác không quen, giống như một tên ngốc vậy.

"Đẩy y phục lại đây."

Thương Mộc Anh Dã không để ý tới những điều Vô Ưu vừa nói, nói với người quản lý.

"Tiểu thư, cô xem thích bộ nào lấy xuống mặc thử nha."

Vô Ưu nhìn Thương Mộc Anh Dã đã quay lại ghế salon ngồi, ra vẻ ông lớn, thì không thể làm gì khác hơn đành phải chọn y phục một cách rất không cam lòng. Chuyện đã tới nước này đành chọn bừa một bộ vậy, nhưng vừa nhìn thấy giá gắn trên bộ đầu tiên, tay cô đã bắt đầu run kịch liệt. Không thể nói là cô không có tiền đồ a. Cô chưa thét toáng lên là đã nể mặt người khác lắm rồi.

3.200.000

Một, mười, trăm, ngàn, vạn, mười vạn, trăm vạn! Ba trăm hai mươi vạn a!!!!! Cô không thét đến chói tai thật sự đã là vô cùng nể mặt rồi.

Vô Ưu bày ra bộ mặt đau khổ, nhìn về phía tên đầu sỏ Thương Mộc Anh Dã, mà Thương Mộc Anh Dã còn lại là đang ngồi xem tạp chí, giống như không biết giờ phút này cô đang chịu dày vò vậy.

Vô Ưu khẽ cắn môi, lại nhìn về phía người khác. Người quản lý rất tâm lý, không giới thiệu quá nhiều về trang phục, bởi vì bằng kinh nghiệm với vô số khách hàng, cô ta biết, nếu lúc này mình giới thiệu nhiều, chẳng những không bán được đồ, mà ngược lại, còn mất hẳn khách hàng, cho nên lịch sự đứng qua một bên, chờ Vô Ưu 'từ từ chọn'.

Bởi vì giá của bộ đầu tiên đã khiến Vô Ưu phải chấn động mạnh, nên cô phải cố lấy hết toàn bộ dũng khí của mình, mới có can đảm xem tiếp. Sau đó, giống như bị kích động, bước nhanh về phía Thương Mộc Anh Dã, ngồi xuống bên cạnh hắn nói:

"Tôi đến mời anh ăn cơm, chứ không phải đến mua quần áo. Tôi không muốn mua quần áo! Tôi có quần áo rồi a. Tại sao phải mua một bộ có giá chết người như vậy hả? Tôi không mua."

"Cô nói cái gì hả!"

Thương Mộc Anh Dã nghe thấy Vô Ưu nói thế, liền buông tạp chí xuống, ánh mắt sắc bén nhìn cô. Lần này Vô Ưu ngẩng đầu ưỡn ngực, dũng cảm nhìn hắn nói:

"Tôi nói tôi không muốn mua thứ quần áo có giá chết người kia!"

Nói xong, không chút sợ hãi nhìn Thương Mộc Anh Dã, giống như sẵn sàng bị Thương Mộc Anh Dã trọn trừng cũng không đi nhìn giá của đống đồ kia.

Nhìn giá của đống đồ kia, so với Thương Mộc Anh Dã càng kinh khủng hơn, đây chính là cảm giác của Vô Ưu!

"Tôi không để cho phụ nữ trả tiền!"

Thương Mộc Anh Dã biết Vô Ưu nghèo rớt mồng tơi, nên chọn cách nói thẳng vào trọng điểm. Mặc dù phụ nữ của hắn không nhiều, nhưng hắn cũng đã cự tuyệt không ít người. Mà những người phụ nữ hắn biết, thì không có một ai là không thích những thứ đồ sang trọng, cho nên hắn cho rằng, sở dĩ Vô Ưu gạt đi, là bởi vì cô không có tiền.

Vô Ưu nghe Thương Mộc Anh Dã nói thế, khó chịu nói:

"Ai trả tiền cũng thế thôi, vấn đề không phải ở đó!"

"Vậy là cái gì?"

Thương Mộc Anh Dã hít sâu một hơi, trông rõ ràng đang rất tức giận, nhưng lại giống như có chút kích động, một bộ nguyện ý nghe cô nói.

Vô Ưu mặc dù ngốc, nhưng cô lại là người mẫn cảm hơn bất kỳ ai. Nhìn ánh mắt khiêu khích của Thương Mộc Anh Dã, trong lòng khó chịu vô cùng, cô nhìn hắn nghiêm túc nói:

"Tôi mời anh ăn cơm, mục đích là thật lòng cảm ơn anh. Tôi cho rằng, chỉ cần có tấm lòng, dùng sự chân thành gấp bội lần của tôi, thì bất luận là ăn cái gì cũng được, chứ không phải vì những thứ bên ngoài tác động, mà bị lu mờ đi tấm lòng chân thành của tôi!"

"Không nghĩ ra là cô cũng có thể nói được những lời này!"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, giằng co một lúc, Thương Mộc Anh Dã mới buông ra một câu như vậy. Vô Ưu thấy hắn nói giễu cợt như vậy, cũng nhận ra mình đã hơi kích động, cho nên ngượng ngùng nói:

"Dù sao đi nữa, tôi cũng không mua những bộ đồ này là được rồi."

"Phải mua, bởi vì tôi không thích ngồi ăn cơm cùng với một người trông dơ bẩn giống như một kẻ hành khất vậy. Nhìn thấy đã không còn muốn ăn rồi."

Thương Mộc Anh Dã vừa nói xong, Vô Ưu theo phản xạ liền hô lên:

"Ai dơ bẩn..."

Chưa nói hết câu, đã nhìn thấy cái cười nhạt nhẽo của Thương Mộc Anh Dã, giống như đang nói: chính là cô đấy! Vô Ưu cúi đầu xuống nhìn lại mình, cũng nhận ra mặc dù mình không đến nỗi khoa trương giống như hắn nói, nhưng đích thực là cũng rất bẩn a.

Vô Ưu cố ý đem đầu quay đi hướng khác, không nhìn Thương Mộc Anh Dã, nói:

"Coi như là tôi hơi bẩn đi, nhưng cũng không nhất định phải mua những bộ quần áo đắt tiền như thế a!"

"Tôi đói rồi! Cô nhất định phải vì cái chuyện nhỏ còn này mà làm mất thời gian thêm sao?"

Thương Mộc Anh Dã nhìn Vô Ưu có chút mất kiên nhẫn nói, giống như cô là một người phiền toái vậy. Vô Ưu thở dài, nói:

"Được rồi, được rồi. Tôi sẽ mua một bộ. Anh trả tiền cho tôi, hôm khác tôi sẽ trả lại anh."

Vô Ưu nói xong, đứng lên đi về phía người quản lý bộ phận thời trang nói:

"Xin chào, phiền cô lấy cho tôi một bộ rẻ tiền nhất."

Quản lý bộ phận thời trang nghe xong, không nhịn được mở to hai mắt nhìn Vô Ưu. Cô ấy vừa nói cô là: lấy cho cô ấy một bộ rẻ tiền nhất sao! Nếu như thật sự muốn lấy bộ rẻ tiền nhất, sẽ phải ám chỉ gián tiếp, giọng nói sẽ rất nhỏ, vẻ mặt sẽ phải hơi ngượng ngùng chứ. Cô ta thật sự rất hiếm khi nhìn thấy người như Vô Ưu, mua bộ đồ rẻ nhất, còn nói dõng dạc, rõ ràng đến như vậy.

"Được. Chắc là bộ này rồi. Bộ này giá chỉ một trăm vạn thôi."

Cô quản lý Triệu Hải Nhiên đưa cho Vô Ưu một bộ váy màu đỏ nói. Vô Ưu sau khi nhìn một chút, nghĩ nghĩ, nó không phải chỉ là một chiếc váy bình thường thôi sao? Sao lại đắt như thế chứ. Hai mắt đảo qua đảo lại, sau một hồi đấu tranh tư tưởng nói:

"Giảm thêm chút đi, tám mươi vạn nha. Tôi xin cô đó."

Giảm giá!

Triệu Hải Nhiên sững sờ, sau đó mỉm cười nói:

"Nếu như tiểu thư thích, giảm giá cho cô cũng được!"

Khách hàng là Thượng Đế! Yêu cầu của khách sạn là phải phục tùng khách hàng 100%, nhất là đối với khách hàng ở phòng hạng nhất, thì càng phải tuyệt đối tôn sùng theo chỉ thị. Dĩ nhiên, tất cả những 'đặc quyền' này đều đã được tính vào giá hết rồi, chỉ có điều, trước đó bọn họ đều chưa lường qua vấn đề này - khách hàng ở phòng hạng nhất yêu cầu giảm giá! Phải làm sao đây? Vấn đề này cô ta chưa được huấn luyện nha.

Ở phòng hạng nhất một ngày cũng đã mất đến vài ngàn vạn rồi, bây giờ chỉ giảm một khoản nhỏ hai trăm vạn, hẳn là cô ta có thể tự quyết định được. Triệu Hải Nhiên suy nghĩ vì đại cục, đồng ý với yêu cầu của Vô Ưu. Thương Mộc Anh Dã còn lại đang nhăn tít mặt lên. Cả đời hắn chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này. Chỉ vì hai trăm vạn, lại còn có thể nói ra câu "Tôi xin cô" nữa chứ. Chẳng lẽ mặt mũi của cô, không đáng giá bằng số tiền đó sao?

"Để hết quần áo ở đó, đi ra ngoài đi. Còn nữa, một lát nữa mang lên đây cho cô ấy mấy bộ nội y, cả giầy nữa."

Thương Mộc Anh Dã thật sự không thể nhìn được nữa rồi, cho lên phất tay ra lệnh cho hai người kia đi ra. Quản lý bộ phận thời trang Triệu Hải Nhiên nghe hắn nói như thế, trên mặt xuất hiện nụ cười thật tươi. Sở dĩ mỗi lần cô ta đều chọn lên phòng hạng nhất, đều vì giờ khắc này. Cô ta vốn tưởng rằng lần này mình đã tính sai, lại không ngờ đến phút cuối cùng, cục diện đã thay đổi.

"Này, đừng đi mà. Này này này..."

Vô Ưu nhìn bọn họ đi thật, vội vàng gọi lại. Mà cô quản lý bộ phận thời trang, cùng cô nhân viên bán hàng, ngược lại càng chạy nhanh hơn. Bây giờ mà không đi thì đợi đến khi nào chứ? Chỉ có đồ ngốc mới ở lại, không đi nha.

...

Được rồi, người đã đi hết, trong phòng giờ chỉ còn lại Thương Mộc Anh Dã và Vô Ưu. Vô Ưu lúc này như người phụ nữ chanh chua, chống tay vào nạnh, đứng trước mặt Thương Mộc Anh Dã đang ngồi nhàn nhã trên ghế salon, từ trên cao nhìn xuống la ầm lên:

"Này, bộ anh không biết anh vừa làm cái gì hả?"

"Biết a?"

Thương Mộc Anh Dã ngẩng đầu nhìn Vô Ưu nói. Vô Ưu nhìn sắc mặt không hề biến sắc của Thương Mộc Anh Dã, khó chịu hét lên:

"Biết? Anh biết cái gì hả? Anh chính là một tên phá hoại! Chính là một tên hoang phí! Nhất định trời sẽ không tha cho anh! ..."

Vô Ưu càng nói càng kích động, Thương Mộc Anh Dã nghe xong còn cảm thấy sảng khoái, cười nói:

"Này, tiền là để tiêu! Tôi tiêu tiền của mình, tôi không cảm thấy đó là tội ác tày trời nha!"

Cũng đúng a!

Vô Ưu nghe xong câu này cũng cảm thấy có đạo lý. Kiếm nhiều tiêu nhiều, cũng chẳng có gì sai cả. Nhưng mà, nhưng mà, Vô Ưu nhìn đống quần áo, vẫn có cảm giác không thể chấp nhận được, tiếp tục giáo huấn:

"Tiết kiệm là một đức tính đáng quý. Coi như là anh có tiền đi nữa, cũng có thể dùng tiền vào những việc làm thiết thực hơn. Nếu như anh đem số tiền mua quần áo này, quyên góp giúp đỡ cho những đứa trẻ không có điều kiện đến trường, thì anh có biết, anh đã tạo ra phúc cho bao nhiêu người không? Nói không chừng, sẽ bồi dưỡng cho đất nước được một đội ngũ nhân tài đó. Anh làm như thế cũng được coi cống hiến vì đất nước nha. Còn nữa..."

"Dừng ngay!"

Thương Mộc Anh Dã thật sự không thể nghe được thêm từ nào nữa, không phải bởi vì lời cô nói làm cho hắn nghe đến phát ớn, mà ngược lại, hắn có cảm giác rất buồn cười. Hắn sợ nếu như cô còn nói thêm nữa, hắn sẽ không nhịn được mà phá ra cười.

Vô Ưu nhìn Thương Mộc Anh Dã, muốn xem hắn sau khi nghe mình nói xong, bây giờ có cảm giác như thế nào, liệu có phải đang cảm thấy hổ thẹn, hối lỗi không, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của cô. Thương Mộc Anh Dã nhìn cô, cười cao ngạo nói:

"Tôi không phải là nhà từ thiện, cũng không cho đó là những chuyện tôi cần phải làm. Còn nữa, nếu như cô thật sự có nhã ý muốn mời tôi ăn cơm, thì xin

cô nhanh nhanh một chút, nếu không thì, tôi đi đây."

Ngu muội không chịu hiểu!

Lúc này Vô Ưu chính là có loại cảm giác này! Thương Mộc Anh Dã còn lại ra vẻ, tôi thế đó, cô làm gì được tôi nào!

"Hừ!"

Vô Ưu nổi giận đùng đùng, xoay người đi tới kéo cánh cửa một căn phòng ra. Cửa vừa mở, nhìn thấy là phòng sách, cô vội vàng đóng lại, mở một cánh cửa phòng khác, giật mình phát hiện ra đó là phòng tập thể hình, cô sờ sờ mũi, tiếp tục 'thám thính'. Chính là không muốn nhờ Thương Mộc Anh Dã giúp đỡ a. Thương Mộc Anh Dã cũng không lên tiếng chỉ bảo, mà ngồi xem kịch vui, xem cảnh Vô Ưu đi tìm phòng thay đồ.

Chờ mong! Thất vọng! Tin tưởng chắc chắc! Lại sai lầm! Cố lấy dũng khí! Hít thở sâu...

Biểu tình trên mặt Vô Ưu vô cùng phong phú, lại có chút khoa trương, làm cho tâm trạng Thương Mộc Anh Dã vui vẻ khác thường. Không thể hiểu nổi, tại sao một người có thể có nhiều vẻ mặt như vậy đây.

"Ha ha, rốt cuộc ta cũng tìm được rồi!"

Đột nhiên truyền đến tiếng la lên vui sướng của Vô Ưu. Thương Mộc Anh Dã nghe thấy giọng nói hưng phấn của cô, trên mặt xuất hiện nụ cười, sau đó nói:

"Phòng tắm ở ngay cạnh đó. Cô tắm qua một chút rồi hãy thay đồ."

Vô Ưu vốn cũng chẳng thèm để ý tới lời nói của Thương Mộc Anh Dã, nhưng sau khi ngửi người mình một lúc, lại nhìn nhìn bộ y phục xinh đẹp trong lòng, liền quyết định nghe theo lời hắn. Đồ đắt tiền như vậy, nếu không tắm mặc vào thật lãng phí. Cho nên, lần đầu tiên cô nghe theo lời Thương Mộc Anh Dã đi vào phòng tắm, mà không hề phản bác lại.

Kính cong…kính cong…kính cong…

Lúc Vô Ưu vào tắm, quản lý bộ phận trời trang Triệu Hải Nhiên dẫn người mang đồ lót cùng giầy đến. Thương Mộc Anh Dã để bọn họ mang hết đồ đặt vào trong phòng, thì cho rời đi. Sau đó hắn đi đến gõ cánh cửa phòng Vô Ưu.

Cốc… cốc… cốc…

"Chi vậy? Tôi đang tắm!"

Vô Ưu nói lảm nhảm, Thương Mộc Anh Dã nghe xong, cười khổ một cái nói:

"Đồ lót đã mang đến, cho cô đó."

Bởi vì trong phòng đang xả nước, mà giọng nói của Thương Mộc Anh Dã cũng không lớn, hơn nữa, tấm vách cách âm khá tốt, cho nên Vô Ưu ở bên trong căn bản không thể nghe rõ hắn nói gì, vì vậy hét lên:

"Cái gì? Nói to một chút đi."

Nói to?!

Đối với tiếng hét của Vô Ưu, Thương Mộc Anh Dã cũng không có ý kiến, nhưng lại bắt hắn hét lên giống cô, thì đúng là chuyện đùa nha, chỉ có điều, hắn vẫn nói to hơn một chút:

"Đồ lót được mang đến rồi, cho cô đó!"

Cái gì?

Vô Ưu vẫn không nghe thấy gì, không hề nghĩ ngợi, mở hé cửa ra, người nép vào sau cánh cửa, nghiêng đầu nhìn Thương Mộc Anh Dã hỏi:

"Anh nói gì hả? Sao không nói lớn tiếng một chút! Đàn ông con trai mà nói chuyện cứ như hết hơi vậy. Anh nên đi gặp bác sĩ đi, kiểm tra xem có phải phế quản có vấn đề gì không!"

. . .

Thương Mộc Anh Dã thấy Vô Ưu đột nhiên mở cửa, giật mình kinh hãi. Không ngờ cô lại có thể an tâm, mà thiếu đề phòng như vậy. Thật sự là cô đối với hắn rất an tâm, hay không coi hắn là đàn ông đây? Vừa nghĩ đến khả năng sau, lại nghe thấy Vô Ưu nói ám chỉ hắn 'có bệnh', mặt hắn liền nhăn lại.

"Này, anh có khỏe không đó? Rốt cuộc anh muốn nói gì hả?"

Đầu Vô Ưu đang có chút choáng, mà Thương Mộc Anh Dã vẫn không chịu nói gì, bộ dáng thoạt nhìn có vẻ tức giận, cho nên Vô Ưu không thể làm gì

khác hơn đành mở miệng hỏi lại lần nữa. Thương Mộc Anh Dã thấy thế, lập tức giống như không còn ác cảm gì với Vô Ưu, tiện tay dúi bộ đồ lót vào trong cho cô, sau đó hơi mất tự nhiên nói:

"Cái này cho cô. Nhanh lên một chút, tôi sắp chết đói rồi."

"Oh. Biết rồi."

Vô Ưu không để ý tới bộ dáng không được tự nhiên của Thương Mộc Anh Dã, mà rất tự nhiên nhận lấy đồ lót, bởi vì Nhạc Diễm cũng thường xuyên cầm đồ lót cho cô, nên cô cũng chẳng cảm thấy có điều gì không bình thường cả.

Sau khi đóng cửa bịch một tiếng, Thương Mộc Anh Dã đứng ngoài thấy vô cùng bất ngờ khi không nghe thấy tiếng khóa cửa!

Người phụ nữ này rút cuộc có não không hả?! Cư nhiên tắm rửa trong nhà một người đàn ông xa lạ, lại không thèm khóa cửa! Nếu như không biết cô là người như thế nào, còn cho rằng cô đang cố tình dụ dỗ người khác nha! truyện được lấy từ nguồn DocTruyen . o ,r ,g

Thương Mộc Anh Dã ý thức được sự nguy hiểm có thể xảy ra cho Vô Ưu, không hiểu sao có chút bốc hỏa. Hai tròng mắt hắn nhìn chằm chằm cánh cửa, hận không thể đá phăng cánh cửa ra, sau đó nhào về phía cô, dùng hành động để cho biết được, đàn ông nguy hiểm đến mức nào!

Vô Ưu trong phòng tắm thì thế nào đây? Cô đối xử với người khác theo cảm giác. Cô biết Thương Mộc Anh Dã không phải là người xấu, cho nên không chút mảy may nào biết được, trong lúc lơ đãng đã làm tổn thương lòng tự ái của người đàn ông. Mà lúc này, Phương Đông Dạ cũng đã tìm được con trai làm cứu binh, đang dốc sức tìm kiếm Vô Ưu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Lại thêm một tình địch (3)

Phương Đông Dạ sau khi gặp được Nhạc Diễm, đem hết mọi chuyện kể lại cho cậu bé nghe, nhờ cậu bé nghĩ biện pháp giúp mình.

"Mẹ đi đâu rồi?"

Nhạc Diễm nhìn Phương Đông Dạ hỏi. Người cha này của cậu thật biết gây chuyện mà, hơn nữa, đã mắc lỗi không biết bao nhiêu lần rồi mà vẫn còn có thể gây ra loại chuyện nghiêm trọng như thế này. Làm ra những việc khiến cho tập đoàn "Tử Thần" sụp đổ, cũng không thèm để ý đến cảm nhận của người khác như thế nào. Nói là để xả giận cho người ta đấy, nhưng cũng có bao giờ thử suy nghĩ lại xem, người ta có thực sự muốn như vậy hay không đâu.

Đi đâu nha?

Phương Đông Dạ không hề nghĩ ngợi, lấy điện thoại ra gọi cho Thạch Thiên Kình. Thạch Thiên Kình nhìn thấy là số của Phương Đông Dạ, cảm giác vô cùng tốt, cười hỏi:

"Anh thật sự là nôn nóng muốn đem tập đoàn "Trụ" sang tên luôn cho tôi rồi sao?"

Phương Đông Dạ không thèm quan tâm đến giọng điệu của hắn, hỏi:

"Tôi đã nói rồi, muốn thì lấy luôn đi. Bây giờ nói cho tôi biết, Vô Ưu đang ở đâu?"

"Khách sạn Quốc tế Khải Hoàn, phòng 3105. Anh phải nhanh chân lên a, thông tin này vẫn miễn phí."

Thạch Thiên Kình nói xong, bật cười cúp điện thoại. Phương Đông Dạ không nói thêm lời nào, liền bế thốc con lên, chạy thẳng về phía bãi gửi xe. Vừa ngồi vào xe, phóng như tên lửa, chạy về phía 'Khách sạn Quốc tế Khải Hoàn'. Tốc độ vô cùng nhanh, nhưng mà không phải là vì anh không nỡ bỏ 'Trụ', mà vì khi nghe thấy tin Vô Ưu đang cùng cái tên kia ở cùng một phòng trong khách sạn, anh thật sự hận không thể bay luôn đến đó!!!

Bảy phút!

Phương Đông Dạ đã đỗ xe trước cửa 'Khải Hoàn'.

"Chào mừng quý khách! Xin hỏi, có thể giúp được gì cho ngài ạ?"

Vừa mới bước vào, cô tiếp tân đã lễ phép hỏi. Cô ta không ngờ trên đời này lại có người đàn ông đẹp trai đến như vậy. Phương Đông Dạ không thèm để ý đến vẻ ngẩn ngơ của cô ta, đi thẳng về phía thang máy.

Vừa đi, vừa lấy điện thoại ra gọi cho Triết. Khách sạn này là của nhà hắn.

"Triết! Phòng 3105, khách sạn 'Khải Hoàn', gần 'bệnh viện Bạch cầu Nhị Ân', cậu cho ngắt hết điện cho tôi, nếu có thể, cho nổ tung cái phòng đó được thì tốt nhất. Dù sao tôi cũng không muốn để cho người trong phòng đó còn sống sót. Còn nữa, nói bảo vệ mở cửa cho tôi. Tối muốn đi lên đó."

Phương Đông Dạ nói oang oang, Nhạc Diễm nghe thấy thế trợn mắt lên nhìn anh. Còn cô tiếp tân đang đi theo sau bọn họ, lại còn tưởng anh bị mắc chứng hoang tưởng, nhưng khi nhìn thấy người quản lý chạy nhanh tới mở cửa cho anh, cô ta mới biết được, người đàn ông này thật sự có thể làm được những chuyện khó tin như thế.

...

"Oa!"

Trên người Vô Ưu đầy sữa tắm, cô thét to lên. Sao tự nhiên lại không có nước thế này? Thương Mộc Anh Dã nghe thấy tiếng kêu của Vô Ưu, vội vàng chạy tới hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

Vô Ưu gào khóc lên:

"Không có nước. Sao tự nhiên lại không có nước thế này?"

Không có nước?

Thương Mộc Anh Dã chưa bao giờ gặp phải tình huống này. Chỉ có điều, hắn thật sự rất lo cho Vô Ưu, vội đi nhanh về phía điện thoại bàn, nhưng điện thoại cư nhiên không gọi được! Ấn tượng của Thương Mộc Anh Dã đối với khách sạn này tự nhiên suy giảm hẳn. Hắn không hề nghĩ ngợi, liền lôi điện thoại di động ra gọi, lớn tiếng nói:

"Phòng 3105, trong vòng một phút không làm cho có nước lại, các ngươi tự gánh lấy hậu quả."

Sau khi nói xong, cúp luôn máy, đi tới trước cửa phòng Vô Ưu nói:

"Nước sẽ có ngay thôi."

Một phút! Hai phút! Ba phút vẫn không có nước!

Mặt Thương Mộc Anh Dã trở nên đen xì. Hắn ta chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này. Mà Vô Ưu thật ra cũng đã gần tắm xong, chỉ có điều, trên đầu vẫn còn dính chút dầu gội chưa xả sạch. Thấy nước vẫn không có, cô dùng khăn bông quấn quanh đầu, sau đó khoác áo choàng tắm đi ra ngoài.

"Người ta nói đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao đột nhiên không có nước?"

Thương Mộc Anh Dã nhìn thấy Vô Ưu mặc như thế, vuốt vuốt lông mày, ra vẻ cũng không biết tại sao. Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Kính cong… kính cong… kính cong…

Kính cong… kính cong… kính cong…

...

Xem ra có vẻ rất cấp bách. Thương Mộc Anh Dã đi nhanh về phía cửa, trong đầu suy nghĩ chắc là nhân viên phục vụ của khách sạn tới xử lý vấn đề, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Phương Đông Dạ.

Chẳng cần nghĩ nhiều, Thương Mộc Anh Dã cũng đã biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

"Vô Ưu đâu?"

Phương Đông Dạ vừa nói, vừa định xông vào. Thương Mộc Anh Dã liền chặn cửa lại, sau đó cười nói:

"Chờ một chút, Vô Ưu đương nhiên đang ở đây. Nhưng mà, trước tiên anh phải giải thích cho tôi biết rõ. Tại sao phòng tôi không có nước, còn nữa, điện thoại cũng không gọi được!"

Vô Ưu sau khi nghe thấy giọng nói của Phương Đông Dạ, tò mò đi ra, nhưng vừa nghe thấy Thương Mộc Anh Dã nói như thế, thì dừng lại. Điều này quả thực là rất khó tin. Vô Ưu không thể tin được là Phương Đông Dạ có thể làm ra chuyện này. Mà Phương Đông Dạ lại vẫn như trước đây, chỉ cần là chuyện có liên quan đến Vô Ưu, liền trở nên kích động. Lúc này lại vì kích động, mà không nhìn ra Thương Mộc Anh Dã đang cố tình nói như thế, thành thật nói:

"Nếu không muốn để Vô Ưu chú ý, thì đưa cô ấy ra đây. Nếu không tôi sẽ làm cho anh hối hận không kịp!"

Đối với sự uy hiếp của Phương Đông Dạ, Thương Mộc Anh Dã khiêu khích nói:

"Hối hận như thế nào đây? Vẫn là cách cũ sao? Lại làm cho công ty tôi bị phá sản? Để cho tôi trắng tay? Hay là anh còn có thủ đoạn nào mới nữa?"

"Ngươi!"

Phương Đông Dạ kích động túm lấy cổ áo Thương Mộc Anh Dã, nhưng hắn ta vẫn không nhúc nhích, chỉ mỉm cười, bởi vì hắn biết, sẽ có người ra 'cứu hắn'.

Quả nhiên, Vô Ưu nhìn thấy bộ dạng 'hành hung' của Phương Đông Dạ, liền vọt tới, quát to:

"Phương Đông Dạ, anh làm gì đó? Còn không buông tay ra."

Phương Đông Dạ nghe thấy giọng nói của Vô Ưu, liền vội vàng buông cổ áo Thương Mộc Anh Dã ra. Thương Mộc Anh Dã cũng rất 'phối hợp', tránh sang một bên. Cứ như vậy, Vô Ưu trên người mặc áo choàng tắm, đứng đối diện với Phương Đông Dạ đang nổi giận đùng đùng.

"Chết tiệt! Ta giết chết ngươi!"

Phương Đông Dạ sau khi nhìn thấy 'tình trạng' của Vô Ưu, mắt hằn ra tia máu tức giận lao về phía Thương Mộc Anh Dã. Vô Ưu vội vàng chặn anh lại, quát lên:

"Anh định làm gì hả? Tôi biết có thể là anh muốn tốt cho tôi, nhưng anh không cảm thấy mình đã hơi quá phận rồi sao?"

Quá phận?

Phương Đông Dạ bị tổn thương, cúi đầu nhìn Vô Ưu đang đứng trước mặt. Còn Vô Ưu đem hết những suy nghĩ thật trong lòng nói ra:

"Bạn bè với nhau không phải là như thế này. Tôi giận cha ruột của mình, nhưng tại sao anh lại làm cho tập đoàn 'Tử Thần' của ông ta phải phá sản? Là anh giúp bạn bè báo thù sao? Anh biết đó là điều bạn anh muốn sao? Bạn bè không phải như thế. Bạn bè với nhau, muốn biểu đạt sự quan tâm của mình, thì trong lúc người kia gặp khó khăn, chật vật, chỉ cần ở bên cạnh họ là tốt rồi."

Bạn bè?!

Mỗi một lần Vô Ưu nhắc tới từ này, đều giống như một lần lấy dao cứa vào lòng Phương Đông Dạ. Anh không ngờ được, mình đã cố gắng bao lâu như vậy, mà trong mắt cô, bọn họ chẳng qua vẫn chỉ đơn giản là bạn bè như thế!

Lòng tự ái của Phương Đông Dạ bị tổn thương, nhưng lúc này, Vô Ưu lại vẫn tiếp tục thuyết giáo:

"Còn nữa, hiện tại anh đang làm cái gì hả? Tôi chỉ muốn đền ơn Thương Mộc Anh Dã đã cứu mạng bà nội, anh lại cho cắt nước, rồi bấm chuông ầm ầm. Anh muốn làm gì đây hả?"

Đền ơn cứu mạng? Lấy thân đền đáp sao?!!

Phương Đông Dạ nghe Vô Ưu nói xong, quát đến khàn cả giọng:

"Tôi làm gì sao? Em có biết chính mình đang làm gì hay không hả? Đền ơn? Đền ơn phải dùng đến phương thức này sao? Được. Em đền ơn ân nhân của em đi. Coi như tôi đã xen vào chuyện của người khác!"

Sau khi nói xong, quay đầu định rời đi, nhưng lại nhình thấy Nhạc Diễm phía sau, không hề nghĩ ngợi gì, liền quát:

"Nhạc Diễm, chúng ta đi!"

"Bé Diễm?"

Vô Ưu không hiểu tại sao Phương Đông Dạ lại giận như thế, đến khi nhìn thấy Nhạc Diễm càng khó hiểu hơn. Thằng bé sao cũng tới đây chứ? Phương Đông Dạ thấy Nhạc Diễm đứng bất động, liền lôi cậu bé đi về phía thang máy...

Sau khi vào thang máy, Nhạc Diễm nhìn thấy cha đang tức giận hừng hực, bất đắc dĩ hỏi:

"Cha, cha tức giận thật sao?"

Phương Đông Dạ nghe thấy Nhạc Diễm hỏi thế, tức giận nói:

"Nói cái thế hả? Đương nhiên là tức giận rồi! Con không tức giận?"

Anh không tin, cậu bé nhìn thấy mẹ đẻ của mình, 'thuê phòng' trong khách sạn ở cùng với người đàn ông khác, lại không tức giận. Nhưng Nhạc Diễm thật đúng là không để chừa chút mặt mũi nào cho anh, nói:

"Không tức giận a!"

"Không tức giận? Sao con có thể không tức giận chứ?"

Phương Đông Dạ nhình Nhạc Diễm không dám tin hỏi. Nhạc Diễm cười nói:

"Bởi vì con biết mẹ không phải là loại người như vậy a!"

Không phải là loại người như vậy?!

Phương Đông Dạ nhìn vẻ mặt thản nhiên, tràn đầy tin tưởng của Nhạc Diễm, cũng bắt đầu bình tĩnh lại. Anh vốn là người có trí tuệ hơn người, chỉ khi gặp phải những chuyện có liên quan đến Vô Ưu, thì không thể kiềm chế được thôi. Bây giờ tỉnh táo lại rồi, anh mới phát hiện ra, nhất định mình đã bị cái tên Thương Mộc Anh Dã kia lừa rồi.

Tinh!

Lúc này, thang máy cũng xuống đến tầng 1. Không chút chần chờ, Phương Đông Dạ lại một lần nữa ấn nút lên tầng 31.

...

"Đều sao thế nhỉ?"

Vô Ưu lẩm bẩm khó hiểu. Đột nhiên có cảm giác đầu hơi choáng, cả người cô ngã xuống. Thương Mộc Anh Dã cảm thấy có chuyện gì đó, rất nhanh đã đỡ được cô lại. Mùi thơm trên người cô khiến hắn không hỏi nhăn mày.

Chết tiệt! Đã bị người khác phát hiện ra hành tung rồi! Sữa tắm và dầu gội đã bị người ta trộn thuốc mê vào. Không suy nghĩ nhiều, hắn vội vàng chạy đến ghế salon lấy khẩu súng lục trong chiếc áo khoác, nhưng, đã chậm một bước, tay vừa mới chạm vào khẩu súng, đã nghe thấy giọng nói lơ lớ của một người ngoại quốc:

"Không được nhúc nhích! Nếu không cô ta sẽ chết!"

Thương Mộc Anh Dã không thể làm gì khác hơn là buông tay ra khỏi khẩu súng, hơn nữa, còn bị bọn họ lục soát khắp người. Trong lòng hắn cảm giác được xui xẻo đã đến rồi. Hắn quay đầu nhìn 'cô gái vàng', xinh đẹp đang chĩa súng về phía Vô Ưu nói:

"Enica, rốt cuộc cô muốn thế nào hả?"

Xem ra đã biết nhau. Cô gái xinh đẹp được gọi là Enica trên người mặc một bộ vest, đi đôi giày da giống như một nhân sĩ, vừa chỉ huy thuộc hạ lấy ga trải giường cuốn Vô Ưu lại, vừa nói với Thương Mộc Anh Dã:

"Em đã nói rồi. Anh là của em!"

Một người đàn ông cuồng vọng, duy ngã độc tôn, tốt rồi, bây giờ đã đụng phải một người phụ nữ, chỉ dùng bạo lực để giải quyết vấn đề. Thật đúng là 'vỏ quýt dày có móng tay nhọn'!

"Enica, trước hết thả cô ấy ra đã. Cô ấy không phải là người của tôi."

Nếu như là bình thường, thì Thương Mộc Anh Dã cũng chẳng thèm nhiều lời với người phụ nữ này. Nhưng bây giờ, hắn thấy lo lắng cho Vô Ưu. Cái người phụ nữ tên Enica điên khùng này, chuyện gì cũng có thể làm được. Kể từ khi hắn chấp nhận lời mời của tổ chức mafia Italia, đi tham dự một hội nghị của bọn họ, gặp mặt người em gái Enica của ông trùm tổ chức mafia Alaton, thì cuộc đời của hắn đã không còn ngày nào yên ổn nữa rồi.

Đến bây giờ Thương Mộc Anh Dã cũng không thể nhớ nổi, đã có bao nhiêu người phụ nữ bên cạnh mình đã bị 'giải' đi nữa, nghe nói bọn họ còn bị đưa đến một hòn đảo trên Thái Bình Dương! Hắn đối với điều này cũng chẳng bận tâm, hay nói gì, dù sao thì hắn cũng không cho rằng, chỉ vì mấy người đàn bà nhỏ bé kia, mà trở thành địch thủ với tổ chức mafia Italy. Không phải là hắn không dám, mà là hắn cảm thấy không cần thiết, không đáng để làm như vậy!

"Tiểu thư Enica, có người đang lên đây."

Một tên thuộc hạ phát hiện ra thang máy đang đi lên tầng này, nói:

"Đi thôi. Đi bằng một thang máy khác."

"Được."

Một tên vác lên Vô Ưu, một tên áp sát bên cạnh hắn. Còn Enica đi tới bên cạnh Thương Mộc Anh Dã, nhét khẩu súng ngắn vào túi ở hông của hắn, vừa đi vừa nói:

"Anh yêu, em biết anh rất lợi hại, nhưng chớ có làm bừa nha. Trên người bọn họ đều có gắn bom đó. Chỉ cần anh dám có manh động, thì rất có thể, bọn họ và người phụ nữ của anh đều sẽ tan tành."

Lần đầu tiên Thương Mộc Anh Dã bị một người phụ nữ bức bách, phải nhẫn nhịn, uất ức đến như vậy!

...

Sau khi thang máy lên tới tầng 31, Phương Đông Dạ vội vàng chạy tới phòng Thương Mộc Anh Dã. Nhạc Diễm đi sau liếc nhìn sang thang máy bên cạnh, thấy thang máy hiện lên tầng 23, vẫn còn đang đi xuống. Cậu bé cũng không suy nghĩ nhiều, chạy về phía phòng Thương Mộc Anh Dã.

Nhạc Diễm vừa tới cửa, đã phát hiện ra có điều gì đó không bình thường. Cậu bé không hề nghe thấy cha bấm chuông cửa, như thế nào đã ở bên trong rồi đây? Chưa kịp suy nghĩ đã nhìn thấy Phương Đông Dạ ở bên trong, đẩy mạnh một cánh cửa ra, sau đó kêu to:

"Vô Ưu, Vô Ưu!"

Nhạc Diễm nhìn chiếc giường trong phòng ngủ không có ga trải gường, hơn nữa, trong căn phòng ngăn nắp lại có chút lộn xộn, liền lo lắng hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Phương Đông Dạ luống cuống, kêu lên:

"Đáng chết! Không có ai!"

Xảy ra chuyện rồi! Thang máy!

Nhạc Diễm rất nhanh chạy về phía thang máy, đến khi cậu bé chạy tới nơi, thì thang máy đã chỉ đến tầng 1.

"Chuyện gì xảy ra vậy."

Phương Đông Dạ phát hiện Nhạc Diễm có điểm khác thường, liền chạy đuổi theo cậu bé. Nhạc Diễm nói:

"Có thể không kịp nữa rồi. Mau cho người giữ bọn họ lại."

Nhạc Diễm nói xong, kiễng chân ấn cửa thang máy mở ra. Đầu óc Phương Đông Dạ lúc này đã đặc sệt, không thể phân tích được gì, anh bị động nghe theo chỉ thị của con, gọi điện thoại cho Triết.

Mà Triết còn lại là nói cho anh biết, đã bị chậm mất. Hắn vừa mới nhận được điện thoại của người quản lý báo, vừa có mấy người kỳ quái đi ra khỏi khách sạn.

...

"Khốn kiếp! Người phụ nữ đó là ai?"

Trong giới bạch đạo, trên thương trường Phương Đông Dạ vốn là một nhân vật hô mưa gọi gió. Nhưng đối với bọn người kia, có thể anh không phải là một người xa lạ, đã biết được đến chín phần mười, chỉ có điều, đối với anh, một chữ bẻ đôi về họ cũng không biết!!!

"Tôi cũng không biết người đó."

Triết thành thật trả lời. Nhạc Diễm nói:

"Người đàn ông tên Thương Mộc Anh Dã kia con đã thấy qua. Hình như hắn ta là bang chủ của bang 'Thiên Hoàng'. Người phụ nữ kia thì không nhận ra."

Nhạc Diễm vừa nói xong, Triết không nhịn được hô lên kinh ngạc:

"Đại ca, con trai anh không phải là một người bình thường nha. Đưa cậu bé đi kiểm tra IQ đi. Nói không chừng, cậu bé là một thiên tài có một không hai đó."

"Triết!"

Trong lúc này rồi mà Triết vẫn còn có tâm trạng nói ra điều này, làm cho Phương Đông Dạ tương đối khó chịu. Triết nói:

"Yên tâm đi. Người không bị trực tiếp giết chết mà mang đi, thì chứng tỏ còn có mục đích gì đó, tính mạng sẽ không bị nguy hiểm đâu!"

Triết nói không sai, tuy nói như thế, nhưng Phương Đông Dạ vẫn không thể chịu được, khi giờ phút này Vô Ưu đang trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Hắc đạo! Bọn hắc đạo chết tiệt!

Thạch Thiên Kình!

Phương Đông Dạ vội vàng rút điện thọai di động trong túi ra, gọi cho Thạch Thiên Kình. Điện thoại vừa có người nhận máy, Phương Đông Dạ đã rống lên:

"Vô Ưu ở đâu?"

Thạch Thiên Kình nghe nói thế, cười hỏi:

"Phương Đông Dạ, tôi là bảo mẫu của Nhạc Vô Ưu sao?"

Thạch Thiên Kình nhạo báng hỏi, Phương Đông Dạ lạnh lùng nói:

"Đừng nghĩ là tôi không biết. Tôi khẳng định anh đã phái người theo dõi Vô Ưu, nếu không, anh đã không thể có được tin tức của cô ấy bất cứ lúc nào được. Mau nói cho tôi biết, cô ấy bây giờ đang ở chỗ người nào?"

Đối với lời nói của Phương Đông Dạ, Thạch Thiên Kình cảm thấy rất phấn khích, cười nói:

"Phương Đông Dạ, anh cho rằng Vô Ưu là người có giá trị gì, để tôi phải phái người theo dõi cô ta đây? Thuộc hạ của tôi là những tên ăn không ngồi rồi đến thế sao? Còn nữa, Nhạc Vô Ưu có thể đối với anh là bảo vật vô giá, nhưng đối với tôi, không đáng giá một xu!"

Câu nói của Thạch Thiên Kình, không giống như là nói xạo, làm Phương Đông Dạ không nhịn được hỏi:

"Vậy sao anh có thể biết được tin tức của Vô Ưu cặn cẽ đến như thế?"

Xem ra rốt cuộc anh cũng bình tĩnh hơn một chút rồi. Thạch Thiên Kình lúc này mới trả lời thành thật:

"Bởi vì tôi cho người theo dõi Thương Mộc Anh Dã, mà người phụ nữ đó lúc ấy lại đều ở chung với hắn ta, thế thôi!"

Theo dõi Thương Mộc Anh Dã!

Hai mắt Phương Đông Dạ sáng lên hỏi:

"Vậy, Thương Mộc Anh Dã bây giờ đang ở đâu?"

Dù sao hai người đó cũng ở chung một chỗ, tìm được Thương Mộc Anh Dã không phải là đã tìm thấy Vô Ưu rồi sao. Suy nghĩ của Phương Đông Dạ cũng không sai đi, nhưng lần này Thạch Thiên Kình lại không phối hợp như anh nghĩ, gây khó dễ nói:

"Tại sao tôi nhất định cứ phải hết lần này đến lần khác giúp đỡ anh đây?"

"Muốn bao nhiêu tiền, tùy anh ra giá."

Phương Đông Dạ nói không quanh co. Thạch Thiên Kình còn lại nói:

"Anh là người buôn bán, quy tắc trên thương trường của các anh, chính là dùng tiền để nói chuyện. Nhưng, tôi là người của hắc đạo. Giới hắc đạo chúng tôi cũng có quy tắc của giới hắc đạo!"

Thạch Thiên Kình giải thích rõ ràng như thế, chính là muốn gây khó khăn cho anh, không biết, Phương Đông Dạ đã đắc tội gì với người này rồi đây.

"Quy tắc gì?"

Phương Đông Dạ lúc này vốn không còn sự chọn lựa khác, chỉ có thể để tùy ý cho Thạch Thiên Kình dẫn dắt. Thạch Thiên Kình nói:

"Hôm nay tôi không vui, không muốn nói chuyện. Ai da, cũng đã đến giờ ăn cơm trưa rồi sao, đi ăn cơm thôi. Bái bái."

Nói xong, ngắt luôn điện thoại.

Ngươi đi chết đi!

Phương Đông Dạ không hề nghĩ ngợi, liền ném mạnh điện thoại xuống sàn nhà lát đã cẩm thạch! Cả đời này anh chưa bao giời phải chịu uất ức đến như vậy!

"Thế nào rồi? Hắn ta không chịu giúp anh sao? Anh đã từng đắc tội với hắn?"

Triết nhìn Phương Đông Dạ hỏi. Phương Đông Dạ mang vẻ mặt phần nộ nghĩ, đắc tội? Anh đã đắc tội với hắn lúc nào hả! Nguyên tắc của anh là: người không động đến mình thì mình cũng không động đến người. Thạch Thiên Kình chưa từng đắc tội với anh, anh sao có thể đắc tội với hắn ta đây. Anh cũng không phải là người ăn no rửng mỡ, rồi tự rước phiền toái đến cho mình.

"Con nghĩ, có thể là có liên quan đến dì Tiểu Hạ!"

Lúc bọn họ ầm ĩ ở chỗ này, thì tên nhóc Nhạc Diễm kia cũng không hề nhàn rỗi. Cái đầu nhỏ bé của cậu không ngừng manh động. Câu nói của cậu vừa thốt ra khỏi miệng, đổi lại là ánh mắt khó hiểu của Phương Đông Dạ:

"Tiểu Hạ? Sẽ không phải là cô ta định trả thù Vô Ưu chứ?"

Nhạc Diễm dùng ánh mắt khinh thường nhìn Phương Đông Dạ. Cha như thế nào càng ngày càng ngốc rồi đây?

Triết nói:

"Đại ca, sẽ không phải là người nhà của người phụ nữ đã mê hoặc anh đi nha?"

"Có thể nói như thế!"

Phương Đông Dạ hung hăng trừng mắt nhìn Triết một cái. Chỉ có điều, ngay tức khắc, hai mắt đã sáng lên nhìn về phía Nhạc Diễm. Nhạc Diễm còn lại là gật đầu. Đông Dạ vội vàng ngồi xổm người xuống, nhặt 'xác' chiếc điện thoại đang tơi tả dưới đất, sau đó đứng lên, tháo chiếc sim ra, giằng lấy điện thoại di động của Triết, lắp sim của mình vào, tìm số điện thoại của Tiểu Hạ nhờ cô giúp đỡ!

Đúng là vận mệnh thay đổi mà! Anh hôm nay cũng phải cầu cạnh đến Tiểu Hạ - người phụ nữ anh đã từng hãm hại. Đây đúng là số mệnh đi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Sự kiện bắt cóc (1)

Tiểu Hạ nhận được điện thoại của Phương Đông Dạ, biết Vô Ưu đã xảy ra chuyện, vội cúp luôn điện thoại.

Phương Đông Dạ cho là Tiểu Hạ không muốn giúp đỡ, nhưng không ngờ, chưa tới năm phút sau đã thấy Thạch Thiên Kình chủ động gọi điện tới nói:

"Chuyện này tôi sẽ xử lý êm đẹp. Chậm nhất là ba ngày, sẽ đem người nguyên vẹn giao cho anh!"

Nói xong liền ngắt luôn máy.

Chết tiệt!

Phương Đông Dạ cảm giác thấy mình sắp phát điên lên rồi. Anh chưa bao giờ cảm thấy mình bất lực như thế này. Chờ đợi! Anh bây giờ không thể làm gì khác hơn là chờ đợi!

"Cha, thế nào rồi?"

Nhạc Diễm nhìn Phương Đông Dạ hỏi. Vẻ mặt cha hết sức nghiêm túc, làm cho cậu bé cũng cảm thấy có chút bất an. Cậu bé chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có chuyện như thế này xảy ra với mẹ. Cậu bé mặc dù biết khắp nơi trên thế giới, đều có rất nhiều những tổ chức khác nhau, mỗi ngày đều diễn ra những 'tiết mục kinh điển' còn hơn cả trên truyền hình, nhưng, cậu lại chưa bao giờ nghĩ tới, chuyện này sẽ xảy ra với bọn họ.

"Hắn ta sẽ giúp mình. Trong vòng 3 ngày, sẽ đưa mẹ con về đây."

Phương Đông Dạ nhìn Nhạc Diễm nói sự thật, hy vọng có thể làm cho cậu bé yên tâm, nhưng Nhạc Diễm vẫn không an tâm hỏi lại:

"Tại sao không lập tức cứu người chứ?"

Phương Đông Dạ có thể trả lời như thế nào đây? Trừ lắc đầu ra, anh không thể nói được gì cả.

...

"Tiểu Ưu đâu?"

Trong bệnh viện, bà nội thấy chỉ có Phương Đông Dạ và Nhạc Diễm trở lại, mà không nhìn thấy Vô Ưu đi cùng, thì quan tâm hỏi. Nhạc Diễm căn cứ theo những điều đã thống nhất với Phương Đông Dạ trên đường đi nói:

"Cháu nói với mẹ chuyện bà đi Canada, kết quả là mẹ khóc lóc chạy đi. Chắc là về nhà rồi."

Sáng hôm nay, bà lão đã nói với cậu bé chuyện bà sẽ đi Canada. Nhạc Diễm vốn muốn nói chuyện này cho mẹ biết, để mẹ giữ bà lại. Cho nên, lúc Phương Đông Dạ đến nhờ cậu hỗ trợ, cậu đã định dùng luôn tin tức này để làm lợi thế, bắt mẹ trở về. Nhưng, bây giờ thì ngược lại rồi, người đã bị bắt mất.

"Bé Diễm, cháu trở về chăm sóc cho mẹ đi."

Nhạc Diễm không thể nói được gì, đành đi theo Phương Đông Dạ trở về nhà. Bởi vì trong tình huống này, càng ở lại lâu càng phiền phức, tỷ lệ bị lộ chuyện càng lớn.

...

Ở một nơi khác Vô Ưu bị Enica đưa lên một chiếc tàu, ném vào trong một căn phòng. Sau khi Vô Ưu tỉnh lại, đầu tóc đã được xả sạch dầu gội, chỉ có điều, trên người vẫn còn khoác chiếc áo choàng tắm, chưa được thay ra. Cô nhìn qua cửa sổ, thấy bên ngoài là biển rộng mênh mông, xém chút nữa đã hét ầm lên.

Biển, là biển a!

Sao cô đã ở trên biển rồi? Cái đầu chậm chạp của Vô Ưu bắt đầu chuyển động. Không phải là cô đang ở cùng một chỗ với Thương Mộc Anh Dã sao? Nghĩ đến đây, Vô Ưu từ từ nhảy từ trên giường xuống, sau đó cẩn thận đi tới phía cửa. Bên ngoài cánh cửa là một căn phòng, mà hai người Thương Mộc Anh Dã và Enica giờ phút này đang ngồi nhàn nhã trên chiếc ghế salon trong phòng, thoạt nhìn giống như là đang uống rượu nói chuyện phiếm!

Vô Ưu không nhịn được lại nhìn về phía biển bên ngoài cửa sổ. Dựa vào điều này, nếu như không phải cô biết biển rộng lớn mênh mông, không thể tùy tiện mà ngụy tạo, thì cô sẽ còn tưởng rằng, lúc này cô đang ở trong một ngôi biệt thự của ai đó đi! Sao nơi này lại giống như một nơi ở vậy! Trong trí tưởng tượng của Vô Ưu, nó không giống như một chiếc tàu.

"Enica, nếu như bây giờ cô đưa chúng tôi trở về, chuyện này tôi có thể sẽ coi như chưa từng xảy ra! Cũng sẽ không nhắc tới chuyện cũ nữa!"

Tiếng nói của Thương Mộc Anh Dã phát ra đầy khí phách, cùng cuồng ngạo, không hề thấy có cảm giác gì của sự chế ngự. Mà Enica cũng không có chút gì là sợ hãi, nói:

"Không cần phải nói gì nữa. Đến ngày đó, trước mặt 'Đại Thánh', anh nhất định phải xuất hiện với thân phận là bạn đời của em."

Enica nói như đinh đóng cột, giống như nếu không đạt được mục đích, sẽ không ngại dùng bất kỳ thủ đoạn nào.

Vô Ưu len lén nhìn hai người kia, cảm giác như chính mình đang xem kịch trên TV vậy. Sao cô lại gặp phải chuyện quỷ dị như thế này hả!

"Đi ra."

Đột nhiên Enica dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Vô Ưu. Vô Ưu thấy mình đã bị phát hiện, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi. Cô đi tới, chọn chỗ ngồi cách xa Enica nhất, ngồi xuống bên cạnh Thương Mộc Anh Dã. Haha, cô ngồi xuống bên cạnh Thương Mộc Anh Dã, bởi vì, cô có cảm giác người tên Enica này rất nguy hiểm nha.

Vô Ưu vừa ngồi xuống, cười gượng gạo nói:

"Hai người không phải là đang có chuyện gì sao? Tôi nhìn bộ dạng hai người có vẻ rất bận rộn. Tôi sẽ không quấy rầy nữa, đưa tôi trở về có được không?"

Vô Ưu hồn nhiên đưa ra yêu cầu của mình. Trong mắt Enica chính là ngu ngốc đi. Cô ta không hiểu nổi, tại sao một người đàn ông như Thương Mộc Anh Dã, thà rằng qua lại với một người phụ nữ không có não, cũng không muốn cùng cô ta gia nhập 'Đại Thánh' đây? Phải biết rằng cô ta đã được công nhận là mỹ nhân, có nhiệt huyết, cùng với một cái đầu thông minh. Đừng nói là người phụ nữ này, mà trên thế giới, một người con gái có tài sắc như cô ta, chắc hẳn là không nhiều đi.

Enica cao ngạo suy nghĩ, hếnh mũi khoanh tay ngồi nhìn Vô Ưu.

"Anh Dã, anh quyết định đi! Nếu như anh ngoan ngoãn chấp nhận yêu cầu của em. Em sẽ đưa cô ta trở lại. Thế nào hả?"

Uy hiếp! Uy hiếp một cách lộ liễu. Bộ dạng không chút nào che dấu của Enica, có thể thấy được cô ta là một người không thể coi thường, cũng coi như là một người thẳng thắn. Thương Mộc Anh Dã đối với đề nghị này, lãnh huyết nói:

"Tôi không đồng ý. Về phần cô ta, chúng tôi không hề quen biết. Cô muốn làm như thế nào, thì tùy ý!"

Nói xong, buông ly rượu xuống, cũng không thèm liếc mắt nhìn Vô Ưu lấy một cái, liền đi về phòng mình.

Hả?!

Thương Mộc Anh Dã không cứu cô sao? Vậy phải làm gì bây giờ? Cô còn muốn về nhà a? Nếu không, người trong nhà biết được cô đã mất tích, nhất định sẽ rất lo lắng cho cô. Vô Ưu mặc dù không hiểu Thương Mộc Anh Dã, nhưng cô biết người này rất kỳ quặc, cho nên, không thể làm gì khác hơn là phải tự cứu mình.

Vô Ưu nhìn Enica xinh đẹp, khí phách cười nói:

"Việc đó. Xin chào. Cô có thể đưa tôi trở về nhà được không hả? Tôi thật sự có chuyện phải trở về. Bà nội tôi đang còn ở trong bệnh viện!"

Vô Ưu hy vọng có thể nói như vậy, Enica sẽ nhủ lòng từ bi mà tha cho cô một lần, nhưng cô rõ ràng đã sai rồi. Người ta mới mặc kệ chuyện nhà cô đây!

"Cô với Anh Dã có quan hệ gì hả?"

Enica hỏi thẳng vấn đề mà mình cảm thấy hứng thú. Còn Vô Ưu để bày tỏ sự phối hợp của mình, hỏi một đáp mười, trả lời tích cực:

"Chúng tôi không biết nhau. Buổi tối hôm qua bà nội tôi bị té ngất, anh ta chỉ ra tay cứu bà tôi thôi, cho nên, anh ta cũng coi như là ân nhân cứu mạng của nhà chúng tôi! Lần này tôi là đặc biệt muốn mời anh ta ăn cơm, để nói lời cảm ơn!"

Vô Ưu nói xong, trên mặt mang theo nụ cười chân thành, hy vọng người ta có thể nhìn ra điều cô nói chính là sự thật. Đáng tiếc, những lời này khi lọt vào tai Enica, lại hoàn toàn trái ngược!

"Cô nói, Anh Dã đã cứu bà nội cô. Hơn nữa, việc hai người ở cùng một chỗ, là vì cô muốn mời anh ấy ăn cơm để tạ ơn?"

Vẻ mặt Enica đầy ý cười hỏi. Vô Ưu ra sức gật đầu, nói:

"Hoàn toàn chính xác!"

Enica liền 'cạch' một tiếng, chiếc ly trong tay đã đặt chồm hỗm trên bàn, sau đó đứng lên, nhìn Vô Ưu nói:

"Cô đã không có thành ý, thì cũng không cần phải nói gì nữa."

Nói xong đứng lên rời đi...

Vô Ưu nhìn đại mỹ nhân đã biến mất, có chút đực người nghĩ không ra. Điều cô nói là sự thật, sao cô ta lại không tin chứ?

Làm sao bây giờ?

Người ta không đưa cô trở về, coi như là bây giờ người ta không canh giữ cô, cô không biết bơi sao có thể trở về đây! Vô Ưu giống như trút giận, vùi người trên ghế salon, tay đút vào trong túi, định bụng suy ngẫm xem có biện pháp nào không, nhưng cô còn chưa kịp vắt óc suy nghĩ, thì hai mắt đã sáng lên. Trong túi áo choàng tắm của cô có điện thoại di động!

Gọi điện thoại cầu cứu!

Vô Ưu nghĩ vậy, sau khi quan sát, xác định bốn phía không ai, định bấm máy gọi cho Phương Đông Dạ. Nhưng lại nhớ ra điện thoại của mình đã hết sạch pin, cô vội vàng chạy về phòng, cô nhớ rất rõ, hình như trong phòng cô có ổ điện.

Tàu chở dầu này ghi tên là ở Italy, vốn là tàu chở dầu của người tên Enica. Bởi vì bình thường phần lớn đều là cô ta và bạn bè mình lên đây ngồi, cho nên cơ sở vật chất được trang bị hết sức đầy đủ. Ở trên chiếc tàu này, không những không cảm thấy nhàm chán, mà còn có thể muốn gì có nấy. Sự đãi ngộ ở đây sánh ngang với một khách sạch đi. Mà các đồ sạc pin thì càng đầy đủ hơn.

Vô Ưu sau khi trở lại phòng, lục tung một hồi liền tìm được thứ mình muốn. Sau đó bắt đầu lén lút sạc điện thoại di động của mình, chờ sau khi sạc được một lúc, mới vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

"Xin chào. Có phải 110 không? Tôi bị bắt cóc! Hãy mau tới cứu tôi."

Lúc này Vô Ưu tương đối kích động. Bắt cóc mang tội hình sự, cảnh sát lập tức hỏi:

"Tiểu thư không nên gấp gáp, hãy nói tình hình và vị trí của cô cho tôi biết! Tôi sẽ lập tức cho người đi cứu cô!."

Đối mặt với vấn đề cảnh sát đưa ra, Vô Ưu trả lời:

"Tôi tên là Nhạc Vô Ưu. Bây giờ tôi đang ở trên biển."

Ách? Trên biển?

Cảnh sát nghe xong, mặt tái đi, trong bụng nghĩ mình đang bị trêu đùa, chỉ có điều vẫn dò hỏi xác nhận:

"Tiểu thư, cô có thể nói cho tôi biết thêm một chút thông tin nữa được không? Ví dụ như, cô bây giờ đang ở trên biển nào? Ngồi trên tàu nào?"

Vô Ưu nhìn bên ngoài cửa sổ một lúc, trừ nước và nước ra, căn bản không hề có dấu hiện gì khác. Làm sao cô biết được đây là biển nào chứ! Chỉ có thể trả lời:

"Tôi chỉ nhìn thấy toàn nước, nó là Thái Bình Dương hay là Đại Tây Dương tôi cũng không biết nữa. Còn chiếc tàu tôi đang ngồi, nó được trang hoàng như một ngôi biệt thự, hoặc như là một khách sạn cao cấp vậy!"

Người cảnh sát tiếp điện thọai nghe Vô Ưu nói xong, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói:

"Được. Tôi biết rồi. Bây giờ tôi sẽ phái quân đội ra biển đông, sẽ mở rộng lục soát từ Thái Bình Dương đến Đại Tây Dương. Cô yên tâm, nhất định trong thời gian ngắn nhất sẽ tới cứu cô ra! Cô cứ yên tâm chờ đi! Bái bái!!!"

"Hả, cảm ơn..."

Cộp!

Vô Ưu còn chưa nói hết câu cảm ơn, đầu điện thọai bên kia đã cúp rụp rồi. Âm thanh cực kỳ lớn, thể hiện rõ sự tức giận. Vô Ưu lúc này cũng hiểu ra, người ta căn bản là đùa bỡn với cô, sẽ chẳng có ai đến cứu cô cả! Làm sao bây giờ hả! Cảnh sát cũng không giúp được cô. Cô còn có thể tìm ai đây?

Vô Ưu nghĩ đi nghĩ lại, cũng không nghĩ ra được ai có thể cứu được mình, không thể làm gì khác hơn đành gọi điện cho Nhạc Diễm, trước tiên báo mình vẫn an toàn đã...

...

Reng reng reng reng reng

Reng reng reng reng reng

...

Hai người Nhạc Diễm và Phương Đông Dạ đang ngồi trong phòng khách mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, đã bất lực hoàn toàn. Tiếng chuông điện thọai bất chợt vang lên, khiến cho cả hai đều chấn động. Đều hy vọng là Vô Ưu gọi tới, nhưng lại biết điều này là không có khả năng. Cuối cùng Nhạc Diễm đành hờ hẫng cầm lấy điện thọai, khi lơ đãng liếc qua thấy là số của Vô Ưu, thì hai tròng mắt cậu bé lập tức sáng lên – là số điện thọai của mẹ.

Nhạc Diễm vội vàng nhận điện thọai, kích động hô lên:

"Mẹ, là mẹ sao? Mẹ?"

Nghe thấy tiếng hô của Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ liền phi tới. Vô Ưu nghe thấy giọng nói lo lắng của Nhạc Diễm, vội vàng nói:

"Bé Diễm, là mẹ. Ha ha, là mẹ."

Xem ra Vô Ưu nghe thấy giọng nói của Nhạc Diễm, cũng vô cùng cao hứng đi.

"Vô Ưu, mau nói cho tôi biết, em đang ở đâu!"

Phương Đông Dạ nhìn thấy nụ cười tươi rói trên khuôn mặt Nhạc Diễm, biết chắc đấy là Vô Ưu, nên đoạt luôn lấy điện thọai, vội vàng hỏi chỗ của cô. Nhưng đến lúc này rồi, Vô Ưu vẫn còn không quên mình đang tức giận người ta, nói với Phương Đông Dạ:

"Tôi vẫn còn giận anh. Tôi không có nói với anh."

Phương Đông Dạ nghe Vô Ưu nói xong, hận không thể cắn cho cô một phát. Lúc này rồi mà người phụ nữ này vẫn còn nhớ đến cái việc nhỏ tí kia?! Nhưng mà, ai bảo anh có lỗi trước đây, cho nên cố kiềm chế, hài hòa thương lượng:

"Vô Ưu, tôi biết rồi. Em đừng tức giận mà. Chuyện này chờ em về rồi xử lý không phải tốt hơn sao? Đến lúc đó em muốn thế nào cũng được! Bây giờ, trước hết em hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc em đang ở đâu hả?"

Vung tay không đánh vào khuôn mặt tươi cười! Huống hồ người ta đã xuống nước nói lời xin lỗi rồi! Cho nên, Vô Ưu 'hào phóng' nói:

"Được. Vậy khi trở về tôi sẽ tính sổ. Nhưng mà, bây giờ tôi cũng không biết tôi đang ở đâu! Tôi vừa mới gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng cảnh sát không tin lời tôi nói! ..."

Vô Ưu biểu hiện rõ tình huống bất đắc dĩ của mình lúc này.

Phương Đông Dạ vừa nghe Vô Ưu nói chuyện, vừa cố gắng tìm kiếm được một chút thông tin gì trong đó, nhưng, nghe đi nghe lại, vẫn không tìm thấy được thông tin tức hữu ích nào. Anh làm cho mình trấn tĩnh lại, sau đó nhìn Nhạc Diễm đang sốt ruột đứng bên cạnh bảo:

"Con mang máy tính của con ra đây."

Nhạc Diễm gật đầu, rất nhanh trở về phòng lấy máy tính ra.

"Vô Ưu, em đừng sốt ruột. Tôi hỏi gì, em trả lời đó là được rồi."

Phương Đông Dạ quyết định sẽ dẫn dắt cho cô, để tìm ra được thông tin hữu dụng nhất. Vô Ưu gật đầu nói:

"Được. Anh hỏi đi."

Cứ vậy đi, một người hỏi, một người đáp, so với việc để tự cô nói thì tốt hơn nhiều. Cô cũng sẽ không biết mình nên nói cái gì, không nên nói cái gì a!

Lúc này Nhạc Diễm đã ôm computer đi ra. Phương Đông Dạ nói với cậu bé:

"Bây giờ con bật máy lên, liên lạc với người của 'Trong suốt', truyền tư liệu này cho bọn họ!"

Nghe Phương Đông Dạ nói xong, trên mặt Nhạc Diễm đầy vẻ mừng rỡ. Đúng vậy a! Sao cậu lại quên béng mất 'Trong suốt' chứ. Không nói thêm nửa lời, cậu bé liền liên lạc với 'Trong suốt' theo sự chỉ bảo của Phương Đông Dạ.

"Vô Ưu, nói cho tôi biết, ai đã bắt cóc em? Tên họ là gì? Em có biết không?"

Giọng nói của Phương Đông Dạ rất nhẹ nhàng, anh chỉ sợ sẽ hù dọa đến cô. Vô Ưu nghe xong trả lời:

"Đó là một người nước ngoài, trông rất đẹp, là một đại mỹ nhân nha."

Phương Đông Dạ hít sâu một hơi, nói:

"Tôi không cần em mô tả hình dáng của cô ta. Tôi đang hỏi tên của cô ta. Em có biết tên của cô ta không?"

Tên?!

Vô Ưu bắt đầu nghĩ lại Thương Mộc Anh Dã gọi cô ta như thế nào. Đột nhiên hai mắt sáng lên:

"Enica, hình như là cái tên này. Đúng vậy. Chắc là tên đó. Thương Mộc Anh Dã gọi cô ta như vậy."

Enica – một cái tên Tiếng Anh, mặc dù đã nghe rõ cách phát âm, nhưng không thể chắc chắn được tên đó là gì. Phương Đông Dạ nói khích lệ:

"Tốt lắm Vô Ưu. Vậy em còn nghe thấy cô ta nhắc tới điều gì nữa không? Ví dụ như cái gì đó đặc biệt, người nào, hay là địa phương nào đó?"

Vô Ưu theo sự dẫn dắt của Phương Đông Dạ, nghiêm túc nhớ lại cuộc trò chuyện của bọn họ, đột nhiên nhớ ra hai chữ:

"Đại Thánh! Đúng vậy, đại thánh. Người phụ nữ đó nói: Ngày 'Đại thánh', cô ta nhất định phải làm cho Thương Mộc Anh Dã xuất hiện với thân phận là bạn đời của cô ta. Đây có thể là ngày một ngày lễ, hay là hoạt động gì đó đi!"

Phương Đông Dạ nghe được thông tin này, thật cao hứng nói:

"Tốt lắm, thông tin này rất hữu ích."

Lần đầu tiên trước mặt Vô Ưu, Phương Đông Dạ tỉnh táo suy nghĩ, phân tích, mà không còn rối loạn vì vấn đề có liên quan đến cô nữa.

...

"Tra được rồi! Enica vốn là em gái của trùm mafia Italia Alston. Đây chính là ảnh của cô ta!"

Nhạc Diễm căn cứ theo tin tức Phương Đông Dạ lấy được, dưới sự hỗ trợ của 'Trong suốt', rất nhanh đã xác nhận được thân phận của Enica, nhưng lại không thể tra ra thông tin xuất nhập cảnh của cô ta, cho nên, 'Trong suốt' nghe nói Enica xuất hiện tại Đài Loan, thì nghi ngờ cô ta đã lén nhập cảnh bằng tàu thủy. Vì Enica từ trước đến giờ, đều luôn luôn thích làm theo ý mình, không thích bị ràng buộc, cho nên đi đến đâu, cũng đều đa số đi bằng du thuyền của mình. Mà khắp nơi trên thế giới, hầu như đều có du thuyền của cô ta.

Chỉ riêng ở Đài Loan thôi cũng có đến 3 chiếc du thuyền rồi. Căn cứ theo báo cáo, cả ba chiếc du thuyền hôm nay đều đã xuất cảng!

"Cả ba chiếc du thuyền đều xuất cảng, hẳn là để gây khó khăn cho việc tìm kiếm! Cho nên, xin vui lòng nói với người trên tàu, cung cấp thêm một chút thông tin nữa."

Rất nhanh, 'Trong suốt' đã phát ra yêu cầu. Phương Đông Dạ lại bắt đầu dẫn dắt Vô Ưu nói ra thông tin hữu ích. Một chút, một chút một, cho đến khi 'Trong suốt' dựa vào những tin tức lẻ tẻ này, lắp ghép lại, cho ra kết luận, nói:

"Biết được chiếc du thuyền ở đâu rồi. Hơn nữa căn cứ theo vệ tinh chỉ dẫn, cũng đã tìm ra được hành tung của nó. Bây giờ phải đi đến ngay chỗ du thuyền cứu người!"

Nghe thấy những lời này, Phương Đông Dạ và Nhạc Diễm đều cực kỳ cao hứng.

Phương Đông Dạ nói vào điện thoại:

"Vô Ưu, chờ tôi. Tôi biết em đang ở đâu rồi. Tôi sẽ lập tức đưa Bé Diễm đến cứu em. Em cất kỹ điện thoại đi. Đừng để người ta phát hiện ra nha."

Vô Ưu sau khi nghe thấy những lời của Phương Đông Dạ, trong lòng chợt xót xa. Cô cảm nhận được Phương Đông Dạ thật sự quan tâm đến mình. Trong tình huống này rồi, vẫn đi cứu cô. Cô cảm động nói:

"Uh, tôi chờ anh đến."

Lần đầu tiên, Phương Đông Dạ mang đến cho Vô Ưu một cảm giác an toàn mà từ trước đến nay cô chưa từng có. Sau khi cúp điện thọai, cô nhìn ra biển rộng ngoài cửa sổ, trên mặt lộ ra nụ cười mà không còn cảm giác mờ mịt, hoảng hốt. Bởi vì cô biết, Phương Đông Dạ nhất định sẽ đến cứu cô ra khỏi đây.

Trong nháy mắt bầu trời đã chuyển sang tối đen. Cả ngày Vô Ưu chưa ăn cơm, nên bụng cứ kêu 'ùng ục, ùng ục' không ngừng.

Cốc cốc cốc cốc cốc…

Đúng lúc này, truyền đến tiếng gõ cửa từ ngoài vào. Lúc Vô Ưu còn đang suy tư, không biết có nên ra mở cửa hay không, thì bên ngoài đã truyền đến tiếng nói:

"Vô Ưu, ra ngoài đi. Đến giờ ăn cơm rồi."

Là Thương Mộc Anh Dã. Vô Ưu sau khi nghe thấy giọng nói của hắn, bước nhanh đi ra ngoài, sau khi mở cửa ra, liền kéo hắn vào phòng.

"Cô làm gì hả?"

Thương Mộc Anh Dã nhăn mặt nhìn Vô Ưu hỏi. Không hiểu cô đang làm gì mà thần thần bí bí như vậy. Vô Ưu ngoắc ngoắc tay vẫy hắn lại gần, Thương Mộc Anh Dã nhíu mày cúi đầu xuống. Vô Ưu ghé sát vào tai hắn nói:

"Anh đừng sợ. Rất nhanh sẽ có người tới cứu chúng ta."

Thương Mộc Anh Dã nghe cô nói thế, trên mặt hiện lên một mạt cười, hỏi:

"Thế nào cơ? Trông tôi có vẻ rất sợ hãi sao?"

Trong mắt hắn, Enica chẳng qua chỉ là một đứa trẻ con bốc đồng, thất thường. Nếu như không phải là hắn nể mặt người anh Alston của cô ta, thì hắn mới không để cho cô ta dắt mũi đưa mình đi đây. Chỉ có điều, hắn không ngờ, lại khiến Vô Ưu cho hắn như là kẻ bất lực! Điều này làm cho tâm trạng hắn có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 76: Sự kiện bắt cóc (2)

Thương Mộc Anh Dã ôm lấy eo Vô Ưu, cười tà mị nói:

"Thế nào hả? Cô cho là tôi không thể bảo vệ được cô sao?"

Dáng vẻ xa lạ này của hắn, cùng với sự thân mật bất thình lình này, làm cho Vô Ưu hốt hoảng nói:

"Này, anh muốn hại cho tôi chết hả."

Bằng trực giác Vô Ưu cho rằng, nhất định Thương Mộc Anh Dã đang đùa giỡn mình. Đúng là cô vừa nghĩ như thế xong, thì cửa phòng bỗng 'cạch' một tiếng, bị đá văng ra.

"What are you doing? (các ngươi đang làm gì thế hả?) "

Enica tức giận, gầm thét lên. Vô Ưu nghe thấy thế, cũng sắp bật khóc rồi. Cô nhìn Thương Mộc Anh Dã oán trách nói:

"Tôi với anh không thù không oán, sao anh làm như thế để hại tôi hả!"

Thương Mộc Anh Dã nhìn thấy bộ dạng này của Vô Ưu, cười sảng khoái. Hắn nhận ra, trêu chọc cô ngốc này cảm thấy rất vui vẻ. Chỉ có điều, thi thoảng còn có thể, chứ mà mỗi ngày đều ở cùng nhau thì khẳng định sẽ bị nội thương mất.

"Các ngươi đang làm cái gì hả?"

Enica thấy không ai để ý đến mình, cô ta bèn dùng tiếng Trung hét lên một lần nữa. Thương Mộc Anh Dã trả lời bằng cách ôm lấy Vô Ưu, đặt một nụ

hôn mờ ám lên trên mặt cô, sau đó nói giọng ‘chiều chuộng’:

"Chuẩn bị một chút rồi ăn cơm nha."

Nói xong xoay người đi ra ngoài, cũng không thèm để ý tới Enica, giống như cô ta không hề tồn tại.

Vô Ưu nhìn đôi mắt phẫn nộ nhìn trừng trừng của Erica, có chút sợ hãi. Bộ dáng cô ta sắp phun ra lửa, thật sự rất kinh khủng, có vẻ như bất cứ lúc nào cô ta cũng có thể đớp cho cô một phát vậy.

"Hắc hắc, là hiểu lầm, hiểu lầm. Ăn cơm, ăn cơm thôi. . ."

Đừng nói là Vô Ưu không có khí phách, chỉ là chẳng có ai chấp nhận vứt bỏ tính mạng của mình vì một trò đùa của người khác cả!

...

Không khí trên bàn ăn rất quỷ dị. Vô Ưu nhìn thức ăn trước mặt có chút sợ sệt. Còn Erica dữ tợn nhìn chằm chằm Vô Ưu. Hai mắt cô ta trợn trừng nhai liền hai món ăn, có vẻ như là nhai cơm cùng rau. Thương Mộc Anh Dã khoái trá ngồi ăn, điệu bộ của hắn lúc này giống như đang rất hưởng thụ vậy.

"Sao cô không ăn gì hả? Đồ ăn không ngon sao?"

"Đúng vậy, nếu không thích ăn những thứ này thì nói với tôi một tiếng. Tôi sẽ nói đầu bếp làm món khác cho cô!"

Thương Mộc Anh Dã và Enica sau khi ăn xong, nói với Vô Ưu như thế. Vô Ưu nhìn hai tên đầu sỏ gây chuyện ‘tốt bụng’ kia, thật muốn hỏi cho rõ, xem là ai đã hại cô không thể nuốt nổi cơm! Chỉ có điều, cô đang trên biển rộng mênh mông, lại không biết bơi, vẫn là nhịn đi. Hừ! Nếu như cô biết bơi, cô… cô… cô vẫn nhịn vậy. Cô muốn ăn cá, chứ không muốn bị cá ăn nha.

Vô Ưu bưng chén cơm lên, vừa cho cơm vào miệng, thì nghe thấy những âm thanh kỳ quái từ bên ngoài truyền vào. Ngay sau đó, có một người chạy vào, nói:

"Đại tiểu thư Enica, có chuyện rồi. Tất cả mọi người..."

Hắn ta còn chưa nói hết, liền ‘ầm’ một tiếng, ngã sấp xuống mặt đất.

Ngã rồi!

Vô Ưu còn chưa kịp nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì, thì đã thấy Thương Mộc Anh Dã và Enica không còn sức lực, gục xuống bàn.

Không phải là bị bỏ thuốc mê đi? Chẳng lẽ Phương Đông Dạ đã tới cứu cô rồi sao? Vô Ưu nhìn đồ ăn trước mặt, không biết nên xử lý như thế nào với miếng cơm đang còn trong miệng. Nuốt vào hay phun ra đây? Phun xuống đất thì rất bẩn nha. Cuối cùng, cô quyết định phun vào cái chén đang ăn dở. Sau đó đi qua kiểm tra, thấy Thương Mộc Anh Dã và Enica vẫn còn hơi thở, mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó hét lớn lên:

"Phương Đông Dạ. Anh ở đâu hả? Phương Đông Dạ! Mọi người đều ngất hết rồi. Bây giờ an toàn rồi."

"Oh, thật thế sao? Đây quả thực là điều tốt nha!"

Giọng nói xa lạ bất thình lình vang lên, khiến trong lòng Vô Ưu run lên. Cảm nhận thấy rõ trong giọng nói lơ lớ này có tà khí. Chuyện xấu sắp đến rồi! Đây chính là cảm giác lúc này của Vô Ưu.

Cạch một tiếng, cửa được mở ra. Một người đàn ông ngoại quốc, mặc bộ vest trắng đi vào, trông vẻ ngoài giống như một con khỉ ốm, mái tóc thật dài, khuôn mặt hốc hác, tái nhợt, làm Vô Ưu liền liên tưởng đến những tên nghiện thuốc phiện, còn có những kẻ suy dinh dưỡng trầm trọng nữa. Chỉ là một kẻ ốm yếu, vô lực. Vô Ưu nhìn chén cơm trên bàn, suy nghĩ, nếu như dùng cái này làm vũ khí, không biết có hạ được cái ‘bộ xương’ này không a. Nhưng rất nhanh sau đó, Vô Ưu đã phải bỏ ngay ý nghĩ trong đầu đi, bởi vì cô nhìn thấy phía sau bộ hài cốt kia, còn có rất nhiều tên đồng bọn to béo, cường tráng.

Một người, hai người, ba người...

Sáu tên a! Người nào nhìn cũng giống như luyện judo vậy!

"Các anh là ai? Định làm gì hả?"

Vô Ưu bỏ qua cách dùng vũ lực, định bụng đàm phán trong hòa bình. Mặc dù điều cô muốn nhất bây giờ là, cũng ngất đi giống như những người khác.

"Cô sẽ được biết ngay thôi."

Tên như con khỉ ốm phát ra thứ tiếng Trung khó nghe nói với Vô Ưu, còn tay thì luồn vào trong túi áo, lấy ra một vật. Một khẩu súng! Khẩu súng đó liền chĩa về phía cô.

Chân Vô Ưu thiếu chút nữa đã mềm nhũn ra rồi, có chút muốn khóc. Cô nằm mơ cũng không ngờ được, đời này cô sẽ gặp phải loại chuyện như thế này.

Nhưng mà, có chết cũng không thể chết một cách không minh bạch được. Cô nuốt mạnh hai ngụm nước miếng, sau đó nắm chặt nắm tay nhìn hắn hỏi:

"Anh là ai? Tại sao anh muốn giết tôi? Tôi với anh không có thù oán gì, anh biết tôi sao? Có phải anh đã nhận lầm người rồi không? Cho dù có phải chết, anh cũng phải để cho tôi chết một cách rõ ràng a!"

Con người sinh ra đều phải chết đi. Có phải mình đã quá mất mặt rồi không?

Tên đàn ông như con khỉ ốm nhìn thấy bộ dáng run rẩy của Vô Ưu, cười một cách ghê sợ. Khẩu súng đang chĩa vào Vô Ưu đột nhiên chuyển hướng, nhắm thẳng vào đầu Thương Mộc Anh Dã! Sau đó hắn lộ ra nụ cười chết chóc. Lúc này Vô Ưu mới biết, thì ra người bọn chúng muốn giết là Thương Mộc Anh Dã.

"Này, anh định làm gì hả? Anh không được làm hại anh ta!"

Vô Ưu không hề nghĩ ngợi, bước đến chắn trước người Thương Mộc Anh Dã, để khẩu súng không chĩa thẳng vào hắn.

"Hắn ta là gì của cô? Sao cô phải bảo vệ hắn ta?"

Tên khỉ ốm kia rõ ràng rất kinh ngạc trước hành động của Vô Ưu. Rõ ràng mới vừa rồi, dáng vẻ của cô còn đang sợ đến chết khiếp, lúc này đáng lẽ ra cô phải đang mừng thầm trong bụng, vì khẩu súng không chĩa thẳng vào mình chứ? Sao có thể ngược lại, tự xông vào họng súng được. Cô là kẻ ngốc nghếch, hay là mắc chứng đần độn đây hả!

Đối mặt với vấn đề của tên khỉ ốm kia, Vô Ưu nói lớn tiếng:

"Anh ta là ân nhân cứu mạng của bà tôi, hơn nữa, còn là bạn của tôi, là một người tốt, cho nên, tôi sẽ không để cho anh làm tổn thương tới anh ta."

Vô Ưu càng nói càng to. Không phải vì cô thật sự dũng cảm, mà là cô mượn cách nói lớn để cổ vũ cho chính mình không nên sợ hãi.

"Được. Ta đây sẽ thành toàn cho cô. Trước tiên sẽ tiễn cô đi Tây Thiên trước."

Tên khỉ ốm vừa nói, vừa nhắm thẳng khẩu súng vào đầu Vô Ưu. Vô Ưu sợ hãi đến mức, thiếu chút nữa đã kêu lên thảm thiết rồi. Trong lòng không nhịn được kêu lên: Phương Đông Dạ ơi Phương Đông Dạ, sao giờ này anh còn chưa tới cứu tôi hả. Ô ô, Nếu anh còn không đến, thì sẽ phải nhặt xác cho tôi rồi!!! Trong lòng Vô Ưu vừa khóc thét lên, vừa để ý động tĩnh bên ngoài, nhưng ngoài tiếng sóng biển gào thét ra, cô chẳng nghe thấy gì cả. Toi rồi! Lần này xem ra cô sẽ chết chắc rồi.

Vô Ưu lộ ra vẻ mặt đau khổ, nhắm chặt hai mắt lại.

"Cô không cầu xin tha mạng? Cô thật sự không sợ chết sao?"

Tên khỉ ốm thấy Vô Ưu chỉ nhắm mắt lại, không dám tin hỏi. Vô Ưu tuyệt vọng quát lên:

"Anh bị biến thái hả? Muốn bắn thì bắn nhanh đi. Anh kéo dài thời gian như thế để làm gì? Hành hạ người khác làm anh vui vẻ sao? Tôi cầu xin anh, anh sẽ không giết tôi nữa sao? Giày vò, hành hạ người khác để được vui, anh đúng là một tên biến thái!!!"

Vô Ưu không thể chịu được sự hành hạ này nữa, mắng oang oang. Câu chửi này, làm cho tên khỉ ốm ngơ ngác. Hắn ta mặc dù biết tiếng Trung, nhưng vừa rồi Vô Ưu nói quá nhanh, khiến hắn có chút mù mờ, cho nên hắn nghe thấy, nhưng lại chẳng hiểu gì.

Tên khỉ ốm ngoắc ngoắc tay với tên thủ hạ tinh thông tiếng Trung đang đứng bên cạnh hỏi:

"Cô ta nói gì vậy?"

Tên thủ hạ nghĩ một lát, mới chần chờ trả lời:

"Cô ta sợ hãi. Sợ ngài hành hạ cô ấy! Đối với sự hành hạ của ngài, cô ta vô cùng sợ hãi."

"Oh, very good."

Tên khỉ ốm cười một cách ghê tởm, nhìn Vô Ưu nói:

"Cô biết sợ hãi là tốt rồi. Ta sẽ để cho cô nhìn xem tôi sẽ hành hạ người ta như thế nào!"

Vô Ưu nhìn vẻ đểu cáng của hắn, thật hận không thể tiến đến cắn cho hắn một cái. Nhưng, rất nhanh cô đã phát hiện ra, mình đã sợ đến nỗi không thể cử động được nữa rồi.

Tên khỉ ốm đi tới, nhìn Vô Ưu cười gian ác, nói:

"Thế này đi, cô bắn chết hắn, tôi sẽ tha cho cô, đồng ý không?"

Bộ dáng kia, giống như của một con chó sói, đang lừa gạt một con thỏ con.

Vô Ưu thật sự muốn hỏi xem, có phải hắn ta đã ăn tỏi không, mà sao mồm miệng lại thối đến như vậy, nhưng sau vẫn chỉ nhăn chặt mặt lại, xoay đầu đi hướng khác. Im lặng một lúc lâu, thấy hắn không nói gì nữa, mới quay đầu nhìn hắn nói:

"Cuối cùng vẫn là giết người chứ gì? Có cái gì là tốt đẹp chứ? Có nhất thiết phải dùng đến biện pháp giết người không? Nếu giết người ta, chẳng phải anh cũng không còn đường lui sao. Anh không nghĩ thế sao?"

Vô Ưu rõ ràng ngây thơ đi nói đạo lý với hắn. Trong mắt người khác, đây quả thật là một điều cực kỳ ngu xuẩn, nhưng, tên khỉ ốm này lại thật sự nghe lọt tai, nói:

"Ta không giết hắn, hắn sẽ giết ta! Theo cách nói của người Trung Quốc, thì đã không còn đường lui nữa rồi!"

Nghe được lời tên khỉ ốm nói xong, Vô Ưu so với trúng số còn cao hứng hơn, nói:

"Sao có thể như thế được chứ. Còn đường, còn đường mà."

Cô thật sự đã nghĩ rằng chính mình đã làm giao động lòng hắn. Thật ra sát khí của người này đối với Thương Mộc Anh Dã khiến cô phải hãi hùng. Vô Ưu chẳng qua chỉ là nói bậy nói bạ mà đánh trúng tâm lý của hắn a. Tên khỉ ốm nhìn cô hỏi:

"Còn đường? Thật thế sao?"

"Thật! Đương nhiên là thật!"

Vô Ưu nghĩ thầm, mình hôm nay sẽ liều mạng. Có giả thì cô cũng nói thành thật nha! Nụ cười đầy mặt, Vô Ưu nói:

"Đại ca, anh hãy nói cho tôi biết. Tại sao anh muốn giết anh ta hả? Vì tiền, vì quyền lực, hay là có thù giết cha, thù sâu oán nặng hả?"

Tóm lại, muốn giết người thì không thể không có nguyên nhân được. Vô Ưu vốn đã chuẩn bị 'tùy bệnh mà bốc thuốc' rồi. Nhưng, đối phương lại không để cho cô một chút mặt mũi nào mà lắc đầu. Vô Ưu cả kinh kêu lên:

"Đều không phải là những nguyên nhân đó!"

Tên khỉ ốm gật đầu, ra vẻ khẳng định, rồi nhín về phía Vô Ưu, ánh mặt lộ vẻ nghi ngờ. Xem ra đã ý thức được, không thể tin tưởng vào Vô Ưu rồi.

Vô Ưu nhìn người ta, xấu hổ cười khúc khích, vừa cười vừa nghĩ biện pháp. Giết người còn có thể là có nguyên nhân nào khác nữa đây hả? Ô ô… Nếu có Phương Đông Dạ ở đây thì tốt rồi. Nhất định anh ta sẽ đoán được động cơ của người đàn ông này.

Giết người? Giết người! Chắc chắn là có nguyên nhân rất quan trọng gì đó. Không phải vì tiền thì là vì địa vị, vậy còn vì điều gì nữa hả? Cái đầu Vô Ưu suy nghĩ sắp nổ tung ra rồi, nhưng vẫn chưa tìm ra được đáp án. Cô thừa lúc không ai chú ý đến mình, lấy chân giẫm lên chân Thương Mộc Anh Dã, đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đặt lên đó, rồi xoay xoay tròn, hy vọng hắn có thể tỉnh lại. Đáng tiếc là, hắn vẫn không hề nhúc nhích!

Nhất định là đã ăn rất nhiều thức ăn! Vô Ưu lại nhìn về phía Enica, cũng không thấy có dấu hiệu tỉnh dậy.

"Đúng vậy. Chính là vì cô ấy!"

Tên khỉ ốm thấy Vô Ưu nhìn nhìn Thương Mộc Anh Dã, xong lại nhìn nhìn Enica, thì tưởng rằng cô đã đoán ra, nên buông một câu như vậy. Vô Ưu nghe thấy thế, trong lòng mừng rên lên, cao hứng đến nỗi sắp nội thương rồi. Thì ra náo loạn nửa ngày, không phải vì là giang sơn, mà là vì người khác a!

Khụ khụ khụ khụ

Vô Ưu ho khan hai tiếng, cố nín cười, nói:

"Khắp trời đất chỗ nào mà chả có cỏ hoa. Tại sao anh lại cứ yêu đơn phương một loài hoa chứ? Ba nghìn người chết chìm trong nước, tại sao anh vẫn chỉ ôm khư khư một gầu nước? Rừng rậm lớn như vậy, tại sao anh nhất định phải treo cổ trên thân cây này?"

Vô Ưu cảm thấy mình thật tài tình. Cư nhiên lại có thể xuất khẩu thành thơ.

"Cô nói cỏ hoa? Rừng rậm? Nước? Là cái gì hả?"

Tên khỉ ốm nhìn vẻ mặt đầy tâm đắc của Vô Ưu, nhíu nhíu mày, không hiểu rốt cuộc là cô đang nói đến vấn đề gì. Vô Ưu vô cùng kinh ngạc nói:

"Hả? Ngay cả những điều vừa rồi anh cũng không hiểu sao?"

Lúc nói những lời này, đột nhiên cô nhìn thấy, hình như hai vai Thương Mộc Anh Dã hơi rung rung.

Hắn đã tỉnh sao?

Vô Ưu nhìn kỹ lại lần nữa, không phải a? Có thể là cô bị hoa mắt. Cô lại nhìn về phía tên khỉ ốm, đã không còn thấy sợ hãi nữa, mà cảm thấy hắn rất

ngu. Ra vẻ bậc thầy nói:

"Ai nha, điều đó có ý là, phụ nữ có rất nhiều, sao anh nhất định cứ phải thích cô ấy chứ?"

Tên khỉ ốm lần này nghe đã hiểu, liền trả lời:

"No, Lian Cee, vợ chưa cưới, cô ấy là vợ chưa cưới của tôi!"

"Cái gì hả? Chỉ vì điều này mà anh muốn giết bọn tôi? Anh có bị điên không hả?"

Vô Ưu sau khi nghe xong, không nhịn được kêu lên. Lại tiếp:

"Vợ chưa cưới của anh thích ai, thì anh sẽ giết luôn người đó sao hả? Anh không cảm thấy như thế là rất ngu ngốc sao? Nếu như cô ấy không yêu anh, anh định sẽ giết toàn bộ người trên thế giới này sao? Nếu như vậy, tôi thấy anh nên đi tự sát đi còn hơn! Anh thật đúng là một tên biến thái!"

Vô Ưu trong lúc nhất thời kích động, không biết sợ hãi là gì, mà chửi như tát nước vào mặt người ta. Tên khỉ ốm vừa mới dỡ xuống sự phòng bị với cô, liền dấy lên tức giận. Vô Ưu của chúng ta bản chất ngây ngô, không biết nguy hiểm đang đến gần, theo lý của mình tiếp tục dạy dỗ người ta:

"Tình cảm là thứ miễn cưỡng không thể có được. Anh thích cô ấy liền theo đuổi cô ấy. Anh có biết theo đuổi cô ấy như thế nào không? Chính là phải cố gắng đối tốt với cô ấy. Làm cho cô ấy biết anh là người tốt. Anh làm cho cô ấy bị cảm động, thì tự nhiên cô ấy sẽ tiếp nhận anh thôi. Anh miễn cưỡng có được, cô ấy sẽ không vui, anh có thể hạnh phúc sao? Cho nên, tôi nói..."

Từ khi biết chuyện đến giờ, Vô Ưu chưa bao giờ nói nhiều đến thế, toàn bộ tinh thần đều hết sức tập trung. Tên khỉ ốm kia thấy cô nói quá nhanh, nghe không hiểu câu gì, lại tưởng rằng cô đang mắng người, cho nên liền phất phất tay về phía thủ hạ, cho đến khi có hai tên to con mặc đồ đen, đeo kính đen đến bên cạnh cô, cô mới ngậm miệng lại.

"Đại ca, anh định làm gì hả? Những điều tôi nói đều là muốn tốt cho anh."

Lúc này Vô Ưu mới nhìn ra vẻ hung ác trên khuôn mặt của tên khỉ ốm. Cô sợ hãi, nghĩ muốn bỏ chạy thật nhanh, nhưng đã không còn đường trốn nữa rồi. Tên khỉ ốm thấy cô bày ra bộ mặt đau khổ, trên mặt liền dịu xuống một chút. Vô Ưu vừa mới tưởng rằng mình lại có đất diễn, thì không ngờ, tên khỉ ốm đã ra lệnh cho thủ hạ:

"Ném xuống biển!"

Hả?! Biển!

"Phải."

Hai tên to con nhấc Vô Ưu lên, mang ra ngoài. Gió biển buổi đêm có chút lạnh làm Vô Ưu không nhịn được rùng mình một cái, sau đó hét lớn lên:

"Cứu tôi với! Tôi bị oan a!"

Tiếng kêu kinh hãi, đến quỷ thần cũng phải khiếp sợ! Vẻ dũng cảm vừa mới đây đã tan thành mây khói rồi. Tiếng kêu như thế thật không dám khen tặng a. Không biết có phải do cô đã xem quá nhiều phim cổ trang hay không, mà lại hô mình 'oan' nha!

...

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha."

Thương Mộc Anh Dã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Vô Ưu, không thể nhịn nổi nữa bật cười ra tiếng. Đời này hắn chưa bao giờ thấy vui vẻ như thế này. Vừa rồi hắn và Enica giả bộ bất tỉnh là muốn tùy cơ ứng biến, để xem xem rốt cuộc là ai đã giở trò, lén bỏ thuốc vào đồ ăn là có mục đích gì. Lại không ngờ, Vô Ưu 'diễn xuất' thú vị như thế!

Thật ra trước bữa cơm tối, Enica đã nghe thủ hạ bẩm báo với mình là có người lén lút cho thuốc mê vào thức ăn, cho nên, sau khi cô và Thương Mộc Anh Dã thương lượng với nhau, mới quyết định tương kế tựu kế, để xem ai đã đứng sau. Vì vậy, cô đã căn dặn kẻ dưới, sau khi ăn cơm xong, phải giả vờ hôn mê, chờ đến khi kẻ địch xuất hiện, có lệnh, sẽ một lưới bắt hết.

Đúng ra lúc bọn chúng tiến vào, trò chơi đã kết thúc rồi, nhưng lại thật không ngờ biểu hiện của Vô Ưu lại thú vị đến như vậy, cho nên, Thương Mộc Anh Dã và Enica liền quyết định xem nốt vở kịch đặc sắc này. Lúc Vô Ưu dẫm lên chân Thương Mộc Anh Dã, thiếu chút nữa Enica đã cười đến nội thương rồi.

"Ngươi… ngươi… ngươi không bị bất tỉnh?"

Tên khỉ ốm không dám tin hét lên. Thương Mộc Anh Dã bưng chén cơm lên, vừa ăn vừa nói:

"Không có thuốc thì sao có thể bất tỉnh đây?"

Tên khỉ ốm nghe thấy thế, không dám tin nói:

"Không có thuốc? Sao có thể như thế được? Chẳng lẽ…?"

Tên khỉ ốm vừa nói, vừa nhìn về phía tên mới ‘báo cáo’, thì ra, người đó chính là ‘người bỏ thuốc’.

"Không phải. Tôi thực sự đã cho thuốc vào đó. Thật đó!"

Tên kia hốt hoảng nói. Lúc này, Enica đã ngồi thẳng lên, nhìn tên đó cười nói:

"Không phải sợ hãi. Bây giờ ngươi rất an toàn. Sau khi trở về, ta sẽ bẩm báo lại với anh ta. Chuyện ngươi đã thành thật khai báo, anh ta nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho ngươi!"

"Hả?"

Tên kia tỏ vẻ không hiểu gì cả, còn tên khỉ ốm cũng đã hiểu ra theo ý của mình, gầm lên:

"Đồ phản bội!"

Sau đó ‘pằng’ một tiếng, giết chết tên kia.

Trên mặt Enica và Thương Mộc Anh Dã nhếch mép cười. Mượn dao giết người! Hai người này thật đúng là hiểu ý!

Rầm rầm rầm

Tiếng súng vừa dứt, trong chớp mắt có mười mấy người từ phía trên nhảy xuống, mỗi người một súng hướng thẳng về phía tên khỉ ốm, và mấy tên to con còn lại!

Vô Ưu bị ném xuống đất, ngồi co quắp, tê liệt dưới đất, ngây ngốc nhìn màn kịch đặc sắc này, không biết nên làm gì, nói gì cho phải. Mà hai người Thương Mộc Anh Dã và Enica đều nhìn cô cười vui vẻ. Không biết tại sao, đột nhiên Vô Ưu có cảm giác bọn họ rất xa cách, rất xa lạ!

...

Tất cả mọi người đều trầm mặc thật lâu, cho đến khi tên khỉ ốm ném khẩu súng trong tay xuống đất, thì mới coi như kết thúc trận giằng co này. Nhưng trò cười cũng không bởi vì vậy mà kết thúc, bên ngoài lại truyền đến hàng loạt tiếng bước chân thần tốc.

Thương Mộc Anh Dã và Enica liếc mắt nhìn nhau một cái, vẻ mặt cả hai đều lộ rõ vẻ bất ngờ và cảnh giác. Xem ra, điều này là nằm ngoài dự liệu của bọn họ. Bọn họ còn chưa kịp ra lệnh, thì đã có một đám người cầm súng, mặc âu phục màu đen vọt vào, nhìn trang phục, ai cũng có thể biết đó là ‘xã hội đen’, có thể nhận ra nhóm người này tương đối chuyên nghiệp.

Vô Ưu ngồi dưới đất ngây ngốc nhìn tình cảnh càng ngày càng náo nhiệt, không biết rốt cuộc có phải mình đang nằm mơ hay không nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Sự kiện bắt cóc (3)

"Vừa mới nghe thấy tiếng súng xong, không phải là cô bị bắn đó chứ?"

Một giọng nói tà mị vang lên bên người Vô Ưu. Vô Ưu nghe thấy giọng nói quen thuộc liền ngẩng đầu, nhìn thấy Thạch Thiên Kình đang cau mày nhìn cô đánh giá.

Vô Ưu liền kéo ống quần hắn, vô cùng mừng rỡ hỏi:

"Anh tới cứu tôi sao?"

Thạch Thiên Kình thấy dáng vẻ mừng rỡ của Vô Ưu, mới thở phào nhẹ nhõm nói:

"Đương nhiên là tới cứu cô rồi."

Vô Ưu nghe xong cực kỳ cao hứng, nhưng ngay sau đó lại hỏi:

"Tôi với anh không quen biết, sao anh lại tới cứu tôi?"

Đối với câu hỏi của Vô Ưu, Thạch Thiên Kình nhíu mày, ra vẻ như đang nói: cũng còn biết mình là ai nha.

"Vô Ưu, Vô Ưu, cô không có chuyện gì chứ? Vô Ưu, các người để tôi đi vào. Thạch Thiên Kình, anh nói bọn họ thả tôi ra, để tôi đi vào! ... !"

Đột nhiên giọng nói của Tiểu Hạ từ bên ngoài truyền vào. Vô Ưu nghe thấy tiếng nói của Tiểu Hạ, hai mắt liền sáng lên. Cô ấy không phải đang ở nước ngoài sao? Trở về từ bao giờ, sao cô lại không biết gì cả. Vô Ưu không chút khách khí, vịn vào chiếc chân dài của Thạch Thiên Kình đứng dậy, chẳng chút nào lo lắng, lỡ như kéo tụt chiếc quần của người ta xuống, hay cũng chẳng lo sợ Thạch Thiên Kình sẽ đá bay cô đi!

Tiểu Hạ ở bên ngoài vẫn kêu không dứt. Thạch Thiên Kình sau khi nhìn quét một vòng trong phòng, phát hiện không còn gì nguy hiểm, mới lạnh lùng nói:

"Để cho cô ấy vào."

Dĩ nhiên, hai người bạn tốt đã lâu không gặp nhau, nên vừa gặp mặt, liền ôm lấy ôm để rồi.

...

"Thạch Thiên Kình!"

Thương Mộc Anh Dã sau một hồi suy nghĩ, rốt cuộc cũng đã nhận ra Thạch Thiên Kình. Thạch Thiên Kình cười nhã nhặn nói:

"Ngại quá, đã quấy rầy hai vị rồi. Rất xin lỗi, chỉ có điều, chuyện của 'Thương Hoàng' bên Nhật Bản, và tổ chức mafia Italia, tôi không có hứng thú xen vào. Hôm nay tôi đến đây, chỉ là đón một người bạn đi!"

Trước tiên, Thạch Thiên Kình tỏ rõ thái độ của mình, lỡ xảy ra những chuyện tranh đấu không đáng, thì thì cũng không nên. Thương Mộc Anh Dã cũng không định làm to chuyện, nhìn Vô Ưu hỏi:

"Hắn ta nói tới cứu cô, điều đó là thật sao?"

Thương Mộc Anh Dã nhìn ra, mặc dù người đàn ông này sau khi nhìn thấy Vô Ưu, cũng hỏi thăm tình hình của cô, nhưng vẻ mặt không giống như đang quan tâm, mà trái lại, giống như là lo sợ, nếu như cô bị thương, sẽ không hoàn thành nhiệm vụ vậy.

Vô Ưu nghe thấy câu hỏi của Thương Mộc Anh Dã, hơi có chút bực mình nhìn Thạch Thiên Kình hỏi:

"Là Phương Đông Dạ bảo anh tới cứu tôi sao?"

"Cô hỏi cô ấy đi!"

Thạch Thiên Kình hếch cằm chỉ về hướng Tiểu Hạ, trên mặt mang theo nụ cười sâu không lường được. Tiểu Hạ không quay đầu nhìn hắn, rõ ràng là đang giận dỗi, nhưng với câu hỏi của Vô Ưu, vẫn cười nói:

"Uh, đúng là tổng giám đốc nhờ anh ta tới cứu cô. Tổng giám đốc rất quan tâm cô nha, cho nên, sau này cô phải đối xử tốt với..."

Tiểu Hạ còn chưa kịp dặn dò Vô Ưu, sau này phải đối xử tốt với Phương Đông Dạ một chút xong, thì ngoài cửa đã lại truyền đến những tiếng tiếng động.

Tiếng chạy bộ, tiếng chỉ đạo, ra lệnh, thậm chí còn nghe như có cả tiếng của trực thăng. Những âm thanh này, khiến Vô Ưu không nhịn được liên tưởng đến những bộ phim bom tấn vũ trang.

"Mẹ!"

Cậu bé Nhạc Diễm đáng yêu từ trong đám người mặc đồng phục quân đội chạy ra. Khi nhìn thấy Vô Ưu và Tiểu Hạ đang đứng cùng nhau, liền chạy vọt tới. Vô Ưu mừng rỡ ôm chầm lấy con, giống như kể khổ nói với cậu bé:

"Cục cưng, mẹ sợ muốn chết a. Con biết không, vừa rồi, thiếu chút nữa mẹ đã bị người ta ném xuống biển rồi."

Vô Ưu thật đúng là không giống người làm mẹ đi. Cậu nhóc kia vốn đã rất lo lắng rồi, cô chẳng những không an ủi, lại còn nói những lời hù dọa người khác đến như vậy. Nhạc Diễm nghe thấy mẹ nói như thế, mồ hôi lạnh cũng toát ra rồi. Đúng lúc Phương Đông Dạ và người đại diện 'Trong suốt' – Chị Linh từ ngoài đi vào, cũng vừa kịp nghe thấy câu này, lạnh lùng hỏi:

"Là ai?"

Đối với giọng nói nghe như pháo nổ 'bùm bùm' của Vô Ưu, tên khỉ ốm kia có vẻ như không hiểu, nhưng lần này, vừa nghe đã hiểu hết. Vì vậy, khi hắn ta nhìn thấy một người đàn ông vô cùng đẹp trai đi cùng với một người phụ nữ xinh đẹp, lại buông ra một câu lãnh khốc như thế, thì thân thể không nhịn được có chút run rẩy.

Vô Ưu nghe thấy giọng nói giận giữ của Phương Động Dạ, có chút mừng rỡ, ôm Nhạc Diễm chạy tới, vui vẻ nói:

"Phương Đông Dạ, anh thật sự tới cứu tôi rồi hả? Thật tốt, ha ha, đúng là bạn tốt."

Thiên hạ thái bình, cái mạng nhỏ của cô đã được bảo vệ, nên Vô Ưu cười toe tóe. Nhạc Diễm nhân cơ hội hỏi:

"Vậy, mẹ có còn giận người ta nữa không?"

Giận? Đúng vậy a. Anh ta khiến tập đoàn "Tử thần' bị phá sản, lại còn nói dối nữa!

Vô Ưu nghĩ nghĩ một lúc, cảm thấy Phương Đông Dạ làm chuyện xấu như thế, cũng chỉ là để giúp cô trút giận, sau đó lại nói dối, cũng là vì sợ cô giận, cho nên, sau một hồi đắn đo, hào phòng nói:

"Được! Không giận nữa. Thấy anh đến cứu tôi, tôi tha thứ cho anh, nhưng mà, lần sau không được làm những chuyện như thế nữa a!"

"Được. Sau sẽ không làm như vậy nữa."

Phương Đông Dạ nhìn con mình đầy cảm kích. Nhạc Diễm kiêu hãnh ngẩng cao đầu, như nói: mẹ cậu, đương nhiên cậu hiểu rồi. Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu cười híp cả mắt, lại nhìn nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt Nhạc Diễm, lộ ra nụ cười thỏa mãn, hài lòng.

...

"Các người là ai hả?"

Một nhà bọn họ đoàn viên thì chẳng sao cả, nhưng, những người khác không có nghĩa vụ, còn ở chỗ này nhìn cái gì chứ? Hơn nữa, cũng có phải ai cũng thích chứng kiến cái cảnh này đâu, cho nên Enica không nhịn được lên tiếng.

Người mặc quân phục – chị Linh, sau khi nghe thấy câu hỏi của Enica, cười đi tới, gật nhẹ đầu chào Enica và Thương Mộc Anh Dã, nói:

"Chào hai vị, chúng tôi là người của 'Trong suốt'."

Lời vừa thốt ra, không chỉ có Enica và Thương Mộc Anh Dã đều kinh hãi, mà ngay cả Thạch Thiên Kình cũng không nhịn được, mở to hai mắt nhìn.

'Trong suốt' vốn là một tổ chức thần bí, có sức mạnh không thể ước lượng được, tất cả đều được quản lý bằng quân sự hóa.

Tất cả mọi người đều biết, có hai giới hắc đạo và bạch đạo, nhưng thật ra, lại rất ít người biết được, trong hắc đạo cũng được chia ra làm hai loại - công khai và ngầm. Bất luận là 'Cửa đá' của Thạch Thiên Kình, 'Thương Hoàng' ở Nhật Bản, hay là tổ chức mafia ở Italia, bọn họ đều thuộc loại hình công khai, hơn nữa, đều có năng lực siêu cường. Ngược lại với bọn họ, 'Trong suốt' lại nằm ở giữa, vừa công khai, vừa thần bí, hơn nữa, chỉ cần là người có thâm niên trong giới hắc đạo, thì đều biết trong nội bộ 'Trong suốt' đang ầm diễn ra cuộc tranh giành ngôi vị đế vương!

" 'Trong suốt' sao không lo chuyện của mình, mà còn triển khai cả lực lượng vũ trang đến đây làm gì?"

Ánh mắt sắc bén của Thương Mộc Anh Dã nhìn chị Linh đang cười hòa ái hỏi. Đối với câu hỏi ngờ vực của Thương Mộc Anh Dã, chị Linh chẳng những không tức giận, mà cười nói:

"Xem ra ngài Thương Mộc Anh Dã đối với 'Trong suốt' của chúng tôi, cũng hiểu rất rõ đi."

Vừa nói, vừa lấy từ trong túi ra một đôi găng tay mày trắng đeo vào.

Định làm gì đây hả?

Lúc này tự nhiên lấy ra một đôi bao tay đeo vào, trông thật là quái lạ. Nhưng mà, mọi người cũng chỉ mở to hai mắt ra nhìn. Quả nhiên, cuối cùng chị Linh đã lấy ra một vật, không khiến người ta phải thất vọng.

Vật đại diện cho 'Trong suốt' vừa được đưa ra, làm cho tất cả những người có mặt ở đây đều nín thở, bởi vì, viên ngọc bích hoàn mỹ - biểu tượng cho 'Trong suốt'.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Say rượu lộn xộn (1)

Đây là đang đóng phim hả? Hay là đại hội của hắc đạo đây? Vô Ưu có chút vò đầu bứt tai không hiểu gì cả.

Vô Ưu là người bình thường như nào, chính cô là người rõ ràng nhất, nhưng trong giờ phút này, những người có mặt ở đây, lại không nghĩ như vậy. Một người có thể khiến cho 'Cửa đá', 'Thương Hoàng', 'Mafia', lại còn cả 'trong suốt' cùng tụ họp về một chỗ, thì ai sẽ tin cô chỉ là một người bình thường

đây? Huống hồ, những người tới đây, đều là những nhân vật chủ chốt trong tổ chức.

"Được, nếu như vậy, tôi sẽ nể mặt 'Trong suốt'."

Enica đi đầu tỏ rõ lập trường của mình. Thạch Thiên Kình nói:

"Xem ra không còn chuyện của tôi nữa, xin cáo từ!"

Thạch Thiên Kình nói xong, nhìn Tiểu Hạ cười tà mị, đưa tay ra. Tiểu Hạ nói với Vô Ưu:

"Tôi đi trước đây, hôm khác sẽ gọi cho cô. Bé Diễm chăm sóc mẹ nha."

"Tiểu Hạ!"

Vô Ưu nghe nói như thế, không nhịn được bất mãn kháng nghị. Nhạc Diễm cười rạng rỡ, nói với Tiểu Hạ:

"Con sẽ chăm sóc mẹ, dì Tiểu Hạ, người cứ an tâm."

Tiểu Hạ nhìn Phương Đông Dạ khẽ gật đầu, sau khi mỉm cười một cái, xoay người rời đi, làm như không nhìn thấy cánh tay của Thạch Thiên Kình đang chìa ra. Nụ cười sáng lạn trên mặt Thạch Thiên Kình, trong chốc lát đã tiêu tan. Hắn thu hồi cánh tay, nắm chặt lại, vẻ mặt hầm hầm đi theo Tiểu Hạ.

"Bé Diễm, hắn ta nhìn có vẻ rất tức giận. Hắn sẽ không đánh Tiểu Hạ đó chứ?"

Vô Ưu nói xong, không nhịn được nhìn ra ngoài, bộ dáng giống như hận không thể đuổi theo, xem có chuyện gì không vậy. Nhạc Diễm nói:

"Yên tâm đi, hắn sẽ không đánh phụ nữ, hơn nữa, hắn cũng không nỡ đâu!"

"Không nỡ?"

Vô Ưu nhìn Nhạc Diễm đầy nghi ngờ hỏi. Nhạc Diễm nói:

"Ai nha, để hôm nào mẹ tự đi hỏi dì Tiểu Hạ đi."

Nói xong, quay đầu nhìn tình hình lúc này.

Enica dẫn theo thuộc hạ, áp giải tên khỉ ốm cùng mấy tên khác lên tầng; Thạch Thiên Kình cũng đưa thuộc hạ rời đi; Chị Linh phất tay, sau đó cùng lực lượng vũ trang đi ra ngoài. Trong phòng vừa chật chội, thoáng cái đã trở nên trống rỗng rồi.

Trừ một nhà ba người Phương Đông Dạ, Vô Ưu, Nhạc Diễm ra, lúc này chỉ còn lại Thương Mộc Anh Dã.

"Thương Mộc Anh Dã, nhanh lên đi, thừa lúc bọn họ đang ở trên lầu, chúng ta mau chạy đi thôi."

Vô Ưu rất tự nhiên mà dúi Nhạc Diễm vào trong lòng Phương Đông Dạ, rồi chạy về phía Thương Mộc Anh Dã nói. Thương Mộc Anh Dã nhìn Vô Ưu mặt không thay đổi, ánh mắt sâu lắng, giống như lo lắng, đăm chiêu điều gì đó. Vô Ưu đưa tay sờ sờ mặt, sau đó mở to đôi mắt thuần khiết nói:

"Sao thế hả? Có chỗ nào không bình thường sao?"

Thương Mộc Anh Dã nhìn thấy vẻ mặt này của Vô Ưu, trên mặt xuất hiện nụ cười, trong lòng có chút cảm giác rung động, nói:

"Tôi phát hiện ra, tôi rất thích cô."

Vô Ưu trả lời:

"Tôi cũng rất thích anh a."

Nếu như là trước đây, Phương Đông Dạ khi nghe thấy chuyện như thế này, đảm bảm sẽ rất tức giận, nhưng lần này, anh không như thế. Bởi vì, sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, anh đã nhận ra vấn đề của chính mình. Mỗi lần có chuyện gì đó liên quan đến Vô Ưu, anh đều trở nên kích động, không biết làm như thế nào cho phải. Hơn nữa, kích động xong, còn dẫn đến rất nhiều sai lầm không đáng có.

Thông qua việc lần này đi cứu Vô Ưu, anh đã hiểu rõ địa vị của chính mình. Nếu như anh muốn chăm sóc thật tốt cho cô, anh nhất định phải dùng sự bình tĩnh, tỉnh táo trên thương trường, để nhìn nhận đánh giá những người khác.

Thương Mộc Anh Dã mặc dù nói nghe như là thổ lộ, nhưng nếu tỉnh táo phân tích sẽ thấy, đây không phải là thổ lộ, mà làm đem chính tình cảm vừa mới nảy mầm của mình kết thúc. Phương Đông Dạ thấy được vẻ buông lơi, bình thản trong ánh mắt của hắn. Trải qua chuyện này, Phương Đông Dạ thật sự đã trưởng thành, còn Nhạc Diễm cũng nhận thức được chình mình còn quá nhỏ bé, duy chỉ có Vô Ưu là vẫn không thay đổi gì.

Vô Ưu nhìn Thương Mộc Anh dã cười, nụ cười vô cùng vui vẻ. Thương Mộc Anh Dã lấy từ túi trước ra một khẩu súng bằng ngà voi đưa cho cô, nói:

"Nếu như em không để ý, sau này tôi sẽ là anh trai của em. Có chuyện gì có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào. Cái này tôi cho em làm quà tặng."

Anh trai?

Vô Ưu nghe thấy hai từ này, ánh mắt sáng lên. Cô từ nhỏ đã luôn ao ước có một người anh rồi, huống hồ là một người anh lợi hại như thế này chứ. Cho nên cười nói:

"Được, ha ha. Tôi có anh rồi. Nhưng mà, đây là súng thật sao? Nếu vậy em cũng không cần đâu."

Hình như giữ súng trong nhà là phạm pháp, cô cũng không muốn mình phải đi tù nha.

Thương Mộc Anh Dã nhìn bộ dáng sợ sệt của Vô Ưu, mỉm cười, lấy hết đạn bên trong ra, sau đó đưa lại cho cô nói:

"Bây giờ thì được rồi chứ, đã không còn khả năng sát thương nữa, chỉ là đồ trang trí thôi!"

Thương Mộc Anh Dã đầu tiên đối với Vô Ưu đầy chán ghét, sau đó hơi có thiện cảm, còn đến bây giờ thì thật lòng thích. Nhưng, thật đúng là trong cảnh nguy hiểm mới hiểu lòng nhau. Hành động chân thành của Vô Ưu lúc trước, ngoài khiến cho hắn hiểu được cô thật sự là một người rất đơn thuần, mà còn khiến hắn tinh ý nhận ra, cô và hắn không phải là người cùng một nước. Bây giờ lại chứng kiến vẻ hòa thuận của một nhà ba người bọn họ, thì hắn đã thông suốt rồi.

Buông tay chính là điều tốt nhất. Thêm một người em gái, điều đó có nghĩa là ở Đài Loan hắn lại có thêm một người thân!

"Được. Em nhận. Haha. Nhưng em không có vật gì tặng anh cả!"

Vô Ưu bắt đầu lục lọi từ trên xuống dưới, sau chỉ thấy có mỗi chiếc điện thoại, nhưng mà cái này có vẻ như không dùng tặng được đi. Nếu đưa cho người ta cái này, có phải cô rất keo kiệt hay không hả? Phải biết rằng, cái điện thoại này của cô đã khá lâu rồi nha. Bộ dáng đáng yêu này của Vô Ưu, khiến tâm trạng Thương Mộc Anh Dã tự nhiên tốt lên hẳn. Trong lòng hắn nghĩ, nếu như bọn họ mà ở cùng với nhau lâu hơn một chút, thì có lẽ, hắn sẽ yêu cô mất!

Hiện tại cái giả thiết này đã không còn cách để tồn tại nữa rồi. Thương Mộc Anh Dã cầm lấy điện thoại của Vô Ưu, lúc Vô Ưu tưởng rằng hắn đã chủ động nhận điện thoại của mình, thì Thương Mộc Anh Dã đã gọi cho chính mình. Sau khi điện thoại đổ chuông, hắn trả điện thoại lại cho Vô Ưu nói:

"Có chuyện gì, có thể gọi cho anh bất kỳ lúc nào. 24/24h đều được."

Giọng nói Thương Mộc Anh Dã rất thoải mái, khiến Vô Ưu cười như nở hoa, nói:

"Hì hì, được a. Không được nói xạo đó!"

Sau khi nói xong, cũng đến lúc từ biệt rồi. Vô Ưu không biết nói như thế nào cả. Thương Mộc Anh Dã liền ôm lấy cổ cô, sau đó nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, nói:

"Đây xem như là quà em tặng cho anh. Được rồi, đi thôi. Anh sang Italia một chuyến, sau đó sẽ trở về Nhật Bản."

"Uhm, em về đây. Khi nào có thời gian, em sẽ sang Nhật Bản chơi với anh. Nghe nói, ở Nhật Bản có hoa anh đào nở trông rất đẹp."

Vô Ưu nói, khiến Thương Mộc Anh Dã lại cười thản nhiên, trong ánh mắt có sự không đành lòng. Vô Ưu có thể khiến hắn dễ dàng cười như thế, không biết sau này hắn còn có thể như thế nữa không đây. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Phương Đông Dạ nói:

"Tôi tin anh có thể xử lý tốt chuyện của mình, chỉ có điều, nếu như Vô Ưu chịu phải uất ức nào, tôi sẽ không đứng ở ngoài mà nhìn đâu!"

Phương Đông Dạ giống như là tuyên thệ, trịnh trọng tuyên bố:

"Anh không có cơ hội đó đâu!"

Sau khi nói xong, nhìn Vô Ưu đang có chút khó hiểu nói:

"Đi nhanh lên một chút nào."

Vô Ưu sau khi đi tới, Phương Đông Dạ thấy bộ dáng cô có chút không lỡ rời đi, vội vàng nói:

"Em đã bỏ làm một ngày, em nói tôi nên sa thải em, hay là trừ lương, trừ thưởng của em đây?"

Vô Ưu vừa nghe thấy, liền không dám suy nghĩ lộn xộn gì nữa, kêu lên:

"Ai da, đừng như thế mà, Phương Đông Dạ, dựa vào tình bạn của chúng ta, anh hãy mở lòng từ bi, mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho tôi đi! Tôi xin anh đó! Cầu xin anh đó. . ."

Vừa nói, vừa chắp hai tay ở trước ngực, ra vẻ đáng thương nhìn Phương Đông Dạ.

Vô Ưu lại bị Phương Đông Dạ lừa gạt cho một vố ngu ngốc, khiến Nhạc Diễm không nhịn được liếc mắt khinh thường, sau đó gục đầu lên chiếc vai rộng lớn của Phương Đông Dạ. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu bé thực sự mệt mỏi đến không chịu được nữa rồi.

Phương Đông Dạ nhìn bộ dáng ngoan ngoãn lúc này của Vô Ưu, sau một lát 'do dự', ra vẻ khó khăn nói:

"Được rồi, vậy bỏ qua cho em một lần nữa."

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói như thế, cao hứng ôm lấy cánh tay của anh, vừa cười, vừa khoa trương nói:

"Oa, Phương Đông Dạ, tôi biết anh là người tốt nhất mà. Anh là ông chủ tốt nhất trên thế giới này, là tổng giám đốc vĩ đại nhất, tài bà nhất. . . ."

Thương Mộc Anh Dã nhìn bóng lưng một nhà ba người hạnh phúc của bọn họ, lộ ra nụ cười chúc phúc.

...

Sau khi chuyển du thuyền, Vô Ưu phát hiện ra quân đội vũ trang và những người khác đều không thấy đâu. Trên chiếc du thuyền lớn, chỉ còn lại người phụ nữ mặc quân phục, trông rất mạnh mẽ, dũng cảm.

"Chào cô, tôi là Tử Linh."

Tử Linh đưa tay về phía Vô Ưu nói. Vô Ưu vội vàng đưa tay ra bắt lấy tay cô ta:

"Chào chị, tôi là Vô Ưu. Hôm nay thật sự cảm ơn các người đã giúp đỡ!"

Tử Linh mỉm cười, nói:

"Không có gì, người cùng một nhà không cần phải khách sáo."

Vô Ưu nghe xong lời này, cũng cười theo, nghĩ rằng người ta khiêm nhường nói thế, mà không nghĩ ra ẩn ý trong câu nói đó.

Vô Ưu nghe không hiểu, nhưng Phương Đông Dạ lại nghe ra ẩn ý trong đó.

Phương Đông Dạ nhìn về phía Vô Ưu nói:

"Vô Ưu, Bé Diễm ngủ thiếp đi rồi. Gió đêm rất lạnh, em đưa thằng bé vào trong phòng ngủ đi."

Vô Ưu nhìn Tử Linh cười cười. Tử Linh làm một tư thế xin mời, lúc này cô mới chạy tới ôm lấy Nhạc Diễm đi vào phía bên trong.

...

"Hôm nay cám ơn các người đã giúp đỡ. Sau khi trở về, nhất định tôi sẽ đền đáp!"

Phương Đông Dạ lên tiếng tỏ rõ lập trường của mình, sẽ dùng tiền để giải quyết. Mặc dù tiền không thể so sánh được với sự an nguy của Vô Ưu, nhưng ngay lúc này đây, làm như thế cũng không có gì là không phải cả, bởi vì, anh đã nhìn ra, lần đầu tiên Tử Linh nhìn thấy Nhạc Diễm, ánh mắt của cô ta đã đầy hứng thú rồi.

Tử Linh nghe Phương Đông Dạ nói thế, trên mặt lộ ra nụ cười tán thưởng, nói:

"Ngài Phương Đông Dạ đã là một người thông minh như thế, thì tôi đây xin đi thẳng vào vấn đề, sẽ nói thẳng luôn."

Câu nói của Tử Linh, đã chứng minh được điều Phương Đông Dạ nghi ngờ là đúng, anh nói:

"Giờ cũng đã muộn rồi, tôi thấy, có gì để mai nói tiếp đi, được không?"

Phương Đông Dạ gián tiếp cho thấy sự miễn cưỡng của mình, mà Tử Linh vẫn thẳng thắn nói:

"Ngài Phương Đông không cần phải né tránh như vậy. Tư lệnh của chúng tôi cũng không có ác ý gì, cho nên, hy vọng ngài có thể nghe tôi nói hết!"

Phương Đông Dạ nhìn Tử Linh, mỉm cười nói:

"Được, cô nói đi."

Nếu đã không có ác ý, biết rõ cũng hay.

Hai người đi tới ghế sa lon ngồi xuống. Phương Đông Dạ đi đến quầy bar, rót cho mình một ly rượu brandy, hỏi:

"Cô dùng một ly chứ?"

Tử Linh lắc đầu:

"Không cần khách sáo. Tôi nói xong, còn phải về báo cáo lại với Tư lệnh!"

"Được, cô nói đi."

Phương Đông Dạ cũng không kéo dài thêm thời gian nữa. Tử Linh lấy một miếng ngọc từ trong túi ra, đặt xuống trước mặt Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ không phải là người trong giới hắc đạo, cho nên đối với mấy thứ này cũng không hiểu nhiều, nhưng, anh lại đoán được, đây chính là một vật tượng trưng cho tổ chức. Anh nhỡ rất rõ, vẻ mặt kinh hãi của mọi người lúc Tử Linh vừa đưa miếng ngọc này ra.

Nếu đã là tín vật, tại sao lại đưa cho anh chứ? Phương Đông Dạ không muốn phải đoán già đoán non, cho nên hỏi:

"Đây là có ý gì?"

Tử Linh mỉm cười nói:

"Đây chính là viên ngọc hoàn mỹ, là tín vật bao đời của Tư lệnh tổ chức 'Trong suốt'!"

Lúc nhắc tới tư lệnh, ánh mắt Tử Linh lộ ra vẻ tự hào, xem ra, người tư lệnh này hẳn là một người rất rất giỏi!

Phương Đông Dạ đã đoán được sơ sơ, chỉ có điều, anh không muốn thừa nhận, mà đưa miếng ngọc đẩy trở lại, sau đó nói:

"Oh, đã là như vậy, phải cất cẩn thận mới được."

Thái độ của anh rất rõ ràng, tuy không nói thẳng ra, nhưng đã tỏ rõ quan điểm mình. Tử Linh cũng là một người thông minh, đương nhiên biết, việc này bây giờ nói nhiều cũng vô ích, nhưng, vẫn phải nói rõ! Bởi vì, cô nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ của tư lệnh giao cho, quyết không để ông ta phải thất vọng!

Tử Linh không đẩy miếng ngọc lại, mà đứng thẳng lên, nói:

"Khoảng một năm trước, lúc Nhạc Diễm xâm nhập vào kho dữ liệu của 'Trong suốt' chúng tôi, thì tư lệnh chúng tôi đã chọn cậu bé trở thành người kế nghiệp tư lệnh tiếp theo rồi, cho nên, lần này ngài ấy ra lệnh cho tôi, đặc biệt đưa tín vật đến đây!"

Điều này đã nằm trong dự liệu của Phương Đông Dạ, nhưng sau khi nghe thấy rõ ràng, vẫn cảm thấy khá bài xích. Anh không hy vọng, vì cứu vợ mà phải đền bù bằng con trai, cho nên, lạnh lùng nói:

"Cám ơn ý tốt của Tư lệnh các người, nhưng, chúng tôi thực sự không thể tiếp nhận. Nhạc Diễm còn nhỏ, tôi và Vô Ưu đều muốn thằng bé giống như bao nhiêu đứa trẻ khác, đều đi nhà trẻ, sau đó học tiểu học, trung học. . . . Làm một người bình thường, không biết, cô có hiểu rõ ý của tôi?"

Tử Linh gật đầu, nói:

"Tôi hiểu rõ. Đương nhiên, cậu bé có quyền từ chối. Nhưng mà, tôi muốn nghe thấy chính câu trả lời từ miệng cậu bé, còn nữa, miếng ngọc này tôi sẽ để lại đây, bởi vì, đây chính là nhiệm vụ tiếp theo của tôi. Đương nhiên, ngài cũng có thể cự tuyệt, chỉ có điều, tôi không nghĩ ngài đã lường được hậu quả!"

Cách nói của Tử Linh khá ngang ngược, nhưng trong đó có sự tự tin, chắc chắn. Giữa thời buổi hòa bình này, có thể chỉ huy hẳn một lực lượng vũ trang, thì bất luận là ai, cũng có đủ tự tin như thế đi.

"Được, tôi sẽ chuyển lời đến Bé Diễm, để thằng bé tự mình quyết định!"

Phương Đông Dạ mặc dù là người quen chỉ tay năm ngón, nhưng anh cũng hiểu được, nhân tài vô số! Cho nên, anh rất hiểu tình cảnh của mình lúc này. Anh đấu không lại những người này! Anh ở ngoài sáng, còn người ta ở trong bóng tối, mặc dù bản thân anh là một người giàu có, nhưng, anh không có cách nào cạnh tranh nổi với một tổ chức thần bí. Cho nên, anh chỉ có thể tùy cơ hành xử!

...

"Phương Đông Dạ, chị Linh kia đi rồi hả?"

Vô Ưu đi ra, thấy Phương Đông Dạ đang ngồi uống rượu một mình, không thấy Tử Linh đâu, cho nên tò mò hỏi. Phương Đông Dạ nhìn thây Vô Ưu đang đi lại, vỗ vỗ xuống ghế salon, chỗ ngồi bên cạnh mình, mỉm cười nói:

"Bé Diễm ngủ say rồi sao?"

Vô Ưu gật đầu:

"Uhm, ngủ say rồi."

Vừa nói, vừa tự nhiên ngồi xuống cạnh Phương Đông Dạ.

Mặc dù cả hai đều không nói gì, cũng chẳng biểu lộ điều gì, nhưng lại để lộ ra vẻ thân thiết, mà người ngoài nhìn vào, sẽ đều cho là bọn họ đang yêu nhau.

Một trận gió đêm thổi vào, khiến Vô Ưu không nhịn được rùng mình một cái. Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu, quan tâm hỏi:

"Lạnh lắm sao? Có muốn uống một ly rượu cho ấm người không?"

Đôi mắt đen láy của Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu phát sáng, không hiểu sao, trái tim Vô Ưu nhảy lên, đột nhiên cảm giác thấy có chút không tự nhiên, cho nên cười ngượng ngùng nói:

"Được a, đúng lúc tôi đang thấy khát."

'Yêu nhất là vẻ dịu dàng khi cúi đầu thẹn thùng của người con gái, giống như hoa sen trong nước thẹn thùng đón cơn gió mát.'

Bộ dáng cúi đầu e lệ của Vô Ưu, làm cho trái tim Phương Đông Dạ không nhịn được rung động liên hồi. Bộ dáng này của cô là chứng tỏ, cô đã có cảm giác với mình rồi sao? Nghĩ đến đây, dục vọng trong lòng Phương Đông Dạ không nhịn được trỗi dậy!

"Tôi uống thêm một ly nữa được không?"

Phương Đông Dạ sau khi nghe thấy giọng nói của Vô Ưu, mới phát hiện, thì ra cô đã dốc hết sạch ly rượu của mình. Phương Đông Dạ thấy thế nhíu mày. Rượu brandy có nồng độ rất mạnh, người bình thường đều phải nhấp từ từ. Vô Ưu uống liền một hơi thế này, đảm bảo sẽ say.

Không biết có phải là do bóng đêm rất mê hoặc người, hay là do đã có chút rượu trong người, mà lúc này, Phương Đông Dạ nhìn thấy khuôn mặt hơi ửng hồng của Vô Ưu, cư nhiên có cảm giác muốn âu yếm, vuốt ve. Vô Ưu nhìn thấy đôi mắt nóng rực của Phương Đông Dạ, hơi thở cũng có chút dồn dập, càng lúc càng khó chịu. Cuối cùng, cô có chút bứt rứt, khó chịu liền đánh vào mặt Phương Đông Dạ.

Lực rất mạnh, đánh vào mặt Phương Đông Dạ phát ra một âm thanh vang vọng!

Bằng này tuổi đầu rồi, đây là lần đầu tiên Phương Đông Dạ bị phụ nữ đánh, làm cho anh ngây ngẩn cả người. Anh không biết tại sao cô lại làm thế. Sau đó, anh chỉ có thể lý giải, có thể cô đã say, bởi vì, sau khi đánh anh xong, cô còn cau mày bất mãn nói:

"Sao anh lại đẹp trai thế hả? Khiến tôi trở nên háo sắc, tự nhiên muốn hôn anh."

Phương Đông Dạ nghe thấy câu này, trong lòng đầy hí hửng, hận không thể ôm chặt lấy cô, nhưng lại hiểu, cô nhất định phải ăn gì đó mới được. Cả ngày cô không ăn gì, lại uống một ly rượu mạnh như vậy, đừng nói là cô, mà cho dù là đàn ông thì cũng không chịu nổi. Bây giờ say chỉ là chuyện nhỏ, còn nếu như không ăn chút gì đó, để làm dịu chiếc dạ dày đang bị kích thích kia, thì nhẹ sẽ bị nôn, còn nặng sẽ bị đau dạ dày.

"Chờ tôi, tôi sẽ đi lấy cho em ly nước ấm, tìm chút gì đó để ăn nữa."

Phương Đông Dạ nói xong, sả bước dài về phía phòng bếp. Phòng bếp cư nhiên trống trơn, chẳng có thứ gì ăn cả. Phương Đông Dạ tìm một hồi cũng không thấy có gì. Thật sự đã rất lâu rồi anh không đi biển. Chiếc du thuyền này, đã bị anh bỏ hoang quá lâu rồi. Cuối cùng không có cách nào khác, đành lấy ra hai chai nước suối. Khi anh mang nước ra cho Vô Ưu, thì đã hối không kịp nữa rồi.

Vô Ưu đã uống sạch chai rượu trên bàn, lúc này, đang nằm trên ghế salon, cười ngây ngô.

Phương Đông Dạ bước vội đến bên cạnh cô, hỏi:

"Vô Ưu, em không có chuyện gì chứ? Có chỗ nào không thoải mái không?"

Anh sợ dạ dày của cô sẽ không chịu được. Vô Ưu còn lại cười nói:

"Trong bụng tôi thật thật nóng, người cũng thật thật nóng. Ha ha, nhẹ quá, ha ha, tôi muốn bay, bay nào. Ha ha. . ."

"Vô Ưu, em tỉnh lại đi, Vô Ưu!"

Phương Đông Dạ phát hoảng lên rồi. Vô Ưu uống nhiều rượu mạnh như vậy, lát nữa nhất định sẽ khó chịu chết mất. Anh muốn làm cho cô phun rượu ra, nhưng, Vô Ưu đã nhắm tịt hai mắt lại. Phương Đông Dạ không thể làm gì khác hơn là ra sức lay cô, để cho cô tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Say rượu lộn xộn (2)

Vô Ưu bị lay rất khó chịu, mở mắt ra bất mãn nhìn Phương Đông Dạ nói:

"Làm gì thế hả? Không được rung, không được lắc, không được lắc a."

Phương Đông Dạ nghĩ rằng mình lắc quá mạnh khiến Vô Ưu khó chịu, nên áy náy nói:

"Xin lỗi! Vô Ưu, em không có chuyện gì chứ?"

Nghĩ rằng mình không lay nữa là được rồi. Ai ngờ, Vô Ưu lại vươn hai tay về phía anh...

Phương Đông Dạ theo điều kiện phản xạ tự nhiên, tưởng rằng Vô Ưu lại muốn đánh mình, nhắm chặt hai mắt lại chịu trận, ai ngờ Vô Ưu không có đánh người, mà đưa tay ra ôm lấy mặt anh! Phương Đông Dạ từ từ mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt mập mờ của Vô Ưu, giống như đang nghiên cứu thứ gì đó, trong lòng anh run lên, sau đó dè dặt hỏi:

"Vô Ưu, có phải em có cảm giác là nhìn tôi rất quen không?"

Vô Ưu 'ha ha' một tiếng, nói:

"Nhìn kỹ mới thấy, Phương Đông Dạ anh trông thật đẹp trai a. Thảo nào Tiểu Hạ lại thích anh!"

Nói xong, hai tay đang áp vào mặt Phương Đông Dạ càng dùng sức ôm chặt hơn. Sau đó không hài lòng nói:

"Anh không được lay a. Anh lay, tôi sẽ bị chóng mặt!"

Lộ rõ say rượu! Phương Đông Dạ không nhịn được nhớ tới lần đầu gặp Vô Ưu. Cô cũng say như thế này, sau đó thì ngã gục vào lòng anh! Không biết lần này có thể giống như lần trước không đây?

Phương Đông Dạ vừa mới nghĩ xong, ngay tức khắc Vô Ưu thực sự đã ngã vào lòng anh. Anh lại nghĩ đến lần đầu tiên triền miên của hai người, cả người liền trở nên khô nóng. Anh vừa gọi:

"Vô Ưu, tỉnh lại, Vô Ưu..."

Vừa cố gắng làm ngược lại với khát vọng đang dâng trào trong lòng, đẩy Vô Ưu ra khỏi lòng. Đối với sự ầm ĩ của anh, Vô Ưu không hề nghĩ ngợi liền tung ra một chưởng!

"Cho chết ầm ĩ!"

Say rượu rồi hư nha. Đã đánh người ta rồi, lại còn không cho người ta nói!

Phương Đông Dạ thở dài, trìu mến nhìn Vô Ưu đang nằm trong lòng ngọ nguậykhông yên. Đêm đã khuya, gió biển thổi vào rất lạnh. Phương Đông Dạ không muốn Vô Ưu bị lạnh, nên ôm cô lên, đưa cô vào phòng của mình, đặt cô xuống giường.

Anh định đi ngay ra ngoài, nhưng lại không thể cất nổi chân. Ngoài khát vọng nguyên thủy nhất, anh cũng thật sự không yên lòng, để Vô Ưu đang say nát bét ở lại một mình. Chẳng may nửa đêm cô cảm thấy nóng, bổ nhào ra biển thì làm thế nào hả! Cho nên, sau khi tự hỏi một lúc lâu, cuối cùng anh quyết định ở lại.

Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, nên Phương Đông Dạ cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Bây giờ anh rất mong có thể trở lại cuộc sống yên bình lúc trước. Mỗi sáng cùng nhau đi làm, buổi trưa cùng nhau ăn cơm. Chiều tối cùng nhau tan sở. Mặc dù cũng không đáng kể gì, nhưng anh rất thỏa mãn.

Anh nhìn bộ dáng đáng yêu của Vô Ưu, hai tròng mắt đang khép chặt, chiếc miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên trông thật hấp dẫn. Anh không nhịn được sự cám dỗ đó, cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn lên môi cô. Anh vốn chỉ định lướt qua, nhưng không ngờ lại bị Vô Ưu ôm lấy cổ. Hành động đột ngột này của cô khiến anh không biết phải làm gì nữa. Trước sự cứng đờ của Phương Đông Dạ, Vô Ưu bắt đầu nổi dậy đáp trả. Giống như trong cơn đói khát lâu ngày, phát hiện ra có một nguồn nước vậy!

"Ưm!"

Thừa lúc Phương Đông Dạ thở dốc, đầu lưỡi mềm mại của Vô Ưu liền lách vào miệng anh. Lần đầu tiên Phương Đông Dạ có cảm giác mình bị dục vọng tra tấn đến sắp điên lên rồi. Nếu cứ để như thế này, nhất định anh sẽ làm ra chuyện tổn thương đến Vô Ưu mất. Nghĩ vậy, Phương Đông Dạ dùng sức đẩy Vô Ưu ra, mà Vô Ưu còn lại, liều mạng ôm chặt lấy anh không buông.

...

Khát nước a! Nóng quá!

Uống nhiều - chính là suy nghĩ của Vô Ưu lúc này. Đột nhiên có một cái gì đó mát lạnh, mềm mại chạm vào môi cô, cảm giác này thật sự rất dễ chịu. Vô Ưu không nhịn được thở phào một tiếng thỏa mãn, nhưng cô vừa có có giảm thoải mái được một chút, thì 'cái kia' đã muốn rời khỏi cô.

Không được! Không thể để nó rời đi được!

Cơ thể Vô Ưu ra sức kháng nghị, cho nên, lúc Phương Đông Dạ định rời khỏi môi cô, ngay lập tức, cô liền ôm lấy đầu của anh, sau đó bắt đầu nhấp nháp. Cái gì mà mềm mại, ăn ngon như vậy hả? Còn rất thoải mái a? Trong cơn say, Vô Ưu vừa ra sức mút, vừa nghĩ thầm.

"Không được! Tôi…!"

Đột nhiên cái 'bảo bối' kia lại muốn vùng chạy! Vô Ưu dùng sức ôm chặt Phương Đông Dạ, không buông ra. Hơn nữa, miệng đã bắt đầu chạy từ mặt anh xuống đến cổ. Nhưng cô tìm mãi, vẫn không tìm thấy chỗ khiến mình hài lòng, vì vậy mà phát ra tiếng kêu bất mãn, đồng thời lại tiếp tục thăm dò, tìm kiếm.

...

Phương Đông Dạ nhìn những dấu hôn, dấu gặm cắn của Vô Ưu để lại trên mặt, trên cổ mình, không thể chịu được nữa hỏi:

"Nhạc Vô Ưu! Em có biết mình đang làm gì không hả?"

Nhạc Vô Ưu nghe thấy giọng nói của Phương Đông Dạ, thì thào nói:

"Phương Đông Dạ, thật khó chịu a, khó chịu a!"

Giọng nói ủy khuất như sắp khóc rồi.

"Sao vậy? Chỗ nào không thoải mái hả?"

Phương Đông Dạ nghe Vô Ưu nói thế, dục vọng đang dâng trào cũng bị anh ném lên tới chín tầng mây rồi. Mà Vô Ưu sau khi cảm nhận được hơi thở của anh, ngẩng đầu lên, đặt môi mình lên môi anh. Ngay sau đó, trên mặt xuất hiện nụ cười thỏa mãn, giống như chính mình vừa tìm thấy của quý vậy.

Cô ấy khó chịu bởi vì cô ấy muốn hôn mình sao?

Nghĩ vậy, Phương Đông Dạ cố dùng chút ý chí còn sót lại của mình, nhìn Vô Ưu nói:

"Em lại hôn tôi! Dụ dỗ tôi! Tự gánh lấy hậu quả nha!"

Vô Ưu sau khi nghe thấy từ 'hôn', liền ngây ngô nhắc đi nhắc lại:

"Hôn, hôn..."

Anh biết rõ là cô say nên mới như thế này. Hơn nữa, anh cũng rất rõ ràng, lần này không có bị ai bỏ thuốc, nhưng, đối mặt với người phụ nữ mà mình đã khát khao bấy lâu, lại đang hừng hực lửa tình như thế, để anh không động lòng, quả thực là khó vô cùng. Vào lúc này, thật sự Phương Đông Dạ cũng được coi như là chậm trễ rồi. Nếu như đổi lại là người khác, khẳng định đã nhào tới từ sớm a. Nhưng, Phương Đông Dạ lại một lần nữa hỏi người đang say rượu kia:

"Tôi là ai? Em biết tôi là ai không?"

"Ha ha, Phương Đông Dạ."

Vô Ưu vẫn còn có thể nhận ra anh! Điều này làm cho Phương Đông Dạ cực kỳ cao hứng. Anh cúi đầu xuống, đem miệng mình áp sát vào miệng Vô Ưu, nói:

"Đúng vậy! Tôi là Phương Đông Dạ. Em muốn, vậy hãy hôn đi."

Lúc Phương Đông Dạ nói ra những lời này, giọng nói của anh đã trở nên khàn đục, hơi thở dồn dập. Đến khi Vô Ưu thật sự hôn anh, thì ngay sau đó, anh đã trở nên điên cuồng hoàn toàn...

...

Vô Ưu vốn bị rượu mạnh hành hạ, đến giờ phút này lại bởi vì vận động 'kịch liệt', nên rượu đã chuyển hóa thành mồ hôi, mà ra khỏi cơ thể. Cho nên, đến nửa đêm, bởi vì thiếu hụt nước trầm trọng – cô bị khát mà tỉnh dậy.

Mẹ ơi!

Đầu óc choáng váng. Đầu đau, cả người cũng đau nha!

Vô Ưu sau khi mở mắt ra, nghi ngờ chính mình có phải đã bị xe nghiền qua rồi không. Cô dùng hết sức lực của toàn thân ngồi bật dậy. Trong bóng tối, tự hỏi đây là chỗ nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đột nhiên cảm thấy chiếc giường hơi rung. Cô giật mình, trợn mắt lên, sẽ không phải là động đất chứ! Nghĩ đến đây, cô vội vàng mò mẫm bật chiếc đèn ở đầu giường lên.

Chiếc đèn xa lạ, không phải của nhà cô. Tủ đầu giường cũng xa lạ, không phải của nhà cô!

Đột nhiên có cảm giác mát lạnh ở ngực. Cô cúi đầu xuống, sau khi nhìn thấy tình trạng của chính mình, mới 'ah' thét lên một tiếng. Cô thét lên, không phải bởi vì nhìn thấy mình đang trần như nhộng, mà vì nhìn thấy trên thân thể trần truồng của mình, lúc này, đâu đâu cũng có những vết bầm tím.

...

Phương Đông Dạ nghe thấy tiếng thét của Vô Ưu, đã tỉnh dậy ngay tức khắc, nhưng, sau đó anh lại nhắm mắt lại. Bằng trí thông minh của anh, thì lúc này đây, anh cũng không thể nghĩ ra cách để đối mặt với Vô Ưu bây giờ.

Vô Ưu thét xong, kéo vội chiếc chăn trên giường lên che chắn trước ngực, ánh mắt bắt đầu đánh giá xung quanh, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô lấy tất cả dũng khí bắt đầu quan sát, lúc nhìn thấy thân hình hoàn mỹ, không một vải che thân của đàn ông, thiếu chút nữa, cô đã hét toáng lên rồi! Chỉ có điều, cô đã nhịn xuống, bởi vì cô nhận ra người này, không phải ai khác mà chính là Phương Đông Dạ.

Đây là chuyện gì đây hả? Vô Ưu giựt mạnh tóc của mình, làm cho chính mình tỉnh lại. Nhưng cái đầu của cô giống như đang đình công, một chút cũng không nghĩ ra. So với Vô Ưu, Phương Đông Dạ cũng chẳng khá hơn gì. Lúc này, trong lòng anh đầy thấp thỏm không yên. Bởi vì, anh không biết Vô Ưu sẽ có phản ứng như thế nào. Có khi nào, say này cô nhìn thấy anh sẽ liền trốn chạy không đây? Đây chính là vấn đề khiến Phương Đông Dạ thấy lo lắng nhất!

Thời gian từng chút, từng chút trôi đi. Cuối cùng, Vô Ưu len lén mò xuống khỏi giường, sau khi nhặt thứ gì đó từ mặt đất lên, giống như con chuột nhỏ, lặng lẽ mò mẫm đi ra ngoài!

Cứ như vậy??

Phương Đông Dạ sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, không dám tin mở to hai mắt. Trong lòng hết sức, hết sức buồn bực. Anh không nghĩ là chuyện sẽ cứ như vậy mà kết thúc. Còn tiếp theo sẽ như thế nào đây? Phương Đông Dạ đứng lên, đi vào phòng tắm rửa, sau khi tỉnh táo lại, khoác áo choàng tắm trở lại bên giường. Nhưng, anh lật qua lật lại thế nào cũng không thể ngủ được.

Thôi đi!

Nếu đã không ngủ được, thì không phải ngủ đi!

Phương Đông Dạ dứt khoát đứng dậy, mặc áo choàng tắm, đi dép lê ra khỏi phòng. Muốn đi lên boong tàu hóng chút gió biển, để cho người tỉnh táo, nghĩ ra đối sách tiếp theo. Lại không ngờ, nhìn thấy Vô Ưu đang đứng đó, mặc áo choàng tắm, đi dép lê giống mình.

...

Vô Ưu sau khi len lén đi ra khỏi phòng mới nhận ra mình đang ở trên thuyền. Hơn nữa, nhờ gió lạnh thổi vào, khiến cô dần dần khôi phục trí nhớ, lần lượt nhớ lại sự tình. Hơn nữa, sau khi nhìn thấy chai rượu, càng nhớ rõ việc mình đã uống rượu. Mặc dù chuyện sau đó như thế nào, cô cũng không nhớ rõ, nhưng, lại chắc chắn là vấn đề có liên quan đến việc mình uống rượu!

Vô Ưu ản não muốn chết đi được. Sau khi cô uống một chai nước suối, để làm cho chính mình tỉnh lại, mới đi tới phòng Nhạc Diễm, lén nhìn cậu bé một cái. Cậu bé ngủ rất say, nên Vô Ưu lại lặng lẽ đi vào phòng tắm, tắm rửa một chút. Người ta đều dùng nước để làm cho tỉnh táo lại. Nhưng sao cô đã ngâm nước thật lâu rồi, mà vẫn không nhớ ra, tại sao mình lại trèo lên giường của Phương Đông Dạ chứ!

Sau khi Vô Ưu lên giường, trằn trọc mãi vẫn không ngủ được. Cuối cùng, sợ sẽ làm cho Nhạc Diễm tỉnh giấc, nên quyết định ra ngoài hóng gió! Hy vọng có thể làm cho mình tỉnh táo lại! Lại không ngờ, vừa mới đứng được một lúc, đã nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến. Đừng phải là Phương Đông Dạ nha! Vô Ưu ôm hy vọng này quay đầu lại nhìn, nhưng lại thấy người mà giờ phút này mình sợ gặp nhất!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Say rượu lộn xộn (3)

Phương Đông Dạ vừa nhìn thấy Vô Ưu, cũng muốn chạy trốn đi rồi. Dù sao anh cũng chưa chuẩn bị tốt tâm lý, thật sự không biết phải đối mặt với cô như thế nào, nhưng, Vô Ưu đã nhìn thấy anh.

Xấu hổ quá! Xấu hổ chết đi được!

Phương Đông Dạ theo phản xạ có điều kiện mà muốn bỏ chạy, nhưng trong lòng anh hiểu rõ, mình không thể hoảng loạn, chỉ cần hoảng loạn thì kể như xong rồi. Lúc này anh phải tỉnh táo, phải xem phản ứng của Vô Ưu như thế nào. 'Quân địch' bất động, 'quân ta' cũng bất động a! Phương Đông Dạ nghĩ vậy, nhìn Vô Ưu mỉm cười, sau đó đi tới bên cạnh cô, nhắm hai mắt lại, hướng mặt ra phía biển, đón gió thổi vào!

Cười sao? Vẻ mặt cũng rất tự nhiên? Vậy rốt cuộc anh ta có biết chuyện gì đã xảy ra không đây hả?

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ trong lòng đầy bất an. Cô ngàn vạn lần chẳng sợ gì, chỉ sợ chính mình vì say rượu mà len lén mò vào phòng người ta thôi. Nếu mà như vậy, thật sự là vô cùng xấu hổ đi.

Chột dạ! Sợ hãi!

Phương Đông Dạ sau khi mở mắt ra, nhìn thấy biểu hiện của Vô Ưu chính là như thế. Trong lòng anh mừng rơn, cho nên nhân lúc 'quân địch' chưa có động tĩnh, 'quân ta' phải ra quân. Anh lên tiếng nói:

"Em trước đó uống hơi nhiều, thấy thế nào rồi? Giờ đã tốt hơn chút nào chưa?"

Phương Đông Dạ vừa mới nói hết câu, trong lòng Vô Ưu bị dọa đến run bần bật. Cô cười xấu hổ nói:

"Ha ha, tốt hơn nhiều rồi. Anh… anh thì sao? Haha, anh cũng uống nhiều lắm sao?"

Phương Đông Dạ xem xét tình huống lúc này, sau khi tự hỏi một lúc, quyết định sẽ trả lời mập mờ. Như vậy, sau này còn chừa cho mình một con đường sống, dù sao anh cũng đã hứa với cô, sẽ không lừa dối cô nữa. Cho nên, anh cười tà mị nói:

"Uhm, tôi cũng uống rượu."

Sau đó dừng lại một chút, nhìn Vô Ưu cười 'ngượng ngùng' nói:

"Vừa mới trải qua một giấc mộng, cho nên, sau đó liền tỉnh dậy."

"Như nào, mộng như thế nào?"

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ chột dạ hỏi. Phương Đông Dạ 'thẹn thùng' đem 'giấc mộng' thuật lại, sau đó nhỏ giọng nói:

"Chính là như vậy a. Hơn nữa toàn là do em!"

Phương Đông Dạ nói đến đây, quay đầu sang, ánh mắt nhìn Vô Ưu đầy chỉ trích. Vô Ưu nhìn thấy ánh mắt đó của Phương Đông Dạ, trong lòng càng hoảng hốt, nói lắp bắp:

"Tôi… tôi… tôi sao có thể như thế được?"

Lúc nói chuyện, không biết là do căng thẳng, hay vì thẹn thùng, mà cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên. Phương Đông Dạ vừa nhìn thấy, lại thấy cổ họng khô khát!

Chứng kiến phản ứng này của Vô Ưu, anh thật sự phát hiện ra chính mình đã lo lắng quá thừa rồi. Cô nàng ngốc nghếch này, thật sự dễ lừa nha! Cho nên, thấy tình hình đã phát triển thành thế này, trong lòng hoàn toàn yên tâm rồi.

Phương Đông Dạ không muốn trêu chọc Vô Ưu nữa, dù sao mục đích của anh là vượt qua cửa ải trót lọt đã là tốt rồi, cho nên, anh nhìn Vô Ưu, cười nói:

"Lúc em uống rượu, còn động tay động chân, khen tôi đẹp trai nữa. Chắc tôi cũng bởi vì điều này, cho nên mới mơ thấy giấc mộng kỳ quái kia!"

Trong lòng Vô Ưu vốn đang đầy thấp thỏm, ngay tức khắc liền buông lỏng xuống, sau đó trên mặt xuất hiện một mạt cười, cười đến là vui vẻ, giống như rất may vì Phương Đông Dạ không nhớ gì vậy. Phương Đông Dạ nhìn thấy Vô Ưu như thế này, trong lòng tràn đầy thương tiếc. Một người đơn thuần như thế, anh nhất định phải thật quý trọng, phải nhanh nhanh cưới cô về, nếu không nói không chừng, đến khi cô thật sự bị người ta bắt cóc, bán đi, lại cũng không nhận biết được đi.

"Này, em cười cái gì hả?"

Phương Đông Dạ nhìn thấy nụ cười càng ngày càng sáng lạn trên khuôn mặt Vô Ưu, không nhịn được tò mò, lay lay người cô hỏi, nghi ngờ không biết cô có phải bị ngờ nghệch hay không nữa. Vô Ưu nghe thấy Phương Đông Dạ hỏi, vội vàng hoàn hồn lại nói:

"Không, không có gì a. Tôi nói là, tôi mệt. Đúng vậy, tôi mệt, tôi vào ngủ đây. Chúc ngủ ngon."

Vô Ưu nói xong, xoay người chạy mất. Mới vừa bước được một bước, liền thấy chân mềm nhũn ra, suýt nữa đã ngã nhào xuống đất, cũng may Phương Đông Dạ đã kịp thời ôm lấy cô, sau đó, nhìn cô đang nằm gọn trong ngực mình nói:

"Đi từ từ thôi."

Giọng nói cực kỳ tự nhiên. Vô Ưu phát hiện ra mình đang nằm gọn trong lòng Phương Đông Dạ, mặt như bị lửa thiêu.

Chưa từng tiếp xúc thì sẽ không nhận ra sự ám muội vô cùng này, nhưng, đã tiếp xúc qua rồi, nên Vô Ưu liền cảm thấy cả người không được tự nhiên. Không chỉ thấy trên mặt nong nóng, mà ngay cả trống ngực cũng đập thình thịch. Thật ra, không chỉ có Vô Ưu mới có cảm giác này, mà ngay cả Phương Đông Dạ cũng cảm thấy có chút ngộp thở rồi. Những cơn gió biển lạnh như băng thổi vào, cũng không thể thổi cho trái tim đang khô nóng của anh thanh

tỉnh lại.

"Vô Ưu!"

Phương Đông Dạ trầm thấp lên tiếng, mà Vô Ưu e thẹn càng cúi thấp đầu hơn. Phương Đông Dạ cố lấy tất cả dũng khí, ôm chặt cô vào lòng, sau đó ở bên tai cô, lại một lần nữa thì thầm gọi tên:

"Vô Ưu."

Tiếng nói trầm thấp, mang đầy hơi thở của dục vọng, còn có cả sự mập mờ.

Vô Ưu có cảm giác chính mình sắp cháy rồi, nghe Phương Đông Dạ gọi của cô tên, mỗi một lần gọi, là một lần cô có thấy cả người run lên. Đột nhiên, Phương Đông Dạ cúi đầu, dùng miệng cọ cọ lên đỉnh đầu cô. Trống ngực Vô Ưu đập càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh hơn. Cô sợ Phương Đông Dạ có thể sẽ nghe thấy, không chịu được nữa, liền ngẩng đầu lên.

Viên ngọc trai đen hấp dẫn, lúc này từ trong mắt Phương Đông Dạ tỏa sáng, phát ra tia sáng mê hoặc. Vô Ưu nhìn xuyên thấu qua viên ngọc trai đen chói lóa kia, nhìn thấy khuôn mặt động tình của mình.

"Vô Ưu!"

Phương Đông Dạ thì thầm gọi, từ từ cúi đầu xuống. Vô Ưu giống như bị thôi miên, từ từ nhắm mắt lại. Vì vậy, rốt cuộc, bọn họ đã có nụ hôn đầu tiên! Lần đầu tiên trong trạng thái tỉnh táo, hôn bằng trái tim mình. Trong tiềm thức của Vô Ưu, đây được coi như là nụ hôn đầu tiên. Đã là mẹ của một tên nhóc rồi, cũng đã lên giường cùng đàn ông hai lần rồi, nhưng đến bây giờ, vừa mới đây thôi, cô mới biết được cảm giác của nụ hôn. Thật đúng là ly kỳ.

"Ưm!"

Lúc Vô Ưu nhìn thấy hai tròng mắt đen láy của Phương Đông Dạ, giống như bị ma ám, không biết chính mình đang làm gì nữa, cứ để mặc cho anh tùy ý mút, tùy ý hôn. Vô Ưu động tình, làm cho Phương Đông Dạ không thể khống chế được. Mặc dù anh biết mình nên dừng lại, không thể dọa cho cô sợ, nhưng cánh cửa dục vọng đã mở ra rồi, sao có thể nói đóng là có thể đóng, dừng là có thể dừng lại được đây.

Vô Ưu thở hổn ha hổn hển, để mặc Phương Đông Dạ bắt đầu giao động trên người mình. Cô đã bị dục vọng làm cho lu mờ hoàn toàn rồi...

...

Nhạc Diễm ngủ liền một mạch đến nửa đêm, đột nhiên Vô Ưu tự nhiên xông vào làm cậu bé tỉnh giấc, nhưng cậu cũng chẳng buồn mở mắt ra. Bởi vì lúc cậu bé bị đánh thức đột ngột, thật sự cũng chưa ngủ đủ giấc nha. Cho nên, lúc Vô Ưu len lén nhìn cậu, cậu cũng lười mở mắt.

Sao mẹ lại tới phòng mình chứ? Chẳng lẽ mẹ muốn ngủ cùng mình sao? Vậy sao mãi muộn thế này mẹ mới tới. Hay là, nửa đêm mẹ gặp phải ác mộng, nên mới tới? Không đúng, chắc chắn không phải là gặp ác mộng rồi, bởi nếu như vậy, nhất định mẹ đã đánh thức mình dậy, chứ không lén la lén lút sợ mình thức giấc như thế.

Có cái gì đó không đúng rồi!!

Nhạc Diễm sau khi nghe thấy Vô Ưu nhè nhẹ đi vào phòng tắm, liền cảm thấy có cái gì đó vô cùng bất thường. Cho nên, liền vội vàng mở mắt ra, cảnh giác, nghe thấy tiếng nước chảy, bắt đầu thu thập chứng cứ, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một đống quần áo đặt ở dưới đất bên cạnh mép giường, rõ ràng đây không giống như quần áo để mặc bây giờ!

Chẳng lẽ???

Nhạc Diễm nghĩ đến đây, liền bắt đầu nghiên cứu đống quần áo dưới đất, rốt cục cậu bé cũng phát hiện ra điều bất thường. Một chiếc quần lót! Một chiếc quần lót của đàn ông! Nhạc Diễm nhìn thấy thứ này, trên mặt xuất hiện nụ cười vô cùng xấu xa. Từng chút, từng chút dần hé mở, có chút quá rõ rồi.

Cậu bé hận không thể lập tức chạy tới tìm Phương Đông Dạ, để tìm hiểu rõ nội tình, nhưng lại sợ sẽ làm hỏng mất chuyện đành thôi. Cậu nhìn cánh cửa phòng tắm, trong lòng vô cùng đắc ý. Xem ra, cha cậu đã cố gắng lâu như vậy, rốt cục cũng có thể tu thành chính quả rồi!

Nhạc Diễm nghe thấy tiếng nước ngừng chảy, liền vội vàng nằm xuống tiếp tục giả vờ ngủ. Cậu thấy mẹ bò lên gường, sau đó lăn qua lăn lại, lật tới lật lui, có vẻ rất trăn trở. Làm sao vậy? Chẳng lẽ chuyện không giống mình đã nghĩ sao? Đúng vậy, nếu như hai người thật sự 'trong hoạn nạn thấy chân tình', ngọt ngọt ngào ngào, thì mẹ sao có thể nửa đêm lén chạy đến đây chứ? Hơn nữa, trong lòng giống như đang mang đầy tâm sự nặng nề.

Xong rồi! Sẽ không phải là cha thừa lúc mẹ uống rượu, rồi 'mạnh mẽ' đem mẹ… rồi đi? Nhạc Diễm nghĩ như vậy, là do vừa rồi lúc Vô Ưu đi ra, liền ngửi thấy có mùi rượu trên người cô.

Ngay lúc Nhạc Diễm đang lăn tăn có nên giả bộ tỉnh dậy, để dò hỏi một chút tình hình từ mẹ hay không, thì Vô Ưu đã ngồi dậy, sau đó lặng lẽ xuống giường, đi ra ngoài. Xong rồi! Sẽ không phải là mẹ đang nghĩ quẩn chứ! Cậu bé vừa nghĩ đến điểm này, thấy mẹ đóng cửa, liền vội vàng bật dậy, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào, len lén đi ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy Vô Ưu đang đứng hóng gió, cậu mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu định rời đi, nhưng lại thấy không yên tâm cho lắm, nên núp ở một bên. Chờ một lát sau, thấy Vô Ưu vẫn không động tĩnh gì, mới chuẩn bị trở về phòng. Bởi vì cậu mặc hơi ít, thật sự rất lạnh a!

Cộp! cộp! cộp! cộp!

Tiếng bước chân!

Nhạc Diễm quay lại nhìn - là cha! Cậu bé nhìn về phía mặt biển đang thổi gió, quyết định dứt khoát ở lại ngoài trời, tận hưởng cảnh biển về đêm. Cậu chạy đến núp dưới một chiếc ghế tắm nắng, tránh để không bị phát hiện.

Cậu không ngờ là việc mình ra đây, lại có thể chứng kiến thấy một vở kịch hay. Đặc biệt là lúc Phương Đông Dạ nói chuyện với mẹ, hai mắt hướng về phía 'kẻ đứng xem' là cậu, nhưng lại không hề nhìn ra. Xem ra lần này cậu lại bắt được một nhược điểm nữa của cha rồi. Cậu phải suy nghĩ thật kỹ mới được, để xem lần này phải dùng cái gì để trao đổi.

Nhạc Diễm vốn định lén lút rời đi, nhưng lại sợ kinh động đến hai người. Mà nếu không đi, thì có vẻ như không được hay cho lắm. Hai người diễn càng lúc càng mờ ám. Nhìn tình hình này, có vẻ như không những không muốn dừng lại, mà còn có xu hướng phát triển xa vượt bậc nữa đi.

Không phù hợp với trẻ con!

Hình ảnh như thế, thật đúng là có chút không phù hợp với trẻ con rồi. Lúc Nhạc Diễm nhìn thấy bàn tay gian trá của Phương Đông Dạ sờ xoạng loạn lên, cậu không nhịn được, phát ra tiếng cười 'ực ực ực' như con chuột nhỏ. Đến lúc phải rời đi thôi. Không đi cũng không được nha. Nếu như để cha phát hiện ra cậu, nhất định sẽ lột da cậu mất. Cậu nhóc nghĩ tới đây, lo cho sự an nguy tới tính mạng của mình, bắt đầu lặng lẽ bò ra, về phía phòng mình. Thật vất vả mới bò vào đến phòng khách mà không bị phát hiện, trong lòng cậu bé không nhịn được, nhủ thầm may mắn.

Cậu đứng dậy, quay đầu lại nhìn trộm hai người kia đang ôm hôn nhau mãnh liệt, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, rồi quay đầu, đang định trở về phòng, thì vô tình nhìn thấy có vật gì đó trên bàn trà. Là viên ngọc bích rất quen thuộc, cậu vừa mới được nhìn qua – viên ngọc bích hoàn mỹ.

Sao nó lại ở đây vậy?

Nhạc Diễm tò mò đi tới, sau đó cầm viên ngọc lên nghiên cứu. Lần đầu tiên cậu bé nhìn thấy viên ngọc này đã rất thích rồi. Giống như nó có một loại ma lực, hấp dẫn cậu bé vô cùng, khiến cậu bé không thể rời mắt. Nhạc Diễm đang lưu luyến vuốt ve viên ngọc, đột nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ của mẹ.

Cậu nhóc sau khi nghe thấy âm thanh đó, khuôn mặt đỏ lên, thầm nghĩ, sao lúc này còn chưa đi hả? Còn ở đây làm gì chứ. Nghĩ vậy, liền cầm viên ngọc, muốn rời khỏi nơi này thật nhanh, nhưng mà thật đáng chết, cậu vừa cất bước đã đạp trúng vào chai rượu.

"Ah!"

Choang!!!

Cả người Nhạc Diễm ngã nhào xuống mặt đất. Chẳng cần nghĩ nhiều cậu cũng biết mình đã xong đời rồi. Sau khi nghe thấy tiếng la sợ hãi của mẹ, cậu lại càng chắc chắn hơn. Cho nên, không nói thêm nhiều, quyết định nhắm mắt lại giả vờ hôn mê! Hy vọng có thể dùng khổ nhục kế, để vượt qua cửa ải này. Nếu không, cha biết bị cậu rình mò, không làm thịt cậu, thì chắc chắn cũng sẽ đưa cậu đến nhà trẻ, nhốt cậu chung với đám tiểu quỷ thò lò mũi xanh kia.

...

Hai người đang ôm hôn mãnh liệt, khí thế hừng hực, chuẩn bị diễn đến cảnh cấm trẻ em, thì đột nhiên truyền đến tiếng đổ vỡ, kéo theo đó là tiếng thét chói tai.

Nhạc Diễm!!!!

Bé Diễm!!!

Vô Ưu và Phương Đông Dạ bừng tỉnh, cùng vội vàng chạy vào trong phòng. Lúc Vô Ưu nhìn thấy Nhạc Diễm đang nằm bất động trên đất, sợ hãi kêu lên:

"Bé Diễm, con làm sao vậy? Bé Diễm."

Vừa hô, vừa lao tới.

Giờ này rồi sao thằng bé còn ở đây?

Phương Đông Dạ mang theo nghi vấn trong đầu, cũng vội bước tới.

Vô Ưu sau khi đi qua, sợ đến nỗi không biết phải làm gì bây giờ. Phương Đông Dạ đưa tay ôm cậu bé từ dưới đất đặt nằm nằm lên ghế salon. Anh quan sát cậu bé từ trên xuống dưới, sau khi xác định cậu bé không hề hấn gì, mới quay sang nhìn Vô Ưu đang khóc dặn dò:

"Thằng bé không có chuyện gì cả, nhưng mặt hơi lạnh, chắc là rất lạnh. Em đi lấy cho thằng bé cái chăn mang lại đây."

Phương Đông Dạ dặn dò xong, Vô Ưu đi vào trong lấy chăn rồi, trong lòng Nhạc Diễm không nhịn được rên thầm một tiếng, xong đời rồi! Xem ra cậu đã bị lộ rồi, nếu không cha đã không nghĩ cách để mẹ rời đi như thế.

"Đừng giả bộ nữa, nếu không lát nữa, ta sẽ dùng nước lạnh để làm con tỉnh lại đó!"

Quả nhiên, Vô Ưu vừa mới đi được một lúc, Phương Đông Dạ đã ngả bài. Nhạc Diễm ăn mặc phong phanh, lại phải hứng gió biển đến nửa ngày, như thế cũng đã đủ đáng thương rồi, lại còn dọa sẽ dội nước lạnh vào cậu nữa! Có chết cậu cũng không muốn a. Cho nên, vội vàng mở mắt, nở một nụ cười vô cùng đáng yêu nhìn cha Phương Đông Dạ. Cậu vừa cười, vừa tỏ vẻ đáng thương nói:

"Ai da, cha, vừa rồi con ngã suýt chết nha. Đau quá à! Không biết người nào lại nhẫn tâm để chai rượu lung tung như thế chứ."

Phương Đông Dạ nhìn bộ dạng tinh ranh của Nhạc Diễm, cũng không để cho cậu có chút mặt mũi nào, hỏi thẳng vào trọng điểm:

"Con không ngủ, ra đây làm gì hả?"

Toi rồi sao? Cục tức lớn như vậy, sẽ không phải là muốn gây sự với cậu đó chứ?

Trong lòng Nhạc Diễm cảm thấy thật xui xẻo, cậu bé vừa cầu mong mẹ nhanh nhanh ra cứu mình, vừa trả lời ứng phó:

"Con khát, cho nên ra uống nước."

Cậu bé chỉ định nói ứng phó cho qua, để kéo dài thêm một chút thời gian, lại không ngờ cha cậu không cho cậu cơ hội đó, cười lạnh nói:

"Xem ra cũng không phải là một loại khát bình thường a! Khát đến nỗi bò ra ngoài, chứ không đi!"

Nhạc Diễm nghe thấy Phương Đông Dạ nói thế, theo tầm mắt của cha, nhìn xuống phía quần mình...

Ôi chúa ơi!

Trên quần đều là đất, cậu bé đã không phát hiện ra nha.

Sự tình đã đến nước này, Nhạc Diễm biết nói dối cũng không được nữa rồi, cho nên nịnh nọt nói:

"Ha ha, cha, cha thật thông minh nha. Điều này cũng phát hiện ra. Quá tài a! Vậy, làm sao cha biết là con không hôn mê chứ? Con đã có chỗ nào sơ hở sao?"

Trước sự nịnh bợ của Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ có cảm giác rất buồn cười, nói:

"Thứ con cầm trong tay chính là viên ngọc bích hoàn mỹ đi? Người hôn mê, có nắm đồ vật chặt đến như vậy không?"

Phương Đông Dạ vừa nói hết câu, Nhạc Diễm liền phát hiện ra, mình đã phạm sai lầm cơ bản đến như thế nào, cho nên, lại cười một trận khúc khích. Đột nhiên có cảm giác, cha bây giờ khác xa hoàn toàn so với cha trước đây. Trước đây, không phải đều là cậu dắt mũi sao, sao bây giờ lại có cảm giác, cậu như là một món ăn vậy hả?

"Con là con ta! Còn dám nhìn lén, cẩn thận ta..."

Phương Đông Dạ nheo mắt, cười xấu xa nhìn Nhạc Diễm nói. Nhạc Diễm liếc liếc mắt, nhìn thấy Vô Ưu đang ôm chăn chạy tới, giống như nhìn thấy cứu tinh, hô to:

"Mẹ."

Sau đó nhìn Phương Đông Dạ lộ ra nụ cười gian xảo. Ý như đang nói: Cha có cách tóm được con, vậy có giỏi tóm lấy mẹ đi.

Vô Ưu sau khi nghe thấy giọng nói của Nhạc Diễm, cũng cười tươi, chạy nhanh tới, đem chăn đắp lên người cậu bé, sau đó lo lắng hỏi:

"Bé Diễm, con bị sao vậy hả? Sao đột nhiên lại bị ngã vậy?"

Nhạc Diễm cười nói:

"Con khát nên đi uống nước, không ngờ giẫm phải cái chai trên đất, không biết ai đã để ở đây, suýt nữa con đã bị gãy cổ rồi!"

Trên chiếc du thuyền, có thể để đồ ở đây, cũng chỉ có thể là ba người bọn họ. Cậu bé dĩ nhiên là biết chuyện đó, nhưng cố tình nói như thế để tranh thủ sự đồng tình đó. Mà sự thật cũng đúng là như thế nha. Vô Ưu nghe Nhạc Diễm nói thế, áy náy nói:

"Cục cưng, mẹ xin lỗi. Đều là mẹ không tốt, sau này mẹ sẽ không để đồ lung tung nữa."

Giải thích đại khái. Lời giải thích lại không giống như mong đợi của đối tượng. Rõ ràng không phải như thế đi.

Đối với câu nói của Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ tỏ vẻ khinh thường, bởi vì cậu bé lộ ra trăm ngàn sơ hở. Vô Ưu thì tin tưởng tuyệt đối. Phương Đông Dạ nhìn thấy bộ dạng áy náy của Vô Ưu, lừ mắt nhìn Nhạc Diễm, trong ánh mắt hiện rõ sự cảnh cáo, giống như đang nói: con cho cha là ai hả. Nhạc Diễm nhìn Phương Đông Dạ đắc ý cười nhe răng.

Sau khi cười xong, ra vẻ khó hiểu nhìn Vô Ưu hỏi:

"Mẹ, lúc nãy hình như con thấy mẹ và chú Phương Đông đang ở bên ngoài. Hai người đang làm gì ở đó vậy?"

"Hả?"

Vô Ưu nghe hỏi như thế, khựng một cái liền đỏ mặt. Vẻ mặt ửng hồng, mất tự nhiên, liếc nhìn Phương Đông Dạ không biết trả lời như thế nào. Phương Đông Dạ mỉm cười, như không có chuyện gì, vô cùng tự nhiên nói:

"Trao đổi, mở rộng!"

Nói xong nhìn Nhạc Diễm cười nói:

"Như thế nào hả? Con thấy hứng thú sao? Nếu thấy hứng thú, ta có thể liên lạc với nhà trẻ giúp…"

Nhạc Diễm vốn định xem vẻ lúng túng của Phương Đông Dạ, không ngờ lại bị cha đánh bại. Kẻ thức thời là anh hùng, cho nên cậu nhóc cười nói:

"Ha ha, không cần đâu. Không cần đâu."

Đảo mắt nhìn mẹ:

"Mẹ, con buồn ngủ a! Mẹ ôm con vào ngủ đi."

"Được."

Vô Ưu không nói thêm lời nào, liền ôm cậu bé đi vào trong phòng. Nhạc Diễm gục đâu trên vai mẹ, nhìn Phương Đông Dạ cười xấu xa, giống như đang nói: hì hì, đắc tội với con, thì cũng đừng mong được ở cùng một chỗ với mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Say rượu lộn xộn (4)

Viên ngọc thạch hoàn mỹ đã bị Nhạc Diễm mang đi rồi.

Phương Đông Dạ ngồi trong phòng khách nghĩ ngợi. Bây giờ chuyện này so với chuyện kết hôn với Vô Ưu càng làm anh bất an hơn. Vô Ưu rất đơn thuần, cho dù là cuối cùng có phải ngửa bài ra, thì anh cũng rất tự tin là cuối cùng mình sẽ chiếm được lòng của cô. Bởi vì từ nụ hôn vừa nãy, anh đã biết được, Vô Ưu không phải như anh đã nghĩ là không có chút tình cảm nào với anh.

Viên ngọc thạch hoàn mỹ - tín vật của 'Trong suốt'. Mặc dù anh không thể biết được sức mạnh thực sự của tín vật này, nhưng anh biết, nếu như Nhạc Diễm cầm nó thì sẽ thể hiện cho điều gì. Không được! Anh không thể để cho Nhạc Diễm đi vào giới hắc đạo. Cho dù anh biết rất rõ năng lực của 'Trong suốt', có thể xử lý được rất nhiều vấn đề khó khăn, nhưng, nếu như gia nhập vào tổ chức như vậy, cũng có nghĩa, sẽ gặp phải vô số những chuyện phiền toái. Thậm chí là nguy hiểm!

...

"Mẹ, mẹ thích chú Phương Đông sao?"

Ở trong phòng, Nhạc Diễm nằm trong lòng Vô Ưu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô hỏi. Vấn đề đưa ra đột ngột khiến Vô Ưu hoảng hốt. Cô nói:

"Chúng ta là bạn tốt, là hàng xóm tốt, đương nhiên là thích a."

Nói là như thế, nhưng vẻ mặt lại có chút mơ hồ.

Nhạc Diễm thấy bộ dạng này của mẹ, trong lòng cũng đã có được kết quả. Xem ra, rốt cuộc lần này cha cũng sớm hết khổ thôi!

"Con ngủ đây, mẹ cũng ngủ sớm một chút đi!"

Nhạc Diễm nói xong, cho tay vào túi, sau khi xác định viên ngọc vẫn còn, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, sau đó nhắm hai mắt lại. Cậu bé ngủ, Vô Ưu

cũng rất khó ngủ theo. Cô cũng không dám nhắm mắt lại, một khi nhắm mắt lại rồi, cô sẽ lại nghĩ tới cảnh Phương Đông Dạ vừa hôn cô. Mặt cô không nhịn được lại đỏ lên, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập, không tự nhiên.

Làm sao vậy? Tại sao lại như thế?

Đối với sự mất kiểm soát của mình, Vô Ưu thật sự rất khó có thể tiếp nhận. Chỉ cần nghĩ đến thôi, cô đã hận không thể nhảy xuống biển để quên đi rồi. Mất mặt chết đi được. Lúc vừa rồi, bàn tay của Phương Đông Dạ còn chạm vào làn da ở eo cô, sau đó còn di động lên lưng. Cô thật sự không dám tưởng tượng, nếu như không có sự xuất hiện của Nhạc Diễm, thì bọn họ, bọn họ sẽ như thế nào nữa!

Hả!!!!

Trong lòng Vô Ưu gào to hai lần, bởi vì cô sắp bị những ý nghĩ lung tung kia, làm cho điên mất rồi. Cô cố thử hết tất cả các biện pháp, nhưng đều không tài nào ngủ được. Cuối cùng, không thể làm gì khác hơn, đành đi vào phòng tắm, ngâm mình trong bồn nước lạnh. Vừa ngâm nước, vừa nhắc đi nhắc lại cho mình nhớ kỹ:

"Tiểu Hạ thích tổng giám đốc, tổng giám đốc là của Tiểu Hạ. Tiểu Hạ thích Phương Đông Dạ, Phương Đông Dạ là của Tiểu Hạ."

Sau khi đọc đi đọc lại một trăm lần, lại bắt đầu đọc tiếp:

"Không thể làm chuyện có lỗi với bạn, không thể làm chuyện có lỗi với bạn!"

Cách làm này của Vô Ưu là phương pháp cưỡng bức trí nhớ, là một phương pháp học trước đây đi học cô vẫn thường dùng. Bởi vì người ngốc, trí nhớ kém, cho nên cô phải thường xuyên đọc đi đọc lại một chủ đề. Thường thì những người xung quanh đọc một hồi, đã phải thuộc làu rồi, nhưng cô vẫn không thuộc được. Dù là như vậy, nhưng đây lại là phương pháp hữu hiệu nhất đối với cô.

Loại phương thức mệt nhọc, tàn phá bản thân này, thật sự khiến cho trí nhớ kém cỏi của cô, nhớ được không ít. Cho nên, hôm nay cô phải dùng phương pháp này, để ép cho mình nhớ thật kỹ những lời này: Tiểu Hạ thích Phương Đông Dạ, Phương Đông Dạ là của Tiểu Hạ!!! Cô không thể làm chuyện có lỗi với Tiểu Hạ!!!

Vô Ưu dùng nước lạnh làm cho mình quên hết, đem một chút rung động vừa mới nảy sinh với Phương Đông Dạ bóp nghẹt hoàn toàn từ lúc còn ở trong nôi!

...

"Bà nội! Bà nội! Bà nội tôi đâu rồi?"

Ngày hôm sau ba người đi tới bệnh viện, lại không thấy bà nội và cả nhà Nhạc Khải đâu. Vô Ưu gấp đến độ xông thẳng vào phòng làm việc của bác sỹ hỏi. Bác sỹ sau khi nhìn thấy là Vô Ưu, cười nói:

"Cô đã đến rồi, đây là thư bà cụ nhờ tôi chuyển cho cô."

Vô Ưu vội vàng mở thư ra:

‘Tiểu Ưu à, lúc cháu thấy bức thư này, thì có thể bà nội đã lên máy bay rồi, hoặc cũng có thể đã đến Canada.

Bà nội già rồi. Bây giờ cha cháu cũng đã cải tà quy chính, bà cũng muốn được an hưởng tuổi già. Bà nội sống có lẽ cũng chẳng được bao nữa, cho nên, muốn ra nước ngoài cho biết đó biết đây. Cháu sẽ không trách bà nội bỏ mặc cháu mà đi chứ?

Đừng đến thăm bà nội. Cháu đã lớn rồi, phải chăm sóc cho Bé Diễm thật tốt đó. Mặc dù Bé Diễm rất hiểu chuyện, nhưng dù sao vẫn chỉ là trẻ con. Cho nên, cháu nhất định phải làm việc cho tốt, cố gắng kiếm ra tiền, lo cho Bé Diễm ăn học. Đừng nghĩ đến bà. Bà sẽ trở về, khi cháu kết hôn.

Dạ à, ta giao Tiểu Ưu và Bé Diễm cho cháu. Cháu nhất định phải chăm sóc bọn họ thật tốt. Bé Diễm, bà bà rất yên tâm về cháu, nhưng gặp phải chuyện gì cháu nhớ phải bàn bạc với người lớn đó. Tiểu Ưu, bà không nói nhiều nữa, đến giờ lên máy bay rồi. Tạm biệt!’

"Bà nội, sao bà lại đi chứ? Tại sao bà không nói cho cháu biết hả?"

Vô Ưu cầm lá thư, đau lòng khóc. Mặc dù cô không trách chuyện bà nội đi theo bọn họ, nhưng trong lòng lại không đành, ngay cả cơ hội gặp mặt bà lần cuối cô cũng không có. Phương Đông Dạ nhìn vẻ đau khổ của Vô Ưu, an ủi:

"Được rồi, nhân lúc sức khỏe bà cụ còn tốt, đi ra ngoài thăm thú cũng không tồi!"

Vô Ưu nghe xong cảm thấy cũng có lý. Phương Đông Dạ thấy đã có hiệu quả, hứa hẹn:

"Thế này đi, hai tháng nữa, tôi sẽ cho em nghỉ dài ngày, để em có thể đi thăm bà nội, được không?"

"Uhm! Được."

Nghe Phương Đông Dạ, Vô Ưu thoáng cái đã lại cười. Chỉ có điều, vừa cười xong, lúc thấy Phương Đông Dạ cũng nhìn cô cười, thì thẹn thùng cúi đầu

xuống. Không được! Vừa nhìn thấy mặt Phương Đông Dạ, trống ngực cô đã không nhịn được đập dồn dập rồi. Cho nên, cô phải tỉnh táo!

"Bé Diễm, về nhà thôi."

Có thể Vô Ưu về để né tránh Phương Đông Dạ, cũng có thể là có liên quan đến sự rung động của cô với Phương Đông Dạ, cộng thêm sự đau lòng vì bà nội rời đi.

...

Reng reng reng… Reng reng reng...

"Mẹ, rốt cuộc mẹ đang làm gì thế hả?"

Sáng sớm ra, Nhạc Diễm đã bị tiếng chuông báo thức réo inh ỏi liên hồi làm phiền đến chết đi được! Không hiểu mẹ đặt chuông báo thức như thế để làm gì đây! Vài ngày lăn lộn, nghĩ muốn được yên tĩnh nghỉ ngơi một chút, sao lại khó như thế hả?

Nhạc Diễm sau khi gào lên, chờ Vô Ưu trả lời, nhưng lại vẫn không nghe thấy gì, một tiếng động cũng không có.

Reng reng reng… Reng reng reng...

"Mẹ!! Rốt cuộc mẹ đang làm gì thế hả?"

Sau khi nghe thấy âm thanh quỷ quái kia réo vào lỗ tai lần nữa, Nhạc Diễm không thể nhịn được nữa, suýt nữa đã nổ tung rồi. Rất không có phong độ mà gào ầm lên giống như kẻ mắc chứng cuồng loạn, nhưng lại vẫn chẳng có ai để ý đến cậu. Người đâu rồi? Nhạc Diễm cảm thấy có chuyện không thích hợp, nên bò từ trên giường xuống, đi ra khỏi phòng, trực tiếp đi vào phòng Vô Ưu. Không có ai! Giường chiếu đã được Vô Ưu xếp vô cùng ngay ngắn. Xem ra đã ra khỏi giường rồi!

Nhạc Diễm buồn bực đi vào phòng khách, không có ai! Phòng bếp cũng không có. Nhà vệ sinh cũng không có nốt!

Người đâu rồi?

Sáng sớm đã đi đâu vậy?

Nhạc Diễm liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường. Đồng hồ chỉ 7h. Sáng sớm như vậy mẹ có thể đi đâu được đây? Tình huống bất ngờ này khiến Nhạc Diễm nhăn mặt. Sau đó vội vàng đi tới chiếc điện thoại bàn, nhấc máy lên gọi cho Vô Ưu.

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả...

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê...

Hương chuối tiêu, Hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu...

Tiếng chuông điện thoại từ cửa truyền đến, Nhạc Diễm nhìn về nơi phát ra tiếng kêu. Đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn thấy mẹ đang cầm đồ ăn sáng trong tay. Lúc này cậu bé mới cúp điện thoại. Nhìn Vô Ưu đang rất tỉnh táo hỏi:

"Mẹ, sao sớm như thế mẹ đã dậy ra ngoài rồi?"

Vô Ưu cười nói:

"Đi mua bữa sáng a! Con dậy rồi, đúng lúc, rửa mặt đi ăn thôi!"

Vừa nói, vừa chạy vào bếp đem đồ ăn sáng vừa mua sắp ra bát đặt vào mâm, bưng ra. Nhạc Diễm vốn không muốn ăn, bởi vì cậu bé thực sự không muốn ăn, nhưng vẫn đi rửa mặt, đánh răng. Bởi cậu cảm thấy, mẹ hành động khác thường như thế, chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra, hoặc là sắp sửa xảy ra chuyện gì đó.

"Mẹ, mẹ dậy sớm như vậy, là vì đi mua đồ ăn sáng sao?"

Nhạc Diễm vừa ăn bữa sáng chẳng có cảm giác mùi vị gì, vừa hỏi. Vô Ưu nói:

"Đúng vậy. Bà nội trước khi đi, không phải đã nói trong thư, bảo mẹ phải cố gắng làm việc tốt, chăm sóc con thật tốt sao."

Vô Ưu nói xong, tặng cho Nhạc Diễm một nụ cười rạng ngời đến thản nhiên.

Reng reng reng… Reng reng reng...

Nghe thấy âm thanh này, Nhạc Diễm không nhịn được nhíu mày. Sau đó nói:

"Trời ạ, lại nữa rồi."

Vô Ưu cười nói:

"Ha ha, thật to a."

Vô Ưu nói xong, vui vẻ trở về phòng của mình. Nhạc Diễm tò mò đi theo cô. Vừa bước vào phòng của cô, Nhạc Diễm đã phát choáng, không dám tin hỏi:

"Mẹ, mẹ chuẩn bị cho trưng bày đồng hồ sao hả? Sao lại đặt nhiều chuông báo thức như vậy?"

Vô Ưu nghe Nhạc Diễm nói xong, cười nói:

"Ha ha, đây là lúc sáng 5h mẹ dậy, bắt xe bus đến cửa hàng tạp hóa 24h mua về đó. Mẹ muốn mua nhiều hơn cơ, nhưng loại đồng hồ báo thức như thế này, người ta chỉ còn 23 cái thôi!"

5h sáng, bắt xe đến cửa hàng tạp hóa 24h, mua 23 cái đồng hồ báo thức?!!

Nhạc Diễm nghe thấy mẹ nói như thế, thật nghi ngờ có phải mình đã bị làm cho đần độn rồi không. Rõ ràng nói rất đơn giản, nhưng sao cậu lại nghe không thể hiểu nổi điều này có nghĩ là như thế nào vậy? Cuối cùng, Nhạc Diễm đành phải phát huy tinh thần không biết thì hỏi, đi tới bên cạnh Vô Ưu, vẻ mặt sợ hãi nhìn đống đồng hồ báo thức hỏi:

"Mẹ có thể nói cho con biết, chuẩn bị một đống đồng hồ báo thức như thế này thì có ích lợi gì không hả?" Vẻ mặt cậu nhìn đống đồng hồ báo thức, giống như nhìn một đống bom hẹn giờ vậy!

"Ngốc a! Đồng hồ báo thức dĩ nhiên là để nhắc nhở về thời gian rồi!"

Nhạc Diễm bị Vô Ưu mắng ngốc, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tối đi. Giọng nói có chút khó chịu hỏi:

"Con biết đồng hồ báo thức là dùng để nhắc nhở về thời gian, nhưng, mẹ có thể nói cho con biết, giờ nào mà quan trọng đến nỗi, mẹ phải mua liền một lúc hơn hai chục cái đồng hồ báo thức chứ?"

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Vô Ưu bày tỏ tình cảm (1)

Reng reng reng... Reng reng reng...

Ôi, trời ạ!

Vô Ưu vừa mới ra khỏi cửa, đồng hồ báo thức trên giường lại bắt đầu vang lên. Nhạc Diễm thật muốn đem đống đồng hồ báo thức này đập cho tan tành hết. Đây quả thực chính là ô nhiễm tiếng ồn, hủy hoại trái tim mềm yếu non nớt của cậu nha. Để tránh cho cái âm thanh ma quái kia lại dội vào lỗ tai mình, cậu nhóc ngồi xuống, kiểm tra lại toàn bộ đống đồng hồ báo thức một lần nữa, tắt toàn bộ chuông đi, để nó không còn kêu được nữa. Cậu bé đảm bảo, nếu cậu mà còn nghe thấy tiếng chuông này một lần nữa, thì chắc chắn, cậu sẽ phát điên mất!

Reng reng reng... Reng reng reng...

Nghe thấy âm thanh này, thiếu chút nữa Nhạc Diễm đã gào ra tiếng. Chẳng lẽ để cá lọt lưới sao? Nhưng, ngay sau đó, cậu bé đã nhận ra, âm thanh đó có chút không giống. Cẩn thận nghe lại, phát hiện ra đó là âm thanh của tiếng chuông điện thoại.

Sau khi cậu nhóc nhấc mấy, ủu xìu nói:

"Alo, ai đấy ạ?"

"Là ta. Bé Diễm, con làm sao vậy? Nghe giọng nói có vẻ không thoải mái? Con sao vậy? Thấy khó chịu ở đâu sao?"

Phương Đông Dạ sau khi nghe thấy giọng nói của Nhạc Diễm, tưởng rằng cậu bé bị ốm. Nhạc Diễm vội vàng nói:

"Cha, là cha hả? Cha đang ở đâu vậy?"

Nhạc Diễm đã quyết định, nhất định phải đem đống đồng hồ báo thức này xử lý cho gọn mới được. Cho dù hậu quả có thể sẽ bị mẹ đánh cho phải băng đầu cũng được. Phương Đông Dạ nghe Nhạc Diễm hỏi như thế, càng nhíu mày lại, nói:

"Ta ở đâu chứ? Ta nên hỏi sáng sớm hai người đã chạy đi đâu mới phải? Ta đã bấm chuông cửa nửa ngày rồi, sao chẳng thấy ai ra mở."

Chuông cửa? Có tiếng chuông cửa sao?

Nhạc Diễm gãi gãi đầu, buồn bực nghĩ. Có thể là có tiếng chuông, nhưng mà cậu bé đã bị tiếng chuông báo thức 'kinh thiên động địa' kia làm cho lú lẫn rồi. Âm thanh tiếng chuông cửa êm dịu như thế, sao cậu lại nghe thành tiếng chuông báo thức được chứ. Phản xạ có điều kiện của cậu, đã đạt tới trình độ đáng khinh đến thế sao. Cho nên, cậu bé thờ ơ nói:

"Oh. Cha chờ con, con ra mở cửa."

Nhạc Diễm nói xong, cúp điện thoại trước!

...

"Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không mở cửa?"

Nhạc Diễm nghe cha hỏi mấy vấn đề này, không nói một câu nào. Sau khi nhìn cha đầy chỉ trích một cái, mới vẫy vẫy tay với cha. Phương Đông Dạ khó hiểu đi theo cậu bé vào bên trong. Lúc vào đến phòng Vô Ưu, sau khi thấy một giường đồng hồ báo thức, Phương Đông Dạ cau mày, hỏi:

"Đây là cái gì?"

"Đồng hồ báo thức a!"

Cậu nhóc bò lên trên giường, sau khi tìm thấy một chỗ có thể chứa được thân hình nho nhỏ của cậu, liền nằm xuống, mệt mỏi nhắm mắt lại, trả lời một cách lười biếng. Xem ra, đích thị là chưa tỉnh ngủ, bị thiếu ngủ trầm trọng đi.

Phương Đông Dạ nhìn thấy vẻ mặt uể oải của Nhạc Diễm, nói:

"Ta đương nhiên biết đó là đồng hồ báo thức, nhưng chuẩn bị nhiều đồng hồ báo thức như vậy để làm gì hả? Còn nữa, mẹ con đâu rồi?"

Phương Đông Dạ vừa mới nói hết câu, tên nhóc kia đã liền mở mắt ra, sau đó nhìn anh lộ ra nụ cười tán thưởng. Nhìn Phương Đông Dạ bực tức một hồi, tất cả sự tra tấn vừa rồi lập tức biến mất, thay vào đó là một thế giới yên bình, tâm trạng thật tốt a.

"Đều tại cha. Cha không nắm chắc được mười phần thắng, thì đừng có hành động bừa nha."

Trước sự lên án của Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ hỏi:

"Có ý gì hả? Nói rõ ràng đi!"

Anh gần như đã không còn đủ kiên nhẫn nữa rồi. Mà Nhạc Diễm rõ ràng cũng đang bị khốn đốn đến chết đi được, cho nên nói ngắn gọn:

"Nhất định là cha đã dọa cho mẹ sợ. Mẹ đang muốn giữ khoảng cách với cha. Sau này cha cũng đừng mong đưa đón mẹ đi làm nữa. Những thứ này đều là mẹ mua về để đặt chuông báo gọi dậy đó."

Cái gì chứ? Sao có thể như thế được?

"Vậy, bây giờ cô ấy đâu rồi?"

Phương Đông Dạ tức giận hỏi. Nhạc Diễm lười biếng trả lời:

"Đón xe bus đi rồi."

Nghe xong câu trả lời này, Phương Đông Dạ khó chịu nói:

"Sao con không nói sớm hả?"

Nói xong, liền xoay người bỏ đi, đuổi theo Vô Ưu.

Nói sớm?

Nói sớm không phải cũng giống như bây giờ sao? Liền bỏ chạy luôn?

Nhạc Diễm nghĩ đến chuyện hiển nhiên này, sau đó hô to:

"Cha, chờ một chút. Mẹ đi từ sớm rồi, nói không chừng, bây giờ đã đến công ty rồi đó."

Nhạc Diễm nói dối mà không biết đỏ mặt nha! Dù sao cậu bé cũng nhất định phải làm cho Phương Đông Dạ xử lý xong đống đồng hồ báo thức này mới được. Phương Đông Dạ dừng bước, nói:

"Cha đến công ty đây, giữa trưa con nhớ sang nhà ăn cơm nha. Đầu bếp nói, mấy hôm con không sang ăn đó."

Đi ăn vào lúc nào được hả!

Trong lòng Nhạc Diễm nghĩ thế, nhưng ngoài miệng lại nói:

"Đó chỉ là việc nhỏ. Bây giờ con có một chuyện đại sự muốn xin cha!"

Chuyện đại sự?

Phương Đông Dạ sửng sốt, sau đó bằng trực giác mà nghĩ tới 'viên ngọc thạch hoàn mỹ'. Vội vàng nói:

"Đúng vậy, con không nói ta cũng quên mất. Viên ngọc thạch hoàn mỹ kia, con không thể nhận được. con thích nó, có thể giữ lấy hai ngày. Ta sẽ giúp con liên lạc với bọn họ, rồi con đích thân đem nó trả lại cho họ."

Bây giờ, không phải là anh trưng cầu ý kiến, mà là trực tiếp ra quyết định. Nhạc Diễm đương nhiên biết cha là vì muốn tốt cho mình, cho nên gật đầu nói:

"Được, con nghe lời của cha. Nhưng mà, điều con muốn nói không phải là chuyện đó. Mà là cái này cơ!"

"Đồng hồ báo thức?"

Phương Đông Dạ cả kinh kêu lên. Còn Nhạc Diễm cười gật đầu.

...

Hôm nay thật đúng là không phải ngày tốt mà. Không! Phải là một ngày xui xẻo mới đúng.

Phương Đông Dạ nhìn túi đồng hồ báo thức to ở băng ghế sau xe, rủa thầm. Thậm chí đã xảy ra chuyện càng kinh khủng hơn: Reng reng reng… Reng reng reng...

Chết tiệt!

Tại sao lại mở chuông báo? Phương Đông Dạ thật muốn tắt luôn chuông đi, nhưng, một túi to như thế, là cái nào đây hả?

Reng reng reng… Reng reng reng...

Chưa được hai giây, đã lại vang lên rồi!

Chết tiệt! Đây là giờ gì chứ? Sao lại vang lên vào giờ này hả?

Reng reng reng… Reng reng reng...

Phương Đông Dạ quyết định dứt khoát dừng xe lại, không chút chần chờ lôi cái túi đồng hồ ra, sau đó bước chân kiên định đi thẳng về phía thùng rác. Trước tiếng 'Reng reng reng… Reng reng reng', anh cười tà mị, sau đó quả quyết ném thẳng chỗ đồng hồ vào thùng rác.

Thế mới nói, cha chính là cha nha. Có thể xử lý mọi chuyện nhanh gọn như vậy. Mà lúc này, Nhạc Diễm nằm trên giường lộ ra nụ cười gian xảo. Thì ra tên nhóc này là một tên tiểu ác ma 'có thù phải trả'. Phương Đông Dạ hại cậu bị chuông báo thức tàn phá, cho nên cậu bé cũng liền 'lấy gậy ông đập lưng ông'. Thừa lúc Phương Đông Dạ đi lấy túi đựng đồng hồ, rất nhanh, cậu bé đã bật lại toàn bộ chuông báo thức lên.

Hí hí!

Không biết cha có nghi ngờ cậu đã giở trò quỷ không nhỉ?

Nhạc Diễm nhắm mắt lại, cười thầm suy nghĩ. Một chút cảm giác sợ hãi cũng không có. Mà lúc này, Phương Đông Dạ đang lái xe cũng bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ tên nhóc kia đã cố ý đùa giỡn mình? Chắc không thể đâu, dù gì mình cũng là cha của nó nha!

Phương Đông Dạ không giữ nổi suy nghĩ này đến ba giây, ngay sau đó, anh liền bác bỏ luôn. Bởi vì, anh vừa đúng lúc đi đến điểm chờ xe bus, lơ đãng nhìn thấy bóng dáng Vô Ưu. Đối với anh, đả kích lớn hơn chính là, cô cư nhiên lại đi cùng Hoắc Lãng, có vẻ như đang rất thân mật trên xe bus!

Tên Hoắc Lãng kia không phải đã bị anh làm cho đến Pháp rồi sao? Sao sớm như thế đã trở lại rồi? Cuộc thi đã kết thúc rồi sao?

Đối mặt với kẻ địch lớn mạnh này, Phương Đông Dạ có cảm giác bị đe dọa tương đối. Lại nghĩ đến tên nhóc Nhạc Diễm 'phản bội' kia, không nhịn được nghĩ đến câu: loạn trong giặc ngoài!

Tối hôm qua, Hoắc Lãng và Tề Rạng Đông mới từ Pháp trở về Đài Loàn. Chuyến đi lần này, hai người bọn họ đã cố gắng đạt được danh hiệu đứng đầu. Hoắc Lãng sau khi trở về, người đầu tiên muốn gặp chính là Vô Ưu, muốn được chia sẻ niềm vui của mình với cô. Nhưng bởi vì lúc đó đã muộn, anh lại chưa chuẩn bị được tâm lý, cho nên quyết định khi trời sáng sẽ đến.

Hoắc Lãng dậy từ sáng sớm, sau đó liền mang chiếc nhẫn cưới đã đặt làm từ bên Pháp, đi tới trạm xe bus. Anh vốn định đứng trước cửa nhà Vô Ưu đợi cô, nhưng lại sợ có vẻ trơ quá, cho nên liền đứng ở chỗ trạm xe bus gần nhà cô. Nếu như là trước đó, thì chắc chắn anh đã bị thất bại rồi, bởi vì Vô Ưu đều ngồi trên chiếc 'xe tiện lợi' của Phương Đông Dạ. Nhưng, anh hoàn toàn không biết gì, cho nên, xem như anh đã chờ được rồi.

Bóng dáng Vô Ưu vừa xuất hiện Hoắc Lãng đã nhìn ra ngay, nhưng lại không có đủ dũng khí mở miệng. Bởi vì, anh sợ Vô Ưu sẽ nghi ngờ. Cách thức theo đuổi này của Hoắc Lãng, thật sự không giống như của một người đàn ông trưởng thành theo đuổi một người phụ nữ, mà giống như một học sinh trung học theo đuổi bạn nữ vậy. Ngược lại, Vô Ưu khi nhìn thấy bóng dáng tuấn nhã của Hoắc Lãng, không hề nghĩ ngợi, lớn tiếng hô to:

"Học trưởng, học trưởng Hoắc Lãng."

Nghe thấy tiếng gọi hối hả của Vô Ưu, Hoắc Lãng quay đầu lại. Vô Ưu thấy Hoắc Lãng quay đầu nhìn về phía mình, cười vui vẻ chạy về phía anh.

"Tiểu Ưu, em đi làm hả?"

Hoắc Lãng biết rõ nhưng vẫn hỏi, bởi vì bây giờ anh thật sự không tìm ra câu nào để mở đầu nha. Vô Ưu gật đầu, nói:

"Đúng vậy, học trưởng thì sao?"

Hoắc Lãng mỉm cười, nhỏ giọng đáp:

"Anh cũng vậy. Qua đó đi."

"Thật trùng hợp a, đúng lúc cùng đi nha. Trên đường có người nói chuyện phiếm, sẽ không buồn rồi."

Vô Ưu vô tư nói, còn Hoắc Lãng cười vui sướng. Trong lòng không nhịn được tự nhủ: Có thể gặp lại Vô Ưu thật tuyệt. Vô Ưu mặc dù không có cảm xúc bùi ngùi nhiều như Hoắc Lãng, nhưng trong lòng cũng thật sự rất mừng rỡ. Dù sao cô cũng không có nhiều bạn, càng huống chi Hoắc Lãng lại là bạn cũ, thân cận của cô. Cho nên, gặp được đương nhiên là mừng rỡ rồi.

Nụ cười tươi rói của Vô Ưu lan ra khắp mặt, nhìn Hoắc Lãng hỏi:

"Học trưởng, một thời gian dài rồi em không gặp anh, anh đã đi đâu vậy hả?"

Thời gian dài!

Mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện khó tin, cho nên Vô Ưu mới tưởng chừng như gần năm rồi. Nhưng câu này khi lọt vào tai Hoắc Lãng, hiển nhiên lại thành ý khác.

Vô Ưu nói như thế, làm Hoắc Lãng không nhịn được, trong lòng thật vui mừng. Anh chẳng qua mới chỉ đi có 1 tuần. Mặc dù, anh cũng cảm thấy thời gian dài dằng dặc, nhưng lại thật không ngờ, Vô Ưu cũng có cảm giác như thế. Anh đã tưởng rằng Vô Ưu không có cảm giác gì? Cho nên, bây giờ nghe cô nói như vậy, trong tận đáy lòng anh thật sự vui mừng.

Hoắc Lãng cười trả lời:

"Anh đi Pháp. Anh và Tề Rạng Đông đến đó tham dự một cuộc thi nấu ăn."

"Đã đoạt được giải rồi sao?"

Vô Ưu hưng phấn hỏi. Hoắc Lãng tươi cười nhìn cô nói:

"Em đoán xem."

Hoắc Lãng không phải là một người cởi mở, vui vẻ. Nhưng mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt đơn thuần của Vô Ưu, anh lại muốn làm cho cô được vui vẻ. Anh cũng không phải là một người thích thể hiện về mình, nhưng anh lại sẵn lòng chia sẻ thành công của mình với cô.

Khi còn đi học, mỗi lần có người bảo Vô Ưu đoán gì đó, thì vẻ mặt của họ tương đối phức tạp, mục đích là để trêu đùa cô. Nhưng Hoắc Lãng lại không giống như vậy. Mỗi lần anh đố cô, vẻ mặt của anh rất đơn giản, đáp án đã viết sẵn luôn trên mặt rồi. Cho nên, lần nào Vô Ưu cũng đoán trúng. Mỗi lần cô đều rất vui vẻ. Vì vậy, lần này cũng vậy, từ khuôn mặt vẻ vang của Hoắc Lãng, Vô Ưu đã tìm ra luôn được đáp án. Cao hứng nói:

"Học trưởng lợi hại như vậy, nhất định được giải rồi! Đúng không? Lại xếp thứ nhất sao?"

Xếp thứ nhất. Trong trí nhớ của Vô Ưu về Hoắc Lãng, đều là danh hiệu thứ nhất. Thật ra, trên thực tế, Hoắc Lãng cũng đã từng đạt phải những thứ hạng khác nữa, chỉ là, không xếp thứ nhất, anh sẽ không nói với cô mà thôi. Bởi vì trong lòng anh, anh hy vọng, Vô Ưu sẽ luôn cảm thấy anh là người tốt nhất! Anh muốn ở trong mắt Vô Ưu, trong trái tim Vô Ưu, anh là người đứng thứ nhất!

Hoắc Lãng gật đầu, rất kiêu hãnh nói:

"Đương nhiên rồi. Anh là học trưởng của Tiểu Ưu nha. Sao có thể ra nước ngoài thi, để Vô Ưu bị mất mặt được. Đúng không hả?"

"Oa! Học trường, anh rất rất giỏi nha. Anh vẫn luôn luôn là thần tượng của em!"

Vô Ưu cao hứng kéo kéo cánh tay Hoắc Lãng lắc lư, mà lúc này xe bus cũng vừa đi tới. Vô Ưu và Hoắc Lãng cười hì hì với nhau, cả hai cùng lên xe bus. Phương Đông Dạ nhìn thấy chính là cảnh này.

...

Chết tiệt!

Phương Đông Dạ thật sự hận không thể tiến lên, chặn xe bus lại, kéo Vô Ưu xuống. Nhưng, bây giờ anh đã không phải là Phương Đông Dạ của mấy ngày trước, cứ gặp chuyện liên quan đến Vô Ưu là mù mờ nữa rồi. Anh bây giờ đang tự hỏi, không biết, nếu như anh thật sự giết người, thì có làm cục điện thay đổi được gì hay không! Cho nên, anh cố kìm nén cơn tức giận, cố ý quên đi bộ dáng thân mật của hai người trên xe bus.

Giẫm mạnh chân ga, để xe lao vút đi, chạy thẳng về hướng công ty. Dù sao bọn họ ở trên xe bus cũng không thể phát sinh được chuyện gì, cộng với ở chỗ này mà tức giận, thì thà rằng đến công ty trước, chuẩn bị vẹn toàn mọi thứ còn hơn. Anh biết sự kháng cự của Vô Ưu sẽ không chỉ dừng lại ở đó. Cho nên, nếu không muốn chuyện trở nên quá tồi tệ, tiếp tục đi theo chiều hướng xấu, thì nhất định anh phải hành động sớm!

Vô Ưu là của anh - Phương Đông Dạ! Bất kể là ai, cũng đừng nghĩ cướp đi bảo bối trong tay anh. Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt Phương Đông Dạ lộ ra nụ cười cuồng ngạo đầy khí phách.

...

"Cẩn thận, có nhiều người."

Thời gian đi làm, trên xe bus rất nhiều người. Hoắc Lãng giang hai cánh tay ra bảo vệ Vô Ưu, tránh cho cô bị người khác xô vào. Vừa che chắn cho cô, vừa dịu dàng nhắc nhở. Phái nữ trên xe nhìn thấy cảnh này, đều lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

Vô Ưu mặc dù vẫn như trước - ngây thơ, đơn thuần không thay đổi. Nhưng cũng không còn quá ngốc nghếch, trì trệ đến tê liệt. Khó trách người ta thường nói, thời gian trôi qua không có nghĩa là bể dâu, bởi vì, những năm tháng đã trải qua, không nhất định sẽ gặp phải rất nhiều chuyện. Chuyện xảy ra trong vài ngày ngắn ngủn, so với cuộc sống đơn giản năm năm ở nông thôn, đã cho Vô Ưu rất nhiều kinh nghiệm. Vì vậy, mấy ngày này, cô đã biết hơn rất nhiều, ít nhất, là so với năm năm dài kia.

Hoắc Lãng dịu dàng, Hoắc Lãng quan tâm, tình yêu của Hoắc Lãng.

Cô cũng đã cảm thấy được rồi. Bởi vì, biểu hiện của học trưởng đã rõ ràng như vậy, cô cũng chẳng cần phải hao tổn tâm tư để đoán. Hơn nữa, học trưởng cũng đã từng thổ lộ với cô. Học trưởng cũng đã từng cầu hôn với cô. Hơn nữa, còn hứa hẹn sẽ đối xử tốt với cô. Cũng sẽ đối xử với Nhạc Diễm như con đẻ của mình. Giờ phút này, trước ánh mắt hâm mộ của mọi người, đột nhiên cô có cảm giác rất hãnh diện. Có lẽ, gả cho học trưởng là một chủ ý tốt. Như vậy, nếu cô kết hôn, bà nội cũng sẽ trở về.

Vô Ưu nghĩ vậy, đột nhiên nhớ tới Phương Đông Dạ, nhớ tới tất cả những chuyện đã xảy ra tối hôm đó.

Phương Đông Dạ đối với cô cũng tốt. Nhưng, anh thật quá tốt, lại quá đẹp trai, đi tới đâu cũng trở thành tâm điểm được vạn người chú ý. Ở cùng với anh, nhất định sẽ không có được cuộc sống yên bình. Nhưng mà, đây cũng không phải là vấn đề chính, mà quan trọng là Tiểu Hạ thích anh, cho nên, cô tuyệt đối không thể có những suy nghĩ không nên có với anh được.

Học trường tốt! Vẫn là học trưởng tốt nhất.

Trông rất tuấn nhã, nhìn qua đã biết là một người thâm tình, dịu dàng rồi. Hơn nữa, anh đối với cô cũng có tình ý. Còn có điều nữa là, học trưởng biết nấu ăn, như vậy Bé Diễm có thể được ăn những món cao lương mỹ vị, đủ dinh dưỡng rồi. Đúng vậy! Học trưởng tốt! Học trưởng tốt nhất. Sau khi kết hôn với học trưởng, anh chắc chắn sẽ là người chồng hoàn hảo. Vô Ưu càng nghĩ càng đắc ý, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng rạng ngời.

"Tiểu Ưu, Tiểu Ưu, em làm sao vậy?"

Hoắc Lãng nhìn thấy nụ cười khoa trương của Vô Ưu, không nhịn được tò mò hỏi. Anh cũng muốn được cô chia sẻ niềm vui. Vô Ưu sau khi nghe thấy giọng nói của Hoắc Lãng, vội vàng ngẩng đầu, trên mặt mang theo nụ cười rạng rỡ, hai tròng mắt sáng ngời nhìn anh cười khúc khích 'hắc hắc'.

Nếu như là người khác, nhìn thấy nụ cười 'toan tính' này của cô, chắc chắn toàn thân sẽ tê dại. Nhưng trong lòng Hoắc Lãng không nhịn được, phấn chấn hẳn lên. Bởi vì, dựa theo kinh nghiệm trước nay của anh, mỗi lần Vô Ưu mang theo cái vẻ mặt này, là sẽ có điều giật gân muốn nói. Hơn nữa, thông thường đều là làm cho anh cười nở hoa trong bụng. Cho nên, tâm trạng Hoắc Lãng đầy vui vẻ hỏi:

"Tiểu Ưu, có phải em có điều gì muốn nói không?"

Vô Ưu gật đầu, sau đó nhìn Hoắc Lãng nói:

"Em theo đuổi anh có được không?"

Ạch?

Mặc dù anh đã biết chắc Vô Ưu sẽ 'nói điều giật gân', nhưng điều này lại vượt quá xa trí tưởng tượng của anh. Anh cũng không khờ dại mà cho rằng, chỉ trong mấy ngày không gặp nhau, Vô Ưu đã đột nhiên yêu anh. Cho nên, anh kìm nén niềm hạnh phúc trong lòng, cố gắng bình tĩnh lại, hỏi:

"Tiểu Ưu, tại sao đột nhiên em lại nói như thế?"

Giống như Vô Ưu đã nói, Hoắc Lãng chính là thần tượng của cô. Mà trước mặt anh, cô cũng chưa bao giờ nói dối, cho nên cứ như vậy mà nói:

"Không phải đột nhiên em nói thế, mà em có lý do. Thật nhiều lý do a, để em nói cho anh nghe. Em cảm thấy học trưởng là người rất tốt, rất thông minh, ở cùng với học trưởng thấy rất thoải mái, rất vui vẻ. Sau khi kết hôn với học trưởng, chắc chắn học trưởng sẽ là một người chồng tốt. Hơn nữa, học trưởng còn biết nấu ăn, học trưởng còn..."

Hoắc Lãng nhìn Vô Ưu liệt kê ưu điểm đã học thuộc như lòng bàn tay của mình ra, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Đây căn bản không phải là yêu, nhưng mà, anh cũng đã thấy vừa lòng. Ít nhất, đây cũng là một dấu hiệu tốt. Ít nhất anh cũng đã phát hiện ra vấn đề cốt lõi, là Vô Ưu muốn gả cho anh. Hơn nữa, đã từng cân nhắc qua!

Vô Ưu sau khi nói 'oang oang' nửa ngày, thấy Hoắc Lãng vẫn chỉ cười mà không nói gì, cô 'hiểu đời' nói:

"Học trưởng, bây giờ anh không đồng ý cũng không sao. Anh là người ưu tú như vậy, đương nhiên không thể không cố gắng mà theo đuổi được anh rồi. Cho nên, anh hãy nhìn em hành động nha."

Lúc Vô Ưu nói chuyện, vẻ mặt đầy kiên định.

Hoắc Lãng thật muốn ôm chặt cô vào ngực, bày tỏ niềm hạnh phúc của mình với mọi người. Nhưng, trong lòng không nhịn được tò mò, anh thật sự rất muốn xem Vô Ưu sẽ 'theo đuổi' anh như thế nào, sẽ 'hành động' như thế nào. Cho nên cười nói:

"Được. Anh cho phép em theo đuổi anh."

Những người trên xe nghe thấy cuộc nói chuyện lãng mạn này, lại lộ ra ánh mắt hâm mộ. Trong mắt của mọi người, hai người cơ bản là đang liếc mắt đưa tình. Những người lớn tuổi thì không nhịn được nghĩ thầm: Ôi, tuổi trẻ thật tốt mà. Còn người trẻ tuổi lại thầm nghĩ: Mình bao giờ mới gặp được một chàng bạch mã hoàng tử như thế đây?

"Được! Trưa nay em mời anh ăn cơm được không?"

Vô Ưu thật đúng là người theo chủ nghĩa hành động mà! Hoắc Lãng gật đầu nói:

"Được! Cho em một cơ hội!"

Giờ phút này, Hoắc Lãng căn bản không giống như một người đàn ông nho nhã, lịch thiệp, trái lại còn nhiều hơn một phần sức sống. Lời nói ra khỏi miệng, cũng mang theo vẻ dí dỏm. Đúng là sức mạnh của tình yêu nha!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Vô Ưu bày tỏ tình cảm (2)

Vô Ưu bước nhẹ nhàng đi vào tập đoàn 'Trụ'. Nhưng khi đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc, cô lại sợ không dám bước tiếp. Cô không biết phải đối mặt với Phương Đông Dạ như thế nào, mặc dù chuyện ở trên giường anh không nhớ gì cả, nhưng còn chuyện về nụ hôn kia anh nhớ rất rõ nha! Nghĩ thế, Vô Ưu thật sự không có đủ dũng khí để đẩy cửa ra.

Quên đi, duỗi đầu một đao, rụt đầu cũng một đao.

Vô Ưu cắn nhẹ môi, đưa tay đẩy cánh cửa ra, trong lòng cầu nguyện Phương Đông Dạ đừng đi làm. Chỉ có như vậy, cô mới có thể tránh được cái cảm

giác xấu hổ này. Đáng tiếc, vận của cô không tốt như vậy. Cánh cửa vừa đẩy ra, đã nhìn thấy luôn khuôn mặt tuấn tú của Phương Đông Dạ.

Phương Đông Dạ ngẩng đầu, nhìn ra cửa, mỉm cười với Vô Ưu. Nhìn dáng vẻ như đang cố ý chờ cô.

"Ha ha, chào tổng giám đốc."

Vô Ưu sau khi chào hỏi xong, liền muốn quay trở về chỗ ngồi của mình, nhưng lại không ngờ, không nhìn thấy chiếc bàn của mình đâu. Cô buồn bực quay đầu nhìn về phía Phương Đông Dạ, trên mặt thể hiện rõ sự khó hiểu, cùng hốt hoảng.

Phương Đông Dạ cười nói:

"Đừng hiểu lầm. Tôi chỉ có cảm giác, sau khi chúng ta trải qua chuyện kia, em có vẻ ngại ngùng, cho nên để tránh việc em nhìn thấy tôi sẽ không được tự nhiên, làm ảnh hưởng đến công việc, tôi đã căn dặn mọi người chuyển cái bàn của em ra ngoài, đặt trong phòng thư ký!"

"Tổng giám đốc! Cái này..."

Vô Ưu không ngờ Phương Đông Dạ lại thẳng thắn như vậy, ngay sau đó ngược lại, càng thấy áy náy. Phương Đông Dạ lại cười nói:

"Không sao đâu. Tôi hiểu mà. Nếu không em cũng đã không né tránh tôi, đợi tôi cùng đi đến công ty rồi."

Phương Đông Dạ thản nhiên nhắc lại chuyện này, nhưng trong ánh mắt lại gợn lên một chút thương tâm. Vô Ưu càng thấy xấu hổ hơn. Nghĩ mình đã thật nhỏ nhen. Cô nhìn Phương Đông Dạ nói:

"Tổng giám đốc, tôi..."

Phương Đông Dạ không để cho cô có cơ hội nói tiếp, thẳng thắn nói:

"Không sao đâu. Tôi biết em là một cô gái tốt, cổ hủ. Để phát sinh chuyện như vậy, tôi rất xin lỗi. Nhưng mà, tôi muốn nói rằng, tôi cũng không biết chính mình tại sao lại làm như thế nữa. Có thể là do đã uống rượu. Tôi hy vọng em sẽ quên chuyện này đi, bởi vì, tôi thật sự rất quan tâm em, quan tâm tình bạn của chúng ta."

Vô Ưu nghe anh nói như thế, trên mặt lại càng áy náy. Không sai! Chiến lược của Phương Đông Dạ bây giờ chính là, lùi để tiến!!!

"Qua phòng thư ký đi. Thư ký Bùi đã sắp xếp xong xuôi cho em rồi đó."

Phương Đông Dạ nói xong, cúi đầu xuống, tỏ vẻ không muốn nói thêm gì nữa. Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ như thế, trong lòng khổ sổ, tràn đầy tự trách.

Nụ hôn kia cũng liên quan đến cô, nhưng cô lại đổ hết trách nhiệm lên người Phương Đông Dạ. Sáng không đợi người ta, cũng chẳng chào hỏi, liền chạy đi trước. Bây giờ, chẳng những người ta không trách cô, không sa thải cô, ngược lại còn quan tâm đến cô như vậy. Chỉ vì sợ cô xấu hổ mà đổi chỗ làm việc cho cô. Vô Ưu dù nghĩ như thế nào đi nữa, cũng cảm thấy mình rất quá đáng rồi.

Lúc đi tới cửa, cô quay đầu lại nhìn Phương Đông Dạ nói:

"Phương Đông Dạ, tôi cũng rất quan tâm tình bạn này của chúng ta. Buổi tối hôm đó, tôi cũng uống hơi nhiều, cho nên, chuyện đó sau này sẽ không nhắc lại nữa. Tôi cũng không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng tới tình bạn của chúng ta."

"Được."

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu cười rộng lượng, không nói thừa nửa câu. Không hiểu tại sao, trong lòng Vô Ưu lại cảm thấy có chút không thoải mái. Nhưng thấy Phương Đông Dạ lại cúi đầu tiếp tục làm việc, không thể làm gì khác hơn đành đi ra ngoài đóng cửa lại. Vô Ưu ra ngoài rồi, Phương Đông Dạ mới ngẩng đầu lên nhìn cánh cửa vừa đóng lại, lộ ra nụ cười tự tin.

Trước kia anh không thể tìm ra được vấn đề cốt lõi, là bởi vì anh quá xúc động. Bây giờ anh đã phát hiện ra 'bí quyết', thì ra chuyện tình cảm, đôi khi cũng giống như chuyện kinh doanh vậy. Cho nên, lấy kinh nghiệm nhiều năm trên thương trường của mình, chỉ có phát triển không suy, tài giỏi có thừa, thì việc dẫn Vô Ưu vào giáo đường, căn bản chỉ là chuyện nhỏ.

"Ai da, thư ký trưởng. Không phải chị thật sự sẽ dành ra một chỗ rộng rãi như thế, cho một cô trợ lý quèn kia đó chứ!"

"Đúng vậy. Đây cũng quá khoa trương rồi. Như vậy, chẳng phải sau này chúng ta sẽ phải ngồi làm việc chen chúc hay sao?"

"Thư ký trưởng, tôi rất ít khi có ý kiến, nhưng mà lần này tôi cũng thấy thật quá khoa trương rồi!"

...

Vô Ưu vừa mới đi đến cửa phòng thư ký, đã nghe thấy những âm thanh kháng nghị của mọi người. Hơn nữa, rất dễ nhận ra, chuyện mà mọi người đang thảo luận, trọng điểm chính là cô. Thư ký trưởng Bùi Linh lúc này đang đưa lưng về phía cô, nên cô không biết phải mở miệng bắt đầu như thế nào. Mà những thư ký kia cũng đã nhìn thấy Vô Ưu, nhưng lại không hề che giấu thái độ của mình, ngược lại càng nói không nể nang.

"Công việc thư ký của chúng ta mặc dù không có cái gì đặc biệt hơn người, nhưng chúng ta dù sao cũng đại diện cho cả phòng thư ký. Nếu như chỉ vì một trợ lý quèn mà dành ra cả nửa căn phòng, để các nhân viên khác trong công ty biết được, thì họ sẽ bàn luận như thế nào đây. Hơn nữa, nếu truyền ra ngoài, để cho các công ty khác, hay truyền thông biết được, còn không biết có thể sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Điều này nhất định sẽ gây ra những vấn đề phức tạp, không đáng có cho công ty."

"Đúng vậy. Thư ký trưởng Bùi, Tổng giám đốc rất coi trọng chị. Chị hãy đi phân tích một chút cho tổng giám đốc nghe đi!"

"Đúng vậy, thư ký trưởng Bùi. Chị phải đi nói chuyện với tổng giám đốc mới được."

...

Vô Ưu nhìn thấy thư ký trưởng Bùi bị một đám thư ký bao vây, trong lòng tràn đầy áy náy. Cảm thấy đều vì tính bốc đồng của mình, mà khiến cho nhiều người phải khó chịu đến như vậy! Nhưng mà, câu nói kế tiếp của thư ký trưởng Bùi khiến cô nhận ra, chuyện cũng không hề đơn giản như cô đã tưởng tượng! Mà thật ra là tương đối nghiêm trọng.

"Tất cả câm miệng!"

Mặc dù thư ký trưởng Bùi luôn khiến cho người ta có cảm giác cô rất uy nghiêm, nhưng đây lại là lần đầu tiên Vô Ưu nghe thấy cô ấy lớn tiếng như vậy. Mà dựa vào những đôi mắt đang mở to, bộ dạng há hốc miệng giật mình của các thư ký kia, cũng có thể thấy được, các cô cũng bị sợ hết hồn trước sự tức giận của thư ký trưởng.

Sau khi tất cả mọi người đã bình tĩnh lại, thư ký trưởng Bùi nghiêm khắc nói với bọn họ:

"Tôi khuyên các cô sau này đừng bao giờ nhắc tới chuyện này nữa. Tôi nói thế là vì muốn tốt cho các cô thôi. Tổng giám đốc đã giao phó xuống, đối với chuyện này, nếu ai còn có dị nghị gì nữa, thì có thể viết đơn xin thôi việc luôn. Công ty tuyệt đối không giữ lại!"

Thư ký trưởng Bùi nói xong những lời này, lại càng khiến cho những người nghe thấy khiếp sợ, đặc biệt là Vô Ưu. Cô chưa bao giờ tưởng tượng qua, mọi chuyện sẽ thành như thế này.

"Tốt lắm, tôi cũng chỉ nói đến đây thôi. Mọi người đi làm việc của mình đi. Chọn cách chấp nhận mệnh lệnh, hoặc không thì nộp đơn xin thôi việc!"

Chấp hành mệnh lệnh? Nộp đơn xin thôi việc?

Mọi người không ngốc đến nỗi không biết lựa chọn như thế nào cho tốt. Tập đoàn 'Trụ' là công ty nào chứ? Tất cả mọi người đều chen chúc vỡ đầu mới vào được. Chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này mà xin thôi việc sao? Đương nhiên là không có khả năng đó rồi. Cho nên, các cô thư ký vốn đang còn nhiều ý kiến, trong lòng đầy căm phẫn, ngay lập tức, sự cáu kỉnh như đã không còn. Sau khi liếc mắt trừng Vô Ưu một cái, bắt đầu tiến hành sắp xếp lại bàn.

Thư ký trưởng Bùi nhìn mọi người đã bắt đầu chấp hành mệnh lệnh, trên mặt lộ ra nụ cười. Cô dĩ nhiên biết Vô Ưu đang ở phía sau cô. Vừa tới cô đã biết rồi. Nhưng để giúp cho Phương Đông Dạ lấy được vợ, cô cũng không ngại phải diễn cái trò này nha.

"Không được, lùi lại bên kia đi. Nhất định phải dành ra một nửa phòng mới được."

Sau một hồi chỉ huy thấy đã ổn, Bùi Linh cười nói:

"Được, cứ như thế là được rồi. Các cô giúp Vô Ưu sắp xếp lại đồ đạc một chút đi!"

Bùi Linh vừa nói, vừa quay đầu lại. Sau đó đương nhiên nhìn ra Vô Ưu đang đứng ở cửa rồi. Sau khi thấy Vô Ưu, cười nói:

"Ai da, Vô Ưu, đến đây lúc nào vậy? Sao không lên tiếng hả!"

Vô Ưu nhìn ra sự nhiệt tình của thư ký trưởng Bùi, cười nói:

"Vừa tới thôi!"

Thư ký trưởng Bùi thân mật đi đến kéo tay cô, dắt cô đến chỗ khoảng giữa, trong nháy mắt đã trở nên trống rỗng trong phòng thư ký, nói:

"Vô Ưu hả. Cô phải chịu chút ủy khuất rồi. Tổng giám đốc nói, hai ngày nữa sẽ cho lên kế hoạch xây một phòng làm việc đặc biệt ở đây cho cô."

Lúc đầu tới đây, cô chỉ sợ gây biết tiện cho phòng người ta, lại không ngờ, cư nhiên một mình mình, lại chiếm hẳn nửa căn phòng của phòng thư ký. Mà ở nửa phòng kia, có chừng đến chục cô thư ký đang ngồi chen chúc nhau. Thoạt nhìn thật sự rất kỳ quái đi. Sau khi nhìn thấy ánh mắt ai oán của những người đó, Vô Ưu lại càng thấy băn khoăn hơn. Bây giờ đáng cười rồi, còn định lên kế hoạch xây phòng làm việc cho cô nữa. Điều này làm sao cô có thể kham nổi đây! Còn ở đây thêm nữa, cô thật không còn mặt mũi nha.

Vô Ưu vội vàng nói:

"Thư ký trưởng Bùi, không cần như vậy đâu. Tôi chỉ cần một góc nhỏ là được rồi. Không gian lớn như vậy, tôi cũng không dùng hết được. Thật đó, chỉ

cần có chỗ kê một cái bàn, để tôi làm việc thôi. Thật đó!"

Để cho thư ký trưởng Bùi tin lời cô, giọng của Vô Ưu khá chân thành. Nhưng, thư ký trưởng Bùi lại đi tới trước mặt cô, hạ thấp giọng nhắc nhở:

"Vô Ưu, công việc của cô không giống với người khác. Những thứ cô đụng vào, đều là thông tin tuyệt mật của công ty. Cho nên, không thể để cho những người khác có cơ hội thấy được. Cô hiểu không?"

Đúng vậy! Thư ký trưởng Bùi không nói cô cũng quên mất. Vô Ưu suýt nữa đã quên mất chuyện này. Cho nên, liền vội vàng gật đầu, không nói thêm câu gì nữa, cũng không thể làm gì khác hơn đành ngồi vào chỗ dành cho mình. Cảm thụ sự đãi ngộ khác nhau một trời một vực này.

Một mình cô một khu, chiếm hơn nửa phòng thư ký. Vô Ưu ngồi ở đằng đó, không phải có cảm giác sung túc, thoải mái mà là trống trải. So sánh với khu bên kia, một đám thư ký thật là thảm hại. Một đám người, mỗi người một bàn, xếp sát vào nhau. Có thể nói là, một chút không gian riêng tư cũng không có. Chỉ cần liếc mắt một cái, người bên này đã có thể nhìn thấy nội dung trên máy tính của mấy người bên kia.

Mặc dù trong lòng Vô Ưu cảm thấy rất có lỗi, nhưng cũng không thể nói thêm được lời nào. Không thể làm gì khác hơn đành cúi đầu ngẩn người. Sau đó lại nghe tiếng cãi vã của mấy cô thư ký bên kia!

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Vô Ưu bày tỏ tình cảm (3)

Vô Ưu mang bộ mặt nặng nề đi vào, sau khi thấy thư ký trưởng Bùi, liền nhìn thẳng vào mắt cô ta, thản nhiên nói:

"Thư ký trưởng Bùi, tôi có chuyện."

Bùi Linh cười bao dung, ôn tồn nói:

"Sao vậy? Có phải bọn họ lại chèn ép cô không?"

Vô Ưu vội vàng lắc đầu, nói:

"Không phải, tôi tới là có chuyện muốn hỏi chị."

"Chuyện gì?"

Bùi Linh biết rõ còn hỏi. Vô Ưu do dự một lúc mới nói:

"Tôi muốn biết chuyện tổng giám đốc nhờ chị tìm một trợ lý mới cho tổng giám đốc là như thế nào hả? Là muốn cho tôi nghỉ sao? Hay là như thế nào?"

Ánh mắt Vô Ưu thản nhiên, thái độ không kiêu ngạo, không siểm nịnh. Chẳng qua chỉ là hỏi để biết rõ sự tình, chứ không phải là lên án, hay là cố tình gây sự.

Vô Ưu tự nhiên thể hiện suy nghĩ, khiến Bùi Linh cực kỳ yêu thích. Cô ho khan một lúc, sau đó nói:

"Vô Ưu, cô ngồi xuống đã. Tôi sẽ nói cho cô nghe."

Vô Ưu nghe theo, không nói thêm câu nào ngồi xuống, sau đó mở to hai mắt nhìn Bùi Linh, tỏ vẻ tôi đã sẵn sàng nghe chị nói.

Bùi Linh cúi đầu cười, sau đó nói:

"Tôi nghĩ chắc là cô đã hiểu lầm rồi. Tổng giám đốc không có ý định cho cô nghỉ việc. Cậu ấy làm như vậy, chỉ là vì công việc quá nhiều, thật sự không làm hết."

Nhiều việc?

Điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của Vô Ưu. Chỉ có điều, nghĩ đến lúc vừa rồi, Phương Đông Dạ bận rộn đến nỗi, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn cô

cũng không có thời gian, thì lại nghĩ có thể như thế. Nhưng mà, tại sao lại không để cho cô làm chứ? Nghĩ vậy, Vô Ưu hỏi:

"Vậy tại sao tổng giám đốc không giao việc cho tôi làm, mà lại để tôi làm quen với môi trường ở đây?"

Bùi Linh chần chờ một hồi lâu, mới nói:

"Vô Ưu, tôi cũng không phải là khó khăn, cương quyết bắt mấy cô kia nhường lại một nửa phòng làm việc cho cô. Mà bởi vì, những việc cô làm đều là cơ mật. Nếu như không cẩn thận, bị lộ thông tin quan trọng gì đó, thì hậu quả rất khó có thể tưởng tượng được. Tôi nghĩ, sở dĩ tổng giám đốc chưa giao việc cho cô, chắc là vì sợ ngộ nhỡ không cẩn thận có thể bị lộ thông tin cơ mật đó."

Lộ thông tin cơ mật? Thì ra là như vậy.

"Vô Ưu, cô có thể nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra không? Tại sao công việc đang bận rộn như vậy, mà tổng giám đốc lại chuyển chỗ cho cô ra khỏi phòng tổng giám đốc vậy? Tôi lại tưởng rằng, cô đã làm cho tổng giám đốc tức giận cơ. Nhưng tổng giám đốc lại bảo tôi, chiếu cố cô thật tốt. Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy? Tôi thật sự rất khó hiểu!"

Bùi Linh nói như thế thoạt nghe tưởng là tò mò, nhưng thật ra, mỗi câu nói đều là muốn tốt cho Phương Đông Dạ.

Vô Ưu sau khi nghe xong, đột nhiên có cảm giác mình rất xấu tính. Phương Đông Dạ vì để tâm đến suy nghĩ của cô, nên mới để cô chuyển đến phòng thư ký, còn anh ta lại phải 'bận bịu'. Mình thật sự quá tùy hứng rồi. Chẳng quan tâm đến đại cục chút nào cả.

Bùi Linh thấy Vô Ưu không nói gì, mà có vẻ đầy tự trách, nên 'đổ thêm dầu vào lửa' nói:

"Vô Ưu, cô cũng đừng buồn nữa. Tôi nghĩ, tổng giám đốc làm như thế là vì muốn tốt cho cô. Nếu như cô cảm thấy tuyển thêm một trợ lý mới không hợp lý, vậy thì như thế này đi, tôi nhường phòng làm việc của tôi cho cô, còn tôi chuyển ra ngoài ngồi."

"Sao có thể như thế được."

Vô Ưu nghe Bùi Linh nói xong, kinh ngạc nói. Mà Bùi Linh vẫn hào phóng:

"Tôi không sao. Cái này cũng chỉ là suy nghĩ vì đại cục, xuất phát từ lợi ích của công ty thôi. Tôi thân là nhân viên của công ty, thì phải có trách nhiệm, có nghĩa vụ với lợi ích của công ty. Chỉ là hy sinh một chút thôi. Đây là tinh thần làm việc nên có!"

Thế nào là 'đánh đòn phủ đầu'? Vô Ưu sau khi nghe Bùi Linh nói xong, xem như đã nhận thức được rồi. So với Bùi Linh lấy 'đại cục làm đầu' thì cô thật sự có chút 'công tư không phân minh' rồi.

Vô Ưu suy nghĩ lại những chuyện vừa nói, lại nhìn một mảnh hỗn loạn vì mình mà ra, liền 'bộp' vỗ bàn một cái, đứng lên. Sau đó cúi đầu chào Bùi Linh đang sững sờ, nói:

"Tôi biết phải làm như thế nào rồi. Cám ơn chị, thư ký trưởng Bùi!"

Nói xong xoay người đi ra ngoài. Bùi Linh còn lại lộ ra nụ cười chúc phúc.

...

Cốc cốc cốc …. Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa lại một lần nữa vang lên. Phương Đông Dạ đang trong trạng thái nhàn nhã, rất nhanh liền quay trở về với trạng thái bận rộn.

"Mời vào!"

Sau khi nghe thấy giọng nói, Vô Ưu đẩy cửa đi vào, đương nhiên lại nhìn thấy bộ dạng bận rộn của Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ 'bận rộn' đầu cũng chẳng ngẩng lên, lại hỏi:

"Chuyện gì?"

Vô Ưu đáp lại:

"Tổng giám đốc, là tôi."

Lúc này Phương Đông Dạ mới dừng cây bút trong tay lại, ngẩng đầu nhìn Vô Ưu hỏi:

"Còn có chuyện gì sao? Có chuyện gì không biết có thể hỏi thư ký trưởng Bùi. Tôi bây giờ..."

"Anh bây giờ đang rất nhiều việc, đúng không?"

Vô Ưu nói xong, Phương Đông Dạ giật mình nói:

"Sao em biết?"

Chỉ có điều, ngay sau đó lại nói:

"Không sao đâu. Tôi sắp xong rồi."

Nói xong, thấy khuôn mặt khó coi của Vô Ưu, thì nói thêm:

"Sao hả? Em cảm thấy nhàm chán quá, muốn làm việc luôn sao? Vậy như thế này đi, em soạn thảo lại cho tôi bản họp đồng này."

Phương Đông Dạ vừa nói, vừa thu lại văn kiện đưa cho Vô Ưu. Vô Ưu chưa nhìn thấy nội dung, nhưng mà đã nhìn thấy hai chữ thật to ở ngoài, thấy rõ rõ ràng ràng, viết trên đó chính là: tuyệt mật!

"Anh không sợ sẽ bị những người khác thấy được sao?"

Vô Ưu sau khi nhận văn kiện, nhìn Phương Đông Dạ hỏi. Trên mặt anh liền lộ ra vẻ chần chừ, sau một hồi chần chừ mới nói:

"Không sao đâu, chắc không thể đâu!"

Nói là nói như thế, nhưng trên mặt lại ra vẻ lo lắng rõ ràng!

Tuyệt mật! Văn kiện tuyệt mật a. Phương Đông Dạ vì quan tâm đến cảm nhận của cô, ngay cả chuyện quan trọng như vậy, cũng không sợ sẽ bị lộ ra ngoài. Bạn bè đã làm đến mức độ như thế này, bao dung với cô như vậy, cô nếu còn làm ngơ, thì thật là không có suy nghĩ rồi! Vô Ưu nghĩ vậy, rất quả quyết nhìn Phương Đông Dạ nói:

"Tổng giám đốc, tôi quyết định chuyển bàn về phòng tổng giám đốc làm việc!"

Bingo!

Trong lòng Phương Đông Dạ vui mừng, nhưng bên ngoài vẫn do dự hỏi:

"Vô Ưu, em chắc chắn sao?"

Vô Ưu rất khẳng định gật đầu nói:

"Uhm, tôi chắc chắn. Thư ký trưởng Bùi nói không sai, làm việc phải công tư rõ ràng."

Vì vậy, Vô Ưu liền bị sách lược 'lùi để tiến' của Phương Đông Dạ, mà chủ động bỏ đi suy nghĩa tránh xa phòng tổng giám đốc. Nhưng, chuyện cũng không phải như vậy đã được giải quyết. Còn chuyện đến công ty, còn chuyện ăn cơm cùng nhau nữa. Bọn họ làm sao có thể trở về như trước đây? Vô Ưu vốn đã hạ quyết tâm, không thể tái diễn những chuyện mập mờ như thế. Nhưng Phương Đông Dạ lại có lòng tin tuyệt đối, bởi vì anh đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Tình trường như chiến trường! Chỉ cần nhìn vào điểm này thôi, thì rõ ràng Vô Ưu đã thua rồi! Nhưng trên thực tế, có phải như thế hay không, thì phải xem đã!

...

12 trưa!

Đã đến giờ ăn cơm trưa. Vô Ưu nhìn đồng hồ trên tường trong phòng làm việc, trong lòng cực kỳ hài lòng. Làm việc chăm chỉ, thời gian trôi qua thật nhanh đi.

"Phương Đông Dạ, hôm nay ăn..."

Giống như thường lệ, Vô Ưu vừa vươn vai vừa nói. Nhưng mới nói được một nửa, đã nhìn thấy tờ note dán trên bàn. Trên tờ note hồng nhạt viết: Duy trì khoảng cách. Trên tờ màu lam viết: Hẹn học trưởng đi ăn cơm trưa!

Cô đã hình thành thói quen dán note, bởi vì cô phát hiện ra, mỗi lần làm xong một việc gì đó, cô lại rất dễ dàng quên đi những chuyện khác. Cho nên, liền đem những chuyện quan trọng ghi lại, bây giờ xem ra quả thật là hữu hiệu.

"Vô Ưu, em định nói gì?"

Phương Đông Dạ ngạc nhiên nhìn Vô Ưu hỏi. Vô Ưu cười xấu hổ nói:

"Hả, không có gì. Chỉ là định hỏi trưa nay anh ăn gì thôi. Chứ không có chuyện gì cả!"

Nói xong, lại vội vàng tiếp:

"Hôm nay tôi hẹn học trưởng ra ngoài ăn."

Vô Ưu vừa sắp xếp lại bàn, vừa có cảm giác rất buồn bực. Rõ ràng chỉ là một câu nói rất đơn giản, nhưng tại sao lúc này nói ra, lại khó mở miệng như vậy chứ hả. Thậm chí cũng không dám nhìn Phương Đông Dạ.

Không bình thường! Không bình thường!

Đều tại cái đêm chết tiệt đó! Xem ra thực sự trúng độc quá sâu rồi!

Vô Ưu rất nhanh đã tìm được lý do bào chữa cho mình, sau đó, lại bắt đầu tự nhủ: chuyện ngoài ý muốn, chuyện ngoài ý muốn, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn! Đã qua, đã qua, chỉ là quá khứ! Quên đi, quên đi, quên tất cả đi!

Thôi miên mình xong, Vô Ưu cũng đã sắp xếp lại bàn chỉnh tề rồi. Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ không nói gì, đi cũng không được, mà ở cũng không xong, nên nhất thời rất xấu hổ.

"Đã có hẹn thì đi nhanh đi. Hôm nay việc hơi nhiều, tôi không ăn."

Phương Đông Dạ nói xong, lại cúi đầu làm việc của mình. Không để cho Vô Ưu nhìn thấy vẻ tức giận hiển thị rõ ràng trên mặt mình. Vô Ưu định nói gì đó, nhưng lại không thể nói lên lời, cuối cùng, cười xấu hổ nói:

"Oh, tôi đi đây." Sau đó rời khỏi phòng làm việc...

Nếu như là bình thường, Phương Đông Dạ khẳng định sẽ rất tức giận. Nhưng lần này Vô Ưu đi rồi, trên mặt anh lại xuất hiện một nụ cười tà mị. Anh cầm điện thoại trên bàn lên, gọi cho Bùi Linh, giao phó nhiệm vụ tiếp theo...

...

"Tiểu ưu!"

Vô Ưu vừa ra khỏi cửa công ty, đã thấy khuôn mặt phấn chấn của Hoắc Lãng, mang theo nụ cười sáng chói nhìn cô. Cô bước nhanh đến, cười nói:

"Học trưởng, anh chờ rất lâu sao?"

Hoắc Lãng lắc đầu, cười yêu chiều nói:

"Vừa mới đến thôi."

"Học trưởng, anh muốn ăn cơm ở đâu?"

Lúc Vô Ưu hỏi vấn đề này, Hoắc Lãng liền xoay người cười, chỉ về chỗ biển hiệu đối diện – khách sạn quốc tế Lệ Tinh. Đây là nơi bọn họ đã ăn trong lần hẹn trước. Vô Ưu gật đầu cười nói:

"Ha ha, được. Không biết lần này có thịt bò bít tết không a."

Vô Ưu nghĩ đến món ăn lần đó học trưởng trổ tài làm, nước miếng cũng chảy ra rồi. Hoắc Lãng nói:

"Đi sẽ biết."

...

"Tiểu thư Tiểu Ưu, hy vọng em sẽ thích!"

Giống như lần trước, Hoắc Lãng lại tự mình vào bếp chuẩn bị đồ ăn. Cũng là món thịt bò bít tết, giống hệt lần đó. Xem ra, đều là Hoắc Lãng đã cố ý chuẩn bị. Chắc là anh muốn bù lại cuộc hẹn dở dang lần trước!

Vô Ưu nhìn thấy đồ ăn, không thể chờ được nữa, liền ăn. Vừa ăn vừa thật lòng khen ngợi:

"Ăn rất ngon nha, vẫn là học trưởng lợi hại nhất, haha."

Giống như trước, Hoắc Lãng chỉ nhìn chứ không ăn. Bởi vì lúc này trên tay anh giống như đang cầm thứ gì đó. Lại đang suy nghĩ không biết đưa ra như thế nào.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

Nhẫn, không sai, đúng là một chiếc nhẫn. Hơn nữa còn là nhẫn cưới, lúc anh đi Pháp, đã đặc biệt đặt làm vì Vô Ưu. Vốn tưởng rằng, chiếc nhẫn cầu hôn này, sẽ không bao giờ được đưa ra. Nhưng lại không ngờ, vận may lại ập đến với anh nhanh như vậy. Mặc dù anh rất muốn hưởng thụ quá trình Vô Ưu theo đuổi anh, nhưng mà cả buổi sáng anh cứ cảm thấy thấp thỏm không yên.

Đêm dài lắm mộng, anh quyết định hôm nay sẽ cầu hôn, để Vô Ưu đeo chiếc nhẫn của anh. Yên ổn rồi, trong lòng anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn!

"Anh không ăn sao?"

Vô Ưu ăn hùng hục, lúc lơ đãng nhìn thấy phần thức ăn trên bàn chỗ Hoắc Lãng vẫn còn nguyên, cho nên lạ lùng hỏi. Hoắc Lãng cười bối rối, mặt hơi phiếm đỏ nói:

"Hả, anh…anh không đói, em ăn trước đi."

Vô Ưu hơi gật đầu, lại tiếp tục hưởng thụ đồ ăn ngon.

'Hoắc Lãng! Không thể để mất mặt như lần trước được. Cố gắng lên! Đưa nhẫn ra đi, nhất định Vô Ưu sẽ nhận!' Hoắc Lãng vừa cổ vũ mình, vừa từ từ đưa tay lên...

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả...

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê...

Hương chuối tiêu, Hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu...

Chết tiệt!

Hoắc Lãng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, liền vội vàng bỏ chiếc nhẫn vào trong túi. Lần này không sai, không bị rơi xuống đất. Nhưng trong lòng lại bị đả kích tương đối. Lần này anh chỉ sợ có người quấy rầy, nên đã tắt điện thọai đi. Bây giờ thì hay rồi, điện thoại của Vô Ưu lại vang lên.

Là chuyện tốt khó có, hay là, ông trời nhất định không để cho bọn họ có cơ hội đây? Hoắc Lãng không nhịn được, bắt đầu suy nghĩ miên man.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

"Alo, thư ký trưởng Bùi, Sao cơ? Oh, được, tôi biết rồi."

Vô Ưu nói xong cúp điện thoại. Không giải thích gì, vẻ mặt nặng nề lại bắt đầu ăn. Rõ ràng là ăn có chút không biết mùi vị. Hoắc Lãng thấy bộ dạng này của Vô Ưu, biết hôm nay đã mất cơ hội tốt để đưa nhẫn rồi, thầm thở dài trong lòng, sau đó nhìn Vô Ưu quan tâm hỏi:

"Vô Ưu, có phải có chuyện gì xảy ra rồi không? Hay là về đi, trưa mai chúng ta đi ăn."

Đề nghị của Hoắc Lãng khiến đôi mắt Vô Ưu sáng lên. Cô nhìn Hoắc Lãng nói:

"Vâng, vậy mai em mời anh ăn lại nha. Em đi trước đây."

Vô Ưu nói xong, định đứng lên, có vẻ khá sốt ruột. Hoắc Lãng vội vàng nói:

"Chờ một chút, anh với em cùng đi."

Vô Ưu nhìn đĩa thịt bò bít tết vẫn còn nguyên của anh, hỏi:

"Anh còn chưa ăn mà."

Hoắc Lãng cười nói:

"Không ăn nữa, anh không đói."

Sau khi nghe thấy vậy, Vô Ưu ngập ngừng hỏi:

"Anh thật sự không ăn sao?"

Hoắc Lãng gật đầu khẳng định, vui vẻ nói:

"Không sao, anh thật sự không đói."

Sau khi nghe thấy câu đó, hai mắt Vô Ưu sáng lên, hô to:

"Phục vụ, gói lại giùm!"

Hoắc Lãng nghe thấy thế, biểu hiện trên mặt vô cùng, vô cùng xấu hổ. Nhưng Vô Ưu lại chẳng để ý, kết quả là sau khi đồ ăn được gói xong, cô nói với Hoắc Lãng:

"Học trưởng, em đi trước đây. Tạm biệt!"

Hoắc Lãng nhìn bóng dáng đã chạy xa của Vô Ưu, trên mặt hiện lên vẻ mù mịt!

...

Thật là! Đói bụng sao không đi ăn hả! Lại còn giống như trẻ con, đói bụng nhưng cũng không chịu đi ăn. Nếu không muốn đi, sao không gọi cô mua về cho hả. Rốt cuộc có xem cô là bạn không đây chứ!

Vô Ưu vừa chạy về công ty, vừa lẩm nhẩm mắng Phương Đông Dạ. Thì ra, lúc này Bùi Linh gọi điện nhờ Vô Ưu giúp mình. Cô ấy nói Phương Đông Dạ đói, nhờ cô ấy mua cơm giùm, nhưng cô ấy lại bận, không có thời gian, nên nhờ Vô Ưu sau khi ăn xong, mua ít đồ ăn về cho Phương Đông Dạ.

Cạch!

Vô Ưu không gõ cửa, mà đẩy ra, đi thẳng vào. Phương Đông Dạ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy là Vô Ưu, ánh mắt đầy vui mừng, nói:

"Không phải có hẹn sao? Sao lại về sớm như vậy?"

Vô Ưu không nói câu gì, đi tới trước mặt anh, đặt thứ gì đó xuống bàn, sau đó nói:

"Đương nhiên là vì đưa cơm cho anh a!"

Phương Đông Dạ nhìn đồ ăn trước mặt, lại nhìn Vô Ưu vì chạy vội mà mặt có chút ửng hồng, mới 'khó hiểu' nói:

"Tôi nhờ thư ký trưởng Bùi mua giúp..."

"Tôi biết, nhưng mà thư ký trưởng Bùi đang bận, không có thời gian, cho nên nhờ tôi mua cho anh."

Vô Ưu giải thích rõ ràng, sau khi nói xong, nhìn Phương Đông Dạ giục:

"Không phải đói bụng sao? Ăn luôn đi. Đồ ăn để nguội không ngon đâu."

Phương Đông Dạ sau khi ăn được hai miếng, 'thật có lỗi' nói:

"Thật sự xin lỗi, đã làm ảnh hưởng đến buổi hẹn của em. Sau này sẽ không như thế nữa."

Không biết tại sao, vẻ mặt Vô Ưu vốn đang tươi cười nhìn Phương Đông Dạ ăn, sau khi nghe thấy những lời đó, khuôn mặt liền cứng đờ lại. Trạng không hiểu sao suy sụp hẳn. Cô buồn buồn nói:

"Oh."

Sau đó xoay người trở về chỗ ngồi của mình.

Chẳng lẽ Vô Ưu đã thích anh rồi sao?

Phương Đông Dạ thu hết biểu hiện rõ ràng trên mặt Vô Ưu vào mắt. Trong lòng không nhịn được nhảy nhót liên hồi. Mặt anh tràn đầy vui vẻ nhìn Vô Ưu, có cảm giác hy vọng đang ở phía trước. Mà Vô Ưu chậm chạp lúc này lại đang tự trách bản thân, không hiểu sao có gì đó rất bất thường.

Rõ ràng mới vừa rồi vẫn còn rất vui vẻ, nhưng chẳng hiểu sao, sau khi nghe Phương Đông Dạ nói câu đó, cô lại trở nên khó chịu như thế?

Vấn đề này đã quấy nhiều Vô Ưu cả một buổi chiều mà vẫn không tìm ra được đáp án. Vô Ưu cứ mang theo vẻ mặt hoang mang, làm cho tâm trạng Phương Đông Dạ cả buổi chiều cũng không tốt được.

...

"Hết giờ rồi, tôi đi trước đây."

Vô Ưu thật khó khăn mới chờ được đến hết giờ, cho nên, cũng chẳng thèm nhìn Phương Đông Dạ lấy một cái, đã ba chân bốn cẳng chạy thẳng ra ngoài rồi. Mặc dù cả buổi chiều cô chưa tìm ra được đáp án, nhưng cô lại có một phản xạ có điều kiện - muốn tránh xa Phương Đông Dạ. Bây giờ cô mà thấy Phương Đông Dạ, thì sẽ có cảm giác rất là lạ. Cô nghi ngờ chính mình đã bị bệnh rồi, không thì cần phải tỉnh táo hơn!

10 phút! 20 phút! 30 phút! 1 tiếng...

Vô Ưu chờ ở trạm xe bus. Bình thường cứ 10 phút là có một chuyến xe bus, nhưng hôm nay lại vô cùng phá lệ, lần đầu tiên cô đợi đến 1 tiếng đồng hồ nhưng vẫn không thấy có chiếc xe nào đi qua. Những người phải về gấp, cũng có lẽ không thể chờ thêm được nữa, nên đều gọi taxi chở đi. Vô Ưu cũng muốn bắt xe đi, chỉ có điều đều bị người ta giành mất.

Bíp bíp bíp… Bíp bíp bíp...

Tiếng còi xe vang lên, Vô Ưu ngẩng đầu lên nhìn - là Phương Đông Dạ.

Phương Đông Dạ mỉm cười, nói:

"Sao vậy? Xe vẫn chưa đến sao? Nếu không ngại, vậy lên đây đi."

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu ấp úng, có chút do dự, vì vậy liền nói:

"Bé Diễm ở nhà một mình, đừng để thằng bé lo lắng."

Lúc này Vô Ưu mới lên xe Phương Đông Dạ.

Cứ như vậy, Phương Đông Dạ vừa sử dụng chiến thuật 'lui để tiến', làm cho Vô Ưu bỏ ý định rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, suy nghĩ giữ khoảng cách cùng anh, lại vừa dùng 'khổ nhục kế' để cho Vô Ưu vội vàng mang cơm về cho anh. Bây giờ anh lại sử dụng 'sự trùng hợp', để cho Vô Ưu phải lên xe của anh. Thật sự là cao siêu nha.

Hôm nay Phương Đông Dạ thật cao hứng, ngoại trừ tất cả những lý do nêu trên, còn có một điểm quan trọng nữa. Đó chính là, hôm nay anh đã thu hoạch được một chuyện ngoài mong đợi, nghĩ đến vẻ mặt phức tạp cả một buổi chiều của Vô Ưu, trên mặt Phương Đông Dạ lộ ra nụ cười hãnh diện.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Vô Ưu bày tỏ tình cảm (4)

"Đồng hồ báo thức đâu?"

"Vứt rồi!"

Vô Ưu trở về nhà, sau khi hỏi được một câu như thế, chỉ còn lại sự hoang mang. Cuối cùng, cô nhốt mình vào trong phòng, cũng chẳng thèm để ý đến Nhạc Diễm. Mặc dù Nhạc Diễm đã xin lỗi, còn đưa đồ ăn vặt cho cô, nhưng cũng không giải quyết được gì.

Thật ra, cũng không phải là Vô Ưu đã thay đổi, khó dụ dỗ, mà thật sự là hôm nay cô không có tâm trạng để bát nháo với Nhạc Diễm.

Nhạc Diễm cũng đã phát hiện ra sự bất thường của Vô Ưu, cho nên, sau khi ăn tối xong, chủ động vào phòng cô, ngủ cùng cô.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?" Nhạc Diễm nhìn thấy rõ ràng Vô Ưu đang có tâm sự.

Vô Ưu đau đầu trả lời:

"Mẹ cũng không biết. Nhưng cứ thấy là lạ. Có điều gì đó rất quái lạ!"

Vừa nói vừa bực bội kéo kéo tóc mình. Nhạc Diễm cảm thấy chuyện lần này hẳn là rất nghiêm trọng, nên vội hỏi :

"Làm sao vậy? Mẹ kể con nghe coi. Nói ra có thể sẽ tốt hơn đó."

Vô Ưu nhìn Nhạc Diễm một lúc, sau đó dốc bầu tâm sự:

"Mẹ cũng không biết tại sao lại như thế, chỉ cần nhìn thấy Phương Đông Dạ thì cứ thấy kỳ kỳ."

"Sao vậy? Không phải là trước đó vẫn rất tốt sao?"

"Có thể là do tối hôm đó..."

Vô Ưu nói đến đây, nhìn thấy đôi mắt lóe sáng của Nhạc Diễm, liền im bặt, nói:

"Không có chuyện gì, ngủ đi."

Nói xong vội vàng nhắm mắt lại, ra điều không muốn nói chuyện nữa. Nhìn mặt có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại bồn chồn, lo lắng. Thiếu chút nữa thôi, cô đã bị lỡ miệng rồi. May mà chưa nói ra, nếu không thì ngại chết mất.

Nhạc Diễm nhìn Vô Ưu, giống như vô tình nói:

"Mẹ, nếu có tâm sự không thể nói với con, thì mẹ nói với dì Tiểu Hạ đi. Nói với dì ấy xong, có lẽ tâm trạng mẹ sẽ tốt hơn đó."

"Được rồi! Mẹ biết phải làm như thế nào. Mau ngủ đi."

Mặc dù bên ngoài Vô Ưu không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng đã chấp nhận lời của Nhạc Diễm. Có thời gian, sẽ tâm sự với Tiểu Hạ.

"Dậy thôi! Đã muộn rồi!!!!"

Nhạc Diễm cho người quẳng đồng hồ báo thức đi, đương nhiên cậu sẽ phải đảm đương việc gọi Vô Ưu dậy rồi. Vô Ưu đang ngủ say, sau khi nghe thấy hai chữ 'đã muộn', liền bật dậy. Nhìn đồng hồ gần tám giờ, gấp đến độ cuống cuồng. Bây giờ không đi nhờ xe được rồi. Nhạc Diễm nhìn tay chân luống ca luống cuống của cô, uể oải nói:

"Có xe không đi nhờ, lại tự mình làm khổ mình."

Hả!

Tên nhóc kia vừa nói xong, liền bị Vô Ưu phát cho một cái lên đầu, cậu bé rên lên thảm thiết:

"Đau chết con rồi."

Trước tiếng gào khóc của Nhạc Diễm, Vô Ưu cũng chẳng thèm để ý, xách túi chạy về phía trạm xe bus. . .

"Mẹ đi đây, đừng có mà nghịch máy tính đến nỗi quên ăn cơm đó."

Vô Ưu vừa đi, thì Phương Đông Dạ cũng từ phòng bên cạnh đi ra. Sau khi hỏi han Nhạc Diễm vài câu xong, bước vội ra ngoài. Xem bộ dáng cũng chẳng phải là đúng lúc đâu, mà là vẫn để ý đến từng động tĩnh của Vô Ưu đó.

"Trời ạ! Có lầm không hả! Tôi cũng đợi nửa tiếng rồi."

"Đúng vậy a. Tôi nhất định phải khiếu nại. Thật là quá đáng! Hôm qua tôi phải bắt taxi về nhà đó. Nếu như ngày nào cũng phải bắt taxi, tiền lương của tôi làm sao mà đủ! Còn có để cho người ta sống nữa không hả!"

"Đúng đó, gọi điện khiếu nại đi!"

"Đúng vậy!"

"Đúng vậy!"

Vô Ưu nhìn đám người lòng đầy căm phẫn, cũng cảm thấy thực sự quá trớn rồi. Cho nên cũng bắt đầu học theo người ta gọi điện khiếu nại. Nhưng mà, gọi đến nửa ngày rồi, vẫn thấy đường dây đang bận. Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là do mọi người không ngừng gọi điện khiếu nại về trạm xe bus này rồi.

"Quên đi! Gọi taxi thôi!"

"Uh, nếu không toàn bộ tiền thưởng chuyên cần sẽ bị mất đó."

"Aiz, đành thế thôi."

Sau sự căm phẫn trào dâng, rất nhiều người lại bắt đầu thấy lo lắng, nên rối rít bắt taxi rời đi. Lúc Vô Ưu đang lăn tăn, không biết có nên gọi taxi không, thì lại nghe thấy tiếng còi xe: Bíp bíp bíp. . .

"Wow, đẹp trai quá hả!"

"Un, trông rất quen, hình như đã thấy trên TV. Oh, tôi nhớ ra rồi, trong chương trình 'Đêm sắc khôn cùng' đó."

Phương Đông Dạ nghe thấy nói thế, trong lòng than thầm toi rồi. Có điều may mắn là, Vô Ưu hình như cũng chẳng nghi ngờ gì, chỉ là nhìn anh thẹn thùng. Phương Đông Dạ cũng không muốn dừng lại lâu, nói với Vô Ưu:

"Mau lên xe đi, nếu không sẽ muộn đó."

Trước lời mời, Vô Ưu không thể làm gì khác hơn là lên xe. Cũng không biết được, cô vừa mới đi xong, thì xe bus cô khổ sở chờ, đã tới liền hẳn 5 cái.

Trên đường đi, hai người không ai nói với ai một câu nào. Vô Ưu cố ý lẩn tránh, còn Phương Đông Dạ lại âm thầm vui mừng. Anh rất thích cái cảm giác Vô Ưu động tình với anh.

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe tập đoàn 'Trụ', Vô Ưu tự nhiên thở phào một cái, giống như quãng đường vừa rồi là cực hình vậy. Nhưng lúc này Phương Đông Dạ lại lên tiếng, anh quay đầu nhìn sang phía Vô Ưu nói:

"Vô Ưu!"

Vô Ưu hoảng hốt, sau đó có chút sợ sệt dựa sát lưng vào ghế. Hơi lo lắng hỏi:

"Chuyện gì vậy?" Bộ dáng phòng bị, cứ như Phương Đông Dạ sẽ làm gì cô vậy.

Thấy Vô Ưu như vậy, Phương Đông Dạ không nhịn được muốn trêu chọc cô. Anh nghiêng người, áp đến gần cô. Vô Ưu sợ đến nỗi vội vàng nhắm mắt lại. Phương Đông Dạ nhìn vẻ mặt khoa trương của cô, cực kỳ cao hứng. Anh đã chờ lâu như thế, cuối cùng cũng chờ được đến ngày Vô Ưu để ý đến anh, có cảm giác với anh rồi.

Cạch!

Phương Đông Dạ giúp cô tháo dây an toàn ra, sau khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc có chút thất vọng trong mắt Vô Ưu, anh thật ân hận vì vừa rồi mình đã không hôn cô.

"Vô Ưu, sau này chúng ta đi làm cùng nhau nha."

Lúc nói chuyện, Phương Đông Dạ nhìn thẳng vào mắt cô. Giọng nói rất khẽ, ánh mắt sâu thẳm, tất cả đều tỏa ra sự mê hoặc. Nhìn Phương Đông Dạ tràn đầy hấp dẫn, Vô Ưu gật đầu nói:

"Được."

Phương Đông Dạ cười hài lòng. Nụ cười tuyệt đẹp khiến trống ngực Vô Ưu đập rộn lên, hô hấp cũng khẩn trương.

Anh ta, anh ta sao lại đẹp trai như thế hả!

Vô Ưu không nhịn được lại bắt đầu mặt đỏ. Trước kia cô cũng biết Phương Đông Dạ đẹp trai, thậm chí lần đầu tiên gặp anh, cô còn tưởng anh là ngôi sao cơ. Nhưng… nhưng cũng không thấy đỏ mặt, tim đập rộn lên, hô hấp thì khẩn trương như thế này. Chẳng lẽ? Chẳng lẽ?....

"Phương Đông Dạ, rút cuộc anh đã làm gì tôi hả?"

Vô Ưu vốn là người không giấu diếm chuyện gì, có gì không hiểu, nhất định sẽ hỏi ngay. Tuyệt đối không để có chuyện gì mắc mớ trong lòng. Cảm giác kỳ quái này, vây hãm cô suốt cả một ngày hôm qua, đã là cực hạn với cô rồi. Cô tưởng rằng hôm nay sẽ tốt thôi. Kết quả là, chẳng những không tốt hơn, mà ngược lại, càng có chiều hướng tăng. Cho nên, cô chỉ có thể nói thẳng ra, để làm rõ sự tình. Nếu không cứ để như vậy, cô sẽ không có cách nào để làm việc cùng với anh được.

Đối mặt với vẻ mặt có chút tức giận của Vô Ưu, Phương Đông Dạ mỉm cười nói:

"Tôi thề, tôi không làm gì cả. Tôi nghĩ, có thể vấn đề chính là ở bản thân em. Em không tin có thể hỏi bạn bè mà em thấy tin tưởng. Ví dụ như Hoắc Lãng!"

Nhắc đến người này, nụ cười trên mặt Phương Đông Dạ càng rạng rỡ hơn. Xem ra đối với cái đề nghị của mình, anh khá hài lòng đi.

Vô Ưu nhìn nụ cười của Phương Đông Dạ, cứ cảm thấy có điều gì đó không bình thường. Không hiểu nổi, rõ ràng là người không thay đổi, sao có thể là vì ăn nước miếng của anh ta, mà khi nhìn thấy anh ta, thì lại như phát bệnh được?

"Vào thôi, sắp 9h rồi." Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu nói.

Vô Ưu chỉ có thể đi theo sau Phương Đông Dạ, về phía thang máy dưới tầng hầm. Dọc đường đi, cô không nhịn được đi sau Phương Đông Dạ quan sát, đánh giá. Người không thay đổi a! Vẫn là người đó. Tại sao cảm giác lại khác như thế? Trước kia, khi cô đối mặt với anh, cũng giống như đối mặt với Tiểu Hạ hay Hoắc Lãng, nhưng bây giờ sao lại. . .

Phương Đông Dạ ấn thang mở cửa ra, quay đầu lại lịch lãm nói:

"Em vào trước đi."

Vô Ưu nhìn thấy nụ cười này, run lên. Đúng vậy! Chính là cảm giác này. Chỉ cần nhìn thấy mặt anh, nụ cười của anh, là giống như bị điện giật vậy. Toàn thân đều không bình thường.

……

"Học trưởng, anh nói xem rốt cuộc em bị làm sao hả?"

Giờ cơm trưa, Vô Ưu ăn mà không biết có vị gì. Cô vừa ăn, vừa nghe theo lời đề nghị của Phương Đông Dạ, đem những cảm xúc bất thường của mình, kể cho Hoắc Lãng nghe.

Hoắc Lãng nghe xong, trước ánh mắt như cầu xin sự giúp đỡ của Vô Ưu, không biết phải trả lời như thế nào.

Vô Ưu nhìn vẻ mặt khó xử của Hoắc Lãng, thở dài nói:

"Học trường cũng không biết đúng không? Aiz, em nghĩ hay mình phải đến gặp bác sĩ thôi, chắc chắn là bị bệnh rồi. Trước kia đâu có như thế nha."

Hoắc Lãng do dự một hồi lâu, sau mới nhìn Vô Ưu hỏi:

"Em định gả cho anh ta sao?"

"Ai cơ?"

Vô Ưu nhìn Hoắc Lãng theo phản xạ mà hỏi. Sau khi hỏi xong, mới suy đoán:

"Phương Đông Dạ?"

Hoắc Lãng gật đầu khẳng định. Vô Ưu cười nói cứ như thật:

"Đương nhiên là không rồi. Anh đang nghĩ gì vậy học trưởng? Bây giờ là em đang theo đuổi anh nha. Chờ đến khi em theo đuổi được anh, là có thể gả cho anh rồi. Đây chính là mục tiêu của em a."

Hoắc Lãng sau khi nghe được lời Vô Ưu nói, bực bội trong lòng ngay tức khắc đã vơi đi rất nhiều. Cười khẳng định:

"Thật thế không? Em thật sự muốn gả cho anh sao?"

Vô Ưu gật đầu khẳng định, nói:

"Em nghĩ rồi, trên đời này không có ai bằng học trưởng cả. Anh tốt, thông minh, lại nấu ăn giỏi. Người tốt như vậy tìm ở đâu a."

Hoắc Lãng nghe xong cái lý do bất di bất dịch này của Vô Ưu, trong lòng không biết nên khóc hay nên cười nữa. Do dự một lát mới hỏi:

"Tiểu Ưu, nếu như bây giờ xuất hiện một người tốt hơn anh, thông minh hơn anh, lại nấu ăn rất ngon, thì em có chọn ở cùng với người đó không?"

"Uhm. Đây đúng là một vấn đề đáng suy nghĩ nha. Có vẻ như rất khó a. . ."

Vô Ưu ngốc nghếch của chúng ta, không hiểu tình cảm là gì, thế nhưng khi nghe được vấn đề Hoắc Lãng đưa ra, cũng mẫn cảm mà nhận ra rồi. Ánh mắt đầy lo lắng, trong lòng không xác định được, nên nói pha trò:

"Ai da, sẽ không đâu. Đừng nói là trên thế giới này có loại người như thế, cho dù là có, thì cũng không có khả năng đối với em tốt được như học trường đâu! Đúng không hả?"

Hoắc Lãng nghe Vô Ưu nói xong, gật đầu kiên định.

Vô Ưu lại nói:

"Cho nên a, anh nhanh để em theo đuổi được đi. Như vậy thì em chạy không thoát rồii."

"Tiểu Ưu, anh muốn hôn em, được không?"

Hoắc Lãng nhìn Vô Ưu vẫn hồn nhiên như trước, đột nhiên nói ra một câu như thế. Vô Ưu vốn đang cười rất vui vẻ, ngay lập tức đã ngây ngẩn cả người. Hôn? Học trường đang nói hôn sao?

Hoắc Lãng nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Vô Ưu, nói:

"Tiểu Ưu, bất cứ lúc nào em muốn gả cho anh cũng được. Nhẫn ở đây, anh đã chuẩn bị xong lâu rồi."

Rốt cục, Hoắc Lãng cũng lấy chiếc nhẫn ra. Mà Vô Ưu lại không biết phải phản ứng như thế nào nữa.

"Tiểu Ưu, anh thích em. Đã rất lâu, rất lâu rồi, có thể còn lâu hơn em nghĩ rất nhiều. Cho nên, chính xác hơn mà nói, là anh đã yêu em."

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Hoắc Lãng bộc lộ, nhưng lại làm Vô Ưu chấn động. Có thể là bởi vì tình huống lần này thật sự rất đặc biệt.

Hoắc Lãng nhìn Vô Ưu tiếp tục nói:

"Anh yêu em, nhưng anh càng thương em hơn! Cũng bởi vậy mà càng quý trọng em, cho nên anh không muốn làm hại em."

"Học trưởng?"

Vô Ưu yếu ớt mở miệng, đầy khó hiểu.

Hoắc Lãng cười nhạt, sau đó nói:

"Vô Ưu, anh biết em không thông minh. Nhưng anh cũng biết, em đối với một số việc cực kỳ mẫn cảm. Trong chuyện tình cảm, có đôi khi phản ứng nguyên thủy nhất của cơ thể, chính là đáp án của trái tim em."

Hoắc Lãng nói đến đây, cười nhàn nhạt hỏi:

"Bây giờ hãy nói cho anh biết, em có còn muốn gả cho anh nữa không? Cùng anh sống cuộc sống vợ chồng. Em có thể để cho anh ôm em, nắm giữ em, hôn em không?"

"Em. . ."

Em không thể!

Vô Ưu bị cái đáp án trong lòng làm cho hoảng sợ. Hoắc Lãng liếc mắt một cái, cũng đã biết được đáp án của cô. Cũng có thể nói, anh đã sớm biết đáp án rồi, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi. Trước đây, anh có thể không thừa nhận, có thể tự lừa gạt bản thân là Vô Ưu sẽ thích anh, nhưng hôm nay, sau khi đã nghe thấy Vô Ưu bày tỏ những cảm xúc rung động của một cô gái, thì anh không thể làm được như thế nữa rồi.

Sự thật vốn đầy tàn khốc, nhưng nếu cứ mù quáng không dám đối mặt, thì sẽ càng trở nên tàn khốc hơn.

"Từ giờ, anh không chỉ là học trưởng của em, mà sẽ coi em giống như em gái của mình!"

Hoắc Lãng nói, trên mặt mang theo nụ cười tiêu tan, trong lòng không nhịn được chua xót, nhưng cũng không để lệ rơi ra ngoài. Có thể, trong lòng anh đã sớm biết được sẽ có kết cục này đi.

Vô Ưu nhìn Hoắc Lãng, sau một hồi chần chờ, mới nói ra năm chữ:

"Học trưởng, thật xin lỗi."

Thật xin lỗi!

Nghe thấy ba chữ này, Hoắc Lãng cười. Cười nói:

"Không phải khách sáo."

Giữa những người yêu nhau, không bao giờ nói ra ba chữ đó, bởi vì một khi đã nói ra rồi, thì sẽ đại biểu cho kết thúc. Mà Vô Ưu nói xin lỗi, cũng xem như là đã tỏ rõ lòng mình rồi.

Phản ứng nguyên thủy nhất của cơ thể, phản ứng nguyên thủy nhất!

Vô Ưu dựa vào những lời này của Hoắc Lãng, mà quyết định mình không có cách nào để gả cho anh. Cô có thể nói chuyện thoải mái với học trưởng, có thể cùng học trưởng đi đến bất cứ nơi nào, cùng anh làm bất cứ chuyện gì, nhưng ngẫm lại, đó cũng chỉ là những chuyện giữa bạn bè có thể làm với nhau. Nói cách khác, cô sẵn lòng làm bạn cùng phòng với anh, nếu không phải là sự thân mật của người chồng.

"Nhẫn tặng cho em, coi như là anh đã có câu trả lời thỏa đáng đối với tình cảm của chính mình."

Vô Ưu nhìn vẻ mặt vẫn nho nhã như trước của Hoắc Lãng, lộ ra cái nhìn cảm kích. Cô mỉm cười, rồi đưa tay trái của mình cho Hoắc Lãng, nói:

"Vâng, anh đeo cho em đi!"

Hoắc Lãng biết rõ, Vô Ưu là đang dùng phương thức của chính mình, biểu đạt sự tôn trọng đối với anh, xem trọng tình bạn này, cho nên anh cười.

Bốp!

Hoắc Lãng đánh một cái vào mu bàn tay của Vô Ưu, sau đó cười nói:

"Cô bé ngốc, sau này trừ phi là có người cầu hôn em, nếu không, nhất định không được để cho người ta đeo nhẫn vào ngón vô danh bên tay trái của em đâu đó."

"Tại sao?"

Vô Ưu vừa hỏi, vừa phối hợp giơ tay phải ra. Hoắc Lãng vừa đeo chiếc nhẫn vào ngón vô danh bên tay phải cho cô, vừa nói:

"Bởi vì, ngón vô danh bên tay trái có một mạch máu nối thẳng đến trái tim, người yêu nhau đeo nhẫn ở ngón tay này, sẽ đại biểu là họ đã nắm được trái tim em, sẽ bảo vệ trái tim em."

Hoắc Lãng vừa thâm tình nói, vừa đeo nhẫn vào tay cho Vô Ưu. Vì tình yêu của chính mình mà tiến hành nghi thức cuối cùng. Sau khi đeo xong, anh đặt

một nụ hôn nhẹ nhàng lên chiếc nhẫn. Yêu, dừng ở đây thôi.

Lúc Hoắc Lãng ngẩng đầu nhìn Vô Ưu, cô nhìn Hoắc Lãng cảm động nói:

"Học trưởng, không ngờ việc đeo nhẫn lại có cả một ý nghĩa lãng mạn đến như vậy. Hay thật nha. Nghe xong rất cảm động."

Bốp bốp bốp bốp bốp!!!

Đột nhiên bốn phía truyền đến từng đợt tiếng vỗ tay cuồng nhiệt. Vô Ưu khó hiểu nhìn xung quanh, nhưng lại thấy tất cả mọi người đều vỗ tay vì bọn họ. Có vẻ như đã hiểu lầm rồi. Hình như đã hiểu lầm Hoắc Lãng cầu hôn Vô Ưu thành công. Sau đó, đầu bếp lại đẩy đồ ăn đi tới, lấy ra một chiếc bánh gato hình trái tim đặt trước mặt họ, nói:

"Ngài Hoắc, chúc mừng ngài. Đây là một chút tấm lòng của chúng tôi."

"Các anh. . ."

Thành tựu của Hoắc Lãng trong lĩnh vực nấu ăn cũng tương đối, hơn nữa lại vừa mới đạt được giải thưởng quốc tế, cho nên, không thể nghi ngờ, anh chính là thần tượng của nhóm đầu bếp. Thần tượng cầu hôn thành công, bọn họ nhân cơ hội này biểu đạt tâm ý cũng chẳng có gì là không được cả, nhưng bọn họ lại hiểu lầm rồi. Hoắc Lãng cũng chẳng sao, nhưng không muốn gây thêm những rắc rối không cần thiết cho Vô Ưu, định giải thích, nhưng lại bị Vô Ưu cản lại.

Vô Ưu nhìn đầu bếp nói:

"Cám ơn, cám ơn lời chúc phúc của anh."

Sau khi nói xong, lại đứng dậy lớn tiếng nói:

"Cám ơn, cám ơn lời chúc phúc của mọi người. Chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc!"

Vô Ưu nói xong, còn không quên kéo Hoắc Lãng cúi người chào mọi người.

Lại thêm một tràng vỗ tay nữa vang lên, sau đó phòng ăn mới xem như khôi phục lại được sự yên tĩnh.

"Em a, lần nào cũng hồ đồ. Nếu để Phương Đông Dạ thấy, em không sợ anh ta sẽ hiểu lầm sao?"

Hoắc Lãng nhìn Vô Ưu vui vẻ ăn bánh ngọt, không nhịn được chê trách, nhưng trong giọng nói lại có mùi cưng chiều. Mới vừa rồi cô làm như thế, là để tránh cho anh phải xấu hổ. Cho nên, Vô Ưu thân thiết, hiểu chuyện, thiện lương, biết nghĩ cho người khác như thế, thật sự làm cho anh không có cách nào để không thích cô.

"Phương Đông Dạ? Có liên quan gì đến anh ta chứ?"

Vô Ưu đang ăn hùng hục, đột nhiên nghe Hoắc Lãng nhắc tới Phương Đông Dạ, hơi khó hiểu ngẩng đầu lên hỏi.

Hoắc Lãng nhìn vẻ mặt của Vô Ưu, khó tin nói:

"Em thích anh ta, sẽ không phải là đến bây giờ em vẫn không biết đi?"

"Ai nói em thích anh ta hả? Em cũng không có nói qua nha!"

Vô Ưu nói xong, còn lý luận:

"Tiểu Hạ thích anh ta có được không. Em như thế nào có thể thích anh ta a!"

Tiểu Hạ thích anh, cô liền sẽ không thích!

Hoắc Lãng nghe thấy cái logic kỳ quái này, cười nói:

"Tiểu Ưu, em không cần phải quan tâm đến việc có ai đó thích anh ta không, em chỉ cần quan tâm đến tình cảm của chính mình là được rồi."

Vô Ưu liếc mắt nhìn Hoắc Lãng khó hiểu, sau đó lại tiếp tục ăn bánh ngọt của mình. Trông bộ dáng ăn ngấu nghiến của cô, chắc là rất ngon đi.

"Tiểu Ưu, nếu như là Phương Đông Dạ hôn em, em có thể tiếp nhận không?"

Hoắc Lãng vừa nói ra câu này, Vô Ưu lập tức dừng ăn, ngay lập tức một miếng cũng ăn không vào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Vô Ưu nổi bão (1)

Nếu như Phương Đông Dạ hôn em, em có thể tiếp nhận không?

Vô Ưu thoáng cái đã không biết trả lời như thế nào rồi. Bánh đang ăn ngon lành, đột nhiên không thể nuốt trôi. Hoắc Lãng nhìn bộ dáng thất thần của Vô Ưu, trên mặt lộ ra nụ cười thê lương. Anh biết rõ Vô Ưu đã thật sự yêu Phương Đông Dạ.

"Về công ty đi, anh cũng phải đi rồi."

Hoắc Lãng đã nhìn ra được đáp án, nên cũng không cần nghe câu trả lời của Vô Ưu nữa. Anh nhìn vẻ mặt hoang mang của cô, nuông chiều nói:

"Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, em cứ theo phản ứng tự nhiên của cơ thể là được."

Vô Ưu gật đầu, sau đó cùng Hoắc Lãng rời đi.

Hai người vừa đi thì cánh cửa phòng trên lầu cũng mở ra. Một người đàn ông trung niên thoạt nhìn rất uy nghiêm đi ra, theo sau còn có một người phụ nữ ăn mặc rất cầu kỳ. Ánh mắt sắc bén của người phụ nữ nhìn theo Vô Ưu và Hoắc Lãng, khó chịu nói:

"Không phải là nhân viên của 'Trụ' đó chứ. Công ty ngay trước mặt mà còn lôi lôi kéo kéo, làm xấu cả hình ảnh của công ty."

Trước giọng khó chịu của người phụ nữ, người đàn ông nói:

"Đừng gây thêm phiền phức nữa, lần này chúng ta đến đây là nhờ cậu ấy giúp đó."

Người phụ nữ nghe xong, mặc dù không phục, nhưng cũng không nói thêm gì. Sau đó đi theo người đàn ông xuống dưới lầu.

Phương Đông Dạ hôn cô, cô có thể tiếp nhận không?

Trên đường đi Vô Ưu cứ suy nghĩ mãi về vấn đề này. Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, cuối cùng cô lại nghĩ đến buổi tối hôm hai người hôn nhau mãnh liệt. Có thể tiếp nhận! Bởi vì sự thật đã chứng minh, cô chẳng những không tiếp nhận, mà còn rất hưởng thụ!

Không! Không được! Cô làm như thể là có lỗi với Tiểu Hạ!

Vô Ưu cảm thấy mình thật xấu xa. Cô biết rõ Tiểu Hạ thích Phương Đông Dạ, nhưng cô lại phải lòng anh. Chỉ cần nghĩ như vậy, cô lại không có đủ dũng khí để mở cánh cửa phòng tổng giám đốc trước mặt, đi vào gặp Phương Đông Dạ!

"Vô Ưu, cô về rồi sao? Sao cô còn không vào trong?"

Vô Ưu đứng trước cửa phòng tổng giám đốc ngẩn ngơ, đang lăn tăn không biết có nên đi vào hay không, thì thấy Bùi Linh từ bên trong đi ra. Vô Ưu nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Bùi Linh, cười xấu hổ nói:

"Vào ngay đây. Vào trong ngay đây."

Vô Ưu nói xong, đang định đẩy cửa đi vào, bị Bùi Linh gọi giật lại:

"Khoan đã Vô Ưu, cô lại đây một lát. Tôi có chuyện muốn nói với cô."

Chuyện gì vậy? Nhìn thư ký trưởng Bùi có vẻ rất nghiêm túc.

Vô Ưu mang theo nghi vấn này đi theo Bùi Linh. Cô đi được khoảng 10m thì thấy Bùi Linh dừng lại.. . . .

"Thư ký trưởng, có phải tôi đã phạm sai lầm gì rồi không?"

Bùi Linh vẫn rất tốt với cô, có thể nói là chưa bao giờ tỏ thái độ với cô. Nhưng bây giờ lại không giống như thế, ánh mắt Bùi Linh nhìn cô đầy chỉ trích cùng khó chịu. Cho nên, Vô Ưu mới nghi ngờ, không biết có phải mình đã làm sai chuyện gì rồi không.

Bùi Linh chờ Vô Ưu nói xong, mới nghiêm túc nói:

"Vô Ưu, tôi vẫn rất quý cô, đặc biệt rất thương yêu cô, bởi vì tôi thấy cô là một người trợ lý tốt. Nhưng cô thật sự làm tôi phải thất vọng rồi."

Thất vọng?

Làm sao vậy?

Mình đã làm gì sai sao?

Vô Ưu nhìn Bùi Linh khó hiểu, sau đó cố gắng tự hỏi xem mình đã làm sai chuyện gì để Bùi Linh phải tức giận như thế. Không lẽ? Không lẽ Bùi Linh đã phát hiện ra chuyện cô có cảm tình với tổng giám đốc, có thể sẽ thích tổng giám đốc sao? Chắc là không thể chứ? Dù sao thì chính cô bây giờ cũng còn chưa biết mình có thật sự thích anh ta không mà!

"Thư ký trưởng, tôi xin lỗi, để chị phải thất vọng rồi. Chị nói cho tôi biết, tôi đã sai chỗ nào được không? Tôi nhất định sẽ sửa!"

Cuối cùng, Vô Ưu vẫn chọn cách nói thẳng nghi vấn trong lòng. Bùi Linh gật đầu hài lòng với thái độ của Vô Ưu. Sau đó nói:

"Tổng giám đốc khỏe mạnh, là vấn đề cốt yếu của công ty. Cô thân là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc thì càng phải để ý đến sức khỏe của tổng giám đốc. . ."

"Anh ta bị bệnh sao?"

Không đợi Bùi Linh nói hết câu, Vô Ưu đã ngắt lời, lo lắng hỏi. Bộ dáng cuống cuồng của Vô Ưu, thể hiện rõ ràng sự quan tâm. Bùi Linh không nhịn được mỉm cười, xem ra rất hài lòng với bộ dáng này của cô.

Khụ khụ khụ khụ khụ khụ

Bùi Linh giả vờ ho khan để che giấu đi nụ cười, sau đó nghiêm túc nói:

"Tổng giám đốc không có chuyện gì."

Nhưng không để cho Vô Ưu kịp thở phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục nói:

"Mặc dù bây giờ tổng giám đốc không bị bệnh, nhưng nếu cứ theo đà này, thì cũng sẽ không thể trụ nổi đâu."

Câu nói của Bùi Linh lại một lần nữa làm cho Vô Ưu khó hiểu. Cô hỏi:

"Thư ký trưởng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tóm lại là tổng giám đốc bị làm sao?"

"Cậu ấy đến bây giờ vẫn còn chưa ăn cơm!"

Lần này Bùi Linh không vòng vo nữa, mà nói thẳng ra đáp án. Vô Ưu vẫn chưa phản ứng kịp, không nhịn được hỏi lại:

"Sao anh ta lại chưa ăn cơm?"

Bùi Linh cười nhạt, trả lời:

"Có thể là một mình nên không muốn ăn. Tôi làm sao mà biết được."

Ha ha, Bùi Linh cũng thật là thông minh đi. Câu trước là suy đoán, rõ ràng đã thành công ám chỉ Vô Ưu, nhưng câu sau lại vẫn nói 'không biết'. Thật là cao minh.

Đúng vậy! Đều là do cô không tốt. Chắn chắn Phương Đông Dạ đã quen ăn cơm cùng cô, cho nên một mình không muốn ăn. Vô Ưu suy nghĩ như vậy cũng là có nguyên nhân nha. Bởi vì, học trưởng, Bé Diễm và bà nội đều từng nói với cô là, nếu ăn cùng nhau lâu, thì khi còn một mình ăn sẽ không thấy ngon nữa.

"Tôi đi ngay đây."

Vô Ưu nghe xong, quay đầu chạy về phía thang máy. Bùi Linh nhìn bộ dáng vội vàng của Vô Ưu, trên mặt cô một lần nữa lại lộ ra nụ cười yêu thương.

Bịch!

"Ah, xin lỗi, xin lỗi."

Thang máy vừa mở Vô Ưu đã lao ra, nhưng lại không ngờ trước cửa thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc lại có người đang chờ, nên đã đụng vào người ta rồi. Vô Ưu đứng thẳng người, cúi đầu xin lỗi.

Người phụ nữ bị cô đụng phải quát lên:

"Xin lỗi? Xin lỗi là không có chuyện gì nữa sao? Trên người tôi là bộ Chanel mới nhất đấy, làm bẩn cô có đền được không hả?"

Xí! Già thế mà còn ăn mặc trang điểm như con gà tây. Xấu chết đi được. Gì mà bộ Chanel mới nhất chứ, thật sự bị bẩn rồi sao. Vô Ưu nhìn bộ quần áo

trên người bà ta đánh giá, gật gù đắc ý, bộ dáng ra vẻ tiếc nuối.

"Này, cô đụng vào tôi, rõ ràng đã đụng vào tôi! Nói chuyện đi!"

Người phụ nữ thấy Vô Ưu không để ý đến mình, không nhịn được gào lên.

Vô Ưu cười nói:

"Dì hai, tôi đã xin lỗi rồi, gì còn muốn tôi phải nói gì nữa đây hả?"

Nghe thấy Vô Ưu gọi mình như thế, người phụ nữ không nhịn được khóc thét lên:

"Dì hai? Cô... cô gọi tôi là gì?"

Trước tiếng gào thét điên cuồng của người kia, Vô Ưu mở to đôi mắt thuần khiết, vô tội nói:

"Dì hai à, dì nghe không nhầm đâu. Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

Bốp!

Ngoài dự đoán của mọi người, người phụ nữ thẹn quá hóa giận, tát một cái lên mặt Vô Ưu!

Mong các bạn ghé thăm nhà Doc Truyen . o r g để có có chương mới hơn

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 87: Vô Ưu nổi bão (2)

Cái tát không chỉ gây chấn động cho Vô Ưu và những người có mặt tại đó, mà còn khiến cho người đàn ông đi cùng người phụ nữ cũng phải nhăn mày. Lúc này đây, chỉ có một người duy nhất vẫn cảm thấy bình thường là người phụ nữ kia. Bà ta cao ngạo, hất cằm nói:

"Đây là bài học cho sự không biết điều của cô!"

Đánh trả - là phản ứng đầu tiên xuất hiện trong đầu Vô Ưu.

Mặc dù cô ngốc nghếch, nhưng chưa bao giờ để mình bị bắt nạt. Ngoại trừ những việc cô không nhìn ra được, chỉ cần cô hiểu được nhất định cô sẽ làm cho đối phương "đẹp mặt". Ở giữa đám đông như thế này, người phụ nữ kia dám làm cho cô mất mặt, cô tuyệt đối sẽ không để cho bà ta được yên. Nhưng đánh trả lại thì có vẻ dễ dàng cho bà ta quá rồi.

Nhẫn nại! Bé Diễm đã nói, mọi việc đều phải suy nghĩ thật kỹ, phải tìm nhược điểm của đối phương để ra tay.

Vô Ưu thấy cách ăn mặc của người phụ nữ giống như con gà tây thì nhìn từ trên xuống dưới đánh giá. Nhược điểm, nhược điểm của bà ta là gì đây?

Vô Ưu đứng bất động khiến cho bầu không khí có chút gượng gạo. Người phụ nữ muốn vào thang máy rời đi, nhưng Vô Ưu vẫn cứ vô tư nhìn chằm chằm bà ta từ trên xuống dưới đánh giá, khiến cho bà ta không thể cứ thế rời đi được. Mà người đàn ông đi cùng bà ta lại cứ im lặng, không nói câu gì, làm bà ta lại phải lên tiếng:

"Cô… cô nhìn cái gì hả? Không phục sao? Không phục thì đánh lại đi. Cô dám vô lễ với tôi, tôi sẽ nói tổng giám đốc đuổi việc cô!"

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lúc này, quản lý bộ phận chăm sóc khách hàng sau khi nghe thấy ở lầu một xảy ra chuyện cũng đã vội vàng chạy đến. Người phụ nữ liền mở miệng tố cáo:

"Đây là cách tiếp đãi khách của 'Trụ' của các cô sao? Không có quy củ gì cả! Tổng giám đốc các cô dạy các cô như thế đó hả?"

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Tiểu thư, cô đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân. Vô Ưu mới vào, xin cô bỏ qua cho cô ấy. Tôi về nhất định sẽ phê bình cô ấy. Cô trông xinh đẹp như vậy, nhất định là người tốt, đừng chấp nhặt cô ấy được không!" Quản lý bộ phận chăm sóc khách hàng Liễu Như Mi đúng là người hùng PR, chỉ cần liếc mắt nhìn cách ăn mặc của người phụ nữ, đã tìm ra cách xoa dịu rồi.

Trước vẻ khoa trương của Liễu Như Mi, trên mặt người phụ nữ lộ ra nụ cười đắc ý, nhưng bà ta vẫn không quên lườm Vô Ưu một cái, ra vẻ như đang nói: đây mới là người có con mắt tinh tường!

Người phụ nữ hào phóng nói:

"Được. Tôi đại nhân không chấp tiểu nhân, không thèm chấp nhặt với cô ta nữa!"

Nói xong, khoác tay người đàn ông chuẩn bị đi vào thang máy.

Vô Ưu đang tận lực suy nghĩ để tìm ra nhược điểm của người phụ nữ, nên cũng không để ý đến sự khiêu khích của bà ta. Nhưng sau khi nghe Liễu Như Mi nói thế, hai mắt cô phát sáng như bóng điện vừa được bật. Nhìn thấy vẻ hả hê của người phụ nữ, cô càng thêm khẳng định là mình đã tìm ra nhược điểm của bà ta. Lúc này người phụ nữ đang xoay người đi vào thang máy.

Đánh xong Nhạc Vô Ưu cô, còn muốn bỏ chạy? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

"Chờ một chút."

Bọn họ vừa bước vào thang máy thì Vô Ưu hô lên, đồng thời đi đến, bấm thang máy mở cửa ra. Người phụ nữ thấy hành động của Vô Ưu, nói:

"Cô muốn làm gì hả?"

Vô Ưu giận quá hóa cười, nói:

"Không có gì, tôi chỉ muốn mời hai vị ra đây một chút. Tôi muốn được trịnh trọng xin lỗi hai vị vì chuyện vừa nãy."

Xin lỗi!

Người đàn ông nghe thấy từ đó, không nhịn được nhìn Vô Ưu quan sát một hồi, trông dáng vẻ thấy rõ có ác ý. Trái lại, người phụ nữ kia chẳng những không nghi ngờ gì, trên mặt còn lộ vẻ đắc ý, nói:

"Bỏ đi, tôi không thèm so đo với loại người như cô."

Không so đo? Haha, bây giờ muốn không so đo cũng không được nha!

Vô Ưu đứng trấn giữ bất động ở cửa, thái độ cương quyết nói:

"Tôi đã quyết, cho nên xin hai vị cho tôi một cơ hội!"

"Được. Vậy tôi cho cô một cơ hội!"

Người phụ nữ vừa nói, vừa như kéo người đàn ông ra khỏi thang máy, sau đó hất cằm, nghểnh mặt nhìn lên trần nhà, chờ Vô Ưu xin lỗi. Vô Ưu cười lễ độ, nhìn người phụ nữ nói:

"Dì hai, đúng là tôi muốn nói lời xin lỗi với dì, nhưng trước tiên, dì có thể nói cho tôi biết, tôi đã sai ở đâu được không?"

Liễu Như Mi vốn không hiểu Vô Ưu định làm trò quỷ gì, nhưng khi nghe cô nói xong, thiếu chút nữa không nhịn được bật cười lên rồi. Người phụ nữ mới vừa rồi mặt đầy cao ngạo, nghe Vô Ưu nói thế, suýt nữa đã rụng cằm rồi. Bà ta nổi cơn thịnh nộ nhìn Vô Ưu nói:

"Cô… cô… tôi nhất định sẽ nói tổng giám đốc đuổi việc cô!"

Vô Ưu nhìn dáng vẻ người phụ nữ đã bị cô chọc cho tức giận, ra bộ sợ hãi, giống như rất oan ức nói:

"Dì hai, đừng đuổi việc tôi mà. Tôi thật lòng rất muốn xin lỗi dì, nhưng tôi lại không biết tôi đã sai ở đâu. Tôi xin dì tha lỗi cho tôi đi!"

Vô Ưu thoạt nhìn đã thấy ngốc nghếch, giờ lại cộng thêm giọng nói vô tội như thế, thật đúng là lừa không ít người, không biết đâu là giả, đâu là thật nữa. Người phụ nữ kia nhắc nhở cô:

"Cô gọi tôi là dì hai?!"

Người phụ nữ không phải là nhắc nhở Vô Ưu, mà sau khi bà ta nghe thấy cô xưng hô như thế liền điên lên! Nhưng Vô Ưu sau khi nghe thấy, ra vẻ khó hiểu hỏi lại:

"Dì hai, xưng hô như thế có gì sao? Đó là một từ rất lễ phép nha."

"Cô… cô…"

Sắc mặt người phụ nữ càng lúc càng khó coi, mà Vô Ưu không những không sợ hãi, miệng càng ngứa ngáy hơn, vội vàng nói:

"Không lẽ tôi phải gọi dì là bác gái sao? Đúng vậy nha! Nhìn kỹ mới thấy gọi như thế có vẻ thích hợp hơn. Vừa rồi bác không tức giận, nếp nhăn trên mắt với miệng còn chưa lộ ra, bây giờ tức giận đều lộ ra hết rồi kìa. Thật rõ nha." truyện được copy từ DocTruyen . O r g

Vô Ưu thật đúng là nói chưa làm cho người ta chết thì cũng chưa ngừng mà. Cô càng nói càng hăng hái. Người ta càng tức giận, cô càng hưng phấn. Gây tổn thương người ta hoàn toàn rồi vẫn còn không quên "tốt bụng" nhắc nhở:

"Bác gái, sau này bác đừng nên trang điểm dày như thế, nếu không khi bác cười hay tức giận giống như bây giờ, sẽ trôi hết phấn đó. Thật sự trông rất kinh khủng nha."

"Cô… cô… Tôi phải xé nát miệng cô ra."

Vừa rồi người phụ nữ thẹn quá hóa giận nên tát Vô Ưu một cái. Bây giờ mọi người lại thấy bà ta đã tức giận đến cực độ rồi. Bà ta đi về phía Vô Ưu, điệu bộ giống như trong trận đấu bò, con bò nhìn thấy vải đỏ vậy.

Bị đánh một lần đã là ngốc nghếch rồi, lần này còn không biết tránh đi thì đúng là đần độn nha!!

Vô Ưu vốn đã có chuẩn bị từ sớm, nên nhanh chóng tránh được. Người phụ nữ do bước vội quá nên bị vấp, chỉ nghe thấy 'bịch' một tiếng rất to, cả người bà ta đã té nhào xuống đất, hơn nữa, xem ra có vẻ bị té cũng không nhẹ. Vô Ưu nhìn thấy bà ta té nhào trên đất, cũng không tiếp tục giả bộ nữa, không nhịn được phá lên cười:

"Ha ha ha, bác gái, sao bác lại quỳ rạp trên đất vậy? Mau đứng dậy đi, trông xấu chết."

Liễu Như Mi nhìn thấy chuyện đã trở nên nghiêm trọng, vội vàng đi qua đỡ người phụ nữ dậy.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Bùi Linh nhận được tin, lúc này cũng vừa xuống tới nơi. Cô nhìn thấy cảnh này cũng lập tức hiểu ra, vội vàng nói:

"Nhạc Vô Ưu, đã nói cô đi làm gì, sao bây giờ cô vẫn còn rầy rà ở đây chứ? "

Phương Đông Dạ còn đang đói bụng đây! Vô Ưu nghĩ vậy, liền nói:

"Bác gái, hẹn gặp lại. Tôi phải đi đây."

Không đợi người phụ nữ kia kịp phản ứng lại, chớp mắt đã không thấy bóng dáng Vô Ưu đâu nữa rồi. Không phải là vì Vô Ưu sợ người đàn bà kia, mà ngược lại, cô không muốn để Phương Đông Dạ phải đói bụng, nên mới buông tha cho bà ta.

"Cô… cô… Bùi Linh, cô đuổi việc cô gái đó cho tôi, ngay lập tức, ngay lập tức!"

Người phụ nữ lúc này trông thật thảm hại. Đầu tóc xộc xệch, phấn trên mặt bị rơi rớt, làm lớp hóa trang mờ đi. Nhìn đã biết là thảm hại, xấu hổ đến cỡ nào rồi!

Bùi Linh nhìn thấy vẻ lếch thếch của bà ta, trong lòng như nở hoa. Cô rất hài lòng với cách làm của Vô Ưu. Bảo cô đuổi việc Vô Ưu ư? Đừng nói là cô không quyết định được, mà coi như cô có được quyết định, cô cũng không nỡ đuổi việc cô gái bảo bối này nha.

Bùi Linh cô gắng không để lộ ra nụ cười trên mặt, ra vẻ bình tĩnh nói:

"Thật là! Sao lại để mình chật vật như vậy chứ. Quản lý Liễu, sao còn không dìu phu nhân đi sửa sang lại một chút đi. Để người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa!"

"Đúng vậy! Phu nhân xin đi theo tôi vào trong rửa mặt một chút."

Liễu Như Mi mỉm cười đi qua đỡ người phụ nữ. Người phụ nữ đẩy tay cô ra, sau đó nhìn Bùi Linh nói:

"Được! Rút cuộc tôi đã nhìn ra, nhân viên "Trụ" các người đều muốn chống đối tôi! Tôi nhất định sẽ bảo Phương Đông Dạ đuổi việc tất cả các cô!"

"Phu nhân, lông my giả của bà bị rớt kìa."

Đối với sự uy hiếp của bà ta, Bùi Linh cũng chẳng thèm bận tâm, sau khi cô bình tĩnh đáp lại một câu như thế, người phụ nữ kia như quên hết tức giận, không nói thêm câu gì vội chạy thẳng vào toilet. . .

"Lão gia, tổng giám đốc đang chờ ngài ở trên. Xin theo tôi lên đó."

Bùi Linh quay sang nói với người đàn ông từ đầu đến cuối chưa nói câu nào kia. Người đàn ông nghe cô nói thế gật đầu nói:

"Được."

Sau khi nói xong đi theo Bùi Linh vào thang máy. Giống như ông ta cũng chẳng bận tâm gì đến người phụ nữ đi cùng vậy. Mà Bùi Linh lại rất chu đáo, trước khi đóng cửa thang máy còn dặn dò Liễu Như Mi:

"Sau khi phu nhận sửa sang xong, cô đưa bà ấy lên phòng tổng giám đốc."

Liễu Như Mi lễ phép cúi đầu nói:

"Vâng. Thư ký trưởng Bùi, tôi biết phải làm như thế nào rồi."

Thang máy vừa đóng cửa, Liễu Như Mi ngẩng đầu nhìn thang máy đang di chuyển lên trên, không nhịn được suy đoán: lão gia, phu nhân, lên phòng tổng giám đốc. Bọn họ là ai đây? Không lẽ là cha mẹ của tổng giám đốc?

Hừ! Nếu lần sau còn gặp lại người đàn bà đó. Nhất định sẽ không bỏ qua cho bà ta dễ dàng như thế!!

Vô Ưu vừa xoa xoa một bên má vẫn còn đau, vừa tức tối nghĩ thầm. Chỉ vì người ta nói thật, kêu là dì hai, liền đánh người ta! Hành vi này thật đúng là người đàn bàn chanh chua mà!

"Của cô xong rồi đây."

"Được, cám ơn."

Vô Ưu nói cảm ơn xong, liền cầm đồ ăn chạy về phía công ty.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Vô Ưu nổi bão

Wow, phu nhân, bà trang điểm như thế này trông thật xinh."

Người phụ nữ vừa từ toilet đi ra, Liễu Như Mi liền khôn khéo tới gần khen ngợi. Người phụ nữ nghe thế, nâng cao cằm, mắt cao hơn đầu nói:

"Hừ! Đương nhiên rồi!"

Nói xong bước đi trước, vừa đi vừa nói:

"Cô cũng là một nhân viên không tệ, so với con nha đầu chết tiệt kia tốt hơn rất nhiều. Cô tên là gì hả?"

Liễu Như Mi nghe thấy giọng điệu nữ vương của bà ta, trong lòng chán ghét lè lưỡi, nhưng trên mặt vẫn giả bộ cười nói:

"Tôi tên là Liễu Như Mi. Sau này mong phu nhân chiếu cố nhiều hơn."

Một câu nói rõ ràng đã đánh trúng tâm lý của người phụ nữ. Trên mặt bà ta lộ ra nụ cười vô cùng hưng phấn.

"Tự tôi đi được rồi. Cô đi làm việc của mình đi."

Người phụ nữ vừa nói, vừa đi về phía thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc. Liễu Như Mi cũng chẳng muốn đi theo nịnh bợ để bà ta vui, nên nói:

"Vâng, vậy phu nhận tự mình lên đó nha."

Liễu Như Mi nói xong cúi đầu thối lui, rẽ ngoặt đi đến phòng trực ban, hỏi:

"Nhạc Vô Ưu đã về chưa?"

Mặc dù Liễu Như Mi không biết Vô Ưu, nhưng vừa nhìn thấy Vô Ưu, cô đã biết Vô Ưu là một người rất đơn thuần, cho nên muốn nhắc nhở để cô trốn đi. Cô ấy đã chọc vào một người không nên chọc rồi. Nhưng nhân viên trực ban lại nói:

"Tôi thấy cô ấy vừa mới đi vào thang máy."

Trời ạ! Không thể nào.

Liễu Như Mi nghĩ thế, vội vàng nhìn về phía thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc. Hy vọng hai người không đợi trời chung kia đừng có đụng nhau. Nhưng, vừa liếc mắt một cái, cô đã biết cái gì gọi là nói trước mất thiêng rồi. Hai người kia thật sự cùng vào thang máy. Liễu Như Mi nhìn thang máy từ từ đi lên, quyết định thật nhanh liền gọi điện cho Bùi Linh.

"Xin chào, tôi muốn gặp thư ký trưởng Bùi. Có việc gấp! Vô Ưu xảy ra chuyện rồi. . ."

... Cháo vẫn còn nóng hổi, món ăn tinh tế này, haha, nhất định Phương Đông Dạ sẽ thích!

Vô Ưu cầm hộp cháo thơm ngào ngạt, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc. Cô bấm thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc xuống tầng trệt, chờ thang máy mở cửa để mang đồ ăn lên cho Phương Đông Dạ. Tâm trạng cô rất vui vẻ, đã sớm đem chuyện không vui lúc nãy, cùng người đàn bà yêu ma kia, ném lên chín từng mây rồi.

"Chờ một chút!"

Cửa thang máy vừa đóng lại, trong chớp mắt đã vọng tới một giọng phụ nữ quen quen. Vô Ưu không hề nghĩ ngợi, liền ấn cửa thang máy mở ra. Sau khi cô nhìn thấy người kia, trong người có một thôi thúc muốn đá bay người đó đi. Còn người kia sau khi nhìn thấy là Vô Ưu, sắc mặt cũng không khá hơn chút nào.

Hừ!

Trước giọng điệu giễu cợt của người phụ nữ, Vô Ưu lại nhìn bà ta từ trên xuống dưới đánh giá, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười xấu xa. Đúng là thiên đường có đường bà ta không đi, địa ngục không cửa lại xông tới! Cô vốn đã định bỏ qua cho bà ta một lần, cũng đã nói, nếu gặp lại sẽ khiến bà ta phải "đẹp mặt". Nếu ông trời đã cho cô gặp lại mụ phù thủy này, thì chắc chắn là muốn cô được trút giận đây.

"Cô… cô muốn làm gì hả?"

Kẻ xấu thì nhát gan! Thật đúng là như thế. Người phụ nữ nhìn thấy Vô Ưu cười xấu xa, giọng nói bởi vì sợ hãi mà hơi run.

Vô Ưu thật đúng là có tiềm ẩn của một ác ma mà. Nhìn người kia sợ hãi, cô càng cười ghê sợ hơn. Cô nhìn bà ta nói:

"Bác gái, bác làm sao vậy? Tại sao bác lại sợ hãi như vậy? Đừng sợ! Tôi không đáng sợ một chút nào nha. Bác xem, trông tôi dễ thương động lòng người xiết bao, không phải sao?"

Vô Ưu vừa nói, vừa đi tới gần bà ta. Người phụ nữ sợ cô đến gần, vội vàng lùi lại phía sau, rồi lớn tiếng nói:

"Cô không được qua đây! Cô mà qua đây, tôi sẽ nói tổng giám đốc đuổi việc cô!"

Phương Đông Dạ đuổi việc cô? Anh mới không làm như thế nha!

Vô Ưu cũng không biết vì sao mình lại có lòng tin đến như vậy, chỉ là về điểm này, cô có lòng tin tuyệt đối, cho nên, trên mặt tỏ vẻ giả dối, rất khoa trương nói:

"Bác gái, tôi thật sự rất sợ nha. Bác đừng nói tổng giám đốc đuổi việc tôi có được không?"

Nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, hai tròng mắt cũng bởi vì hành động bắt nạt của mình, mà lộ ra tia hứng thú.

Ha ha, cô lớn như thế này rồi, rất hiếm khi bắt nạt người khác, lần này xem như cô đã cảm nhận được cảm giác ưu việt của nó rồi.

"Cô… cô… cô không được qua đây. Cô mà qua đây, tôi sẽ hô lên."

Người phụ nữ thấy dáng vẻ Vô Ưu như vậy, trên mặt xuất hiện sự hoảng sợ rõ ràng. Bộ dáng cực kỳ khoa trương của bà ta làm cho Vô Ưu không nhịn được, hoài nghi chính mình có phải rất có thiên phú diễn kịch hay không nữa.

Trên mặt Vô Ưu mang theo nụ cười xấu xa, từng bước từng bước tới gần người phụ nữ. Mà người phụ nữ kia lại hết sức khoa trương, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Ah!!!!!

Tiếng hét cực lớn, khiến Vô Ưu không chịu được định đưa tay lên bịt lỗ tai lại, nhưng cô chưa kịp hành động, đã nhìn thấy người phụ nữ kia bắt đầu múa võ, giống như sẽ tấn công cô vậy. Vô Ưu thấy bà ta sợ đến như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng sảng khoái, định không thèm chấp nhặt với bà ta nữa, nhưng cô chưa kịp lui về phía sau, thì người phụ nữ kia đã tiến gần đến cô. . . Xấu xa!

Vô Ưu sợ người phụ nữ đang mất bình tĩnh kia sẽ đả thương mình, nên định lùi về phía sau, lại nghe thấy "cộp" một tiếng. Ah! Song song đó là tiếng kêu thảm thiết của người phụ nữ. Vô Ưu vội vàng cúi đầu, nhìn thấy hộp cháo đã bị người phụ nữ kia đá trúng mà văng đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy lửa giận. Đây là bữa ăn trưa của Phương Đông Dạ! Bây giờ anh vẫn đang đói bụng nha!

"Ah! Bỏng chết tôi rồi. Cô… cô… cô chết chắc rồi. Tôi sẽ không từ bỏ ý định đuổi việc cô đâu!"

Bởi vì người phụ nữ đá trúng hộp cháo, cho nên bị hai giọt cháo bắn vào tất chân của bà ta. Thế nhưng, bà ta lại kêu ầm lên là bỏng chết bà ta rồi. Có cần khoa trương đến như thế không! Vô Ưu nhìn bộ dáng gào thét của bà ta, khinh bỉ nói:

"Im miệng cho tôi."

"Cô định làm gì hả? Còn muốn lấy cháo đổ vào người tôi sao? Cô cứ thử làm thế xem, tôi sẽ làm cho cô phải trả giá thật đắt. Cũng không thèm nghĩ xem tôi là ai, lại dám hất cháo nóng về phía tôi. Đúng là người thiếu giáo dục, không có học, không có khí chất. Mẹ cô chết rồi sao, nếu không sao lại dạy bảo cô trở thành một con nha đầu không hiểu chuyện như vậy. . ."

Người phụ nữ chanh chua, hung dữ thấy Vô Ưu không có hành động gì, hơn nữa thang máy cũng sắp lên đến tầng trên, nên càng mắng càng hăng.

Ting!

Thang máy dừng lại, người phụ nữ càng đắc ý, cười nói:

"Hừ, để xem lát nữa tôi sẽ tố cáo cô như thế nào. Con nha đầu vô giáo dục này, chuẩn bị cút ra khỏi "Trụ" đi!"

Binh boong! Choang!

Vô Ưu không thể nhịn được nữa, sự nhẫn nại của cô đã tới điểm cực hạn rồi. Trong chớp mắt lúc cánh cửa mở ra, Vô Ưu không hề nghĩ ngợi, cầm hộp cháo không thể ăn được nữa quẳng về phía chân người phụ nữ.

Ah!

Lão yêu bà vội nhảy lên, nhưng lúc chân đặt xuống đất lại bị trượt, sau tiếng kêu thảm thiết cả người bà ta ngã lăn ra.

"Hừ! Lần này đã biết cái gì gọi là trả giá rồi chứ!"

Đánh cô! Làm hỏng bữa trưa của tổng giám đốc! Ngay cả mẹ cô cũng dám mang ra mắng. Nếu cô không giáo huấn bà ta, thì còn gì là công lý nữa. Vô Ưu nói xong, ấn thang máy để cửa không đóng vào nói:

"Này, bò ra ngoài đi. Cái chân của bà rất quan trọng nha, cửa sẽ đóng vào đó!"

Vô Ưu nhìn người phụ nữ trên mặt đất, tức giận nói. Thật ra cũng không thể trách cô nóng giận. Người phụ nữ kia ngàn vạn lần không nên đem cả mẹ cô ra mắng. Lúc này Vô Ưu không thừa cơ, đá cho bà ta hai cái, là đã nhân từ lắm rồi, hơn nữa lại còn giữ cửa thang máy, để chân bà ta không kẹp chứ!

"Cô… cô…"

Người phụ nữ đang quỳ rạp trên đất, hận không thể đứng lên xé nát Vô Ưu ra. Bà ta từ từ ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy vài người đang đứng sừng sững cách mình không xa thì khoa trương gào lên:

"Dạ, ah, Dạ. Ô ô, mẹ hai biết mẹ không chăm sóc tốt cho con, nhưng nói như thế nào mẹ cũng là mẹ hai của con. Con xem xem, nhân viên của con đối với mẹ như thế nào hả. Cô ta không chỉ mắng mẹ, đổ cháo lên người mẹ, còn lấy hộp cháo quăng vào mẹ, bỏng mẹ rồi.. Ô ô, sao lại có thể đối xử với một người trưởng bối như thế hả! Ô ô, ô ô. . ."

"Đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì mà tức giận như vậy? Ai lại dám lấy hộp cháo quăng vào bà?"

Ánh mắt Phương Đông Dạ sắc bén nhìn về phía Vô Ưu. Vô Ưu sau khi nhìn thấy ánh mắt tức giận của Phương Đông Dạ, lại tưởng rằng Phương Đông Dạ đang mắng mình, cho nên vẻ mặt trở nên rất khó coi, nói:

"Là tôi đấy. Tôi đã cầm hộp cháo quăng vào bà ta đó, thì sao nào?"

Vô Ưu vừa nói vừa ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn Phương Đông Dạ đầy giận dữ, tỏ vẻ anh mà mắng tôi, tôi sẽ mắng lại anh đó!

"Ai da, Dạ, tất cả mọi người nhìn cô ta mà xem. Tổng giám đốc nói cô ta, cô ta lại dám tỏ thái độ. Đúng là không có giáo dục mà!"

Lúc mấy cô thư ký vội vàng đến đỡ người phụ nữ dậy, bà ta vừa chỉ tay năm ngón sai khiến đám thư ký lau cháo bị tung tóe lên chân mình, vừa không quên châm ngòi ly gián, mắng chửi người khác. Phương Đông Dạ sau khi nghe thấy thế liền nhíu mày. Anh nhìn về phía Vô Ưu. Vô Ưu thấy vậy, nghĩ rằng anh không phân biệt đúng sai định mắng mình. Cô không nghĩ nhiều, không chịu nổi ánh mắt đó, liền đá luôn hộp cháo về phía lão yêu bà kia.

Ah!!

Lão yêu bà lại kêu lên thảm thiết. Trâu bò đánh nhanh ruồi muỗi cũng chết. Phương Đông Dạ đứng đó cũng bị vạ lây, cháo bắn tung tóe lên người anh, nhưng giống như anh không nhìn thấy vậy.

Anh đi từng bước đến gần Vô Ưu. Vô Ưu ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn anh, trong lòng thầm thề: Phương Đông Dạ anh dám vì người đàn bà xấu xa này mà đánh tôi. Tôi sẽ không thèm thích anh nữa, hơn nữa sẽ ghét anh suốt đời!

Phương Đông Dạ đưa tay ra, từ từ đưa về phía Vô Ưu. Vô Ưu tức giận trừng mắt nhìn anh, giống như đang nói, anh thử đánh xem!

"Dạ!"

Bùi Linh chứng kiến cảnh này, cũng vội vàng lên tiếng ngăn cản. Mà Phương Đông Dạ lại giống như không nghe thấy gì, đưa tay về phía mặt Vô Ưu,

nhưng rất nhẹ nhàng, từ từ, không giống như là sẽ đánh người. Quả nhiên khi tay anh đặt trên mặt Vô Ưu, anh liền dịu dàng vuốt ve bên má còn đỏ của cô. Anh vừa sờ, vừa nói:

"Đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

Ách?

Vô Ưu sửng sốt, trong lúc nhất thời dĩ nhiên là không nói ra lời rồi. Sắc mặt Phương Đông Dạ trùng xuống, hỏi lại:

"Nói đi! Đã xảy ra chuyện gì? Là ai đánh!"

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ tức giận, không nhịn được nhìn về phía lão yêu bà bây giờ đang tràn đầy sợ hãi kia. Xem ra bà ta quả nhiên rất sợ. Ngược lại với suy nghĩ của bà ta, Vô Ưu nói:

"Tại trên đường gặp phải một người điên thôi."

Vô Ưu là như vậy. Cô không muốn Phương Đông Dạ vì chuyện này mà gây hấn với người nhà. Nhưng nếu cứ dễ dàng bỏ qua cho người đàn bà kia, thì cô cảm thấy chưa xả giận được, cho nên cô liền ví bà ta như người điên, mới không thèm so đo nữa.

"Cô nói ai. . ."

Người phụ nữ óc ngắn kia đến bên giờ còn không hiểu rõ tình hình, lại còn tiếp tục muốn gây sự. Nhưng lúc bà ta vừa mới mở miệng, liền bị người đàn ông trung niên đi cùng trừng mắt. Ánh mắt của ông ta rất sắc nhọn, sự uy nghiêm bắn ra khắp nơi, khiến người phụ nữ vội vàng câm miệng lại!

"Chuyện tôi đã trao đổi với cậu, cậu thấy thế nào?"

Người đàn ông trung niên nhìn Phương Đông Dạ hỏi. Phương Đông Dạ lạnh lùng đáp lại:

"Chẳng có gì phải suy nghĩ cả!"

Nói xong, liếc mắt nhìn người phụ nữ kia một cái, sau đó nói:

"Nói với mọi người, sau này ai dám để cho người phụ nữ này bước vào "Trụ" một bước, thì tự nộp đơn xin nghỉ đi!"

Lời Phương Đông Dạ vừa nói ra, làm cho bầu không khí trở nên vô cùng khó xử. Người phụ nữ đang nghĩ sẽ làm ầm lên, liền không dám ho he gì nữa. Bởi vì rút cuộc bây giờ bà ta cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề rồi. Lại nghĩ đến mục đích lần này bọn họ tới đây, là nhờ Phương Đông Dạ giúp đỡ. Hiện tại đều đã bị ba ta làm hỏng rồi. Đừng nói sau khi trở về, chồng bà nhất định sẽ dạy dỗ bà, mà tập đoàn "Bá Nghiệp" của bọn họ nếu không có sự giúp đỡ của Phương Đông Dạ, cũng sẽ bị phá sản thôi. Cuộc sống sau này của bà ta sẽ không còn được sung sướng nữa.

"Đi thôi. Tôi dẫn em đi bôi thuốc."

Phương Đông Dạ không để ý đến thái độ của những người có mặt tại đây, cầm tay Vô Ưu, giống như chuẩn bị quay về phòng làm việc. Vô Ưu vội vàng nói:

"Không cần đâu. Lát nữa sẽ hết thôi. Tôi còn phải đi mua cơm cho anh!"

Cô nói xong, nhìn hộp cháo dưới đất đầy tiếc rẻ. Phương Đông Dạ đầy cảm động, nói:

"Bỏ tay ra."

Ách?

Vô Ưu khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ nhìn cô đầy yêu thương, sau đó đưa tay lên, cầm lấy bàn tay từ đầu đến cuối vẫn đang ấn giữ cửa thang máy của Vô Ưu đặt xuống, rồi tùy ý bấm cho thang máy đi xuống lầu một. Vô Ưu nhìn cánh cửa thang máy từ từ đóng lại, bởi vì xấu hổ mà đỏ mặt lên.

"Thật sự không đau sao?"

Phương Đông Dạ từ từ di chuyển đến sát người Vô Ưu, để cô đứng trước mặt mình mới hỏi. Mà Vô Ưu lúc này lại phát hiện ra, mình không thể hô hấp được nữa rồi. Đôi mắt cô nhìn đôi môi Phương Đông Dạ đầy say mê, đột nhiên cảm thấy rất khát nước.

Nếu như Phương Đông Dạ hôn em, em có tiếp nhận không?

Thật bất ngờ, Vô Ưu tự nhiên lại nhớ đến câu này của Hoắc Lãng. Lòng của cô vì đáp án quá rõ ràng mà cuồng lên dữ dội! Phương Đông Dạ nhìn cô, trên mặt lộ ra nụ cười tà mị. Anh từ từ cúi đầu, lúc cách mặt cô rất gần, mới mập mờ hỏi:

"Làm sao vậy? Nói cho tôi biết, em đang suy nghĩ gì?"

"Tôi… tôi muốn hôn anh."

Vô Ưu không hiểu chính mình bị làm sao, mà lại có thể thản nhiên nói ra ý nghĩ trong lòng như vậy. Lời vừa nói ra khiến bản thân cô cũng bị hoảng sợ. Nhưng sau khi nói xong, nhìn thấy bộ dạng sững sờ, ngây ngô của Phương Đông Dạ, thì liền cảm thấy mình đã không sai. Cô cười vui vẻ, nói:

"Đúng vậy, không sai, tôi muốn hôn anh."

Sau khi Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu khẳng định lại bằng ánh mắt đầy kiên định, cơ thể anh đột nhiên nóng ran lên, giọng nói cũng trở nên khàn khàn:

"Tôi đang ở đây, em hôn đi!"

Anh nói xong, hai tròng mắt nhìn Vô Ưu gần như bốc lửa. Vô Ưu hít sâu một hơi, sau đó nhón chân lên, đưa hai tay đặt lên vai Phương Đông Dạ, hơi dùng lực kéo người anh xuống.

Lúc mặt Phương Đông Dạ lại gần mặt mình rồi, cô không ngần ngại đặt một dấu son lên môi anh. Cô không muốn phải suy nghĩ nhiều. Học trưởng đã nói rồi, chỉ cần nghe theo phản ứng của cơ thể là được. Mà cơ thể cô đang nói cho cô biết, lúc này cô rất muốn hôn Phương Đông Dạ, giống hệt như hôm ở trên du thuyền vậy, ôm hôn nhau mãnh liệt.

"Uhm uhm. . ."

Trước nụ hôn như vũ bão của Phương Đông Dạ, Vô Ưu phát ra tiếng rên rỉ hạnh phúc. Âm thanh này càng cổ vũ Phương Đông Dạ hơn, anh hôn xong, thì thầm bên tai cô:

"Vô Ưu, anh thích em! Gả cho anh được không?"

Không hẹn hò, trực tiếp cầu hôn!

Đối với lời cầu hôn trực tiếp của Phương Đông Dạ, Vô Ưu không biết phải trả lời như thế nào. Phương Đông Dạ lại nói:

"Gả cho anh đi. Anh yêu em! Chẳng lẽ em không cảm giác được sao?"

Cảm giác? Trước kia đúng là cô không có cảm giác. Chỉ có điều bây giờ cô có cảm giác rồi. Nhưng, đột nhiên Vô Ưu lại nghĩ tới Tiểu Hạ, cho nên nói:

"Bây giờ không được!"

Bây giờ không được!

"Em có ý gì?" đọc chương mới nhất tại Doc Truyen . o r g

Giọng nói Phương Đông Dạ bởi vì khẩn trương mà có chút run rẩy. Bây giờ không được! Vậy là sau này sao? Sau này là lúc nào đây? Anh nhìn Vô Ưu bằng ánh mắt đầy kích động. Mà Vô Ưu lại giống như chơi xỏ nói:

"Dù sao đi nữa, nói bây giờ không được thì không được!"

Cơ hội Phương Đông Dạ đã chờ đợi từ lâu bị tiêu tan rồi sao? Dĩ nhiên là không rồi, cho nên vội vàng hỏi:

"Vậy bao giờ thì được hả? Em nói cho anh biết được không?"

Đối với vấn đề Phương Đông Dạ đưa ra, Vô Ưu chọn cách không trả lời, hơn nữa để biểu đạt cho sự quyết tâm của mình, lúc này chỉ lắc đầu im lặng. Phương Đông Dạ nôn nóng, không nhịn được nhìn Vô Ưu uy hiếp ngọt ngào:

"Nếu em không nói cho anh biết, anh sẽ… anh sẽ… "

"Sẽ thế nào?"

Vô Ưu tò mò hỏi lại, không nhận ra sự xấu xa trong mắt cùng nụ cười rực rỡ trên mặt anh là biểu thị cho điều gì. Phương Đông Dạ nhìn đôi mắt to sáng ngời của Vô Ưu, nhỏ giọng nói:

"Anh sẽ liền hôn em!"

Oh! Thì ra là như vậy.

Vẻ mặt Vô Ưu đột nhiên bừng tỉnh, sau đó, ngoài dự đoán của Phương Đông Dạ nói:

"Vậy anh hôn đi. Tôi cũng muốn hôn anh."

Trước câu trả lời như thế, Phương Đông Dạ còn có thể nói gì nữa đây? Dĩ nhiên là không nói thêm lời nào, liền hôn cô rồi.

..."Vô Ưu, em cũng thích anh rồi đúng không?"

Trong phòng ăn, Phương Đông Dạ vừa ăn, vừa nhìn Vô Ưu hỏi. Vô Ưu gật đầu, tỏ vẻ anh nói không sai. Phương Đông Dạ sau khi nhận được đáp án hơi vững tâm, lại hỏi:

"Em phát hiện ra lúc nào?"

Lúc này Phương Đông Dạ tò mò giống như một đứa trẻ, ánh mắt anh nhìn Vô Ưu đầy chờ mong. Vô Ưu trả lời theo thực tế:

"Vừa mới đây!"

Đáp án này mặc dù không làm cho Phương Đông Dạ hài lòng lắm, nhưng mà cũng rất phấn chấn. Ít nhất cô đã phát hiện ra mình có tình cảm với anh, nhưng lại không chọn cách chạy trốn, mà chọn cách để anh hôn cô. Phản ứng này của cô cũng khiến anh phải cảm tạ trời xanh rồi.

"Vô Ưu, vậy tại sao em lại không đồng ý gả cho anh? Em sợ anh không thật lòng sao?"

Cuối cùng Phương Đông Dạ vẫn hỏi đến vấn đề trọng điểm. Lần này Vô Ưu ngẩng đầu lên, nhìn anh chăm chú, nghiêm túc nói:

"Tôi phải hỏi ý kiến của một người đã. Người đó đồng ý rồi, tôi mới có tư cách trả lời vấn đề này của anh."

Bé Diễm!

Hai mắt Phương Đông Dạ sáng lên, nói:

"Nên thế! Nên thế! Em hỏi ý của người đó trước đi. Bây giờ anh không miễn cưỡng em nữa."

Phương Đông Dạ nói xong, lộ ra nụ cười bao dung. Vô Ưu thấy thế, nghĩ Phương Đông Dạ thật rộng lượng, nói:

"Anh thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Vô Ưu nổi bão (4)

Ánh mắt Phương Đông Dạ rực lửa dán chặt trên người Vô Ưu, khiến cả buổi chiều cô không thể tập trung làm được việc gì. Cô thật vất vả mới chờ được đến giờ tan sở.

"Mời em lên xe."

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu dịu dàng, trong mắt tràn ngập ý cười, cho dù ai thấy được cũng có thể nhìn ra tâm trạng anh rất tốt, anh đang rất hạnh phúc. Mặt Vô Ưu đỏ lên, vội vàng lên xe. Trên đường đi cả hai đều ngồi im lặng, không ai nói với ai một câu nào, âm nhạc cũng không có, cứ như thế cho đến khi về đến nhà.

Lúc đi tới cửa nhà Vô Ưu cả hai đều dừng bước. Vô Ưu len lén nhìn Phương Đông Dạ, nói:

"Tạm biệt!"

Phương Đông Dạ nhìn cô, lưu luyến không rời:

"Tạm biệt."

Sau khi nói xong, Vô Ưu bắt đầu mở cửa. Phương Đông Dạ xoay người đi về phía cửa nhà mình. Lúc Vô Ưu mở được cánh cửa ra, đang định đi vào, Phương Đông Dạ vội vàng nói:

"Chờ một lát!"

Nghe thấy giọng nói của anh, tâm trạng Vô Ưu đột nhiên vui hẳn lên. Thì ra trong lòng cô rất mong chờ anh gọi mình lại.

"Sao vậy?"

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ cười nhạt. Phương Đông Dạ sải bước dài, bước vài bước đã đến trước mặt Vô Ưu. Sau đó anh nhìn cô, chần chờ một lúc nói:

"Đừng quên việc thương lượng với người kia nha. Sáng sớm mai anh tới đón em đi làm. Anh chờ tin tốt của em!"

"Được, vậy tạm biệt."

Vô Ưu nói xong, ngẩng đầu nhìn Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn lên trán cô, vừa hôn nhẹ nhàng, vừa nói ngọt ngào:

"Hẹn gặp em ngày mai!"

Giọng nói câu hồn người, khiến Vô Ưu say mê hoàn toàn! Xong đời rồi! Cô thật sự bị đắm chìm. Nếu như cơ thể của cô không nói dối, vậy thì cô thật sự đã yêu Phương Đông Dạ rồi.

...

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Lúc ăn cơm, Nhạc Diễm thấy Vô Ưu lúc thì cười khúc khích, lúc lại bày ra vẻ mặt lo lắng, thì biết đã có điều bất thường xảy ra. Cậu bé tưởng rằng cô sẽ giống như bình thường, rồi sẽ thổ lộ hết với cậu. Nhưng cậu chờ mãi, đến khi ăn cơm xong, tắm rửa xong, ngay cả tiết mục cuối cùng thường xem trên tivi cũng hết, đã đến giờ đi ngủ của cậu, thế nhưng Vô Ưu vẫn không nói gì. Cuối cùng không còn cách nào khác, cậu thật sự không nhịn được nữa, tò mò hỏi:

"Mẹ sao vậy? Có phải mẹ có chuyện gì muốn nói không?"

"Không có! Không còn sớm nữa, con mau đi ngủ đi!"

Vô Ưu không hề nghĩ ngợi, vội vàng lắc đầu phủ nhận. Sau đó đẩy Nhạc Diễm về phòng!

Đã có chuyện!

Nhạc Diễm tinh ý nhận ra, nhưng lại biết lần này không giống như những lần trước. Xem ra cậu sẽ không hỏi được gì ở đây rồi, cho nên quyết định sẽ đi hỏi cha. Hai người ngồi làm việc cùng nhau, nhất định cha sẽ biết đã xảy ra chuyện gì!

Nhạc Diễm nghĩ vậy, cũng không trông chờ moi được thông tin từ người này nữa, cho nên không trì hoãn thêm nói:

"Vâng, con đi ngủ đây. Không có chuyện gì mẹ cũng đi ngủ sớm một chút đi!"

Vô Ưu không biết Nhạc Diễm nghĩ gì, mà cô cũng chẳng còn tâm tư để suy nghĩ, nói thì thầm:

"Uh, ngủ ngon."

Nhạc Diễm đóng cửa lại, sau khi xác định Vô Ưu không có rình mò, mới từ từ khóa trái cửa lại, rồi nhẹ nhàng đẩy chiếc tủ ra, mở cánh cửa ngầm đi qua tìm cha "liên lạc chuyện tình cảm".

...

Vô Ưu thấy Bé Diễm đã vào phòng ngủ, cũng vội vàng chạy về phòng mình. Cô cảm thấy vẫn không an toàn, cuối cùng chạy vào toilet, sau khi chắc chắn đã an toàn mới lấy điện thoại di động ra gọi cho Tiểu Hạ. Chỉ có điều, cô gọi cho Tiểu Hạ mấy chục cuộc rồi, gấp đến độ mồ hôi cũng chảy ra, nhưng vẫn không được. Cô hết nhìn đông lại nhìn tây, xác định Bé Diễm không nghe lén, lại vội vàng tiếp tục gọi cho Tiểu Hạ. Bộ dáng khẩn trương, hết nhìn đông lại nhìn tây của cô, giống như đang làm chuyện xấu vậy.

"Alô, ai vậy?"

Say khi điện thoại được nối máy, Vô Ưu vội vàng nói:

"Alô, bác trai, cháu là Vô Ưu đây. Tiểu Hạ đâu rồi ạ?"

"Oh, Vô Ưu hả, lâu rồi không thấy cháu qua đây chơi. Gần đây cháu thế nào? Tiểu Hạ vừa đi nước ngoài rồi, con bé nói đi Las Vegas. Cũng không nói khi nào trở về…"

Vô Ưu nghe thấy thế cực kỳ thất vọng. Cô thật sự rất muốn gặp Tiểu Hạ để thú tội với cô ấy, xin cô ấy tha lỗi cho mình. Bây giờ cô chỉ cần nhìn thấy Phương Đông Dạ, thấy ánh mắt rực lửa của anh, đã cảm thấy mình rất xấu xa rồi. Cho nên, cô nhất định phải mau chóng gặp được Tiểu Hạ. Trước khi tìm được Tiểu Hạ, chưa nghe thấy lời chúc phúc của cô ấy, cô tuyệt đối sẽ không thể làm ra chuyện gì có lỗi với cô ấy được!

Đúng vậy! Gọi điện, gọi điện, gọi điện. . .

Cuối cùng, cô gọi đến khi điện thoại hết sạch pin mới không gọi cho Tiểu Hạ nữa. Cô không thể làm gì khác hơn đành tạm thời buông tha. Trước tiên đi ngủ đã, mai sẽ gọi lại.

Lúc cô đi qua cửa phòng Nhạc Diễm, chần chờ một hồi, có nên nói qua với Nhạc Diễm không nhỉ? Đúng lúc cô đang do dự, đột nhiên nghe thấy âm thanh kỳ quái từ bên trong truyền ra.

...

Bởi vì Phương Đông Dạ quá hưng phấn nên không ngủ được. Anh ngồi uống rượu một mình trong phòng khách. truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

10m30 rồi, tên nhóc kia hẳn là đi ngủ rồi. Hai người bọn họ chắc là đã đàm đạo ra kết quả rồi!

Phương Đông Dạ nhìn đồng hồ trên tường, trái tim không nhịn được nhảy tưng tưng. Mặc dù anh biết con mình có lúc đùa dai, nhưng đối với chuyện hệ trọng này, cậu bé nhất định sẽ không đối chọi với anh. Nghĩ thì như thế, nhưng anh lại có chút đứng ngồi không yên.

Anh đặt ly rượu xuống, đứng lên đi về phía cánh cửa kia, muốn qua hỏi con tình hình cụ thể như thế nào, nhưng tay vừa đưa lên lại dừng lại. Lỡ như bây giờ Vô Ưu đang ở trong phòng Bé Diễm thì phải làm thế nào? Như thế không phải là xôi hỏng bỏng không sao? Nghĩ vậy, Phương Đông Dạ lại buông tay xuống, sau đó đi đi lại lại trước cánh cửa.

Đột nhiên có tiếng động truyền đến! Phương Đông Dạ vội vàng đi tới cạnh cửa nghe ngóng. Quả nhiên tên nhóc kia từ bên trong đi ra.

"Mẹ, mẹ đã ngủ chưa?"

Phương Đông Dạ nhìn Nhạc Diễm căng thẳng, chỉ sợ Vô Ưu đột nhiên gõ cửa phòng cậu bé, rồi lại phát hiện ra không có người ở bên trong. Thời kỳ này phải hết sức lưu ý, anh cũng không muốn có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra. Nhạc Diễm nhìn bộ dạng khẩn trương khác thường của Phương Đông Dạ, trực giác biết được, lần này xem ra cậu đã tìm đúng người để hỏi rồi!

Nhạc Diễm nhìn bộ dạng căng thẳng của cha nói:

"Thế vào phòng con nói chuyện đi. Như vậy nếu mẹ gõ cửa thì sẽ nghe thấy!"

Phương Đông Dạ cảm thấy rất có lý, cho nên đi theo Nhạc Diễm vào phòng cậu bé. Hai người đều đồng thời cởi giầy, sau đó một lớn một nhỏ cùng nằm lên giường. . .

"Cha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hôm nay mẹ rất lạ!"

Phương Đông Dạ nghe Nhạc Diễm nói xong, không trả lời mà hỏi ngược lại:

"Hôm nay mẹ con có nói gì với con không? Có hỏi gì con không? Con trả lời thế nào? Mau nói cho cha nghe!"

Trước ánh mắt chờ mong của Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm lắc đầu, tò mò hỏi:

"Mẹ định hỏi gì con vậy? Cha nói con nghe đi."

Đối mặt với sự hiếu kỳ của Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ thật sự rất thất vọng.

Không hỏi? Tại sao lại chưa hỏi? Có ý gì đây? Hay là cô ấy đã quên!

"Cha không muốn nói."

Phương Đông Dạ thất vọng cho nên đương nhiên không còn tâm trạng nói chuyện kia với Nhạc Diễm rồi. Nhạc Diễm tinh ranh nói:

"Cha đừng như vậy mà. Không phải cha muốn nghe câu trả lời của con sao? Bây giờ cha nói với con, con sẽ trả lời cho cha nghe không phải tốt hơn sao? Như thế chẳng phải là cha sẽ biết luôn câu trả lời của con còn gì!"

Lúc nói chuyện, ánh mắt Nhạc Diễm lóe lên ý cười, một lần nữa lại thể hiện cậu bé rất muốn biết vì tò mò. Phương Đông Dạ nghe xong lại cảm thấy lời của cậu bé rất có lý, cho nên không giấu diếm gì nữa nói:

"Là như thế này, mẹ con đã có cảm giác với cha rồi. Cô ấy cũng đã biết tình cảm của cha, cho nên…"

"Oa! Không dễ nha! Sao đột nhiên mẹ lại thông suốt vậy? Chúc mừng, chúc mừng cha! Cuối cùng cha cũng thỏa lòng rồi nha!"

Phương Đông Dạ chưa nói hết câu, Nhạc Diễm không nhịn được đã oang oang lên rồi, biểu đạt sự phấn khích rõ ràng của mình. Còn không quên chúc phúc cho cha nhiệt tình.

Phương Đông Dạ nhìn vẻ mặt hớn hở của Nhạc Diễm, trong lòng cực kỳ vui vẻ, bởi vì nhìn dáng vẻ của cậu bé đã biết, chắc chắn cậu không phản đối rồi. Nhưng để cho an toàn, anh vẫn chọn cách nói hết ra:

"Cha đã cầu hôn với mẹ con rồi."

Nhạc Diễm nghe Phương Đông Dạ nói câu này xong, hai tròng mắt càng mở to hơn. Rõ ràng cậu bé không ngờ chuyện lại phát triển một cách thuận lợi, nhanh chóng đến như vậy. Nhưng câu nói tiếp theo của anh lại khiến cậu bé tràn ngập khó hiểu.

"Nhưng mẹ con đã cự tuyệt cha!"

Nhạc Diễm vội nói:

"Cự tuyệt? Tại sao? Mẹ vẫn còn bài xích với chuyện kết hôn, không muốn kết hôn sao? Chắc là không đâu. Con thấy sau khi mẹ trải qua nhiều chuyện như vậy, mẹ đã không còn bài xích với chuyện kết hôn nữa rồi!"

Phương Đông Dạ cũng tỏ vẻ đồng tình, gật đầu nói:

"Quả thật là cô ấy đã không phản đối chuyện kết hôn nữa, nhưng cô ấy lại cự tuyệt cha, bởi vì cô ấy nói phải trưng cầu ý kiến một người rồi mới trả lời cha được!"

Phương Đông Dạ nói xong nhìn Nhạc Diễm. Nhạc Diễm lấy tay chỉ vào mũi mình nói:

"Là con sao? Đương nhiên con sẽ không phản đối rồi! Nhưng mà mẹ đâu có hỏi con, có thể cha đã nghĩ sai rồi! Chắc là mẹ hỏi bà đấy!"

Nhạc Diễm nói Phương Đông Dạ cũng cảm thấy có lý, vì vậy thành thật nói:

"Bà nói cha phải chăm sóc cho Vô Ưu. Bà biết cha sẽ đối xử tốt với cô ấy, cho nên nhất định bà sẽ giúp cha. Nhưng con không như thế, để tránh việc con lại giở trò quái đản đùa giỡn cha, cha phải nói rõ ràng trước với con. Lần này con mà dám đối nghịch với cha, cẩn thận không cha sẽ thực sự đưa con đến làm bạn với đám trẻ "thò lò mũi xanh" kia đấy!"

Uy hiếp!

Nếu là bình thường Nhạc Diễm nghe thấy kiểu uy hiếp như thế này, khẳng định cậu bé sẽ chống đối lại, nhưng lần này cậu không như thế, bởi vì đây là một chuyện hệ trọng, đáng vui mừng, là chuyện tốt, cho nên cậu không thể đùa giỡn được. Cậu bé hào phóng nói:

"Cha yên tâm, lần này nhất định con sẽ không phá đám cha đâu. Con cũng muốn được quang minh chính đại gọi cha là cha, chứ không phải lén la lén lút như thế này, giống như làm chuyện xấu ấy!"

"Ha ha, chuyện xấu, đúng vậy! Xem ra có điểm giống nha."

...

Tiếng cười? Phương Đông Dạ?

Vô Ưu nghe thấy âm thanh đó, liền giơ tay lên gõ cửa:

"Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc"

Cô vừa gõ, vừa gọi to:

"Bé Diễm, con làm gì đó? Mở cửa, mau mở cửa cho mẹ!"

Vừa gọi, vừa đập cửa càng lúc càng to.

Thình thình thình… thình thình thình …

Tiếng đập cửa như muốn lấy mạng người, ngay lập tức đã hù dọa một lớn một nhỏ đang nằm trên giường. Hai người liền bật ngồi dậy, Phương Đông Dạ quyết định thật nhanh nói:

"Cha đi đây, con có thể ứng phó được chứ?"

Nhạc Diễm gật đầu, tỏ vẻ không thành vấn đề, nhưng lúc Phương Đông Dạ vừa đi tới cánh cửa, cậu bé vội vàng tiến lên kéo cánh tay cha, hỏi nhỏ:

"Cha có muốn ở lại nghe xem mẹ nói gì không?"

Đề nghị của Nhạc Diễm rất phù hợp với tâm tư của Phương Đông Dạ. Chỉ có điều, anh nhìn quét qua căn phòng một lượt, nhưng lại không phát hiện ra chỗ nào có thể núp được. Nhạc Diễm cười cười, chỉ xuống gầm giường. Mặt Phương Đông Dạ nhăn tít lại.

Gầm giường! Bảo anh trốn dưới gầm giường? Quá mất thể diện nha! Trong lòng anh kêu không được.

Thình thình thình… thình thình thình …

"Bé Diễm, con đang làm gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi? Mở cửa nhanh. Mau mau mở cửa cho mẹ …"

Giọng Vô Ưu nghe vô cùng khẩn trương, cực kỳ sốt ruột, nhìn bộ dáng như sắp phá cửa đến nơi rồi. Nhạc Diễm thấy Phương Đông Dạ mãi không đưa ra được quyết định thì nói:

"Thôi đi, cha không muốn chịu khổ thì mau về đi. Con phải ra mở cửa rồi. Con đang sốt ruột muốn nghe xem mẹ nói gì với con đây!"

Phương Đông Dạ nhìn về phía Nhạc Diễm, bắn cho cậu bé một cái nhìn "xem như con lợi hại", sau đó vội vàng đóng cánh cửa ngầm lại, kéo tủ trở về vị trí cũ, lúc Nhạc Diễm đi ra mở cửa, anh vội vàng trốn vào gầm giường.

Anh - Phương Đông Dạ - đẹp trai với tài trí của một thiên tài. Thân phận - địa vị - cao quý - hiển hách, nhưng bây giờ, vì muốn nghe trộm một người phụ nữ nói chuyện, mà phải trốn ở dưới gầm giường. Nếu như tin tức này truyền ra ngoài, không biết có bao nhiêu người sẽ cười rớt cả hàm răng đây.

...

Thình thình thình thình thình thình…….

"Bé Diễm, con không có chuyện gì chứ? Bé Diễm, Bé. . ."

Ngay lúc Vô Ưu gấp đến độ cuống cuồng, đang lo lắng không biết có nên đến tìm Phương Đông Dạ nhờ phá cửa giùm không, thì cửa cũng được Nhạc Diễm mở ra rồi. Nhạc Diễm mở to đôi mắt "mông lung buồn ngủ" nhìn Vô Ưu hỏi:

"Mẹ, đã muộn thế này rồi, mẹ lớn tiếng như thế làm gì vậy?"

Vô Ưu nhìn thấy Nhạc Diễm nguyên vẹn đứng trước mặt mình, xem ra không có chuyện gì. Cô cảm thấy hơi buồn bực nhìn vào trong phòng, một chiếc giường, một cái bàn, một cái tủ, nhìn không có bất kỳ điều gì khả nghi cả. Cô gãi gãi đầu khó hiểu, rõ ràng vừa rồi cô còn nghe thấy tiếng cười của Phương Đông Dạ mà. Không lẽ cô đã nghe lầm sao?

"Mẹ, mẹ nhìn gì vậy? Mẹ vào đi!"

Nhạc Diễm vội vàng lùi về sau vài bước, nhường đường cho Vô Ưu đi vào. Vô Ưu đi theo Nhạc Diễm vào trong, lại xác định một lần nữa vẫn không thấy có gì khả nghi, cười nói:

"Ha ha, vừa nãy mẹ còn tưởng con đang nói chuyện với ai ở trong này! Xem ra mẹ đã nghe lầm rồi!"

Không lầm! Không lầm. Bây giờ người đó đang trốn ở dưới gầm giường nha.

Lúc Nhạc Diễm nghĩ tới điều này, trên mặt lộ ra nụ cười lén lút. Vô Ưu liền hỏi:

"Con cười gì vậy? Nhìn con cười rất ác tâm!"

Ác tâm!

Phương Đông Dạ nghe thấy Vô Ưu dùng từ hình dung con như thế, khuôn mặt vốn đang não nề vì phải trốn dưới gầm giường cũng không nhịn được phác ra nụ cười. Nhạc Diễm cũng chẳng thèm để ý nói:

"Con là cười nha. Con ở trong đây sao có thể có thêm người nào khác được đây. Mà ngược lại, vừa rồi mẹ nghe thấy giọng của ai? Người ta nói ban ngày nghĩ nhiều, đêm sẽ mơ đó. Nguyên nhân đều là do nhớ người ta. Mẹ nghe thấy giọng của ai vậy?"

Phương Đông Dạ!

Đáp án này Vô Ưu không muốn nói, huống hồ Nhạc Diễm còn nói cái gì mà "Ban ngày nghĩ nhiều, đêm sẽ mơ" chứ. Cô càng không dám nói thật nha. Khả năng nói dối của cô xem như mở miệng ra đã có thể nói được rồi. Cô nhìn Nhạc Diễm nói:

"Mẹ nghe thấy giọng nói của bà nội."

Ha ha ha ha. . .

Nhạc Diễm nghe thấy câu trả lời đó, phá lên cười. Phương Đông Dạ ở dưới gầm giường, nghe thấy Vô Ưu nói không phải là mình, thì có chút thất vọng, giờ lại nghe thấy tiếng cười nhạo báng của Nhạc Diễm, lòng tự tôn của anh càng bị đả thương hơn. Anh hận không thể cởi tất của mình ra, chặn cái miệng cậu bé lại.

Tất? Tất!

Phương Đông Dạ sửng sốt, nhớ ra giầy của mình đang đặt ở bên cạnh giường cùng giầy của Nhạc Diễm.

Trời ạ! Ngàn vạn lần đừng bị phát hiện nha!

Phương Đông Dạ nghĩ vậy, từ từ bò ra ngoài, định ra kéo đôi giầy của mình lại, nhưng bởi vì ở dưới gầm giường chật hẹp, nên thật sự rất khó khăn. Anh

không thể làm gì khác hơn đành khổ sở vươn tay ra giựt giựt ống quần Nhạc Diễm. . .

"Diễm, con cười gì vậy? Mẹ nghĩ tới bà nội thì kỳ quái, buồn cười đến thế sao?"

Giọng Vô Ưu đầy giận giữ. Nhạc Diễm bị cha dưới gầm giường lôi kéo, lại nhìn mẹ tức giận như thế, thì tưởng rằng cha đang muốn nhắc nhở hành động của mình, cho nên vội vàng nói:

"Ha ha, mẹ, mẹ đừng tức giận, con có cười mẹ đâu. Con cười là vì thấy thật trùng hợp, vì con cũng vừa nằm mơ thấy bà bà. Không ngờ là cả con và mẹ đều cùng nghĩ đến bà. Thật trùng hợp phải không? Ha ha..."

Nghe Nhạc Diễm nói thế, cuối cùng Vô Ưu cũng có thể chấp nhận, nói:

"Đúng vậy, thật trùng nha! Không biết bà nội có nghĩ đến chúng ta không đây!"

"Có, dĩ nhiên là có rồi. Nhất định bà bà sẽ rất nhớ hai mẹ con mình. Ngày mai mình gọi điện luôn cho bà được không?"

"Được! Quyết định như vậy nha. Vậy con ngủ đi."

Vô Ưu nói xong, xoay người như muốn chạy. Phương Đông Dạ lại vội vàng kéo kéo bắp chân Nhạc Diễm. Nhạc Diễm sợ bị phát hiện liền đá Phương Đông Dạ một cái, cậu nói với mẹ:

"Mẹ, tối nay mẹ ngủ ở đây đi. Con vừa bị mẹ đánh thức giờ không ngủ được nữa. Hai mẹ con mình trò chuyện nha!"

Vô Ưu nghe Nhạc Diễm nói thế, cảm thấy cũng có lý, dù sao cô cũng không ngủ được, nên gật đầu nói:

"Được nha!"

Trời ạ!

Phương Đông Dạ thấy Nhạc Diễm không hiểu ý của mình, ở dưới gầm giường anh không thể làm gì được, thật chán nản muốn mắng người. Nếu như Vô Ưu cởi giầy lên giường, sẽ dễ dàng nhìn ra đôi giầy của anh. Như vậy thì đời anh xong rồi.

Anh hít sâu một hơi, sau đó lại lấy dũng khí kéo kéo Nhạc Diễm một lần nữa. Bây giờ anh kéo tất cậu bé, hy vọng có thể mượn chuyện này mà nhắc nhở được cậu. Nhạc Diễm lại cho rằng cha đang sốt ruột, muốn cậu hỏi thẳng vào trọng điểm. Cậu cảm thấy cha thật sự quá thiếu kiên nhẫn, cho nên không khách khí lại đá cha một lần nữa. Phương Đông Dạ liền rụt tay lại.

"Bé Diễm, con làm gì vậy?"

Vô Ưu thấy Nhạc Diễm cúi đầu, không nhịn được hỏi. Nhạc Diễm nói:

"Không có gì, con… con… không có gì."

Vô Ưu nghe Nhạc Diễm nói thế, bực mình nói:

"Lắp ba lắp bắp, con làm cái trò quỷ gì vậy? Còn nữa, tại sao con ra mở cửa mà không đi giày hả?"

Đúng rồi!

Nghe Vô Ưu nói thế, cuối cùng Nhạc Diễm cũng hiểu ra tại sao Phương Đông Dạ lại kéo mình rồi. Nhưng lúc này tầm mắt của Vô Ưu càng lúc càng tới gần vật nguy hiểm. Để di dời đi sự chú ý của cô, Nhạc Diễm nằm vội thời cơ, ngẩng mạnh đầu nhìn lên trần nhà hô lên:

"Trời ơi!"

...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 90: Cha con tương trợ (1)

Vô Ưu nghe thấy tiếng kêu của Nhạc Diễm, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà. Nhạc Diễm lợi dụng cơ hội này, lùi về phía sau hai bước, đá đôi giầy vào gầm giường.

"Sao vậy? Có chỗ nào khác thường đâu? Chẳng có vấn đề gì nha!"

Vô Ưu nhìn lên trần nhà không phát hiện ra điều gì bất thường, quay đầu nhìn Nhạc Diễm khó hiểu.

Nhạc Diễm gượng gạo nói:

"Oh, chắc là con vừa tỉnh ngủ nên nhìn không rõ. Haha, hay là mình đi ngủ đi, đi ngủ thôi."

Tên nhóc vừa nói vừa kéo Vô Ưu. Vô Ưu cúi đầu nghi ngờ, dù sao cô cứ cảm thấy rất lạ.

"Này?"

"Ạch? Sao vậy ạ?"

Nhạc Diễm bị Vô Ưu hỏi, ngây ngẩn cả người, lại tưởng rằng mình chưa đá được giầy vào, bởi vì căng thẳng mà mặt cậu bé đỏ lên. Dưới gầm gường, Phương Đông Dạ đang ôm khuôn mặt tuấn tú của mình vừa bị giầy bắn vào thét gào. Anh thật sự thấy hối hận vì mình đã không cưỡng lại được sự hấp dẫn, nghe theo Nhạc Diễm đi trốn dưới gầm giường.

Nhạc Diễm khép chặt hai chân lại, với ý đồ che đi đôi giầy đằng sau, nhưng ngược lại, cậu làm như thế càng khiến Vô Ưu nghi ngờ hơn. Vô Ưu đẩy Nhạc Diễm ra, sau đó nhìn về nơi cậu không muốn cho cô nhìn thấy nhất.

Xong đời rồi!

Trong lòng cậu nhóc thầm kêu một tiếng, rồi nhắm mắt lại, chờ đợi những câu hỏi nghi vấn kế tiếp của Vô Ưu. Cậu nghĩ, nếu như mẹ hỏi tại sao lại có giầy đàn ông ở đây, thì cậu phải trả lời như thế nào đây? Nếu mẹ tiến thêm một bước nữa, phát hiện ra Phương Đông Dạ, thì cậu phải trả lời thế nào đây? Thậm chí mẹ có thể hỏi, tại sao cửa đã khóa mà Phương Đông Dạ lại xuất hiện ở trong phòng? Cậu bé tưởng tượng ra tất cả các tình huống có thể xảy ra, để suy nghĩ tìm câu trả lời.

Nghĩ đến vấn đề cậu không mong đợi nhất có thể xảy ra, ngay tức khắc đầu Nhạc Diễm đã trở nên tê dại, cuối cùng cả người cũng chết lặng rồi. Thật là, sao cậu không nghĩ đến mấy vấn đề này chứ. Cậu bé từ từ mở mắt, tự trấn an mình không sao đâu, nhưng khi mở mắt ra rồi cậu càng hoảng sợ, Vô Ưu đang quỳ một chân trên đất, có vẻ như cô đang muốn nhìn xuống dưới gầm giường.

"Mẹ, mẹ làm gì vậy?"

Nhạc Diễm vội vàng tiến lên, ngăn chặn hành động đang muốn khom lưng nhìn dưới gầm giường của cô.

Trước tiếng kêu kinh hãi của của Nhạc Diễm, Vô Ưu nói thản nhiên:

"Mẹ thấy giầy của con chỉ có một chiếc, đang tìm xem có phải bị bắn vào gầm giường rồi không."

Nghe xong lời này Nhạc Diễm nhìn về chỗ để giầy, trên mặt xuất hiện nụ cười thật tươi.

Trời ạ! Thật sự là cậu quá may mắn nha. Thì ra, không phải là cậu chưa đá được giầy vào, mà còn đá thêm cả một chiếc của cậu vào nữa.

"Mẹ, mẹ đứng lên đi, để con lấy cho."

Nhạc Diễm cười đỡ Vô Ưu dậy, sau đó quỳ rạp xuống đất, cười vươn tay ra với Phương Đông Dạ ở trong gầm giường. Phương Đông Dạ hé ra khuôn mặt thối, đưa giầy cho cậu bé. Vì dưới gầm giường rất tối, nên Nhạc Diễm không nhìn thấy vẻ mặt của Phương Đông Dạ, nhưng cậu có thể nghe thấy tiếng nghiến răng "ken két" đầy tức giận của anh.

Hì hì...

Nhạc Diễm không nhịn được cười trộm. Mặc dù giường của cậu bé không nhỏ - kích thước 1m6 x 1m8, nhưng nó chỉ được coi là to đối với một đứa trẻ vài tuổi. Phương Đông Dạ là người lớn, cao 1m80, lại phải khom mình trong gầm gường này, thì có thể nói đã chịu ủy khuất không phải bình thường rồi.

"Bé Diễm, tìm được chưa? Có cần mẹ lấy đèn pin soi cho con không?"

Vô Ưu thấy Nhạc Diễm vẫn chưa đứng lên, quan tâm hỏi. Nhạc Diễm vội vàng trả lời:

"Không cần đâu, con tìm được rồi. Tìm được rồi." Nhạc Diễm nói xong liền bò lên. Dưới gầm giường lại chỉ còn lại một mình Phương Đông Dạ.

Nhạc Diễm đứng lên cười cười, phủi phủi người nhưng lại chẳng thấy có tí bụi nào. Cậu bé thích sạch sẽ, cho nên phòng của cậu cực kỳ sạch, có thể xem như không có hạt bụi nào. Cũng may mà như thế, nên tội với Phương Đông Dạ mới giảm đi một chút, nếu không người thích sạch sẽ như anh, khẳng định sẽ không chịu được đã nhảy dựng lên kêu gào rồi.

"Mẹ, có phải mẹ có chuyện gì muốn nói với con không?"

Rốt cuộc hai mẹ con cũng lên giường nằm. Nhạc Diễm thấy mãi một hồi lâu mà Vô Ưu vẫn không nói một câu nào nên hỏi. Lần này Vô Ưu không trực

tiếp phủ nhận, mà hơi do dự một lát, sau đó nói:

"Con nói xem, mẹ là người như thế nào hả? Có phải mẹ thật sự rất xấu không?"

Vô Ưu hỏi như vậy không phải không có nguyên nhân. Cô ngần này tuổi nhưng có rất ít bạn. Cho đến lúc này, Tiểu Hạ và Hoắc Lãng là hai người bạn tốt nhất của cô, nhưng thiếu chút nữa cô đã làm tổn thương Hoắc Lãng rồi, bây giờ lại muốn cướp đi người Tiểu Hạ thích, làm tổn thương Tiểu Hạ. Học trưởng Hoắc Lãng hiểu rõ cô, cho nên không tức giận với cô, lại còn chấp nhận làm bạn với cô. Còn Tiểu Hạ thì sao đây? Tiểu Hạ có tha thứ cho cô không?

"Mẹ, mẹ sao vậy? Sao đột nhiên mẹ lại hỏi như thế?"

Nhạc Diễm cảm thấy Vô Ưu thật sự rất không bình thường, nên vội vàng hỏi. Dưới gầm giường, Phương Đông Dạ nghe thấy cũng nhíu mày. Anh không thích nghe giọng điệu không vui như thế này của Vô Ưu. Trước sự lo lắng của Nhạc Diễm, Vô Ưu chỉ lắc đầu, nói:

"Không có chuyện gì, mẹ cảm thấy mẹ đã làm tổn thương những người bạn bên cạnh mẹ."

"Ai da, sẽ không đâu. Trên đời này, thật sự không có ai tốt bằng mẹ. Nếu mẹ mà là người xấu, thì trên đời này sẽ không có người tốt nữa."

Nhạc Diễm nói rất thành khẩn, nhưng Vô Ưu nghe lại thấy như con mình đang muốn lừa cho mình vui vẻ vậy. Nhưng mà, cho dù là như thế nào cũng tốt, cô cũng thấy rất vui, bởi vì, con cô vĩnh viễn là bảo bối, là người tri kỷ nhất của cô.

"Mẹ, mẹ yên tâm đi. Bất luận là mẹ làm gì, con cũng sẽ ủng hộ mẹ."

Nhạc Diễm thấy Vô Ưu không có ý định nói chuyện của cô và Phương Đông Dạ, cho nên cậu bé chủ động nói ra suy nghĩ của chính mình trước. Vô Ưu cười nói:

"Mẹ đương nhiên biết, dù mẹ có quyết định như thế nào thì con và bà nội cũng sẽ ủng hộ mẹ! Bởi vì hai người là người thân của mẹ, cũng là người hiểu mẹ, bao dung mẹ và yêu thương mẹ nhất."

Vô Ưu nhắm mắt lại, hạnh phúc nói. Giọng cô thản nhiên nhưng không che giấu được sự hạnh phúc trong lòng. Nhạc Diễm thấy Vô Ưu không có chuyện gì nữa, cũng nhắm hai mắt lại. Chỉ một lúc sau, cậu đã nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng của Vô Ưu, nhưng cậu không ngủ, bởi vì dưới gầm giường vẫn còn một người nữa.

...

"Này, này."

Sau khi Vô Ưu ngủ, Nhạc Diễm bò xuống dưới giường gọi Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ bò từ từ ra ngoài. Nhạc Diễm nhìn thấy gương mặt thối thối của Phương Đông Dạ bị giầy ném trúng vẫn còn đang hơi đỏ, suýt nữa đã phá ra cười. Phương Đông Dạ liền bịt lấy miệng cậu, trừng mắt nhìn cậu, chỉ về phía Vô Ưu đang nằm trên giường.

Nhạc Diễm gật đầu, biểu hiện sẽ im lặng. Phương Đông Dạ liền buông cậu bé ra. Anh chỉ chỉ về phía cửa, Nhạc Diễm hiểu ý gật đầu, đi ra mở cửa nhẹ nhàng, sau khi xác định không đánh thức Vô Ưu dậy mới vẫy vẫy tay với Phương Đông Dạ đang ngồi dưới đất. Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu nằm trên giường lưu luyến không rời, đứng lên đi ra cửa. Rất nhanh anh đã rời khỏi cái nơi chồng chất nguy hiểm kia.

...

Sau khi Phương Đông Dạ ra đến phòng khách, mới đặt đôi giầy trong tay xuống đi vào. Anh quay đầu nói với Nhạc Diễm đang đi ra:

"Cha đi đây, con mau vào ngủ đi."

Nhạc Diễm cười gian xảo nói với Phương Đông Dạ:

"Thế nào hả? Có muốn con đem cái phòng đó tặng cho cha không?"

"Cha thấy, trước tiên chúng ta cần phải nói chuyện đã."

Phương Đông Dạ nghe tên quỷ nhỏ Nhạc Diễm nói xong, trầm tư một lúc mới vẫy vẫy tay với cậu bé nói.

Nhạc Diễm liếc nhìn thấy cha có vẻ nghiêm túc, khó hiểu hỏi:

"Sao vậy ạ? Con chỉ nói đùa thôi. Không phải là cha định tống con đi nhà trẻ đó chứ?"

Tên nhóc nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn của cậu bé cũng nhăn tít lên rồi. Thái độ của Phương Đông Dạ nghiêm túc khác thường, anh đe dọa:

"Đó chính là ý của cha. Cha nghĩ nên cho con vào nhà trẻ, để con có một tuổi thơ vô ưu vô lo giống như những đứa trẻ bình thường khác."

Tuổi thơ vô ưu vô lo!

Nhạc Diễm lơ đễnh đi tới ghế sa lon ngồi xuống nói:

"Hiện giờ con rất tốt. Con không cảm thấy không đi nhà trẻ là điều đáng tiếc hay cuộc sống sẽ bị thiếu thốn gì cả."

"Bé Diễm, mặc dù con rất thông minh, có trí tuệ hơn người, nhưng có một số việc, không trải qua thì con sẽ không hiểu được đâu!"

Phương Đông Dạ dùng giọng của người từng trải nói. Mặc dù Nhạc Diễm hiểu rõ, Phương Đông Dạ làm như thế là vì cậu, trong tư tưởng cậu có thể chấp nhận được, nhưng tâm lý lại không thể. Để cậu ở cùng một chỗ với một đám quỷ sứ thò lò mũi xanh, chỉ cần nghĩ đến thôi cậu đã cảm thấy kinh hãi rồi.

Nhạc Diễm nhìn Phương Đông Dạ khẩn cầu:

"Cha, con xin cha đó. Con thật sự không muốn đi nhà trẻ."

"Bé Diễm, từ lúc con sinh ra, cha đã không có cơ hội chăm sóc con. Tuy rằng đó chỉ là tình thế bất đắc dĩ, nhưng cha vẫn cảm thấy rất có lỗi. Cho nên, bây giờ cha đã có cơ hội, cha muốn toàn tâm toàn ý chăm lo cho con."

Phương Đông Dạ nói rất chân thành. Nhạc Diễm cũng cảm nhận được sự thành tâm của anh, nhưng vẻ mặt cậu vẫn đầy thống khổ, bởi vì, đối với cậu, việc đi nhà trẻ thật sự rất kinh khủng! Ánh mắt Nhạc Diễm nhìn Phương Đông Dạ đầy khẩn cầu, kêu lên:

"Cha!"

Phương Đông Dạ chẳng những không động lòng trước lời khẩn cẩn của cậu, mà còn nói:

"Chiều mai cha sẽ hẹn người của "Trong suốt", đưa ngọc "hoàn mỹ" trả lại cho họ."

"Cha!!" còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o r g

Nhạc Diễm bất mãn khóc thét lên. Phương Đông Dạ nghiêm nghị nói:

"Quyết định như vậy rồi, con đi ngủ đi, không phải mất hứng. Bây giờ con còn nhỏ, cha phải theo sát hành vi của con. Sau này con mười tám tuổi, coi như đã trưởng thành, chỉ cần con có thể tự lập sẽ hiểu được dụng ý của cha, cha sẽ không xen vào chuyện của con nữa."

Phương Đông Dạ nói xong xoay người đi ra cửa. Tiếng bước chân của anh kiên định, có vẻ như không còn đường cho sự thương lượng nữa. Nhạc Diễm nhìn theo bóng lưng cha, vẻ mặt mịt mù, chẳng lẽ cậu thật sự chưa đủ lớn sao?

Cậu nhóc không trở về phòng ngủ, mà bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về những điều cha nói. Cậu nhớ lại lúc người tài xế bắt nạt mẹ, cậu vô lực phản bác. Khi mẹ khóc cậu không biết làm thế nào, gặp phải nguy hiểm thì cậu bất lực.

Mình thật sự còn rất nhỏ sao? Sau khi Nhạc Diễm tự hỏi một lúc lâu, đã ý thức được chính mình thật sự còn rất nhỏ.

Làm sao để lớn lên đây?

Lần này Nhạc Diễm nghĩ tới nụ cười ngang ngược, tự tin trên khuôn mặt Thương Mộc Anh Dã; Ánh mắt tà mị đầy mùi nguy hiểm của Thạch Thiên Kình; nghĩ đến lúc đi cứu Vô Ưu, sau khi nghe thấy tiếng súng, suýt nữa cậu đã bị dọa cho khóc rồi, trong khi Phương Đông Dạ lúc ấy hầu như chỉ phát ra ánh mắt kiên định.

...

"Bé Diễm, con đang làm gì vậy hả? Tại sao còn chưa đi ngủ?"

Lúc này Vô Ưu từ phòng đi ra, Nhạc Diễm ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói:

"Con muốn đi nhà trẻ."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Dùng tiền nói chuyện (1)

Kính cong… kính cong… kính cong…

Đúng lúc này tiếng chuông cửa vang lên. Vô Ưu nghe thấy người run lên, bởi vì cô biết là Phương Đông Dạ qua đón cô đi làm. Vô Ưu nhìn Nhạc Diễm nói:

"Mẹ đi làm đây."

Sau đó lập tức chạy ra ngoài. Phương Đông Dạ đang đứng chờ ở cửa, thấy Vô Ưu mở cửa ra, nở một nụ cười thật rạng rỡ với cô.

"Anh đã đến rồi à?"

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ e lệ hỏi. Phương Đông Dạ cười nói:

"Uhm, một đêm thật dài, anh thật sự rất nôn nóng muốn nghe được đáp án của em."

Phương Đông Dạ nói, vẻ mặt hết sức chờ mong, ánh mắt lộ ra sự tự tin. Điều này làm cho Vô Ưu không biết phải mở miệng như thế nào cho phải. Tiểu Hạ không gọi cho cô, cô cũng không liên lạc được với Tiểu Hạ, cô phải trả lời anh như thế nào đây? Vô Ưu nghĩ thế, nhìn Phương Đông Dạ xin lỗi:

"Phương Đông Dạ, tôi… tôi chỉ sợ lại làm cho anh phải thất vọng."

Thất vọng!

Nghe thấy hai chữ trên, nụ cười trên mặt Phương Đông Dạ đột nhiên cứng đờ. Anh nhìn Vô Ưu khó hiểu hỏi:

"Tại sao? Không phải Bé Diễm đã nói, cho dù em có quyết như thế nào thì thằng bé cũng sẽ ủng hộ em sao? Tại sao lại làm cho anh thất vọng? Chẳng lẽ em không muốn ở cùng với anh, không muốn gả cho anh sao?"

Đáp án không ngờ này khiến Phương Đông Dạ rất tức giận cùng bất bình.

"Sao anh lại biết Bé Diễm đã nói câu đó?"

Ánh mắt Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ khó hiểu. Phương Đông Dạ lập tức ý thức được mình đã phạm phải sai lầm lớn. Anh vội vàng lấp liếm:

"Trước đây Bé Diễm đã nói với anh như thế!"

Sau đó nhanh chóng chuyển hướng sang chuyện khác:

"Đây không phải là vấn đề chính, mà trọng điểm là, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?"

Đối mặt với vấn đề Phương Đông Dạ đưa ra, Vô Ưu chỉ nói:

"Ai da, anh đừng hỏi nữa. Tôi sẽ sớm cho anh câu trả lời là được rồi. Đi thôi, đi nhanh nhanh lên, muộn rồi."

Vô Ưu vừa nói, vừa giục Phương Đông Dạ xuống lầu lấy xe…

Suốt đường đi, vẻ mặt Phương Đông Dạ trông rất khó ngửi. Vô Ưu nhìn anh đầy áy náy. Cô chưa có được thông tin của Tiểu Hạ, thì sao cô dám tùy tiện trả lời anh đây.

...

"Vô Ưu!!!"

Buổi sáng, cả hai cứ thế im lặng hồi lâu, cuối cùng Phương Đông Dạ không thể nhịn được nữa đành lên tiếng. Sau khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, trầm tĩnh của Vô Ưu quay về phía mình, Phương Đông Dạ thở dài nói:

"Vậy, đến khi nào em mới cho anh câu trả lời hả? Cho anh một thời hạn cũng được, dù sao cũng đừng để anh chờ đợi trong vô vọng như thế chứ."

Vô Ưu nhìn bộ dáng thỏa hiệp của Phương Đông Dạ, không nhịn được bật cười. Cô vừa cười vừa nói:

"Được rồi! Trong vòng một tuần, tôi sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục được không?"

Một tuần! Bảy ngày!

Phương Đông Dạ nghe thấy thế kêu lên:

"Vô Ưu!!!"

Vô Ưu đành bất đắc dĩ nói:

"Được rồi, được rồi. Năm ngày, năm ngày đi. Trong vòng năm ngày nhất định tôi sẽ cho anh câu trả lời."

Người làm ăn như Phương Đông Dạ, sao có thể để thua lỗ như vậy chứ. Anh vội vàng nói:

"Ba ngày, chậm nhất là ba ngày."

"Được, vậy ba ngày."

Vô Ưu rõ ràng không phải là đối thủ của Phương Đông Dạ. Sau khi Phương Đông Dạ có được câu trả lời đầy thuyết phục của cô, anh nói hưng phấn:

"Đi thôi, sắp hết giờ rồi. Chúng ta đi ăn cơm đi."

Ăn cơm? Vô Ưu nghe thấy từ này mới phát hiện, thì ra cả một buổi sáng hai người bọn họ chẳng làm được việc gì, mà toàn mắt to trừng mắt nhỏ.

Hai người sắp xếp lại bàn xong, Vô Ưu hỏi:

"Ăn ở đâu hả? Hôm nay anh muốn ăn gì?"

Phương Đông Dạ do dự một chút, sau đó nói:

"Hôm nay chưa làm được việc gì, cho nên không thể ăn tiệc lớn được." Giọng anh "keo kiệt".

Vô Ưu nghe cũng cảm thấy có lý, gật đầu nói:

"Vậy chúng ta ăn ở đâu đây? Nếu không để tôi mời anh."

"Anh đang theo đuổi em nha. Sao có thể để em mời được."

Phương Đông Dạ nói thế, xem ra trong lòng anh đã có suy tính của riêng mình rồi. Vô Ưu nói:

"Được, vậy anh thích ăn ở đâu. Tôi nghe theo anh là được chứ gì!"

Vô Ưu ngoài miệng nói nghe có vẻ bị bắt nạt, nhưng từ ánh mắt đang cười híp lại kia cũng có thể nhận ra, cô rất cao hứng đối với câu nói "anh đang theo đuổi em" của Phương Đông Dạ.

Phương Đông Dạ sau khi "suy nghĩ cẩn thận" nói:

"Đến nhà ăn công ty đi. Được miễn phí!"

"Được! Đến nhà ăn công ty vậy, đồ ăn ở đấy cũng ngon."

Vô Ưu gật đầu, không dị nghị chút nào, còn Phương Đông Dạ lại cười lén lút.

...

"Ngồi ở đây đi."

Sau khi đi vào nhà ăn, Phương Đông Dạ đi trước tìm một chỗ ngồi ở chính giữa. Vô Ưu hơi bực mình hỏi:

"Không ngồi trong phòng dành riêng cho anh sao?"

Phương Đông Dạ lắc đầu đáp lại:

"Không! Ngồi ở đây đi. Anh muốn gần gũi với nhân viên hơn."

Phương Đông Dạ nói thế, mặc dù Vô Ưu cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không tìm ra được vấn đề ở đâu, cho nên thoải mái nói:

"Được rồi"

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu không dị nghị gì nữa, liền vội vàng lịch sự kéo ghế ra cho cô, sau đó mỉm cười mời cô ngồi. Vô Ưu tự nhiên ngồi vào, không biết được, dáng vẻ "thân mật" này của bọn họ, khiến cho người khác thật dễ suy nghĩ liên miên.

"Em ăn gì?"

Phương Đông Dạ cúi đầu cười, ghé sát vào Vô Ưu hỏi. Nhìn bộ dáng hai người vô cùng thân mật. Vô Ưu không hề biết gì nói:

"Tùy anh. Anh tự chọn là được rồi."

Phương Đông Dạ cười hài lòng:

"Được, vậy anh sẽ chọn món cho em."

Xong lại nói với Vô Ưu:

"Uhm? Sao chỗ này lại bị bẩn vậy? Để anh lau giúp em."

Vô Ưu không biết mình bị lừa, liền giơ mặt lên. Phương Đông Dạ đưa tay ra, dịu dàng chạm vào mặt cô, chỉ một chút thôi đã vô cùng thỏa mãn. Thì ra, chuyện lúc trước Hoắc Lãng đặt tay lên mặt Vô ưu, anh vẫn "nhỏ mọn" nhớ đến tận bây giờ. Hiện tại thì chính mình cũng được sờ như thế rồi, cuối cùng trong lòng anh cũng thấy cân bằng hơn một chút.

Hả!!!

Ôi trời!!!

Nhân viên công ty nhìn thấy cử chỉ thân mật này của bọn họ, bốn phía đều truyền đến những âm thanh kinh ngạc. Vô Ưu lập tức trở thành đề tài nóng hổi nhất của bọn họ, lúc này được đưa ra bàn luận.

"Xem ra sớm thôi cô ấy sẽ trở thành phu nhân của tổng giám đốc."

"Chim sẻ thật sự đã biến thành phượng hoàng rồi!"

"Phiên bản cô bé lọ lem thời hiện đại! Thật làm cho người ta ngưỡng mộ mà!"

. . .

Trong nhất thời, bốn phía đều là những tiếng bàn tán xôn xao.

Vô Ưu mẫn cảm nhận ra ánh mắt mọi người đang đổ dồn về phía mình, cô vội vàng quay đầu lại nhìn. Nhưng cô nhìn đến người nào, người ấy cũng không hề né tránh cô, mà cười thân mật với cô, thậm chí còn có chút nịnh bợ. Vô Ưu không sợ người khác gây lộn, đối xử không tốt với cô, bởi vì nếu như thế, cô cũng chẳng để cho đối phương được yên. Nhưng bây giờ mọi người lại cười với cô, ngược lại khiến chân tay cô trở nên luống cuống. Mặc dù trong lòng cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng chỉ có thể cười đáp lại với mọi người.

"Đến rồi, ăn nào!"

Phương Đông Dạ mang đồ ăn ra, đặt lên trước mặt Vô Ưu. Vô Ưu nhìn anh nháy nháy mắt, ngoắc ngoắc tay ý bảo anh lại gần mình. Trước vẻ thần thần bí bí của cô, Phương Đông Dạ vui vẻ áp sát lại, hỏi:

"Sao vậy?"

Vô Ưu hạ thấp giọng nói:

"Sao mọi người cứ nhìn tôi cười vậy?"

Lần này Phương Đông Dạ không nói dối mà trả lời thản nhiên:

"Bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng chúng ta đang yêu nhau, cho nên họ đang nịnh bợ phu nhân tương lai của tổng giám đốc!"

Anh nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Vô Ưu nghe xong, rốt cuộc cũng bừng tỉnh. Cô nhìn Phương Đông Dạ lên án:

"Anh cố ý, cố ý đưa tôi đến đây ăn cơm để cho mọi người thấy, rồi hiểu lầm chúng ta. Anh… anh thật xấu xa."

"Ha ha, anh còn muốn cho mọi người càng hiểu lầm thêm nữa cơ."

Phương Đông Dạ chẳng những không sợ, mà ngược lại còn cười, áp sát Vô Ưu hơn. Vô Ưu không suy nghĩ gì, giơ tay ra "bốp" vào khuôn mặt tuấn tú của anh, sau đó dùng sức đẩy anh ra xa. Cô vừa đẩy, vừa thẹn quá hóa giận nói:

"Cút qua một bên cho tôi!"

Hả!!!

Nhân viên bốn phía nhìn thấy cảnh này, càng giật mình. Toàn bộ đũa trong tay bọn họ đều bị buông xuống, nhìn cái cảnh trăm năm khó thấy này. Lúc tất cả mọi người đều đang dự đoán, Phương Đông Dạ sẽ tức giận, bỏ mặc Vô Ưu rồi rời đi, nhưng Phương Đông Dạ lại nhẹ nhàng bắt lấy tay cô, nắm chặt đặt lên trước ngực, khoa trương nói:

"Vô Ưu, anh đối với em rất thâm tình, sao em lại có thể đối xử với anh như thế hả?"

"Anh… anh..."

Phương Đông Dạ ra vẻ vô lại như thế này, khiến Vô Ưu nhất thời không biết phản ứng như thế nào mới phải. Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu thật sự đã có chút thẹn quá hóa giận, thì mặt cũng hơi đỏ lên. Anh vội vàng tới gần cô, oan ức nói:

"Vô Ưu em đừng tức giận mà. Anh chỉ muốn để mọi người chia sẻ hạnh phúc với anh thôi. Anh thật sự, thật sự rất hạnh phúc vì em cũng thích anh, cho nên anh muốn cho tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết chuyện của chúng mình."

Lời thú nhận thâm tình, thật lòng như thế, Vô Ưu còn có thể nói gì được đây?

"Sau này không được như thế nữa, tôi thấy xấu hổ, vả lại tôi vẫn chưa cho anh câu trả lời cuối cùng."

Vô Ưu không đành lòng trách mắng, điều này đã nằm hoàn toàn trong dự liệu của Phương Đông Dạ. Anh cười ngọt ngào giơ tay lên, làm động tác thề nói:

"Anh thề, từ bây giờ nếu chưa có sự đồng ý của em, sẽ không làm những việc mờ ám để cho mọi người hiểu lầm chúng ta nữa, nếu không tất cả những việc anh đang làm đều sẽ không được thuận lợi, làm gì phải bồi thường đó, cổ phiếu hạ giá, công ty phá…"

"Được rồi! Được rồi!"

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ càng nói càng say, liền vội vàng kéo tay anh xuống, nhưng từ "phá sản" cũng kịp phát ra rồi. Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu cầm tay mình, vội vàng dùng tay còn lại nắm lấy tay cô, cảm động dịu dàng nói:

"Vô Ưu, em đối với anh tốt quá."

Trước tấm chân tình của Phương Đông Dạ, Vô Ưu đỏ bừng mặt lên nói:

"Ai da, không có gì."

"Vô Ưu, anh càng ngày càng thích em. Vô Ưu, em nhất định phải cho anh câu trả lời tốt đó, đừng bỏ mặc anh nha."

Phương Đông Dạ vốn cố ý, giọng nói của anh không nhỏ một chút nào, mà được coi là khá lớn, ít nhất những bàn ăn chung quanh đều có thể nghe thấy hết. Nhìn thấy người đàn ông kia đang dốc hết tấm lòng, rất dễ dàng nhận ra, đám phụ nữ ở đây đang thèm muốn chết đi được rồi.

"Nào, em nếm thử món này xem sao?"

"Oh, món trong đĩa của em nhìn không tệ nha, anh muốn thử."

"Đây, em nếm thử cái này đi!"

. . .

Chỉ một bữa ăn thôi, nhưng Phương Đông Dạ đặc biệt bận rộn. Anh nói không ngừng, hơn nữa có vẻ như anh thấy hiệu quả còn chưa đủ, nên phát huy hết khả năng của mình, để mọi người đều có thể nhìn thấy bọn họ ngọt ngào đến cỡ nào. Cứ một lát lại gắp đồ trong đĩa Vô Ưu ăn, rồi một lát lại gắp thức ăn đút cho người kia, thọat nhìn thật đúng là quá ngọt ngào mà, làm cho người khác nhìn thấy đều không muốn ăn nữa.

Muốn làm cho mờ ám! Mới vừa rồi Phương Đông Dạ còn thề, sẽ không làm chuyện mờ ám nữa, nhưng bây giờ rõ ràng đang làm cho tình huống càng mờ ám hơn. Vừa rồi anh cố ý thề, bởi vì tiền bạc đối với anh chẳng là gì cả. Vô Ưu thật đáng thương nha, cứ u mê hồ đồ bị Phương Đông Dạ gắn lên trên người cái mác "phu nhân tổng giám đốc chuẩn" mà vẫn hồn nhiên không biết gì.

...

"Buổi chiều anh có chút việc phải xử lý, anh sẽ cố gắng về sớm để đưa em về nha."

Muốn kéo dài thời gian thì cũng đã đến giờ vào làm rồi, đám nhân viên chỉ lo xem kịch vui mà quên mất việc ăn cơm, nhưng mà cũng không thể không vào làm được. Lúc này Phương Đông Dạ mới chịu nói chuyện "thật sự" với Vô Ưu. Vô Ưu nghe xong nói:

"Oh, công việc là quan trọng. Anh đi xử lý đi, hết giờ tôi sẽ bắt xe bus về là được rồi."

Phương Đông Dạ nói:

"Được, anh sẽ biết phải làm như thế nào."

Mặc dù Phương Đông Dạ không nhấn mạnh chắc chắn sẽ quay về đón cô, nhưng anh nhất định sẽ quay về, bởi vì đối với anh tất cả mọi chuyện đều không quan trọng bằng Vô Ưu!

"Anh đi đây."

Vô Ưu tiễn Phương Đông Dạ đi xong, một mình quay về phòng làm việc của tổng giám đốc, nhưng không ngờ trong phòng lại có hai người, hơn nữa

cũng không phải là xa lạ với Vô Ưu. Vô Ưu chưa kịp mở miệng, Phương Đông Kỳ đang ngồi trên ghế sa lon đã lên tiếng trước:

"Cô là tiểu thư Nhạc Vô Ưu? Tôi là Phương Đông Kỳ - cha của Phương Đông Dạ. Đây là vợ của tôi - Tô Mỹ Hoa."

Vô Ưu theo lễ phép chào hỏi bọn họ:

"Chào hai vị. Hai vị tới tìm tổng giám đốc sao? Tổng giám đốc vừa ra ngoài rồi, có thể chiều muộn mới quay về. Hai vị có chuyện gì cần nói có thể nhắn lại, tôi sẽ giúp hai vị chuyển lời đến anh ấy. Hoặc là hôm khác hai vị hãy trở lại."

Vô Ưu nói chuyện không kiêu ngạo cũng không nịnh bợ, bởi cô cảm giác được hai người kia rất không thích cô, đặc biệt là người phụ nữ tên Tô Mỹ Hoa. Nhìn ánh mắt liếc xéo của bà ta cũng biết, bà ta chỉ hận không bóp chết được cô thôi.

"Mỹ Hoa!"

Đột nhiên Phương Đông Kỳ nghiêm nghị kêu lên. Vẻ mặt Tô Mỹ Hoa vốn đang nhìn Vô Ưu đầy căm tức, liền vội vàng nén xuống sự tức giận thay vào đó là một nụ cười, nhìn Vô Ưu giả lả nói:

"Ai da, Vô Ưu hả, chuyện hôm qua là cô không đúng. Lần này cô cố ý đến đây để xin lỗi cháu. Qua đây nào, cái này là quà gặp mặt cô tặng cháu, hy vọng cháu có thể nhận."

Tô Mỹ Hoa vừa nói, vừa lấy một cái hộp từ túi xách ra, cười cười đưa tới trước mặt Vô Ưu, mở ra cho cô xem - một chiếc lắc tay nạm ngọc xinh đẹp. Mặc dù nó trông rất chói mắt, cũng rất đẹp, nhưng Vô Ưu lại không thích một chút nào. Bởi vì cô biết "chẳng có gì là cho không", nhất định sẽ không có chuyện tốt gì, huống hồ sắc mặt bà ta chuyển biến còn nhanh hơn cả lật sách, làm cho cô có cảm giác rất không an toàn.

Vô Ưu đẩy món đồ trang sức Tô Mỹ Hoa đang đưa tới trước mặt mình ra:

"Quên chuyện đó đi. Chuyện đã qua tôi cũng quên rồi, cho nên không cần phải tặng đồ cho tôi."

Cô nói không nhìn sắc mặt Tô Mỹ Hoa đang trầm xuống, lại tiếp tục:

"Hai vị còn có chuyện gì sao? Nếu không có chuyện gì, tôi phải làm việc rồi!"

Đuổi khách!

Vô Ưu cũng thật là, không để cho người ta chút mặt mũi nào. Vừa nói chuyện được vài câu, chưa để người ta thể hiện hết thiện ý, đã xuống lệnh đuổi khách. Cái này nếu để người khác nhìn thấy, nhất định sẽ nói cô không thể qua khỏi cửa ải con dâu nha. Đúng là không đủ hiếu thuận mà.

"Đừng tưởng để cho chút mặt mũi mà lên mặt!"

Tô Mỹ Hoa xin lỗi Vô Ưu, là điều bà ta không cam tâm tình nguyện. Nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, bắt buộc phải nhờ Phương Đông Dạ giúp, thì bà ta đã không thèm đến chỗ này, dụ dỗ một con nha đầu thiếu lễ phép như thế. Phương Đông Kỳ cũng thật không ngờ, Vô Ưu chỉ là một người trợ lý nhỏ nhoi, thế nhưng lại dám không để cho ông ta một chút mặt mũi nào. Khuôn mặt uy nghiêm của ông ta trầm xuống, nói:

"Nhạc tiểu thư, đối đãi với bề trên như thế có vẻ như rất không có lễ phép rồi."

Vô Ưu mỉm cười nói:

"Tôi luôn luôn kính trọng người đáng được kính trọng, bất kể người đó là ai."

Lời Vô Ưu vừa nói rất sâu xa, tỏ rõ, người không đáng kính trọng, không cần phải kính trọng.

"Nhạc Vô Ưu, cô có quan hệ gì với Phương Đông Dạ hả?"

Tô Mỹ Hoa nhìn dáng vẻ ngạo mạn của Vô Ưu, không nhịn được hỏi. Bởi vì trong phòng tổng giám đốc tự nhiên lại lòi ra một vị trí cho một trợ lý nhỏ con ngồi đã là điều rất bất thường rồi, hơn nữa hôm qua thái độ của Phương Đông Dạ bảo vệ cô ta như vậy, khiến bà ta nhận định hai người chắc hẳn có tư tình gì.

Đối với vấn đề Tô Mỹ Hoa đưa ra, Vô Ưu không định nói thật với bọn họ, nhưng cô không chịu được ánh mắt khinh khỉnh đó, nên nói:

"Tôi hả? Dạ đã cầu hôn tôi."

Hai chữ 'cầu hôn' vừa được nói ra, không chỉ khiến Tô Mỹ Hoa không dám tin trợn trừng hai mắt, mà ngay cả Phương Đông Kỳ đang ngồi trên ghế sa lon cũng không tin được, suýt nữa đã đứng bật dậy. Chỉ có điều, ông ta đã dựa vào ý chí kiên cường của mình mà nén lại. Nhưng Tô Mỹ Hoa không có được sự bình tĩnh như Phương Đông Kỳ, bà ta nghe Vô Ưu nói xong, không nhịn được tỏ rõ lập trường của mình:

"Cô nói là hai người sẽ kết hôn? Tôi không đồng ý!"

Vô Ưu nhìn Tô Mỹ Hoa cười gian xảo nói:

"Tôi vốn chưa đồng ý với anh ấy, nhưng mà, đột nhiên bây giờ tôi lại cảm thấy, gả cho anh ấy cũng là một chủ ý không tệ nha."

Vô Ưu nói như vậy, rõ ràng bức chết người không cần đền mạng mà! Quả nhiên Tô Mỹ Hoa đã tức giận "vù vù" như Vô Ưu mong muốn.

"Điều kiện gì?"

Lúc Vô Ưu đang im lặng, thưởng thức thú vui bắt nạt được người khác của mình, thì Phương Đông Kỳ sau một hồi trầm mặc cũng lên tiếng. Vô Ưu nghe thấy câu nói mập mờ của ông ta, khó hiểu hỏi lại:

"Điều kiện gì? Điều kiện gì là gì?"

Phương Đông Kỳ nhìn Vô Ưu mồm miệng lanh lợi, lại "giả vờ hồ đồ", trên mặt ông ta lộ ra nụ cười châm chọc, giống như Vô Ưu là một người con gái có ý đồ vậy. Vì vậy, ông ta đi thẳng vào vấn đề không chút khách khí:

"Nhà Phương Đông chúng tôi không có khả năng tiếp nhận cô, cho nên, nếu cô thật sự thông minh, thì ra điều kiện đi, chỉ cần không quá đáng tôi sẽ đáp ứng điều kiện của cô."

Dùng tiền xua đuổi người?

Trong TV Vô Ưu đã thấy rất nhiều, vốn tưởng rằng tình huống đó chỉ có trong TV, trong thực tế không thể có người ngu ngốc như thế, không ngờ hôm nay chính cô lại gặp phải. Vô Ưu cười nói:

"Thật thế sao?"

Vẻ mặt cô hứng phấn khác thường, làm cho nụ cười châm chọc trên mặt Tô Mỹ Hoa và Phương Đông Kỳ càng rõ hơn.

"Đương nhiên là thật. Cô nói đi, cô muốn bao nhiêu?"

Tô Mỹ Hoa nhìn Vô Ưu lộ ra nụ cười hấp dẫn. Sau khi Vô Ưu tự hỏi một hồi, liền giơ một ngón tay lên. Phương Đông Kỳ bình tĩnh hỏi:

"Một ngàn vạn?"

Một ngàn vạn!

Vô Ưu nghe thấy con số này, lắc đầu theo phản xạ có điều kiện. Cô vừa lắc đầu xong liền thấy hối hận. Mặc dù cô chỉ muốn một trăm vạn, nhưng có một ngàn vạn không phải càng tốt hơn sao? Vô Ưu lắc đầu làm cho Phương Đông Kỳ nhíu mày, ông ta lạnh lùng nói:

"Được rồi, vậy một triệu đi."

Ông ta nói xong, không đợi Vô Ưu kịp phản ứng, liền lấy séc ra, "roạt roạt" điền thông tin vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 92: Dùng tiền nói chuyện (2)

Một triệu? Một triệu nha!

Lúc Vô Ưu nhìn thấy tờ chi phiếu đưa tới trước mặt mình, cô không nhịn được nuốt mạnh vài ngụm nước miếng. Đời cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều tiền đến như vậy. Có một triệu thì sẽ làm được bao nhiêu việc đây hả? Ít nhất cũng đủ cho cô, Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm và bà nội sống an nhàn cả đời.

Nghĩ vậy, Vô Ưu không chút do dự đưa tay ra nhận tờ chi phiếu, nhưng Tô Mỹ Hoa liền thu tờ chi phiếu trở về. Vô Ưu nhìn người đó nói:

"Hả, nói giỡn à? Tôi đã nói mà, sao thể có chuyện tốt như thế được!"

Vô Ưu nói xong, quay trở về chỗ ngồi của mình, có vẻ như sẽ bỏ qua giấc mộng đẹp một triệu từ trên trời rơi xuống, hay là sẽ chấp nhận thực tế đây.

Tô Mỹ Hoa thấy Vô Ưu quay về chỗ ngồi, vội vàng đi theo nói:

"Một triệu này là của cô, nhưng cô không được quên chuyện đã đồng ý với tôi."

Vô Ưu cười nói:

"Thật thế sao? Thật sự sẽ cho tôi?"

Tô Mỹ Hoa gật đầu, đưa tờ chi phiếu đến trước mặt Vô Ưu. Sau khi Vô Ưu nhận tờ chi phiếu, cười nói:

"Bà yên tâm, Nhạc Vô Ưu tôi từ trước đến giờ nói lời giữ lời, bà cứ yên tâm đi. Nếu bà vẫn cảm thấy lo lắng, vậy tôi viết cho bà một tờ giấy cam đam là được rồi."

Thái độ của Vô Ưu quá hăng hái, khiến cho Phương Đông Kỳ và Tô Mỹ Hoa sinh nghi ngờ. Hoài nghi có phải bọn họ đã lầm, tại sao Vô Ưu phải chia tay Phương Đông Dạ, mà bộ dáng cô lại không có chút nào là đau khổ vậy.

"Phương Đông Dạ thật sự đã cầu hôn với cô sao?"

Tô Mỹ Hoa thấy Vô Ưu đang rất phấn khởi viết bản cam đoan thì hỏi. Vô Ưu gật đầu lơ đãng đáp:

"Đúng vậy, có rất nhiều người đều biết nha, bà không tin có thể đi hỏi họ. Chúng tôi mới vừa cùng nhau ăn cơm ở nhà ăn công ty về đó."

Vô Ưu vừa thờ ơ nói, vừa viết dấu chấm cuối cùng lên tờ cam kết.

Vô Ưu nhìn tờ cam kết vừa viết xong cười hài lòng. Trên đó viết:

Cam kết

Nhạc Vô Ưu đã nhận tờ chi phiếu một triệu của cha Phương Đông Kỳ và mẹ hai Tô Mỹ Hoa của Phương Đông Dạ. Đảm bảo sẽ không bước vào nhà Phương Đông. Nói bằng miệng không có căn cứ, viết giấy cam kết này làm bằng chứng!

Người viết cam kết: Nhạc Vô Ưu!

Sau khi xác định không có vấn đề gì, Vô Ưu cười đưa tờ cam kết cho Tô Mỹ Hoa. Tô Mỹ Hoa đang định đưa tay ra nhận, Vô Ưu liền bắt chước bà ta rụt tay lại.

Tô Mỹ Hoa sửng sốt, cuống quít nói:

"Sao thế? Cô định đổi ý hả?"

Bộ dáng khẩn trương của Tô Mỹ Hoa làm Vô Ưu nghi ngờ, có phải cô đã lấy quá ít rồi không, cho nên không nhịn được hỏi:

"Có phải tôi đã đòi quá ít?"

Nhưng cô cũng không đợi Tô Mỹ Hoa mắng cô lòng tham vô đáy, liền nói tiếp:

"Con người phải biết đủ, biết thỏa mãn sẽ vui vẻ. Đúng vậy, biết đủ sẽ vui vẻ. Thôi, một triệu được rồi. Giao cho bà!"

Vô Ưu vừa nói vừa đưa tờ cam kết trong tay cho Tô Mỹ Hoa.

Vô Ưu cầm tờ chi phiếu trong tay như mở cờ trong bụng. Mọi người đều nói, một chữ của Hoàng Thượng đáng giá ngàn vàng. Cô lại không ngờ chữ của mình cũng thật sự đáng giá như thế! Thật hận không thể lấy luôn hết tiền ra ngay lập tức.

Phương Đông Kỳ thấy Vô Ưu nhận tiền, cũng đã viết giấy cam kết, thì đứng lên chuẩn bị cùng Tô Mỹ Hoa rời đi. Vô Ưu lo lắng hỏi:

"Này, hai người đảm bảo đây không phải là chi phiếu không đó chứ? Nếu như tôi phát hiện ra hai người gạt tôi, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát."

Vô Ưu địa hoài nghi. Người làm ăn buôn bán nhiều năm trên thương trường, luôn dựa vào chữ tín để xông pha ra thế giới như Phương Đông Kỳ, lại bị một con nha đầu nghi ngờ? Chỉ có điều, ông ta cũng không tức giận, mà nói:

"Cô đã có một triệu, hẳn là không cần làm việc ở đây nữa. Nếu tôi là cô, để cho an tâm tôi sẽ đi đến luôn ngân hàng rút hết tiền ra."

"Đúng vậy, có lý nha!"

Vô Ưu cảm thấy lời Phương Đông kỳ nói rất có lý, trong lòng cũng đã quyết định sẽ làm như thế, nhưng ngoài miệng lại nói:

"Tôi biết phải làm như thế nào, không cần hai người quan tâm."

Vô Ưu nói xong, cúi đầu giả vờ làm việc. Phương Đông Kỳ và Tô Mỹ Hòa cũng thức thời rời đi.

Hai người vừa đi được hai phút, Vô Ưu vội vàng đứng lên chạy ra cửa nhìn, sau khi chắc chắn bọn họ đã rời đi, mới lấy điện thoại ra gọi cho Phương Đông Dạ, báo cho anh tin tốt này.

...

"Cậu chắc chắn cậu muốn làm như vậy sao?"

Trong phòng ăn được đặt riêng, trên người Tử Linh là một bộ đồ nam tính trông rất anh tuấn. Cô vừa tao nhã khuấy cà phê, vừa nhẹ giọng hỏi. Phương Đông Dạ không lên tiếng, bởi anh biết Tử Linh đang trưng cầu ý kiến của Nhạc Diễm, chứ không phải là anh.

Nhạc Diễm nhìn Tử Linh, lại liếc nhìn miếng ngọc đẹp trong tay, cuối cùng kiên định đặt miếng ngọc lên bàn, gật đầu nói:

"Vâng, cháu bây giờ còn nhỏ, vẫn chưa thể hiểu rõ điều gì là đúng, điều gì là sai, cho nên cháu quyết định nghe theo lời cha. Chờ sau khi cháu lớn lên rồi, có thể suy nghĩ độc lập, cháu sẽ tự đưa ra quyết định. Đến lúc đó nếu như cháu vẫn còn muốn gia nhập vào tổ chức "Trong suốt", cháu sẽ cố gắng bằng năng lực của mình để vào đó. Bây giờ, cháu chỉ có thể nói lời xin lỗi thôi!"

Những lời nói của cậu nhóc hợp với chính nghĩa và lợi ích chung. Tử Linh nghe xong không nói được câu gì, mãi đến khi cách vách truyền đến tiếng nói mang theo ý cười của một người:

"Thiếu tướng Tử, đưa Nhạc Diễm qua đây một lát."

Linh tỷ nghe thấy giọng nói đó, liền đứng dậy cung kính nói:

"Vâng, thưa tư lệnh!"

Tư lệnh! Tư lệnh của 'Trong suốt' đang ở đây.

Phương Đông Dạ nhíu mày. Phải biết rằng người tư lệnh này khá thần bí. Anh đã vận dụng rất nhiều mối quan hệ, tìm đến rất nhiều người để thăm dò, nhưng lại không thể tìm ra được một chút tin tức nào của người này. Ngay cả tên họ của hắn cũng không tra ra được, chỉ biết hắn là đàn ông thôi. Không phải anh nhờ vả không đúng người, mà thật sự hắn che giấu rất tốt. Thậm chí anh đã tìm cách liên lạc với Thạch Thiên Kình đang ở Las Vegas, nhưng vẫn phải nhận lấy sự thất vọng, hắn cũng không thể tra ra được thông tin về thân phận thật sự của người tư lệnh kia.

"Cha, con vào trong nói chuyện một lát sẽ ra luôn."

Trái ngược với sự bất an của Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm có vẻ như nghé con mới đẻ chẳng sợ hổ. Cậu bé ung dung đứng dậy, sau đó đi về phía cánh cửa thần bí.

Đang lúc Phương Đông Dạ cảm thấy bất an lo lắng vì Nhạc Diễm ở bên trong, thì điện thoại đột nhiên vang lên. Anh nhìn số hiển thị trên màn hình là của Phương Đông Kỳ cha anh, không chút do dự ngắt luôn điện thoại. Nhưng điện thoại vừa ngắt được hai phút, lại tiếp tục vang lên. Anh nhận điện thoại bực mình nói:

"Bây giờ tôi không rảnh, ông có chuyện gì báo Bùi Linh sắp xếp thời gian, rồi qua công ty nói chuyện!"

"Tôi… tôi là Vô Ưu, Phương Đông Dạ, anh ổn chứ?"

Vô Ưu vốn định báo tin tức tốt cho Phương Đông Dạ, lại không ngờ Phương Đông Dạ vừa nhận điện thoại đã tỏ thái độ ác liệt như vậy. Trực giác cô mách bảo Phương Đông Dạ đã xảy ra chuyện gì đó. Phương Đông Dạ nghe thấy là Vô Ưu, vội vàng cười nói:

"Vô Ưu, là em hả? Sao thế? Có việc tìm anh sao? Hay là, anh vừa mới đi chưa được một tiếng em đã nhớ anh rồi!"

Vô Ưu nghe thấy Phương Đông Dạ đùa giỡn mình như thế, biết anh không có chuyện gì, nên cười nói:

"Được rồi, không nói chuyện này, tôi có chuyện chính sự muốn nói với anh."

Chính sự?

Phương Đông Dạ nghe thấy giọng nói vô cùng hưng phấn của Vô Ưu, có chút khó hiểu hỏi:

"Có chuyện tốt gì hả? Sao em lại cao hứng như vậy?"

Vô Ưu nghe thấy Phương Đông Dạ nói thế, cười nói:

"Ha ha, anh phát hiện ra rồi hả! Ha ha, tôi nói cho anh biết nha, cha và mẹ hai anh vừa tới đây."

"Bọn họ tới làm gì? Họ đã nói gì với em?"

Phương Đông Dạ nghe Vô Ưu nói xong, thoáng cái mặt đã trầm xuống. Vô Ưu nói:

"Anh yên tâm, bọn họ không có bắt nạt tôi, haha, mà còn muốn tặng quà cho tôi, nhưng mà tôi không nhận."

Vô Ưu nói khiến Phương Đông Dạ không hiểu gì, vì vậy hỏi thẳng:

"Vô Ưu, nghe giọng nói em rất hưng phấn, là vì chuyện này sao hả?"

Phương Đông Dạ thật sự rất hiểu Vô Ưu. Anh biết nếu như anh không hỏi thẳng, rất có khả năng cô sẽ còn dông dài chưa nói luôn vào trọng điểm. Vô Ưu nghe thấy Phương Đông Dạ hỏi, lúc này mới bừng tỉnh nói:

"Oh, có đó hả? Tôi nói cho anh biết nha, bọn họ cho tôi một triệu."

"Tại sao?"

Phương Đông Dạ chắc chắn bọn họ có mục đích mới làm như vậy, chỉ có Vô Ưu là không biết gì nên âm thầm hạnh phúc thôi.

Vô Ưu cười nói:

"Ha ha, tôi nói cho anh biết nha. Tôi đồng ý không vào nhà Phương Đông, bọn họ liền cho tôi một triệu. Haha, có phải rất kiếm được không? Một triệu nha, đủ cho bốn người chúng ta, anh, tôi, Nhạc Diễm và bộ nội sống an nhà cả đời rồi."

Vô Ưu nói như vậy, mới đầu Phương Đông Dạ rất tức giận, nhưng sau nghe xong, lại phát hiện có điểm không hợp lý. Bốn người bọn họ sống cả đời? Vô Ưu không loại bỏ anh ra khỏi cuộc sống thường ngày!

Phương Đông Dạ cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, sau đó giọng nói đầy tức giận hỏi:

"Vô Ưu, em nghĩ như thế nào mà nhận một triệu hả? Tại sao lại phải nhận?"

Vô Ưu nghe xong vấn đề của Phương Đông Dạ, đắc ý nói:

"Tôi thấy phụ nữ trên TV đúng là đều rất ngốc nha. Nói cái gì vì chứng minh tình yêu mà giả bộ thanh cao không cần tiền, rồi đến khi hai người bỏ trốn đi, bị thê thê thảm thảm, cuối cùng đối mặt với thực tế, lại phải chia tay. Hành vi này đúng là rất ngu xuẩn, không phải sao?"

"Đúng thế. Vậy nếu là em, em sẽ làm như thế nào đây?"

Phương Đông Dạ biết, nếu như muốn có đáp án, phải nói hùa theo cô. Phản bác cô, mãi mãi sẽ không tìm ra được đáp án. Quả nhiên, anh vừa hỏi xong Vô Ưu liền đắc ý nói:

"Nếu là em, cho em bao nhiêu em sẽ lấy bấy nhiêu, sau đó sẽ rời đi. Giống như lần này đó, mặc dù ông ấy không cho em vào nhà Phương Đông, em cũng không thích. Hì hì, cho nên em nhận tiền. Nói nhỏ cho anh biết nha, em vốn chỉ muốn 100 vạn, nhưng ông ấy đoán..."

Vô Ưu hưng phấn kể lể. Phương Đông Dạ nghiêm túc nghe cô nói, trên mặt lộ ra nụ cười sủng nịnh. Chờ Vô Ưu nói hết anh mới hỏi:

"Ý của em là đã đồng ý lời cầu hôn của anh? Sẽ ở cùng với anh sao?"

Đối mặt với vấn đề này của Phương Đông Dạ, Vô Ưu cười nói:

"Vậy phải xem anh có đồng ý bỏ lại cuộc sống đầy ưu đãi này, để bỏ trốn cùng em không đã!"

Phương Đông Dạ cười nói:

"Anh đương nhiên đồng ý. Nhưng mà, cũng chẳng cần phải như thế, bởi vì tập đoàn "Trụ" là tự tay anh tạo dựng bằng hai bàn tay trắng. Nó không có quan hệ gì với nhà Phương Đông cả, không phải là công ty của gia tộc."

Vô Ưu nghe xong, khó tin nói:

"Oa, thật vậy sao? Như thế chẳng phải là rất lợi hại! Khoan đã, ý của anh nói là..."

Phương Đông Dạ tiếp lời cô:

"Ý của anh là, dù bọn họ không cho em bước vào nhà Phương Đông, anh vẫn như trước, có thể cho em cuộc sống tốt nhất, không phải là hai bàn tay trắng, thê thảm như thế!"

"Trời ạ, em vẫn muốn một triệu này của người ta nha! Làm sao bây giờ? Em còn muốn nói với bọn họ, không cho em bước vào nhà Phương Đông, em sẽ cưới anh về nhà họ Nhạc, để cho bọn họ mất cả của lẫn người luôn!"

Vô Ưu nói khiến Phương Đông Dạ không nhịn được cười. Cô lại nghĩ sẽ cưới anh về, đúng là biết nói đùa mà. Nhưng cũng không phải là một ý tồi nha. Nếu cha anh biết được, nói không chừng sẽ tức giận đến sùi bọt mép mất.

Phương Đông Dạ cười nói với Vô Ưu:

"Cho em đó. Coi như đó là tiền bọn họ tạ lỗi vì hôm qua đã đối xử quá đáng với em."

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói thế, cũng nói:

"Đúng vậy, coi như đó là cái giá bọn họ phải trả vì đã coi thường em. Anh biết không, lúc bọn họ nhìn thấy em cầm tiền, ánh mắt nhìn em rất khinh bỉ nha. Em đoán một giây sau đó, bọn họ nhất định sẽ đi kiện cáo với anh."

Vô Ưu nói vô tình, nhưng Phương Đông Dạ nghe xong lại bừng tỉnh hiểu rõ. Thì ra lúc nãy ông ấy gọi đến là vì chuyện này. Anh cảm thấy rất may mắn vì mình đã không nhận điện thoại của ông ấy, mà nghe trực tiếp Vô Ưu giải thích, nếu không rất có thể đã tạo ra những hiểu lầm không đáng có rồi.

"Để tránh việc bọn họ đổi ý, bây giờ em đi lấy tiền đây. Anh ở đâu vậy, có muốn qua đón em không?"

Vô Ưu nói dự định của mình cho Phương Đông Dạ nghe. Phương Đông Dạ nhìn về phía gian phòng đang đóng cửa, nói:

"Từ trên trời rơi xuống một số tiền lớn như thế, chúng ta đương nhiên phải ăn mừng một chầu rồi. Bây giờ anh sẽ đi đón Bé Diễm, lát nữa bọn anh sẽ trở về công ty, chờ em ở ngân hàng dưới lầu một."

Vô Ưu nghe thấy rất có lý, nói:

"Được, bây giờ em dọn dẹp một chút rồi nghỉ."

Cô nói xong, còn 'hào phóng' bổ sung:

"Hôm nay em chưa làm được một chút việc nào, anh có thể trừ lương của em."

"Ha ha, được, anh sẽ trừ. Ha ha..."

Vô Ưu nghe thấy tiếng cười của Phương Đông Dạ cũng cười vui vẻ theo.

...

"Sao rồi?"

Sau khi Nhạc Diễm từ bên trong đi ra, Phương Đông Dạ nhìn cậu hỏi. Nhạc Diễm cười nói:

"Yên tâm đi cha."

Phương Đông Dạ rất hiểu Nhạc Diễm, cho nên cũng không hỏi thêm nữa, mà nói:

"Hôm nay mẹ con nhận được một món tiền bất chính, giàu to rồi. Cô ấy muốn tổ chức ăn mừng. Con có thể mua tất cả những gì con muốn nha."

Tiền bất chính?

Nhạc Diễm nhìn Phương Đông Dạ hỏi:

"Tiền bất chính gì hả? Đừng nói với con là mẹ trúng xổ số đó. Mẹ cũng không phải là một người may mắn, ngay cả giải thấp nhất cũng chưa từng trúng nha."

Phương Đông Dạ thấy Nhạc Diễm không tiếc lời chỉ trích Vô Ưu, cười nói:

"Lần này con sai rồi. Quả thật mẹ con đã nhờ vào bản lĩnh của mình mà kiếm được một triệu đó. Hơn nữa, còn đơn giản hơn rất nhiều so với trúng số, không mất tiền vốn mà chỉ cần viết vài chữ thôi."

"Oh? Thật thế sao? Cha kể con nghe coi!"

Tinh thần Nhạc Diễm lập tức trở nên tỉnh táo. Phương Đông Dạ cười, bắt đầu kể chuyện hoành tráng của Vô Ưu. Nhạc Diễm không nhịn được lần đầu tiên nói lời khen ngợi mẹ:

"Không ngờ mẹ cũng có lúc lại thông minh như vậy. Ha ha."

Cậu bé nói xong cười vui vẻ. Sau khi hai cha con rời khỏi phòng ăn, tiếng cười vui vẻ của hai người không hề dứt. Trên cửa sổ phòng ăn, một người đàn ông anh tuấn đang đứng ở đó, mặt lộ ra nụ cười tiếc nuối.

"Tư lệnh, ngài thật sự sẽ chờ cậu ấy đến khi cậu ấy 15 tuổi sao? Nếu như đến lúc đó cậu ấy từ chối thì làm thế nào?"

Sau khi Linh tỷ nói xong, người đàn ông được gọi là tư lệnh cười cuồng vọng nói:

"Đành chịu thôi, ai bảo lần này tôi lại nhìn trúng một tên tiểu quỷ."

Linh tỷ không nói gì cả, chỉ lẳng lặng đứng một bên. Cô không bao giờ hiểu được suy nghĩ của người tư lệnh trẻ tuổi này, cho nên chỉ biết tuân lệnh.

...

Vô Ưu đội mũ, đeo kính, bịt khẩu trang, mang theo một cái vali lớn. Trong chiếc vali đặt khẩu súng lục bằng ngà voi mà Thương Mộc Anh Dã đã cho cô. Tờ chi phiếu được đặt ở bên dưới vali. Sau đó, cô hết nhìn đông lại nhìn tây, thần thần bí bí đi vào ngân hàng ở dưới lầu một tập đoàn "Trụ"...

"Tiểu thư, xin hỏi cô cần gì ạ?"

Vô Ưu vừa mới bước vào trong sảnh, đã bị bảo vệ chặn lại. Cô nhìn bốn phía đầy căng thẳng, sau khi xác định được an toàn mới tháo khẩu trang ra, sau đó cười chỉ vào chiếc vali nói với bảo vệ:

"Tôi đến rút tiền."

Nhân viên bảo vệ sau khi nhìn thấy khuôn mặt hồn nhiên của Vô Ưu, lại nghe thấy giọng nói non nớt của cô, hắn lập tức buông lỏng cảnh giác, bởi vì nhìn như thế nào cũng không thấy cô giống như người xấu.

Bảo vệ không những không làm khó cô, còn tốt bụng nói:

"Tôi dẫn cô qua đó."

Vô Ưu gật đầu, cười nói:

"Cám ơn."

Sau đó hai người cùng nhau đi tới quầy rút tiền. Nhân viên bảo vệ đứng ở một bên, quay đầu nhìn về phía cửa ra vào. Đối với hành động quan tâm của hắn, Vô Ưu lộ ra nụ cười thản nhiên.

"Tôi muốn rút tiền. Một triệu."

Vô Ưu nói với cô nhân viên giao dịch. Cô nhân viên nghe thấy số tiền Vô Ưu muốn rút, khó tin mở to hai mắt hỏi lại:

"Bao… bao nhiêu cơ?"

Vô Ưu gật đầu, nói chắc chắn:

"Một triệu, một triệu nhân dân tệ!"

Vô Ưu vừa nói, vừa mở vali. Cô nhân viên nhìn thấy thứ bên trong vali liền bụm miệng lại, chỉ sợ mình sẽ không nhịn được mà hét toáng lên, rồi bị người ta giết người diệt khẩu.

Xong rồi! Lại còn thông đồng với bảo vệ, biết hôm nay nhiều tiền cho nên đến cướp. Làm sao bây giờ hả?

Sau khi cô nhân viên ngân hàng nhìn thấy khẩu súng, lại thấy người bảo vệ đang đứng "canh chừng", không nhịn được khóc thét trong lòng. Sao cô ta lại xui xẻo như vậy hả? Người nhà phải nhờ qua bao nhiêu mối quan hệ mới tìm được công việc này cho cô, không ngờ ngày đầu tiên đi làm đã đụng phải cướp. Hu hu, làm sao bây giờ? Đương nhiên là phải ngoan ngoãn đưa tiền ra rồi. Cô cũng không muốn đem cái mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn.

"Đây, đây, đây, cho cô, cho cô tất..."

Nhân viên ngân hàng sau một hồi suy nghĩ, tuyệt vọng đặt tiền lên bàn trước mặt Vô Ưu. Vô Ưu nhìn thấy tiền hai mắt sáng rực, vội vàng cầm hai xấp lên hôn một cái, sau đó cười tủm tỉm đem tiền cất vào vali, nhưng lại phát hiện ra tờ chi phiếu vẫn còn trong vali, vì vậy cô cầm tờ chi phiếu đưa cho cô nhân viên:

"Tiểu thư, tôi vẫn chưa đưa chi phiếu cho cô nha."

Lúc này, cô nhân viên đang bí mật nhấn chuông báo động, nghe thấy giọng nói của Vô Ưu, cô ta sợ tới mức tay cũng run lên.

Reng reng reng… Reng reng reng...

Tiếng chuông báo động vang lên chói tai, khiến cho trong nhất thời ngân hàng trở nên hỗn loạn. Khách hàng nhao nhao chạy trối chết, các nhân viên ngân hàng hiểu chuyện ôm đầu trốn dưới gầm bàn. Tất cả mọi người đều đang khót thét lên trong lòng, chỉ nhìn thấy cảnh Vô Ưu đang chìa tờ chi phiếu về phía cô nhân viên giao dịch.

...

"Mẹ có một đống tiền như thế, chắc chắn buổi tối không dám ngủ nha. Nói không chừng sẽ ôm cả tiền đi ngủ."

Trên đường đi, Nhạc Diễm không chỉ ra sức cười nhạo chuyện Vô Ưu vớ được tiền, mà còn tưởng tượng ra dáng vẻ không có tiền đồ của cô. Phương

Đông Dạ cho dừng xe lại, chọc đùa:

"Nếu cô ấy gặp phải bọn cướp thì sẽ làm gì nhỉ? Muốn tiền hay mạng đây?"

"Đòi tiền! Ha ha..."

Reng reng reng… Reng reng reng...

Nhạc Diễm vừa mới nói xong, liền nghe thấy tiếng chuông báo động chói tai. Hai người giống hệt nhau, không kịp nghĩ nhiều, cùng chạy nhanh về phía ngân hàng!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Vô Ưu thông minh (1)

Reng reng reng… Reng reng reng….

Có cướp!

Vô Ưu nghe thấy tiếng chuông báo động, vội vàng ngồi chồm hỗm xuống đất. Ô ô, sao cô lại xui xẻo như thế hả? Xem ra cô thật sự không có số hưởng thụ một triệu này rồi. Sau khi Vô Ưu ngồi xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên, vội vàng đem tờ chi phiếu nhét vào trong giầy. Cô vốn định nhét vào trong nội y, nhưng lại sợ bị phát hiện, không biết làm gì hơn đành nhét vào trong giầy.

"Đừng sợ, cảnh sát sẽ tới ngay."

Người bảo vệ ngồi bên cạnh trấn an Vô Ưu. Vô Ưu nhìn anh ta đầy cảm kích. Sau đó tất cả mọi người đều ngoan ngoãn chờ hành động tiếp theo của "bọn cướp"!

...

"Bé Diễm, con chờ ở đây, cha đi xem một chút."

Lúc chạy tới cửa, Phương Đông Dạ chữ chặt bả vai Nhạc Diễm, ngăn cản không cho cậu bé vào trong. Nhạc Diễm cũng giống như Phương Đông Dạ rất lo lắng cho Vô Ưu, nhưng cậu cũng biết bây giờ ai đi vào cũng đều nguy hiểm, cho nên trong nhất thời không biết làm thế nào, chỉ biết giữ chặt cánh tay Phương Đông Dạ, chỉ sợ cha đi vào sẽ phải chết!

Hú hú hú…. hú hú hú….

"Xe cảnh sát!"

Nhạc Diễm vui mừng kêu lên, giống như đã thấy được tia hy vọng. Phương Đông Dạ rút cuộc cũng bình tĩnh lại, anh kéo Nhạc Diễm đến trước chiếc cửa kính của ngân hàng, nhìn trộm vào bên trong, trong lòng hy vọng không có Vô Ưu ở trong đó, nhưng lại bị thất vọng rồi. Anh vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy Vô Ưu, bởi vì trong đám người đang nằm bò, chỉ có duy nhất một người đang đứng, chân tay luống cuống nhìn mọi người. Đó là cô nhân viên ở quầy số 3, còn Vô Ưu lại đang lo lắng ngồi chồm hỗm ở cạnh đó.

Có vấn đề!

Phương Đông Dạ nhìn quét qua một vòng tình hình bên trong ngân hàng, không biết là nên khóc hay cười. Làm gì có tên cướp nào hả?

"Cha, có vẻ như mẹ lại gây họa rồi!"

Sau khi Nhạc Diễm nhìn thấy tình hình bên trong liền nhìn về phía cha chứng thực. Phương Đông Dạ gật đầu nói:

"Xem ra là thế rồi."

...

"Băng cướp bên trong nghe đây, các anh đã bị bao vây, đề nghị các anh nhanh chóng ra đầu hàng, giao nộp vũ khí!"

Xe cảnh sát vừa dừng, chỉ một lúc sau khu vực bên ngoài ngân hàng đã có đầy nhân viên cảnh sát mang theo vũ đứng bao quanh. Di tản người dân cũng là một việc của cảnh sát, nhưng lại cực kỳ dễ dàng, bởi vì đây không phải là hiện trường vụ giết người - nơi có rất nhiều người xem. Mọi người đã đi xa hết, chỉ còn lại hai người duy nhất, đương nhiên chính là Phương Đông Dạ và Nhạc Diễm.

"Chào ngài, mời ngài dẫn con trai mau chóng tránh xa hiện trường, chỗ này rất nguy hiểm!"

Một người cảnh sát cầm khẩu súng chạy tới, định dẫn hai người rời đi. Phương Đông Dạ bế Nhạc Diễm lên, nhìn người cảnh sát cười ôn hòa nói:

"Chào anh cảnh sát, tôi có việc muốn gặp cấp trên của anh. Anh đưa tôi qua đó được không?"

"Được!"

Hiện trường vụ cướp lại có thể thấy được người bình tĩnh đến như vậy, trong nhất thời viên cảnh sát thật khó có thể thích ứng. Nhạc Diễm ru rú trong lòng Phương Đông Dạ, vùi mặt lên vai cha. Nếu như có thể, cậu bé thật sự muốn chạy đi xem náo nhiệt, mà không phải bị bẽ mặt như thế này.

...

"Tiếp tục kêu đầu hàng, cố gắng để cho bọn cướp đáp lại. Bọn chúng không trả lời, tình huống càng xấu hơn!"

Từ thái độ này cũng biết là cấp trên rồi. Viên cảnh sát dẫn Phương Đông Dạ đi, nhìn cấp trên đang điều hành nói:

"Thưa ngài, ngài đây có chuyện muốn gặp ngài."

Người cấp trên quay đầu nhìn Phương Đông Dạ hỏi:

"Ngài có chuyện gì sao?"

Phương Đông Dạ cười tự tin, nói:

"Tôi là Phương Đông Dạ - tổng giám đốc tập đoàn "Trự", chủ tòa nhà này."

Người cấp trên vốn không quá để ý đến Phương Đông Dạ, nhưng sau khi nghe anh nói xong, trên mặt liền lộ ra nụ cười nịnh nọt. Không phải là hắn thế tục, mà là không thể không thế tục. Tập đoàn "Trự" được coi như là cha mẹ cho bọn hắn cơm áo. Nói đâu xa, đội xe cảnh sát mới mua này, cũng chính là từ tiền của tập đoàn "Trự" mà ra.

"Tổng giám đốc Phương Đông, tôi là người chỉ huy trong cuộc hành động lần này, có thể giúp được gì cho ngài không?"

Trước sự ân cần của viên chỉ huy, Phương Đông Dạ gật đầu cười hài lòng:

"Là như thế này, tôi nghĩ rất có thể bên trong đang có hiểu lầm. Cho nên, tôi hy vọng không nên huy động quá nhiều cảnh sát, tôi với ngài vào trong xử lý là được rồi, ngài thấy thế nào?"

Phương Đông Dạ nói thật nhẹ nhàng, nhưng viên chỉ huy nghe xong lại trở nên ngẩn ngơ.

Hiểu lầm!

Cướp ngân hàng cũng có thể là hiểu lầm sao? Nhưng mà cũng có thể, mặc dù chuyện khôi hài như thế này cũng không nhiều, nhưng hàng năm cũng vẫn có vài vụ như thế xảy ra. Hơn nữa, tổng giám đốc của 'Trự' vừa có tiền, vừa đẹp trai như thế còn dám đi, hắn ta có gì mà phải sợ chứ! Viên chỉ huy nghĩ thế liền thúc giục:

"Được, tôi với ngài đi xem một chút."

"Tất cả mọi người ở chỗ chờ lệnh, không được manh động!"

Viên chỉ huy dùng loa hạ lệnh xong, liền đi theo Phương Đông Dạ đang ôm con trai vào trong ngân hàng. Những người đang nằm úp trên mặt đất, không một ai dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ sợ mình sẽ là con chim đầu đàn bị bắn.

...

"Vô Ưu, em không sao chứ?"

Phương Đông Dạ đi theo viên chỉ huy đến quầy số 3, nói với Vô Ưu đang ngồi chồm hỗm trên đất. Vô Ưu nghe thấy giọng nói Phương Đông Dạ, vội vàng bật dậy, nhưng do ngồi xổm quá lâu, suýt nữa cô đã bị ngã sấp xuống đất, anh bảo vệ bên cạnh vội vàng đỡ cô lại.

Mọi người trong phòng sau khi nghe thấy có người nói chuyện, liền dũng cảm ngẩng đầu lên, nhìn không thấy bọn cướp đâu thì bực mình đứng dậy, sau đó bắt đầu nhao nhao bào luận, thì thầm với nhau.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Bọn cướp đâu rồi?"

"Không phải là cướp ngân hàng sao?"

...

Mọi người nhao nhao bàn luận. Viên chỉ huy nhìn vẻ mặt hốt hoảng của cô nhân viên quầy số 3, nghiêm nghị hỏi:

"Chuyện này là như thế nào hả?"

Trong nhất thời cô ta liền trở thành đối tượng để mọi người chỉ trích. Tất cả mọi người đều nhìn về phía cô ta đầy bất mãn. Mà cô ta lại chỉ vào Vô Ưu nói:

"Tôi… tôi thấy cô ấy cầm súng, tưởng là đến cướp ngân hàng."

Súng!

Chỉ một chữ đã làm cho tất cả mọi người không nhịn được lui về phía sau từng bước, nhìn về phía Vô Ưu phòng bị.

Vô Ưu nói:

"Ai da, hiểu lầm rồi. Đây chẳng qua chỉ là một vật trang sức thôi! Tôi đến rút một triệu nên cầm đi cho can đảm. Không tin mọi người xem đi." Vô Ưu vừa nói, vừa lấy tờ chi phiếu trong giầy ra đưa cho mọi người xem.

Một triệu!

Sau khi mọi người nghe thấy từ này, hai tròng mắt cũng sáng rực lên, nhưng cũng đồng thời ý thức được, chẳng qua chỉ là hiểu lầm.

...

"Cảm ơn đã đưa chúng tôi về, cảm ơn, cảm ơn."

Vô Ưu ôm chặt cái vali, gật đầu cảm ơn bốn người cảnh sát đã đặc biệt hộ tống bọn họ trở về. Một viên cảnh sát cười nói:

"Việc nên làm, việc nên làm mà. Sau này nếu có chuyện tương tự, cứ nói với chúng tôi một tiếng là được rồi. Vả lại, một mình cô mang theo một số tiền lớn như thế, quả thật rất nguy hiểm."

"Vâng, cảm ơn, cảm ơn."

Vô Ưu lúc này ôm tiền, tiền là quan trọng nhất, chẳng có gì quan trọng bằng. Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu lại cảm ơn một lần nữa, liền tiễn chân cảnh sát, cuối cùng trò khôi hài này cũng được kết thúc.

Rút cuộc Nhạc Diễm cũng thấy người đi hết, vội tụt xuống khỏi người cha, lẩm bẩm:

"Ngốc nghếch." Sau đó cậu bé đi thẳng đến chiếc ghế tổng giám đốc của Phương Đông Dạ, bò lên trên xoay một vòng hưởng thụ.

"Cha, cái ghế này của cha..."

Nhạc Diễm vì quá thả lỏng, buột miệng nói ra từ sai lầm chết người này.

Vô Ưu nghi ngờ hỏi:

"Bé Diễm, con vừa gọi là gì?"

Nhạc Diễm nói xong liền ý thức được sự sai lầm của mình. Cậu bé hận không thể cắn đứt luôn đầu lưỡi của mình. Cậu nhìn về phía Phương Đông Dạ cầu cứu.

Phương Đông Dạ cười giải thích:

"Là như thế này, hôm nay lúc anh qua đón Bé Diễm, nhân tiện đã nói luôn cho thằng bé nghe chuyện của chúng ta, cho nên bây giờ thằng bé mới gọi anh như vậy!"

Phương Đông Dạ lấp liếm giúp mình làm Nhạc Diễm vô cùng cảm kích. Cậu bé vội vàng hùa theo:

"Đúng vậy, chuyện là như thế. Chú Phương Đông nói đã cầu hôn với mẹ, và mẹ cũng đã đồng ý, cho nên bây giờ con đang tập gọi cho quen!"

"Là như vậy sao?"

Nhìn hai người kẻ xướng người hoạ, trong lòng Vô Ưu càng nghi ngờ. Cô cảm thấy hai người bọn họ quá thân thiết, hơn nữa ở cùng lại rất ăn ý với nhau. Lúc nói chuyện ánh mắt bọn họ trao đổi qua lại hơi quá tự nhiên rồi. Vô Ưu không biết điều này biểu đạt cho chuyện gì, nhưng trái tim mẫn cảm của cô

lại lần nữa lập lại ba chữ: Không bình thường! Không bình thường!

"Mẹ, mẹ phát tài rồi mời bọn con ăn gì đây?"

"Đúng vậy, em sẽ không keo kiệt như thế chứ?"

Nhạc Diễm và Phương Đông Dạ phối hợp với nhau, muốn làm di dời sự chú ý của Vô Ưu đi. Vô Ưu mẫn cảm đã nhận ra có chuyện không bình thường rồi, lúc này lại càng chắc chắn là có vấn đề hơn. Nhìn khuôn mặt hai người giống hệt nhau, trong lòng Vô Ưu không nhịn được lại xuất hiện sự nghi ngờ kia.

"Được! Hai người muốn ăn gì nói thì được!"

Vô Ưu vừa nói, vừa lộ ra nụ cười rạng rỡ, nhưng trong lòng đối với hai người đang mắt qua mày lại, không thèm để ý đến sự tồn tại của mình, xem mình giống người kẻ ngốc kia, thì hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đừng để tôi tra ra được! Tôi mà tra ra được, nhất định tôi sẽ cho hai người đẹp mặt!

Vô Ưu nghĩ đến đây, cười nói:

"Phương Đông Dạ, cho em mượn phòng tắm trong phòng nghỉ của anh một lúc. Vừa rồi em sợ quá, toàn thân ra đầy mồ hôi rồi."

Vô Ưu vừa nói vừa cười xấu hổ đứng dậy. Nhạc Diễm vẫn như thường ngày, dùng ánh mắt coi thường liếc xéo Vô Ưu. Phương Đông Dạ nói:

"Được. Em đi đi, mua bộ đồ mới tắm rửa xong thay nha?"

"Uhm, bây giờ em có tiền rồi, đương nhiên phải mua chứ."

Vô Ưu cười nói. Phương Đông Dạ lắc đầu cười sủng nịnh:

"Được, anh biết phải làm như thế nào. Em vào tắm đi."

Vô Ưu gật đầu, mở cánh cửa trong phòng làm việc rất ít khi được mở ra.

Cạch!

Cánh cửa vừa đóng, nụ cười trên khuôn mặt Vô Ưu cũng tắt hẳn, thay vào đó là vẻ bực tức rõ ràng. Cô lấy điện thoại di động ra, sau đó bắt đầu gọi. Cô không phải gọi cho Tiểu Hạ, mà gọi cho Luky. Cô nhớ Luky đã từng nói, cô ấy đã nhờ người bạn làm xét nghiệm AND cho cô và Nhạc Khải. Cho nên, Vô Ưu nhờ Luky là được rồi.

...

Sáng sớm, Luky đưa bà nội ra ngoài hít thở không khí trong lành. Nhìn mặt trời từ từ nhô lên, trên mặt bà nội mang theo cười nhàn nhạt, ánh mắt lộ ra vẻ khát khao. Luky dừng xe lăn lại, ngồi xổm xuống cạnh bà nói:

"Bà nội, bà nhìn gì vậy? Có phải bà đang nhớ Vô Ưu và Nhạc Diễm không?"

"Hai người đó sẽ tốt thôi. Luky à, bà nội không còn sống được mấy ngày nữa, bà muốn nhờ cháu giúp bà một việc."

Bà nội cầm tay Luky, vuốt ve thương yêu. Đời này bà đã thỏa mãn rồi. Mặc dù bà có một người con đã làm cho trái tim bà hao tổn hơn nửa đời người, nhưng bà lại có mấy đứa cháu hiểu chuyện như vậy. Nói bà bất công hay thiên vị cũng được, dù thế nào thì bây giờ người bà thấy lo lắng nhất vẫn là Vô Ưu và Bé Diễm.

Luky ngồi xổm nắm lấy tay bà thủ thỉ:

"Bà nội, bà có gì cứ nói với cháu, cháu nhất định sẽ làm theo lời bà."

Bà nội nhìn hai mắt Luky đang ngấn lệ, cảm động nói:

"Đứa bé ngoan, bà nội muốn cháu ghi lại cho bà một đoạn băng, sau đó cách một khoảng thời gian cháu lại gửi về cho Vô Ưu nghe. Cháu thu giọng bà lại nhiều một chút, đến khi bà mất đi, bật cho con bé nghe, để con bé yên tâm."

"Bà nội! Hu hu, sức khỏe của bà bây giờ rất tốt, không có việc gì đâu. Thật đó."

Luky nghe thấy bà nội dặn dò chuyện hậu sự, bất lực gục lên đùi bà khóc. Bà nội cười vuốt vuốt bàn tay cô, nói:

"Tiểu Hoàn, cháu là một đứa bé ngoan, sau này cháu nhất định phải sống thật tốt, tìm được người đàn ông tốt, như thế bà mới an tâm được."

dingdingdingd-dingbaaanambabaabaabanoounba

wh - wha - whatsaoinaon - on

dingding

...

Đột nhiên chuông điện thoại của Luky vang lên. Luky lau khô nước mắt, nhận điện thoại nói:

"Hello..."

Đầu bên kia Vô Ưu vội vàng nói:

"Luky, là chị đây."

"Vô Ưu, sao chị lại gọi điện giờ này? Không phải bây giờ đang trong giờ làm sao!"

Luky nghe thấy là Vô Ưu thì rất vui mừng. Cô nhìn thấy ánh mắt hưng phấn của bà nội, liền nói:

"Chị chờ chút, bà nội đang ở đây."

Vô Ưu vốn đang nóng lòng muốn nhờ Luky giúp đỡ, sau khi nghe thấy chữ "bà nội", mừng rỡ vội vàng nói:

"Bà nội, mau cho chị nói chuyện với bà nội, chị muốn nói chuyện với bà nội."

Tay bà nội vốn đang bình thường, sau khi nghe thấy tiếng kinh hô của Vô Ưu, kích động run rẩy không ngừng. Bà nhận điện thoại nói:

"Tiểu Ưu hả, bà nội đây, cháu sống tốt không?"

"Bà nội, cháu rất nhớ bà. Ô ô..."

Vô Ưu nghe thấy giọng của bà, không nhịn được bật khóc. Cô chưa bao giờ ở xa bà đến như thế này, mặc dù hồi bà ở Đài Nam, cô cũng không ở cùng với bà, nhưng khi gọi điện cho bà cô không hề khóc. Bây giờ cách nhau cả Thái Bình Dương, khiến cô không nhịn được muốn khóc. Bà nội nghe thấy Vô Ưu khóc cũng xúc động chảy nước mắt.

Có thể nói Vô Ưu do một tay bà nuôi lớn. Cô gần như là sinh mệnh của bà. Trước lúc chết cũng không được trông thấy cô, sao bà có thể không đau khổ được đây? Bà lão nói qua điện thoại:

"Đừng khóc, bà nội không thích cháu khóc."

Vô Ưu lập tức lau khô nước mắt, nói:

"Vâng, cháu không khóc, không khóc. Bà nội, bà kể cho cháu nghe, mấy ngày nay bà đã đi những nơi nào rồi?"

"Bà hả, bà đi được rất nhiều nơi..."

Cứ như vậy, Vô Ưu hàn huyên với bà, tạm thời quên đi chuyện chính sự.

...

"Mẹ đang gọi điện cho bà bà nha. Xem ra chúng ta lo thừa rồi!"

Nhạc Diễm sau khi nghe lén ở cánh cửa, đi ra nói với Phương Đông Dạ. Cậu bé nói xong, lại quay trở về ngồi trên chiếc ghế của tổng giám đốc, còn bổ sung thêm:

"Con đã nói mà, cha quá đa nghi rồi. Mẹ ngốc như thế, sao có thể phát hiện ra được!"

Thì ra vừa rồi Phương Đông Dạ cảm thấy Vô Ưu hơi khác thường, cho nên bảo Nhạc Diễm đi nghe lén.

Phương Đông Dạ nghe Nhạc Diễm nói thế, thở phào nhẹ nhõm, nói:

"Vậy là tốt rồi. Cha còn tưởng mẹ con đã bắt đầu nghi ngờ."

Thấy bộ dạng sợ sệt này của Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm nói:

"Con thấy, hay là cha cứ nói thật với mẹ đi. Bây giờ mẹ không còn bài xích chuyện kết hôn, hơn nữa mẹ lại thích cha, giờ đúng là cơ hội tốt ngàn năm có một đó!"

Đúng vậy! Đúng là một cơ hội tốt, nhưng Phương Đông Dạ vẫn chỉ có thể lắc đầu nói:

"Không được, nếu cô ấy biết cha đã lừa dối cô ấy lâu như vậy, cô ấy nhất định sẽ rất tức giận. Cho nên, hay là vẫn chờ thêm một chút thời gian nữa đi."

"Chờ tới khi nào? Chờ đến khi mẹ phát hiện ra sao?"

Nhạc Diễm lơ đễnh nói. Phương Đông Dạ trả lời nghiêm túc:

"Nếu như có thể, cha định sẽ giấu mẹ con cả đời."

Câu này rất khó tin rồi! Chỉ vì sợ Vô Ưu tức giận, mà định giấu diếm cô cả đời? Nhạc Diễm không dám tin nói với Phương Đông Dạ:

"Điều này quá khoa trương rồi?"

Cậu thật sự không hiểu. Cha trời không sợ, đất không sợ, thế nhưng lại không có đủ dũng khí để "đối mặt với sự thật".

Phương Đông Dạ đương nhiên biết người khác không thể hiểu được. Anh không có đủ dũng khí để nói thật với cô, bởi vì anh đã từng hứa với cô, sẽ không nói dối cô nữa. Anh không dám tưởng tượng ra, nếu như Vô Ưu biết được sự thật thì hậu quả sẽ thê thảm đến mức nào. Cho nên, thay vì nói ra sự thật, anh thà quên đi. Để sau khi bọn họ kết hôn rồi, Bé Diễm đương nhiên là con của anh, chỉ cần anh dùng trái tim của mình để đối xử, so với việc nói thật với Vô Ưu, cũng chẳng có gì khác biệt.

Hội chứng đà điểu! (*)

(*) Khi gặp phải sự cố, phiền phức, rắc rối mà bản thân không biết phải giải quyết thế nào nữa thì mặc kệ, coi như không có gì bất thường đáng lo lắng cả. Giống như bản năng tự vệ của loài đà điểu, luôn chạy trốn nguy hiểm, khi trốn không nổi nữa thì nó sẽ dứt khoát... rúc đầu vào cát, giả vờ như mình không nhìn thấy gì cả.

Nhạc Diễm nhìn Phương Đông Dạ hết sức lao lực, sau đó bắt đầu trăn trở thì hy vọng thời gian có thể trôi qua thật nhanh. Đột nhiên lúc này truyền đến tiếng gõ cửa.

"Mời vào!"

Phương Đông Dạ tưởng là người mang quần áo đến cho Vô Ưu, lại không ngờ là Phương Đông Kỳ - cha anh, còn có cả mẹ hai Tô Mỹ Hoa đi cùng. Sau khi Phương Đông Dạ nhìn thấy là bọn họ, vẻ mặt anh bất an nhìn về phía cánh cửa phòng nghỉ, chỉ sợ lúc này Vô Ưu đi ra. Sau đó anh lại nhìn về phía Nhạc Diễm. Nhạc Diễm hiểu ý nói:

"Yên tâm, không có chuyện gì đâu."

Ý của Nhạc Diễm là, Vô Ưu nói chuyện điện thoại xong, sẽ đi tắm, cho nên trong khoảng thời gian ngắn sẽ chưa thể ra. Phương Đông Dạ hiểu rõ, nhưng trong lòng cứ tràn ngập bất an, vì vậy anh nắm bắt thời gian nói:

"Tôi cho hai người năm phút, có chuyện gì nói đi!"

...

Vô Ưu cùng với bà hàn huyên một hồi, bà lão quá mức hưng phấn, kích động nên cơ thể không chịu nổi, trên mặt chảy đầy mồ hôi. Luky thấy thế nhận lại điện thoại nói:

"Vô Ưu à, em và bà phải vào ăn sáng rồi. Hôm nào sẽ nói chuyện sau! Chị còn có chuyện gì nữa không?"

"Oh, suýt nữa chị quên mất. Em nói là có bạn kiểm tra được AND đúng không?"

"Đúng vậy! Chị cần giúp gì sao?"

Luky vừa cố gắng ổn định lại mình để không làm cho Vô Ưu nghi ngờ, vừa lo lắng nhìn về phía bà nội. Bà nội nhìn cô lắc đầu cười yếu ớt, ý bảo bà không có chuyện gì. Mà Vô Ưu cái gì cũng không biết, lại nói:

"Chị có một người bạn nhờ làm xét nghiệm ADN. Em có thể giúp chị được không?"

"Được. Lát nữa em sẽ gửi địa chỉ cho chị. Chị gửi cho em mẫu thể dịch của hai người là được rồi."

Nghe Luky nói, Vô Ưu ngượng ngùng hỏi lại:

"Thể dịch? Là nước bọt hay là máu?"

Luky thật sự rất lo lắng cho bà nội, cho nên trả lời ngắn gọn:

"Chị học theo cách của em, lấy hai cái ly hai người vẫn thường dùng là được. Mẹ em đang giục vào ăn rồi. Bái bai!"

Luky nói xong, vội vàng cúp điện thoại. Cô vừa đẩy xe bà vào trong, vừa hô to:

"Cha, bà nội thấy khó chịu..."

...

Cái ly, đơn giản!

Vô Ưu nghĩ thế, lộ ra nụ cười thoải mái. Sau khi cô cất điện thoại xong, định cởi quần áo đi tắm.

Không biết bọn họ đang nói gì nhỉ?

Nghĩ vậy, Vô Ưu liền ngừng động tác cởi quần áo lại, lấy tai áp sáp vào cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Vô Ưu thông minh (2)

Lúc đầu, khi Phương Đông Kỳ thấy Vô Ưu nhận tiền, ông ta định sẽ điện ngay cho Phương Đông Dạ, để cho anh nhìn thấy sự thật, xem rốt cuộc anh đã yêu người phụ nữ như thế nào! Nhưng ông không ngờ Phương Đông Dạ lại ngang nhiên không nhận điện thoại của ông.

"Qua công ty tìm hắn, nếu như người phụ nữ đó vẫn chưa đi, nói không chừng trong cơn giận dữ Phương Đông Dạ sẽ chấp nhận đề nghị của chúng ta đó."

Ngay lúc Phương Đông Kỳ còn đang lo lắng không biết phải làm thế nào, thì câu nói của Tô Mỹ Hoa đã đánh trúng vào lòng hắn. Cho nên, hai người liền đi tới tập đoàn "Trự" một lần nữa!

...

Thằng bé là ai vậy?

Sau khi Phương Đông Kỳ nhìn thấy Nhạc Diễm ở trong phòng, lúc này bởi vì giật mình mà hai mắt ông ta trợn trừng. Đối với bạn họ, Phương Đông Dạ cũng chẳng cần giữ đạo lý, chỉ vô tình nói:

"Tôi cho hai người năm phút, có chuyện gì thì nói mau đi!"

Phương Đông Dạ mở miệng ra đã nói vô tình như thế, quả thực khiến cho Phương Đông Kỳ rất bực bội. Cho dù thế nào, ông ta cũng là cha của cậu, sao cậu có thể vô lễ với ông như thế được! Phương Đông Kỳ đè xuống sự hiếu kỳ đối với Nhạc Diễm, nhìn Phương Đông Dạ lạnh lùng nói:

"Mẹ anh đã dạy anh nên dùng thái độ này để đối xử với cha anh sao?"

Phương Đông Dạ nghe ông ta nhắc đến từ mẹ, giọng nói không chỉ còn vô tình, mà thái độ cũng trở nên đông cứng:

"Còn 3 phút cuối cùng."

"Không phải! Đúng ra là còn 3 phút 46 giây. 45, 44. Ai da, nhưng mà lại qua mất rồi, dù sao thì cũng càng lúc càng ít!"

Nhạc Diễm vừa nhìn đã đoán ra hai người kia chính là người đã đưa tiền để đuổi mẹ cậu đi, bây giờ lại còn làm cho cha mất hứng, cho nên đương nhiên cậu bé sẽ nói chuyện không thèm khách khí rồi.

Nhạc Diễm đột ngột lên tiếng, thành công thu hút tầm mắt của mọi người. Phương Đông Kỳ và Tô Mỹ Hoa càng thêm nghi ngờ về thân phận của Nhạc Diễm. Tô Mỹ Hòa cố lấy dũng khi cười khoa trương hỏi:

"Cậu bé, cháu là con cái nhà nào hả? Tại sao lại ở trong đây? Sao không đi cùng với cha mẹ?"

Đối với sự tò mò của bà ta, Nhạc Diễm trả lời ám muội:

"Tôi nhỏ như thế này, đương nhiên phải đi cùng với cha mẹ rồi!"

"Cháu… thằng bé..."

Tô Mỹ Hoa nghe Nhạc Diễm trả lời như thế. Bà ta hết nhìn cậu bé, lại nhìn Phương Đông Dạ. Nhìn Phương Đông Dạ, rồi lại nhìn cậu bé!

Nhạc Diễm cười hồn nhiên, nói:

"Bà nội, bà muốn nói gì hả?"

Bà nội!

Nhạc Diễm xưng hô như vậy so với cách gọi là "bác gái" của Vô Ưu thì càng thâm sâu hơn. Mặt Tô Mỹ Hoa lập tức tái đi, nhưng bà ta cũng không thể phát tác ra ngoài, bởi vì bà ta được giáo dục, không được chấp nhặt chi li với trẻ con. Chỉ có điều, câu trả lời mập mờ của cậu bé...

Cháu nhỏ như thế này, đương nhiên phải đi cùng với cha mẹ rồi!

Thằng bé có ý gì? Chẳng lẽ…… Ánh mắt Tô Mỹ Hoa và Phương Đông Kỳ bắt đầu xoay chuyển trên người hai người. Ngược hẳn với sự khẩn trương của hai người kia, Nhạc Diễm lại rất thảnh thơi. Cậu bé nói thẳng:

"Sắp hết năm phút rồi nha."

"Có chuyện gì nói ngay đi, nếu không..."

Phương Đông Dạ không nể tình thẳng thừng đuổi khách. Phương Đông Kỳ không để ý đến câu nói của Phương Đông Dạ, nhìn Nhạc Diễm hỏi:

"Cháu tên gì?"

Mắt ông ta sáng như đuốc, có một loại khí phách của bậc vương giả. Nhạc Diễm trả lời rất đáng yêu:

"Tôi là Tiểu Diễm. Hình như mẹ đã mang thai tôi ở một nơi có tên là "Diễm", nên đặt tên tôi như vậy."

...

Diễm!

Sao Bé Diễm biết được?

Trùng hợp là, vừa lúc Vô Ưu nghe lén lại nghe được những câu này. Trái tim cô không nhịn được nhảy dựng lên. Cô áp sát tai vào cửa, hy vọng có thể nghe thấy rõ ràng hơn. Cô biết, rất nhanh đáp án sẽ được phơi bày, ngay câu kế tiếp của bọn họ!

...

"Diễm? Phương Đông Dạ, rốt cuộc chuyện này là như thế nào hả? Thằng bé thật sự là con trai anh?"

Phương Đông Kỳ nghe thấy từ "Diễm" liền đoán ra ngay. Nhưng trong lòng ông ta không thể tiếp nhận được. Ông ta thật sự không ngờ chuyện lại sẽ thành ra như vậy. Tập đoàn 'Bá nghiệp' của ông ta do bị ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế toàn cầu mà có nguy cơ phá sản. Bây giờ, ông ta chỉ còn có hai con đường để cứu vãn, một chính là người con trai này, đồng ý bỏ vốn ra hỗ trợ ông ta vượt qua nguy cơ này. Nhưng dựa vào sự căm hận của con trai đối với ông ta, ông ta biết điều này là không thể nào. Con trai ông ta còn hận không thể làm cho ông ta phá sản thì có. Cho nên, ông ta chỉ còn con đường thứ hai để đi.

Liên hôn!

Bây giờ chỉ có cách liên hôn với tập đoàn "Thiên Hạ" mới có thể vượt qua được nguy cơ lần này. Hơn nữa, hôn sự giữa Tề Diệu Diệu và Phương Đông Dạ năm đó chính là do mẹ Phương Đông Dạ đưa ra. Vì vậy ông ta cho rằng, Phương Đông Dạ nhất định sẽ làm theo ý nguyện của mẹ, nên ông ta đã tới đây. Nhưng ông ta thật không ngờ, Phương Đông Dạ lại hoàn toàn không để ý đến lời đề nghị của ông. Ông ta vốn tưởng rằng, anh không tin lời ông nói, cho nên định để Bùi Linh chứng thực. Chỉ có điều, xem ra rõ ràng không phải như vậy rồi. Anh đã có người anh thích, hơn nữa, ngay cả con cũng đã có rồi.

Sao ông ta lại không biết chứ? Chuyện lớn như thế này, sao ông ta lại không biết được?

Nhìn ánh mắt phức tạp của Phương Đông Kỳ, Phương Đông Dạ nói:

"Thằng bé có phải con tôi hay không, chẳng liên quan gì đến ông. Còn nữa, chuyện liên hôn đừng bao giờ nhắc tới nữa, cũng đừng nói với tôi đó là ý của mẹ tôi. Chưa nói đến việc lúc đó chỉ là câu nói đùa, coi như là đó thật sự là ý của mẹ tôi, thì nếu bà ấy biết tôi đã có người thích, chắc chắn bà ấy sẽ không ép tôi lấy người con gái đó. Cho nên, xin mời hai người về cho!"

"Anh đã có người mình thích? Là ai? Là cái người tên Nhạc Vô Ưu kia sao? Cô ta có gì tốt hả? Chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ ham hư vinh!"

Nhất thời Phương Đông Kỳ trở nên kích động, ông ta không nhịn được bắt đầu "oang oang" đả kích Vô Ưu. Nhạc Diễm nghe thấy thế, không đợi Phương Đông Dạ kịp mở miệng đã lạnh lùng lên tiếng:

"Đã nói hết 5 phút rồi, xin mời hai vị đi ra ngoài."

Dễ dàng nhận ra vẻ bực dọc trên khuôn mặt Nhạc Diễm. Điều này làm cho Phương Đông Kỳ không nhịn được liên tưởng đến... Diễm - Phương Đông Dạ - Nhạc Vô Ưu. Nhạc Vô Ưu có liên quan đến Tiểu Diễm. Chẳng lẽ Tiểu Diễm là con trai của Nhạc Vô Ưu? Nghĩ vậy, Phương Đông Kỳ liền chấn động hoàn toàn, cũng đồng thời nhận ra mình đã thua rồi. Thế nhưng lại vẫn còn có người không nhận ra điều này...

Tô Mỹ Hoa nghe thấy câu nói vô lễ của Nhạc Diễm, liền quát to:

"Tên tiểu quỷ kia, sao mày lại vô giáo dục như thế hả? Cứ coi như mày là con trai của Phương Đông Dạ đi, thì thế nào hả? Không có sự cho phép của chúng tao, mày cũng đừng hòng bước chân vào nhà Phương Đông."

Nhạc Diễm nghe thấy những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười rạng rỡ, nói:

"Thế nào hả? Có muốn lấy tiền đuổi tôi đi không? Vậy cũng đưa cho tôi một triệu đi, tôi đảm bảo sẽ không bước vào cửa nhà Phương Đông các người một bước, tranh đoạt tài sản với bọn họ. Đề nghị này không tồi chứ?"

Nhạc Diễm nói, vẻ mặt rất chờ đợi. Mặt Phương Đông Kỳ liền trở nên đen xì, rốt cuộc ông ta cũng hiểu rõ là đã xảy ra chuyện gì rồi, cũng hiểu được Phương Đông Dạ đã biết nội dung bọn họ định cáo trạng, thậm chí còn đoán ra, ý nghĩa từ "không bước vào cửa nhà Phương Đông" của Vô Ưu và Bé Diễm là gì. Nhưng Tô Mỹ Hoa rõ ràng không nghĩ được nhiều như thế, cho nên ngu ngốc nói:

"Cho mày một triệu, mày thật sự đảm bảo không bước vào nhà Phương Đông sao?"

Bà ta hỏi xong, còn 'thông minh' nói:

"Mày đừng có mà gạt tao, cho dù mày có đồng ý thì mẹ mày cũng không đồng ý đâu!"

Trong con mắt của Tô Mỹ Hoa, trên thế giới của cải có rất nhiều, chẳng cần bo bo giữ hết, mà chỉ cần có "người đàn ông vàng" là được.

Đối mặt với sự "thông minh" của bà ta, Nhạc Diễm cười nói:

"Mẹ tôi sao? Không phải mẹ tôi đã nhận của các người một triệu, cũng đã đáp ứng tuyệt đối sẽ không bước vào cửa nhà Phương Đông các người rồi sao?"

Nhạc Vô Ưu!

"Nhạc Vô Ưu là mẹ mày?"

Tô Mỹ Hoa tự hỏi một lúc, không nhịn được quát lên:

"Mày là con của Nhạc Vô Ưu và Phương Đông Dạ?"

Trước vẻ mặt kinh ngạc của bà ta, Nhạc Diễm cười nói:

"Đúng đó? Sao nào? Có vấn đề gì không?"

"Được, tao cho mày một triệu, mày..."

"Câm miệng!"

Tô Mỹ Hoa hoang mang định đưa luôn một triệu cho Nhạc Diễm, hy vọng cậu có thể biến mất, bởi vì, cậu bé và Vô Ưu còn ở lại còn khiến cho bà ta rất bất an, nhưng Phương Đông Kỳ không để cho bà ta nói hết câu. Bởi vì điều này đã quá mất mặt, xấu hổ rồi. Bọn họ tưởng rằng không cho người ta bước vào nhà Phương Đông đã là một cách chối bỏ rồi, nhưng người ta lại không hề nghĩ như vậy. Đừng nói là cho tiền người ta, mà cầu xin người ta cũng không rồi. Bây giờ e rằng bọn có có đưa tiền, mời người ta đi, thì người ta cũng phải suy xét đã.

"Lão gia!"

Tô Mỹ Hoa bất mãn nhìn về phía Phương Đông Kỳ. Phương Đông Kỳ lạnh lùng nói:

"Đi!"

Ông ta nói xong, quay người rời đi. Tô Mỹ Hoa mặc dù tức muốn chết, rất tức giận cùng bất bình, nhưng lại chẳng thể làm gì được, đành đi theo ông ta. Sau khi ra khỏi phòng, bà ta nhìn Phương Đông Kỳ khó hiểu hỏi:

"Lão gia, sao ông lại bỏ đi dễ dàng như vậy hả?"

Phương Đông Kỳ nhìn người đàn bà ngu ngốc này, lạnh lùng nói:

"Không dưng đưa cho người ta một triệu, lại còn bị mất hết mặt mũi, còn chưa đủ bẽ mặt sao hả? Như thế nào? Bà còn muốn đưa thêm cho người ta

một triệu rồi tiếp tục đóng vai hề ở chỗ đó sao?"

"Lão gia, ý ông nói là, người phụ nữ đó đã đổi ý? Nhưng..."

Tô Mỹ Hoa vừa nói, vừa lấy tờ giấy cam kết của Vô Ưu từ trong túi ra, vội vàng nói:

"Nhưng, chúng ta còn có cái này mà!"

Phương Đông Kỳ cầm lấy tờ giấy cam kết, nhìn đến nội dung bên trong, liền "rọat roạt roạt" xé nát tờ giấy ra.

Tô Mỹ Hoa hét to:

"Lão gia! Ông làm gì vậy?"

Bà ta gào thét xong, liền bắt đầu đi nhặt nhạnh những mảnh vụn lại. Đây đâu phải là tờ giấy bình thường, dùng một triệu để mua đó.

Phương Đông Kỳ thấy Tô Mỹ Hoa đang nhặt từng mẩu giấy, lạnh lùng nói:

"Nhặt lên cũng vô ích ích thôi. Bọn họ sẽ không bước vào nhà Phương Đông, mà Phương Đông Dạ sẽ bước vào nhà họ!"

Đúng lúc này thang máy cũng vừa mở ra, ông ta nói xong giận dữ bước ra khỏi thang máy, đi về phía cổng chính của tập đoàn "Trụ". Tô Mỹ Hoa sau khi hiểu rõ vấn đề, liền ném mấy mẩu giấy đi, vội vàng chạy đuổi theo.

Người vừa đi khỏi, Phương Đông Dạ liền vội vàng tới trước cửa phòng nghỉ, áp tai nghe ngóng. Điều khiến anh sợ hãi, lo lắng nhất là Vô Ưu đã nghe thấy. Sau khi nghe không thấy động tĩnh đặc biệt gì, anh nhìn Nhạc Diễm chỉ trích:

"Nếu bị mẹ con nghe thấy thì làm thế nào hả?"

Nhạc Diễm ung dung đáp:

"Mẹ nghe thấy chẳng phải càng tốt sao, ít nhất cha sẽ không phải lo lắng cách mở miệng như thế nào nữa."

Phương Đông Dạ nghe Nhạc Diễm nói thế, chân mày anh cau lại, nói:

"Cha không cần con giúp đỡ! Cha đã nói rồi, cha có thể giấu diếm mẹ con cả đời."

Cả đời!

Đối với từ này, Nhạc Diễm thờ ơ nói:

"Con cũng không cho rằng mẹ sẽ ngốc nghếch cả đời!"

Cậu bé nói xong, bắt đầu lật tài liệu trên bàn Phương Đông Dạ ra xem. Phương Đông Dạ thở dài bất đắc dĩ. Chuyện này làm anh thật khó xử, anh chưa bao giờ gặp phải tình huống khó như thế. Nhưng anh lại chẳng có biện pháp gì cả, anh thật sự rất sợ Vô Ưu sẽ biết chuyện.

..

Chết tiệt!

Phương Đông Dạ!

Ở bên trong, Vô Ưu nghe được rất rõ. Cô thật hận không thể lao ra cắn cho Phương Đông Dạ một cái. Sao anh ta có thể lừa gạt cô như thế được? Thật sự xem cô như kẻ ngốc sao? Cô nhất định phải tìm ra sự thật từ đầu đến cuối, quang minh chính đại, đến lúc đó, đưa hết chứng cứ ra trước mặt anh ta, để xem anh ta còn nói xạo như thế nào nữa!

Hừ!

Vô Ưu hung hăng trừng mắt với cánh cửa, sau đó cởi quần áo đi vào phòng tắm. Lần đầu tiên Vô Ưu không nghĩ sao nói vậy, mà bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ. Xem ra cô đã bắt đầu vận dụng nửa bán cầu điều khiển trí não của mình để đối phó với hai cái đại não thiên tài kia rồi. Không biết cô có thể được toại nguyện không đây!

...

Cốc cốc cốc…

"Vô Ưu, tắm xong chưa? Quần áo nè."

Y phục được đưa tới, Phương Đông Dạ nhận xong liền đem qua gõ của phòng Vô Ưu.

Lúc này Vô Ưu mới vừa vào tắm, cô gào lên:

"Chờ một lát."

Cô tắm vội vàng như đánh trận, sau đó quấn chiếc khăn tắm đi ra mở cửa. Khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Phương Đông Dạ, cô cười nói:

"Tắm xong rồi."

Phương Đông Dạ nhìn thấy bộ dáng ướt át của cô, những giọt nước đang đọng đầy trên tóc, trên cổ, trên bả vai cô, đột nhiên miệng anh trở nên khô khốc. Anh thật muốn dùng nước trên người cô để giải khát.

Quỷ háo sắc!

Vô Ưu nhìn thấy ánh mắt trần trụi của Phương Đông Dạ, mặt đỏ ửng lên, trái tim cũng nhảy điên cuồng. Cô không nhịn được lại nhớ đến cái đêm ở trên thuyền sau khi cô tỉnh lại, thân thể trần trụi bên cạnh Phương Đông Dạ. Cô cũng không nhịn được lại nghĩ đến cái đêm ở "Diễm" - như có như không, như một giấc mộng hư hư ảo ảo kia.

"Khụ khụ, ở đây còn có trẻ vị thành niên nha."

Nhạc Diễm ngồi trên ghế tổng giám đốc, nhìn thấy Vô Ưu tắm xong đi ra, khuôn mặt đỏ ửng hết sức mê người, lại nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc, bất động của cha, cậu bé vội vàng lên tiếng nhắc nhở hai người tiết chế lại. Cậu bé nói rất trong sáng chứ không giống một chút nào tên quỷ nhỏ háo sắc nhìn lén người khác.

"Nhạc Diễm!"

Vô Ưu nghe thấy giọng nói của Nhạc Diễm, thẹn quá hóa giận quát to, sau đó giống như thường ngày, cô không hề nghĩ ngợi, sau khi nhìn đông nhìn tây xong, liền giựt bộ quần áo trên tay Phương Đông Dạ ném về phía Nhạc Diễm. Rõ ràng Nhạc Diễm đã được "huấn luyện" rồi, nên đưa tay ra bắt ngay bộ quần áo, nói:

"Bộ đồ này nhìn không tệ, hẳn là rất đắt tiền đó nha!"

Vô Ưu mang đôi dép lê to đùng đi vào phòng làm việc. Phương Đông Dạ vội vàng bước nhanh tới cửa, khóa trái lại. Anh chỉ sợ chẳng may có người không gõ cửa đã phi vào, lại nhìn thấy bộ dáng này của Vô Ưu. Anh không sợ mọi người hiểu lầm, nhưng mà anh sợ mọi người sẽ nhìn thấy Vô Ưu như thế này. Đối với anh mà nói, Vô Ưu chính là tài sản của riêng anh, đừng nói là những người khác không thể nhìn, mà nghĩ cũng không được!

"Ai lau tóc cho mình nha?"

Sau khi Vô Ưu ngồi lên trên ghế salon, ra vẻ lơ đãng hỏi.

"Con không!"

Nhạc Diễm đã phải làm nhiệm vụ này vô số lần rồi. Cậu bé không muốn làm lại. Trong lòng Phương Đông Dạ thật muốn trả lời "anh", nhưng lại không thể mở miệng nói ra. Trước mặt Nhạc Diễm thân mật quá cũng không tốt. Không ngờ Vô Ưu lại chủ động quay sang nhìn anh nói:

"Phương Đông Dạ, vậy em phải xin nhờ anh rồi

Cầu cũng không được!

Phương Đông Dạ vội vàng nói:

"Được. Chờ anh chút

Anh nói xong xoay người đi vào phòng tắm, cầm hai chiếc khăn lông khô đi ra. Anh đi tới phía sau lưng Vô Ưu, bắt đầu dịu dàng lau tóc cho cô!

Cơ thể phản ứng! Cơ thể phản ứng!

Vô Ưu vốn tưởng rằng sau khi biết chuyện Phương Đông Dạ đã lừa gạt mình, cô rất tức giận, vì vậy sẽ rất chán ghét anh, nhưng khi cô tắm rửa xong đi ra, thấy anh nhìn mình, thế nhưng cô lại có cảm giác, trong đầu còn không ngừng nghĩ bậy bạ. Cô biết cơ thể mình không bài xích Phương Đông Dạ, không những không chán ghét anh, mà lại có chút đợi chờ muốn anh ôm lấy mình.

Phản ứng của cơ thể khiến cô phải giật mình, cũng làm cô thật khó tin. Vì vậy vừa rồi cô không bảo thẳng Nhạc Diễm lau tóc cho cô, mà hỏi ai lau tóc cho cô. Nhạc Diễm lười đương nhiên sẽ không dễ dàng giúp cô lau tóc như vậy, cho nên, cô đương nhiên phải "xin" Phương Đông Dạ giúp rồi. Cô muốn mượn cách này để kiểm tra xem, cơ thể của mình có thật sự không bài xích anh không.

Học trưởng Hoắc Lãng rất hiểu cô, cho nên nhìn ra cô thích Phương Đông Dạ. Anh ấy cũng biết cô ngốc, không biết tình cảm của mình, cho nên mới bảo cô phải nghe theo trái tim mình, tự xem cảm giác của cơ thể. Vì vậy cô mới muốn thử xem, có phải cơ thể mình thật sự không bài xích anh hay không, xem có phải mình thật sự thích anh hay không.

...

"Xong rồi, em thay quần áo đi, cẩn thận bị lạnh."

Phương Đông Dạ lau khô tóc cho Vô Ưu xong, liền lấy một chiếc khăn lông khác khoác lên vai cô. Anh hy vọng chiếc khăn có thể hút hết những hạt nước long lanh trên vai cô, khiến anh đã muốn hút hết từ lâu rồi nhưng lại không dám lỗ mãng, làm theo khát vọng của bản thân. Không chỉ bởi vì còn có Nhạc Diễm ở đây, mà anh cũng sợ dọa đến cô.

Vô Ưu nghe thấy lời Phương Đông Dạ nói, cũng mới ý thức được, thì ra đã lâu như vậy rồi. Tóc cô cũng được lau khô, vậy mà cô lại không có một chút cảm giác bài xích nào. Làm sao bây giờ hả? Chẳng lẽ cô lại thích anh sao?

Phiền chết đi được!

Bởi vì trong lòng Vô Ưu có cảm giác phức tạp với Phương Đông Dạ, nên tâm trạng cô có chút bực bội. Cô đứng bật dậy, kết quả chiếc khăn tắm được quấn không chặt suýt nữa đã bị rơi xuống. Cũng may là Phương Đông Dạ nhanh tay nhanh mắt, kịp chặn chiếc khăn lại cho cô, mới khiến cảnh cô lộ hàng chưa tới một giây, chiếc khăn tắm đã được quấn lại trên người.

Ah!

"Không có chuyện gì."

Vô Ưu còn chưa kịp thét đến chói tai, thì câu nói an ủi của Phương Đông Dạ đã bật ra khỏi miệng rồi. Cô liếc nhìn Phương Đông Dạ nói:

"Cám ơn." Nói xong liền vơ đống quần áo trên bàn, chạy ù vào phòng nghỉ!

“Cạch!” Sau khi cửa được đóng, Vô Ưu đỏ mặt dựa vào cánh cửa. Vừa rồi cô bị làm sao vậy? Vừa nghĩ đến Phương Đông Dạ nhìn thấy mình trần truồng, mặt cô như bị bỏng chết đi được vậy. Vô Ưu áp sát tai vào trên cửa, muốn nghe động tĩnh bên ngoài, lại không ngờ nghe thấy giọng nói của Nhạc Diễm:

"Cha, con thấy mẹ thật sự đã thích cha rồi đó. Ha ha, chúc mừng, chúc mừng!"

Cha!

Chẳng lẽ bọn họ đã nhận nhau rồi sao? Nhưng, quan trọng là thằng bé lại nói mình thích Phương Đông Dạ. Chẳng lẽ ngay cả Bé Diễm cũng nhìn ra sao? Làm sao bây giờ? Mình thật sự thích Phương Đông Dạ rồi sao?

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả...

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê...

Hương chuối tiêu, Hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu ^

...

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên. Vô Ưu cầm điện thoại lên nhìn, là Tiểu Hạ. Nhất thời cô không biết phải nói thế nào cho phải. Cô không biết phải nói như thế nào với Tiểu Hạ, nhưng điện thoại vẫn đổ chuông không ngừng, cứ như không hề có ý dừng lại vậy. Cuối cùng Vô Ưu hít sâu một hơi, nhận điện thoại của Tiểu Hạ...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Vô Ưu thông minh (3)

"Tiểu Hạ, xin lỗi."

"Vô Ưu, xin lỗi."

Sau khi điện thoại được nối máy, hai người đều nói câu xin lỗi rất ăn ý. Vô Ưu sửng sốt, lập tức hỏi lại:

"Sao vậy? Tại sao lại xin lỗi tôi?"

Tiểu Hạ cũng định hỏi như thế, nhưng thấy Vô Ưu hỏi vậy liền mỉm cười nói:

"Vì tôi đi Las Vegas, không nhận được điện thọai của cô, nên tôi xin lỗi cô. Cô thì sao hả? Tại sao lại xin lỗi tôi?"

Người ta chẳng qua chỉ không điện thọai của cô thôi, mà đã vội vàng xin lỗi cô rồi. Chuyện kia quan trọng như thế, xem ra một câu xin lỗi sẽ chẳng giải quyết được gì.

"Vô Ưu, cô sao vậy? Đừng làm tôi sợ, mau nói cho tôi biết, đã có chuyện gì xảy ra hả?"

Tiểu Hạ thấy Vô Ưu không nói gì, không nhịn được lo lắng hỏi. Trước sự quan tâm của Tiểu Hạ, Vô Ưu càng áy náy không thôi. Cô thành thật nói:

"Tiểu Hạ, xin lỗi, tôi đã thích người cô thầm thích rồi. Xin lỗi, thật sự xin lỗi cô! Cô đừng giận tôi có được không? Tôi biết tôi đã sai, nhưng tôi thật sự thích anh ấy. Bây giờ tôi cũng không biết phải làm như thế nào nữa, không biết phải đối mặt với cô như thế nào cả. Hiện tại tôi không biết phải giải quyết mớ hỗn độn này như thế nào. Xin lỗi! Thật xin lỗi, cô tha thứ cho tôi có được không? ..."

Vô Ưu mở miệng ra đã nói xin lỗi, hơn nữa càng nói càng xin lỗi, giống như sẽ không có ý dừng lại vậy. Tiểu Hạ cau mày, bất giác nhìn về phía Thạch Thiên Kình trong phòng khách.

Thích người cô thầm thích?

Tiểu Hạ theo bản năng liền nghĩ ngay đến Thạch Thiên Kình. Điều này khiến cho cô thấy rất lạ lùng, chẳng lẽ cô đã thích Thạch Thiên Kình rồi sao? Cô bối rối lắc lắc đầu, làm cho chính mình tỉnh táo lại. Sau khi đã bình tĩnh, cô hỏi lại Vô Ưu:

"Vô Ưu, cô nói là Phương Đông Dạ sao?"

"Uh."

Mặc dù Tiểu Hạ đã khẳng định người Vô Ưu thích nhất định là Phương Đông Dạ. Nhưng cũng không hiểu tại sao, khi nghe Vô Ưu nói xong, chẳng những cô không thấy đau khổ, mà ngược lại còn cảm thấy có chút may mắn - may mắn vì người đó không phải là Thạch Thiên Kình. Cô thích Thạch Thiên Kình!

Tiểu Hạ giật mình khi phát hiện ra điểm này, nhưng, bây giờ cô cũng chẳng muốn suy nghĩ nhiều, cho nên cười nói với Vô Ưu:

"Vô Ưu, cô hiểu lầm rồi. Trước kia đúng là tôi thích tổng giám đốc, nhưng bây giờ tôi đã không còn thích anh ấy nữa rồi. Không phải, mà tôi đã không thích anh ấy từ lâu rồi."

"Hả? Thật thế sao?"

Vô Ưu không dám tin, hai mắt và miệng mở to. Tiểu Hạ vui vẻ cười nói:

"Vô Ưu, thật đó. Lần trước lúc gặp nhau ở trên thuyền, không phải tôi đã nói tổng giám đốc phải chăm sóc cho cô sao? Lúc đó tôi đã định nói lời chúc phúc với cô rồi, nhưng tôi vẫn chưa nói ra. Cô còn nhớ không?"

Không nhớ được rồi!

Cụ thể thì Vô Ưu thật không nhớ rõ, nhưng hình như cô ấy có nói như vậy. Ngay lập tức Vô Ưu liền cười híp mắt, nói:

"Ha ha, Tiểu Hạ. Vậy tôi yên tâm rồi. Cô không biết đâu, tôi nghĩ tôi có lỗi với cô, tôi ăn không vào, buổi tối đi ngủ cũng không ngon giấc, trong lòng tôi cực kỳ áy náy. Bây giờ nghe cô nói như thế, rút cuộc tôi cũng có thể yên tâm rồi. Ha ha..."

Tiểu Hạ nghe thấy tiếng cười của Vô Ưu, chúc phúc:

"Vô Ưu, cô là người tốt, là người rất rất rất tốt. Cho nên, nhất định cô với tổng giám đốc phải mãi mãi hạnh phúc bên nhau nha. Anh ấy rất yêu cô, nhất định sẽ đối xử tốt với cô, sẽ mang đến cho cô cuộc sống hạnh phúc nhất!"

Nhất định sẽ đối xử tốt với cô!!

Vô Ưu vừa nghe thấy lời này, tâm trạng vui sướng thoáng cái đã tan tành. Cô tố khổ với Tiểu Hạ:

"Tiểu Hạ, tôi nói cho cô biết nha. Hình như Phương Đông Dạ gạt tôi rất nhiều chuyện! Hơn nữa, anh ta có thể còn là cha của Bé Diễm."

"Vô Ưu, cô thật sự không biết cha Bé Diễm là ai sao?"

Mặc dù Tiểu Hạ cũng từng nghi ngờ. Thật sự rất khó có thể tin được, trên đời này lại còn có chuyện không tưởng như thế thế. Không ngờ Vô Ưu lại nói:

"Uh, hình như lúc ấy tôi uống rượu, nên không rõ được. Tôi chỉ biết là lúc đó tôi đang ở "Diễm", còn chuyện khác đều không nhớ rõ."

Tiểu Hạ nói không chút do dự:

"Cho nên, cô mới đặt tên cho con mình là "Diễm" sao?"

Vô Ưu trả lời bằng cách gật đầu, cũng không nghĩ tới nói chuyện qua điện thoại thì Tiểu Hạ sẽ không thể nhìn thấy được. Nhưng Tiểu Hạ cũng hiểu cô đã thừa nhận rồi. Đối với người bạn ngốc nghếch này, Tiểu Hạ cũng không biết phải nói gì mới được, mặc dù cô cũng nghi ngờ Bé Diễm là con của Phương Đông Dạ, nhưng loại chuyện như thế này, làm sao có thể nói bừa được, cho nên, sau một hồi suy nghĩ cẩn thận, cô nói:

"Vô Ưu, cô nghe tôi, để bọn họ đi kiểm tra ADN đi. Chuyện như thế này, vẫn nên nhờ sự giúp đỡ của y học cho đảm bảo."

"Được."

Vô Ưu cũng đã nghĩ như vậy, bây giờ Tiểu Hạ lại nói thế, đúng là không hẹn mà nên, nhưng ngay sau đó cô lại hỏi:

"Tiểu Hạ, nếu thật như thế thì phải làm sao bây giờ? Tôi phải làm sao hả?"

Tiểu Hạ bị vấn đề này làm cho sững sờ, cô nói:

"Đến lúc đó hãy nói nha. Nếu như cô thích anh ấy, anh ấy cũng yêu cô, Bé Diễm lại là con của anh ấy, không phải là quá tốt sao? Cô còn lo lắng gì nữa hả?" Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

Tiểu Hạ nói như vậy, Vô Ưu cũng đồng ý, nhưng trong lòng cứ thấy không thoải mái. Có thể nói, khi bị lừa trong lòng sẽ cảm thấy rất bứt rứt, khó chịu. Loại cảm giác này cô chỉ có thể tâm sự được với Tiểu Hạ - người bạn thân thiết của cô mà thôi.

"Tiểu Hạ, anh ta đã lừa gạt tôi như một con ngốc, chẳng lẽ tôi lại xem như không có chuyện gì xảy ra sao? Cô biết không, anh ta lạ còn định lừa gạt tôi cả đời cơ. Nếu như tôi không giáo huấn cho anh ta một trận, chẳng phải sau này anh ta sẽ càng không coi tôi ra gì sao? Cô thấy đúng không?"

Vô Ưu nói, mặc dù có chút tranh hơn thua ở đây, nhưng Tiểu Hạ nghe cũng thấy cô nói có lý, cho nên sau khi suy nghĩ một lúc, Tiểu Hạ nói:

"Cũng đúng! Nếu như cô cảm thấy không thoải mái, vậy hãy giáo huấn cho anh ấy một trận đi. Ví dụ như: cho anh ấy ăn một trận dấm chua này; hơi cám dỗ anh ấy một chút, nhưng không cho anh ấy chạm vào này; hoặc là lúc nóng lúc lạnh, vân vân… trêu chọc anh ấy một chút là được rồi. Nhớ kỹ, nếu như cô thích anh ấy, thì cũng chỉ nên trêu chọc anh ấy một chút thôi, đừng làm quá, nếu không sẽ làm hỏng bét, rồi ảnh hưởng đến tình cảm của hai người đó, cô hiểu chưa?"

"Uh, uh, đã hiểu, đã hiểu. Tôi biết phải làm như thế nào rồi. Tiểu Hạ, cô thật tốt nha. Haha. Tôi yêu cô chết mất."

Tiểu Hạ nói rất đơn giản, trong lòng Vô Ưu vốn đang buồn bực nghe xong liền thông suốt, hơn nữa còn cảm thấy thời tiết hôm nay thật đẹp, tâm trạng cô vô cùng tốt, giống như đứa trẻ bị lạc đường đã lâu, trong lúc tuyệt vọng đột nhiên tìm thấy đường ra vậy. Tiểu Hạ cảm nhận được tâm trạng Vô Ưu đã tốt lên, liền cười nói:

"Phải thật cẩn thận nha. Tổng giám đốc và Bé Diễm đều là những người cực kỳ thông minh đó."

Vô Ưu nói:

"Đúng vậy, trong mắt bọn họ tôi chỉ là tên ngốc. Lần này nhất định tôi sẽ cho bọn họ biết, đắc tội với tôi sẽ có kết cục như thế nào!"

"Ha ha, được, chúc cô may mắn!"

"Uh, được, cứ thế đi. Tôi kết hôn sẽ mời cô làm phù dâu!"

Hiện tại Vô Ưu đã quyết định gả cho Phương Đông Dạ rồi, nhưng sau khi nghe Tiểu Hạ mách bảo, cô biết trước đó phải nên giáo huấn anh một trận nho nhỏ đã.

Để cho anh ấy ăn dấm chua này; hơi cám dỗ anh ấy một chút, nhưng không cho anh ấy chạm vào; hoặc là lúc nóng lúc lạnh.

Những sáng kiến này của Tiểu Hạ đều không sai nha. Nhưng mà, điều đầu tiên bây giờ cô cần phải làm là thay quần áo đi ra ngoài đã. Sau đó rốt cuộc sẽ áp dụng theo cách nào thì phải tùy vào tình huống cụ thể vậy. Nghĩ vậy, trên mặt Vô Ưu xuất hiện nụ cười thật to. Cô thật không thể chờ đợi được, muốn nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc đó của Phương Đông Dạ! Lừa gạt cô hả, để xem sau này anh còn dám hay không!

"Wow, hôm nay ăn thật đã đời!"

Nhạc Diễm vô cùng thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng của mình. Phương Đông Dạ cười, nhìn vẻ mặt đau lòng như muốn chết của Vô Ưu, anh thật sự không hiểu sao cô đáng yêu như thế, mà cũng lại yêu tiền như thế chứ. Không có tiền thì tiết kiệm không nói làm gì, nhưng bây giờ cô có hẳn một triệu nha, cho ăn một bữa xả láng thôi, lại thành ra đau lòng đến như vậy! Đúng là không thể tin được.

Vô Ưu cảm nhận được ánh mắt Phương Đông Dạ đang nhìn chằm chằm mình. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh nói:

"Gì vậy? Anh nhìn gì? Ăn hết phần của anh đi, nếu còn thừa lại tí nào, lát nữa anh tự trả tiền phần của anh đó!"

"Ha ha, được, thật sự anh không thể ăn được nữa rồi. Lát nữa anh sẽ trả tiền phần của anh!"

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu thật sự đau lòng, cho nên rất hào phóng nhận thanh toán phần của mình, để cô được thanh toán bớt đi. Cuối cùng sắc mặc của Vô Ưu cũng ôn hòa hơn, nói:

"Cũng được."

Cô vừa nói, vừa ra sức cho thức ăn vào miệng, bỗng nhiên sắc mặt cô có chút khó coi. Sau lần đó ở trên thuyền cô không uống rượu nữa, nhưng bụng cô thỉnh thoảng cứ thấy khó chịu, xem ra có thời gian cô phải đi khám bác sĩ mới được.

"Vô Ưu, em sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Phương Đông Dạ thấy sắc mặc Vô Ưu trở nên khó coi, liền vội vàng hỏi han đầy quan tâm. Nhạc Diễm cũng cảm thấy không bình thường nên lo lắng hỏi:

"Mẹ, mẹ sao vậy?"

Vô Ưu lắc đầu, cười nói:

"Không sao, hình như mẹ ăn quá nhanh nên bụng khó chịu!" Vô Ưu nói xong, nhìn bọn họ cười ngờ nghệch.

Hai người kia thấy Vô Ưu cười cũng an tâm, nhưng bù lại Nhạc Diễm tuôn ra một câu:

"Ngốc nghếch! Có ai tranh phần của mẹ đâu, sao phải vội vàng như thế hả?"

Vô Ưu nghe xong những lời này, bực mình tát lên đầu cậu bé một cái, nói:

"Con còn dám nói không ai tranh phần của mẹ? Nếu như không phải con liên tục giành giật với mẹ, thì mẹ còn phải vội vàng như thế sao?"

Mọi người xung quanh nghe thấy tiếng tranh cãi quái lạ này, những ánh mắt tò mò đều đổ dồn về phía bọn họ. Phương Đông Dạ xấu hổ gật đầu chào hỏi mọi người, sau đó chờ mọi người không để ý đến bọn họ nữa, mới nói:

"Được rồi, đừng tranh cãi nữa. Vô Ưu, em cũng đừng tức giận mà, bữa hôm nay để anh thanh toán được không?"

"Được! Quyết định như vậy nha, không được đổi ý đó!"

Vô Ưu nói xong liền cúi đầu xuống, không thèm tranh cãi với Nhạc Diễm nữa mà tiếp tục ăn với vẻ mặt hết sức phấn khởi. Phương Đông Dạ nhìn thấy bộ dạng này của cô, tự nhiên có cảm giác nghi ngờ, không biết có phải mình đã bị cô gài bẫy không nữa!

...

"Bái bai, ngày mai đến đón em đúng giờ nha."

Đến cửa nhà Vô Ưu, Phương Đông Dạ vốn đã tưởng tượng ra một cảnh chia tay đầy lưu luyến, nhưng không ngờ Vô Ưu đã vội vàng đóng "bịch" cửa lại, khiến trong lòng anh rất khó chịu. Tóm lại, hôm nay anh cứ có cảm giác Vô Ưu có chỗ nào khác lạ ấy, nhưng anh lại không thể nói ra thành lời. Xem ra tối nay anh phải "giao lưu" với con trai mình một chút mới được.

Nhạc Diễm tắm rửa xong, thấy Vô Ưu đang ngồi lướt mạng internet trong thư phòng thì hỏi:

"Mẹ, mẹ đang làm gì vậy? Vẫn chưa đi ngủ sao?"

Vô Ưu trả lời:

"Mẹ đi tắm rửa rồi ngủ ngay đây, con ngủ trước đi!"

Vô Ưu nói xong, nhìn Nhạc Diễm cười ngây ngốc. Nhạc Diễm nói:

"Sau này mẹ đừng cười như vậy, nhìn ghét, xấu chết đi được!"

Cậu bé nói xong thấy vẻ mặt vô cùng khó coi của Vô Ưu, thì vội vàng "thức thời" nói:

"Ha ha, con đi ngủ đây, đi ngủ đây!"

Rồi nhanh chân bỏ chạy. Lần này Vô Ưu không đuổi theo đánh cậu bé, bởi vì cô đã có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Phương Đông Dạ Diễm.

Vô Ưu nhập mấy từ trên vào máy tính xong, sau đó như kỳ tích, trên máy tính xuất hiện vô số thông tin về vấn đề này. Cô đã xem đến n bài báo, sau đó lại nhìn thấy một người trong chương trình "Đêm sắc khôn cùng", cuối cùng cũng tìm ra được một thông tin kinh người: Phương Đông Dạ chính là ông chủ

của “Diễm”!!!

Phương Đông Dạ - Vô Ưu có chút nghiến răng nghiến lợi nhỡ kỹ tên anh. Cô nằm mơ cũng không thể ngờ, thì ra sự thật nó ở gần cô đến như vậy. Cô chỉ cần để tâm suy nghĩ một chút thôi, thì đã có thể nhanh chóng biết được chân tướng rồi. Đúng là, cô thật ngu ngốc, không biết động não mà.

Vô Ưu tự mắng chính mình ngu ngốc, cũng đồng thời càng tức giận Phương Đông Dạ hơn. Anh lại còn muốn giấu diếm cô cả đời? Anh thật sự cho rằng một chuyện dễ bị vạch trần như thế này, cô sẽ cứ mơ hồ mà không phát hiện ra, không nghi ngờ anh sao? Quá đáng! Nếu như cô dễ dàng bỏ qua cho anh thì đúng là không có khí chất gì nữa rồi!

Làm sao bây giờ? Phải có một biện pháp hành động cụ thể mới được!

Tìm đồng minh! Bé Diễm là do cô sinh ra, cậu bé chắc sẽ ở cùng phe với cô rồi! Vô Ưu nghĩ vậy, liền vội vàng tắt máy tính đi, sau đó đi về phía phòng Nhạc Diễm.

...

"Cha làm gì vậy? Không sợ bị mẹ bắt quả tang sao?"

Nhạc Diễm vừa mới vào phòng chưa được bao lâu thì thấy Phương Đông Dạ đi vào qua cánh cửa bí mật.

Trước câu giễu cợt của Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ cũng chẳng có tâm trạng để so đo với cậu bé, bởi vì trong lòng anh quả thật rất bất an. Anh nhìn Nhạc Diễm hỏi:

"Bây giờ mẹ con đang làm gì hả? Cô ấy sẽ vào sao?"

Nhạc Diễm cũng cảm nhận được giọng nói Phương Đông Dạ thật sự đã rối tinh lên, cho nên khó hiểu hỏi:

"Cha sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Phương Đông Dạ lắc đầu nói:

"Không có chuyện gì, chỉ có điều không biết tại sao cha cứ cảm thấy có điểm gì đó không bình thường."

Trực giác Nhạc Diễm mách bảo đã có chuyện gì đó rất nghiêm trọng, nên cậu bé nhảy xuống giường nói:

"Đi, qua chỗ cha nói chuyện. Mẹ đang nghịch máy tính, lát nữa còn đi tắm nữa, sẽ không vào đây đâu."

Cậu bé nói xong, hai người cùng nhau đi qua cánh cửa bí mật đến phòng khách nhà Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ đi trước dẫn đầu, còn Nhạc Diễm đi sát theo sau.

Tủ vẫn chưa đẩy lại rồi?

Nhạc Diễm tự hỏi một lúc, nghĩ rằng cửa phòng mình đã được khóa, Vô Ưu sẽ không đi vào, cho nên gấp quá cũng chẳng đẩy chiếc tủ lại, mà chỉ đóng cửa thôi.

...

Cốc cốc cốc

Sau khi Vô Ưu gõ mấy cái lên cửa, vẫn không thấy Bé Diễm nói gì, cô mới đưa tay vặn cửa, nhưng không ngờ cửa đã bị khóa. Bé Diễm đã hình thành thói quen này từ bao giờ vậy? Hình như là từ sau khi ở Đài Nam ra đây, cậu bé thường luôn khóa trái cửa.

Có điều gì bí mật sao?

Vô Ưu không nhịn được nghĩ đến điều này. Bởi vì cô nhớ đến ánh mắt hoảng hốt lần trước của Nhạc Diễm! Có chuyện! Sau khi Vô Ưu phát hiện ra một vấn đề khác thường, lại càng phát hiện ra được nhiều chuyện bất thường hơn. Cô quyết định thật nhanh, không chút do dự quay trở lại phòng khách, đi tới lục lọi ngăn tủ. Cô lục lọi hết ngăn tủ này đến ngăn tủ khác, cuối cùng cũng tìm ra được chìa khóa phòng Nhạc Diễm.

Cạch!

Cửa phòng Nhạc Diễm được mở ra.

Cửa khóa trái nhưng trong phòng lại không có một ai. So với điều bất ngờ - trong phòng không có một ai – điều mà trước đây chưa từng xảy ra, việc bây giờ càng khiến Vô Ưu ngạc nhiên rồi! Không cần suy nghĩ cô cũng đã đoán được Nhạc Diễm đang ở phía sau cánh cửa. Hơn nữa, từ vị trí cũng phán đoán được, phía bên kia chính là phòng khách nhà Phương Đông Dạ!

Tìm đồng minh!

Vô Ưu nghĩ đến mục đích mình tìm cậu bé, suýt nữa đã bật cười. Lần này cô phải công nhận mình đúng là ngu ngốc thật sự. Người ta đã liên minh với nhau từ lâu rồi, thế nhưng cô lại suýt nữa đi tìm kẻ địch làm đồng minh. Đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Vô Ưu nghĩ thế, liền vội vàng ra khỏi phòng Nhạc Diễm, khóa trái cửa lại. Cô phải quay về tìm đối sách. diễn ☾ đàn ☽ lê ☾ quý ☽ đôn Một mình Phương Đông Dạ thôi cô đã sợ mình không phải là đối thủ rồi, nếu như thêm cả tên phản bội Nhạc Diễm nữa, không phải cô càng không thể thắng sao? Nghĩ vậy Vô Ưu cũng hiểu ra, không được! Cô Nhất định phải lôi kéo Bé Diễm về phe của mình.

...

"Cha, cha bảo con qua đây, không phải là đến xem cha trầm tư đó chứ?"

Từ lúc Nhạc Diễm ngồi xuống ghế salon cùng Phương Đông Dạ đến giờ, Phương Đông Dạ không nói một câu gì, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn cậu bé cũng không có, chẳng trách Nhạc Diễm lại than phiền như thế. Trước sự khiếu nại của Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ thở dài nói:

"Bé Diễm, rút cuộc cha cứ cảm thấy mẹ con đã phát hiện ra điều gì rồi đó!"

Trước nỗi lòng của Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm xì mũi coi thường. Cậu bé cười nói:

"Sẽ không đâu. Nếu như mẹ con thật sự đã phát hiện ra được chuyện gì đó, nhất định mẹ sẽ hỏi. Tính mẹ không giấu được chuyện gì ở trong lòng. Hơn nữa, cho dù mẹ không nói với cha, thì nhất định sẽ nói với con, nên không có chuyện gì đâu. Hơn nữa, con cũng không cảm thấy có chỗ nào quái lạ cả. Con thấy mẹ vẫn giống như trước à, vẫn ngốc nghếch như vậy!"

Vã mồ hôi! Đây là một thói quen đã thành hiển nhiên của Nhạc Diễm. Chuyện Vô Ưu ngốc nghếch đã được ăn sâu vào tận trong xương tủy của cậu bé rồi.

Phương Đông Dạ nghe Nhạc Diễm nói, cũng cảm thấy có lý, hơn nữa, mặc dù anh có cảm giác là lạ, nhưng quả thật cũng không biết rõ ràng là vấn đề ở đâu, cho nên buồn bực nói:

"Quên đi, có thể là do cha đã quá đa nghi."

Kính cong… kính cong… kính cong…

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên, điều này khiến Phương Đông Dạ cảm thấy rất kỳ quái. Cái nhà này của anh rất hiếm khi có người đến, ngoại trừ Vô Ưu đã tới một lần ra, người duy nhất đến thường xuyên - cũng là người khách duy nhất của anh chính là Nhạc Diễm. Chỉ có điều, buổi tối Nhạc Diễm đều đi qua cánh cửa bí mật, hơn nữa bây giờ cậu bé đang ở đây rồi, vậy là ai được? Bây giờ xem như nó đã trở thành vấn đề của Phương Đông Dạ rồi.

"Sẽ không phải là mẹ con đó chứ?"

Phương Đông Dạ hỏi có chút lo lắng. Mà Nhạc Diễm cũng cảm thấy có chút bất an, cho nên nói:

"Con đi xem sao."

Cậu bé nói xong, không đợi Phương Đông Dạ phản ứng lại đã mở cánh cửa bí mật trở về phòng mình. Phương Đông Dạ thấy hành động đột ngột của Nhạc Diễm, cũng vội vàng đi theo sau. Dù sao thì nếu như đã lộ, thì muốn trốn cũng không được...

Nhạc Diễm đi vào phòng, thấy cánh cửa vẫn khóa, quay đầu nhìn Phương Đông Dạ, nói:

"Ha ha, không có chuyện gì!"

Lúc này Phương Đông Dạ mới yên tâm quay trở lại nhà mình, sau đó buồn bực đi ra mở cửa!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Vô Ưu thông minh (4)

Là ai đây?

Trước khi mở cửa, Phương Đông Dạ có chút do dự, anh nhòm qua cánh cửa. Không có ai! Chết tiệt! Đây rút cuộc là chuyện gì hả? Cái đầu Phương Đông Dạ từ trước đến giờ luôn luôn sáng suốt, lần đầu tiên cũng trở nên rối rắm.

...

Bộp bộp bộp…

"Mẹ, có chuyện gì vậy?"

Nhạc Diễm vừa trở về phòng thì nghe thấy tiếng đập cửa. Cậu bé nhủ thầm trong lòng mình thật may mắn vì đã trở về đúng lúc, đồng thời đôi mắt làm bộ mông lung, buồn ngủ đi ra mở cửa. Vô Ưu nhìn thấy bộ dạng giả vờ giống như thật của Nhạc Diễm cười nham hiểm nói:

"Bảo bối, mẹ đánh thức con rồi sao?"

Cô nói xong, cười vô cùng rạng rỡ, nhìn Nhạc Diễm đang sợ hãi trong lòng. Cậu bé có cảm giác giống như mình đang làm chuyện xấu bị bắt quả tang vậy.

Cậu nhóc chột dạ nhìn Vô Ưu hỏi:

"Mẹ, mẹ, mẹ có chuyện gì sao?"

Vô Ưu cười rạng ngời, nói bóng gió:

"Mẹ định đổi cho con một cái tủ đựng quần áo mới, con thấy thế nào hả?"

Xong đời rồi! Nhất định đã bị lộ rồi!

Ngay lập tức, trong lòng Nhạc Diễm đã nhận định như vậy! Nhưng mà, cậu bé vẫn ôm hy vọng may mắn, nói:

"Tại sao hả? Cái tủ này vẫn còn rất tốt nha."

Vô Ưu thấy Nhạc Diễm chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, lại nói bóng gió:

"Đúng vậy, rất "tiện dụng" nha!"

Vô Ưu vừa nói, vừa cười gian xảo, đã vậy trong lúc cười tay còn cho vào trong túi lấy ra một chùm chìa khóa, giống như vô tình cứ quơ quơ.

Chìa khóa!

Lần này thì Nhạc Diễm đã hiểu mình thật sự xong rồi, cho nên cậu bé chọn cách khôn ngoan "kẻ thức thời là người tài giỏi". Cậu hỏi thẳng vào vấn đề:

"Mẹ, mẹ nói đi, mẹ muốn con làm gì hả?"

"Làm nội ứng cho mẹ, giúp mẹ dạy dỗ Phương Đông Dạ!"

Vô Ưu cũng không khách khí, không chút chần chừ nói thẳng mục đích của mình. Nhạc Diễm lo lắng hỏi:

"Mẹ, không phải vì chuyện này mà mẹ sẽ không thích cha nữa đấy chứ? Cha không dám nói cũng là sợ mẹ tức giận thôi!"

Trước lời bào chữa của Nhạc Diễm, Vô Ưu nói:

"Bất luận là nguyên nhân gì thì anh ta cũng không đúng khi coi mẹ như kẻ ngốc, cho nên mẹ nhất định phải dạy dỗ cho anh ta một trận, để anh ta biết kết cục của việc đắc tội với mẹ!"

Nhạc Diễm thấy vẻ mặt kiên định của Vô Ưu, biết lần này cha sẽ phải nếm mùi đau khổ, cho nên nói:

"Được, con giúp mẹ. Nhưng mà, mẹ xác định chỉ để xả giận thôi nha, không được ném cha đi đấy!"

"Đương nhiên rồi. Nghĩ kỹ lại, người đàn ông đẹp trai lại nhiều tiền như anh ta, thật sự cũng không có nhiều nha."

Vô Ưu nói xong, mặt đầy mê say, Nhạc Diễm nhìn mà muốn mắc ói, cho nên vội vàng nói:

"Muốn con làm gì hả? Giúp mẹ nghĩ biện pháp đối phó cha sao?"

Đến đây, tự nhiên Nhạc Diễm cảm thấy mình có chút như hàng rào "gió chiều nào xoay chiều ấy" vậy. Bây giờ cậu lại có thể sẵn lòng hiến kế để đối phó cha. Chỉ có điều, Vô Ưu lại không nghĩ giống như cậu, cô nói thẳng với Nhạc Diễm:

"Mẹ không cần con nghĩ biện pháp, con chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của mẹ mà làm là được rồi!"

Nghe lệnh làm?

Nghe lệnh của mẹ?

Rõ ràng là Nhạc Diễm không dám gật đầu bừa với lời đề nghị của Vô Ưu. Vô Ưu như không có chuyện gì, cười nói:

"Sao hả? Lại định nói mẹ ngốc nghếch?"

Lúc Vô Ưu nói chuyện, hai tròng mắt cũng nheo lại. Nhạc Diễm cười nói:

"Làm gì có, mẹ thông minh nhất rồi, nếu không làm sao mà phát hiện ra bí mật của bọn con chứ."

Nhạc Diễm nịnh hót xong, lại hỏi:

"Mẹ, mẹ muốn con làm gì hả? Nghĩ xong thì nói cho con biết nha. Nhất định con sẽ ra sức phục vụ, nỗ lực đến khi chết mới thôi."

"Tốt! Bây giờ mẹ có việc giao cho con đây!"

Trước câu nịnh hót của Nhạc Diễm, Vô Ưu đã bội thu hoàn toàn. diễn_đàn_lê_quý_đôn Cô không chút khách khí, đã hơn nửa đêm rồi vẫn "giao việc" cho cậu bé. Nhạc Diễm nói:

"Được, mẹ nói đi. Muốn con làm gì hả? Sẽ không phải là bảo con gọi điện thoại sang nhà bên cạnh cả đêm đó chứ?"

"Nhìn mẹ ngây thơ đến thế sao?"

Nghe Nhạc Diễm nói xong, Vô Ưu tương đối khó chịu. Nhạc Diễm cười lấy lòng, nhưng lại chẳng nói được câu gì, bởi vì theo suy nghĩ của cậu, nhất định cách làm của Vô Ưu sẽ rất ngây thơ, nhưng mà, cậu cũng không dám nói ra nha.

Nhạc Diễm chính thức hỏi:

"Mẹ nói đi, muốn con làm gì, con sẽ lập tức chấp hành vô điều kiện!"

Biểu hiện lần này của Nhạc Diễm khiến Vô Ưu rất hài lòng, cô gật đầu cười nói:

"Qua đây, mẹ nói cho con."

Vô Ưu ra vẻ thần bí, ngoắc ngoắc tay với Nhạc Diễm. Tên nhóc kia đương nhiên đành phải bất đắc dĩ ghé sát tai lại. Cậu bé muốn nghe xem, bà mẹ ngốc nghếch của mình sẽ dùng phương pháp gì để chỉnh cha cậu.

...

Năm phút sau, dựa theo những điều đã được thỏa thuận, Vô Ưu chuẩn bị xong xuôi mới nhìn Nhạc Diễm gật đầu cười, sau khi làm tư thế Ok liền đi ra khỏi phòng Nhạc Diễm. Nhạc Diễm mới đẩy chiếc tủ sang một bên, mở cánh cửa bí mật ra...

"Con lại qua đây làm gì vậy? Không sợ bị mẹ con phát hiện sao?"

Phương Đông Dạ đang ngồi trên ghế sa lon nhấm nháp rượu, thấy Nhạc Diễm lại đến thì có chút kinh ngạc hỏi. Nhạc Diễm dựa theo kế hoạch của Vô Ưu nói:

"Không biết tại sao tối nay chẳng ngủ được. Cha, cha qua ngủ cùng con nha!"

Phương Đông Dạ nghe Nhạc Diễm nói thế, vội vàng hỏi thăm đầy quan tâm:

"Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Trước sự quan tâm của Phương Đông Dạ, trong lòng Nhạc Diễm hơi hơi áy náy, nhưng ngay sau đó cậu bé lại nghĩ, cha xứng đáng bị như vậy. Chẳng phải cậu đã khuyên cha phải nói chuyện thẳng thắn với mẹ rồi sao. Nhạc Diễm lắc đầu, trả lời:

"Thật ra không có chuyện gì cả, chỉ có chút khó ngủ thôi. Cha qua ngủ cùng con đi!"

"Được."

Đúng lúc Phương Đông Dạ cũng không buồn ngủ, cho nên cũng chẳng nghi ngờ gì, mà mỉm cười gật đầu. Anh buông ly rượu xuống, đứng dậy, đôi chân thon dài rắn chắc đi theo Nhạc Diễm tới phòng cậu bé.

...

Trên mặt Vô Ưu mang theo nụ cười, đang phục bên ngoài cửa phòng Nhạc Diễm, nghe ngóng động tĩnh bên trong. Cô đã nhét một cái vali thật to dưới gầm giường của Nhạc Diễm. Đúng ra cô định cho vài túi rác hoặc thứ gì đó bẩn bẩn vào đó cơ, nhưng lại sợ sẽ bị Phương Đông Dạ nghi ngờ, cho nên mới chỉ nhét một chiếc vali to đùng vào. ddiễn-đđàn-llê-qquý-đđôn Hắc hắc, chỉ cần Phương Đông Dạ với thân hình to lớn kia lại trốn dưới gầm giường, chắc chắn đó sẽ là một cực hình!

Nghĩ vậy, cô lại không nhịn cười giao xảo, lộ ra mấy chiếc răng nhỏ trắng như tuyết.

Tiếng "cạch" truyền ra, Vô Ưu biết hai người đã vào phòng. Cô nhìn đồng hồ, dựa theo kế hoạch đã định, ba phút sau đó sẽ gõ cửa!

...

Sau khi vào phòng, Nhạc Diễm đóng cửa lại, đẩy tủ che cánh cửa đi. Phương Đông Dạ khó hiểu hỏi:

"Làm gì vậy? Sợ cha sẽ chạy hả?"

Nhạc Diễm cười ngây ngô một lúc nói:

"Ha ha, con quên mất là cha phải đi qua đây."

Cậu bé nói xong, cái đầu nho nhỏ lại nắm lấy thời cơ nói:

"Con đi mở ra."

Tên nhóc nói xong, đồng thời giả bộ đi qua đẩy chiếc tủ, nhưng chiếc tủ lại không hề nhúc nhích. Kỳ thật, dưới ròng rọc của chiếc tủ đã được đặt sẵn một viên đá nhỏ. Sau khi Nhạc Diễm xác định chiếc tủ không dịch chuyển, cậu bé ra vẻ buồn bực nói:

"Hình như không đẩy ra được."

"Không sao, lúc cha đi, cha sẽ tự đẩy."

Đối với Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ không hề có chút đề phòng nào. Anh vẫn tưởng rằng Nhạc Diệm là chiến hữu của anh. Có nằm mơ anh cũng không nghĩ ra, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, tên nhóc kia đã tạo phản rồi! Trước sự tin tưởng của Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm cười áy náy. Cậu cũng rất vô tội nha, một bên là cha, một bên là mẹ, cậu cũng không còn cách nào khác! Cha cậu phải hiểu cho hành động bất đắc dĩ của cậu.

Nhạc Diễm tự bào chữa cho hành vi của mình như vậy, mà không chịu thừa nhận, hôm nay cậu làm như thế - chọn cách giúp mẹ, nguyên nhân chủ yếu chính là do cậu cũng muốn xem náo nhiệt – muốn xem mẹ sẽ chỉnh cha như thế nào!

"Chiếc giường này của con hơi nhỏ, sau này đổi cho con một chiếc giường to hơn."

Phương Đông Dạ nằm trên giường không nhịn được lại nhớ tới cảnh lần trước bị rúc dưới gầm giường. Nghĩ tới cái cảm giác không thể hít thở được, anh liền buông ra một câu như thế. Nhạc Diễm nghe Phương Đông Dạ nói xong, cười nói:

"Đúng vậy, con cũng cảm thấy nó rất nhỏ, nhưng mẹ không cho con đổi. Dù sao thì một người ngủ, chiếc giường này cũng coi như là vừa rồi!"

Lời Nhạc Diễm nói, Phương Đông Dạ cũng cảm thấy có lý, cho nên gật đầu, không nói gì.

Nhạc Diễm thấy Phương Đông Dạ cứ nhìn chằm chằm trần nhà thì hỏi:

"Cha sao vậy? Hình như tối nay cha có điều gì đó lo lắng. Đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Vẫn là vì mẹ hả?"

Phương Đông Dạ thì thầm:

"Không biết tại sao nữa, tóm lại cha cứ có cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì đó!"

Xảy ra chuyện gì?

Bingo! Thật thông minh nha!

Nhạc Diễm nghe Phương Đông Dạ nói xong, không nhịn được tán dương. Cậu bé nghĩ thầm: đúng vậy nha, đúng là sẽ có chuyện xảy ra. Hơn nữa, sẽ xảy ra ngay đây tức thôi!

...

Cốc cốc cốc…

"Này, Bé Diễm, con ngủ chưa?"

Ba phút sau, Vô Ưu dựa theo kế hoạch, gõ nhè nhẹ lên cửa, rồi nhỏ giọng gọi Nhạc Diễm, giống như sợ cậu bé đang ngủ mình sẽ đánh thức cậu dậy vậy. Phương Đông Dạ nghe thấy tiếng nói, vội vàng ngồi dậy định rời đi. Nhạc Diễm vội ôm lấy cánh tay anh, đưa ngón trỏ đặt lên trên miệng "suỵt" một tiếng, ra hiệu cho anh im lặng.

"Này, Bé Diễm, con ngủ chưa?"

Ở bên ngoài, Vô Ưu lại dè dặt gọi lần nữa, sau khi vẫn không nghe thấy tiếng Nhạc Diễm đáp lại, mới im lặng. Rút cuộc Phương Đông Dạ cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nằm xuống giường. Nhạc Diễm nằm trên giường nói:

"Chắc mẹ muốn kiểm tra xem con đã ngủ chưa, rồi mới đi về ngủ đó."

Phương Đông Dạ nghe xong, xem như đã thở phào hoàn toàn, nói:

"Haizz, không biết tại sao nữa, biết cô ấy đi ngủ, trong lòng cha mới có cảm giác yên tâm!"

"Ha ha!"

Đối với câu nói của Phương Đông Dạ, Nhạc Diễm cười thản nhiên, hỏi:

"Sao vậy? Mẹ con ngốc nghếch như vậy, có đáng sợ đến thế không?"

Phương Đông Dạ thấy Nhạc Diễm nói Vô Ưu như thế, khó chịu nói:

"Mẹ con không ngốc, cô ấy chỉ quá ngây thơ, đơn giản, chưa trưởng thành thôi!"

"Vậy thì, cho dù như thế nào, cha cũng sẽ không giận mẹ sao?"

Nghe Phương Đông Dạ nói xong, Nhạc Diễm không nhịn được hỏi điều muốn biết nhất trong lòng. Phương Đông Dạ trả lời thành thật:

"Đúng vậy, cha sẽ không giận cô ấy, bởi vì cha biết cô ấy không có ác ý, sẽ không bao giờ hại người!"

Leng keng leng keng...

Đột nhiên có tiếng động từ ngoài cửa truyền vào, Phương Đông Dạ cảnh giác, ngồi bật dậy hỏi:

"Bé Diễm, đó là tiếng gì vậy?"

Nhạc Diễm lắng tai nghe một lúc, xong buồn bực đáp:

"Có tiếng gì đâu? Cha sao vậy? Cha đa nghi Tào Tháo rồi. Ha ha!"

Nhạc Diễm tỏ vẻ như thật sự không nghe thấy gì cả, bác bỏ lời của Phương Đông Dạ.

Leng keng leng keng...

"Ai da, lẽ nào là tiếng chìa khóa?"

Lúc này, tiếng động từ ngoài cửa lại truyền vào lần nữa, còn nghe thấy loáng thoáng tiếng nói của Vô Ưu! Có người mở cửa!!! “Leng keng” – tiếng chìa khóa va chạm vào nhau lại vang lên. Lần này không đợi Phương Đông Dạ nói, Nhạc Diễm luống ca luống cuống, nói:

"Người đến rồi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?" Nhạc Diễm sợ hãi nhìn quanh bốn phía, sau đó hoang mang nói:

"Cha, cha mau về đi, ở đây để con đối phó!"

Phương Đông Dạ nhìn Nhạc Diễm đầy cảm kích, sau đó im lặng gật đầu.

Chết tiệt!

Phương Đông Dạ đi tới chỗ tủ quần áo, đẩy tủ ra, nhưng lại phát hiện tủ không hề di chuyển. Anh không dám dùng quá nhiều sức, sợ Vô Ưu nghe thấy được. Làm sao bây giờ? Cứ như thế này, chẳng phải sẽ bị bắt quả tang tại trận sao?

"Wow! Tìm được rồi, ha ha, nhất định là chìa này!

Ngay lúc này, từ bên ngoài lại truyền vào tiếng nói không khác gì đòi mạng kia. Nhạc Diễm vội vàng nói:

"Gầm giường, nhanh!"

Phương Đông Dạ không kịp nghĩ nhiều, không hề lựa chọn một lần nữa lại phải chui xuống gầm giường – nơi mà anh ghét cay ghét đắng!

Cộp!

Ah!

Rõ ràng Phương Đông Dạ không chuẩn bị từ trước, đầu anh đụng phải chiếc vali. Nhạc Diễm nghe thấy tiếng kêu, suýt nữa đã bật cười ra tiếng, nhưng

cậu bé lại vội vàng nói:

"Sắp vào rồi. Nhanh lên!"

Phương Đông Dạ khó khăn chui rúc vào gầm giường. Nếu nói lần trước là không thoải mái, thì lần này thật sự sẽ bị chết ngạt. Không gian vốn đã nhỏ, giờ lại bị Vô Ưu nhét thêm một chiếc vali vào, kì thực có thể hiểu được mức độ khó khăn như thế nào. Lúc Phương Đông Dạ ẩn núp xong, cũng là lúc cánh cửa kêu "răng rắc" mở ra, tương đối trùng hợp.

Vã mồ hôi! Nguy hiểm thật!

Phương Đông Dạ nghe thấy tiếng mở cửa, không nhịn được lộ nụ cười thật to.

Bộp bộp!

Hả!

Hai chiếc! Hai chiếc giầy không lệch tí nào, bắn trúng vào người Phương Đông Dạ. Mặc dù không trúng vào miệng anh, nhưng một cái lại trúng vào mặt, cái cái kia thì trúng vào bả vai anh! Phương Đông Dạ thấy tình huống thê thảm của mình, trong lòng thầm khen chính mình, giác quan thứ sáu của anh thật chuẩn xác, đã cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra, kết quả là đúng luôn!

...

Vô Ưu đi vào, đôi mắt gian xảo nhìn Nhạc Diễm trợn trừng. Nhạc Diễm gật đầu cười không ra tiếng. Vô Ưu cười hài lòng, sau đó dựa theo kế hoạch đã được chuẩn bị, hoảng hốt nói:

"Ai da, Bé Diễm, con chưa ngủ hả? Sao mẹ gõ cửa mãi không thấy đáp lại?"

Phương Đông Dạ tưởng rằng đã thoát nạn, không ngờ còn để sót lại cái sơ hở này. Nhưng Nhạc Diễm đã trả lời:

"Con ngủ thiếp đi rồi, vừa rồi nghe thấy tiếng mở cửa nên tỉnh dậy."

Câu trả lời của cậu bé khiến Phương Đông Dạ thở phào nhẹ nhõm, vui mừng âm thầm vì sự thông minh của con mình, trong thời khắc mấu chốt vẫn có thể phản ứng nhanh như vậy!

"Oh, mẹ không ngủ được, cho nên muốn qua đây lấy con gấu về ôm ngủ!"

Vô Ưu nói rõ ý đồ xong, lại vội vàng xin lỗi:

"Không ngờ lại đánh thức con rồi, bảo bối, mẹ xin lỗi nha."

Câu xin lỗi của Vô Ưu người khác nghe vào thì thấy rất bình thường, nhưng Nhạc Diễm nghe xong lộ ra cái nhìn khinh khỉnh. Ánh mắt cậu nhìn Vô Ưu như đang nói: Thật thế hả! Lúc trước mẹ đánh thức con, có bao giờ có thái độ như thế này đâu! Vô Ưu hung hăng trừng mắt với cậu, như nói: Nhóc con, con dám làm hư chuyện của mẹ xem!

Đấu với mẹ cậu, khẳng định sẽ có kết quả thê thảm. Phương Đông Dạ dưới gầm giường chính là ví dụ. Vì vậy, Nhạc Diễm chọn cách khuất phục, dựa theo kế hoạch 'tra tấn' nói:

"Gấu nào hả? Chính là con gấu mà trước kia khi không ngủ được, mẹ đều ôm đó sao?"

"Uh, đúng vậy!"

Phương Đông Dạ nghe hai người kia kẻ xướng người hoạ trao đổi, không nhịn được muốn kêu cứu mạng. Chiếc cổ của anh sắt bị gãy rồi. Trời ạ! Nhạc Diễm bao giờ mới đuổi Vô Ưu đi được đây! Lúc Phương Đông Dạ không nhịn được đang khóc thét trong lòng thì Nhạc Diễm nói:

"Con gấu của mẹ sao ở trong phòng con được?"

Câu trả lời tiếp theo của Vô Ưu, ngay lập tức đã làm cho trái tim Phương Đông Dạ nhảy vọt lên đến tận cổ.

Vô Ưu nói:

"Dĩ nhiên là trong phòng con nha. Phòng của mẹ chật quá, cho nên đã chuyển chiếc vali qua đây, nhét dưới gầm giường của con đó."

Vô Ưu nói đến đây cố nhịn cười, lấy lại giọng bình thường, từ từ nói:

"Để mẹ lấy cho con xem."

Đừng nha!

Phương Đông Dạ có cảm giác, hôm nay quả thực chính là ngày thảm họa của anh. Anh thật sự không thể tưởng tượng được, nếu như Vô Ưu phát hiện ra anh, thì sẽ có phản ứng như thế nào. Anh có cảm giác, Vô Ưu đang đi về phía anh, anh có thể nhìn thấy đôi dép lê đáng yêu của cô.

Nhạc Diễm đâu! Sao còn không ngăn cản lại hả!! Lúc Phương Đông Dạ căng thẳng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, rút cuộc cũng nghe thấy tiếng nói cứu trợ của Nhạc Diễm:

"Ai da, mẹ, đừng tìm nữa. Tối muộn rồi còn lục tung vali làm gì hả!"

Vô Ưu cố tình do dự một lúc, có vẻ như đang "cân nhắc", lúc cảm thấy đã hù dọa Phương Đông Dạ đủ rồi, mới "thật thà" nói:

"Oh, được rồi. Nhưng mà, mẹ muốn ngủ cùng với con, một mình mẹ không ngủ được."

Vô Ưu nói xong, không đợi Nhạc Diễm trả lời, liền ngồi luôn lên giường cậu bé, sau đó dùng sức lay lay chiếc giường hai cái, nói:

"Nếu chiếc giường này mềm thì tốt rồi, nhún thoải mái."

Vô Ưu sau nói xong, Phương Đông Dạ dưới gầm giường mặt tái đi. Còn muốn giường mềm nữa, cô định đè chết anh hả!

Nhạc Diễm liếc nhìn vào gầm giường, mặc dù cậu bé không nhìn thấy vẻ mặt của Phương Đông Dạ, nhưng cũng biết được anh thảm hại đến cỡ nào. Cậu lại nhìn người đang nằm trên giường, Vô Ưu mang bộ mặt "tiểu nhân đắc ý" cười xấu xa. Cậu bé không nhịn được nghĩ tới một câu nói đã nghe thấy trong TV: "Thà rằng đắc tội với mười người đàn ông, còn hơn là đắc tội với một người phụ nữ!"

...

Lúc nào mới ngủ đây? Cổ anh thật sự sắp gẫy rồi!

Dưới gầm giường, Phương Đông Dạ bi thương, kêu rên thảm thiết, khẩn cầu cho Vô Ưu nhanh nhanh ngủ, để anh có thể thoát khỏi nơi địa ngục này. Nhưng sự thật còn tàn khốc hơn cả suy nghĩ của anh, bởi vì sau khi kiên trì được một tiếng, anh tưởng Vô Ưu đã ngủ thiếp đi, chờ Nhạc Diễm gọi mình ra, thì lại nghe thấy tiếng Vô Ưu nói:

"Này, Bé Diễm, con tỉnh lại đi."

Cái gì? Vô Ưu còn chưa ngủ? Mà Nhạc Diễm đã ngủ thiếp đi!!

Phương Đông Dạ nghe thấy Vô Ưu nói, thật sự đã muốn khóc. Trời ạ, anh sẽ bị hành hạ tới khi nào đây hả?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Vô Ưu thông minh (5)

Chuyện mất mặt nhất trong cuộc đời Phương Đông Dạ, không phải là cái đêm "lần đầu" của anh không dưng bị một người con gái hạ thuốc, rồi cướp đi, mà chính là trốn ở dưới gầm giường phụ nữ, ngây người trong suốt một đêm.

...

"Cha, cha mau ra đi, nhanh lên một chút!"

Chịu đựng cả một đêm, thật vất vả Phương Đông Dạ mới tìm được một tư thế có vẻ như tương đối tốt ngủ thiếp đi, nhưng lại bị Nhạc Diễm đánh thức. Anh lắc lắc người giống như cơ thể mình đã bị han rỉ, từng cơn đau nhức kéo tới không thể tả được. Lúc anh chui từ gầm giường ra, bộ dáng chật vật, khuôn mặt đỏ bừng lên, lần đầu tiên khiến cho Nhạc Diễm có cảm giác hơi không đành lòng.

Chẳng lẽ trò đùa này có chút thái quá?

"Cha, cha không sao chứ?"

Nhạc Diễm vội vàng đỡ lấy Phương Đông Dạ hỏi. Phương Đông Dạ lắc đầu, nói:

"Mẹ con đâu rồi? Sẽ không bị phát hiện đó chứ."

Phương Đông Dạ ngồi trên giường có chút không còn sức lực hỏi. Nhạc Diễm vội vàng nói:

"Mẹ đi mua đồ ăn sáng rồi. Tốt rồi, mẹ bảo thấy áy náy, nên đi mua đồ ăn sáng cho cha!"

Áy náy!

Phương Đông Dạ nghe thấy từ này, ngay lập tức mặt đã trở nên trắng bệch. Anh nhìn Nhạc Diễm hỏi:

"Áy náy gì? Cô ấy biết cha trốn dưới gầm giường cả đêm cho nên áy náy? Là vì điều này sao?"

Nhạc Diễm nhìn thấy biểu hiện cấp bách trên khuôn mặt của Phương Đông Dạ, một lần nữa lại ý thức được, Phương Đông Dạ đối với mẹ cậu, thật sự đã dốc hết cả tâm can ra rồi.

"Không, mẹ nói là sẽ làm cho cha thất vọng cái gì gì đó. Con không rõ lắm, lát nữa mẹ đi mua đồ ăn sáng về, cha tự hỏi mẹ..."

"Bé Diễm, mẹ về rồi. Đồ ăn sáng để ở trên bàn nha. Mẹ đi sang nhà bên cạnh!"

Thất vọng?

Bé Diễm còn chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng la hét của Vô Ưu. Phương Đông Dạ cũng không kịp hỏi kỹ càng, vội lê lết thân thể đau nhức đi tới kéo chiếc tủ ra, nhưng lại phát hiện chiếc tủ vẫn bất động. Nhạc Diễm vội vàng chạy tới, nói:

"Cha để con, có thể bị kẹt vật gì đó. Trước kia cũng từng như thế rồi, để con kiểm tra." Nhạc Diễm nói xong, vội vàng ngồi xổm người xuống, rất nhanh sau đó đã lấy được vật cản ra, nói:

"Bây giờ được rồi, cha thử lại xem."

Lúc này, Phương Đông Dạ thật sự đã bị cái mệt vây hãm trên người, hơn nữa Vô Ưu lại nói sẽ đi đến nhà cách vách, cho nên, bây giờ anh không còn hơi sức để suy nghĩ nữa. Nếu không anh sẽ phát hiện ra Nhạc Diễm có đầy sơ hở. Ví dụ như, vẻ mặt của cậu bé, còn có việc cậu bé biết chuẩn xác dưới tủ có vật bị chèn, vân vân…! Chỉ có điều, hiện tại anh chẳng suy nghĩ được gì cả.

Bây giờ mà phải suy nghĩ đối với Phương Đông Dạ chính là việc tra tấn. Lúc này anh chỉ muốn nằm trên một chiếc giường thoải mái, sau đó nhắm mắt lại, ngủ một giấc, thích tỉnh lúc nào thì tỉnh! Nhưng, anh biết đó là điều không thể, vì anh còn phải đối mặt với Vô Ưu.

Sau khi Phương Đông Dạ trở nhà mình, liền vọt vào phòng tắm, mở vòi hoa sen xối nước vào người, rồi lại vội vàng cầm lấy chiếc khăn tắm, lau qua loa người xong khoác áo tắm bước ra ngoài. Anh ngay cả tắm cũng không được tắm thoải mái, mà lại như đi đánh trận vậy. Người ta khi tắm chính là cả một quá trình hưởng thụ, mà đối với người thích sạch sẽ như anh, rõ ràng là ở trong phòng tắm, nhưng lại không thể tắm cho sạch sẽ, quả thật đây chính là mội loại tra tấn.

Kính cong… kính cong… kính cong……

Lúc tiếng chuông cửa vang lên, Phương Đông Dạ vội vàng đi ra, định mở cửa đầu tiên, nhưng ngay lập tức lại nghĩ đến cánh cửa bí mật, diễn-đàn-lê-quý-đôn cho nên anh vội vàng di chuyển bức bình phong dùng để trang trí đến, che cánh cửa bí mật đi, cũng chẳng thèm quan tâm là để như thế có hợp lý hay không.

Chắc sẽ không bị phát hiện đâu!

Sau khi Phương Đông Dạ xác định không có vấn đề gì, lúc này mới vội vàng bước ra mở cửa. Lúc anh nhìn thấy Vô Ưu, tỏ vẻ bất ngờ nói:

"Vô Ưu, sao sáng sớm em đã qua đây vậy?"

Vô Ưu nhìn nước vẫn đang nhỏ giọt trên tóc anh, trong lòng thầm thán phục, nếu không phải là cô đã biết chắc chắn anh vừa mới chui từ gầm gường ra, thì nhìn bộ dạng này của anh, nhất định sẽ tưởng rằng anh vừa mới tắm xong.

Không phải cô ngốc nghếch, mà là tên lừa đảo quá xảo quyệt!

Vô Ưu nghĩ lại những việc trước đó mình đã bị lừa gạt, rất nhanh đã tìm cho mình được đủ lý do để thấy thoải mái. Có thù không báo không phải phái nữ. Bây giờ cô muốn xem xem, đến lúc nào Phương Đông Dạ mới có thể nói thật, lúc nào mới có thể dũng cảm đối mặt với hiện thực, đem tất cả mọi việc từ đầu đến cuối kể cho cô nghe!

Tối hôm qua Vô Ưu đã suy nghĩ kỹ, chỉ cần có một ngày Phương Đông Dạ xin lỗi cô, nói chuyện thẳng thắn với cô, thì lúc đó cô sẽ tha thứ cho anh. Nếu như anh vẫn không nói, cô sẽ đày đọa anh tới cùng! Trò chơi sẽ không bao giờ kết thúc! Anh đừng mong có một ngày sống yên ổn!

...

"Vô Ưu, em sao vậy?"

Phương Đông Dạ nhìn thấy nụ cười lạ lùng, tà ác của Vô Ưu, không nhịn được bất an gọi cô. Vô Ưu vội vàng cười tủm tỉm nói:

"Ha ha, không có gì. Ý em là, mặt của anh bị sao vậy? Bị té sao?"

Cô nói xong, giơ cao bữa sáng trong tay lên, nói với Phương Đông Dạ:

"Em vội tới là đặc biệt muốn đưa bữa sáng cho anh."

Phương Đông Dạ nghe Vô Ưu nói thế, nghiêng người qua một bên ý bảo cô đi vào. Anh nói:

"Đúng vậy, phòng tắm trơn không ngờ bị ngã. Haha, không có chuyện gì đâu, em mau vào đi. Anh thay quần áo rồi ra ăn, được không?"

Vô Ưu gật đầu, không có ý kiến gì.

"Ah, sao lại chuyển bức phong ra đây vậy?"

Vô Ưu liếc mắt một cái đã nhìn thấy bức bình phong đặt ở chỗ tường, cô đương nhiên biết đó là để làm gì, nhưng vẫn ra vẻ khó hiểu hỏi, cũng là để cho Phương Đông Dạ có một cơ hội nói thật. Chỉ có điều, Phương Đông Dạ lại chọn cách nói dối:

"Oh, anh cảm thấy, bỏ bức bình phong ra, trông phòng khách rộng rãi và sáng sủa hơn. Em thấy được không?"

Đúng là mở miệng ra đã nói dối. Vô Ưu thầm khen ngợi đầu óc của Phương Đông Dạ. Trước kia cô cũng chỉ biết chỉ số IQ của anh cao, lại không ngờ chỉ số IQ cao hơn người, thì khả năng nói dối, phản ứng lại cũng nhanh hơn người!

"Anh không đi thay quần áo sao?"

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ cười hỏi. Phương Đông Dạ vốn muốn thừa dịp thay quần áo để tắm rửa, nhưng lại nói:

"Không cần. Hay là ăn trước đi, lát nữa anh sẽ thay."

Anh vừa nói, vừa mở bữa sáng ra. Trong cuộc đời anh, đây là lần đầu tiên ăn khi chưa đánh răng! Vô Ưu thấy anh ăn xong rồi mới nói:

"Kỳ thật em đến đây là có chuyện muốn nói với anh."

Áy náy! Thất vọng!

Ngay lập tức Phương Đông Dạ liền nghĩ đến hai từ này. Cho nên nói:

"Vô Ưu, có gì thì đến công ty hãy nói. Cũng gần đến giờ đi làm rồi!"

Vô Ưu nhìn đồng hồ trên tường, gật đầu cười nói:

"Được rồi. Vậy đến đó hãy nói. Em đi trước đây."

"Vô Ưu!"

Phương Đông Dạ nhìn bóng lưng Vô Ưu, bất an gọi cô lại. Vô Ưu quay đầu lại cười hỏi:

"Sao vậy?"

Lúc này, lần đầu tiên Phương Đông Dạ biểu lộ sự yếu ớt của mình, anh hỏi:

"Em định nói gì vậy anh? Là tin tốt hay tin xấu?"

Không phải anh chỉ hơi bất an, mà là vô cùng bất an. Bởi vì Nhạc Diễm nói Vô Ưu sẽ làm cho anh thất vọng, mà bây giờ chuyện duy nhất có thể khiến anh thất vọng, chính là việc Vô Ưu không đồng ý chung sống với anh. Là chuyện này sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Phương Đông ghen (1)

Vô Ưu ngồi ở bên bàn cơm, vừa ăn vừa hí hoáy viết, còn không quên cười khúc khích.

Là tin tốt hay tin xấu??

Vô Ưu nghĩ đến vẻ mặt đáng yêu của Phương Đông Dạ khi hỏi câu này, không nhịn được cười híp cả mắt. Dường như khi bày tỏ hết lòng mình, khoảng

cách giữa hai người được rút gần hơn, cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sự quan tâm.

Ha ha. . .

"Mẹ, mẹ lại đang nghĩ cách đối phó cha đấy hả?"

Nhạc Diễm nhìn thấy Vô Ưu đang viết kế hoạch tác chiến, tò mò hỏi. Lúc này Vô Ưu liền ôm tờ giấy vào trong ngực, nói:

"Con đừng có nghĩ đến chuyện làm Hán gian, mẹ sẽ không để con có cơ hội đó đâu!" Tư thế phòng bị của Vô Ưu như vậy, thật đúng là không có một chút tín nhiệm nào với Nhạc Diễm mà!

"Mẹ không nói thì thôi, nhưng con phải nhắc nhở mẹ, cẩn thận không lại chữa tốt thành xấu, dọa cha bỏ chạy đó."

Nhạc Diễm nói như vậy, mục đích là để Vô Ưu nương tay với Phương Đông Dạ, không ngờ lại đánh trúng điểm yếu của Vô Ưu. Sâu thẳm trong lòng cô vẫn không muốn kết hôn, mà nguyên nhân chính là cô sợ mình sẽ bị lừa gạt. Cô sợ tình cảm chưa được trải qua thử thách, cô không muốn đến lúc đó mình lại bị bỏ rơi giống như mẹ, đến cuối cùng lại phải sống những ngày đau thương buồn tủi.

Vô Ưu nghĩ vậy, nói:

"Nếu như thật sự bởi vì chuyện này mà dọa anh ta bỏ chạy, thì đây cũng không phải là chuyện không tốt!"

Vô Ưu nói xong, lại tiếp tục viết kế hoạch của mình. Lần này không chỉ đơn giản để trút giận, mà cô còn muốn lợi dụng cơ hội này để kiểm nghiệm Phương Đông Dạ, xem anh có thể giống như lời Nhạc Diễm nói, tình cảm đối với cô không đủ trải qua thử thách.

"Mẹ, mẹ sao vậy? Con nói bừa với mẹ thế thôi, mẹ đừng có tưởng thật. Cha đối với mẹ như thế nào, ai nấy đều nhìn thấy mà."

Nhạc Diễm vừa nói xong, Vô Ưu liền hỏi:

"Con đã khẳng định anh ta là cha con? Con biết từ khi nào?" Vô Ưu nói xong, nhìn Nhạc Diễm nghiêm khắc nói:

"Không muốn nói? Hiện tập gọi trước… Nói dối! Bây giờ mẹ ghét nhất là bị người khác nói dối!"

Xong đời rồi!

Nhạc Diễm lần này xem như đã thấy Vô Ưu trở lên "lợi hại" rồi. Trong lòng cậu bé không nhịn được mắng thầm mình ngốc nghếch. Cậu bé cứ cho rằng mình thông minh, có thừa khả năng đối phó với bà mẹ ngốc nghếch này, bây giờ thì hay rồi, cuối cùng đã biết được kết quả của việc khinh địch. Một lẫn nữa cậu lại rõ ràng, tại sao cha nói cậu vẫn chưa lớn.

..."Ngày đầu tiên đến đến Đài Bắc, con vô tình xem một chương trình trên TV!"

Nhạc Diễm im lặng một hồi rồi chọn cách trả lời thành thật. Suy nghĩ của cậu là, nếu đã bị phát hiện, thì nhân cơ hội này nói ra tất cả mọi chuyện cũng tốt. Nói dối rất mệt mỏi, hơn nữa cậu bé cũng không biết mẹ đã biết được bao nhiêu, cứ nói dối mù quáng, rất có thể sẽ vô tình động trúng họng súng.

"Đêm sắc khôn cùng!"

Vô Ưu nghe Nhạc Diễm nhắn đến từ "chương trình", không nhịn được nghĩ tới chương trình mình đã xem qua trên mạng. Nhạc Diễm cúi đầu nói:

"Đúng vậy, là chương trình đó. Sao mẹ biết được? Mẹ đã xem qua rồi sao?"

Trước sự kinh ngạc của Nhạc Diễm, Vô Ưu gật đầu, cười nói:

"Đương nhiên, mẹ còn biết nhiều hơn con nghĩ nhiều. Cho nên, con nhất định phải thành thật khai báo hết mọi chuyện, tranh thủ lập công chuộc tội. Mẹ sẽ căn cứ vào biểu hiện của con, xử lý khoan dung cho con!"

Ách!

Xem quá nhiều phim truyền hình rồi!

Trong lòng Nhạc Diễm nghĩ thầm, nhưng cũng không đủ dũng khí nói thẳng ra. Cậu bé nói:

"Được, nhất định con sẽ nói hết những gì con biết, để tranh thủ sự khoan hồng của mẹ."

Tiếp đó, cậu bé đem toàn bộ sự tình từ đầu đến cuối kể cho Vô Ưu nghe. Từ chuyện cậu bé đi đến "Diễm" tìm Phương Đông Dạ, cho đến chuyện hai người liên kết với nhau để Vô Ưu vào "Trụ" làm. Chuyện Phương Đông Dạ ăn dấm chua, hạ thuốc ở phòng ăn công ty, để đuổi việc Hoắc Lãng. Chuyện sau khi nghe bà nội nói lý do cô không muốn kết hôn, Phương Động Dạ liền liên hệ với "Tử Thần", hy vọng giúp cô hóa giải khúc mắc. Ngoài ra còn có chuyện, vì để trút giận cho cô mà hại Tiểu Hạ, rồi chuyện sắp đặt để cho "Tử Thần" suy sụp, vân vân…...

Lần này rõ ràng Nhạc Diễm đã đem tất cả các chuyện kể cho Vô Ưu nghe, không thiếu thứ gì. Vô Ưu nghe xong, vô cùng sửng sốt! Cô nằm mơ cũng

không ngờ, Phương Đông Dạ sẽ vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy. Càng không ngờ nữa là, thì ra Phương Đông Dạ đã quan tâm cô đến như vậy.

"Mẹ, sau khi mẹ nghe xong, có phải mẹ cũng cảm thấy, cha làm như thế đều là bất đắc dĩ? Mẹ tha thứ cho cha đi!"

Nhạc Diễm thấy trên mặt Vô Ưu hiện lên sự cảm động, liền nắm bắt cơ hội xin tha cho Phương Đông Dạ. Vô Ưu quyết định thật nhanh lắc đầu nói:

"Không! Mặc dù anh ta làm tất cả những chuyện này đều là vì mẹ, nhưng cách làm của anh ta cũng hơi quá trớn rồi. Mẹ chẳng những không bỏ qua cho anh ta, mà còn nhân cơ hội này sẽ cho anh ta biết cái gì gọi là lý trí."

Vô Ưu nói như thế cũng có lý của cô. Cô không muốn mỗi lần Phương Đông Dạ ghen, lại hãm hại người ta giống như học trưởng – làm hại người ta xong đuổi việc. Cũng không thể bởi vì người ta đối xử không tốt với cô, rồi đẩy người ta vào con đường làm tình nhân của người khác! Điều này trong suy nghĩ của cô, quả thật là rất khó tin, không thể tha thứ được!

Sau đó, Vô Ưu không nói chuyện nữa, mà viết "roàn rọat" không ngừng lên giấy. Sau khi viết đến chữ cuối cùng, cô úp tờ giấy lên trên bàn, sau đó lấy bút đè lên trên, đứng phắt dậy nói:

"Mẹ đi đây."

Động tác của Vô Ưu làm cho Nhạc Diễm giật mình. Mà người đầu sỏ gây chuyện - Vô Ưu, vẫn đứng thẳng dậy, thu dọn lại đồ đạc, rồi đi qua gõ cửa nhà Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ xong xuôi đi ra, hai người cùng nhau xuống lầu, lên xe, chạy tới công ty.

"Cho em một triệu!"

Sau khi lên xe, câu đầu tiên Vô Ưu nói chính là câu này. Ngay tức thời Phương Đông Dạ không phản ứng kịp, nhưng sau một lúc suy nghĩ, anh nói:

"Được, lát nữa đến công ty anh sẽ viết chi phiếu cho em."

Mặc dù anh tò mò đến chết đi được, cô không phải có một triệu sao? Sao bây giờ còn đòi tiền? Nhưng anh không hỏi, bởi vì nhìn sắc mặt Vô Ưu không được tốt lắm.

Trên đường đi, Vô Ưu không nói thêm câu nào nữa. Tới công ty, sau khi nhận được chi phiếu, cô nói không để cho Phương Đông Dạ cự tuyệt:

"Hôm nay em xin nghỉ!"

Phương Đông Dạ gật đầu, trong lòng tràn đầy bất an, khiến anh không dám nói một câu nào.

"Em đi xử lý việc cho anh, cho nên, không được trừ lương!"

Phương Đông Dạ còn chưa nói có đồng ý cho cô nghỉ hay không, Vô Ưu đã lên tiếng tiếp rồi. Phương Đông Dạ lại gật đầu, không nói thêm câu nào. Vô Ưu xoay người đi ra cửa, vừa mở cửa đi ra ngoài, cô như nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu lại, nhìn Phương Đông Dạ nói:

"Đúng rồi. Tiền này là em dùng cho anh, cho nên em sẽ không trả lại. Nhưng mà, nếu như còn thừa em sẽ trả cho anh, ngược lại, nếu không đủ, em sẽ lấy thêm!

Dùng cho anh!

Phương Đông Dạ càng nghĩ càng không hiểu! Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì hả!

Nhạc Diễm!

Phương Đông Dạ lập tức nghĩ ngay đến cơ sở ngầm của mình, cho nên, không chút chần chờ nhấc điện thoại lên gọi cho cậu bé, muốn hỏi xem rút cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cạch!

"Còn việc gì nữa sao?"

Phương Đông Dạ vừa bấm xong số điện thoại, không ngờ Vô Ưu lại đẩy cửa đi vào. Anh sợ tới mức theo phản xạ tự nhiên cúp luôn điện thoại. Vô Ưu nhìn thấy bộ dáng bối rối có chút đáng thương của anh, nghĩ thầm: Nói dối khổ thế đấy, ngay cả gọi điện cho con mình cũng phải lén lút. Không sai! Vô Ưu đoán chắc chắn Phương Đông Dạ sẽ gọi cho Nhạc Diễm để lấy thông tin mà.

Chỉ có điều, Vô Ưu rất tin tưởng, lần này Nhạc Diễm sẽ giúp cô. Bởi vì Nhạc Diễm yêu bọn họ, cũng như bọn họ yêu cậu bé!

Nhạc Diễm đã nhìn thấy tờ giấy để sờ sờ trên bàn. Cô làm toàn bộ chuyện này đều là vì muốn tốt cho Phương Đông Dạ, cho nên, nhất định Nhạc Diễm sẽ ủng hộ cách làm của cô. Đối với hành động lần này của mình, Vô Ưu khẳng định khá chắc chắn.

"Em định nói với anh, trưa em không có ở đây, anh nhớ phải ăn cơm đó!"

Vô Ưu nói xong, nhìn Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ mỉm cười nói:

"Được."

Trước cái mỉm cười của Phương Đông Dạ, Vô Ưu đáp lại anh bằng nụ cười rạng rỡ, sau đó mới đóng cửa rời đi. Phương Đông Dạ đợi một lúc, xác định Vô Ưu sẽ không quay trở lại nữa, mới cầm điện thọai lên gọi cho Nhạc Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Phương Đông ghen (2)

"Thật thế sao? Không thể nào! Mẹ cần nhiều tiền như thế để làm gì?"

Sau khi điện thọai được kết nối, Phương Đông Dạ kể rõ mọi chuyện cho Nhạc Diễm nghe. Anh còn chưa kịp hỏi cậu bé câu nào, thế nhưng cậu bé đã hỏi một đống rồi. Phương Đông Dạ buồn bực nói:

"Con cũng không biết? Vậy rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì hả?" Trong đầu Phương Đông Dạ xuất hiện một dấu chấm hỏi to đùng.

Nhạc Diễm nói bóng gió:

"Mẹ thật không nói với cha lấy tiền để làm gì sao? Cha cũng không hỏi mẹ?"

Phương Đông Dạ suy nghĩ kỹ lại, sau đó nói:

"Hình như mẹ con có nói, bảo để xử lý việc cho cha! Nhưng cha đâu có nợ tiền người ta!"

Nhạc Diễm nghe thấy giọng nói rối mù của Phương Đông Dạ, nhàn nhạt nói:

"Có thể là vô tình mắc nợ."

"Có ý gì? Bé Diễm, có phải con đã biết chuyện gì không?"

Chỉ một câu nói của tên nhóc, ngay lập tức làm cho Phương Đông Dạ nổi lên nghi ngờ. Nhạc Diễm nói:

"Con buột miệng nói thế thôi. Được rồi, nếu không có chuyện gì nữa, con cúp máy đây. Con sẽ giúp cha gọi điện cho mẹ, hỏi xem mẹ đang ở đâu, sau đó sẽ gọi điện báo cho cha biết."

Nhạc Diễm nói xong, cúp điện thoại, còn Phương Đông Dạ lại suy nghĩ cẩn thận. . .

Vô tình mắc nợ? Phương Đông Dạ anh giàu nứt đố đổ vách, sao có thể thiếu nợ tiền bạc người khác được!!

Không hiểu! Không hiểu!

…….

"Học trưởng!"

Vô Ưu và Đường Tiếu vừa bước vào quán "Cà phê Thượng Đảo" liền nhìn thấy ngay hình ảnh ưu nhã của Hoắc Lãng đang ngồi chỗ cửa sổ. Trên khuôn mặt anh tuấn, nho nhã của anh, phủ lên một lớp sầu muộn, nhìn qua có một vẻ đẹp buồn.

Hoắc Lãng nghe thấy giọng nói liến thoáng của Vô Ưu, khuôn mặt đang nhìn ra ngoài cửa sổ hiện lên một nụ cười yếu ớt, anh đứng dậy dịu dàng nói với Vô Ưu:

"Tiểu Ưu, em đến rồi hả?"

Nói xong, anh nhìn Đường Tiếu gật đầu chào hỏi, sau đó tự giới thiệu:

"Xin chào, tôi là Hoắc Lãng, học trưởng của Tiểu Ưu."

Đường Tiếu thấy thái độ rất tao nhã của Hoắc Lãng, cũng hào phóng gật đầu lại, nói:

"Tôi là Đường Tiếu, là bạn mới quen của chị ấy."

"Em trai, là em trai có được không!"

Vô Ưu nói xong, vẫn như trước nhìn Hoắc Lãng vui vẻ nói:

"Là em trai, em vừa mới quen - cậu em này rất nhát gan nha."

Vô Ưu nói xong, có cảm giác rất thắng lợi cười. Đường Tiếu ấm ức, vẻ mặt lơ đễnh, đưa tay vò vò chiếc mũi của mình nhưng cũng không lên tiếng phản bác lại.

Trước sự thoải mái của hai người, Hoắc Lãng cũng không có phản ứng gì, chỉ lịch sự nói:

"Hai người ngồi xuống trước đã."

"Chị, mời ngồi!"

Đường Tiếu đặt chiếc hộp xuống đất, lịch lãm kéo ghế ra cho Vô Ưu, sau đó làm một tư thế mời thật khoa trương. Vô Ưu không khách khí chút nào, ngồi luôn xuống, sau đó hùng hồn nói:

"Uhm, bây giờ mới giống cậu em trai nhỏ."

Được lợi lại vẫn còn ra vẻ!

Lúc này Vô Ưu chính là có cái đức tính đó. Hoắc Lãng quá hiểu Vô Ưu, cho nên nhìn vẻ mặt bực bội của Đường Tiếu mỉm cười nói:

"Tiểu Ưu là như thế, sau này cậu sẽ quen thôi."

Đường Tiếu thấy Hoắc Lãng chủ động giải thích với mình, nhanh chóng hiểu ra nói:

"Bởi thế nha, bà chị ngốc nghếch này đi rút tiền lại có thể bị người ta cho là đi cướp ngân hàng, tôi cũng không thèm so đó với cô ấy đâu."

Cướp ngân hàng?

Hoắc Lãng rất hiểu Vô Ưu, trong lúc vô ý gây ra họa là chuyện thường tình, nhưng chuyện "cướp ngân hàng" thì có vẻ quá nghiêm trọng đi? Tưởng tượng ra tình cảnh lúc ấy, khuôn mặt đang có phần sầu muộn của Hoắc Lãng đột nhiên giãn ra, trên mặt xuất hiện nụ cười hứng thú.

Vô Ưu thấy Đường Tiếu bóc mẽ mình để làm trò cười cho học trưởng, không cam lòng đuối lý nói:

"Đúng vậy, trang phục của em có phần hơi "quá", nhưng cũng không thể trách em được nha. Lúc vừa nghe thấy tiếng chuông báo động, cậu bảo vệ này cũng sợ hãi mà ngồi chồm hỗm luôn xuống đất, em lo lắng cho sự an toàn của bản thân, cũng có gì là đáng trách chứ!"

Ách!

Đường Tiếu bị Vô Ưu nhắc tới chuyện mất mặt này, khuôn mặt tuấn tú rạng rỡ như ánh mặt trời thoáng cái đã xuất hiện một mảng hồng. Đường Tiếu liếc mắt nhìn vẻ mặt đắc ý của Vô Ưu, sau đó quay ngoắt đầu sang hướng khác.

"Hai vị dùng gì ạ?"

Lúc này nhân viên phục vụ đi tới, xem như đã hóa giải cho sự lúng túng của Đường Tiếu.

"Cà phê!"

"Cà phê!"

Hai người đồng thời nói ra yêu cầu của mình. Hoắc Lãng nghe thấy âm thanh ăn khớp của bọn họ, cười nói:

"Xem ra tình cảm của hai người cũng không tệ nha. Có thể thấy Vô Ưu kết giao được với một người bạn như cậu, thật là tốt. Như vậy tôi cũng yên tâm rồi."

Hoắc Lãng nói xong, trong mắt xuất hiện vẻ nhẹ nhõm.

Có ý gì? Anh ta phải đi sao?

Đường Tiếu nghe ra ẩn ý trong lời Hoắc Lãng, cho nên không nhịn được nhìn anh. Hoắc Lãng cũng không hề tránh né nhìn hắn cười. Nụ cười này đã biểu thị cho sự thừa nhận. Mà bà chị Vô Ưu ngốc nghếch này, lại chỉ nghe được một nửa câu, cho nên nói:

"Cái gì mà tình cảm không tệ chứ! Cậu ta chẳng qua chỉ là cậu nhỏ nhát gan!"

Cô nói xong, quay sang nhìn khuôn mặt tuấn tú của Đường Tiếu, hào phóng nói:

"Nhưng mà cũng không sao nha. Sau này có người chị này rồi, lúc cậu gặp nguy hiểm, tôi sẽ bảo vệ cậu."

Không tức giận! Không tức giận! Không tức giận!. . .

Đường Tiếu tự trấn an chính mình bình tĩnh lại, chờ Vô Ưu nói xong, trên mặt mang theo nụ cười giả dối, cười vô cùng khoa trương nói:

"Vậy ở chỗ này em trai phải cảm ơn bà chị trước rồi."

Vô Ưu khoát tay, không chút khách khí nói:

"Không cần khách sáo, chị bảo vệ em là điều nên làm!"

Xí!

Đường Tiếu không thèm để ý đến vẻ mặt tươi cười đắc ý của Vô Ưu, quay ra nhận ly cà phê phục vụ mang đến, sau đó cẩn thận đặt tới trước mặt Vô Ưu, nói:

"Cẩn thận nóng."

Hắn nói xong, cũng bưng ly cà phê của mình lên, không nói gì từ từ khuấy đều, rồi lẳng lặng nhấm nháp.

Hắn biết Vô Ưu mang nhiều tiền như vậy đến gặp học trưởng, nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói, cho nên hắn rất lịch sự tự tách mình qua một bên.

...

Dụng ý của Đường Tiếu Hoắc Lãng rất hiểu rõ, nhưng anh lại càng hiểu Vô Ưu hơn. Với tính cách của Vô Ưu, nếu người ta không chủ động hỏi cô, mà chỉ dùng cách ám chỉ khéo léo thì cô sẽ không thể hiểu được. Vì vậy Hoắc Lãng nhìn Vô Ưu hỏi:

"Tiểu Ưu, em vội vã tìm anh không phải là để giới thiệu người bạn mới đó chứ?"

"Ah! Học trưởng, anh không nói suýt nữa em đã quên!"

Quả nhiên, đúng như dự liệu của Hoắc Lãng, Vô Ưu đã thật sự quên mất. Đường Tiếu nghe Vô Ưu nói xong, vì sự trì trệ của cô mà lộ ra vẻ mặt không thể tin được. Nhưng khi hắn nhìn sang Hoắc Lãng, thấy anh vẫn cười thản nhiên trong lòng không khỏi run lên.

Nụ cười của Hoắc Lãng, bên trong chứa quá nhiều sự bao dung, quá nhiều sự yêu chiều. Ngoài ra, nhận thức cùng cảm giác tự nhiên này khiến hắn kinh hãi. Tình cảm của bọn họ hẳn là tốt lắm, rất, rất tốt đi? Hắn không hiểu tại sao, nhận thức bất chợt này, lại có thể làm cho trong lòng hắn có chút không thoải mái!

Quái đản!

Đối với tâm trạng bất bình thường của mình, Đường Tiếu có chút khó tin. Hắn cúi đầu xuống nghĩ ngợi, chẳng lẽ mình đã mắc phải bệnh quái lạ gì, nhưng lại cảm giác có người dựa sát vào mình, hắn ngẩng đầu lên, ngay lập tức càng hoảng sợ. Vô Ưu đang nheo mắt nhìn hắn đầy ngờ vực.

"Cô làm gì vậy?"

Đường Tiếu hơi chột dạ hỏi. Vô Ưu đáp lại:

"Làm gì? Là phải hỏi cậu đang làm gì mới đúng. Tôi nói với cậu mấy câu rồi, cậu cũng chẳng thèm để ý. Cậu đang nghĩ gì vậy?"

Ạch?

Nói với hắn?

Có nói sao?

Đường Tiếu không dám tin nhìn về phía Hoắc Lãng. Hoắc Lãng nhìn hắn mỉm cười, ánh mắt như đã sáng tỏ, hiểu hết những suy nghĩ miên man trong lòng hắn. Đột nhiên vẻ mặt Đường Tiếu đầy bối rối, hắn vội vàng áp chế sự khác thường này lại, nhìn Vô Ưu nói:

"Chị hai, cô hù chết người ta rồi. Nhất là cô lại dùng cái vẻ mặt này, có đùa cũng đừng dọa người ta như vậy chứ. Cho nên sau này cô đừng có cứ tí lại dựa sát vào người ta như thế nữa!"

"Đường Tiếu!!!"

Trước sự không nể nang của Đường Tiếu, Vô Ưu thẹn quá hóa giận quát lên. Hoắc Lãng nhìn hai người giống như cặp tình nhân trẻ cãi nhau thì lắc đầu rụt rè khuyên giải:

"Được rồi, được rồi, đừng tranh cãi nữa. Vô Ưu, cái hộp bên chân cậu ấy là em bảo cậu ấy mang đến sao?"

Uhm!

Hoắc Lãng hỏi xong, Vô Ưu gật đầu khẳng định. Đường Tiếu vội vàng nhấc chiếc hộp lên, đẩy ly cà phê sang một bên rồi đặt chiếc hộp vào chỗ đó, sau nhìn Vô Ưu, chờ chỉ thị tiếp theo của cô.

"Bên trong là gì vậy?"

Hoắc Lãng tò mò hỏi, anh nhìn chiếc hộp này có chút quen quen, hình như là hộp chuyên dụng của ngân hàng dành cho những khách hàng rút khoản tiền lớn. Không phải là Vô Ưu rút tiền đưa cho anh đó chứ? Nghĩ đến cái ý nghĩ kỳ quái của mình, Hoắc Lãng lộ ra nụ cười thản nhiên. Một người yêu tiền chuẩn như Vô Ưu, chưa nói đến việc cô không thể có nhiều tiền như thế, mà cho dù cô có có, cũng không thể đưa cho người khác. Nói không chừng, cô còn có thể mỗi ngày đều ôm tiền trốn miết trong nhà, không ra ngoài ý chứ.

Vô Ưu cẩn thận nhìn bốn xung quanh, sau khi xác định không có ai nghe lén mới cười hì hì, thần thần bí bí vẫy vẫy Hoắc Lãng, ý bảo anh sát lại gần mình.

Ha ha. . .

Trước hành động đáng yêu của Vô Ưu, Hoắc Lãng không nhịn được bật cười. Anh nhìn cô một cái, sau đó áp đến gần cô. Không phải là vì anh thật sự tò mò nên mới như thế, mà bởi vì nếu đổi lại là người khác, khi nhìn thấy biểu hiện tinh ranh, sinh động đáng yêu như thế này của cô, thì cũng không thể đành lòng để cô thất vọng được.

Sau khi Hoắc Lãng đã áp lại gần, Vô Ưu mới nói rành rọt một chữ:

"Tiền!"

Tiền?

Hoắc Lãng ngồi trở lại vị trí của mình, sau đó khó hiểu nhìn Vô Ưu. Mặt Vô Ưu biểu lộ rõ vẻ khẳng định, đồng thời gật mạnh đầu với anh. Điệu bộ nghiêm túc này của cô, lại một lần nữa khiến Hoắc Lãng lộ ra nụ cười yêu thương.

"Em nói thật đó! Anh không tin hỏi Tiểu Tiếu đi."

Tiểu Tiếu!!

Hoắc Lãng không cần xác nhận lại từ Đường Tiếu, vì anh đương nhiên biết Vô Ưu sẽ không có khả năng nói đùa chuyện này. Mà Đường Tiếu vốn đang im lặng, lại không thể chịu được nữa rồi. Tiểu Tiếu? Mặc dù bà chị này đã gần 30 tuổi, nhưng tại sao khi cô gọi hắn như thế, lại khiến cho hắn khó chịu đến vậy chứ?

"Chị hai, tôi xin cô sau này gọi tôi bằng cả tên họ đầy đủ là Đường Tiếu được không. Tiểu Tiếu? Cô gọi con mình sao? Hay là con chó nhỏ hả?"

Đường Tiếu phản kháng bất chợt như thế, làm Vô Ưu không thể lý giải được. Cô nói hiển nhiên:

"Sao vậy? Tiểu Tiếu nghe rất dễ nghe nha, nghe cảm thấy rất đáng yêu à!"

Đáng yêu?

Đường Tiếu phản kháng lại không khách khí:

"Chị hai, chẳng có người đàn ông nào muốn người khác hình dung mình đáng yêu đâu!"

Đối với câu nói của Đường Tiếu, Vô Ưu trả lời hờ hững:

"Đáng yêu thì sao? Đây là một từ khen ngợi đó, chàng trai vô vị."

"Cô... Cái bà chị này đúng là, khiến người ta không nhịn được nữa rồi!"

Lần này Đường Tiếu đúng là tú tài gặp phải binh, có lý không thuyết phục được mà(*). Cuối cùng hắn đành khoát tay nói:

(*) Ý nói dân đọc sách gặp phải dân võ biền, bụng đầy đạo lý nhưng không thể nói lại được người kia.

"Thôi, trước hết hai người cứ nói chuyện chính sự đi. Chỉ có điều, sau này cô không được gọi tôi là 'Tiểu Tiếu' nữa, nếu cô còn gọi tôi như thế tôi sẽ gọi cô là 'bà thím' đó."

Bà thím!

Vô Ưu nghe Đường Tiếu gọi mình như thế, không chút khách khí nói:

"Cậu gọi tôi là bà thím thì tôi sẽ gọi cậu là cháu ngoại, cháu trai nha."

Trước phản ứng nhanh nhẹn của Vô Ưu, Đường Tiếu cười nói:

"Bà thím, có vẻ như đầu óc của thím cũng phản ứng nhanh nha, xem ra trong thời gian ngắn sẽ chưa mắc phải chứng 'mất trí nhớ của người già' đâu."

"Cậu. . ."

...

Hoắc Lãng nhìn hai người bọn họ đấu khẩu với nhau, trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ. Chỉ có ở cùng một chỗ với Vô Ưu anh mới có thể tìm thấy những niềm vui giản dị như thế này.

"Tiểu Ưu, em xác định là không có chuyện gì muốn nói với anh sao?"

Hoắc Lãng vốn muốn xem bọn họ tiếp tục đấu võ mồm, vì dù sao quán cà phê này trừ người bán hàng ra cũng chẳng còn ai nữa, chỉ có điều anh lại muốn nghe Vô Ưu nói chuyện chính sự trước, vì có vẻ như là chuyện quan trọng. Còn về chuyện đấu võ mồm của hai người, chắc là trước khi anh đi cũng được nhìn thấy thôi.

Vô Ưu nhìn ánh mắt mang theo ý cười đầy thân thiết của Hoắc Lãng, giở tính trẻ con nói với Đường Tiếu:

"Hừ, không chấp nhặt với trẻ con như cậu!"

Lần này Đường Tiếu rất hào phóng không cãi lại Vô Ưu nữa, d☆đ☆l☆q☆đ nhưng hắn cũng đồng thời hiểu được, tính khí của bà chị Vô Ưu này giống hệt trẻ con, chỉ cần người ta nói cô một câu, nhất định cô sẽ nói lại một câu, cho nên nếu như hắn không dừng trước, e rằng người ta vẫn tiếp tục tranh cãi, rồi lại ầm ĩ lên mất.

...

"Học trưởng, hôm nay em tới đây là để xin lỗi anh thay Phương Đông Dạ."

Tất cả mọi người đều đã im lặng, lúc này Vô Ưu mới nghiêm túc nói chuyện chính sự.

Hoắc Lãng cảm thấy hứng thú, hỏi:

"Xin lỗi thay Phương Đông Dạ? Xin lỗi về chuyện gì?"

Anh cũng không cho rằng, Phương Đông Dạ cảm thấy có lỗi với anh về bất kỳ điều gì đó, hơn nữa lại còn để Vô Ưu mang theo tiền đến gặp anh.

Sau khi Vô Ưu suy nghĩ một lúc mới nói:

"Không phải là lần trước nhân viên trong công ty bị trúng độc nên học trưởng bị ép nghỉ việc sao?"

Nói đến đây, Vô Ưu không biết mở lời tiếp như thế nào nữa. Hoắc Lãng suy nghĩ một lúc, cười hỏi:

"Đúng vậy, tiếp theo, không phải là em định nói, bây giờ đã điều tra ra nguyên nhân không có liên quan gì đến anh, cho nên tổng giám đốc mới cử em mang tiền đến bồi thường cho anh đó chứ?"

Đúng vậy!

Vô Ưu rất muốn trả lời như vậy. Nói như vậy thì cô sẽ không phải nói ra cái sự thật khó mở miệng kia nữa. Nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, cô vẫn cảm thấy mình nên nói ra sự thật. Mặc dù cô biết, có đôi khi sự thật thực sự rất khó nói, nhưng cô cũng biết, một lời nói dối khi đã được nói ra, thì sẽ phải dùng đến vô vàn những lời nói dối khác để che đậy cho nó. Cuối cùng lại giống như Phương Đông Dạ, khắp nơi đều là nói dối, rồi lại không chịu nổi đả kích.

"Học trưởng, thật ra vì lần đó em đi ăn cơm cùng anh, tên Phương Đông Dạ kia ghen, cho nên anh ta đã sai người trong phòng ăn. . . . ."

Nói đến đây, Vô Ưu len lén nhìn Hoắc Lãng, hy vọng anh hiểu được ý cô, để cô không phải nói tiếp nữa. Vô Ưu nói như thế thật ra Hoắc Lãng cũng đã hiểu rõ rồi, anh vừa định mở miệng biểu đạt ý kiến của mình, thì Đường Tiếu im lặng chưa được hai phút đã sợ hãi mở miệng kêu lên:

"Này, chị hai, cô nói là vị tổng giám đốc đẹp hôm trước, tổng giám đốc tập đoàn 'Trụ' sao?"

"Đúng thế. Sao vậy?"

Vô Ưu không hiểu tại sao vẻ mặt Đường Tiếu lại khoa trương đến như thế. Đường Tiếu nghe Vô Ưu nói xong thì càng cười sảng khoái hơn, nói:

"Ha ha ha ha ha, chị hai, có phải là cô đã quá đề cao bản thân rồi không? Người ta tướng mạo, địa vị như vậy, sao có thể vì cô, một người… một người

như thế… một người… ư ư ư ư phụ nữ mà ghen. Thậm chí còn sai người đầu độc nhân viên của mình. Thoạt nhìn thì thấy thị lực của vị tổng giám đốc đẹp trai kia có vẻ cũng tốt lắm, ngẫm lại cũng biết là không có khả năng nha. . ."

Đường Tiếu vừa nói, vừa nhìn Vô Ưu lắc lắc đầu, giống như cô là một loại hàng hóa thứ phẩm vậy. Thái độ cùng ánh mắt, vẻ mặt đó, Vô Ưu nhìn thấy thật hận không thể cắn cho hắn một cái.

"Cái gì mà nói tôi là một người 'ư ư ư ư phụ nữ'? Cái gì mà nói thoạt nhìn thì thấy thị lực của Phương Đông Dạ có vẻ cũng tốt lắm? Tốt nhất cậu nên nói cho rõ ràng đi!!"

Vô Ưu chờ Đường Tiếu nói xong, tức giận nhìn hắn nói. Mặc dù bạn bè cô không nhiều, nhưng không phải bọn họ đều nói là cô đáng yêu sao? Cũng chỉ có hắn là xem cô không đáng một xu!

Đối với sự tức giận của Vô Ưu, Đường Tiếu chẳng những không bớt phóng túng, mà ngược lại còn vừa cười vừa nói:

"Nói thật thôi mà, vã mồ hôi, thế giới này to lớn như thế, sao lại không thể dung nạp được một lời nói thật lòng nho nhỏ của tôi đây!" Lời lẽ cùng bộ dáng này, khiến cho đầu óc Vô Ưu chưa kịp vận động thì cơ thể đã làm ra phản ứng rồi.

Bốp!

"Á, bà chị này, đá người ta!"

Đường Tiếu ôm chân đau đớn nhìn Vô Ưu lên án. Vô Ưu cười nói:

"Thế nào? Biết đau sao? Biết đau thì câm miệng lại."

Đường Tiếu nói:

"Được, được, tôi không chọc vào được, sẽ trốn không nổi nha! Tôi đi chỗ khác là được chứ gì!"

Hắn nói xong, bê ly cà phê của mình sang bàn bên cạnh ngồi.

Ha ha. . .

Hoắc Lãng cười vui vẻ, cảm thấy Đường Tiếu thật sự rất hiểu chuyện, tự chuyển sang chỗ khác ngồi, hiển nhiên là hắn đã biết, nếu như hắn còn ngồi ở đây thì hai người bọn họ sẽ không thể nói vào chuyện chính được.

"Vô Ưu, chuyện này, anh đã sớm nghĩ ra rồi."

Hoắc Lãng không hề chần chờ, nói thẳng luôn vào vấn đề. Vô Ưu không dám tin hỏi lại:

"Anh nói, anh biết Phương Đông Dạ hãm hại anh?"

Hoắc Lãng cười ảm đạm xem như cam chịu. Vô Ưu kêu lên:

"Vậy sao trước đó anh không nói cho em biết?"

Lời Vô Ưu nói làm cho Hoắc Lãng cảm thấy hứng thú, anh cười hỏi:

"Nếu như anh nói cho em, thì em sẽ làm như thế nào hả?"

Vô Ưu nghĩ một lúc, sau đó nói:

"Em sẽ đi tìm Phương Đông Dạ, đòi lại sự công bằng cho anh!"

Hoắc Lãng lắc đầu, cười nói:

"Không cần đâu, thật ra như thế cũng không phải là không tốt."

Hoắc Lãng không để cho Vô Ưu có cơ hội tiếp tục đề tài này, anh nghiêm túc nói:

"Vô Ưu, chuyện đã qua rồi sau này đừng nhắc lại nữa. Còn chỗ tiền này em mang về đi, anh không cần đâu."

"Học trưởng, vậy anh muốn gì? Anh ta đã làm ra chuyện sai trái như thế, không thể không bị trừng phạt được?"

Hoắc Lãng ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy bóng dáng Phương Đông Dạ, trong đầu anh chợt nảy lên một trò đùa tai quái, không hề suy nghĩ nhiều, anh nói:

"Vậy em cho anh em ôm một cái đi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Phương Đông ghen (3)

Vậy em cho anh ôm em một cái đi!

"Ôm em một cái?"

Vô Ưu nhìn Hoắc Lãng khó hiểu. Hoắc Lãng mỉm cười gật đầu. Ánh mắt anh trong suốt, không có một chút tạp chất nào, có thể thấy được tận đáy. Vô Ưu không nhịn được gật đầu, cười nói:

"Được nha." Vô Ưu nói xong còn chủ động đứng lên, sau đó giang hai tay ra.

Trước sự tự nhiên của Vô Ưu, Hoắc Lãng bật cười đứng dậy, cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai cô:

"Phương Đông Dạ đang ở cửa đó, em còn muốn ôm không?"

Vô Ưu nghe Hoắc Lãng nói xong hơi sửng sốt, nhưng ngay lập tức liền chủ động ôm lấy Hoắc Lãng, sau đó cười nói:

"Nếu như anh muốn để cho anh ta ghen, thì tất nhiên không thành vấn đề rồi."

Bắt đầu từ đâu thì cũng nên kết thúc ở đó. Không thử thì làm sao biết được đó có phải là một biện pháp tốt hay không. d∞đ∞l∞q∞đ Không phải Phương Đông Dạ thích ăn dấm chua sao? Vậy thì ăn đi. Vô Ưu nghĩ thế rất hí hửng, cô rất muốn nhìn xem lần này anh sẽ xử lý như thế nào. Nếu như anh lại giở thủ đoạn thì nhất định cô sẽ khiến anh phải đẹp mặt!

Hoắc Lãng cảm nhận được cơ thể Vô Ưu ấm áp trong lòng. Anh dùng sức ôm chặt cô, sau đó nói không đành lòng:

"Tiểu Ưu, sau này nhất định em phải chăm sóc cho mình thật tốt nha. Phương Đông Dạ yêu em, có anh ta chăm sóc em anh yên tâm rồi."

Hoắc Lãng nói xong, buông Vô Ưu ra. Vô Ưu ngẩng đầu nhìn Hoắc Lãng lo lắng hỏi:

"Học trưởng, anh sao vậy? Sao em cứ cảm thấy anh có điều gì đó không bình thường?"

"Anh vẫn tốt, chỉ có điều rõ ràng là có người đang không được tốt đâu."

Hoắc Lãng nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía sau Vô Ưu, thấy được khuôn mặt thối của Phương Đông Dạ. Hoắc Lãng tươi cười chào hỏi:

"Sao thế? Anh cũng đến đây để xin lỗi tôi về chuyện đã hãm hại tôi sao?" Cách nói của Hoắc Lãng rất khéo léo. Anh nói như vậy, một là để hóa giải được hiểu lầm một cách nhanh chóng, hai là để Phương Đông Dạ biết được, Vô Ưu đến đây tất cả là đều vì anh.

Hãm hại! Xin lỗi!

Quả nhiên, sau khi Phương Đông Dạ nghe Hoắc Lãng nói xong, lập tức hiểu ra ngay vấn đề. Thì ra Vô Ưu nói dùng tiền để xử lý việc cho anh là vì chuyện này.

...

"Anh giữ lấy tiền đi, coi như tôi xin lỗi anh."

Đó là một triệu nha! Phương Đông Dạ hào phóng thật, nhưng anh lại khiến cho người ta có cảm giác, không phải anh hào phóng mà là phòng bị. Anh nhìn Hoắc Lãng đầy phòng bị, hơn nữa không nhịn được còn đưa tay ra kéo Vô Ưu lại gần mình, cứ như là Hoắc Lãng sẽ cướp cô mất vậy.

Hoắc Lãng nhìn ra sự quan tâm không chút nào che đậy của Phương Đông Dạ, cho nên an tâm nói:

"Tôi đi anh phải chăm sóc Tiểu Ưu thật tốt nha."

Hoắc Lãng nói một câu hai nghĩa, lại một lần nữa tiết lộ thông tin mình sẽ rời đi. d«đ«k«q«đ Phương Đông Dạ nghe Hoắc Lãng nói xong, trong lòng rất vui mừng, không phải anh là kẻ tiểu nhân, mà kẻ địch mạnh rời đi, thật sự đã làm cho anh thoải mái hơn rất nhiều.

"Chúc anh thuận buồm xuôi gió!"

Phương Đông Dạ lần này không nhỏ mọn, đưa tay ra bắt tay Hoắc Lãng. Hoắc Lãng cũng đưa tay ra, bắt tay Phương Đông Dạ. Cái bắt tay chặt này,

xem ra Hoắc Lãng đã hoàn toàn buông tay rồi...

"Này, sau này cũng không phải không gặp mặt nữa. Sao lại giống như sinh ly tử biệt vậy? Quá khoa trương rồi đó?"

Đến lúc này rồi Vô Ưu vẫn không hiểu được rõ, Hoắc Lãng nói "tôi đi" là anh sẽ đi ra nước ngoài, hay là sẽ rời khỏi quán "Thượng đảo Cà Phê" này nữa!

Phương Đông Dạ nghe Vô Ưu nói xong, cau mày nhìn về phía Hoắc Lãng. Hoắc Lãng nhe răng ra cười thoải mái, hai tròng mắt lóe sáng nhìn Phương Đông Dạ. Như là muốn nói cho Phương Đông Dạ biết, Phương Đông Dạ đã đoán đúng, Vô Ưu vẫn chưa biết việc anh sẽ rời đi.

"Tiểu Ưu, anh đi đây. Hẹn gặp lại. Có chuyện gì thì gọi cho anh nha, bất cứ lúc nào cũng được."

"Uhm, được."

Vô Ưu nói xong, cười cười nhìn Hoắc Lãng, đưa mắt nhìn anh rời đi.

"Hẹn gặp lại, rất vui khi biết cậu."

"Tạm biệt."

Lúc Hoắc Lãng đi qua người Đường Tiếu, gật đầu cười nói lời tạm biệt. Đường Tiếu uể oải vẫy vẫy tay tạm biệt Hoắc Lãng. Hắn cũng không biết tại sao lại thế. Khi nhìn thấy Hoắc Lãng ôm Vô Ưu, trong lòng hắn đột nhiên thấy rất buồn, mà chẳng thể hiểu tại sao. Đến bây giờ nhìn thấy Phương Đông Dạ thân mật kéo tay Vô Ưu, thì càng không được tự nhiên muốn chết.

Sao vậy hả! Chẳng qua chỉ vừa quen được một bà chị ngốc nghếch thôi mà.

"Bà chị, không có chuyện gì nữa vậy tôi cũng đi đây."

Đường Tiếu vẫy tay, đứng lên chuẩn bị rời đi. Phương Đông Dạ nghe thấy giọng nói bực bội của Đường Tiếu, cảnh giác quay đầu lại. Hắn ta? Hình như đã từng gặp. Phương Đông Dạ lục lại trí nhớ, rất nhanh sau đó đã nhớ ra hắn là bảo vệ ở ngân hàng.

Sao hắn lại gọi Vô Ưu là "bà chị", còn có vẻ rất thân quen nữa?

Sự phòng bị đối với Hoắc Lãng vừa được Phương Đông Dạ buông xuống, ngay tức khắc lại vì Đường Tiếu mà xây lên.

Vô Ưu lại vội vàng hét lên:

"Tiểu Tiếu, chờ chút đã!"

"Bà thím!"

Cách Đường Tiếu gọi Vô Ưu giống hệt của một tên tiểu quỷ. Giọng hắn tương đối khó chịu, cho nên tiếng "bà thím" này có chút nghiến răng nghiến lợi. Vô Ưu cảm thấy Đường Tiếu thật sự đã tức giận, nhưng cũng chẳng suy nghĩ sâu xa tại sao lại như thế, mà cười nói:

"Bà thím? Nghe cũng không đến nỗi khó nghe nha."

Vô Ưu nói xong, đi tới bên cạnh Đường Tiếu, kéo cánh tay hắn, rất tự nhiên nói:

"Cậu chưa đi được, lát nữa tôi vẫn còn phải đi chỗ khác nữa."

"Anh ta có thể đi cùng cô."

Đường Tiếu nhíu mày nhìn về phía Phương Đông Dạ. Trong lòng cũng bởi vì biết chuyện Vô Ưu đến đây là vì Phương Đông Dạ mà nhộn nhạo khắp người, cảm thấy có chút không thoải mái.

Cậu trai trẻ rạng rỡ như ánh mặt trời này sẽ không phải là tình địch của mình chứ?

Phương Đông Dạ nhìn Đường Tiếu, có thể nói sắc mặt anh đã vô cùng khó coi. Anh đã yêu cầu quá cao sao? Chỉ muốn danh chính ngôn thuận dẫn vợ và con trai mình về nhà, mà sao lại khó đến như vậy chứ?

"Anh ấy có việc..."

"Ưu, chắc người ta cũng có việc bận! Anh nghĩ em không nên làm khó người ta nữa. Nếu như em đều vì anh mà làm những chuyện này, vậy anh với em cùng đi xử lý. Việc này đối với người có liên quan mà nói, người ta sẽ càng cảm nhận được thành ý của anh hơn."

Xin lỗi!

Cả đời này Phương Đông Dạ chưa bao giờ làm những loại chuyện như thế này. Hơn nữa, anh cũng chẳng thấy mình làm gì sai mà phải đi xin lỗi cả.

Nhưng bây giờ, vì không muốn để Vô Ưu đi chung với người đàn ông khác, mà chuyện xin lỗi có vẻ như cũng không còn quan trọng nữa rồi.

"Uhm, nghe cũng có lý."

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói xong, cảm thấy hết sức có lý. Đường Tiếu nghe giọng nói của Phương Đông Dạ, nhận ra sự bài xích rõ ràng trong đó, hơn nữa lại thấy Vô Ưu tán đồng ý kiến của anh thì sự buồn bực đã lên đến cực điểm. Hắn phất phất cánh tay nói:

"Tôi đi đây, cô đã biết chỗ tôi rồi, có chuyện gì cứ đến đó tìm tôi." Hắn nói xong, nghênh ngang bước đi.

Nhưng mà, trong nhất thời hắn đều lơ mơ không hiểu! Hắn đã uống nhầm thuốc rồi!

Đối với cảm giác bất thường của mình, Đường Tiếu không thể tự giải thích cho hợp lý được, cho nên mới có thể bước đi nghênh ngang như thế.

Vô Ưu nhìn Đường Tiếu nói đi là đi, bực bội nói:

"Tiểu tử thúi, nói đi là đi."

Phương Đông Dạ nhìn bộ dáng không hiểu gì của Vô Ưu, không khỏi đau đầu. Anh nhìn cô nói:

"Được rồi, tiếp theo đi đâu đây? Chúng ta đi nhanh đi."

Hiện tại anh rất bất đắc dĩ. Anh thật sự không hiểu được gì nữa rồi. Anh vốn tưởng chỉ có anh mới thấy được sự tốt đẹp của Vô Ưu, nếu không trong thời gian dài như thế, không thể không có người nào quan tâm đến cô được. Nhưng bây giờ thì anh đã không còn nghĩ như thế nữa rồi.

Tóm lại, bên cạnh Vô Ưu luôn luôn xuất hiện những người đàn ông ưu tú, khiến anh thật sự thấy bất an. Thật vất vả Hoắc Lãng mới rời đi, anh những tưởng thiên hạ đã thái bình rồi, nhưng tại sao lại xuất hiện thêm một tên bảo vệ nữa?

"Anh sao vậy? Đau đầu hả?"

Vô Ưu ngẩng đầu, nhìn thấy hình ảnh đang vò đầu bứt tai của Phương Đông Dạ thì hỏi.

Không có chuyện gì! Nhất định không có chuyện gì đâu. Chẳng qua chỉ là một tên bảo vệ tép riu thì có thể có chuyện gì được chứ. Phương Đông Dạ nghĩ vậy, nói:

"Không có chuyện gì, đi thôi."

Mới vừa rồi Vô Ưu còn nhìn thấy Phương Đông Dạ như đau đầu, giờ thoáng cái đã như không có chuyện gì, thì nhỏ giọng làu bàu:

"Khó hiểu".

...

Không có nhà!

Không có ai!

Không thể tìm được!

Vô Ưu và Phương Đông Dạ gọi điện thoại, đi đến tận nhà Tiểu Hạ tìm, đã đi qua đi lại đến tận trưa vẫn không tìm được Tiểu Hạ. d-đ-l-q-đ Vô Ưu chán nản, ngẩng đầu nhìn Phương Đông Dạ nói:

"Anh nói cô ấy đi đâu rồi? Sao tìm mãi không thấy vậy!"

Phương Đông Dạ nghĩ một lúc mới trả lời:

"Có lẽ đang ở cùng với Thạch Thiên Kình."

Phương Đông Dạ vừa nói dứt lời, ngay lập tức hai tròng mắt Vô Ưu đã sáng lên, hiện ra vẻ lo lắng.

"Phương Đông Dạ, anh nói đi, sao anh lại có thể xấu xa như vậy? Bức người ta vào đường cùng phải đi làm nhân tình, em nói cho anh biết, nếu Tiểu Hạ có chuyện gì anh đừng hòng mơ tưởng em sẽ gả cho anh."

Vô Ưu vốn định sau khi xử lý xong hết mọi chuyện mới tìm Phương Đông Dạ tính sổ, nhưng bây giờ không tìm thấy Tiểu Hạ, Phương Đông Dạ lại nói cô ấy đang ở cùng với Thạch Thiên Kình, cũng khó trách trong nhất thời Vô Ưu không thể khống chế được cảm xúc của mình.

...

Đầu tiên đi tìm Hoắc Lãng, sau đó lại tới Tiểu Hạ.

Phương Đông Dạ cảm thấy chuyện không còn đơn giản nữa. Tại sao đột nhiên Vô Ưu lại biết được nhiều chuyện như vậy? Ai nói cho cô biết? Cô biết những chuyện này rồi, vậy đã biết mối quan hệ thật sự của anh với Bé Diễm chưa? Nghĩ thế, trong lòng anh đầy bất an. Anh nhìn Vô Ưu thử dò hỏi:

"Sao em biết được chuyện này?"

"Em.. em… Sao phải nói cho anh biết? Anh chỉ cần biết rằng 'giấy không gói được lửa', hơn nữa, 'nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm' là được."

Vô Ưu không biết phải trả lời như thế nào, cho nên mới giả bộ nói một câu ngớ ngẩn như vậy để đánh lạc hướng đối phương để qua được cửa ải này, còn không quên mượn cớ giáo huấn anh:

"Phương Đông Dạ, nếu như anh còn lừa gạt em chuyện gì, em khuyên anh nhân cơ hội này hãy thành thật khai báo ra. Thành thật sẽ được khoan hồng, nếu như chống đối. Hắc hắc..." Nói đến đây, cô phát ra tiếng cười khiến người nghe phải sợ hãi.

Từ tối hôm qua đến giờ, Phương Đông Dạ luôn bị vây hãm trong trạng thái mệt mỏi cao độ. Anh trước giờ đều có thói quen trong lúc mệt mỏi sẽ không đưa ra bất kỳ quyết định quan trọng nào, bởi vì, rất có thể sẽ mắc sai lầm. Cho nên, lúc này anh vẫn chọn cách không nói thật, mà nói:

"Anh biết anh sai rồi, anh thật có lỗi với Tiểu Hạ. Nhất định anh sẽ cố gắng bù đắp cho cô ấy, làm cho cô ấy tha thứ cho anh được không?"

"Uhm, dù thế nào anh cũng phải làm cho cô ấy tha thứ cho anh đó."

Lúc Vô Ưu nói những lời này, vẻ mặt cô rất kiên định, nói với Phương Đông Dạ, nhưng cũng như là nói với chính mình vậy.

...

Phương Đông Dạ bắt đầu tìm kiếm vị trí của Thạch Thiên Kình. Đầu tiên hai người đi tới "Thạch Môn", nhưng không gặp được Thạch Thiên Kình mà đụng phải tên Huy. Sau khi tên Huy biết mục đích bọn họ đến thì cười nói:

"Bọn họ đi ra biển rồi, nhưng muốn biết vị trí cụ thể họ, thì hai người tự tìm hiểu đi."

Chỉ một câu nói của tên Huy cũng làm cho hai người đều cảm thấy có hy vọng.

"Trước tiên đi ăn cơm đã, để anh cho người điều tra!"

Thật ra Phương Đông Dạ cũng không vội vàng như thế, nhưng nhìn thấy Vô Ưu có vẻ như đã không thể đợi được nữa, anh không muốn Vô Ưu cứ vì chuyện này mà thấp thỏm, đứng ngồi không yên, d+đ-l+q+đ cho nên cảm thấy giải quyết chuyện này nhanh cũng tốt. Mặc dù anh biết, mọi chuyện thành ra đến thế này cũng không giống như trong tưởng tượng của anh - có tiền là sẽ giải quyết được hết mọi chuyện.

...

"Được, tôi biết rồi."

"Tìm được rồi sao? Ở đâu vậy?"

Phương Đông Dạ vừa cúp điện thoại, Vô Ưu vội vào đi đến hỏi. Phương Đông Dạ mỉm cười nói:

"Đã khoanh vùng được vị trí rồi. Để bọn họ chuẩn bị du thuyền đã. Chúng ta ăn cơm tối xong sẽ qua đó luôn."

Vô Ưu ăn vội vàng vài miếng xong, sốt ruột hỏi:

"Du thuyền chuẩn bị xong chưa?"

Thật ra du thuyền luôn có sẵn, chỉ là Phương Đông Dạ sợ Vô Ưu đói bụng, cho nên mới nói như thế. Phương Đông Dạ làm như thế này cũng được xem như là cả một mảng dụng tâm. Nhưng bây giờ thấy Vô Ưu ăn cũng không biết mùi vị gì, thì cũng không miễn cưỡng nữa. Anh gật đầu nói:

"Chuẩn bị xong rồi, giờ chúng ta qua đó đi!"

"Uh, uh."

Vô Ưu vội vàng gật đầu, sau đó cấp tốc đặt khăn ăn lên trên bàn, đứng thẳng dậy. Phương Đông Dạ cũng chỉ có thể để bụng đói đứng lên theo cô...

"Hả? Chiếc du thuyền này?"

Sau khi hai người chạy ra tới biển, Vô Ưu liếc mắt một cái đã nhận ra chiếc du thuyền. Chiếc du thuyền này đã khiến mặt cô phải đỏ bừng, trái tim đập liên hồi, bởi nó đã chứa đựng đầy những ký ức khiến cô tim đập, mặt đỏ.

Phương Đông Dạ nhìn thấy vẻ mặt Vô Ưu, cũng nhớ lại cái đêm triền miên, tràn đầy lửa nóng đó. Ngay lập tức, ánh mắt anh cũng trầm xuống, giọng nói

cũng có chút khàn khàn, mập mờ:

"Sao thế? Chiếc du thuyền này khiến em bất an sao?" Phương Đông Dạ vừa nói, vừa dùng ánh mắt nóng rực nhìn Vô Ưu. Vô Ưu vội vàng xoay đầu đi hướng khác, ra vẻ như không có chuyện gì nói:

"Cái gì mà bất an chứ! Sao em phải bất an. Được rồi, lên thuyền thôi. Nhanh lên một chút đi..."

Khuôn mặt Vô Ưu đỏ bừng, lảng tránh, giống như sợ Phương Đông Dạ sẽ lại tiếp tục cái đề tài này vậy. Cô vội vàng chạy lên du thuyền. Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu không để cho mình có cơ hội, nên cũng chỉ có thể đi lên du thuyền theo cô.

Trên du thuyền, hai người ngồi trong cabin nhìn về phía boong tàu mà hai người đã hôn nhau nồng nhiệt. Khi đó cảm giác mập mờ bao trùm đầy cả hai người. Vô Ưu hồi đó là người đã quen với cách sống tự do, nghĩ sao nói thế, còn hôm nay lại không thể nói lên lời. Loại cảm giác này thật sự khiến cô không thể tự nhiên, ngại ngùng chết đi được. Cô hít sâu một hơi, ra vẻ tự nhiên hỏi:

"Phương Đông Dạ, bao giờ chúng ta mới gặp được bọn họ hả?"

"Uhm, khoảng ba đến bốn tiếng sau!"

Khoảng bốn tiếng?

Trời ạ, còn hơn ba tiếng nữa. Vô Ưu nghĩ đến sẽ phải tiếp tục chịu đựng một thời gian dài, đầu sắp nổ tung rồi. d~đ~l~q~đ Phương Đông Dạ vốn cũng đang không ngừng nghĩ liên miên, sau khi nhìn thấy vẻ mặt bối rối của Vô Ưu, ngược lại liền tỉnh táo. Anh đi tới bên người Vô Ưu ngồi xuống, sau đó nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng của cô, anh vươn tay ra, ôm cô vào lòng mình.

Động tác đột ngột này của Phương Đông Dạ, trong những tình huống bình thường trước đây đều chưa bao giờ có. Nó biểu thị vẻ vô cùng thân thiết. Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ đầy bất an, nhưng lại không thể nói lên lời. Phương Đông Dạ cười dịu dàng, nói:

"Vô Ưu, đừng lo lắng. Em chưa cho phép, anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì làm cho em phải chán ghét anh đâu."

"Uh."

Vô Ưu vốn muốn nhìn thấy rõ tâm tư Phương Đông Dạ, muốn anh có thể thành khẩn thẳng thắn với cô, chứ không phải là dùng những lời nói dối. Vì vậy, lúc này nhìn thấy vẻ thành thật cùng bộ dáng chân tình của anh, trên mặt cô xuất hiện nụ cười thật to. Sau khi cô gật đầu thể hiện mình sẽ tin tưởng anh, sau một lúc do dự, cô ngẩng đầu đặt một nụ hôn lên mặt anh.

Đây cũng không hẳn là một nụ hôn thật sự, chỉ là hơi chạm. Nụ hôn này không có âm thanh, không có dừng lại, mà chỉ như một loại tiếp xúc lướt qua. Nhưng mà, hành động của Vô Ưu lại khiến anh như mở cờ trong bụng.

"Vô Ưu."

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu đầy thâm tình. Vô Ưu e lệ cúi đầu, không nhìn anh, trong lòng thoảng qua niềm hạnh phúc nói:

"Sao vậy?"

Sau khi Phương Đông Dạ hít sâu một hơi, lại hít thêm một cái nữa, cuối cùng dũng cảm nói:

"Vô Ưu, gả cho anh được không? Anh thật sự không thể chờ được nữa. Anh muốn được ôm em như thế này mãi mãi, được ở cùng em mãi mãi."

Cầu hôn!

Lời cầu hôn đột nhiên tới không được báo trước, khiến trong nhất thời Vô Ưu không biết cự tuyệt như thế nào cả. Đúng vậy, không sai, tối hôm qua cô đã nghĩ hay lắm, trong thời gian ngắn sẽ không đồng ý gả cho anh.

Anh đã hại Tiểu Hạ phải đi làm nhân tình, phải sống những ngày khổ cực lầm than, thì anh sao có thể ngọt ngọt ngào ngào kết hôn được? Cho dù Phương Đông Dạ có thể thì cô cũng không thể. Hơn nữa Phương Đông Dạ vẫn chưa thẳng thắn hoàn toàn với cô, vậy cô càng không thể gả cho anh được. Đây đều là những điều đêm qua Vô Ưu đã nghĩ, nhưng lại không ngờ rằng khi đối diện với lời cầu hôn của anh, trong lúc này tâm cô lại không nhịn được động.

"Vô Ưu, em, em không muốn gả cho anh sao?"

Vô Ưu không nói gì khiến Phương Đông Dạ cảm thấy rất bất an.

Vô Ưu nói:

"Trước khi Tiểu Hạ có được hạnh phúc, anh không thể làm điều đó, em cũng không thể."

Vô Ưu nói xong, nhìn Phương Đông Dạ hỏi:

"Anh hiểu ý em chứ?"

Phương Đông Dạ nhìn hai tròng mắt trong suốt, kiên định của Vô Ưu, lại một lần nữa cảm giác được, Vô Ưu là người đẹp nhất trên đời này. Anh gật đầu, nói:

"Uh. Vậy trước tiên sẽ giải quyết xong chuyện của Tiểu Hạ đã."

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ hiểu ý mình, còn rất phối hợp thì tươi cười dựa vào lòng anh, cảm thụ sự ấm áp bên người mình yêu.

"Phương Đông Dạ, tại sao Thạch Thiên Kình lại muốn Tiểu Hạ làm nhân tình của hắn? Là do vừa nhìn thấy đã yêu sao?"

Vô Ưu dựa vào lòng Phương Đông Dạ, hỏi vấn đề mà mình đã nghĩ mãi không ra. Có người vừa mới gặp lần đầu đã muốn người ta làm nhân tình của mình sao? Quả thực là chuyện rất khó tin.

Có lẽ là trong khung cảnh quá ấm áp, cũng có lẽ là rất thân mật, hoặc có thể là Phương Đông Dạ thật sự không muốn nói dối cô nữa, anh nói thật theo suy nghĩ của mình:

"Cụ thể thì anh không biết, nhưng mà không phải là vừa nhìn thấy đã yêu, mà hắn chán ghét cô ấy!"

"Chán ghét?"

Vô Ưu không dám tin kêu lên. Phương Đông Dạ phân tích:

"Chắc là như vậy, anh nhớ lúc đó..."

Vốn tưởng không có chuyện gì, hai người sẽ phải trải qua thời gian rất gian nan, nhưng bây giờ lại bắt đầu trò chuyện thân mật, xem ra quan hệ của bọn họ đã thân mật hơn một chút rồi.

Hai người Phương Đông Dạ và Vô Ưu vốn mang theo lòng chính nghĩa đi cứu Tiểu Hạ, lại không biết rằng, giờ phút này trên du thuyền của Thạch Thiên Kình, hắn đang chuẩn bị cầu hôn Tiểu Hạ. Lần này bọn họ xuất hiện, không biết là đi giúp Tiểu Hạ hay là đi hại cô nữa đây...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Làm hỏng cuộc cầu hôn (1)

Hắn đã trốn ra tận biển rồi chắc mấy tên bạn xấu xa kia sẽ buông tha cho hắn đi? Thạch Thiên Kình nhìn Tiểu Hạ mặc chiếc áo ba lỗ màu cam, quần short ngắn nằm dài trên ghế hưởng thụ ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào người, trên mặt hắn tản ra nụ cười hạnh phúc từ tận đáy lòng.

"Anh sao vậy?"

Tiểu Hạ cảm giác được ánh mắt nóng rực của Thạch Thiên Kình, quay đầu lại nhìn hắn hỏi. Cô không hiểu tại sao hắn lại cười kỳ quái như vậy, hay nói đúng hơn là thời gian gần đây hắn rất kỳ lạ. Chưa nói đến việc hắn đã đưa cô đi rong ruổi khắp nơi trên thế giới, bây giờ vừa mới về nước, không hiểu tại sao lại đưa cô ra biển. Cô cũng không biết hắn đang nghĩ gì nữa!

"Muốn bôi kem chống nắng không? Bị cháy nắng đó."

Thạch Thiên Kình vừa nói vừa đi về phía Tiểu Hạ, đến tận khi hắn đứng trước mặt Tiểu Hạ rồi, Tiểu Hạ mới mở to hai mắt nhìn hắn hỏi:

"Anh muốn làm gì?"

Thạch Thiên Kình trả lời bằng cách đưa tay về phía cô. Tiểu Hạ đưa tay ra đặt lên bàn tay hắn, sau đó mượn lực của hắn đứng dậy. Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Thình thịch… Thình thịch…

Thình thịch… Thình thịch…

Đó nó nhịp đập của trái tim khi bốn mắt nhìn nhau. d-đ♦l♦q-đ Tiểu Hạ nhìn thấy rõ ràng từng góc cạnh của khuôn mặt đối diện, tràn đầy khí phách, trong lòng cô chua xót một hồi. Yêu người đàn ông như thế là may mắn hay bất hạnh đây?

Không được yêu tôi, nếu không tôi sẽ cho cô chọn một cách khác để trả nợ đó!

Người tình! Là một người tình của hắn. Sau khi phát hiện ra tình cảm của mình, cô đã không muốn dùng thân phận này để ở cùng với hắn nữa. Nhưng hắn lại càng không thể chịu được khi để người đàn ông khác tiếp xúc thân thể với cô, cho nên cô chỉ có thể ở lại bên cạnh hắn, âm thầm giữ kín cảm xúc riêng của mình mà thôi. Mặc dù mỗi khi nhìn thấy đám mỹ nhân lượn lờ quanh hắn, lòng cô đau đớn như kim đâm.

"Tiểu Hạ. . . ."

Nhìn ánh mắt Tiểu Hạ tản ra sự đau khổ, chua xót tột cùng, lòng Thạch Thiên Kình đau nhói. Ngay cả giọng nói của hắn cũng nồng đậm đau đớn. Khóe miệng Tiểu Hạ khẽ động, lộ ra nụ cười rạng rỡ, cô nói:

"Sao vậy? Muốn hôn tôi ở đây sao?"

Không phải!

Thạch Thiên Kình biết bản thân mình đã mang đến cho Tiểu Hạ rất nhiều những hồi ức xấu. Lúc bắt đầu bọn họ rất không tốt. Nhưng chuyện cho tới lúc này thì tình thế đã thay đổi. Hắn muốn cho cô biết hắn muốn ở cùng với cô là vì hắn yêu cô chứ không phải vì cô là nhân tình của hắn.

Vẻ mặt của hắn như thế này là thế nào? Tại sao nhìn vẻ mặt hắn lại phức tạp như vậy? Không phải là trong lòng hắn đang muốn đó chứ? Mình biết rõ hắn không thể động tình với mình, sao hà tất phải làm như vậy? Tiểu Hạ nghĩ thế, kiễng chân lên, ôm chặt cổ Thạch Thiên Kình, dùng sức kéo người hắn thấp xuống, sau khi lộ ra nụ cười mê hoặc ngẩng đầu hôn lên môi hắn.

Một nụ hôn triền miên, đầy tâm ý. Tiểu Hạ dồn hết tâm tư của mình vào để hôn. Nụ hôn đang ngọt ngào đến phút cuối Thạch Thiên Kình lại nếm được vị đắng chát – là lệ của Tiểu Hạ rơi xuống. . . .

"Gả cho anh được không?"

Giọt lệ của Tiểu Hạ đã phá hủy hoàn toàn phòng tuyến cuối cùng của Thạch Thiên Kình. Hắn ôm chặt cô vào ngực, ở bên tai cô nói ra lời đã muốn nói từ lâu.

Tiểu Hạ cười thảm thương nói:

"Đừng đem chuyện này ra đùa, chẳng buồn cười chút nào."

Cô vừa nói vừa đẩy hắn ra. Thạch Thiên Kình không những không buông cô, mà càng dùng sức ôm cô chặt hơn, nói:

"Anh không nói đùa. Gả cho anh đi! Được không?"

Được!

Tiểu Hạ muốn nói lời này biết bao, nhưng trái tim bị dối lừa, vết thương đã thành chồng chất, làm sao cô có thể dám tin, lần này hạnh phúc thật sự đến với mình, mà không phải là sự hành hạ mới của hắn chứ?

"Thiên Kình, nếu anh vì phát hiện ra tôi không thể kìm hãm được tình cảm của mình đối với anh, nên mượn cách này để dò xét tôi thì không cần đâu. Tôi thừa nhận tôi đã không chống lại được ánh mắt thay đổi của anh. Anh đã bước vào trái tim của tôi."

Nghe được câu thú nhận của Tiểu Hạ, trái tim Thạch Thiên Kình đập rộn lên. Hắn chưa bao giờ nghĩ, được một người phụ nữ thổ lộ lại có thể khiến cho hắn vui sướng đến thế. Hắn hận không thể ngay lập tức ôm chặt Tiểu Hạ vào lòng, ra sức hỏi cô, trút hết tất cả nỗi lòng của mình!

Thạch Thiên Kình đang vui sướng, nhưng câu nói kế tiếp của cô đã khiến hắn trở nên bất an. . . .

Trong mắt Tiểu Hạ đầy nỗi lòng sâu kín, nhưng giọng nói lại dứt khoát:

"Nhưng mà, xin anh hãy tin tôi. Tình cảm của tôi đối với anh, tôi sẽ kiềm chế, sẽ cố gắng kìm hãm nó tận sâu xuống đáy lòng, cũng cố để rũ bỏ nó ra khỏi tim. Vì vậy, tôi hy vọng anh sẽ để tôi được tiếp tục ở bên anh. Hiện tại tôi không thể ở bên cạnh người đàn ông khác, ít nhất là trong lúc này."

Vừa phát hiện ra tình cảm của mình đối với hắn, sao cô có thể để hắn ném mình vào lòng người đàn ông khác đây? Cô làm không được, thật sự làm không được.

"Em nói gì? Tại sao lại muốn rũ bỏ anh ra khỏi trái tim em? Yêu anh là điều khiến em khó tiếp nhận đến thế sao?"

Thạch Thiên Kình nghe thấy Tiểu Hạ nói sẽ rũ bỏ hết tình cảm của mình đối với hắn ra khỏi trái tim thì nổi giận đùng đùng. Tiểu Hạ thấy hắn tự nhiên nổi giận, có chút khó hiểu nói:

"Không phải anh từng nói, nếu như tôi nảy sinh tình cảm đối với anh, thì anh sẽ cho tôi chọn lựa một cách khác để trả nợ sao?"

Chết tiệt!

Sao cô vẫn còn nhớ rõ điều này!

Thạch Thiên Kình ôm chặt Tiểu Hạ, ngang ngược, bất chấp đạo lý nói:

"Anh không nhớ là anh đã nói những lời vô liêm sỉ này, vì vậy, tất cả đều không được tính, sau này em cũng không được nhắc lại nữa. Bây giờ anh dùng thân phận của một người đàn ông cầu hôn một người con gái mình thích, em có chấp nhận anh không? Có muốn ở cùng một chỗ với anh không?"

Hả!

Tiểu Hạ nhìn bộ dáng xấu xa của Thạch Thiên Kình, trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào. Chỉ có điều, trong lòng cô lại không khỏi vui mừng. Cô nhìn Thạch Thiên Kình cười nhe răng. Nụ cười rạng rỡ đã nói thay cho cả vạn điều. Thạch Thiên Kình nhìn nụ cười sáng chói của cô, trên mặt cũng lộ ra nụ cười rực rỡ chưa bao giờ thấy.

Thạch Thiên Kình và Tiểu Hạ ôm chặt nhau, vẻ hạnh phúc toát ra từ trên mặt bọn họ sáng rực không hề thua kém ánh sáng chói lòa của mặt trời đang chiếu rọi xuống biển. Ôm nhau một hồi, Thạch Thiên Kình lấy chiếc nhẫn kim cương đã được chuẩn bị từ lâu trong túi áo ra.....

"Khoan đã."

Thạch Thiên Kình đang định đeo nhẫn cho cô, đột nhiên Tiểu Hạ nắm chặt tay lại. Hắn lo lắng nhìn cô hỏi:

"Sao vậy?"

Tiểu Hạ do dự một lúc mới hỏi:

"Tại sao anh lại muốn em làm người tình của anh?"

Cô đã suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này. Thế giới rộng lớn, mỹ nhân vô số, hắn là một người đàn ông không hề tầm thường, có người phụ nữ nào hắn chưa gặp qua chứ. Vậy tại sao, hết lần này đến lần khác, hắn đều muốn chọn cô?

Hận!

Dĩ nhiên Thạch Thiên Kình không dám trả lời thành thật như thế. Bởi vì rất có thể trong cơn tức giận Tiểu Hạ sẽ từ chối lời cầu hôn của hắn. Cũng chẳng cần phải nói rõ ngọn ngành làm gì, Thạch Thiên Kình trả lời:

"Bởi vì vừa nhìn thấy em anh đã yêu, nhưng lại xấu hổ không biết biểu đạt như thế nào!"

Một câu nói thôi, câu chuyện đã trở thành đẹp và đầy lãng mạn. Trên mặt Tiểu Hạ lại hiện lên nụ cười sáng chói. Cô vốn tưởng rằng, hắn sắp đặt cô làm nhân tình của hắn, hơn nữa còn không ngừng hành hạ cô là vì hắn chán ghét cô. Thì ra, tất cả đều là vì hắn không biết cách yêu, không biết phải điểu đạt như thế nào! Tiểu Hạ nghĩ vậy, nhìn Thạch Thiên Kình đầy thâm tình, một lần nữa lại chìa ngón tay ra….

……..

"Trời ạ, không phải anh nói khoảng bốn tiếng sao? Bây giờ cũng được bốn tiếng rồi, sao vẫn chưa nhìn thấy thuyền của bọn họ hả?"

Từ lúc Vô Ưu biết được, tên biến thái Thạch Thiên Kình bởi vì thấy Tiểu Hạ không vừa mắt, liền tìm đủ mọi thủ đoạn để cô phải làm nhân tình của hắn, thì Vô Ưu không có phút nào ngồi yên. Cô đi tới đi lui, đã vòng qua vòng lại cả trăm lượt rồi.

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu, có thể hình dung cô như đã trông mòn cả mắt rồi, thì mỉm cười cầm lấy chiếc ống nhòm soi về phía trước. Vừa nhìn vào anh đã thấy được mục tiêu. Trên mặt anh lộ ra nụ cười tự tin. Anh đi đến phía sau Vô Ưu, giang hai cánh tay ra, vui vẻ ôm cô vào lòng để cô dựa sát vào người mình.

"Không được làm loạn, em…."

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ ôm cô mờ ám như vậy, tâm trạng không được tốt đẩy anh ra. Mặc dù cô thích cảm giác được sát vào anh, nhưng bây giờ nghĩ đến chuyện của Tiểu Hạ cô cũng chẳng còn tâm trí. Phương Đông Dạ quơ quơ chiếc ống nhòm ra trước mặt cô.

Vô Ưu đang nói lập tức im bặt, sau đó vui vẻ cầm lấy chiếc ống nhòm, soi về hướng Phương Đông Dạ chỉ. Không nhìn thấy còn đỡ, nhìn thấy rồi cô càng điên tiết. Cô thấy tên lưu manh Thạch Thiên Kình kia lại rõ ràng đang ôm Tiểu Hạ. Vô Ưu không suy nghĩ gì, lập tức dùng sức đẩy Phương Đông Dạ ra, sau đó quát:

"Nhanh! Cho thuyền chạy nhanh lên. Cái tên đểu cáng kia muốn bắt nạt Tiểu Hạ. Em sẽ làm thịt hắn!....."

Sao lại tức giận như vậy? Không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

"Đưa ống nhòm cho anh…… "

Phương Đông Dạ cảm thấy có chuyện muốn nhìn xem, nhưng Vô Ưu cũng không để cho anh có cơ hội đó. Thấy anh vẫn chưa đi, cô lập tức thúc giục:

"Đi nhanh lên, nếu không Tiểu Hạ xảy ra chuyện gì, cả đời này em cũng không gả cho anh đâu!"

Đời này không gả cho anh!

Đây cũng không phải nói đùa đi. Lần này Phương Đông Dạ không chần chờ chút nào nói:

"Anh đi giục ngay đây."

Phương Đông Dạ nói xong, bước nhanh đến buồng lái, sau khi đi được vài bước còn không quên quay đầu lại dặn dò:

"Một mình em cẩn thận đó." Trước khi đi còn dặn dò giống như dặn trẻ con vậy, cứ như là anh đi một lúc, Vô Ưu có thể sẽ bị rơi xuống biển không bằng.

"Anh nhanh lên đi!"

Vô Ưu cũng không nhìn thấy rõ Thạch Thiên Kình và Tiểu Hạ rốt cuộc đang làm gì, nhưng bây giờ cô thật sự hận không thể bay qua đó ngay lập tức.

Thuyền được tăng tốc, trong khi thuyền của bên Tiểu Hạ vẫn đứng yên, nên không tới 5 phút sau, Vô Ưu đã có thể nhìn thấy rõ Tiểu Hạ đang ngồi trên thuyền mà không cần phải nhìn qua ống nhòm. Không được một lúc thuyền đã đến gần.

Có vấn đề!

Phương Đông Dạ đã trở lại bên cạnh Vô Ưu được một lúc rồi. Từ vị trí của bọn họ nhìn sang, có thể thấy rõ ràng Tiểu Hạ. Mặc dù anh không nhìn thấy rõ nét mặt của Tiểu Hạ, nhưng anh lại thấy được ánh sáng chói lóa của kim cương khi gặp ánh mặt trời chiếu vào.

"Vô Ưu, bọn họ. . . ."

Phương Đông Dạ vốn định nói, "Vô Ưu, có thể bọn họ đang làm chuyện rất quan trọng." Nhưng câu nói còn chưa ra hết miệng, đã nghe thấy Vô Ưu nhảy cẫng lên hô:

"Tiểu Hạ, tôi đến đây. Tiểu Hạ, tôi đến đây. Tiểu Hạ, Tiểu Hạ, bên này nè, Tiểu Hạ. . ."

Phương Đông Dạ muốn ngăn cản Vô Ưu lại, nhưng anh có thể ngăn cản được người giống như Vô Ưu sao? Kết quả đã có thể nhìn ra. Vì vậy, anh cứ trơ mắt đứng nhìn việc Tiểu Hạ cắt ngang cuộc cầu hôn của người kia.

. . . .

"U? Vô Ưu! Giọng của Vô Ưu!"

Tiểu Hạ nghe thấy giọng nói của Vô Ưu, hưng phấn vội quay đầu lại tìm người. Vừa liếc mắt cô đã nhìn thấy Vô Ưu đang đứng trên boong tàu, nhảy nhót vẫy vẫy cô. Tiểu Hạ nhìn thấy Vô Ưu, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, sau đó vui mừng vẫy vẫy tay lại với Vô Ưu, hưng phấn hô lên:

"Vô Ưu, Vô Ưu. . . ."

Thạch Thiên Kình chứng kiến Tiểu Hạ nhìn thấy Vô Ưu, lại có thể ngay cả nhẫn của mình cũng không đeo, ngay tức khắc hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi. Cũng may là Tiểu Hạ vừa rồi đã thổ lộ tấm lòng của mình đối với hắn, nếu không hắn đã khẳng định là sự hưng phấn của Tiểu Hạ bắt nguồn từ Phương Đông Dạ rồi. . .

"Tiểu Hạ, cô không sao chứ?"

Vô Ưu và Phương Đông Dạ vừa mới lên trên thuyền của Thạch Thiên Kình, không nói gì liền vọt đến trước mặt Tiểu Hạ, sau đó nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá, giống như nghi ngờ cô sẽ bị thương ở đâu đó vậy. Tiểu Hạ thấy Vô Ưu như thế, không nhịn được hỏi:

"Sao vậy? Không phải là nằm mơ tôi bị thương, cho nên liền chạy tới xem tôi đó chứ?"

Tiểu Hạ nói chuyện giọng rất nhẹ nhàng, mặc dù hàm ý là đang trêu chọc Vô Ưu, nhưng lại không giấu được sự vui mừng khi thấy Vô Ưu. Nhất là trong lúc cô hạnh phúc như thế này, cô thật sự muốn chia sẻ niềm hạnh phúc với người bạn tốt nhất của mình.

Vô Ưu nhìn thấy vẻ mặt ung dung của Tiểu Hạ, cũng không thoải mái hơn chút nào. Cô kéo mạnh Tiểu Hạ, nhìn Thạch Thiên Kình đầy phòng bị nói:

"Thạch Thiên Kình, tôi nói cho anh biết, anh đừng có mơ tưởng sẽ bắt nạt được Tiểu Hạ nữa."

Cô nói đến đây, lấy chiếc hộp đựng một triệu từ trong tay Phương Đông Dạ ném đến trước mặt Thạch Thiên Kình:

"Đây là một triệu. Chắc là đã trả đủ nợ cho anh rồi chứ."

Nói xong nhìn Tiểu Hạ:

"Đi, chúng ta đi, đừng ở cùng một chỗ với tên vô lại này nữa!"

"Vô Ưu!"

Tiểu Hạ không hiểu tại sao Vô Ưu lại đột nhiên tức giận như thế. Thạch Thiên Kình nhìn về phía Phương Đông Dạ, hy vọng có thể tìm ra điều gì đó. Phương Đông Dạ lắc đầu bất lực, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Chết tiệt!

Thạch Thiên Kình thấy Vô Ưu không dưng nhảy ra làm kì đà cản mũi, thật muốn quăng cô xuống biển, nhưng lại chỉ có thể cố gắng đè nén sự khó chịu vào trong lòng. Hắn biết Vô Ưu là bạt tốt nhất của Tiểu Hạ, nếu như hắn đắc tội với cô, chắc chắn cuộc sống sau này của hắn cũng chẳng có tốt đẹp gì. Cho nên, chỉ có thể giận quá hóa cười nói:

"Vô Ưu, có phải cô đã hiểu lầm gì rồi không? Tôi không có bắt nạt Tiểu Hạ nha. Không tin cô hỏi Tiểu Hạ đi."

Tiểu Hạ thấy Thạch Thiên Kình vì mình mà đối với Vô Ưu bằng vẻ mặt ôn hòa như vậy, thì không nhịn được nhìn hắn cười cảm kích, sau đó vội vàng nói:

"Đúng vậy, Vô Ưu, có phải cô đã nghe người ta nói gì rồi không? Anh ấy không bắt nạt tôi, đối với tôi rất tốt, thật đó!"

"Ai da, cô bị hắn. . . ."

"Ha ha, anh nghĩ chắc là hiểu lầm rồi."

Phương Đông Dạ thấy bộ dáng bọn họ đầy ngọt ngào, cũng không muốn làm người xấu phá vỡ mối lương duyên của đôi uyên ương, cho nên vội vàng kéo Vô Ưu lại, ngăn chặn câu cô định nói.

Vô Ưu nhìn chằm chằm Phương Đông Dạ trách cứ:

"Anh định làm gì? Tại sao không để em nói hết câu?"

Đối với cô nàng Vô Ưu lại bốc lên ngốc nghếch, không hiểu biết gì, Phương Đông Dạ vô cùng bất đắc dĩ. Anh không biết làm gì khác hơn đành bồng cô lên, đi thẳng vào trong khoang thuyền. Anh vừa đi, vừa nhìn Thạch Thiên Kình và Tiểu Hạ, ngượng ngùng nói:

"Hai người tiếp tục đi, chúng tôi nói chuyện một chút."

"Này, Phương Đông Dạ, anh làm gì vậy? Bây giờ anh lại muốn bênh vực cái tên rùa rụt cổ kia có đúng không?"

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ vì ngăn cản việc mình nói chuyện mà mạnh mẽ ôm cô đi, thì vô cùng tức giận, cho nên cô đã nói chuyện rất khó nghe, nhưng vẫn không quên dặn dò Tiểu Hạ:

"Tiểu Hạ, cô cách xa tên rùa rụt cổ kia ra một chút."

Cũng nhớ rõ việc uy hiếp Thạch Thiên Kình:

"Thạch Thiên Kình, nếu như anh dám làm Tiểu Hạ bị thương, tôi nhất định sẽ không bỏ qua anh."

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu bị cưỡng ép đi rồi vẫn còn nói không ngừng, không nhịn được đau đầu. Anh nghĩ bây giờ Thạch Thiên Kình chắc còn đau đầu hơn anh nhiều đi. Chỉ có điều, hiện tại anh cũng chẳng có thời gian để quan tâm tới tâm trạng của Thạch Thiên Kình nữa, bởi vì anh rất hiểu, lần này anh cưỡng ép mang Vô Ưu đi, anh cũng sẽ phải nhận hậu quả tương ứng, cho nên lúc này anh cũng chỉ có thể tự cầu nguyện cho mình mà thôi.

. . . .

"Tiểu Hạ."

Thấy vị khách không mời mà đến Vô Ưu rốt cuộc cũng bị đưa vào khoang thuyền, Thạch Thiên Kình vội vàng đưa chiếc nhẫn trong tay ra, định làm theo lời Phương Đông Dạ nói, “tiếp tục câu chuyện”. Nhưng rõ ràng Tiểu Hạ lại không nghĩ như thế.

Tiểu Hạ nhìn cái hộp trên đất, ngồi xổm xuống mở hộp ra. Một hộp đầy tiền mới tinh được xếp ngay ngắn bên trong. Một triệu? Đây thật sự là một triệu, rất nhiều nha! Vẻ mặt Tiểu Hạ trông rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ, tại sao Vô Ưu lại mang theo nhiều tiền đến như vậy? Khí thế lại hùng hổ như thế?

"Tiểu Hạ!"

Thạch Thiên Kình nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tiểu Hạ, trong lòng có dự cảm xấu. Tiểu Hạ ngẩng đầu hỏi:

"Vô Ưu nói thế là có ý gì?"

Đối mặt với ánh mắt ngờ vực của Tiểu Hạ, Thạch Thiên Kình hốt hoảng, lắc đầu nói:

"Anh thật sự không biết."

"Được, vậy bây giờ chúng ta đi hỏi rõ ràng."

Tiểu Hạ rất hiểu Vô Ưu, biết cô không thể có ý xấu, cho nên hôm hay cô mang tiền đến "cứu" cô, nhất định phải có nguyên nhân. Trước sự không tin tưởng của Tiểu Hạ, sắc mặt Thạch Thiên Kình trông rất khó coi. Hắn nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, cắn răng nói:

"Ý của em là, em thà tin tưởng cô Vô Ưu ngu ngốc kia, cũng không thèm tin anh, đúng không?"

"Vô Ưu không ngốc, anh không được nói bạn em như thế."

Thạch Thiên Kình khiếm nhã khiến ánh mắt Tiểu Hạ sắc nhọn. Thạch Thiên Kình gật đầu, nói:

"Được, anh ở đây chờ em, em đi hỏi rõ đi. Nếu như em biết mình sai, muốn xin lỗi anh, anh sẽ xem xét xem có nên tha thứ cho em không."

Đối với lời bộc trực thành khẩn của Thạch Thiên Kình, ngay lập tức Tiểu Hạ càng thêm phòng bị. Trong lòng cô rất không đành, nhưng lại nghĩ rằng trong tình cảm không thể để có chút vướng mắc nào, nên nói:

"Nếu như chúng ta muốn ở cùng nhau mãi mãi, thì em không muốn có chút hoài nghi gì với anh, bởi vì em không muốn tình yêu của anh có một chút tạp chất nào!"

Tiểu Hạ nói xong, thâm tình nhìn Thạch Thiên Kình. Thạch Thiên Kình thấy không thể phản bác được lời Tiểu Hạ nói, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô đi vào khoang thuyền……

Aiz, quên đi. Ai bảo hắn yêu cô rồi chứ? Ai bảo người hắn yêu lại có một cô bạn ngốc nghếch như thế đây? Hắn có thể làm được gì bây giờ? Chỉ có thể chấp nhận thôi. Huống hồ, biết rõ hết cũng tốt, hắn cũng không muốn Tiểu Hạ suốt ngày nghi nghi ngờ ngờ.

Thạch Thiên Kình bất đắc dĩ nghĩ, sau đó nắm chiếc nhẫn nằm xuống ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, lẳng lặng đợi Tiểu Hạ sau khi hỏi rõ ràng mọi chuyện sẽ trở lại tìm hắn. Điều hắn muốn thật sự cũng không phải là lời xin lỗi của cô, mà hắn muốn tự mình đeo nhẫn cho cô, mãi mãi không bao giờ gỡ ra. Nhưng thời gian cứ từ từ trôi qua, mà Tiểu Hạ vẫn không thấy trở lại, trong lòng hắn dần dần xuất hiện một dự cảm xấu……...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Làm hỏng cuộc cầu hôn (2)

"Phương Đông Dạ chết tiệt, anh tán tận lương tâm, anh nói giáo cho giặc, anh tội ác đầy trời, anh tội... tội..."

Vô Ưu bị Phương Đông Dạ vác đi, không nhịn được bắt đầu chửi mắng. Đáng tiếc, trong suy nghĩ của cô, cái gì cũng có hạn, cho nên chưa mắng được vài câu đã hết từ mắng.

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu cố vắt óc để tìm những câu thành ngữ mắng người thì lắc đầu cười khổ. Anh cười xong, đặt cô lên chiếc ghế salon trong khoang thuyền, nhìn cô đang cố gắng tìm từ để mắng mình thì khẽ cười, sau đó đứng dậy đi rót cho cô một ly nước. Tự nhiên nói:

"Sao thế? Không nghĩ ra được từ nào nữa hả? Tội ác tày trời? Tội ác rành rành, tội đáng muôn chết, nghiệp chướng sâu nặng, chết cũng chưa hết tội. Em muốn dùng từ nào hả?"

"Hả? Sao anh biết nhiều từ như vậy?"

Vô Ưu đã nghĩ hồi lâu nhưng chưa nghĩ ra được, không ngờ Phương Đông Dạ vừa mở miệng đã nói ra cả đống như thế, khiến cô nhìn anh chằm chằm không hiểu gì. Trước vẻ kinh ngạc của Vô Ưu, Phương Đông Dạ cười nói:

"Bởi vì anh thông minh nha!"

Anh nói xong, không đợi Vô Ưu mở miệng, ngay lập tức nói luôn vào vấn đề chính:

"Cho nên, Vô Ưu, lần này nhất định em phải nghe lời anh. Nếu như em thật sự muốn tốt cho Tiểu Hạ, bây giờ em phải nghe theo anh!"

Điều Phương Đông Dạ nói khiến Vô Ưu rất khó hiểu, cô bất mãn hỏi:

"Ý của anh là, em nói cho cô ấy biết sự thật, để cô ấy biết tên rùa rụt cổ Thạch Thiên Kình kia không phải là thứ tốt đẹp gì, là làm hại cô ấy sao?"

"Không phải, nhưng mà..."

Đối mặt với sự kích động của Vô Ưu, Phương Đông Dạ không biết phải giải thích như thế nào để cô hiểu. Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ không nói gì, bắt đầu bắn "bùm bùm" liên hồi như pháo nổ để diễn đạt suy nghĩ của mình:

"Nhưng mà làm sao? Anh có biết cảm giác bị lừa gạt chán ghét đến cỡ nào không? Cảm thấy giống như mình rất ngu ngốc, giống như mình bị làm trò cười. Em không cảm thấy là Tiểu Hạ sẽ chấp nhận để cho kẻ khác lừa gạt mình giống như kẻ ngốc."

"Điều em nói cũng không sai, nhưng làm sao em biết là Thạch Thiên Kình đang lừa gạt Tiểu Hạ? Sao em lại khẳng định là Tiểu Hạ chưa biết được sự thật?"

Câu nói của Phương Đông Dạ khiến Vô Ưu có chút phản ứng không kịp. Tiểu Hạ biết? Biết Thạch Thiên Kình cố ý hãm hại cô, sắp đặt để cô trở thành người tình của hắn?

"Không thể!"

Vô Ưu nói rất khẳng định:

"Tuyệt đối không thể! Tiểu Hạ sẽ không như thế, không đúng! Mà cho dù là ai cũng không thể như thế. Ah. Một người lần đầu tiên nhìn thấy mình đã ghét, vì thế mà lên kế hoạch, khiến nhà mình hỗn loạn, không yên ổn, thì liệu người ấy có thể cam tâm tình nguyện làm người tình cho hắn ta không? Lại còn cười với hắn, bảo vệ hắn nữa. Trên thế giới này không thể có người như thế!"

Lời nói thẳng thừng nhưng nghe cũng rất có lý.

Phương Đông Dạ nghe Vô Ưu nói xong, cũng hết cách vặn lại để 'lừa gạt' 'giấu diếm' cho Thạch Thiên Kình. Bởi vì anh cũng nghĩ, chắc chắn Thạch Thiên Kình sẽ có chuyện giấu diếm Tiểu Hạ, ít nhất là hắn cũng có động cơ để không nói thẳng. Không phải là vì anh hiểu rõ Thạch Thiên Kình mà nếu là anh, anh cũng sẽ làm như thế.

...

"Vô Ưu, em đã nghe qua câu tục ngữ này chưa?"

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu tức giận ầm ầm, sợ cô sẽ lao ra 'cứu người', cho nên kéo tay cô lại, chọn cách gián tiếp hy vọng sẽ khiến cô hiểu ra.

Tục ngữ?

Vô Ưu không hiểu tại sao đang nói đến chuyện của Tiểu Hạ, đột nhiên anh lại xuyên sang chuyện tục ngữ.

"Tục ngữ gì hả? Có liên quan đến Tiểu Hạ sao?"

Mới vừa rồi Vô Ưu còn bao nhiêu điều muốn nói, giờ bị Phương Đông Dạ cắt ngang bằng một câu như thế, đầu lại xoay không kịp, ánh mắt thoạt nhìn đã có chút mơ hồ. Phương Đông Dạ thích nhất là bộ dáng này của Vô Ưu, bởi vì điều này chứng tỏ cô sẽ im lặng để nghe anh nói. Phương Đông Dạ cầm ly nước đưa đến tay Vô Ưu, để cô buông lỏng một lúc mới nói:

"Vô Ưu, có một câu tục ngữ thế này 'thà phá hỏng mười ngôi miếu chứ không làm hỏng một cuộc hôn nhân'. Em đã nghe qua chưa?"

"Nghe rồi nha! Có liên quan gì đến Tiểu Hạ hả?"

Thật ra lúc này Vô Ưu vẫn không đi lệch chủ đề, không quên trọng điểm. Mỗi câu cô nói đều có 'có liên quan đến Tiểu Hạ không?', giống như chỉ sợ đề tài sẽ bị chuyển sang hướng khác vậy. Phương Đông Dạ nhìn bộ dạng tin tưởng của Vô Ưu, nghiêm túc nói:

"Có liên quan đến Tiểu Hạ, hơn nữa còn rất rất liên quan!"

Có liên quan?

Vô Ưu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ gật đầu khẳng định, sau đó giải thích:

"Vừa rồi Thạch Thiên Kình đang cầu hôn Tiểu Hạ, em không nhận ra sao?"

Cầu hôn!

Vô Ưu nghe thấy hai chữ này, mắt trợn trừng lên, lập tức "phịch", hất chiếc khăn trải trên bàn uống nước ra, đứng dậy.

"Em định làm gì hả?"

Phương Đông Dạ thấy hành động mau lẹ của Vô Ưu, khó hiểu hỏi. Vô Ưu thản nhiên nói:

"Đương nhiên là đi ngăn cản việc Thạch Thiên Kình cầu hôn nha! Anh buông em ra, nếu không sẽ bị chậm mất!"

Vô Ưu vừa nói, vừa muốn thoát khỏi Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ vừa giữ chặt tay Vô Ưu không cho cô đứng dậy, vừa nói:

"Vừa rồi anh nói như thế, em nghe vẫn không hiểu sao?"

Nói? Nói cái gì?

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ khó hiểu. Phương Đông Dạ lặp lại câu nói:

"Thà phá hỏng mười ngôi miếu chứ không làm hỏng một cuộc hôn nhân."

Oh! Oh!

Vô Ưu nghe xong bừng tỉnh gật gật đầu. Phương Đông Dạ thấy bộ dáng cô như thế, tưởng cô đã hiểu rõ rồi, lại không ngờ Vô Ưu đã ồ ồ một hồi rồi nhưng anh vừa buông tay, cô lại đứng phắt dậy.

"Em định làm gì?"

Phương Đông Dạ vội vàng đứng dậy, kéo Vô Ưu lại. Vô Ưu vẫn như cũ, nói thản nhiên:

"Đương nhiên là đi ngăn cản việc Thạch Thiên Kình cầu hôn nha!"

Phương Đông Dạ nghe cô nói như thế, mặt cũng tái đi. Anh đã nói một hồi như vậy rồi, sao cô lại vẫn muốn đi ngăn cản người ta hả? Chẳng lẽ chia rẽ được người ta cô mới thấy vui vẻ sao? Anh nghĩ vậy, nói:

"Không được đi, phá hỏng nhân duyên của người khác sẽ gặp báo ứng đó!"

Báo ứng?

Vô Ưu nghe thấy từ đó, bật cười 'khì khì', sau đó nhìn chăm chăm Phương Đông Dạ cười nói:

"Anh mê tín từ khi nào vậy? Haha, phá hỏng nhân duyên của người khác sẽ gặp báo ứng. Nói dối cái mũi sẽ bị dài ra nha! Cái mũi của anh và tên rùa rụt cổ Thạch Thiên Kình kia, không phải vẫn đẹp như trước sao?"

Bây giờ Vô Ưu chửi mắng Thạch Thiên Kình thành nghiện rồi, mở miệng ra là rùa rụt cổ, hơn nữa, càng nói càng thuận miệng hơn.

"Vô Ưu, em nghe anh nói. Có lúc lừa dối cũng là một cách yêu. Đôi khi lừa dối cũng chỉ vì không muốn để người mình yêu bị tổn thương. Đó không nhất định là điều xấu, khiến bị tổn thương, em hiểu không?"

Phương Đông Dạ nói xong, trong lòng đầy kỳ vọng, nhìn Vô Ưu. Vô Ưu cũng chẳng thèm nghĩ gì, lập tức nói:

"Không hiểu! Em chỉ biết là nói dối chính là nói dối, lừa gạt người khác là sai! Hơn nữa, việc làm của tên rùa rụt cổ Thạch Thiên Kình kia rất quá đáng, vì suy nghĩ biến thái, khó hiểu của hắn mà đối xử với Tiểu Hạ như vậy, thật sự không thể tha thứ được."

"Này..."

Đối mặt với một Vô Ưu đơn thuần, giương cao chính nghĩa, Phương Đông Dạ thật sự không biết phải giải thích về mặt đen tối của con người cho cô như thế nào, cho nên chỉ có thể dùng chính nhân cách của mình ra làm đảm bảo, nói:

"Vô Ưu, nếu như em tin tưởng anh, thì chỉ cần nghe lời anh, đừng đi được không. Anh cam đoan với em, nhất định Tiểu Hạ sẽ được hạnh phúc."

Trước sự cố chấp của Phương Đông Dạ, Vô Ưu cắn cắn môi, sau đó hỏi:

"Em đi, cô ấy sẽ không hạnh phúc sao?"

Đương nhiên không phải!

Dĩ nhiên ý Phương Đông Dạ không phải như thế, nhưng để Vô Ưu có thể nghe theo lời mình, anh nói:

"Đúng vậy, nếu như em đi, nhất định cô ấy sẽ không được hạnh phúc, mà sẽ rất đau khổ!"

Đau khổ! Không phải chuyện tốt sẽ biến thành chuyện xấu sao!

Vô Ưu nghĩ vậy, nhảy bén vội vàng nhìn ra ngoài khoang thuyền. Mới vừa rồi cô còn muốn đi nói cho Tiểu Hạ biết, sau khi cãi lộn một hồi với Phương Đông Dạ, bây giờ vì sợ Tiểu Hạ sẽ nghe thấy mà hết nhìn đông lại nhìn tây.

Phương Đông Dạ nhìn bộ dáng đáng yêu của Vô Ưu, mỉm cười nói:

"Đến đây, ngồi xuống đi. Bây giờ em phải suy nghĩ lại, em còn muốn Tiểu Hạ làm phù dâu cho mình nữa không!"

Vô Ưu không hiểu Phương Đông Dạ nói như thế là có ý gì, cho nên trả lời không chút chần chờ:

"Đương nhiên là muốn rồi!"

"Vậy thì chúng ta bàn bạc một chút ngày cưới đi, thứ bảy tuần sau thế nào?"

Ạch?

Vô Ưu nghe thấy câu nói giật gân của Phương Đông Dạ, không dám tin nhìn anh hỏi:

"Anh nói cái gì hả? Có ý gì đây? Em đã nói muốn gả cho anh sao?"

Đối mặt với vẻ khó hiểu của Vô Ưu, Phương Đông Dạ gật đầu khẳng định, sau đó giải thích:

"Bây giờ Thạch Thiên Kình đã cầu hôn với Tiểu Hạ rồi, nếu như Tiểu Hạ đồng ý, thì rất có thể cô ấy sẽ kết hôn ngay sau đó."

"Phương Đông Dạ, anh khẳng định là Tiểu Hạ sẽ đồng ý gả cho Thạch Thiên Kình sao? Còn nữa, anh khẳng định là Tiểu Hạ gả cho Thạch Thiên Kình sẽ được hạnh phúc thật sự chứ? Em nói cho anh biết nha, Tiểu Hạ là bạn tốt nhất của em, hơn nữa, bây giờ cô ấy thành ra như thế này, đều là do anh và tên rùa rụt cổ Thạch Thiên Kình kia làm hại. Cho nên, anh hãy cầu cho Tiểu Hạ được hạnh phúc, nếu không đừng nói là em sẽ không gả cho anh, mà cứ coi như em đã gả cho anh, nhưng nếu Tiểu Hạ không được hạnh phúc, em cũng sẽ ly hôn với anh!"

Vô Ưu nói thế cũng không phải là không thỏa đáng, bởi vì trong lòng cô thật sự không thể rũ bỏ được chuyện của Tiểu Hạ. Phương Đông Dạ gật đầu khẳng định:

"Anh đảm bảo, chỉ cần em không nói cho Tiểu Hạ biết, nếu Tiểu Hạ không biết được, cô ấy nhất định sẽ vui vẻ gả cho Thạch Thiên Kình, trải qua những ngày hạnh phúc."

Trong lòng Vô Ưu vốn không thừa nhận, cũng không yên tâm, nhưng trước lời thề thốt của Phương Đông Dạ, lại khiến cô có chút do dự.

"Vô Ưu, nếu em muốn Tiểu Hạ làm phù dâu cho em, thì nhất định phải kết hôn trước cô ấy nha. Nếu không cô ấy kết hôn rồi, sẽ không làm được phù dâu cho em đâu." Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu đang do dự, vội vàng nói. Một là để di dời sự chú ý của cô, hai là hi vọng có thể thừa nước đục thả câu, lừa dẫn cô vào giáo đường.

Trên đời này chẳng có chuyện gì là dễ dàng!

Câu này đúng là linh nghiệm. Sau khi Vô Ưu suy ngẫm một hồi, rất không nể mặt nói:

"Nếu đúng như lời anh nói, vậy em đổi lại sẽ làm phù dâu cho Tiểu Hạ là được!"

"Vô Ưu, em vẫn không đồng ý gả cho anh sao?"

Phương Đông Dạ có chút thất vọng hỏi. Thấy Vô Ưu vẫn đang suy ngẫm nên trả lời như thế nào, anh vội giải thích:

"Anh biết chuyện của Hoắc Lãng, còn có chuyện của Tiểu Hạ là anh không đúng, nhưng giờ anh cũng biết mình sai rồi, sau này sẽ không làm như thế nữa. Em vẫn không thể tha thứ cho anh sao?"

Vô Ưu gãi gãi đầu, sau đó khó xử nói:

"Ai da, em có thể tha thứ cho anh."

Nụ cười trên mặt Phương Đông Dạ vừa hiện lên, thì Vô Ưu lại nói thêm:

"Nhưng bây giờ em chưa thể gả cho anh được."

"Tại sao?"

Phương Đông Dạ không nhịn được rên lên. Vô Ưu bình tĩnh nói:

"Chưa đến lúc, hơn nữa em còn muốn xem biểu hiện của anh như thế nào đã, cho nên lúc nào gả được cho anh em sẽ nói, bây giờ không được hỏi."

Sự cự tuyệt của Vô Ưu khiến Phương Đông Dạ hết sức khó chịu. Phải biết rằng, lần này không có thời gian chờ đợi, mà là vĩnh viễn nha. Cho nên anh uất ức kháng nghị:

"Vô Ưu, anh có chỗ nào không tốt, em nói anh sẽ sửa không được sao? Ngay cả thời gian chờ đợi em cũng không cho anh, lại cứ bảo anh chờ đợi mòn mỏi như thế, rất đau khổ nha!"

"Vậy anh có chờ được không đây?"

Vô Ưu nói khí thế tràn đầy, Phương Đông Dạ nghe xong, chỉ có thể gật đầu chấp nhận:

"Chờ, đương nhiên là chờ, phải chờ cả đời cũng sẽ chờ!"

Phương Đông Dạ tưởng rằng mình nói như vậy Vô Ưu sẽ rất cảm động, không ngờ sau khi cô nghe xong, chỉ ghi nhận trong đầu, còn hùng hồn nói:

"Thế còn được!"

Vã mồ hôi!

Phương Đông Dạ nghe thấy thế, trên mặt hiện lên đầy sự bất đắc dĩ. Điều này nhìn anh là có thể nhận ra. Về lý thuyết thì những người biết anh đều nói anh rất đẹp trai, phóng khoáng, nói về của cải thì anh giàu nứt đố đổ vách. Anh làm như vậy chỉ vì anh nặng tình chứ không phải là do tự phụ. Nếu chỉ nghe thấy mỗi cuộc nói chuyện của bọn họ, sẽ còn tưởng anh là người mặt dày, không ai yêu, nên mới bám riết lấy Vô Ưu không buông tha. Chỉ có điều, yêu thì cũng đã yêu rồi biết làm gì được nữa đây?

Người ta đều nói mỗi nhà đều có một giai đoạn khó khăn, đọan tình cảm này chính là giai đọan phức tạp nhất của anh!

Phương Đông Dạ nghĩ vậy, nhìn ra ngoài khoang thuyền, anh vốn định dùng ánh mắt để chúc phúc cho Thạch Thiên Kình, hy vọng hắn có thể sớm mang được mỹ nhân về nhà, lại không ngờ nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Hạ. Xem ra hình như cô đã ngồi đó từ lâu rồi, chẳng lẽ cô đã nghe thấy hết? Nghĩ đến đây, trong lòng Phương Đông Dạ bất giác rối bời!

...

Chán ghét, chán ghét!

Thì ra là như vậy! Sau khi Tiểu Hạ nghe thấy cuộc nói chuyện của Vô Ưu và Phương Đông Dạ, sự hừng hực trong tim ngay lập tức trở thành lạnh giá. Cô vốn tưởng rằng vì khoản nợ của mẹ nên cô mới phải dây dưa với Thạch Thiên Kình. Nhưng bây giờ rút cục cũng đã biết, thì ra chuyện cô dây dưa ở cùng một chỗ với Thạch Thiên Kình là bởi vì, lần đầu tiên gặp cô hắn đã chán ghét cô.

‘Tại sao anh lại muốn em là người tình của anh?’

‘Bởi vì vừa nhìn thấy em anh đã yêu, nhưng lại xấu hổ không biết biểu đạt như thế nào!’

Nghĩ đến câu Thạch Thiên Kình vừa nói với mình, còn có bộ dạng hạnh phúc ngu xuẩn của mình, Tiểu Hạ cười khổ trong lòng. Cô cảm thấy mình thật sự ngu ngốc. Cô dựa người vào một bên cửa, ngồi xổm xuống đất, nhìn Thạch Thiên Kình đang nằm nhàn nhã trên ghế, nghe Vô Ưu và Phương Đông Dạ nói chuyện với nhau, trái tim đau từng hồi, từng hồi.

Rùa rụt cổ!

Thạch Thiên Kình đúng là con rùa rụt cổ. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà chỉ vì nhìn thấy cô chán ghét mà đẩy cô vào chỗ nước sôi lửa bỏng? Hắn coi cô là gì? Là chỗ để phát tiết nỗi oán hận trong lòng sao?

Người tình? Tuổi thanh xuân tươi đẹp chính là giai đoạn đẹp nhất của đời người, nhưng chỉ vì cái “liếc mắt” của hắn, mà khiến cô bị xô vào con đường không thể ngóc đầu lên được. Tại sao? Tại sao? Hắn dựa vào cái gì mà làm như thế? Tại sao? Tại sao? Tại sao bây giờ cô lại cảm thấy trái tim mình đau đớn như vậy hả! Đau đớn giống như không thể hô hấp được!

Không biết có lẽ sẽ hạnh phúc!

Tiểu Hạ nghe Phương Đông Dạ nói thế, trong lòng thê lương nghĩ: Có lẽ vậy. Có lẽ không biết sẽ hạnh phúc hơn, nhưng cô cũng rất cảm kích Vô Ưu vì đã cho cô biết được. Bởi vì nếu như cô đồng ý gả cho Thạch Thiên Kình rồi, sau này mới biết được sự thật thì cô sẽ càng thêm đau khổ hơn!

‘Anh hãy cầu cho Tiểu Hạ được hạnh phúc, nếu không đừng nói là em sẽ không gả cho anh, mà cứ coi như em đã gả cho anh, nhưng nếu Tiểu Hạ không được hạnh phúc, em cũng sẽ ly hôn với anh!’

Tiểu Hạ nghe Vô Ưu nói thế, trong lòng lúc này mới có một chút cảm giác ấm áp. Cô nghe thấy Phương Đông Dạ mang chuyện của mình ra để lừa gạt Vô Ưu, còn Vô Ưu vẫn kiên quyết phản đối. Trên mặt mang theo lệ, lộ ra nụ cười thản nhiên. Vô Ưu có lòng chờ cô như vậy, sao cô có thể để cô vì mình mà không có được hạnh phúc đây?

Tiểu Hạ nghĩ vậy, lau khô nước mắt đứng dậy, sau đó nhìn vào trong khoang thuyền, cũng vừa nhìn thấy khuôn mặt khó coi của Phương Đông Dạ đang nhìn ra ngoài. Khoảng khắc ngắn ngủi bốn mắt nhìn nhau, Phương Đông Dạ biết đã xảy ra chuyện gì, mà Tiểu Hạ chỉ cười thản nhiên với anh, sau đó ung dung đi vào trong...

...

"Vô Ưu!"

Tiểu Hạ nhẹ nhàng gọi tên Vô Ưu. Vô Ưu nghe thấy giọng nói của Tiểu Hạ, vội vàng ngẩng đầu tươi cười đứng dậy, không nghĩ gì nói:

"Tiểu Hạ, sao cô lại tới đây. Thạch Thiên Kình rùa..."

Khụ khụ!

Vô Ưu còn chưa kịp nói hết ba chữ "rùa rụt cổ", đã bị tiếng ho khan của Phương Đông Dạ chặn lại. Vì vậy cô vội vàng sửa lời:

"Ha ha, tôi nói là Thạch Thiên Kình đâu? Sao không đi cùng với cô hả?"

Vô Ưu nói xong, ngượng ngùng cười ngây ngô. Đến bây giờ vẫn còn không biết nói dối. Tiểu Hạ nhìn Vô Ưu cười ngây ngô, đi qua đi lại liền kéo tay Vô Ưu cùng nhau ngồi trên ghế sa lon, trên mặt cô lộ ra nụ cười thản nhiên nói:

"Anh ấy ở bên ngoài phơi nắng!"

"Oh, vậy… vậy hắn có nói với cô chuyện gì không? Còn nữa, cô… cô không phải là đã muốn kết hôn rồi đó chứ?"

Vô Ưu nhìn Tiểu Hạ thử hỏi dò xét. Để Vô Ưu yên tâm hoàn toàn, Tiểu Hạ cười nói:

"Ha ha, anh ta đã cầu hôn với tôi rồi, nhưng mà, anh ta đã làm nhiều chuyện xấu với tôi như vậy, tôi đương nhiên phải dạy dỗ cho anh ta một chút, sao có thể dễ dàng tha thứ cho anh ta vậy chứ. Cô nói có đúng không?"

Tiểu Hạ nháy mắt đáng yêu với Vô Ưu nói. Vô Ưu như bừng tỉnh:

"Nói vậy có nghĩa là hắn đã kể hết mọi chuyện cho cô rồi?"

Tiểu Hạ gật đầu khẳng định:

"Đúng vậy. Anh ta đã nói với tôi từ lâu rồi, hơn nữa còn cầu xin tôi tha thứ. Mặc dù thái độ của anh ta rất thành khẩn, tôi cũng biết anh ta đã thật lòng biết mình sai, nhưng anh ta đã rất quá đáng đi? Cho nên tôi không định dễ dàng bỏ qua cho anh ta như thế!"

Lời nói của Tiểu Hạ hợp tình hợp lý, vì vậy đã chiếm được lòng tin của Vô Ưu.

"Đúng vậy, không thể dễ dàng bỏ qua cho anh ta như vậy. Nếu cô đã thực sự thích anh ta, cũng đã quyết định sẽ ở cùng với anh ta, vậy cũng không cần phải làm ồn lên quá. Khiến cho anh ta ăn chút dấm chua nha, thật lạnh nhạt với anh ta nha, để cho anh ta biết được tầm quan trọng của cô."

Vô Ưu nghe Tiểu Hạ nói xong, liền phát biểu quan điểm của mình. Những lời cô vừa nói làm Phương Đông Dạ thoáng cái đã ngây ngẩn cả người. Sao anh không biết Vô Ưu lại có phản ứng nhanh như vậy chứ? Hơn nữa lại còn nảy sinh chủ ý như thế! Mà Tiểu Hạ nghe Vô Ưu nói xong, bật cười khì khì thành tiếng. Sau đó trước ánh mắt khó hiểu của Vô Ưu, ghé vào sát tai cô, dùng giọng chỉ để hai người nghe thấy nói:

"Những lời này nghe rất quen nha, hình như là tôi dậy cho cô đi?"

Vô Ưu nghe Tiểu Hạ nói, suy nghĩ một lúc, sau đó nhe răng ra cười nhìn Tiểu Hạ nói:

"Đúng vậy nha, ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Làm hỏng cuộc cầu hôn (3)

Phương Đông Dạ nhìn hai người Tiểu Hạ và Vô Ưu ghé tai nhau thì thầm to nhỏ cười cợt, đột nhiên có cảm giác lạ thường, nhất là khi anh nhìn thấy Tiểu Hạ đang cố gắng để làm cho Vô Ưu vui vẻ, lần đầu tiên trong lòng anh nảy sinh cảm giác áy náy.

"Vô Ưu, chúng tôi định ở trên biển chơi vài hôm, cô có muốn ở lại không?"

Tiểu Hạ nhìn Vô Ưu cười hỏi. Phương Đông Dạ hiểu rõ đây là Tiểu Hạ muốn đuổi Vô Ưu đi. Trong khi Vô Ưu lại hoàn toàn không biết gì, ra vẻ khó xử nói:

"Bé Diễm ở nhà một mình, tôi..."

Vô Ưu nói đúng như suy đoán của Tiểu Hạ, vì vậy Tiểu Hạ cười bao dung nói:

"Vậy cô về trước đi. Sau khi tôi trở về sẽ qua thăm Bé Diễm."

Vô Ưu cười vui vẻ nói:

"Được, vậy chúng tôi về trước nha."

Mười ngón tay đan xen, lúc này tình bạn giữa hai người càng thêm thắt chặt.

...

Thạch Thiên Kình đợi hồi lâu nhưng vẫn không thấy Tiểu Hạ đi ra, trong lòng bắt đầu bất an. Chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi? Nghĩ vậy hắn định đứng dậy vào trong xem, nhưng vừa quay người lại thì nhìn thấy ba người đang đi ra. Tiểu Hạ và Vô Ưu đang cười vui vẻ, nhưng Phương Đông Dạ lại có vẻ mặt rất trầm tư.

Đã có chuyện rồi!

Thạch Thiên Kình không cần suy nghĩ đã có luôn nhận định như vậy. Bởi vì mặc dù Tiểu Hạ đang cười, nhưng lại chỉ nhìn Vô Ưu mà không hề liếc nhìn hắn lấy một cái.

"Thạch Thiên Kình, anh phải đối xử tốt với Tiểu Hạ đó. Nếu anh dám lừa gạt Tiểu Hạ, coi thường lời của cô ấy, tôi sẽ, tôi sẽ bảo Phương Đông Dạ đánh anh."

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ anh tuấn, đẹp trai, lại nhìn Thạch Thiên Kình tràn đầy khí phách, nói xong có chút chột dạ. Cô thật sự không dám tưởng tượng, nếu như Phương Đông Dạ và Thạch Thiên Kình đánh nhau thì sẽ là cái hình ảnh thảm hại đến cỡ nào nữa!

Thạch Thiên Kình gật đầu nắm tay Tiểu Hạ, như là hứa hẹn nói:

"Tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy cả đời."

Hắn nói xong cảm nhận được bàn tay Tiểu Hạ đang run lên, sau đó cô còn dùng lực để thoát khỏi tay hắn. Thạch Thiên Kình nắm chặt lại, sức lực rất lớn, giống như đang nói, cho dù có chuyện gì xảy ra hắn cũng quyết 'không buông tay'.

"Vậy thì tôi chúc hai người hạnh phúc. Chúng tôi phải đi đây."

Mặc dù Vô Ưu nhìn Thạch Thiên Kình vẫn không thấy vừa mắt, nhưng Tiểu Hạ thích, hơn nữa nếu đúng như lời Tiểu Hạ nói là hắn tốt với cô, thì Vô Ưu cũng chỉ có thể chúc phúc cho hai người thôi. Tiểu Hạ nghe Vô Ưu nói thế trên mặt cũng xuất hiện nụ cười chúc phúc:

"Tổng giám đốc, chăm sóc tốt cho Vô Ưu nha. Cô ấy đáng được anh quý trọng."

Phương Đông Dạ gật đầu, nhìn Tiểu Hạ nói chân thành:

"Bạn bè không cần khách khí như vậy, gọi tôi là Phương Đông Dạ giống như Vô Ưu là được rồi."

Tiểu Hạ gật đầu, sau khi suy nghĩ một lúc, nhìn hộp tiền đang đặt trên sàn tàu, cười nói:

"Vậy đã là bạn bè thì cũng không cần khách khí với anh nữa. Số tiền kia coi như là tiền tạ lỗi nha. Tôi sẽ nhận nó."

Một triệu? Nếu đúng như lời Vô Ưu nói thì đã đủ mua tự do của cô rồi!

Tiểu Hạ nghĩ vậy, nhìn thấy trong mắt Vô Ưu có sự lo lắng thì hỏi:

"Sao thế? Không nỡ hả?"

Vô Ưu lắc đầu, nói:

"Tôi chỉ cảm thấy hình như cô không vui. Tiểu Hạ, cô không có chuyện gì đó chứ?"

Vô Ưu nhạy cảm, Tiểu Hạ xúc động cười nói:

"Chỉ là có chút không nỡ xa cô, vừa mới gặp cô đã phải đi rồi."

Phương Đông Dạ không đợi Vô Ưu mở miệng, vội vàng nói:

"Hay thế này đi, chờ sau khi cô trở về, nếu như cô bằng lòng thì trở lại công ty làm việc. Đến lúc đó, mỗi ngày đều gặp nhau rồi."

Tiểu Hạ nghe xong, không tỏ rõ ý kiến, còn Vô Ưu lại nói:

"Oa, ý kiến hay nha, dù sao phòng làm việc của tổng giám đốc cũng rất rộng nha, kê thêm một chiếc bàn nữa cũng không sao cả."

Ạch!

Vô Ưu định đem phòng làm việc của tổng giám đốc thành nơi công cộng sao?

"Ha ha, bây giờ tôi có một triệu nha. Có nhiều tiền như vậy còn đi làm, tôi là con ngốc hả?"

Tiểu Hạ nói như vậy cũng là một cách từ chối khéo lời đề nghị của Phương Đông Dạ, nhưng khéo quá lại thành không khéo, đã đánh luôn vào điểm yếu của một người. Người này thật sự ngốc nghếch như thế mà.

Phương Đông Dạ nghe xong, cười khổ nhìn Vô Ưu. Quả nhiên vẻ mặt Vô Ưu đầy lúng túng, xấu hổ. Sau khi cô tự hỏi một lúc, nhìn Tiểu Hạ hỏi:

"Có một triệu vẫn đi làm, thật sự là rất ngốc sao?"

Vô Ưu ngốc nhưng Tiểu Hạ cũng không ngốc! Cô liếc mắt một cái đã hiểu luôn tình hình lúc này, cho nên khôn ngoan nói:

"Cũng không phải tất cả đều là ngốc. Nếu như là cô thì không phải như thế!"

Vô Ưu mở to hai mắt nhìn Tiểu Hạ hỏi:

"Tại sao là tôi thì sẽ không ngốc?"

"Bởi vì mục đích đi làm của cô không phải là để kiếm tiền, mà điều quan trọng là giúp Phương Đông Dạ giảm bớt gánh nặng nha! Cho nên đây mới là bạn chí cốt, có nghĩa khí!"

Tiểu Hạ nói xong cười vui vẻ. Mà Vô Ưu nghe thấy thế cũng gật đầu nói:

"Đúng vậy nha, công việc của anh ấy rất cơ mật, cho nên đương nhiên tôi phải giúp anh ấy rồi."

Cô nói xong, trên mặt lại xuất hiện nụ cười rạng rỡ. Người ngốc có cái phúc của người ngốc, đơn thuần cũng có cái sướng của đơn thuần. Xem ra đúng là như thế rồi!

...

Phương Đông Dạ vừa dẫn Vô Ưu đi Tiểu Hạ liền gạt tay Thạch Thiên Kình ra.

"Tiểu Hạ, đã xảy ra chuyện gì?"

Thạch Thiên Kình giữ chặt người Tiểu Hạ, để cô đối mặt với mình. Tiểu Hạ cũng không giãy giụa, chỉ lạnh lùng nói:

"Số tiền dưới đất coi như là tiền tôi trả nợ anh, buông tôi ra, sau này chúng ta không còn liên quan gì với nhau nữa!"

Không còn liên quan gì!

Mới vừa rồi còn ôm nhau thắm thiết, dự định sẽ tay nắm tay đến suốt đời, bây giờ lại nói 'không còn liên quan gì'. Điều này sao Thạch Thiên Kình có thể tiếp nhận được đây? Hắn chẳng những không buông Tiểu Hạ ra, còn ôm cô vào trong ngực, nói:

"Anh sẽ không để em rời đi, không bao giờ."

Tiểu Hạ nói:

"Tôi sẽ rời khỏi anh, cho dù có phải chết."

Chết!

Thạch Thiên Kình nghe thấy từ đó, ánh mắt ngập tràn đau đớn. Chết! Lại là chết! Tại sao những người hắn quan tâm đều muốn chết? Đều muốn rời khỏi hắn? Không! Hắn quyết không cho phép như thế. Nghĩ vậy, hắn lạnh lùng nói:

"Được! Em chết đi, anh sẽ chôt tất cả những người em quan tâm cùng với em!"

"Anh dám?"

Giọng Tiểu Hạ vì sự sợ hãi, không dám tin, mà có chút chói tai. Thạch Thiên Kình khẳng khái trả lời:

"Em biết anh có dám hay không mà!"

Chỉ một câu nói đã khiến Tiểu Hạ giống như không còn nguyên khí, sức chống cự cũng mất đi, cô khóc rống lên trong lòng Thạch Thiên Kình. Thạch Thiên Kình nghe thấy tiếng khóc của cô, đau đớn nhắm chặt hai mắt lại.

Hạnh phúc – chẳng lẽ thật sự cách xa bọn họ đến thế sao?

...

"Phương Đông Dạ, Tiểu Hạ đã tha thứ cho anh rồi hả?"

Sau khi lên thuyền, Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ hỏi. Phương Đông Dạ gật đầu trả lời:

"Đúng vậy, cô ấy tha thứ cho anh rồi."

Mặc dù Phương Đông Dạ chưa nói lời xin lỗi, nhưng anh cũng đã dùng chính phương thức của mình để biểu đạt. Anh nghĩ, Tiểu hạ chắc cũng đã cảm nhận được.

Ùng ục… ùng ục...

"Em đói!"

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ cười hì hì nói. Phương Đông Dạ cũng cười nói:

"Thật ra anh cũng đói."

Nói xong, hai người nhìn nhau cười. Lần này Phương Đông Dạ có chuẩn bị, cho nên rất nhanh liền xách một đống đồ ăn đặt lên trên bàn.

"Uhm, ăn ngon ngon! Thật hạnh phúc nha..."

Vô Ưu vừa ăn thỏa thích, trong miệng còn không quên lẩm bẩm. Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu như vậy, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc. Sau khi trải qua chuyện của Hoắc Lãng và Tiểu Hạ, rút cuộc anh cũng đã hiểu, thì ra đôi khi dùng nụ cười để giải quyết vấn đề, có thêm nhiều bạn thật sự tốt hơn nhiều so với tạo ra nhiều kẻ địch.

Sau khi ăn uống no say, hai người làm tổ trên ghế salon. Vô Ưu thoải mái dựa vào ngực Phương Đông Dạ, nhìn biển rộng xa xa qua cửa sổ, cảm nhận khoảnh khắc hạnh phúc khó có được này.

"Vô Ưu, gả cho anh được không?"

Không có phản ứng phải không ngừng cố gắng. Phương Đông Dạ tiếp tục nói:

"Vô Ưu, gả cho anh được không? Chuyện trước kia anh thật sự đã biết mình sai rồi, sau này anh sẽ không tái phạm nữa, được không em?"

Vẫn không có phản ứng gì. Kiên trì tới cùng, thề không buông tha. Phương Đông Dạ cố chấp nói:

"Vô Ưu, anh thật sự muốn ở cùng một chỗ với em, gả cho anh được không? Sau này em bảo anh làm gì, anh sẽ làm theo vô điều kiện không được sao?"

Vô Ưu càng ngày càng kiên định hơn rồi. Phương Đông Dạ đã nói đến như vậy, nhưng cô vẫn không mảy may động lòng.

Kiên trì sẽ thành công! Chỉ cần có lòng, có công mài sắt có ngày nên kim. Phụ nữ sợ đàn ông quấn lấy!

Phương Đông Dạ nghĩ ra một đống triết lí tự an ủi cho chính mình, để lấy dũng khí chuẩn bị tiếp tục không ngừng cố gắng, không ngờ lại nghe thấy tiếng thở đều đều của Vô Ưu! Không phải là cô đã ngủ thiếp đi đó chứ? Phương Đông Dạ không dám tin nghĩ, cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy Vô Ưu đang nhắm chặt mắt vẻ mặt rất mệt mỏi. Xem ra chạy tới chạy lui lâu như vậy, cô thật sự đã mệt rồi.

Nhìn vẻ mặt Vô Ưu đang ngủ, lúc này Phương Đông Dạ cũng cảm giác được cơn mệt mỏi đang ập đến, hơn nữa còn buồn ngủ sâu sắc, cho nên anh cũng không kìm được nhắm hai mắt lại.

...

Những con sóng dâng trào làm thuyền lay động dữ dội.

"Không được lắc!"

Trong lúc ngủ mơ, thuyền bị lay động khiến Vô Ưu có chút bực mình. Cô vung tay muốn ngăn cản người đang quấy rầy giấc ngủ của mình, không ngờ lại vỗ trúng vào mặt Phương Đông Dạ. Bốp! Một tiếng kêu lanh lảnh vang lên.

"Gì vậy?"

Phương Đông Dạ mở mắt ra, sau khi biết là chuyện gì đã xảy ra, rất nhanh anh ôm lấy Vô Ưu, sau đó cố gắng duy trì sự thăng bằng, bế cô vào phòng nghỉ trên thuyền. Anh chỉ sợ cô bị ngã xuống nền, còn cẩn thận dùng gối chặn hai bên sườn cho cô.

Sao lại có gió lốc thế này?

Phương Đông Dạ cau mày nghĩ, rất nhanh đi tới khoang điều khiển, nhìn thấy bên trong là một mảnh hỗn loạn.

"Đã được bao lâu rồi?"

Phương Đông Dạ nhìn người thuyền trưởng riêng của mình hỏi. Người thuyền trưởng nhã nhặn đáp:

"Hơn một giờ rồi ngài Phương Đông."

Sau khi Phương Đông Dạ nghe thấy câu trả lời, thế mới biết thì ra mình đã ngủ say như vậy, xảy ra gió lốc mà cũng không biết. Anh gật đầu, nhìn thuyền trưởng nói:

"Vất vả cho ông rồi."

Thuyền trưởng Bối Nại Bối Đức là người nước Pháp, đã có hơn hai mươi năm kinh nghiệm lái tàu trên vùng biển quốc tế, cho nên Phương Đông Dạ khá yên tâm về ông. Chưa có loại sống gió nào mà ông chưa gặp qua cả, loại gió lốc nhỏ nhoi này, có thể nói chỉ là chuyện vặt vãnh.

"Ngài Phương Đông, tôi nghĩ nếu không vội, ngài không ngại thì chúng ta tìm một cái cảng nào đó nghỉ ngơi một đêm, nếu không sóng gió ầm ĩ có thể làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của tiểu thư."

Bản thân là người Pháp, người Pháp trời sinh thân sĩ, trong máu đã có tế bào lãng mạn. Phương Đông Dạ nghe xong, gật đầu nói:

"Ý kiến hay lắm." Phương Đông Dạ nói xong, xoay người đi ra khỏi phòng điều khiển.

...

Vô Ưu bị lắc lư, mơ thấy mình trở về lúc nhỏ, nằm ngủ trong chiếc nôi, mẹ vừa đung đưa nôi cho cô, vừa nhẹ nhàng hát ru cô ngủ. Cảm giác này rất đẹp, Vô Ưu không nhịn được, nụ cười ngọt ngào tràn đã lan đầy trên mặt.

"Mẹ..."

Cô cảm giác thấy một bàn tay đang vuốt dịu dàng trên mặt mình, cho nên làm nũng cọ cọ vào chiếc tay kia. Cô mở mắt ra, nhìn thấy nụ cười đang đong đầy trong mắt Phương Đông Dạ.

"Dạ..."

Vô Ưu lẩm nhẩm gọi tên Phương Đông Dạ, hai tròng mắt dịu dàng nhìn anh. Phương Đông Dạ động tình cười, sau đó cúi đầu.

Nụ hôn xảy ra bất ngờ, nhưng cũng vô cùng tự nhiên!

Vì thế mà một đoạn tình cảm mãnh liệt, ở tại nơi đây - trong một đêm gió lốc, đã diễn ra rất tự nhiên.

...

"Vô Ưu, gả cho anh được không?"

Lúc ở trên giường, thông thường sẽ là nơi người phụ nữ muốn người đàn ông hứa hẹn, nhưng vào giờ phút này Phương Đông Dạ lại vội vã cầu hôn. Vô Ưu nằm sấp trên giường, chôn mặt vào trong gối, dùng hành động để tỏ vẻ cự tuyệt của mình!

"Vô Ưu, gả cho anh được không?"

Phương Đông Dạ tới gần, đặt tay lên lưng cô vẽ các vòng tròn, hy vọng có thể khiến cho cô quay lại nhìn mình. Vô Ưu lắc lắc người, ngăn cản bàn tay Phương Đông Dạ đang tiếp tục làm càn, cô buồn bực nói:

"Em không muốn. Không phải em đã nói rồi sao, bây giờ còn chưa đến lúc."

Đối mặt với việc Vô Ưu lại cự tuyệt một lần nữa, Phương Đông Dạ không biết làm thế nào, chỉ có thể hỏi:

"Vậy thì đến lúc nào mới được hả?"

Vô Ưu lật người, sau đó nhìn lên trần nhà, nghiêm túc nói:

"Đợi đến khi anh cư xử thẳng thắn, thành thật với em, mà em cũng cảm thấy anh đủ tốt thì mới được."

Cư xử thẳng thắn, thành thật? Cũng đủ tốt?

"Bây giờ anh còn chưa đủ thẳng thắn, thành thật sao? Còn chưa đủ tốt?"

Phương Đông Dạ vừa nói vừa từ từ đi tới gần Vô Ưu, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa. Vô Ưu liền phòng bị nói:

"Anh làm gì vậy?"

Phương Đông Dạ nói hiển nhiên:

"Đương nhiên là anh "cư xử thẳng thắn, thành thật" rồi, để chứng minh với em là anh đủ tốt!"

Phương Đông Dạ nói xong còn không quên nháy mắt đưa tình. Vô Ưu nghe anh nói thế, lại nhớ đến cảm xúc mãnh liệt lúc nãy, mặt cô thoáng cái đã đỏ lên.

Vô Ưu cúi đầu, sau khi nhìn thấy phản ứng "thẳng thắn, thành thật" của cơ thể Phương Đông Dạ, vội vàng nhắm chặt mắt lại, ngượng ngùng hô lên:

"Phương Đông Dạ, anh là một tên lưu manh, là tên dê xồm, ưm…. ưm…..."

……..

"Vô Ưu, gả cho anh nha?"

"Không muốn."

"Có phải vẫn muốn anh chứng minh lần nữa. Chẳng lẽ anh vẫn chưa đủ 'thẳng thắn, thành thật'? Còn chưa đủ 'tốt'? Vậy anh lại phải tiếp tục cố gắng rồi."

"Anh là tên lưu manh, anh dám. Trời ơi… Đừng nữa mà… ưm…… ưm..."

...

"Vô Ưu, gả cho anh đi?"

"Vô Ưu, gả cho anh đi?"

Sau ba lần, Vô Ưu đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, trong khi Phương Đông Dạ vẫn tiếp tục mê mệt oanh tạc, nhìn nụ cười lén lút của anh, qua nhiều lần liên tiếp, cơ thể đã có xu thế sụp đổ rồi.

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu thật sự đã mệt đến cực điểm thì hào phóng nói:

"Vậy thì trước hết cứ ngủ đi đã, sáng mai lại tiếp tục."

Anh nói xong, ôm Vô Ưu nhắm hai mắt lại, trên mặt mang theo nụ cười xấu xa. Anh làm không biết mệt mỏi như vậy, không chỉ đơn giản là để Vô Ưu đồng ý, mà trên thực tế, anh biết rõ sự kiên định của cô.

Mặc dù Vô Ưu hơi ngốc nghếch một chút, nhưng một khi cô đã quyết định, muốn làm cô thay đổi mà không tìm ra được điểm mấu chốt - điểm yếu của cô, thì sẽ không thể có khả năng! Vì vậy, anh quyết định đi theo đường khác!!!

Nghĩ vậy, nụ cười trên mặt Phương Đông Dạ càng thêm đắc ý. Anh không nhịn được nhìn về phía bụng Vô Ưu, nghĩ đến có thể đã có sinh mạng nhỏ bé trong bụng cô, nụ cười trên mặt anh càng thêm đắc ý. Ha ha, chỉ cần cô có thai thì nhất định cô sẽ gả cho anh! Đây là suy nghĩ của anh, chỉ có điều, rõ ràng anh không nhớ đến còn có một câu nói, là "người định không bằng trời định".

...

"Ah! Tôi muốn chết!"

Sáng sớm ngày hôm sau, trong lúc đang lơ mơ ngủ, đột nhiên Phương Đông Dạ nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của Vô Ưu, anh vội vàng mở mắt ra, hỏi:

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Vô Ưu nước mắt lã chã, nhìn Phương Đông Dạ đầy lên án, nói:

"Anh, anh..."

Làm sao vậy?

Phương Đông Dạ lo lắng nhìn Vô Ưu, sau đó đưa tay ra định chạm vào người cô, kết quả là cô phát ra tiếng kêu bài xích:

"Ah! Anh không được qua đây, anh là một người xấu!"

Phương Đông Dạ cau mày, vội vàng dừng động tác trên tay lại, uy nghiêm nói:

"Vô Ưu, nói cho anh biết rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Không phải là anh cố ý nghiêm khắc với cô, mà rõ ràng, nếu như anh không hỏi cô như thế, thì trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể có được kết quả.

Vô Ưu hay nói lòng vòng sang chuyện khác, mãi lâu sẽ không nói ra được trọng điểm, Phương Đông Dạ đã được lãnh giáo rồi, cho nên lần này anh mới phải cố ý "uy nghiêm" với cô, để cô còn nói luôn vào trọng điểm. Nhưng lần này Vô Ưu lại đỏ mặt, mặt cô càng lúc càng đỏ hơn. Đã qua ba phút mà cô vẫn không nói gì cả.

Không hợp lý! Bất bình thường!

"Vô Ưu, nói cho anh biết, rútt cuộc là em sao vậy?"

Phương Đông Dạ thấy 'uy nghiêm' không được, lại chỉ có thể dùng cách dụ dỗ. Nhưng Vô Ưu vẫn như cũ, vẻ mặt đầy khó xử, mãi lâu vẫn chẳng nói gì. Anh nhích lại gần cô, muốn nhìn xem rút cuộc cô không bình thường ở chỗ nào, kết quả Vô Ưu kích động nói:

"Ah! Anh không được lại đây!"

Phương Đông Dạ đành dừng sự 'tiến công' lại, mệt mỏi nhìn cô.

Anh vốn tưởng rằng, sau khi tỉnh dậy nghênh đón anh sẽ không chỉ là tấm thân thơm ngát của Vô Ưu trong lòng, mà sẽ là một Vô Ưu tươi cười của thường ngày, thậm chí còn có một đợt sóng tình cảm mãnh liệt khác nữa, lại không ngờ là cái tình trạng như lúc này. d‿đ÷ł÷q‿đ Vô Ưu nhìn anh không ngừng la hét chói tai, giống như anh là người xấu vậy. Vẻ mặt phòng bị, ra lệnh của cô khiến cho bao nhiêu khó chịu trong lòng Phương Đông Dạ đều tuôn ra hết.

"Tối hôm qua em cũng không đụng vào rượu, em đừng nói với anh là em đã quên hết những chuyện xảy ra tối qua đấy."

Phương Đông Dạ giận tái mặt nhàn nhạt nói. Vô Ưu đỏ mặt trả lời:

"Em… em mới không quên."

Phương Đông Dạ thấy rút cuộc Vô Ưu đã nói chuyện, nên thừa thắng xông lên, hỏi:

"Vậy em kêu cái gì?"

Nhắc tới đề tài này, Vô Ưu lại "ô ô, a a", ấp a ấp úng, nói không nên lời. Nhưng bây giờ Phương Đông Dạ đã tìm ra được điểm đột phá của vấn đề. Anh nhìn thấy trên chiếc chăn Vô Ưu đang đắp có vết máu lộ ra. Trong đầu anh kêu "ong" một tiếng, bất giác nghĩ, chẳng lẽ mình đã làm cô ấy bị thương?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Đối phó cha mẹ chồng (1)

"Vô Ưu, em sao vậy? Bị thương hả?"

Phương Đông Dạ vì lo lắng mà mặt đã trở nên trắng bệch. Vô Ưu nghe thấy giọng nói quan tâm của anh, tủi thân nói:

"Đau quá, máu… nhiều máu quá."

Đau! Máu!

Phương Đông Dạ nghe thấy vậy, vẻ mặt hết sức khó coi. Anh không nghĩ gì kéo luôn chiếc chăn trên người Vô Ưu ra. Trong nhất thời Vô Ưu không phản ứng kịp, nên chiếc chăn đã bị Phương Đông Dạ giật ra. Cô kêu la thảm thiết:

"Ah!" Mặt đỏ bừng vội vàng kéo một góc chăn che lên người.

Máu, đúng là máu.

Mặc dù Vô Ưu đã che người lại, nhưng Phương Đông Dạ vẫn nhìn thấy được một mảng lớn máu bất thường dính trên ga trải giường. Nói bất thường là vì máu rất nhiều. Tuy anh không có bao nhiêu kinh nghiệm nhưng anh cũng có được sự hiểu biết cơ bản.

Ở lần đầu tiên của Vô Ưu, máu lưu lại trên ga trải giường cũng không nhiều đến như thế. Khi đó anh bị khống chế bởi thuốc kích dục, không tiết chế được bản thân, nhưng cảnh tượng cũng không thê thảm đến như vậy. Mặc dù lần này anh cũng kích động, nhưng lại biết cách bảo vệ cô, sao có thể làm

tổn thương cô như thế được. Cho nên, chỉ có một cách giải thích hợp lý...

"Vô Ưu, có phải cái đó của em đã tới?"

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu chần chờ hỏi.

"Cái đó?"

Đôi mắt Vô Ưu mở to, nhìn Phương Đông Dạ đầy thắc mắc. Phương Đông Dạ nhìn thoáng qua vết máu trên chăn gật đầu, sau đó khẳng định:

"Đúng vậy, cái đó!"

Ah!!!

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói thế, sau khi liên tưởng ra thứ anh nói, mặt thoáng cái đã hồng như mông khỉ, sau đó phát ra tiếng kêu cực kỳ bi thảm. Âm thanh thật thảm thiết. Người không biết nghe thấy tiếng kêu, lại nhìn thấy vết máu ghê người trên ga trải giường, sẽ tưởng đây là hiện trường giết người mất.

"Ha ha ha... Ha ha ha..."

Phương Đông Dạ không nhịn được cười điên cuồng. Vô Ưu cầm lấy gối ném thẳng vào mặt anh không chút lưu tình, quát to:

"Anh xéo đi."

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu tức giận, nói:

"Anh có thể đi ra ngoài, nhưng mà em xác định để anh trần truồng như thế này đi ra sao?"

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ không biết xấu hổ nói như thế, đáp:

"Mặc kệ anh!"

Tâm trạng của Phương Đông Dạ thật sự rất tốt. Anh nghe Vô Ưu nói thế, chẳng những không phản bác mà còn rất vui vẻ, nhìn cô nói:

"Được, chỉ cần em vui thì anh sẽ để thế này đi ra ngoài. Được chứ! Nhưng mà anh không biết những người khác khi nhìn thấy thế này thì sẽ nghĩ như thế nào đâu nha?"

Trời ạ!

Xấu hổ chết đi được.

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói, lập tức tưởng tượng ra những ánh mắt mờ ám của người khác, cho nên lập tức nói:

"Cho anh!" Nói chuyện, đồng thời ném quần áo của anh về phía anh. Phương Đông Dạ cũng không tiếp tục đấu võ mồm với cô nữa, sau khi mặc quần áo xong xoay người đi ra khỏi khoang thuyền.

Xấu hổ chết đi được! Có chuyện bẽ mặt như thế này, về sau cô phải đối mặt với Phương Đông Dạ như thế nào đây?

Vô Ưu vừa nghĩ đến, có thể sau này Phương Đông Dạ sẽ đem chuyện hôm nay ra để chế nhạo cô, cô thật hận không thể đâm đầu xuống biển để quên hết đi. Bây giờ nghĩ cũng chẳng có cách gì, Vô Ưu nghĩ vậy, vội vàng đứng dậy, ôm chiếc ga giường có vết máu, còn tháo cả chiếc vỏ chăn bị dính máu ôm vào toilet.

Sau khi cô rắm rửa xong, giặt sạch sẽ ga trải gường và chăn, lại bắt đầu thấy khó xử...

Cô đi ra ngoài như thế nào hả?

Vô Ưu nhẹ nhàng mở hé cửa toilet ra, lại bất ngờ khi nghe thấy có tiếng động. Cô cúi đầu xuống nhìn thấy một chiếc túi nilon không biết đã được ai đặt ở đó từ bao giờ. Cô quan sát trong phòng không thấy ai, cúi người xuống nhặt chiếc túi lên.

...

'Đây đều là đồ của phu nhân thuyền trưởng để lại, em chịu khó dùng tạm. Thay đồ xong ra sau boong tàu, anh chờ em ở đó!'

Trong chiếc túi có tờ giấy viết như thế, ở dưới còn ghi: yêu em, Dạ. Trên mặt Vô Ưu bất giác lộ ra vẻ e lệ mang theo nụ cười tràn ngập hạnh phúc. Cô mở túi ra, thấy bên trong có: băng vệ sinh, đồ nội y vô khuẩn vẫn còn nguyên chưa bóc! Còn có thêm một bộ quần áo sạch sẽ.

Quan tâm, chu đáo.

Đối với sự nỗ lực toàn tâm của Phương Đông Dạ với mình, có thể nói, Vô Ưu đã cảm nhận được rõ ràng rồi. Cô cũng rất cảm động, nhưng cô lại muốn làm cho anh càng thêm hoàn mỹ hơn, ít nhất là anh sẽ không vì cô mà trở nên mù quáng làm tổn thương đến người khác nữa.

...

"Đói bụng chưa? Qua đây ăn chút đồ."

Vô Ưu vừa bước ra khỏi khoang thuyền, Phương Đông Dạ liếc mắt một cái đã nhìn thấy cô. Anh vẫy vẫy tay với cô, ý bảo cô lại đây, trên mặt không hề mang theo một chút ý cười nhạo nào. Điều này khiến trong lòng Vô Ưu vô cùng thoải mái. Cô bước nhanh qua đó, sau khi ngồi xuống thì bắt đầu tập trung ăn, vừa ăn vừa thi thoảng nhìn trộm anh.

Thật đẹp trai! Sao càng nhìn càng thấy đẹp trai thế chứ?

Vô Ưu nhìn trộm Phương Đông Dạ, trái tim kêu "thình thịch" điên cuồng không thể khống chế được.

Phương Đông Dạ ung dung tận hưởng cái nhìn chăm chăm của cô. Anh nhắm mắt lại, hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi hiếm có này. Gió đã bình thường, sóng cũng nhẹ nhàng, mặt trời đã xuất hiện. Dưới ánh nắng ấm áp của mặt trời chiếu xuống, xung quanh là biển rộng bao vây, thật thoải mái biết bao. Hơn nữa, bên cạnh còn có người mình yêu làm bạn, cuộc sống lúc này tuyệt vời, mãn nguyện xiết bao!

Lúc này có thể hình dung là Phương Đông Dạ vô cùng hài lòng. Mà Vô Ưu cứ định nói gì đó lại thôi, sau một hồi, cô nhỏ giọng nói:

"Cảm ơn anh."

Cảm ơn anh đã không cười nhạo cô. Cảm ơn anh đã vì cô mà chuẩn bị những thứ này. Cảm ơn anh vì đã đối xử tốt với cô. Cảm ơn anh vì đã yêu cô.

Phương Đông Dạ không nói gì, chỉ mở mắt nhìn Vô Ưu cười thỏa mãn.

Nếu như có thể được như thế này mãi mãi, cũng đã là một loại hạnh phúc rồi. Nhưng cuộc sống luôn có mối liên hệ chặt chẽ với hiện thực. Chỉ cần bước chân vào đất liền thì trong chớp mắt họ sẽ phải trở về với cuộc sống thực của chính mình. Mà đã là cuộc sống thường ngày thì con người đều không thể tách rời với công việc. Mặc dù có lúc sẽ rất vất vả, nhưng đổi lại, nghĩ theo một khía cạnh khác, qua đó cũng sẽ cảm nhận được những điều tốt đẹp khác.

...

"Em về ngủ trước đi, tối qua đây ăn cơm."

Đứng trước cửa nhà Vô Ưu, Phương Đông Dạ lưu luyến không rời nói. Vô Ưu gật đầu, sau đó lấy chìa khóa mở cửa vào nhà. Một là cô sợ hai người lại "ma ma sát sát" không tách ra được. Hai là cả ngày hôm qua, buổi tối cô cũng không về, sợ Bé Diễm lo lắng.

"Bé Diễm, mẹ đã về, Bé Diễm, Bé Diễm..."

Vô Ưu tìm tất cả các phòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng Nhạc Diễm đâu. Cô hốt hoảng nhìn xung quanh, chỉ sợ cậu bé đã xảy ra chuyện gì. Không nói hai lời, cô chạy vù đến trước cửa nhà Phương Đông Dạ, định nhờ anh cùng tìm người giúp mình...

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu đi vào, có chút lạnh lẽo nghĩ, khi nào thì bọn anh mới có thể tay chung tay cùng nhau đi vào đây! Cố gắng lên! Chắc chắn sẽ nhanh thôi. Phương Đông Dạ nghĩ vậy, cất bước đi vào nhà mình, nhưng lại bất ngờ khi nhìn thấy cảnh tượng khá náo nhiệt bên trong.

Nhạc Diễm đang ngồi bên bàn ăn, như thường ngày, thưởng thức những món ngon đã được chuẩn bị sẵn cho cậu, còn hai người Phương Đông Kỳ và Tô Mỹ Hoa đang ngồi chễm chệ trên ghế salon, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Nhạc Diễm. Nhìn tình cảnh này giống như Nhạc Diễm vốn là chủ nhân của ngôi nhà, còn Phương Đông Kỳ và Tô Mỹ Hoa là khách, có chuyện đến cầu xin sự giúp đỡ của Nhạc Diễm vậy.

Phương Đông Dạ nhìn thấy cảnh này, có chút buồn cười, chỉ có điều anh nhìn Nhạc Diễm, lập tức nói:

"Mẹ con về rồi, con mau trở về đi."

Anh rất rõ, nếu như Vô Ưu về nhà không thấy Nhạc Diễm, hậu quả sẽ như thế nào. Nhạc Diễm vừa ăn vừa nói:

"Con còn chưa ăn no!"

Bộ dáng tiểu tử kia tự nhiên, ung dung, giống như không có chút lo lắng nào đến Vô Ưu vậy.

"Nhạc Diễm!"

Phương Đông Dạ lớn tiếng kêu lên. Nhạc Diễm không thể làm gì khác đành rất không cam lòng nói:

"Được rồi! Con về là được chứ gì!" Cậu bé vừa nói, vừa không quên càn quét thêm hai miếng đồ ăn ngon nữa.

...

"Ở yên đó!"

Tiểu tử kia vừa mới nhảy từ trên ghế xuống, liền nghe thấy giọng nói uy nghiêm của Phương Đông Kỳ. Nếu như là lúc trước, nhất định cậu bé sẽ làm như không nghe thấy, phủi mông mà chạy đi, nhưng lần này thì khác.

Trên bàn có đồ ăn ngon hấp dẫn, hơn nữa cậu bé đã "làm phản" nương tựa vào mẹ rồi, có bị bắt quả tang thì cũng chẳng khó để giải thích. Cho nên, sau khi nghe thấy tiếng ngăn cản của Phương Đông Kỳ, cậu bé lại leo lên trên ghế, tiếp tục ăn phần ăn của mình, chờ ông ta phát hiểu quan điểm của mình.

Ông nội!

Nhạc Diễm đương nhiên biết Phương Đông Kỳ là ông nội cậu, nhưng cũng không thể trách cậu không lễ phép được, bởi vì cũng chẳng có ai giới thiệu qua với cậu bé, hơn nữa rõ ràng ông nội cũng không thích cậu, cái chuyện đem mặt nóng dính vào cái đít lạnh, cậu sẽ chẳng thèm làm. Cho nên, muốn nghe cậu gọi một tiếng ông nội thì chờ sau khi ông ta thừa nhận mẹ cậu hãy nói đi. Không có con dâu thì làm sao có được đứa cháu này chứ!

"Ai cho phép hai người vào đây?"

Từ câu hỏi của Phương Đông Dạ đã có thể nhận ra, rõ ràng bọn họ không hề được hoan nghênh đến đây. Phương Đông Kỳ tức giận trừng mắt nhìn người con không nghe lời này. Đúng là ông rất giận, nhưng lại không dám nói gì, bởi vì bây giờ ông thật sự đã đến bước đường cùng, đến là để xin anh giúp đỡ.

Nhạc Diễm thấy không ai trả lời câu hỏi của cha, để cha không bị mất mặt, vội vàng nói:

"Con tưởng là cha mẹ về nên con mở cửa."

Cậu bé nói xong, còn xấu xa nhìn Tô Mỹ Hoa, tố cáo:

"Bà kia nói đây là nhà của bà ấy, cho nên con đành phải cho bà ấy vào."

"Mày..."

Tô Mỹ Hoa nghe Nhạc Diễm nói thế, có chút thẹn quá hóa giận. Bà ta thật sự không hiểu được, sao một thằng quỷ nhỏ lại khó đối phó như thế. Bây giờ còn nhỏ như vậy bà ta đã không có biện pháp với cậu, cũng không phải là đối thủ của cậu, thì trong tương lai, nếu như chồng bà chết đi rồi, hai cha con bọn họ liên thủ với nhau, chẳng phải bà ta sẽ không còn chỗ dung thân sao? Nghĩ vậy, trong lòng Tô Mỹ Hoa tràn ngập cảm giác bất an!

...

Bộp bộp bộp

Đi đâu rồi? Không phải là đi tìm cô rồi đó chứ?

Không tìm thấy Nhạc Diễm, Vô Ưu lo lắng không thôi. Sau khi nhấn chuông cửa rồi, vì sốt ruột lại sợ Phương Đông Dạ không nghe thấy nên cô lại đập cửa không ngừng. Vẫn không thấy người ra mở cửa, cho nên cô không chờ được lại hô to:

"Phương Đông Dạ mở cửa đi, không thấy Bé Diễm đâu cả. Anh mở cửa nhanh đi!"

Phương Đông Dạ nghe thấy giọng nói lo lắng của Vô Ưu, đau lòng không nguôi. Lại nhìn mấy người trong phòng, càng thêm đau đầu, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải! Chẳng lẽ giấy không gói được lửa, chuyện nói dối hôm nay sẽ bị vạch trần sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Đối phó cha mẹ chồng (2)

Bụng Vô Ưu đau quằn quại từ lúc ở biển về nhà. Kể từ cái lần cô ở trên thuyền để bụng rỗng uống rượu mạnh vào, thì bụng cô thường xuyên khó chịu. Cô vốn định đi đến bệnh viện khám nhưng lại toàn quên mất.

Cả ngày ở trên biển bị gió biển thổi vào người, giờ trở về nhà lại không thấy Nhạc Diễm đâu khiến cô lo lắng cho nên bụng càng khó chịu vô cùng, mồ hôi cũng đã vã cả ra.

Bộp bộp bộp

"Phương Đông Dạ, mở cửa!"

Vô Ưu ở bên ngoài đập cửa, khó chịu hô.

...

Phương Đông Dạ cũng nghe ra giọng nói nghẹn ngào của Vô Ưu, mặt anh nhăn chặt lại. Anh nhìn Nhạc Diễm nghiêm khắc nói:

"Con ra xem thế nào, cha sẽ qua đó ngay."

Nhạc Diễm cũng cảm thấy có chuyện không bình thường, nên không nói hai lời vội nhảy xuống ghế, đi ra mở cửa.

"Mẹ, mẹ sao vậy?"

"Bé Diễm, con ở đây hả? Con không có chuyện gì thật quá tốt rồi."

Cánh cửa mở ra Vô Ưu nhìn thấy Nhạc Diễm, khuôn mặt đẫm lệ thoáng cái đã tràn đầy ý cười. Cô ôm chặt Nhạc Diễm. Nhạc Diễm nhìn Vô Ưu không hiểu gì. Lúc trước cậu cũng không có ở nhà nhưng đâu có thấy mẹ khóc nha! Lần này làm sao vậy?

Ặc!!

Nhạc Diễm còn chưa kịp phản ứng đã bị Vô Ưu đẩy ra. Cô che miệng lại, mở cửa chạy thẳng vào toilet trong nhà Phương Đông Dạ.

...

Ặc ặc ặc… ặc ặc ặc

"Vô Ưu, em sao vậy?"

"Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Phương Đông Dạ và Nhạc Diễm nhìn thấy phản ứng của Vô Ưu, vội vàng đi theo cô. Vô Ưu sau khi nôn ra hết xong bụng mới dễ chịu một chút. Phương Đông Dạ dìu cô, lo lắng hỏi:

"Em sao vậy? Sao đột nhiên lại nôn hả?"

Vô Ưu lắc đầu, nói:

"Em cũng không biết. Có thể là đau dạ dày!"

Vô Ưu quay vào phòng khách ngồi mới phát hiện ra trong phòng còn có những người khác. Cô quay sang nhìn Nhạc Diễm nói:

"Chúng ta về nhà thôi!"

Cô không cảm thấy mình có chuyện để nói với bọn họ. Trong tivi đều nói 'tiền tài luôn đi cùng với tai họa'. Bây giờ cô đã cầm tiền của người ta, lại còn bắt cóc cả con người ta, rất không được nha, cho nên đương nhiên cô không còn mặt mũi để ở cùng với người ta rồi.

"Chờ một chút, vừa đúng lúc hôm nay đã đông đủ, tiện thể nói rõ mọi chuyện đi!"

Hôn nay Phương Đông Kỳ đến đây, chính là để trao đổi một cách giảng hòa với Phương Đông Dạ, cho nên giờ mọi người đều ở đây rồi, đối với ông ta mà nói, cũng không phải là một chuyện không tốt.

Phương Đông Dạ liếc mắt nhìn Nhạc Diễm, Nhạc Diễm vội vàng ngăn lại:

"Mẹ tôi không được khỏe, tôi muốn đưa mẹ đi khám bác sĩ!"

Cậu bé nói xong, nhìn Vô Ưu nói:

"Mẹ, chúng ta đi thôi."

Cậu bé vốn tưởng mình nói như thế, Phương Đông Kỳ sẽ để cho bọn họ rời đi, nhưng rõ ràng đâu có chuyện tốt như vậy.

"Tôi có thể cho đứa trẻ nhận tổ quy tông! Nhưng mà, tôi có điều kiện!"

Phương Đông Kỳ không thèm để ý đến câu nói của Nhạc Diễm, ông ta cao ngạo tự nói thẳng vào trọng điểm. Xem ra lần này Vô Ưu rất hiếu kỳ, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra nụ cười nói:

"Điều kiện gì hả? Ông nói thử xem."

Ánh mắt cô lóe sáng, giống như lần đầu khi nghe thấy người ta nói sẽ cho mình một triệu vậy. Phương Đông Kỳ cười khinh bỉ nói:

"Muốn bao nhiêu tiền tùy cô ra giá!"

Lại dùng tiền làm nhục người khác!

Sắc mặt Phương Đông Dạ trầm xuống. Anh không thể chịu được khi bọn họ hết lần này đến lần khác đều dùng tiền để làm nhục người phụ nữ của anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Diễm nhìn cũng không được tốt lắm, nhưng cậu bé hiểu chuyện không nói gì cả. Cậu bé hiểu mẹ nên biết mẹ sẽ không để cho người khác bắt nạt mình, vì vậy cậu rót cho mẹ một ly nước ấm.

"Mẹ uống chút nước, có thể sẽ thoải mái hơn đó."

Vô Ưu nhận lấy ly nước, sau khi uống một ngụm xong, cảm giác ấm áp khiến cho bụng thoải mái hơn rất nhiều. Cô cười hài lòng, nói:

"Hai người nói đứa trẻ là Bé Diễm sao?"

Lời Vô Ưu vừa thốt ra khỏi miệng đã dẫn tới vô số hiểu lầm.

Đầu tiên là Tô Mỹ Hoa rống lên:

"Cô nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ còn có đứa trẻ nào khác nữa? Hay là cô định nói, mình thật sự đã có thai rồi đó?"

Câu nói đầu tiên của bà ta đã bộc lộ rõ tâm tư của bà. Bà ta lo sơ, sợ Vô Ưu có thai. Bởi vì nếu Vô Ưu lại có thêm một đứa con nữa, vậy thì chứng tỏ trong tương lai, khi phân chia tài sản sẽ phải chia thêm cho một người nữa!

"Câm miệng!"

Phương Đông Kỳ lạnh lùng lên tiếng, chặn lại lời nói kích động của bà ta.

Có vẻ như Vô Ưu chưa phản ứng kịp, cô chỉ ngồi xem mà không nói câu gì. Muốn xem chuyện sẽ phát triển đến thú vị như thế nào nữa. Tô Mỹ Hoa tức giận ngậm miệng lại, nhưng hai tròng mắt dữ tợn vẫn chiếu về phía Vô Ưu, giống như hận không thể nuốt sống cô được vậy.

"Nhạc tiểu thư, sau khi đứa trẻ sinh ra, tôi có thể để nó nhận tổ quy tông!"

Phương Đông Kỳ hào phóng nói. Vô Ưu cười hỏi:

"Thật sao? Vậy điều kiện là gì? Hay vẫn là tùy tôi ra giá?"

Phương Đông Kỳ lạnh lùng gật đầu.

"Ra khỏi đây!"

Phương Đông Dạ đứng lên, trực tiếp ra lệnh đuổi khách! Ngược lại với sự phẫn nộ của Phương Đông Dạ, Vô Ưu cười nói:

"Ai da, sao lại nóng nảy như vậy! Mọi chuyện đều thương lượng được mà! Hơn nữa, mua bán không thành vẫn còn chuyện tình nghĩa, anh đuổi người là không đúng nha!"

Vô Ưu nói "khôn khéo" khiến Phương Đông Dạ phải sững sờ. Anh nhìn cô khó hiểu, mà Vô Ưu cười nói:

"Ngồi xuống. Nhanh ngồi xuống đi!"

Phương Đông Dạ liếc mắt nhìn Nhạc Diễm. Nhạc Diễm đang nằm thoải mái trên ghế sa lon, khuôn mặt không có chút lo lắng nào. Trước sự thong dong của Nhạc Diễm, Phương Đông Dạ cũng chỉ có thể ngồi xuống, im lặng theo Nhạc Diễm, để xem Vô Ưu sẽ đối phó hai người xấu xa, giả tạo này như thế nào!

...

"Nhạc tiểu thư, cô là một người thông minh. Tôi rất thích giao thiệp với người thông minh!"

Phương Đông Kỳ nhìn phản ứng của Vô Ưu, vốn là tương đối hài lòng. Mà câu nói "người thông minh" của hắn khiến cho hai cha con Phương Đông Dạ và Nhạc Diễm phải quay sang nhìn, trên mặt hết sức khó tin, còn phảng phất nụ cười giống như đang mỉa mai con mắt nhìn người "đặc biệt" của Phương Đông Kỳ!

Vô Ưu khá dễ chịu đối với câu nói "người thông minh" này, cô cười nói:

"Ha ha, không dám, không dám."

Cô cười hết sức ngốc nghếch. Nhưng mà cũng không thể trách cô đã hơi đắc ý mà quên mất mình là ai nha. Chỉ là hình như cái từ "người thông minh"

này chưa từng có ai dùng để hình dung cô như thế. Cô vui mừng dĩ nhiên là có thể thông cảm được!

"Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền thì sẽ để đứa trẻ lại, còn mình rời đi!"

Lần này Phương Đông Kỳ càng thêm trắng trợn. Vô Ưu suy nghĩ một lúc nói:

"Tôi rất thích tiền không sai. Nhưng tôi cũng không nỡ xa con mình nha. Phải làm sao bây giờ?"

Phương Đông Kỳ cười lạnh, nói:

"Nhạc tiểu thư, tôi khuyên cô nên suy cho nghĩ kỹ. Có tiền rồi còn lo sau này sẽ không có cơ hội có con sao? Cô muốn sinh lúc nào cũng có thể sinh được! Chỉ có điều, về sau đứa trẻ sẽ không còn đáng giá như vậy nữa rồi!"

Bán thịt lợn sao? Đó là người nha, sao lại không đáng giá hả!

Mặc dù lời nói của Phương Đông Kỳ đã khiến sự khinh bỉ trong lòng Vô Ưu đến cực điểm, nhưng cô vẫn cười nói:

"Ha hả, cũng đúng nha. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu, ông muốn con tôi để làm gì hả? Là ông nhiều tài sản quá, chưa biết phân chia như thế nào sao? Vậy các người có thể dùng tiền đi quyên góp cho những người gặp nạn trong nước hoặc khu vực nha. Hay là nhận nuôi thêm mấy đứa trẻ mồ côi trong cô nhi viện đi, tại sao lại cứ khăng khăng muốn chọn con tôi hả?"

Vô Ưu nói xong, còn 'bứt rứt' gãi gãi đầu, giống như thật sự rất phức tạp vậy!

"Nó, nó không phải là con của Phương Đông Dạ?!"

Tô Mỹ Hoa nghe Vô Ưu nói xong, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói. Không phải là tốt rồi! Chẳng phải là sẽ không còn ai đi theo tranh đoạt tài sản với mẹ con bà ta nữ sao! Tô Mỹ Hoa nghĩ vậy, có thể nói như đang mở cờ trong bụng. Trong khi Phương Đông Kỳ lại có chút thất vọng. Ông ta đã già rồi, cũng muốn được nhìn thấy cháu nội của mình, ai dè lại bị mừng hụt.

Trên mặt Phương Đông Kỳ lộ rõ sự thất vọng. Rõ ràng đến nỗi ai cũng nhìn ra, kể cả là người ngốc nghếch như Vô Ưu. Vô Ưu "thất vọng" nói:

"Sao vậy? Hai người hiểu lầm à? Ai da, như vậy có phải là đứa trẻ này sẽ không còn đáng tiền nữa không?"

Tiền!

Nói con ruột của mình không đáng tiền! Đúng là không xứng đáng làm mẹ!

Phương Đông Kỳ và Tô Mỹ Hoa đều nhìn Vô Ưu khinh bỉ. Vô Ưu buồn bã nói:

"Thật tiếc mà, không đáng tiền nữa sao. Là thế hả? Vậy đứa trẻ trong bụng tôi thì thế nào? Các người có mua không? Sẽ cho tôi bao nhiêu tiền?"

Khụ khụ khụ khụ khụ khụ

Phương Đông Dạ nghe Vô Ưu nói xong, suýt nữa đã bị sặc bởi chính nước miếng của mình. Trong bụng anh cười cũng sắp nội thương rồi. Rút cuộc đến bây giờ anh cũng được nở mặt. Vô Ưu là đang đùa giỡn ác ý nha! Xem ra cô lại muốn viết giấy cam kết nữa rồi! Anh nhìn về phía kẻ "không đáng tiền" Nhạc Diễm kia, hai người đều hiểu trong lòng mà không nói ra lời, chỉ nhìn nhau cười.

Trong khi Vô Ưu ra sức diễn thì hai cha con Phương Đông Dạ lại ngồi phá đám. Chỉ cần một trong hai người Phương Đông Kỳ và Tô Mỹ Hoa nhìn thấy được hai cha con anh "mắt đi mày lại", nhất định sẽ nhận ra sự dối trá trong đó. Nhưng mà, rõ ràng hai người kia không hề để ý đến hai cha con anh, mà lại đang nghiên cứu 'hàng hóa'.

"Cô muốn bao nhiêu?"

Phương Đông Kỳ hỏi, Vô Ưu sảng khoái nói:

"Ai da, các người khẳng định muốn mua sao? Trước tiên phải nói rõ ràng nha. Đến bây giờ vẫn còn chưa biết được là trai hay gái, đẹp hay xấu! Hơn nữa, chín tháng sau có thể thuận lợi sinh ra được hay không cũng là cả một vấn đề. Hai người cứ suy nghĩ kỹ đi, có thật sự muốn mua không? Món hàng này đã bán ra thì không được đổi lại đâu đấy!"

Thô lỗ! Không có văn hóa!

Lời nói của Vô Ưu đã làm cho mặt Phương Đông Kỳ nhăn chặt lại. Nếu như đứa trẻ nhà Phương Đông bọn họ để cho người phụ nữ này nuôi, thật sự không biết đứa hạnh của nó sẽ thành ra cái dạng gì nữa! Nhất định sẽ giống như cái thằng bé kia, không quy không củ, không có tôn ti trật tự gì!

Không được!

Ông tuyệt đối không thể để cho chuyện này xảy ra đối với cháu nội ông. Phương Đông Kỳ nghĩ thế, lạnh lùng nói:

"Tôi mua! Nói đi, muốn bao nhiêu!"

Hì hì...

Vô Ưu cười hì hì, chìa một ngón tay ra!

"Gì chứ? Lại muốn một triệu?"

Tô Mỹ Hoa thấy Vô Ưu chìa một ngón tay ra, thật hận không thể tiến lên cắn cho cô một cái. Mà Vô Ưu lại nói:

"Đừng kích động, vẫn là câu nói kia, mua bán không thành vẫn còn tình nghĩa. Ông mua tôi bán, ông không muốn mua tôi cũng không thể ép mua, ép bán được. Cho nên không được kích động, không được kích động!"

"Không cần nói nữa! Một triệu, cho cô."

Phương Đông Kỳ nghe thấy câu nói của Vô Ưu, ngay lập tức càng thêm phiền lòng. Đối với đứa con trong bụng cô cũng sinh ra lòng thương xót. Ông ta tiếc thương cho đứa cháu nội của mình, vì có một người mẹ vô trách nhiệm như thế. Phương Đông Kỳ nghĩ thế, lấy chi phiếu ra, 'roạt roạt roạt' viết số một triệu lên tờ chi phiếu đưa cho Vô Ưu. Vô Ưu nhận được tờ chi phiếu, đưa lên miệng hôn, sau đó nói:

"Được! Tôi cũng viết vài chữ cho các người!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Đối phó cha mẹ chồng (3)

"Bé Diễm!"

Vô Ưu quay đầu nhìn Nhạc Diễm gọi. Nhạc Diễm vội vàng đáp:

"Sẽ có ngay."

Cậu bé nói xong đứng dậy đi thẳng vào thư phòng tìm giấy bút, trông vẻ quen thuộc giống như đây chính là nhà của cậu vậy.

Phương Đông Kỳ nhìn Vô Ưu "thấy tiền sáng mắt", cơn tức giận không hiểu từ đâu ùn ùn kéo đến, cuối cùng ông ta không thể nhịn được nữa, nhìn Phương Đông Dạ nói:

"Loại phụ nữ như thế này, rút cuộc thì có cái gì để anh thích chứ? Anh ở cùng với cô ta chính là để chọc tức tôi đúng không?"

Lúc này hoàn toàn có thể hình dung là Phương Đông Kỳ đã tức giận đến dựng râu trừng mắt rồi. Phương Đông Dạ lạnh lùng nói:

"Tôi sẽ không vì lý do vớ vẩn đó mà làm chuyện này!"

"Anh… rút cuộc là anh muốn thế nào hả? Còn muốn ở cùng với loại phụ nữ vì tiền mà ngay cả cốt nhục của mình cũng mang ra bán sao?"

Phương Đông Kỳ vừa gào thét, vừa làm cho chính mình bình tĩnh lại, vì sợ huyết áp của mình tăng cao. Phương Đông Dạ gật đầu nói:

"Hết cách rồi, tôi thích cô ấy, nên dù cô ấy có làm chuyện gì tôi cũng không để ý!"

"Anh…… anh..."

Bộ dáng 'si tình' của Phương Đông Dạ khiến cho Phương Đông Kỳ tức giận vô cùng, nhưng ông ta cũng không dám mắng Phương Đông Dạ không có tiền đồ, mà trừng mắt nhìn Vô Ưu, giống như Vô Ưu mới là kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này vậy. Đối mặt với ánh mắt chán ghét của ông ta, Vô Ưu vẫn thờ ơ như trước, cầm tờ chi phiếu lên thưởng thức, giống như cứ nhìn thì nó sẽ biến thành nhiều hơn vậy!

...

"Mẹ, đây nè!"

Nhạc Diễm cầm giấy bút đi ra, chạy đến đưa cho Vô Ưu. Vô Ưu nhìn Nhạc Diễm cười rạng rỡ, nói:

"Ha ha, người ta thường nói một chữ đáng gián ngàn vàng, một chữ của mẹ đây cũng không chỉ đáng giá ngàn vàng nha?"

"Uhm, uhm, đúng vậy."

Một triệu nha! Nhạc Diễm nghĩ thế gật đầu tỏ vẻ tán đồng. Vô Ưu thấy Nhạc Diễm tán thành, lập tức cười nói:

"Ha ha, vậy sau này con không được chế nhạo chữ viết của mẹ tròn tròn xấu xấu nữa đấy."

Trước yêu cầu của Vô Ưu, Nhạc Diễm lại tán thành:

"Có lý! Mẹ, hay là hôm nào mẹ viết vài chữ, đóng khung rồi treo lên đi."

"Ha ha ha, có lý!"

Vô Ưu và Nhạc Diễm hai người kẻ tung người hứng, đúng y xì hai kẻ tham tiền!

...

"Chín tháng mười ngày sau, đứa bé được sinh ra sẽ để Phương Đông Kỳ mang đi! Tôi sẽ từ bỏ tất cả các quyền lợi đối với đứa bé! Nói miệng không có căn cứ, viết giấy cam kết này làm bằng chứng!"

Vô Ưu viết xong, cầm lên đọc một lượt, sau đó nhìn quét qua mọi người, thấy tất cả đều không có ý kiến gì thì hào phóng ký tên mình lên đó. Cô nghiên cứu một lúc, cảm thấy có gì đó không ổn, lại viết thêm một dòng ghi chú:

Giá trị hiệu lực: 9 tháng, quá thời hạn sẽ không còn giá trị!!

"Đây!"

Vô Ưu đưa tờ cam kết cho Tô Mỹ Hoa. Lần trước đã bị lừa một lần, nên lần này Tô Mỹ Hoa học thông minh, bắt đầu nghiên cứu tờ giấy cam kết của cô. Bà ta cũng không muốn lại bỏ ra một triệu để mua một tờ giấy vụn về! Sau khi nghiên cứu tỉ mỉ, bà ta cau mày nói:

" 'Giá trị hiệu lực' này là có ý gì hả? Sẽ không phải là cô sinh đứa trẻ xong, là nó đã mất hết hiệu lực đó chứ?"

Tỉnh táo! Thật tỉnh táo!

"Đưa tôi xem!"

Phương Đông Kỳ nghe Tô Mỹ Hoa nói thế chìa tay ra. Sau khi nhận tờ giấy Tô Mỹ Hoa đưa, ông ta nghiên cứu cẩn thận một lúc, nói:

"Nhạc tiểu thư, Phương Đông Kỳ tôi đã rong ruổi trên thương trường nhiều năm như vậy cũng chưa bao giờ mắc một sai lầm hai lần đâu!"

Ông ta nói xong, dùng ánh mắt lợi hại nhìn Vô Ưu, giống như Vô Ưu là một kẻ tiểu nhân rất giỏi dùng kế vậy!

Bên này bọn họ công kích Vô Ưu không nói làm gì, mà ngay cả Nhạc Diễm cũng hùa theo gây rối:

"Mẹ, mẹ như vậy là không đúng rồi! Sao có thể như thế được chứ!"

Mặc dù cậu bé nói thế, nhưng trong mắt, vẻ mặt đều là tươi cười, bởi vì cậu nhìn thấy, Vô Ưu không hề để tâm đến lời nói của bọn Phương Đông Kỳ.

Quả nhiên, sau khi Vô Ưu thấy bọn họ thi nhau công kích, cô giơ tay lên, nghiêm túc nói:

"Dừng lại!"

...

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh! Cuối cùng nhìn về phía Vô Ưu. Vô Ưu cười nói:

"Tôi nghĩ bản cam kết này có chút vấn đề, nhưng mà, tôi phải nói rõ trước. 9 tháng sau sinh đứa trẻ xong, các người mang đi rồi, vậy một năm sau, hai năm sau đó, đứa con tôi sinh ra chẳng lẽ cũng đều đưa hết cho các người sao?"

Còn có thể nghĩ ra điểm này, không tệ nha!

Phương Đông Dạ từ đầu đến cuối vẫn im lặng không nói gì, sau khi nghe thấy Vô Ưu nói thế, không nhịn được nhíu mày tán thưởng.

"Cô, ý cô không phải là nói, sau này cô sẽ lại sinh con cho Phương Đông Dạ nữa đó chứ?"

Lúc này mắt Tô Mỹ Hoa thật sự đã trợn trừng trừng rồi. Trước sự tức giận của bà ta, giọng Vô Ưu vẫn nhẹ nhàng, đều đều:

"Đừng kích động, đừng kích động. Có chuyện gì cứ từ từ nói."

Cô nói xong, cười giải thích:

"Tôi cũng đã nói rồi, đây là chuyện 'thuận mua vừa bán'! Đứa trẻ của nhà Phương Đông các người đáng giá như vậy, dĩ nhiên tôi sẽ rất sẵn lòng sinh vài đứa rồi! Có điều là, đến lúc đó bà có còn muốn mua nữa không thôi."

"Cô… cô… cô muốn dựa vào việc bán trẻ con để sống hả? Rút cuộc, cô có cảm thấy hổ thẹn với lương tâm của mình không hả?"

Trước vẻ 'da mặt dày', 'không biết xấu hổ' của Vô Ưu, Tô Mỹ Hoa hết sức tức giận. Mà ngay cả Phương Đông Kỳ, sắc mặt cũng có thể nói là vô cùng khó coi! Vô Ưu nhìn thấy sự kích động của bọn họ, bực mình nói:

"Này, rút cuộc là các người có mua không hả? Không mua thì tôi đi đây!"

Khách hàng là Thượng Đế!

Xem ra câu nói này không đúng rồi! Hiện tại Vô Ưu đang 'bán con', nhưng lại xem như là giỡn chơi nha!

...

"Mua! Viết lại giấy cam kết đi."

Sau một hồi im lặng, gia trưởng (người quyết định trong nhà) Phương Đông Kỳ đã đưa ra quyết định hạ lệnh. Vô Ưu cười nói:

"Ha ha, vậy thì được rồi."

Cô vừa nói, lại một lần nữa cầm bút lên, vừa suy nghĩ phải viết như thế nào, vẫn không quên nói:

"Sau này nếu tôi lại nôn tiếp, tôi sẽ cho người thông báo cho các người!"

Nôn!

Đích thị là phản ánh đang có thai nha!

Cho người thông báo cho bọn họ!

Dĩ nhiên là để bảo họ mang tiền đến mua rồi!

Phương Đông Kỳ nghĩ vậy, đắc ý nhìn Vô Ưu, lạnh lùng nói:

"Cô sẽ không có cơ hội này nữa đâu!"

Đối với vẻ khẳng định của ông ta, Vô Ưu chỉ đáp lại bằng nụ cười thản nhiên, nhưng trong lòng thầm nghĩ: Lão già, ông quản trời quản đất, lại còn quản cả việc tôi ị hay đánh rắm thối sao? Hơn nữa, người ta ăn ngũ cốc nguyên hạt, chỗ đó sao không thể có bệnh được? Nôn thì rất bình thường nha!

"Ai da, bây giờ phải viết như thế nào mới có thể ngắn gọn súc tích mà vẫn thấu tình đạt lý đây?"

Vô Ưu lấy bút gãi nhẹ nhẹ lên đầu, vắt óc suy nghĩ. Mà Nhạc Diễm giống như ngây thơ hỏi:

"Mẹ, sinh một đứa bé thì mất thời gian bao lâu?"

Vô Ưu nghĩ một chút, trả lời:

"Từ lúc mang thai đến khi sinh nở là chín tháng mười ngày. Sao vậy?"

Hai mẹ con này, sẽ không thật sự đang nghĩ dựa vào việc này để sống đó chứ?!

Tô Mỹ Hoa nghe hai mẹ con bọn họ nói chuyện với nhau, trong lòng khóc thét lên suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 107: Đối phó cha mẹ chồng (4)

Nhạc Diễm nghe Vô Ưu nói xong, gật đầu nói:

"Chín tháng hả? Vậy cứ viết như thế đi.”

Cậu bé vừa nói, vừa cầm chiết bút trên tay Vô Ưu bắt đầu viết lả tả lên giấy. Một lúc sau, cậu đưa tờ giấy mình đã viết xong cho Vô Ưu, kiêu hãnh nói:

"Mẹ xem được chưa!"

Trong vòng mười tháng tính từ hôm nay, nếu cô Nhạc Vô Ưu sinh con, bất luận là đứa trẻ sống hay chết, trai hay gái, khỏe mạnh hay bệnh tật, toàn bộ sẽ thuộc về ngài Phương Đông Kỳ. Cô Nhạc Vô Ưu cũng không có quyền giám hộ đứa trẻ. Nói miệng không có bằng chứng, viết cam kết để làm chứng! Người viết cam kết … Ngày … tháng … năm…

"Được! Cái này được! Mẹ ký đây."

Vô Ưu nói, cầm bút ký tên mình lên đó xong đưa cho Tô Mỹ Hoa. Tô Mỹ Hoa nhìn qua, không phát hiện ra điều gì khác thường, nghi ngờ liếc nhìn Vô Ưu một cái rồi chuyển cho Phương Đông Kỳ. Phương Đông Kỳ xem xong, bắn ánh mắt về phía Nhạc Diễm, sau đó uy nghiêm hỏi:

"Cháu mấy tuổi?"

Đứa bé mấy tuổi mà có thể nhận biết được nhiều chữ như vậy, hơn nữa chữ viết còn khá đẹp, điều khoản lại tương đối rõ ràng. Cái này nhìn thế nào cũng không tương xứng với vẻ bề ngoài của cậu bé.

Thiên tài nhỏ tuổi!

Bốn chữ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Phương Đông Kỳ. Điều này không chỉ khiến ông ta sinh ra nghi ngờ thôi. Phải biết rằng trên thế giới vốn không có nhiều thiên tài, huống hồ vẻ ngoài của cậu bé và con trai ông lại giống nhau đến tám phần. Điều này thật sự rất khó để ông ta không liên tưởng, nghi ngờ!

"Tôi hả? Tôi mười hai tuổi!"

Tên nhóc thông minh kia ngay lập tức đã nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu, nên vội vàng trả lời.

Mười hai tuổi!

"Mày nhiều tuổi như vậy sao?"

Tô Mỹ Hoa lại cả kinh lần nữa hô lên, giống như thật sự rất khó tin. Mà Vô Ưu cũng nói vào:

"Bé Diễm, con nhớ nhầm rồi! Sao con có thể mười hai tuổi hả!"

Xong đời rồi!

Không phải đầu óc càng ngày càng nhanh nhạy sao? Mới vừa rồi còn như cá gặp nước, bây giờ không phải đã bị lòi đuôi vì cái chuyện ngớ ngẩn này chứ?

Phương Đông Dạ nghĩ vậy, bắt đầu lo lắng nhìn về phía Vô Ưu, hy vọng cô có thể xoay người lại nhìn anh một cái, như vậy anh có thể nháy mắt ra hiệu cho cô. Nhưng Vô Ưu thật sự rất chuyên tâm, không hề có một chút biểu hiện nào là sẽ quay lại nhìn anh cả. Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu chuẩn bị mở miệng, có một cảm giác thành công sắp đến sau một hồi cố gắng, rất có thể sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

...

"Mẹ, con mười hai tuổi mà!"

Nhạc Diễm vùng vẫy lần cuối, nhưng Vô Ưu vẫn không đồng tình mà phản bác lại:

"Lại vẫn mười hai tuổi! Con thật sự ngốc hết thuốc chữa rồi, nghĩ kỹ lại xem rút cuộc mình bao nhiêu tuổi hả!"

Đáng nghi!

Có vấn đề!

Phương Đông Kỳ chứng kiến màn này, trong lòng ông ta, sự nghi ngờ đối với Nhạc Diễm càng lúc càng sâu đậm. Vô Ưu vỗ một phát lên cái đầu nhỏ của Nhạc Diễm, giận tái mặt nói:

"Đồ ngốc! Hôm qua vừa mới sinh nhật mười ba tuổi, sao lại có thể mười hai hả!"

Ạch?

"Mười ba!!!"

Tiếng kêu kinh hãi lần này không phải của Tô Mỹ Hoa, mà là của Phương Đông Kỳ, bởi vì Tô Mỹ Hoa đã sợ đến mức ngây người hoàn toàn rồi. Miệng bà ta bởi vì giật mình mà đã mở ra hết cỡ, thật nghi ngờ có phải cằm bà ta đã rớt xuống rồi hay không nữa.

"Oh, đúng vậy nha, haha, con quên mất..."

Nhạc Diễm gãi gãi cái đầu đơ đơ của mình, nhìn Vô Ưu cười ngây ngốc. Hành động này nói không phải khoác lác, thật giống y như thật. Diễn xuất của cậu bé vô cùng tự nhiên, hơn nữa về mặt sinh động, lập luận lại sắc sảo, rất có tư thái của một diễn viên nhí chuyên nghiệp!

...

Có lớn mà không có khôn!

Phương Đông Kỳ nhìn Nhạc Diễm tiểu la bặc đầu(*), lộ ra ánh mắt khinh bỉ. Uổng cho ông ta vừa rồi còn tưởng cậu bé là thiên tài nhỏ tuổi, không ngờ lại là một quả bí đao lùn! May mà khuôn mặt nó cũng không tồi, hơn nữa bây giờ mẹ nó cũng có không ít tiền, nếu không thật nghi ngờ nó sẽ không lấy được vợ.

(*) 'Tiểu la bặc đầu' hay 'đầu củ cải' – ám chỉ người nhiều tuổi nhưng trông vẫn giống như một đứa trẻ 4, 5 tuổi.

"Chúng ta đi! Ngày mai chúng ra sẽ mời người có chuyên môn đến bảo vệ cái thai!"

Phương Đông Kỳ nói xong, đứng lên còn muốn chạy. Vô Ưu vội vàng hô:

"Không được làm thế!"

Sau đó thấy ánh mắt bất mãn của Phương Đông Kỳ nhìn mình, Vô Ưu cười nói:

"Tôi đã thề là không bước vào nhà Phương Đông các người, còn nhớ chứ?"

Cô nói xong, thấy ánh mắt nghi vấn của Phương Đông Kỳ thì giải thích:

"Nếu tôi đã nói không đi, thì đương nhiên tôi sẽ giữ lời hứa không đi!"

"Tôi sẽ không để cho cô làm thương tổn đến đứa bé!"

Giọng Phương Đông Kỳ lạnh như băng, thông minh nói:

"Hừ, cô cho rằng giết chết đứa bé là có thể kiếm không được một triệu sao? Tôi sẽ không để cô có cơ hội đó đâu!"

Vô Ưu nghe Phương Đông Kỳ nói xong, kêu to oan uổng:

"Sao ông có thể nói như thế được? Chỉ cần đã có đứa trẻ, thì nhất định sẽ sinh ra, sao tôi có thể 'kẹp búp bê' được? Đó là mưu sát nha! Nhạc Vô Ưu tôi sẽ không bao giờ làm những chuyện nhẫn tâm như thế!"

Vô Ưu nói lời lẽ chính nghĩa, Phương Đông Kỳ hừ lạnh một tiếng nói:

"Tốt nhất là như thế!"

Lúc ông ta nói những lời này, trong ánh mắt ngập tràn sự khinh thường, giống như đang châm chọc lời nói chính nghĩa của cô vậy.

Một người bán cả cốt nhục của chính mình, nhưng vẫn không hề có cảm giác hổ thẹn thì nói chuyện 'kẹp búp bê' là mưu sát gì chứ, toàn là dối trá!!!

...

"Nếu ông lo lắng, tôi sẽ viết thêm cho ông vài chữ: 'nếu như tôi 'kẹp búp bê', tôi sẽ trả lại tiền cho ông vô điều kiện, thế nào hả?"

Vô Ưu cũng nhìn ra sự khó chịu của Phương Đông Kỳ, nên vội vàng chủ động đề xuất thêm điều khoản mới vào bản cam kết. Suy nghĩ của cô là, trong buôn bán, tốt nhất vẫn là làm cho cả hai bên đều hài lòng thì mới hoàn mỹ được. Cô thương lượng rất tốt! Ha ha...

Phương Đông Kỳ nhìn bộ dáng sảng khoái của Vô Ưu, lạnh lùng nói:

"Không cần! Cô tự nhớ kỹ những lời này là tốt rồi. Ngày mai tôi sẽ cho một người tới phục vụ, chăm sóc việc ăn uống hàng ngày cho cô, cho đến khi cô sinh ra đứa bé mới thôi. Trong mấy ngày tới, nếu cô để tôi phát hiện ra cô gây chút bất lợi nào cho đứa bé, Phương Đông Kỳ nhất định sẽ không bỏ qua cô!"

Oa!

Phải sợ nha!

Vô Ưu nhìn bộ dáng đe dọa của Phương Đông Kỳ, không nhịn được cúi đầu. Cô thật sự, thật sự, thật sự, rất rất rất sợ sẽ không nhịn được mà bật cười một trận nha!!

Phương Đông Dạ xem tình hình đến lúc này, cảm thấy huyên náo cũng đã đủ rồi, cho nên đứng dậy nói:

"Hôm nay đến đây thôi, có chuyện gì hẹn thời gian với thư ký trưởng Bùi, qua công ty nói chuyện!"

"Chúng ta đi!"

Phương Đông Kỳ cũng không muốn ở lại thêm nữa. Ông ta chỉ cần nhìn thấy Vô Ưu coi tiền như mạng, lại thấy đau đầu! Thật sợ đứa trẻ cô sinh ra, cũng có cái đức hạnh này. Cho nên, trước khi tính đến chuyện liên hôn với tập đoàn 'Thiên Hạ', quan trọng hơn vẫn là tìm người chăm sóc Nhạc Vô Ưu đã. Ông ta nhất định phải tìm một người chuyên nghiệp nhất, như vậy đứa bé cô sinh ra mới là đứa bé khỏe mạnh nhất.

Một nhân viên phục vụ 24/24, bất cứ lúc nào, để nấu cơm, quét dọn vệ sinh, giáo dưỡng thai, không thiếu một thứ gì!

Phương Đông Kỳ vừa bước vội ra khỏi cửa, vừa nghĩ tới việc bố trí nhân viên, có thể nói là vô cùng chu toàn, bởi ông ta muốn cháu mình được bình an sinh ra!

"Lão gia, chờ tôi với, lão gia!"

Tô Mỹ Hoa thấy Phương Đông Kỳ đi càng lúc càng nhanh, tốc độ của bàn chân ông như sinh ra gió thì 'gào khóc' gọi! Bà ta vốn là người Phương Đông Kỳ yêu thương nhất, bây giờ thì hay rồi, ông sắp có cháu nên không cần bà ta nữa. Không được! Bà ta tuyệt đối không thể để Nhạc Vô Ưu sinh đứa bé đó ra được. Nếu đứa bé được sinh ra, địa vị của mẹ con bà ta sẽ không được đảm bảo nữa!

Nghĩ vậy, trong mắt Tô Mỹ Hoa hiện lên tia độc ác!

...

Ha ha ha ha. . . Ha ha ha ha. . .

Phương Đông Kỳ và Tô Mỹ Hoa rời đi, cửa vừa được đóng vào, Vô Ưu liền ngẩng đầu lên, trên mặt hiện rõ vẻ đang nín cười. Cô thấy đã an toàn thì phá ra cười, tiếng cười từ bé chuyển sang lớn, sau càng lúc càng lớn hơn! Cuối cùng, cô nằm lăn lộn trên ghế cười!

"Ha ha, em nha!"

Phương Đông Dạ nhìn bộ dáng tinh quái này của Vô Ưu, không nhịn được cũng bật cười. Anh đã hận cha nhiều năm như vậy, oán cũng oán nhiều năm rồi, hôm nay nhìn thấy bộ dạng ông bị Vô Ưu trêu đùa, lần đầu tiên anh có cảm giác ông gần gũi như vậy. Ông không còn cái dáng vẻ duy ngã độc tôn(*), lời nói chính là thánh chỉ, không cho người khác được quyền chất vấn nữa.

(*)Duy ngã độc tôn:

Duy ngã: là cái Ta hay còn gọi cái Tôi, cái của Tôi, cái của Ta

Độc tôn : là kẻ duy nhất được tôn sùng, ngoài ra còn có những nghĩa như là: tôn trọng, tôn vinh, tôn qúy, uy quyền nhất….

=> Túm lại là: coi cái tôi của mình là trên hết, mình là nhất nhất.

Hôm nay ông chính là bậc cha mẹ bình thường, xấu xa, lóng ngóng!

"Ôi trời, ôi trời..."

Vô Ưu cười rất lớn, đã hút không ít khí lạnh vào trong, bụng lại bắt đầu khó chịu rồi. Nhạc Diễm nhìn cô, nói không đàng hoàng:

"Đắc ý quên mình rồi!"

Cậu bé nói xong, nhìn Vô Ưu nhe răng cười, sau đó hỏi ngây ngốc:

"Mẹ, không phải là mẹ có thật đấy chứ? Có khả năng nha!"

Cậu còn nhớ rõ lần trước hai người bọn họ ở trên thuyền, hình như ư ư ư… ư ư ư nha.

Bốp!

"Có khả năng cái rắm í! Thân thích của mẹ đến rồi!"

Trước vẻ ngờ vực của Nhạc Diễm, Vô Ưu tát cho cậu một cái, đồng thời nói lý do không có khả năng cho cậu nghe. Nhạc Diễm nghe đến đây mới hiểu, hóa ra là như vậy. Cậu bé vội vàng đưa ly nước ấm tới trước mặt Vô Ưu, nói:

"Trước kia ngoại trừ giường thường xuyên bị bẩn ra thì mẹ đâu có bị đau bụng kinh đâu!"

Bốp!

"Con là một tên quỷ nhỏ, sao lại biết điều đó hả!"

Bởi vì câu nói "đau bụng kinh' của Nhạc Diễm, mà Vô Ưu lại cho cậu thêm một cái tát nữa. Tên nhóc kia quả là oan uổng muốn chết. Phải biết rằng, sở dĩ cậu biết được cái đó, cũng không phải là để chăm sóc cho cô sao? Đúng là không có đạo lý mà.

Nhạc Diễm thấy Vô Ưu ức hiếp mình, bực mình nói:

"Người phụ nữ ngốc nghếch, con cho mẹ biết nha, nếu mẹ còn đánh con thành ngốc như mẹ, để xem sau này ai sẽ phụng dưỡng mẹ hả!"

Vô Ưu cười, nghĩ một lúc sau đó cười hắc hắc gian trá nói:

"Mẹ không cần con nuôi. Bây giờ mẹ là phú bà nhỏ rồi, con quên sao?"

Cô nói xong, còn không quên nhíu nhíu mày đắc ý, ngay cả chuyện đau bụng cũng quên mất!

...

"Được rồi, không ầm ĩ nữa. Anh đi lấy xe, chúng ta đến bệnh viện xem qua một chút."

Phương Đông Dạ nói xong, đứng dậy không cho phép cự nói với Vô Ưu và nhà Nhạc Diễm:

"Nhanh lên một chút."

Nhạc Diễm không có ý kiến gì, nên cũng đứng dậy, trong khi Vô Ưu vẫn ngồi làm tổ trên ghế solan, bộ dáng xem ra không dậy nổi rồi.

Nhạc Diễm nhìn bộ dáng này của mẹ, cười hỏi:

"Sao vậy? Không phải là mẹ sợ gặp bác sĩ đấy chứ?"

Tên nhóc kia chỉ đoán bừa như thế, chứ không phải khẳng định. Điều này cũng có nguyên nhân nha, vì trước đây cậu chưa từng thấy mẹ bị bệnh bao giờ. Vô Ưu trước đây tuy ngốc nghếch, nhưng lại rất ít khi bị bệnh. Cho dù có dịch cảm cúm, cả một tiểu đội bị cảm nhưng duy chỉ có cô là vẫn không có chuyện gì.

Bà nội đã hình dung Vô Ưu như thế này: người phản ứng chậm, thân thể cũng phản ứng chậm. Gặp phải chuyện gì, cô còn chưa phản ứng kịp thì chuyện cũng đã qua! Cuối cùng đưa ra kết luận là: người ngốc ít phiền não, đần độn không bị ốm!!!

"Mẹ mới không sợ gặp bác sĩ!"

Vô Ưu ngẩng đầu, nói lớn tiếng với Nhạc Diễm. Nhạc Diễm có chút bất ngờ trước phản ứng kích động của Vô Ưu, vì vậy cậu nhìn về phía Phương Đông Dạ, hy vọng anh tới khuyên giải bà mẹ bảo bối này.

Phương Đông Dạ đi tới bên cạnh Vô Ưu ngồi xuống, sau đó cười nói:

"Sao vậy? Bị bệnh không đi khám bác sĩ thì sao được?"

Vô Ưu trả lời bằng cách, ngồi dính chặt trên ghế salon, không thèm nhìn anh, im lặng biểu đạt cho sự cự tuyệt của mình.

Chuyện gì xảy ra đây?

Phương Đông Dạ nhìn về phía Nhạc Diễm, mà Nhạc Diễm chỉ lắc lắc đầu.

Sau khi tự hỏi một lúc, Phương Đông Dạ liếc nhìn chiếc điện thoại, rồi nháy nháy mắt với Nhạc Diễm. Nhạc Diễm hiểu ý gật đầu, sau đó cầm chiếc điện thoại di động của Phương Đông Dạ trên bàn lặng lẽ đi về phía phòng ngủ...

"Alo, dì Luky hả. Cháu là Bé Diễm đây, bà có ở đó không ạ?"

Không sai! Cậu bé muốn cầu cứu bà đang ở Canada. Mặc dù cậu cũng không muốn để bà biết mẹ bị bệnh, nhưng cũng không thể cứ thế kéo mẹ đi được? Hơn nữa, nhìn bộ dáng của mẹ cũng không đáng ngại lắm, cho nên sau một hồi suy nghĩ cẩn thận, cậu mới quyết định gọi cuộc điện thoại này.

"Bà nội, bà không sao chứ? Bà có muốn gặp Vô Ưu và Bé Diễm không?"

Bên trong một phòng bệnh của bệnh viện ở Canada, mặt mày bà lão càng thêm hốc hác... Luky nhìn trong mắt bà đầy khát khao, biết trong lòng bà rất muốn, cô đọc được, bà không thể dứt bỏ được điều gì.

"Không! Không được nói với bọn chúng."

Chỉ một câu nói của bà lão, giống như đã tiêu hao chút sức lực cuối cùng, con ngươi trong mắt quay vòng sáng rực.

"Mẹ, con sai rồi. Mẹ! Là con bất hiếu!"

Nhạc Thiên Hàng nhìn bà lão hấp hối thì quỳ thụp xuống đất. Bà lão không nhìn ông, nhìn sang phía Hạ Mỹ Hà đang đứng một bên lặng lẽ rơi lệ nói:

"Con dâu, sau này hãy chăm sóc Thiên Hàng. Tiểu Khải và Tiểu Hoàn đều là những đứa trẻ tốt." Một câu nói đã biểu lộ sự công nhận của bà.

Người sắp chết lời nói cũng trở nên lương thiện!

Có lẽ, bà không muốn chết rồi mà vẫn không buông tha cho người khác. Người chết cuối cũng vẫn phải chết, sao có thể để lại cho người còn sống những điều lo nghĩ? Con trai mình nợ mẹ con Vô Ưu, bà sẽ xuống đó trả nợ thay nó.

"Mẹ!"

Hạ Mỹ Hà quỳ gối xuống trước giường bà lão, lần đầu tiên cố lấy hết dũng khí để bật lên tiếng 'mẹ' đã khát vọng từ lâu. Bà lão cố sức đáp lại bà ta một tiếng 'được', sau đó trên khuôn mặt tái nhợt hiện một mảng hồng.

Hồi quang phản chiếu!(*)

(*) Hồi quang phản chiếu ~ phóng ánh sáng ra ngoài:

Nhiều người lúc sắp chết, hoặc tưởng rằng sắp chết , bỗng thấy cả cuộc đời của họ hiện ra trước mắt, đầy chi tiết và tuần tự như một cuốn phim. Điều lạ: cuốn phim của cả cuộc đời mà chỉ kéo dài khoảng hai phút.

Nghĩ đến từ này, trong lòng mọi người đều run lên, giống như đã linh cảm thấy điều gì đó...

"Bà nội."

"Bà nội."

Cả hai người Luky và Nhạc Khải mỗi người nắm một tay bà lão, không kiềm chế được lệ đã chảy xuống mặt. Bà lão mỉm cười với bọn họ, giọng nói có vẻ như đã có chút khí lực:

"Đứa bé ngoan, đứa bé ngoan." Sau khi nói xong, giương mắt nhìn về phía cửa. Mặc dù bà lão không nói gì, nhưng mọi người đều biết bà đang chờ đợi điều gì.

dingdingdingd-dingbaaanambabaabaabanooumba

wh-wha-what qoinaon-on

dingding

. . .

Điện thoại! Điện thoại của Luky lúc này vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Cậu em dính vào lưới tình (1)

Điện thoại của Phương Đông Dạ!

Luky nhìn số hiển thị trong lòng run lên. Trực giác cô mách bảo là Vô Ưu hoặc Bé Diễm gọi đến. Cô vội vàng lau khô nước mắt, nhìn bà lão nói:

"Bà nội." Sau đó đưa điện thoại đến gần bà, nhưng bà lão lắc đầu.

"Bà nội, điện thoại từ Đài Loan!" Bà lão vẫn không nhận điện thoại, Luky hốt hoảng đến độ nước mắt cũng chảy ra. Nhạc Khải quyết định thật nhanh, tiếp nhận điện thoại, nói:

"Alo!"

...

"Cậu Khải, cháu là Bé Diễm, bà nội đâu ạ?"

Bé Diễm nhận ra giọng Nhạc Khải, hỏi luôn vào trọng điểm. d[illegible]đ. l. q[illegible]đ Nhạc Khải gật đầu ra hiệu bằng mắt với Luky, sau đó hỏi:

"Có chuyện không?"

Luky nghe nói như thế, vội vàng kéo chiếc hòm ở dưới gầm giường ra. Bên trong chiếc hòm có mấy trăm chiếc băng ghi âm. Mỗi chiếc băng đều được ghi chú một tựa đề. Bé Diễm đi học, Vô Ưu lại gây họa, Vô Ưu cãi lộn với Phương Đông, Vô Ưu làm Bé Diễm tức giận, Bé Diễm đạt thành tích tốt ở trường, Bé Diễm không nghe lời v.v…

"Sao cơ? Mẹ cháu bị bệnh? Không chịu đi gặp bác sĩ? Cháu chờ chút, cậu sẽ tìm bà để cháu nói chuyện."

Nhạc Khải vừa nói hết câu, Luky liền bắt đầu lục lọi bên trong chiếc hòm, nhưng cũng không biết nên dùng cái băng ghi âm nào. Bà lão nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Luky cũng không có ý nhắc cho cô, bởi vì khi bà đi rồi, cô sẽ phải đối phó với tất cả những chuyện này. Cứ coi như bây giờ bà đã mất đi, bà muốn nhìn xem cô có thể đánh lừa được Vô Ưu hay không.

Vô Ưu lại làm mình làm mẩy!

Là cái này! Luky vội vàng nhét chiếc băng ghi âm vào máy, sau đó bật nút phát.

"Vô Ưu lại không nghe lời sao? Cháu nói với mẹ, không nghe lời bà nội sẽ giận."

Luky bật tới đoạn này, vội vàng ấn nút tạm dừng. Nhạc Diễm nói:

"Vâng ạ."

Cậu bé nói xong, quan tâm hỏi:

"Bà, bà khỏe..."

Nhạc Diễm còn chưa nói hết câu, Luky lại vội vã ấn nút phát. Giọng bà nội vang lên cắt ngang lời Nhạc Diễm:

"Các cháu phải tự chăm sóc cho mình, sức khỏe bà tốt lắm, đừng lo lắng cho bà. Được rồi, hôm nay bà muốn ra biển với Luky, không nói nữa. Tạm biệt!"

Sau khi phát xong, Luky ấn nút mở.

...

Xem ra sức khỏe của bà cũng không tệ!

Nhạc Diễm nghe thấy giọng nói đầy sức sống của bà, tâm tình trở nên khá tốt. Xem ra bà ở bên Canada rất tốt. Nhạc Khải vội vàng cầm lấy điện thoại hỏi:

"Bà nội muốn đi ra ngoài rồi, cháu còn chuyện gì nữa không?"

Nhạc Diễm nói gấp gáp:

"Cậu hỏi bà giúp cháu, tại sao mẹ lại không muốn đi bệnh viện?"

Tiếng nói được truyền cả ra ngoài, tất cả mọi người đều nghe thấy câu hỏi của Nhạc Diễm, kể cả bà lão. Bà cười thê lương nói:

"Con bé sợ chết, sợ vào bệnh viện rồi sẽ lại giống như mẹ nó, cũng không trở ra nữa!"

Bà lão nói xong những lời này, nước mắt mọi người đều chảy ra. Đặc biệt là Luky, cô đưa tay bịt chặt lấy miệng, nếu không làm như thế, cô sợ mình sẽ không nhịn được mà khóc rống lên.

Nhạc Khải nuốt nỗi bi thương vào trong lòng, cố gắng làm cho giọng của mình thật nhẹ nhàng, nói:

"Bà nội nói, Vô Ưu như thế là vì sợ. Bà ngoại cháu chết ở trong bệnh viện, cho nên mẹ cháu sợ vào bệnh viện, sợ vào đấy rồi sẽ không ra được nữa."

Nhạc Khải nói xong, trong mắt hắn hiện lên tia đau xót, bởi vì trong lòng yêu người không thể yêu, muốn thương tiếc cũng không thể thương tiếc, rất đau đớn.

"Oh, cháu biết rồi. Chào cậu Khải, chào dì Luky hộ cháu, nói bà chú ý giữ gìn sức khỏe nha. Cháu cúp máy đây!"

Nhạc Diễm là cậu bé thông minh như vậy, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, cứ như thế bị lừa. Bộ dáng cậu thoải mái, chỉ lo nghĩ về Vô Ưu mà hoàn toàn không ngờ đây chính là lần nói chuyện cuối cùng với người bà thân thương nhất!

...

"Em chỉ cần đi gặp bác sĩ, muốn điều kiện gì cũng được, thế nào hả?"

"Một triệu!"

Phương Đông Dạ lừa cô một hồi cũng không có được kết quả, cho nên cuối cùng chỉ có thể đưa ra điều kiện. Kết quả là, Vô Ưu thật sự cũng không khách khí dùng luôn công phu sư tử ngoạm, mở miệng ra là từ 'một triệu'!!! Hai mắt Phương Đông Dạ sáng lên, đang định đồng ý thì cô đã nói tiếp:

"Có hiệu lực trong ba giây, quá hạn đều trở thành vô giá trị!"

Cô nói xong, dường như đã chơi xỏ nên nhắm hai mắt lại.

Phương Đông Dạ không ngờ Vô Ưu sẽ dùng đến chiêu này, dụ dỗ:

"Bao nhiêu tiền tùy em, em muốn bao nhiêu cũng được, như thế còn không được sao?"

Đối với chiêu đưa tiền ra dụ dỗ của Phương Đông Dạ, Vô Ưu lười biếng đáp:

"Em không đi, của anh sớm muộn gì cũng là của em. Cho dù không phải là của em cũng chẳng sao cả, dù sao thì tiền em có cả đời này cũng xài không hết được."

Cứng mềm đều không ăn!

Vô Ưu như thế thật sự khiến cho Phương Đông Dạ có chút bất lực. Anh không biết nên làm như thế nào mới được, chỉ có thể trông chờ, kỳ vọng vào Nhạc Diễm thôi. Đúng lúc này Nhạc Diễm đẩy cửa đi ra, cười nói:

"Bà nội nói, nếu mẹ không đi bệnh viện bà sẽ giận."

Cậu bé nói xong quơ quơ chiếc điện thoại di động trong tay, ra vẻ, mẹ không tin có thể tự mình hỏi lại.

"Con mách lẻo!"

Vô Ưu nghe Nhạc Diễm nói xong, lên tiếng tố cáo. Nhạc Diễm nói:

"Mẹ không nghe lời thì con có biện pháp gì chứ, đương nhiên chỉ có thể tìm bà thôi."

Cậu bé nói xong, nhìn Vô Ưu nhe răng cười đắc ý. Vô Ưu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không dám nói không đi.

"Đứa con bất hiếu!!"

Vô Ưu nhìn Nhạc Diễm, cuối cùng cực kỳ tức giận, ai oán nói ra mấy chữ trên. Nhạc Diễm bật cười như không có chuyện gì, đắc ý nói:

"Ha ha, mẹ có hiếu thì đừng để bà tức giận, nhanh đi đến bệnh viện đi!"

Tên quỷ nhỏ!

Vô Ưu không biết làm thế nào chỉ có thể mắng chửi người, đến cuối cùng đương nhiên là phải theo Phương Đông Dạ tới bệnh viện rồi...

...

Kết quả kiểm tra cũng không có gì đáng ngại, chỉ là niêm mạc dạ dày bị thương tổn, truyền dịch vài ngày, nghỉ ngơi một chút là sẽ khỏe.

"Ai da, em không nằm viện đâu!"

Vô Ưu vừa nghe nói nằm viện hai ngày, không nhịn được kêu lên, người không biết lại tưởng cô bị bệnh nặng nha. Lúc Phương Đông Dạ còn đang suy nghĩ có nên để cô về nhà rồi mời y tá về chăm sóc riêng cho cô hay không, thì Nhạc Diễm lại cầm chiếc điện thoại di động lên quơ quơ.

Uy hiếp!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là uy hiếp trắng trợn.

Đương nhiên là Vô Ưu phải ở lại bệnh viện rồi, mà Phương Đông Dạ cũng đương nhiên ở lại bệnh viện chăm sóc cho cô. Ngày hôm sau Phương Đông Dạ định không đi làm, ở trong bệnh viện với cô, nhưng lại nhận được điện thoại của Bùi Linh. Phương Đông Kỳ - cha anh đã dẫn luật sư đến phòng làm việc tìm anh, lần này hiển nhiên là có chuyện quan trọng muốn nói, nên anh đành bất đắc dĩ trở về công ty.

...

"Này, Phương Đông Dạ."

Phương Đông Dạ không đỗ xe vào trong bãi, mà đỗ luôn trước cửa, vì anh cũng không định ở lại lâu. Sau khi nói chuyện xong, anh sẽ quay lại bệnh viện với Vô Ưu luôn, cũng không ngờ vừa đi tới cửa tập đoàn 'Trụ', liền đụng phải một người đã đứng chờ ở cửa đã lâu —— Đường Tiếu.

Đường Tiếu! Sau khi Phương Đông Dạ nhìn thấy hắn, ngay tức khắc đã nhận ra, hắn chính là người có bộ dáng thân thiết, đấu võ mồm với Vô Ưu, cho nên lạnh lùng hỏi:

"Cậu tìm tôi có việc gì không?"

Trước sự phòng bị của anh, Đường Tiếu mỉm cười, thản nhiên nói không chút e dè:

"Tôi tìm bà chị kia!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Cậu em dính vào lưới tình (2)

Phương Đông Dạ nhìn Đường Tiếu phòng bị một hồi nói:

"Cô ấy không có ở đây!" Anh nói xong, nhấc đôi chân thon dài định đi vào 'Trụ'. Đường Tiếu nói khiêu khích:

"Này, không phải là ngay cả số điện thoại của cô ấy, anh cũng không dám nói cho tôi biết đấy chứ?"

Không dám!

Đường Tiếu dùng từ này khiến Phương Đông Dạ khó chịu nhíu mày. Anh lạnh lùng xoay người lại, nhìn Đường Tiếu nói:

"Là đàn ông tốt nhất là nên làm ra làm chơi ra chơi, hy vọng dựa vào một người phụ nữ để không cần phấn đấu chỉ là hành vi ngu xuẩn!" Phương Đông Dạ nói ra những lời đầy khinh thường Đường Tiếu. Đường Tiếu vẫn giữ vững phong độ như không có chuyện gì, nhún nhún vai nói:

"Mặc dù tôi cũng chẳng phải là người có tiền gì, nhưng tôi kết bạn không nhìn vào điều này."

"Bạn!"

Phương Đông Dạ vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Đường Tiếu, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ. Đường Tiếu nói thản nhiên:

"Anh không dám nói cho tôi biết cũng chẳng sao, tôi sẽ tìm biện pháp khác!"

Đường Tiếu nói xong, xoay người còn muốn chạy, nhưng bị Phương Đông Dạ chặn lại:

"Chờ một chút!"

Đường Tiếu quay đầu lại, vẻ nhố nhăng có chút bất cần đời, nhìn Phương Đông Dạ hỏi:

"Sao vậy? Định nói cho tôi biết sao?"

Phương Đông Dạ nói:

"Đúng vậy. Tôi có thể nói cho cậu biết, nhưng tôi phải nhắc nhở cậu một điều, nếu như cậu có một chút không an phận với Vô Ưu hoặc là có ý đồ làm bậy, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!"

Đường Tiếu không nói gì, chỉ cười nhìn Phương Đông Dạ nhíu nhíu mày, rồi đưa điện thoại di động của mình ra. Phương Đông Dạ cũng không nói nhảm nhiều, kết quả là sau khi dùng tốc độ nhanh nhất nhập số điện thoại của Vô Ưu vào di động của Đường Tiếu, trả lại hắn xong liền xoay người rời đi, giống như không muốn ở lại thêm một khắc nào.

...

Cạch!

Mặc dù Phương Đông Dạ không nói gì, nhưng có thể thấy rõ ràng tâm trạng anh không được tốt lắm. Cho nên, vừa đẩy cửa phòng làm việc của tổng giám đốc ra, anh liền lạnh lùng nói:

"Có chuyện gì? Nói luôn đi!"

Vừa nói, vừa bước nhanh đến chỗ ngồi của mình. Sau khi ngồi xuống, anh đặt hai khuỷu tay lên hai bên tay vịn của ghế, người thoải mái dựa ra sau, đồng thời chân trái vắt chéo lên chân phải, hai tay đan vào nhau đặt trước người.

Tự nhiên, ngông cuồng, không câu nệ, phóng túng!

"Bộ dáng của anh đây là thế nào hả?"

Phương Đông Kỳ thấy Phương Đông Dạ như vậy thì khó chịu nhăn mày lại. Phương Đông Dạ vẫn như trước, nói không chút tình cảm nào:

"Nếu như ông đến để phê bình tôi thì mời hôm khác hãy đến. Hôm nay tôi không có thời gian!"

"Tôi có chuyện muốn nói!"

Phương Đông Kỳ vội ngăn anh lại. Phương Đông Dạ cũng không làm khó, đưa tay làm tư thế xin mời.

Phương Đông Kỳ thấy vẻ cứng cáp của Phương Đông Dạ không chỉ nâng cao, mà còn có thể xưng vương xưng bá, thật sự tràn ngập cảm giác vô lực. Con người khác lên như diều gặp gió chính là niềm kiêu hãnh của người cha, nhưng ông lại không thể kiêu hãnh được, thậm chí còn không hy vọng anh đạt được thành tựu như thế này, bởi vì Phương Đông Dạ như vậy ông sẽ không thể khống chế được.

Không khống chế được khiến ông và anh nhiều năm không liên lạc, nhưng lại không ngờ rằng, hôm nay ông lại tới đây trong tình cảnh cầu xin anh! 'Bá nghiệp' là tâm huyết của ông, sao ông có thể để nó suy sụp dễ dàng được! Cho nên bất luận như thế nào ông cũng phải giữ gìn nó!

Phương Đông Kỳ vẫy tay với luật sư. Luật sự gật đầu chuyên nghiệp, sau đó lấy tập giấy tờ mình đã chuẩn bị sẵn từ trong túi ra, đặt trước mặt Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ vẫn nhàn nhã dựa vào ghế như trước, không hề có ý định sẽ xem. Trước sự vô lễ của Phương Đông Dạ luật sư quay đầu nhìn về phía Phương Đông Kỳ, để xem ông chỉ thị như thế nào.

Haizzz!

Phương Đông Kỳ thở dài một hồi trong lòng. Ông có thể làm gì bây giờ? Bất lực! Cho nên cũng chẳng thể làm gì khác hơn đành gật đầu. Luật sư hiểu ý cầm tạp giấy ở trên bàn lên, sau đó đọc nội dung bên trong cho Phương Đông Dạ nghe.

"Đây là 64% cổ phần của tập đoàn 'Bá nghiệp', còn có thỏa thuận chuyển nhượng."

Luật sư nói xong, tưởng rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt sửng sốt của Phương Đông Dạ, lại không ngờ anh chỉ nghịch nghịch ngón tay, hỏi như không có chuyện gì:

"Sau đó?"

Sau đó?

Luật sư sững sờ, không biết trả lời như thế nào. Hắn chưa bao giờ thấy người nhận được điều tốt như thế này lại lạnh lùng như thế! Lúc này Phương Đông Kỳ đứng lên nói:

"Có nghĩa là, trong cuộc họp cổ đông tháng sau của "Bá nghiệp", anh đã có thể lấy thân phận là tổng giám đốc để có mặt ở đó!"

Nói như vậy đã đủ rõ chưa! Phương Đông Dạ nghe thấy hắn đã hiểu rồi đi! Nên biết đây là miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống, là chuyện tốt! Nhưng Phương Đông Dạ lại vẫn lười biếng đáp:

"Tôi không có thời gian, cũng không có hứng thú! "

Anh nói xong, ngẩng đầu nhìn hai người đang sững sờ, tiếp tục nói:

"Nếu không có chuyện gì nữa thứ lỗi tôi tiễn khách. Tôi còn có chuyện phải làm!"

"Chuyện quan trọng! Đến bệnh viện gặp người phụ nữ ngu ngốc kia sao?"

Phương Đông Kỳ có chút thẹn quá hóa giận rồi! Người khác vì tranh đoạt tài sản mà đầu rơi máu chảy, còn ông hôm nay tự hạ thấp mình, tự dâng tài sản cho anh, nhưng anh lại chẳng thèm ngó ngàng tới. Điều này sao ông có thể chịu nổi được đây, còn gì là thể diện nữa!

Ngu ngốc!

Phương Đông Dạn vốn đang điềm nhiên với bộ dáng lười biếng, nghe thấy từ này ngay lập tức ánh mắt liền trở nên âm u, lửa giận trong lòng cũng trỗi dậy, nhưng trên mặt anh thì ngược lại vẫn tươi cười, sau đó nói không chút niệm tình:

"Người phụ nữ ngu ngốc? Không sai! Đúng là người phụ nữ ngu ngốc! Nhưng cô ấy cũng đâu phải là người ngu ngốc nhất, nếu không làm sao lại có thể có người, hết một tới hai, hết hai lại tới ba, bị cô ấy lừa gạt mất hai triệu chứ?"

Đúng là chửi người mà không cần dùng những từ ngữ thô tục nha!

Phương Đông Kỳ nghe Phương Đông Dạ nói xong, khuôn mặt già nua tức giận đỏ bừng, nhưng lại không thể nói được một câu phản bác. Là ông ngu xuẩn nên mới bị mắc mưu người phụ nữ ngu ngốc kia.

Hóa ra, ngày hôm qua sau khi ông trở về, thám tử ông nhờ điều tra về Vô Ưu đã hoàn tất xong toàn bộ tư liệu về cô. Sau khi ông nhìn thoáng qua, liền biết mình đã bị hai mẹ con cô lừa giống như kẻ ngốc. Nhất là lúc ông đọc được câu cuối cùng 'người bị điều tra, hiện tại đang ở trong bệnh viện truyền nước biển vì bị đau dạ dày', thì càng rõ ràng, mình lại bị lừa mất một triệu nữa. Cô vốn không mang thai!!

"Anh phải tiếp quản bởi vì công ty này có một phần của mẹ anh."

Phương Đông Kỳ đúng là biết xuống tay, biết nói điều mang tính đột phá với Phương Đông Dạ, chỉ có điều đối với lời ông nói, Phương Đông Dạ vẫn chỉ cười khinh thường:

"Cổ phần của 'Bá nghiệp, ngoại trừ 44% trong tay ông ra, trong tay Tô Mỹ Hoa cũng có 20%, vốn là ba năm trước đây cha bà ta đã chuyển nhượng sang cho bà ta. Nhưng trong năm nay ông đã lừa được bà ta chuyển nhượng cổ phần sang cho ông, cho nên giờ ông có 64% cổ phần. Không tính số cổ phần này, 36% số cổ phần còn lại đều đang nằm trong tay bốn cổ đông nhỏ của bà ta! Nếu như ông muốn, tôi có thể cung cấp số liệu chi tiết cho ông."

Mày?

Phương Đông Kỳ không dám tin nhìn Phương Đông Dạ. Ông vốn tưởng rằng, đối với chuyện của công ty ông, Phương Đông Dạ hoàn toàn không biết gì cả, không ngờ anh lại biết nhiều như vậy.

"Khụ khụ, vì vậy, tôi không thừa nhận phần kia là của mẹ tôi!"

Phương Đông Dạ nói đến đây, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho Phương Đông Kỳ, anh tiếp tục nói:

"Mặc dù tôi không biết rút cuộc khi nào ông sẽ ra tay với Vô Ưu, nhưng bây giờ tôi phải nói rõ ràng với ông, nếu như Vô Ưu có chuyện gì ngoài ý muốn, tôi sẽ làm cho ông phải hối hận!"

Anh nói xong, lạnh lùng liếc Phương Đông Kỳ, trong mắt tràn ngập sự cảnh cáo.

Ông ta sẽ gây bất lợi cho Vô Ưu!

Đối với điểm này Phương Đông Dạ không nghi ngờ mà rất tin, bởi vì anh hiểu rất rõ Phương Đông Kỳ. Ông là người để đạt được mục đích sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Lúc đầu ông vì 'Bá Nghiệp' mà đối xử với mẹ con anh như thế. Bây giờ vì 'Bá Nghiệp' đương nhiên cũng không tiếc hy sinh Vô Ưu.

Đứa bé! Vô Ưu không mang thai. Nếu như cô thật sự mang thai, sau chín tháng mười ngày đứa trẻ được sinh ra, nhất định Vô Ưu sẽ xảy ra chuyện 'ngoài ý muốn'. Bây giờ nếu ông đã biết Vô Ưu không có thai, vậy sự nguy hiểm kia sẽ giáng xuống đầu cô. Cho nên, hôm nay anh chọn cách nói thẳng thắn, rõ ràng. Không phải là anh không chắc chắn sẽ bảo vệ được Vô Ưu, mà là anh nhắc nhở ông không nên làm ra những chuyện ngu xuẩn như vậy.

Muốn đứa con của Vô Ưu, hại chết Vô Ưu, ở đây lại còn làm đủ mọi biện pháp để anh kế nghiệp "Bá Nghiệp". Sau đó Anh sẽ vì lợi ích của mình mà liên hôn với tập đoàn "Thiên Hạ", hoặc không sẽ phải dùng phương pháp khác để duy trì 'Bá Nghiệp'.

Đây là suy nghĩ của Phương Đông Kỳ! Nhưng Phương Đông Dạ cũng không phải kẻ ngốc. Anh đã quá hiểu sự tàn nhẫn của ông, cho nên anh sẽ không hành động theo cảm tính, như suy nghĩ của ông! Nghĩ lại, lúc trước anh không hủy diệt tập đoàn "Bá nghiệp" là đã nhân từ rồi. Nếu như hôm nay ông dám làm theo ý của mình, hoặc làm tổn thương đến Vô Ưu, anh nhất định sẽ làm cho ông phải hối hận vì lần này đã xuất hiện trước mặt anh!

"Mày!"

Trên mặt Phương Đông kỳ lộ ra tia hoang mang. Dường như ông ta không thể tiếp nhận được việc Phương Đông Dạ đã nhìn thấu lòng mình.

Không được rồi!

Đột nhiên Phương Đông Kỳ nghĩ đến chuyện mình đã sắp đặt ở bệnh viên hôm nay, mặt ông liền trở nên trắng bệch. Đúng là ông đã đánh giá quá cao mình, tưởng rằng suy nghĩ của mình sẽ không một ai nhìn ra được, không ngờ Phương Đông Dạ vừa nhìn đã biết. Như vậy, nếu như bây giờ Vô Ưu chết chẳng phải là trò chơi của ông đã kết thúc rồi sao? Ông nghĩ vậy, vội xoay người bước nhanh ra ngoài!

Chẳng lẽ?

Sau khi Phương Đông Dạ nhìn thấy phản ứng của Phương Đông Kỳ, vội vàng nhấc điện thọai lên gọi vào số của Vô Ưu, nhưng đáng ghét là chẳng có ai nghe máy. Anh vội vàng đứng dậy, cấp tốc ra khỏi cửa. Anh muốn phi tới bệnh viện xem rút cuộc Vô ưu đã xảy ra chuyện gì.

Đừng có xảy ra chuyện gì! Đừng có xảy ra chuyện gì!

Phương Đông Dạ lo lắng cầu nguyện, trong lòng đầy sợ hãi.

Đừng ra tay! Đừng ra tay!

Trong lòng Phương Đông Kỳ cũng vô cùng bất an, bởi vì, nếu Vô Ưu chết, cho dù ông có là cha của Phương Đông Dạ, anh cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho ông! Cho nên, ngàn vạn lần đừng có xảy ra chuyện gì cả.

Phương Đông Dạ gọi điện thọai cho Vô Ưu, vẫn trong tình trạng không ai bắt máy. Trong khi Phương Đông Kỳ gọi cho người sát thủ kia cũng không gọi được. Cho nên, Phương Đông Kỳ cũng nôn nóng đi xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, còn Phương Đông Dạ thì đi ra cửa lấy xe. Hai người một xe trước một xe sau, lao về phía bệnh viện chỗ Vô Ưu đang nằm!!

...

Vô Ưu nằm trên giường bệnh, nhai ngấu nghiến đồ ăn vặt. Nhạc Diễm về nhà chuẩn bị quần áo để cho cô tắm rửa, rút cuộc không còn ai trông nom cô nữa, cho nên cô đương nhiên phải hưởng thụ thật tốt rồi.

Ha ha, có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ nha! Đúng là câu nói đó không sai! Cô chỉ cần cho người ta tiền là đồ gì cũng có thể mua được!

Vô Ưu nhìn một đống đồ ăn trên giường, trên mặt lộ ra nụ cười rực rỡ đến dị thường!

Ha ha ăn, ta ăn ta ăn, ta ăn ăn ăn này!

. . .

Quả táo, quả táo, quả quả quả quả quả quả. . .

Vịt lê, vịt lê, lê lê lê lê lê lê. . .

Hương chuối tiêu, Hương chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

. . .

"Khụ khụ, alô, ai vậy ạ?"

Đúng là có tật giật mình! Lúc chuông điện thọai vang lên, cô sợ đến mức suýt nữa bị sặc.

Đường Tiếu nghe thấy giọng nói của Vô Ưu, trên mặt không nhịn được lộ ra một nụ cười thật tươi. Hắn chưa bao giờ biết, nghe thấy giọng nói của một người lại có thể làm cho mình cao hứng đến như vậy! Cho nên trên mặt hắn là nụ cười tươi rói, nói trêu chọc:

"Bà thím, sao cô lại khẩn trương như vậy hả? Sẽ không phải là đang làm chuyện xấu gì đó chứ! Ha ha…"

"Tiểu Tiếu!"

Vô Ưu nghe thấy giọng nói của Đường Tiếu, kinh ngạc kêu lên:

"Sao cậu lại biết được số điện thọai của tôi? Có chuyện gì sao?"

"Nhất định phải có chuyện mới tìm cô sao? Tôi nhớ bà thím cô không được hả?"

Đường Tiếu trêu, Vô Ưu cười nói:

"Đương nhiên là được. Vậy cậu đến thăm tôi đi. Tôi đang nằm trong bệnh viện đó. Đúng rồi, không được đến tay không đâu."

"Ha ha, cô mà cũng bị bệnh sao?"

Đường Tiếu mở miệng đã không chừa lại cho Vô Ưu một chút mặt mũi nào rồi, nhưng trong lòng lại bởi vì nghe thấy giọng nói tràn đầy năng lượng của Vô Ưu mà âm thầm vui sướng. Vô Ưu nghe Đường Tiếu nói xong, không phục đáp:

"Này em trai, cái gì mà 'cô mà cũng bị bệnh' chứ? Con người ăn ngũ cốc hoa màu, sao không bị bệnh được hả?"

Có lý!

Đường Tiếu nghe thấy giọng nói đáng yêu của Vô Ưu, cười nói:

"Đúng vậy, bà thím, tôi sai rồi! Bây giờ tôi sẽ qua thăm cô luôn. Cô muốn gì đừng khách sáo, tôi sẽ mua đến cho cô."

"Thật không!"

Vô Ưu nghe thấy thế, reo lên. Tâm trạng Đường Tiếu không tệ, nói:

"Đương nhiên là thật rồi! Cô nói đi!"

"Tôi muốn một que kẹo sôcôla hương chuối tiêu, một cái kem vị khoai môn, một cái đùi gà nướng, còn có một túi thạch hoa quả lạnh, chocolate đức phù, tôi muốn ăn bánh kem, quả vài vừa ngọt lại vừa nhiều nước. Còn có…"

Vô Ưu thuộc như lòng bàn tay, say sưa nói. Trong khi Đường Tiếu càng nghe càng nhức đầu, cuối cùng hắn không nhịn được nữa hỏi:

"Bà thím, cô khẳng định mình là người bệnh sao? Cô ăn lung tung bảy tám loại như thế, cô chắc chắn dạ dày của mình sẽ không sao chứ?"

Oh oh!!

Cô đã quên mất dạ dày của mình đang khó chịu. Nằm viện nha! Vô Ưu nghĩ vậy không nói gì nữa. Đường Tiếu cảnh giác hỏi:

"Bà chị, tại sao cô phải nằm viện vậy? Chỗ nào không thoải mái hả?"

Vô Ưu vừa nghe xong đã biết mình bị nghi ngờ rồi cho nên vội vàng nói:

"Ai da, cậu tới sẽ biết à. Hỏi làm gì hả? không nghĩ là cậu không nỡ đó chứ? Em trai cậu cũng thật là keo kiệt nha."

Đường Tiếu nghe Vô Ưu nói thế, cũng chẳng hề hấn gì, đáp.

"Đương nhiên tôi phải keo kiệt rồi, tôi đâu có giống cô, vừa kiếm được một triệu!"

Vô Ưu nghe Đường Tiếu nói xong, đột nhiên bừng tỉnh:

"Oh, được rồi! Cậu không nói suýt nữa tôi quên mất."

"Chuyện gì mà kích động đến như vậy hả?"

Đường Tiếu khó hiểu hỏi. Vô Ưu không chút e dè, tin tưởng nói:

"Hôm nay tôi còn phải đi lấy một triệu, cho nên cậu mua đồ xong liền đến đây ngay giúp tôi đi lấy tiền nha. Nếu không bị chậm, có thể sẽ không có được đâu!"

Chậm sẽ không có?

Trước cách nói của Vô Ưu, Đường Tiếu thật sự không biết nói gì cho phải. Hơn nữa, nếu thật sự cấp bách như vậy, sao lại còn muốn hắn mua tận bảy tám loại đồ ăn lẫn lộn như thế chứ! Nhưng mà, hắn cũng hiểu đạo lý, không làm sai lời căn dặn của cô, nếu không hắn đã cúp luôn chiếc điện thoại này rồi, vì vậy hắn nói:

"Được, tôi mua đủ hết sẽ liên lạc với cô. Cúp máy đây!"

"Chờ một chút!"

Vô Ưu vội vàng hô. Đường Tiếu cười hỏi:

"Sao thế? Còn muốn mua gì nữa sao?"

Vô Ưu lắc đầu, nói:

"Trước hết mua những thứ đó đi. Tôi nhắc lại cho cậu, kem vị khoai môn, kẹo sô cô la hương chuối tiêu, chocolate đức phù..."

Đường Tiếu nghe thấy giọng nói say mê nhắc lại của Vô Ưu, bất đắc dĩ cười nói:

"Đại thần, tôi nhớ kỹ rồi. Đến lúc đó nếu quên tôi sẽ gọi điện hỏi cô không được sao? Tôi cúp máy đây, tiền điện thoại cũng là tiền đó!"

Vô Ưu bất mãn nói:

"Tên nhóc keo kiệt!"

Đường Tiếu cười cúp điện thoại!

cô gái nhỏ đáng yêu! không đúng, phải là bà già đáng yêu!

Sau khi Đường Tiêu cúp máy, liền nghĩ ngợi xem mình nên đến chỗ nào để mua đống đồ này cho Vô Ưu.

.....

"Đường Tiếu, giám đốc bảo cậu đến phòng làm việc của ông ấy!"

Đường Tiếu vừa xoay người chuẩn bị đi, người đồng nghiệp đứng ở cửa ngân hàng liền nói với hắn. Đường Tiếu quay đầu nhìn người kia hỏi:

"Để làm gì? không phải hôm nay tôi đã xin phép rồi sao? Tìm tôi làm gì vậy? Anh nói với ông ấy, có chuyện gì để mai tôi đi làm hãy tìm!"

Đường Tiếu nói xong quay đầu đi, cũng không để ý đến câu nói của người đồng nghiệp. Mà ở trên tầng, giám đốc ngân hàng nhìn Đường Tiếu qua cửa sổ, mặt đã nhăn chặt lại.

Qúa thái quá rồi! Vừa đi làm chưa được hai ngày, lại xin phép ghỉ. đã thế lại còn khắc khẩu với khách hàng lớn - ông chủ Phương Đông Dạ của "Trụ" nữa chứ. Đúng là xui xẻo!

"Đuổi việc hắn ta cho tôi!"

hắn cầm điện thoại trên bàn lên, ra lệnh trực tiếp cho bộ phận nhân sự.

.....

Kẹo que sô cô la hương chuối tiêu, kem vị khoai môn, thạch hoa quả lạnh, đùi gà nướng, bánh kem, chocolate đúc phù, quả vải.

Đường Tiếu điểm trên ngón tay, đếm đến đây, phát hiện ra đã mua đầy đủ xong, trên mặt lộ ra nụ cười thật to.

"Anh ơi, mua một con búp bê cho bạn gái đi!"

Đường Tiếu vừa định bắt taxi thì nghe thấy một giọng dễ nghe vang lên. hắn khó hiểu quay đầu lại hỏi:

"Sao cô biết tôi có bạn gái?"

cô nhân viên tiếp thị trên đường nghe thấy câu hỏi của Đường Tiếu, cười nói:

"Nhìn những đồ anh mang theo là biết anh đang đi gặp bạn gái nha! Nếu không phải là cho bạn gái, chẳng ai cầm que kem chạy trên đường cả!"

Hắc hắc!

Đường Tiếu nhìn dáng vẻ biết tỏng của cô nhân viên tiếp thị, lộ ra nụ cười rạng rỡ. Bạn gái! không biết tại sao nghe được từ này, trong lòng hắn vô cùng thoải mái. Vì vậy hắn hào phóng nói:

"Được! Tôi mua con lớn nhất!"

"Cám ơn anh, làm bạn gái của anh thật hạnh phúc! Tổng cộng là 1.800 đồng ạ!"

cô nhân viên tiếp thị vừa nói, vừa đưa con búp bê to nhất cho Đường Tiếu. Người ta nói dễ nghe như vậy, hắn đương nhiên rất vui vẻ chi tiền rồi. hắn đưa cho người kia 2.000 đồng, hào phóng nói:

"không cần thối lại."

Lúc Đường Tiếu xoay người còn muốn chạy, cô nhân viên tiếp thị liền hô lên:

"Anh ơi, chờ một chút!"

"Còn có chuyện gì sao?"

Đường Tiếu khó hiểu hỏi. cô nhân viên tiếp thị lấy một bó hoa tươi từ trong tủ ra, nói:

"Cái này tặng cho anh. Anh có thể tặng nó cho bạn gái."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 110: Cậu em dính vào lưới tình (3)

Bạn gái?

Cách xưng hô này lại làm cho khuôn mặt anh tuấn của Đường Tiếu rộ lên nụ cười lần nữa. Trong lòng hắn không nhịn được nghĩ muốn, nếu bà chị ngốc nghếch kia mà là bạn gái của hắn, thì cuộc sống sau này nhất định sẽ muôn màu muôn vẻ, không còn cảm giác nhàm chán, buồn tẻ nữa rồi!

"Cám ơn!"

Đường Tiếu nhận hoa xong, nhìn cô nhân viên tiếp thị cười cảm kích. Cô nhân viên tiếp thị cũng cười rạng rỡ nhìn Đường Tiếu. Ai nhìn thấy bọn họ, nhất định sẽ cho rằng đây là một cuộc giao dịch hoàn mỹ! Người bán vui vẻ còn người mua thoải mái! Đây chính là tôn chỉ cho cuộc mua bán hoàn hảo đi!

...

"Nhanh nhanh nhanh!"

Sau khi Đường Tiếu lên xe mới phát hiện ra mua kem là hành động chẳng sáng suốt chút nào. Dọc đường đi, hai mắt hắn cứ dán chặt vào ly kem, chỉ sợ Vô Ưu còn chưa kịp nhìn thấy, thì nó đã không còn hình thù gì nữa rồi.

"Đi gặp bạn gái sao! Tuổi trẻ thật tốt!"

Bác tài xế nhìn bộ dáng lo lắng của Đường Tiếu, hâm mộ nói. Đường Tiếu nghe thấy người ta nói ‘bạn gái’ trong lòng ngất ngây. Nhưng khi thấy tay mình bị dinh dính vì kem, thì hắn cười không nổi nữa rồi. Hắn giục bác tài xế:

"Đại ca thoát khỏi đây nhanh nhanh một chút, nếu không tôi sẽ bị bà chị mình đánh chết mất!"

Bà chị? Không phải là bạn gái sao?

Nghe Đường Tiếu nói thế bác tài xế sững sờ, nhưng mà cũng không hỏi lại. Mỗi ngày có nhiều người đi xe như vậy, có bộ dạng gì mà hắn chưa nhìn thấy chứ, tình yêu chị em nha. Hắn hiểu mà!!

...

Đường Tiếu vừa đi vào khu vực phòng bệnh đã thành công thu hút hết ánh mắt của mọi người. Một là vì ly kem hắn cầm trong tay đã bị tan chảy, hai là vì con búp bê to bự trong lòng hắn. Còn thứ ba là vì, đương nhiên là do tư thế không được tự nhiên của hắn rồi. Tay này hắn cầm ly kem, tay kia hắn cầm túi đồ, còn con búp bê to bự được kẹp ở nách.

Chật vật!

Đường Tiếu cảm thấy cuộc đời của mình chưa bao giờ gặp phải tình cảnh chật vật như thế này, nhất là khi nhìn thấy ly kem đang nhỏ giọt trên tay, hắn càng không nhịn được khóc thét lên trong lòng. Đã ‘nóc nhà thủng lại còn gặp mưa suốt đêm’! Lúc này điện thoại của hắn lại vang lên. . .

Giống như quãng đời còn lại chẳng được bao lâu sẽ chia lìa.

Hô hấp càng lúc càng không được rõ.

Đường Tiếu không thể làm gì khác hơn là đặt túi đồ xuống đất, sau khi nhìn số hiển thị trên màn hình nói:

"Này, bà chị, đừng có giục, tôi tới rồi, cô nằm phòng nào hả!"

Hắn nói xong, không thấy Vô Ưu nói gì, không nhịn được gào khóc, khoa trương nói:

"Sao hả? Không biết? Chính mình nằm ở phòng nào cô cũng không biết?"

Bà chị ngốc nghếch!

Ở đầu dây bên kia, Vô Ưu nói nhỏ một câu:

"Ai da, để tôi xuống giường xem là biết ngay thôi! Nhưng mà, lại bị vướng chai nước đang truyền rồi!

Ai da, điện thoại di động của tôi sắp hết pin rồi!"

Đường Tiếu không hiểu Vô Ưu không khỏe ở chỗ nào mà còn phải truyền cả nước, cho nên vội vàng nói:

"cô đừng động đậy, tôi biết cô ở phòng này, tôi sẽ qua đó ngay!"

"Sao cậu biết...."

Vô Ưu còn chưa nói hết câu, Đường Tiếu đã nghe thấy tiếng báo hiệu điện thoại hết pin rồi. hắn không thể làm gì khác hơn đành đến bàn hướng dẫn hỏi:

"Chào cô y tá, xin hỏi Vô Ưu nằm ở phòng bệnh nào vậy?"

cô y tá nhìn đánh giá khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời của Đường Tiếu, thấy đó là một hotboy vườn trường, cười hỏi:

"Anh nói là cô Nhạc Vô Ưu sao?"

Chắc là thế đó.

Đường Tiếu cười gật đầu. cô y tá cũng chẳng hề xem sổ ghi chép, nói luôn:

"cô ấy là chị gái của anh sao? Chồng cô ấy trông rất đẹp trai, đứa con cũng thật đáng yêu nha!"

Chị gái!

Đường Tiếu nghe thấy từ này, trong lòng vô cùng khó chịu, vì vậy sau khi liếc nhìn cái thẻ tên trên ngực cô y tá, khó chịu nói:

"Y tá Mã Tiểu Huỳnh, cô ấy là vợ tôi. Người đàn ông đó chính là anh trai cô ấy, đứa bé là con trai tôi!"

hắn nói xong, cảm thấy không tệ, trên mặt lại xuất hiện nụ cười thật tươi. cô y tá nghe xong, ngượng ngùng hỏi:

"Hả? Xin lỗi. Tôi trông anh trẻ như vậy, tưởng là... Ai da, thành thật xin lỗi!"

Trước vẻ áy náy của cô y tá, Đường Tiếu hào phòng nói:

"không sao. Đứa con sinh ra khi tôi đang học cấp ba, chúng tôi vốn là tình yêu chị em."

hắn nói xong, khuôn mặt đẹp trai còn phóng điện, nháy nháy mắt với cô y tá, sau đó nói:

"Bây giờ tôi có thể đi gặp cô ấy rồi chứ?"

"Oh, à, đương nhiên rồi. Phòng chăm sóc đặc biệt tầng 17!"

Phòng chăm sóc đặc biệt? Sao nghe có vẻ nghiêm trọng như vậy hả? Đường Tiếu nghĩ vậy, lo lắng hỏi:

"Xin hỏi, cô ấy bị làm sao vậy?"

Sau khi hỏi xong, thấy ánh mắt nghi ngờ của cô y tá, giải thích:

"Là thế này, tôi nghe thấy cô ấy không khỏe vì vậy vội đi máy bay suốt đêm để về đây, cho nên...."

Cảm động! Lãng mạn!

thật nghi ngờ tên tiểu tử Đường Tiếu này lúc còn đi học có phải người yêu của đại chúng không nữa. Vừa mở miệng ra đã đánh trúng vào đòn tâm lý tình yêu lãng mạn của con gái rồi, lại nói ra câu thâm tình như vậy, cô y tá có thể nói gì nữa đây, đương nhiên là cười nói thật đáp án rồi:

"Dạ dày của vợ anh có chút vấn đề nhỏ. Thường ngày chỉ cần chú ý về ăn uống thì rất nhanh sẽ khỏi thôi."

cô ta nói xong, thấy Đường Tiếu mang theo một đống đồ nói:

"Anh mang những thứ này cũng phải qua một thời gian nữa mới ăn được nha. Nhưng mà..."

cô y tá nhìn ly kem đã trở nên vô cùng thảm hại nói:

"Nhưng mà, cái này rõ ràng là không thể chờ được nữa rồi."

"Vậy nếu cô không chê tôi tặng nó cho cô ăn nha."

Đường Tiếu cười, chìa ly kem về phía cô y tá. cô y tá lắc đầu cười khéo léo nói:

"Tôi không chê, nhưng mà trong giờ làm tôi không được phép ăn!"

Sau khi nói xong, không đành lòng nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Đường Tiếu, nói tiếp:

"Tôi nghĩ cô ấy dù không ăn được, nhưng nếu thấy sẽ rất vui!"

Nhìn thấy không ăn được!

Vui?

Hì hì, ý kiến hay! Ở trước mặt bà chị kia hắn sẽ ăn hết ly kem. Vui? Ha ha, rất có thể cô ấy sẽ nôn nóng đến khóc mất! Đường Tiếu nghĩ vậy, cười nói:

"Cám ơn cô y tá, Xin hỏi thang máy ở chỗ nào?"

"Bên kia kìa, xin mời."

cô y tá đưa tay ra chỉ, không chút nghi ngờ. Đường Tiếu nhanh chóng cầm một hộp chocolate đặt lên trên bàn, cười nói:

"Cám ơn. Tạm biệt."

nói xong, cấp tốc đi về phía thang máy. cô y tá nhìn hộp chocolate như mở cờ trong bụng. Đúng là người đàn ông không tồi! Đáng tiếc, đã không còn nữa rồi!

Ôi, đến khi nào thì mới có một người đàn ông hoàn mỹ xuất hiện trước mặt cô ta đây? Anh trai của cô gái đó cũng không tệ đi. Vốn tưởng rằng anh ta đã có vợ con rồi bây giờ xem ra anh ta là người đàn ông độc thân hoàng kim nha. Nếu nói như vậy, không phải cô ta lại có cơ hội sao. Nghĩ vậy, trên mặt Mã Tiểu Huỳnh hiện lên nụ cười thèm muốn.

....

"Này, chờ một chút!"

Lúc Đường Tiếu đi tới, thấy thang máy đang từ từ đóng lại, Mắt thấy thang máy đã chuẩn bị đóng lại, nên hắn vội vàng chặn lại. Người bên trong rõ ràng là tính tình không được tốt lắm, chẳng giúp hắn giữ mở thang máy ra, cũng may chân của hắn đủ dài, hành động cũng đủ nhanh, nếu không chắc chắn sẽ không ngăn cản được cái thang máy này đóng vào rồi.

Con người kỳ quái!

Đường Tiếu nhìn người đàn ông mặc áo khoác trắng, mặt đeo khẩu trang, tay đeo bao tay, không nhịn được nói thầm trong bụng. Sao nhìn thế nào hắn cũng thấy người này âm u như vậy hả? Cảm giác thật quái lạ!

17!

Ngay lúc Đường Tiếu đang nghĩ có nên ấn số tầng cần lên không thì người kia đã ấn trước. thật trùng hợp, hắn ta cũng lên tầng 17!

Cảm giác người này giống như bác sĩ khám nghiệm tử thi vậy, không phải là bác sĩ điều trị cho bà chị kia đó chứ? Hai người này mà ở cùng một chỗ, nhất định sẽ không thể hòa hợp được! Đường Tiếu nghĩ vậy, trên khuôn mặt rạng rỡ của hắn xuất hiện một nụ cười quái lạ. Ha ha, bởi vì điều này làm cho hắn nghĩ tới, không biết khi lửa mà gặp băng thì sẽ thành ra cái dạng gì nữa!

Ding!!

Cửa thang máy mở ra, Đường Tiếu lịch sự muốn nhường cho vị bác sĩ đang cầm ống tiêm kia đi ra ngoài trước. Bác sĩ dùng đôi mắt lạnh như băng nhìn hắn.

Trời ạ!

Đúng là người thận trọng!

Đường Tiếu nghĩ vậy, vội ra khỏi thang máy đi tìm phòng chăm sóc đặc biệt của Vô Ưu. Hóa ra cả tầng 17 cũng chỉ có vài phòng chăm sóc sức khỏe để trống và cũng chỉ có một phòng chăm sóc đặc biệt và mỗi phòng đó là có người ở! Người có tiền! d‿đ☆l‿q☆đ Đường Tiếu nghĩ vậy, đưa tay chuẩn bị gõ cửa, nhưng tò mò lại quay đầu nhìn người bác sĩ kỳ quái kia!

Trong tay hắn cầm ống tiêm, không phải đi xem bệnh cho Vô Ưu vậy thì xem cho ai đây?

Không có ai!

Sau khi nhìn thấy không có ai, trong lòng Đường Tiếu không hiểu sao lại có một dự cảm xấu! Sau đó như nghĩ tới điều gì đó, hắn vội vàng nhìn về phía thang máy, quả nhiên thang máy đang đi xuống dưới tầng một!

Trời ạ!

Hắn nghĩ thầm đúng là người xấu tâm hoài bất quỹ (lòng dạ bất chính), đến để hại Vô Ưu?

"Này!"

Ah!

Ngay lúc Đường Tiếu đang lo sợ bất an trong lòng nghĩ cách phải làm như thế nào thì Vô Ưu mở cửa ra. Hắn sợ tới mức hét lên một tiếng, rút cuộc ly kem trong tay cũng bị hy sinh một cách vẻ vang. Nhưng mà, Vô Ưu cũng đã nhìn thấy!

"Trời ạ, lãng phí lương thực sẽ bị trời tru đất diệt, sẽ bị trời phạt!"

Vô Ưu nhìn ly kem rơi trên mặt đất vô cùng đau lòng! Giống như nó là bảo vật vậy. Đường Tiếu nói:

"Không phải là cô đang truyền nước sao? Sao lại đi ra ngoài?"

Nói đến đây hắn không nhịn được nhìn vào phía trong phòng bệnh, nhưng lại không thấy cái gì cả. Vô Ưu nói hiển nhiên:

"Vừa mới truyền nước xong, nên cô y tá tháo ra cho tôi!"

Vô Ưu vừa nói vừa tự nhiên đưa cánh tay sưng phù của mình lên cho Đường Tiếu xem. Đường Tiếu xem xong, lắc đầu cười nói:

"Cô a, lớn như vậy rồi mà còn trốn tiêm! Cô là trẻ con hả, lộn xộn!"

"Đi, không biết lớn nhỏ gì cả! Tôi là chị cậu đó!"

Thấy Đường Tiếu nói chuyện với mình giọng giống như nói với trẻ con, Vô Ưu rất không hài lòng. Đường Tiếu thoải mái nói:

"Bà chị! Không tranh cãi với cô nữa! Tránh ra nào!"

Đường Tiếu vừa nói vừa đẩy Vô Ưu ra đi vào bên trong phòng bệnh xa hoa.

...

"Oh oh, không tệ nha! Bà chị, người có tiền có khác!"

Đường Tiếu vừa đánh giá phòng bệnh xa hoa, vừa nhòm ngó đồ đạc bên trong tấm tắc. Nhưng hắn cũng chỉ là than thở, chứ không có gì khác như hâm mộ, ghen ghét hay là cảm xúc gì đó.

Vô Ưu nói với Đường Tiếu:

"Đúng vậy! Ở đây thật lãng phí. Chi phí cao như vậy, đúng là đốt tiền!"

Đường Tiếu nghe xong, bực tức hỏi:

"Oh, sao hả? Cô không phải là người có tiền hả? Hơn nữa, ở phòng này cô không phải bỏ tiền ra sao?"

Đối mặt với vấn đề của Đường Tiếu, Vô Ưu thản nhiên nói:

"Bà nội tôi là người nghèo, mẹ tôi là người nghèo, nên tôi cũng vậy, là người nghèo!"

Đường Tiếu nhíu mày nói:

"Phú bà hàng tỉ còn coi là người nghèo! Vậy trên thế giới người như thế nào mới được xem là người có tiền hả?"

Vô Ưu nghe xong câu này sững sờ, lập tức nói:

"Ha ha, đúng vậy! Nói thế thì tôi cũng vậy rồi, là người có tiền!"

Đường Tiếu nhìn bộ dáng đơn thuần, cười khúc khích của Vô Ưu, quan tâm hỏi:

"Phương Đông Dạ trả tiền cho cô ở đây?"

Vô Ưu trả lời đương nhiên:

"Dĩ nhiên rồi, Phương Đông Dạ nói đây là tai nạn lao động, cho nên tất cả sẽ tính vào tiền công quỹ của công ty!"

Bệnh Dạ dày cũng tính là tai nạn lao động? Đường Tiếu nhíu nhíu mày cười lơ đễnh, ánh mắt nhìn Vô Ưu giống như nhìn kẻ ngốc, trong lòng than thầm: Bà chị ngốc nghếch!!

...

"Cái này là cho tôi hả. Haha, thật đáng yêu!"

Vô Ưu vừa nhìn thấy Đường Tiếu đã thích luôn cục cưng to đùng lông lá xù xì trên tay hắn rồi. Hai mắt cô nhìn chằm chằm con búp bê, không rời mắt lúc nào. Ngay cả đồ ăn cũng không thèm nhìn. Bởi vì lúc còn bé cô đã rất thích một con búp bê thật to như thế rồi, nhưng bởi vì không có tiền để mua nên cô chưa bao giờ có được con búp bê lớn đến như vậy. Hôm nay có người mang đến, đương nhiên cô không thể rời mắt đi được rồi. Nhưng cô đợi một hồi lâu rồi mà vẫn không thấy Đường Tiếu mở miệng cho cô!

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!

Cho nên, không thể chịu nổi sức hấp dẫn của nó, Vô Ưu đưa tay ra cướp lấy.

"Tôi nói cho cô sao?"

Đường Tiếu đùa Vô Ưu, Vô Ưu da mặt dày nói:

"Tôi lấy được thì nó là của tôi! Tặng quà khi đến thăm người bệnh là việc nên làm."

Cô nói xong, ôm con búp bê đến bên giường bệnh, bởi vì cô muốn cảm nhận cảm giác khi ôm búp bê nằm trên giường.

"Uh, thật thoải mái!"

Vô Ưu ôm búp bê, trên mặt chỉ còn lại nụ cười vô cùng thoải mái. Đường Tiếu nhìn điệu bộ cùng khuôn mặt trẻ con của cô, lộ ra nụ cười trìu mến. Hắn nghe thấy âm thanh truyền ra từ trong chăn của Vô Ưu, mang theo chút quái lạ, hắn lặng lẽ đi đến vạch chăn ra. Nói như thế nào nhỉ? Đúng! Không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị hù cho giật mình rồi.

Một túi to căng phồng bên trong toàn là đồ ăn đóng gói, tất cả đều được cô giấu hết vào trong chăn. Nhìn túi đồ còn thừa Đường Tiếu liếc mắt một cái đã nhìn ra Vô Ưu phải ăn một đống lớn rồi!

"Đây là cái gì!"

Đường Tiếu biết rồi còn hỏi. Vô Ưu ‘a a ô ô’ một hồi mới giải thích:

“Cái này hả! Đây là đồ ăn vặt nha. Bé Diễm ăn còn lại!"

Đổ thừa! Dù sao Bé Diễm cũng không có ở đây, cho nên đành đổ thừa cho cậu bé vậy. Đường Tiếu không vừa lòng nhìn cô nói:

"Nói dối cái mũi sẽ dài ra đó."

Vô Ưu đương nhiên biết đây là trong chuyện cổ tích để lừa người ta, nếu không nhất định cái mũi của Phương Đông Dạ đã có thể đọ được với vòi voi rồi. Mặc dù nghĩ là như vậy nhưng Vô Ưu vẫn lo sợ mà sờ lên chiếc mũi của mình. Sau đó thành thật nói:

"Là tôi ăn, nhưng tôi cũng không có biện pháp nha! Tôi muốn ăn, nhưng bọn họ sống chết cũng không cho tôi ăn, chỉ cho tôi ăn cháo, như vậy đúng là hành hạ mà!"

Đối mặt với vẻ ủy khuất của Vô Ưu, Đường Tiếu nhăn mặt lại, quả quyết nói:

"Người bệnh thì phải có bộ dáng của người bệnh. Không thể hành động tùy ý được, nếu không lần sau còn nằm viện đừng bảo có tôi đến thăm cô!"

Hắn vừa nói, vừa không chút khách khí tung chiếc chăn của Vô Ưu lên, sau đó đem hơn một nửa số đồ ăn không tốt cho sức khỏe trong đó ném toàn bộ vào thùng rác trong tiếng thét chói tai của Vô Ưu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Cậu em dính vào lưới tình (4)

"Sao cô lại có những thứ này? Cô đừng có nói với tôi, đây đều là Phương Đông Dạ mua cho cô đấy!"

Đường Tiếu vừa ném túi đồ ăn vào thùng rác, vừa khó tin hỏi. Vô Ưu đắc ý nói:

"Tôi bảo y tá mua cho tôi!" Sau đó trước ánh mắt khó tin của Đường Tiếu, cô cười giải thích:

"Tôi nói là mua cho con tôi ăn, họ tin luôn."

Trên mặt Vô Ưu đầy đắc ý, giống như mình thật sự rất giỏi vậy. Đối mặt với bộ dạng này của Vô Ưu, Đường Tiếu không chừa lại cho cô chút mặt mũi nào, nói:

"Không phải là người ta ngốc, mà người ta thật không ngờ, cô một đống tuổi như thế rồi, lại vẫn còn ăn loại đồ ăn của con nít."

"Tiểu Tiếu!"

"Bà thím!!"

Trông bộ dáng hai người lại sắp ầm ĩ rồi, cũng may lúc này bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa.

Cốc cốc cốc cốc cốc

"Mời vào!"

Vô Ưu vội vàng đắp chăn cẩn thận, ra vẻ một cục cưng ngoan ngoãn. Cánh cửa mở ra, một người y tá đi vào, trong tay bưng một chiếc khay sắt, trên đó có cồn khử trùng, băng cánh tay, dây thun để giúp tìm mạch và miếng gạt.

cô y tá nhìn Vô Ưu nằm trên giường, cười nói:

"Bây giờ đã có thể truyền nước tiếp được chưa?" Thái độ thân thiết, hòa ái, cảm giác khác xa hoàn toàn với đàn ông thâm trầm vừa mới gặp kia.

"Đợi chút!"

không biết tại sao, Đường Tiếu nghĩ tới người bác sĩ thâm trầm vừa mới gặp kia, trên mặt hiện lên tia bất an, vì vậy hắn vội vàng ngăn cản cô y tá truyền nước. cô y tá nhìn Đường Tiếu khó hiểu, ung dung hỏi:

"Có vấn đề gì không?" Vẻ mặt bình tĩnh, không có chút bất thường nào.

Đường Tiếu đứng dậy, đi tới trước mặt cô y tá, ánh mắt sắc bén nhìn đánh giá cô ta từ trên xuống dưới một lượt, sau đó hỏi:

"Tại sao cô không đeo thẻ?"

Khóe miệng cô y tá lộ ra nụ cười tán thưởng, nhưng chẳng ai nhìn ra cả, bởi vì cô ta đang đeo khẩu trang. Trước vấn đề của Đường Tiếu, cô ta cười đáp:

"Tôi tên là Điền Vinh. Tôi để quên thẻ ở phòng làm việc."

"Sao vậy, Tiếu Tiếu?"

Vô Ưu nhìn hai người trước mắt, đột nhiên cảm thấy có gì đó không bình thường. Từ trong ánh mắt Đường Tiếu, cô nhìn thấy rõ ràng sự nghi ngờ! Chẳng lẽ người y tá này muốn hại cô? Vô Ưu cảm thấy như vậy hơi phô trương đi, nhưng cô vẫn nhìn cô y tá nghiêm túc đánh giá. không nhìn còn đỡ, vừa nhìn liền thấy ngây ngẩn cả người. cô nhớ rõ trước khi đi Phương Đông Dạ có giới thiệu qua cho cô biết bác sĩ và y tá phụ trách điều trị cho cô, mà người này không nằm trong số đó.

cô ta là ai?

Rốt cuộc Vô Ưu cũng cảm thấy sự việc không được bình thường, cô đi đến nói:

"cô không phải là y tá của tôi, cô là ai? Tại sao cô lại ở đây?"

Vô Ưu vừa nói ra những lời này, Đường Tiếu liền vội vàng kéo tay cô lại, đứng chắn trước người cô, để ngăn cô.

Y tá cũng ý thức được hành tung của mình đã bị bại lộ, cho nên cảnh giác lùi về phía sau từng bước, hô to lên:

"Cứu mạng, khiếm nhã nha!"

Khiếm nhã!

Đường Tiếu không ngờ cô y tá lại hô lên như vậy, nhất thời không phản ứng kịp. cô y tá thừa dịp này vội vàng chạy ra ngoài. Sau khi Đường Tiếu phản ứng kịp, liền chạy đuổi theo, nhưng vừa chạy tới cửa liền dừng lại. Còn Vô Ưu, không thể để cô ấy ở đây một mình được! Vì vậy, hắn đứng khựng lại.

"Ha ha ha ha… Ha ha ha ha…"

Đường Tiếu quay đầu lại, nhìn thấy Vô Ưu đang cười như nắc nẻ, nước mắt cũng sắp chảy cả ra. hắn cau mày, nhìn Vô Ưu nói:

"Bà chị, cô vẫn còn cười được?"

Vô Ưu cười nói:

"Tiểu Tiếu, tôi đang nghi ngờ không biết có phải cậu đã xem quá nhiều phim rồi không nữa? Cậu sẽ không cho rằng người ta thực sự đến hại tôi đó chứ? Ha ha, buồn cười quá."

Đường Tiếu nhăn mặt định giải thích nhưng cảm thấy không giải thích vẫn tốt hơn. So với việc làm cho cô lo sợ, không bằng cứ để như vậy đi, vì vậy, hắn cũng không kể lại chuyện ở trong thang máy nữa, chỉ cười nói:

"Ha ha, ý của cô là cô ta bỏ chạy vì bị tôi hù dọa sao?"

Vô Ưu gật đầu, sau đó khẳng định:

"Đương nhiên là như thế rồi. Cậu không nghe thấy cô ta hô lên 'khiếm nhã' sao? Ha ha, không biết người ta có báo cảnh sát không nữa đây?"

Bà chị ngốc nghếch, cô ta đương nhiên không báo cảnh sát rồi!

Đường Tiếu thấy Vô Ưu không hề ý thức được sự nguy hiểm của mình, cười nói:

"Đúng vậy! Tôi phải ra ngoài đuổi theo xin lỗi xin lỗi cô ta mới được! cô nói phải không?"

Vô Ưu gật đầu tỏ vẻ đồng ý với câu nói của Đường Tiếu, nhưng trên mặt lại cười vô cùng khoa trương, giống như chuyện này sẽ bị cô cười cả đời vậy.

"Tôi đi xem một chút sẽ quay lại ngay. cô chờ tôi nha."

Đường Tiếu nói xong, định ra ngoài luôn, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì, nhưng lại không yên lòng nói:

"cô ở trong đây không được đi đâu, cũng không được ăn gì nha!"

Đường Tiếu nói vế sau là để nhắc nhở Vô Ưu. không sai, nhắc nhở cô không được ăn gì cả. Mục đích chính là không cho cô chạy ra ngoài, bên ngoài đối với cô thật sự rất nguy hiểm.

Hai người họp lại tới giết cô, rốt cuộc là cô đã đắc tội với người nào?

Đường Tiếu mang theo nghi vấn này, vừa định mở cửa đi ra ngoài liền nghe thấy tiếng bước chân vội vã truyền tới từ hành lang. Từ tiếng bước chân có thể nhận ra chủ nhân của nó tương đối sốt ruột! Nguy Hiểm! Vừa nghĩ đến người đang tới có thể là để hại Vô Ưu, hắn vội vàng xoay người lại, sau đó nhanh chóng lui về phía sau, hắn vừa kịp che chắn ở trước người Vô Ưu, thì "bịch" một tiếng cửa đã bị đá tung ra.

Chết tiệt! Vô Ưu nhất định sẽ không có chuyện gì!

Phương Đông Dạ vừa lái xe, vừa không ngừng gọi điện thoại. Chỉ cần nghĩ tới Vô Ưu có thể gặp nguy hiểm, anh liền phát điên lên được! Cuối cùng, sau khi đã gọi tới N cuộc điện thoại mà vẫn không có tác dụng gì, anh ném chiếc điện thoại qua một bên, tập trung lái xe.

Nhấn mạnh ga!!

Xe chuyển động với tốc độ cao nhất, khi thấy xe mình vượt qua xe của Phương Đông Kỳ, trái tim Phương Đông Dạ đã vọt lên tới tận cổ họng. Ông ta cũng đang đi tới bệnh viện, việc này thể hiện cho điều gì không cần nói cũng đã biết. Nghĩ vậy, Phương Đông Dạ bắt đầu cầu khẩn trong lòng, cầu nguyện cho Vô Ưu không gặp phải nguy hiểm gì!

...

Nó đã đoán được?

Phương Đông Kỳ thấy Phương Đông Dạ lao vút qua xe mình, trong lòng cả kinh. Ông ta cũng không suy nghĩ nhiều, nhấn mạnh chân ga. Nhạc Vô Ưu không thể chết được, nếu cô chết thì cha con ông sẽ không còn hy vọng có thể hòa giải được nữa, càng có khả năng, Phương Đông Dạ sẽ hận ông đến suốt đời.

...

Cộp cộp cộp cộp cộp

Sau khi Phương Đông Dạ dừng xe, chạy nhanh vào khu nội trú của bệnh viện. Y tá Điền Vinh đang trong ca trực nhìn thấy Phương Đông dạ tới, vội chào:

"Chào ngài!"

Phương Đông Dạ nghe thấy cô ta chào mình trong lòng run lên, trực giác cho rằng Vô Ưu đã xảy ra chuyện gì đó, nên vội hỏi:

"Vô Ưu sao vậy?"

Câu hỏi của Phương Đông Dạ khiến cho Điền Vinh có chút ngây người, cô ta cười đáp:

"Em gái của ngài tốt lắm, chồng cô ấy vừa mới lên trên đó rồi."

Em gái? Chồng?

Phương Đông Dạ cau mày hỏi:

"Cô đang nói gì vậy? Có phải cô đã hiểu lầm gì rồi không?"

Điền Vinh khó hiểu đáp:

"Vừa rồi có một vị trông giống như sinh viên đại học đã tới đây, nói ngài là anh trai của cô Vô Ưu, còn anh ta là chồng của cô Vô Ưu. Có… có vấn đề gì sao ạ?"

Y tá Điền Vinh càng nói vẻ mặt càng hoang mang, càng lúc giọng nói càng nhỏ hơn. Cô ta rất muốn biết mình đã phạm phải sai lầm gì.

Sinh viên đại học? Đường Tiếu?

Gần như ngay lập tức Phương Đông Dạ đã nghĩ ra là Đường Tiếu. Sau khi biết là hắn, chẳng những trong lòng anh không bực bội mà ngược lại còn có chút nhẹ nhõm, sau đó lộ ra nụ cười. Có người ở đó, chắc là sẽ không xảy ra chuyện rồi?

Cộp cộp cộp cộp cộp

Phương Đông Kỳ đỗ xe xong, cũng chạy lại đây, ông ta nhìn thấy Phương Đông Dạ thì sững người, ngay sau đó liền đi về phía thang máy. Phương Đông Dạ cũng đi tới đó, hai người cùng đứng chờ trước cửa thang máy. Bọn họ cứ đứng như vậy, không ai nói với ai câu gì, bởi vì bọn họ đều biết, bọn họ còn có thể nói chuyện được với nhau nữa hay không, còn phải phụ thuộc vào việc Vô Ưu có được bình an hay không.

Nếu Vô Ưu không có chuyện gì, anh có thể vì xem Phương Đông Kỳ là cha của mình mà tha thứ cho ông một lần. Còn nếu Vô Ưu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh cũng không đảm bảo được là mình sẽ làm ra những chuyện gì nữa.

Đing...

Cửa thang máy mở ra, lúc nhìn thấy người đi ra từ trong thang máy, cơ thể Phương Đông Kỳ không nhịn được run lên, bởi vì ông ta nhìn thấy thứ người kia cầm trên tay. Hắn, hắn đã ra tay rồi? Nghĩ vậy, Phương Đông Kỳ vội hỏi :

"Anh, anh..."

"Tôi gặp phải chuyện ngoài ý muốn, không ra tay được!"

Phương Đông Kỳ nghe nói như vậy, rút cuộc lòng cũng được buông lỏng, lại không ngờ, câu tiếp theo người kia nói:

"Ngài yên tâm, chị tôi đã đích thân ra tay rồi, tuyệt đối sẽ không thể có sai sót!"

Bốp!

Phương Đông Dạ nghe nói như thế, dùng hết sức đấm vào mặt người kia một cái, sau đó nhanh chóng đi vào trong thang máy, ấn lên tầng 17!

"Tiểu Dạ! Con đừng sốt ruột, có lẽ chưa..."

Phương Đông Kỳ cũng lách vào trong thang máy. Lúc thang máy đang từ từ đi lên, ông ta không nhịn được hạ thấp giọng lên tiếng. Chỉ có điều, ông ta cũng không biết mình nói những lời này là để an ủi Phương Đông Dạ hay là để an ủi cho chính mình nữa. Phương Đông Dạ nghe ông nói thế, lạnh lùng nhìn ông một cái nói:

"Tốt nhất là ông nên cầu nguyện cho Vô Ưu đừng có chuyện gì, nếu không tôi sẽ hủy diệt tất cả những thứ ông quan tâm! Còn ông, tôi sẽ kiện lên tòa!"

Phương Đông Dạ nói một cách quyết liệt, Phương Đông Kỳ biết anh không nói chơi!

Đing!

Cửa thang máy mở, bọn họ chưa kịp đi ra đã nhìn thấy một cô gái xinh đẹp mặc váy ngắn đang đứng trước cửa. Sau khi cô ta nhìn thấy Phương Đông Dạ và Phương Đông Kỳ, lịch sự cười gật đầu. Tự tin mà bình thản. Lúc Phương Đông Dạ đi qua người cô ta, ra khỏi thang máy, còn cô ta bước vào

trong, thời điểm hai người lướt qua nhau, ngay tức khắc đầu óc Phương Đông Dạ đột nhiên lóe sáng!

Là cô ta! Cô ta là chị của người đàn ông kia!

Phương Đông Dạ vội vàng quay đầu lại, nhưng thang máy đã khép lại trong tích tắc. Cô gái kia nhìn thấy ánh mắt tức giận của anh, chỉ cười nhạt lịch sự.

Tuyệt đối sẽ không thể có sai sót!!

Gần như ngay lập tức Phương Đông Dạ đã nghĩ tới câu nói của người đàn ông kia, vì vậy anh không nghĩ gì nữa, giống như nổi điên phi về phía phòng bệnh của Vô Ưu. Lúc chạy qua phòng trực ban của nhân viên y tế, anh thấy mọi người đang suy sụp bên trong.

Đã xảy ra chuyện rồi! Chắc chắn là xảy ra chuyện rồi!

Phương Đông Dạ nhìn thấy tình cảnh này, như phát điên chạy tới trước cửa phòng bệnh của Vô Ưu, sau đó "bịch" một cái, đá tung cửa ra!

...

"Vô Ưu!"

Đường Tiếu nhìn thấy đầu Phương Đông Dạ đầy mồ hôi, nhịp tim đập lên xuống thình thịch, hắn vội nhích người ra, để Vô Ưu nguyên vẹn, không hề hao tổn gì hiện ra trước mặt anh, nói:

"Cô ấy tốt lắm." Sau khi nói xong, liếc mắt nhìn Phương Đông Dạ đầy thâm ý.

"Cám ơn, thật sự cám ơn cậu!"

Từ ánh mắt của Đường Tiếu, Phương Đông Dạ đã biết luôn là Đường Tiếu đã cứu Vô Ưu. Đường Tiếu cười nhún nhún vai, giống như không cho rằng, anh có tư cách nói lời cảm ơn với hắn.

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ khó hiểu hỏi:

"Phương Đông Dạ, anh cảm ơn cậu ta cái gì vậy?" Giọng nói rõ ràng là bực dọc cùng khó hiểu. Cô không hiểu Đường Tiếu đã làm gì mà anh phải nói lời cảm ơn trịnh trọng đến như vậy.

Phương Đông Dạ nghe thấy câu hỏi của Vô Ưu xong, mới ý thức được cô cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, vì vậy, lại cảm kích nhìn về phía Đường Tiếu một lần nữa. Đối mặt với ánh mắt cảm kích của Phương Đông Dạ, Đường Tiếu cười nói với Vô Ưu:

"Bà chị, anh ta đương nhiên phải cảm ơn tôi rồi! Nếu như không phải tôi phát hiện ra cô ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy, bây giờ rất có thể cô đã lại phát bệnh rồi. Mà tĩnh dưỡng lại phải dùng tiền nha. Thế nên tôi đã gián tiếp giúp anh ta tiết kiệm được tiền, anh ta có thể không cảm ơn tôi được sao?"

Đường Tiếu nói xong, nhìn Vô Ưu nhướng nhướng mày nói:

"Cô cảm thấy sao hả? Có đạo lý hay không?"

Xí! Đồ tiểu nhân mách lẻo!

Vô Ưu nhìn Đường Tiếu, trong mắt đầy bất mãn, nhưng khi nhìn về phía Phương Đông Dạ, ánh mắt lại có chút chột dạ. Phương Đông Dạ nhìn thấy bộ dáng vẫn đáng yêu, đơn thuần như trước của cô, cười chiều chuộng nói:

"Biết sai là được rồi, anh sẽ không truy cứu nữa, nhưng lần sau không được vi phạm!"

"Uh, Phương Đông Dạ, vẫn là anh tốt nhất!"

Vô Ưu nghe thấy câu nói 'hào phóng' của Phương Đông Dạ, ngay lập tức mặt liền hớn hở. Ánh mắt nhìn về phía Đường Tiếu đầy đắc ý, giống như đang nói: cậu mách lẻo đi, nói trắng ra đi, vô dụng thôi!!

Đường Tiếu nhìn thấy vẻ mặt của Vô Ưu, đáp lại cô là nụ cười rạng rỡ, sau đó nói:

"Oh, nếu tôi không tốt, vậy tôi đây phải về thôi." Nói đến đây, hắn nhìn thoáng qua Vô Ưu thấy vẫn không có phản ứng gì, tiếp tục nói:

"Vã mồ hôi, người ta đã nghĩ mình không tốt, mình còn trơ mặt ở đây làm gì nữa hả! Đồ vật cũng phải mang hết đi thôi!"

Đường Tiếu nói đến đây, đưa tay về phía túi đồ. Vô Ưu vội vàng nhào người đến, hét lớn:

"Không được! Đồ đã tặng người ta sao có thể lấy lại được!"

Đường Tiếu nói thản nhiên:

"Lúc đó cô chưa nói tôi không tốt nha!"

Tên đàn ông keo kiệt, hẹp hòi!

Vô Ưu tức giận liếc Đường Tiếu, sau đó bên ngoài cười ủy khuất nhưng bên trong không cười nói:

"Hắc hắc, ai nói cậu không tốt chứ. Tiểu Tiếu là tốt nhất. Cậu tốt bụng, lại hào phóng, trông còn đẹp trai như thế, đúng là bạch mã hoàng tử trong lòng nữ sinh nha!"

Nói đến đây, cô lại bày ra nụ cười khoa trương tiếp tục:

"Có thể quen được cậu đúng là phúc phận của tôi, câu thành ngữ đó nói thế nào nhỉ, phúc ba đời! Đúng, chính là phúc ba đời!"

Đường Tiếu thấy Vô Ưu vì chút đồ ăn vặt mà nịnh bợ mình như vậy, rút cuộc cũng không nhịn được trên mặt lộ ra nụ cười, nói:

"Được rồi, không cần nói nữa, còn nói nữa tôi sẽ nổi hết da gà lên đây này!"

"Không đi sao? Oa, đùi gà nướng của tôi!"

Vô Ưu cười mở túi đồ ra, chuẩn bị có một bữa cơm no đủ. Nhưng cô vừa định lấy đồ ra, liền cảnh giác nhìn về phía Phương Đông Dạ, sau đó cười nịnh nọt với anh. Hai tròng mắt cô nheo lại, trông thật đáng yêu! Tất cả mọi người đều biết, đây là Vô Ưu đang trưng cầu ý kiến của Phương Đông Dạ.

"Ăn một ít thôi, chờ em khỏe hẳn muốn ăn gì cũng được!"

Làm sao Phương Đông Dạ có thể kháng cự được Vô Ưu đây, cho nên anh cười bật đèn xanh. Vô Ưu vội vàng nói:

"Phương Đông Dạ, anh thật tốt quá." Nói đến đây, còn không quên cười nói với Đường Tiếu:

"Đường Tiếu cũng tốt, quả thật các người đối với tôi thật tốt nha."

"Đường Tiếu cũng tốt, quả thật các người đối với tôi thật tốt nha."

Vô Ưu vừa nói vừa cười khúc khích. Dù sao lễ độ với nhiều người cũng chẳng có gì là đáng trách! Chỉ có điều, có một người khiến cô không thể nói lên câu này được, bởi vì ánh mắt người ta nhìn cô có thể nói là vô cùng sắc bén!

Phương Đông Kỳ! Sao ông ta lại tới đây? Không phải là bây giờ ông ta đã biết chuyện cô giả mang thai rồi đó chứ?

"Tôi ngu ngốc nên mới bị cô lừa gạt,cho nên tôi sẽ không đòi lại một triệu đã đưa cho cô nữa!"

Hình như Phương Đông Kỳ đã biết được Vô Ưu đang lo lắng điều gì, cho nên phát biểu quan điểm của chính mình trước. Chỉ một câu nói của ông đã đổi lại nụ cười càng thêm rạng rỡ của Vô Ưu. Bởi vì cô biết, điều đó có nghĩa là một triệu này đã chắc chắn nằm trong tay cô!

...

"Bọn anh ra ngoài nói chuyện một lúc, em và Đường Tiếu cứ tán gẫu với nhau đi."

Phương Đông Dạ cảm thấy nên nói chuyện rõ ràng với Phương Đông Kỳ. Anh không muốn chuyện như thế này lại xảy ra lần nữa! Vô Ưu đã bị những món ăn ngon khoái khẩu của mình hấp dẫn, nên làm gì có tâm tư để ý đến những vấn đề linh tinh như thế, vì vậy cô rối rít gật đầu nói:

"Đi đi, đi đi!"

Trước khi đi ra khỏi cửa Phương Đông Dạ liếc nhìn Đường Tiếu một cái. Đường Tiếu đáp lại anh bằng ánh mắt an tâm đi. Đây là cách cánh đàn ông trao đổi, nhờ Đường Tiếu bảo vệ tốt cho Vô Ưu.

...

"Tôi yêu Vô Ưu cho nên tôi sẽ không lấy người con gái nào khác. Bé Diễm đúng là con trai tôi! Nhưng thằng bé mang họ Nhạc!"

Phương Đông Dạ vừa mới ra tới hành lang cùng với Phương Đông Kỳ, liền đi thẳng vào vấn đề, nói ra những điều mình muốn nói nhất. Lúc nói đến đây, anh thấy ánh mắt Phương Đông Kỳ đang run rẩy, nhưng cũng chẳng thèm để ý đến việc ông ta có tiêu hóa được hay không, tiếp tục nói:

"Tôi không quan tâm đến việc thằng bé mang họ gì, bởi vì tôi cũng không cho rằng, thằng bé theo họ Phương Đông thì cũng có gì là tốt cả!"

"Tiểu Dạ!"

Phương Đông Kỳ run rẩy kêu lên. Ông biết con trai mình oán trách ông chuyện này, lại không biết hóa ra nó đã trở thành nỗi hận rồi! Trước ánh mắt ngập tràn đau xót của Phương Đông Kỳ, Phương Đông Dạ nói:

"Mẹ đã chết. Mẹ không muốn tôi hận ông, tôi có thể làm được. Nhưng tôi không hy vọng ông lại trêu chọc tôi, làm rối loạn cuộc sống sau này của tôi. Lại càng không mong ông vẫn cứ hy vọng hão huyền những chuyện khác. Về phần Vô Ưu và Bé Diễm, bọn họ đều là người thân nhất của tôi. Nếu như ông thực sự không muốn để tôi có được hạnh phúc, vậy ông cứ ra tay với bọn họ đi."

Nói đến đây, ánh mắt Phương Đông Dạ hiện lên sự tàn nhẫn:

"Nếu ông nghĩ muốn an hưởng tuổi già, thì đừng có làm ra những chuyện như vậy."

Phương Đông Dạ nói xong, nhìn ông thâm sâu một cái, sau đó xoay người đi về phía phòng bệnh.

Cái nhìn của Phương Đông Dạ xem ra cực kỳ thâm sâu, giống như cái nhìn trước khi vĩnh biệt vậy!

...

Ông lại làm tổn thương con trai mình một lần nữa rồi!

Phương Đông Kỳ nhìn theo bóng lưng Phương Đông Dạ, trên mặt xẹt qua một mạt bi thương. Đến lúc này, khuôn mặt nghiêm nghị của ông trong nháy mắt giống như đã già đi rất nhiều.

Tất cả những điều ông làm đều là dụng tâm của ông! Có ai có thể hiểu đây?

Phương Đông Kỳ xoay người, lê người uể oải rời khỏi bệnh viện, sau đó lái xe chạy theo hướng mộ của mẹ Phương Đông Dạ. Cả đời này, người tri kỷ duy nhất của ông cũng chỉ có bà mà thôi. Chỉ có bà mới hiểu được ông!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Cậu em dính vào lưới tình (5)

Trong phòng bệnh, Phương Đông Dạ và Phương Đông Kỳ vừa mới đi khỏi, Vô Ưu vội vàng ngoắc tay với Đường Tiếu, cảnh giác nói:

"Tiểu Tiếu, tới đây mau!"

Đường Tiếu nhìn thấy bộ dạng thần thần bí bí của Vô Ưu,cười nói:

"Bà thím, cô lại định làm gì vậy?"

Bộ dạng ba lăng nhăng, không có chút vội vàng nào của Đường Tiếu lọt vào trong mắt Vô Ưu vốn là vô cùng khó chịu. Cô ném cái hộp Hamburger đang cầm trong tay về phía Đường Tiếu, đồng thời hô lên:

"Tiểu tử thối, cậu lại đây cho tôi."

Đường Tiếu thấy Vô Ưu sử dụng bạo lực, khó tin nói:

"Này, bà chị, cô đúng là không có khí chất, không có phong thái nha."

Đường Tiếu vừa nói, vừa đi về phía Vô Ưu, đương nhiên cũng không quên ném cái hộp Hamburger trả lại cho cô. Vô Ưu cũng chẳng thèm để ý, đĩnh đạc ném chiếc hộp vào thùng rác nói:

"Đưa lỗ tai cậu sát lại đây cho tôi, tôi nói cho cậu nghe cái này!"

Sát lại đây!

Đối với lời này của Vô Ưu, hình như Đường Tiếu có chút hài lòng, như vậy có vẻ rất thân mật. Vì vậy hắn cười áp sát vào, Vô Ưu thì thầm vào tai hắn:

"Giúp tôi đến ngân hàng rút một triệu!"

"Cái gì? Một triệu?"

Đường Tiếu không dám tin hô lên. Trước tiếng kêu to của hắn, Vô Ưu khó chịu quát:

"Này, cậu nói nhỏ một chút! Cậu không sợ sẽ dẫn kẻ trộm tới sao hả? Một triệu, là một triệu nha!"

Vừa lúc bắt đầu bị Vô Ưu rống lên Đường Tiếu còn cảm thấy có đạo lý, nhưng khi nghe đến câu sau, hắn liền không nhịn được bật cười "Khì khì". Cười Vô Ưu không hiểu biết gì!

Ha ha ha ha. . . Ha ha ha ha. . .

"Cười cái rắm á!"

Một triệu nha! Chuyện đại sự có liên quan đến một triệu, tên tiểu tử thối hắn sao có thể cười như thế được! Cũng khó trách Vô Ưu tức giận. Mà Đường Tiếu vừa cười vừa nói:

"Tôi chỉ muốn biết, rốt cuộc là giọng tôi to hay là cô đang muốn cho tất cả mọi người đều biết được đây."

Vô Ưu sững sỡ! Mới hiểu ra được, thì ra hắn vừa cười chính là vì mình đã nói to nội dung trên kia. Bất giác, mặt cô đỏ lên, nói:

"Ai da, rốt cuộc cậu có giúp tôi không hả?"

"Giúp!"

Đường Tiếu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Ưu xấu hổ đỏ bừng lên liền gật đầu khẳng định. Chỉ có điều, ánh mắt hắn hơi mê man hỏi:

"Bà chị, cô thật sự yên tâm giao tiền cho tôi sao? Phải biết rằng đây là một triệu nha!"

Đường Tiếu tưởng rằng Vô Ưu sẽ sảng khoái mà nói: "Đương nhiên là tin tưởng rồi." Giống như lời người đơn thuần sẽ nói, lại không ngờ Vô Ưu cúi đầu nghiêm túc tự hỏi. . .

Vô Ưu vừa tự hỏi vừa nhìn đánh giá Đường Tiếu từ trên xuống dưới. Đường Tiếu chẳng những không bị hành động này của Vô Ưu làm cho tức giận, mà ngược lại chứng kiến vẻ thành thật như vậy của cô còn cảm thấy âm thầm vui sướng.

"Sao hả? Không muốn để tôi đi nữa sao?"

Đường Tiếu thấy Vô Ưu rút cuộc cũng thu hồi ánh mắt đánh giá của mình lại thì cười hỏi. Vô Ưu nghiêm túc nói:

"Tôi nhìn đi nhìn lại một hồi, cũng không thấy cậu giống người xấu!"

Bản thân tôi!

Đường Tiếu không ngờ Vô Ưu đã nhìn đánh giá mình một hồi lâu lại cho ra một câu như vậy. Hắn liếc mắt xem thường, hỏi:

"Vậy sau đó thì thế nào?"

Vô Ưu nhếch miệng cười, đáp:

"Sau đó tôi vẫn quyết định để cậu đi lấy tiền giúp tôi, nhưng mà, để cho an tâm, cậu đưa chứng minh thư của cậu cho tôi!"

Đường Tiếu bật cười, sau đó nói:

"Bà chị, cô chắc chắn là dạ dày của mình có vấn đề, chứ không phải là não bộ có vấn đề đó chứ?"

"Đường Tiếu!!!"

Vô Ưu nghiến răng nghiến lợi hô tên của hắn, trừng mắt nhìn hắn. Đường Tiếu vội vàng lùi về phía sau hai bước, nhìn Vô Ưu phòng bị, đề phòng Vô Ưu lại hành hung mình lần nữa. Sau khi đã xác định an toàn, hắn mới nói:

"Bà chị, tôi không có chứng minh thư người ta sẽ đưa một triệu cho tôi sao? Cô cho rằng đó là một trăm đồng hả?"

Đúng vậy nha! Có vẻ như có lý!

"Vậy thôi quên đi!"

Một câu nói của Vô Ưu khiến cho lòng Đường Tiếu bỗng nhiên cảm thấy có chút áp lực. Mặc dù vừa rồi khi thấy Vô Ưu dễ dàng tín nhiệm hắn – người xem như không rất quen thuộc như vậy, lại cảm giác được cô sẽ rất nguy hiểm. Nhưng, bây giờ nhìn thấy cô ra sức phòng bị, lại khiến hắn rất khó chịu. Bởi vì, hắn đối xử thật lòng với cô, thế nhưng cô lại nghi ngờ hắn?

Lần đầu tiên, trái tim luôn luôn lạc quan của Đường Tiếu bị nhấp nhô. Một lần nữa hắn lại ý thức được, ở trong lòng hắn, Vô Ưu không có tầm thường như lúc trước hắn vẫn nghĩ!

"Đây!"

Vô Ưu lấy ra thứ gì đó từ dưới chiếc gối đưa cho Đường Tiếu. Đường Tiếu khó hiểu nhìn Vô Ưu hỏi:

"Đây là cái gì?"

Hỏi nhưng tay cũng đồng thời đưa ra nhận. Vô Ưu còn chưa kịp trả lời, hắn đã nhìn rõ đó là gì rồi. Chi phiếu, chi phiếu tiền mặt, một triệu!

"Không phải nói quên đi sao?"

Đường Tiếu nhìn Vô Ưu hỏi, mà Vô Ưu còn lại nói:

"Đúng vậy. Quên đi, tôi không nên hỏi chứng minh thư của cậu!"

Cô nói xong, mở to đôi mắt thuần khiết nhìn hắn hỏi:

"Sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

Không, không có!

Đường Tiếu cảm động cười lắc lắc đầu, nhưng lại không nói lên lời.

"Cậu làm sao vậy? Muốn khóc sao?"

Trước ánh mắt vô cùng kích động của Đường Tiếu, Vô Ưu hơi nghi ngờ, vì vậy hỏi thẳng suy nghĩ trong lòng mình. Mới vừa rồi Đường Tiếu còn thấy cảm động, nghe xong câu nói không có chút khéo léo nào của Vô Ưu, hắn cười nói:

"Bà chị ngốc nghếch, cô đoán được rồi đó, là tôi muốn khóc, cô biết tại sao không?" Lúc Đường Tiếu nói những lời này, trong ánh mắt lóe lên tia ranh mãnh!

Không biết!

Vô Ưu lắc lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu. Đường Tiếu nhìn cô dụ hoặc:

"Tôi nói nhỏ cho cô nha."

Đường Tiếu nói, áp sát người vào Vô Ưu, sau đó học theo cô lúc nãy, nói thầm vào tai cô:

"Tôi muốn khóc là bởi vì ngay sau đây thôi tôi sẽ phát tài. Ha ha. . ." Hắn nói xong nhìn Vô Ưu cười.

Mặt hai người rất gần nhau, có thể cảm nhận được rõ ràng hô hấp của đối phương! Đường Tiếu nhìn thấy khuôn mặt Vô Ưu gần trong gang tấc, đột nhiên trống ngập có cảm giác đập nhanh hơn. Loại cảm giác này làm cho hắn không nhịn được muốn chạy trốn. ৬diễn-đàn-lê-৬quý-đôn Còn Vô Ưu nhìn khuôn mặt tuấn tú của Đường Tiếu, bình tĩnh nói:

"Hừ, người xấu sẽ không nói mình là kẻ xấu. Cho nên, hì hì, nhất định là cậu đang trêu tôi!"

Oh oh!

Đường Tiếu nghe Vô Ưu nói thế, cười nói:

"Bà chị, cô đã trở nên thông minh rồi đó!"

Vô Ưu không nhận ra ý Đường Tiếu ám chỉ là trước đây mình ngốc nghếch, còn tưởng người ta thật sự khen mình thông minh, cho nên đắc ý nói:

"Chẳng thế! Đương nhiên là tôi thông minh rồi! " Cô nói xong, nhìn Đường Tiếu cười nói:

"Đừng mọc rễ ở đây nữa, nhanh đi đi." Nói hết câu, còn đưa hai tay định đẩy khuôn mặt tuấn tú của Đường Tiếu ra.

"Khoan đã!"

Đường Tiếu bắt được hai cánh tay của Vô Ưu, khuôn mặt hắn và Vô Ưu đã gần trong gang tấc, Vô Ưu hỏi:

"Lại muốn gì hả?"

Đường Tiếu cười nói:

"Hì hì, tôi muôn hỏi, tôi giúp cô thì được lợi lộc gì hả?"

Lợi lộc?

Vô Ưu nhăn mặt, chun mũi nói:

"Này, cậu lại dám đòi lợi lộc từ tôi? Cậu có lương tâm không hả?"

Đường Tiếu nói không chút khách khí:

"Anh em còn phải tính toán, huống hồ cô với tôi cũng không phải chị em. Không phải sao?" Đường Tiếu nói kiểu cây ngay không sợ chết đứng, không hề nhận ra yêu cầu của mình có chút vô cùng hẹp hòi.

Đồ ki bo bủn xỉn!

Vô Ưu khó chịu nhìn Đường Tiếu, xót xa nói:

"Cậu nói đi, muốn được gì!"

"Uhm. . . Uhm. . . Uhm. . ."

Đường Tiếu nhìn Vô Ưu, giống như đang suy xét thật kỹ, trêu ngươi sự hứng thú của cô, đến khi cô muốn nổi bão rút cuộc hắn cũng mở miệng:

"Hắc hắc, bà chị, cô cho tôi hôn một cái là được!"

Trong lúc Vô Ưu còn đang sững sờ, Đường Tiếu cười cợt nhả tiến tới gần cô…

"Tiểu tử thối, có dũng khí chiếm tiện nghi của lão nương này xem!"

Sau khi Vô Ưu phản ứng kịp, không chút khách khí đưa tay chụp vào mặt Đường Tiếu, dùng sức đẩy khuôn mặt hắn ra. Sau đó bắt đầu gào thét điên cuồng với hắn! Trước cơn bạo lực bất thình lình của Vô Ưu, Đường Tiêu rên lên:

"Bà chị, tôi không dám nữa đâu! Tha mạng nha!"

Trong lúc nhất thời, bên trong phòng bệnh trở nên vô cùng náo nhiệt!

...

Tâm trạng Phương Đông Dạ rất tồi tệ. Anh chưa bao giờ nghĩ cha mình sẽ có thể làm ra loại chuyện như thế này. Giờ đây trái tim anh thật sự đã nguội lạnh rồi. Anh bực bội bước đi, còn chưa vào trong phòng bệnh đã nghe thấy tiếng cười đùa của Vô Ưu và Đường Tiếu, mặt anh càng trở nên âm trầm hơn.

Cửa được đẩy ra, Vô Ưu nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của Phương Đông Dạ mới buông Đường Tiếu đang bị mình điên cuồng bóp cổ ở trên giường ra, còn không quên nói:

"Để xem sau này cậu còn dám không phân biệt lớn nhỏ nữa không."

Trên mặt Đường Tiếu là nụ cười vô cùng rạng rỡ:

"Ha ha, không dám nữa, không dám nữa."

Hắn nói xong, ngẩng đầu liếc nhìn Phương Đông Dạ rồi nói với Vô Ưu:

"Tôi đi trước, lát nữa sẽ quay lại tìm cô!"

"Thế mới phải chứ!"

Vô Ưu nói xong lại thúc giục:

"Đi sớm về sớm, chú ý an toàn!"

Đường Tiếu không có nhiều lời đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi qua người Phương Đông Dạ, ánh mắt lợi hại liếc anh một cái. Trong ánh mắt là sự cảnh cáo, giống như đã đoán được Vô Ưu gặp nguy hiểm nguyên nhân cũng là từ anh.

Trước ánh mắt nghi ngờ của Đường Tiếu, Phương Đông Dạ cũng không đáp lại gì. Anh đi thẳng đến bên người Vô Ưu, dịu dàng nói:

"Đã bị bệnh lại còn gây gổ như vậy. Mau nằm xuống nghỉ đi!"

Vô Ưu cười xấu hổ, sau đó nằm xuống theo lời anh. Phương Đông Dạ không nói thì cô cũng quên mất hiện giờ đang là trong bệnh viện, còn mình là một người bệnh.

Đường Tiếu quay đầu nhìn bọn họ một cái, sau đó không nói gì đi ra ngoài! Có một số việc, bây giờ hắn phải suy xét rồi, nếu không suy ngẫm lại có thể

sẽ chậm mất.

...

"Học trưởng Tiếu!"

Đường Tiếu vừa mới ra khỏi thang máy thì nghe thấy tiếng gọi của ai đó khiến cho da đầu hắn tê dại. Hắn vốn tưởng rằng, ra khỏi trường học rồi sẽ không còn nghe thấy cách xưng hộ ngọt ngấy này nữa, không ngờ giờ lại đụng phải. Đường Tiếu thật muốn phớt lờ giọng nói đó cứ đi thẳng về phía trước, nhưng lại không kịp nữa rồi, bởi vì người ta đã đứng trước mặt hắn.

Một cô gái trang điểm lòe loẹt nhìn Đường Tiếu cười vô cùng rạng rỡ:

"Học trưởng Tiếu!"

Từ vẻ mặt của cô ta có thể thấy được, cô ta thật sự rất cao hứng. Đường Tiếu cười cười, sau đó ngượng ngùng hỏi:

"Cô là?"

Không phải là trí nhớ của hắn kém, mà hắn thật sự không nghĩ ra mình đã gặp qua cô gái này. Đối phương nghe thấy hắn nói xong, bất mãn bĩu môi nói:

"Học trưởng Tiếu, người ta là Lý Mễ Mễ, mọi người đều gọi em là Tiểu Mật Mật."

Ặc!

Đường Tiếu nhìn bộ dáng này của cô ta, ngay lập tức đã nhận ra. Là cái cô Lý Mễ Mễ suốt ngày làm nũng đó. Thật sự không ngờ, chỉ có một thời gian không gặp, không chỉ có giọng nói khiến cho người ta không thể chịu nổi, mà ngay cả trang phục cũng như vậy. Đường Tiếu cười đối phó nói:

"Thật trùng hợp nha!"

"Đúng vậy, em cũng cho rằng chúng mình rất có duyên."

Lý Mễ Mễ nói, hai trong mắt tỏa sáng, bộ dáng như thể nhìn thấy bảo bối vậy. Đường Tiếu vội vàng lịch sự cáo biệt:

"Tôi còn có chút việc, phải đi trước đây!" Sau khi nói xong gật đầu giống như định rời đi. Nhưng rõ ràng là Lý Mễ Mễ không dễ bỏ qua cho hắn như vậy. Cô ta vội đuổi theo:

"Ai da, học trưởng Tiếu, người ta thật lâu rồi không gặp anh, lần này vất vả lắm mới có duyên đụng phải, sao có thể không ôn lại chuyện cũ được đây?"

Ôn chuyện?

Bọn họ làm gì có cái giao tình này chứ?

Đối với đề nghị này, trong lòng Đường Tiếu cảm thấy rất không cần thiết, nhưng lại không có cự tuyệt thẳng thừng. Hắn thế nhưng lại có phong độ như vương tử nha. Đường Tiếu dừng bước, nhìn cô ta nói:

"Tôi rất vui khi được gặp học muội, cũng rất muốn ôn lại chuyện cũ với cô, nhưng hiện giờ tôi thật sự không có thời gian. Để hôm nào đi, hôm khác nha, tạm biệt!"

Hắn nói xong, nhanh chân định bỏ chạy, nhưng lại bị Lý Mễ Mễ cầm tay kéo lại.

"Cô?"

Đường Tiếu nhíu mày, trước kia hắn chỉ nghĩ rằng những người con gái như thế này có chút phiền phức, nhưng lại chưa bao cảm thấy không có đủ kiên nhẫn. Có đôi khi nghe thấy tiếng thét chói tai của con gái, nhận được chút quà của mấy cô em học cùng trường lại có thể làm thỏa mãn trái tim đàn ông hư vinh của hắn, nhưng hôm nay lại không giống như vậy, hắn thấy vô cùng chán ghét cái cảm giác bị dây dưa như thế này.

"Học trưởng Tiếu, đừng vô tình như vậy mà. Học trưởng đi rồi, người ta ở lại trường thật sự rất cô đơn đó."

Lý Mễ Mễ giữ Đường Tiếu lại thâm tình nói, đôi mắt được trang điểm tỉ mỉ của cô ta mở to, có vẻ vô cùng tinh xảo nhìn Đường Tiếu. Đường Tiếu thở dài trong lòng, ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc từ người người cô ta tỏa ra, không biết nên xử trí như thế nào mới tốt.

...

Quyến rũ chồng người khác! Không biết xấu hổ!

Y tá Mã Tiểu Doanh đang trong ca trực, sau khi nhìn thấy Đường Tiếu bị người ta dây dưa, trong mắt hiện lên tia lửa giận, nhưng lúc này đang trong giờ làm nên cô cũng khó mà lên tiếng được. Cô không thể làm gì khác hơn đành ở một bên mà tức giận. Thế nhưng cô gái kia càng ngày càng quá phận, lại cứ thế lôi kéo người ta, thiếu mỗi điều là nhảy vào ôm ấp! Đúng là sỉ nhục phụ nữ mà! Cho dù trên thế giới này không có đàn ông thì cũng đâu có thể đi

quyến rũ chồng người khác chứ! Quả thực là không thể tha thứ được!

"Tiên sinh, chào ngài. Bà xã của ngài đã đỡ chút nào chưa?"

Mã Tiểu Doanh nhìn Đường Tiếu nói to. Đường Tiếu nghe thấy giọng nói liền xoay người nhìn lại, hắn biết Mã Tiểu Doanh đang giải vây giúp mình, cho nên vội vàng nói:

"Bà xã tôi đã tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn cô y tá đã quan tâm!"

"Không cần khách khí, có vấn đề gì, ngài có thể tìm tôi bất cứ lúc nào!"

Từ trên khuôn mặt trắng bệch của Lý Mễ Mễ, Mã Tiểu Doanh biết mục đích của mình đã đạt được, t mình có thể thành công rút lui rồi, cho nên sau khi lịch sự gật đầu, lại bắt đầu chăm chú vào công việc.

...

"Bà xã? Học trưởng đã kết hôn rồi? Thật thế sao? Chuyện khi nào vậy? Sao em lại không hề biết gì?"

Rõ ràng là Lý Mễ Mễ không thể chấp nhận được cái đả kích xảy ra bất thình lình này. Cô ta hỏi oang oang một đống câu. Đường Tiếu cười đáp:

"Chúng tôi không thích phiền toái nên không thông báo cho mọi người biết. Hy vọng học muội sẽ không để ý."

"Cô ấy tên là gì? Em có biết không?"

Lý Mễ Mễ bĩu môi, ghen ghét hỏi. Đường Tiếu cười lạnh nhạt nói:

"Cô ấy tên Nhạc Vô Ưu. Tôi nghĩ chắc cô không biết cô ấy đâu."

Hắn nói xong, nhìn bộ dạng bị đả kích rõ ràng của Lý Mễ Mễ nói:

"Tôi còn có việc phải đi trước đây. Tạm biệt." Nói xong, xoay người nhanh chân bỏ chạy. Tốc độ của hắn giống như đang sợ người ta sẽ đuổi theo vậy!

"Học trưởng Tiếu, học trưởng Tiếu."

Sau khi Lý Mễ Mễ phản ứng kịp, vội vàng hô lên, nhưng Đường Tiếu đã sớm chạy mất hút, không thấy tăm hơi đâu nữa rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Cậu em dính vào lưới tình (6)

Đường Tiếu nhận được điện thoại của đồng nghiệp, nói hắn ta phải nhanh lên mới được. Hắn nghĩ, dù sao mình cũng phải đi lấy tiền, đi đâu cũng giống nhau cả. Như thế, vừa khéo một công đôi việc. Nghĩ vậy, Đường Tiếu đi tới tầng dưới của tập đoàn "Trụ" – ngân hàng chính mình đang làm.

"Đường Tiếu, sao bây giờ cậu mới đến hả! Cậu mau tới phòng giám đốc tìm giám đốc cầu xin đi!"

Đồng nghiệp Lý Minh Vĩ vừa thấy Đường Tiếu, liền đến gần lo lắng giục hắn. Đường Tiếu không hiểu gì hỏi lại: "Minh Vĩ, sao anh lại nôn nóng như vậy hả? Đã xảy ra chuyện gì sao?" Minh Vĩ thấy bộ dáng Đường Tiếu vẫn thong dong thì vô cùng sốt ruột, nói nhấn mạnh: "Giám đốc nói sẽ sa thải cậu! Nguyên nhân là gì thì không nói, chỉ nói là sa thải! Rút cuộc cậu đã phạm vào lỗi gì rồi hả?"

Sa thải?

Đường Tiếu nghe thấy từ này chỉ nhíu mày, cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng cũng không lo lắng. Ngược lại bộ dáng lo lắng của Minh Vĩ đúng là đối lập hẳn so với dáng vẻ thong dong của Đường Tiếu, khiến cho người ta không nhịn được nghĩ đến câu: hoàng đế không vội, thái giám đã vội!

"Hình như tôi cũng không trêu chọc gì đến anh ta cả. Oh, hôm nay anh ta bảo tôi qua phòng làm việc của anh ấy, nhưng tôi không đi!"

Đường Tiếu nói xong, khẽ cười, không nghĩ rằng giám đốc vì chuyện này mà lại sa thải mình. Lý Minh Vĩ hỏi: "Thật sự vì điều này hả? Mặc dù giám đốc là người hơi nhỏ mọn, nhưng cũng không hẳn là người xấu, sẽ không vì chút việc vặt vãnh này mà đập bể luôn chén cơm của người ta đi chứ!" Hắn vừa nói xong, liền cảm thấy sau lưng một trận tê dại.

Trời ạ! Sẽ không xui xẻo như vậy đi?

Lý Minh Vĩ sợ hãi ngẩng đầu nhìn Đường Tiếu, mà trên khuôn mặt Đường Tiếu lộ ra nụ cười thú vị. Lý Minh Vĩ quyết định thật nhanh nói: "Giám đốc là người tốt, vẻ ngoài đẹp trai, khả năng làm việc quyết đoán, lại đào hoa, chính là thần tượng của tất cả chị em phụ nữ. Không đúng, còn là thần tượng của cánh đàn ông. Tôi muốn đi gặp cậu ta để học hỏi, để chào cậu ấy. Cậu nói xem cùng là con người, sao tôi lại kém cỏi như vậy hả? Tôi thì thất bại như vậy, nhưng cậu ấy lại thành công như thế."

Ha ha ha. . . Ha ha ha. . . .

Đường Tiếu thấy Lý Minh Vĩ mở miệng ra là nịnh bợ, ca ngợi không dứt, thiếu chút nữa đã bật cười thành tiếng rồi. Nhưng nhìn tình cảnh hai người bọn họ không tệ, hắn cố kìm nén lại! Im lặng chuẩn bị xem kịch vui!

...

"Tôi nhỏ mọn?!!!"

Giám đốc sau khi đi tới, mặt lộ ra vẻ bực mình nói. Hắn không phải ngốc, đương nhiên biết trong mắt mọi người hắn là người như thế nào. Cũng hiển nhiên sẽ nhìn ra, những lời anh Lý Minh Vĩ nói chẳng qua chỉ là ứng phó với hắn mà thôi.

"Oa, giám đốc, cậu đến đây từ lúc nào hả? Sao lại không lên tiếng? Làm tôi không phát hiện ra, để chào hỏi cậu trước. Thật là. . ." Lý Minh Vĩ lại bắt đầu chuẩn bị nịnh hót đến cùng. Mà giám đốc hiển nhiên là không có hứng thú đối với chuyện này, lại hỏi lần nữa: "Anh nói tôi nhỏ mọn? Hả?" Vừa nói vừa mở to hai mắt nhìn hắn ta, xem hắn ta sẽ bào chữa như thế nào!

Loài người vốn có trí tuệ. Điều này xem như đã được thể hiện nguyên vẹn trên người Lý Minh Vĩ. Đầu óc hắn vận chuyển nhanh chóng. Đáng tiếc, dùng trí tuệ lúc này sẽ chỉ là trò khôn vặt, còn nếu như được dùng trong dịp khác, nói không chừng có thể có được tương lai tươi sáng!

Hiểu lầm!

Giám đốc nghiêm khắc nhìn hắn hỏi: "Hiểu lầm? Được, vậy anh nói tôi nghe xem, tôi đã hiểu lầm anh như thế nào!" Trong lòng Lý Minh Vĩ đã sớm nghĩ ra, cho nên quyết định thật nhanh, nói oang oang: "Giám đốc, tôi nói cậu 'nhỏ mọn' không sai. Tôi không chỉ với người khác mới nói như vậy, mà trước mặt cậu tôi cũng sẽ nói. Bởi vì cậu thật sự rất nhỏ mọn."

Bây giờ tên tiểu từ này lại muốn đùa giỡn thành cái dạng gì đây hả?

Giám đốc nghĩ thế, nhìn Lý Minh Vĩ, chờ hắn nói tiếp. Lý Minh Vĩ đã làm việc ở đây hai năm rồi, hắn hiểu rõ hắn ta. Bản lĩnh lừa dối người khác, thật sự khó gặp địch thủ. Cho nên, lần này nhất định hắn ta cũng sẽ tự bào chữa được cho mình. Quả nhiên, Lý Minh Vĩ không làm cho hắn thất vọng, lập tức nói: "Giám đốc, cậu đúng là nhỏ mọn. Cậu thành công như vậy, tôi lại thất bại như thế. Cậu chính là thần tượng mà cả đời tôi, là mục tiêu để tôi ra sức theo đuổi, học tập. Nhưng cậu lại không truyền dạy cho tôi chút bí quyết thành công nào. Cậu dạy dỗ, chỉ bảo cho tôi một chút thì thế nào chứ?"

Giám đốc nhìn Lý Minh Vĩ gật gật đầu, thấy nụ cười trộm trên mặt Lý Minh Vĩ nói: "Được, tôi liền chỉ bảo cho anh một chút." Lý Minh Vĩ vội vàng: "Kính mời dạy bảo!" Giám đốc chỉ vào miệng Lý Minh Vĩ nói: "Thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà(*)."

(*)Thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà: Câu nói trên là câu nói nổi tiếng của Hàn Tín chỉ việc chính Tiêu Hà đề cử Hàn Tín với Lưu Bang để làm nên đại nghiệp, nhưng cũng chính Tiêu Hà lập kế đổ tội Hàn Tín làm phản để trừ khử ông.

"Tiêu Hà, Tiêu Hà là ai vậy?"

Lý Minh Vĩ thật sự đã tận dụng mọi vốn liếng, cơ hội, có thể chụp được một ít cũng không bỏ qua. Nói đến đây, lại vội vàng nịnh nọt: "Giám đốc, cậu xem cậu đi. Cậu tài trí hơn người, học xa trông rộng, còn tôi tư chất có hạn, học vấn không cao, cậu nói cái này tôi chẳng hiểu gì cả!" Nịnh hót như thế này, cũng thật sự đã có đủ học vấn rồi!

"Được, vậy nhân đây tôi sẽ giải thích cho anh dễ hiểu! Người đồng hương!"

Giám đốc nghiến răng nghiến lợi nói, còn Lý Minh Vĩ lại cười giống như con chó Nhật. Bộ dáng khoa trương này của hắn, khiến cho cơn tức giận của giám đốc đã bốc lên rồi, cuối cùng hắn hét lớn: "Không muốn cuốn gói rời khỏi đây, thì đóng cái miệng thối của anh lại cho tôi!"

"Chết rồi!"

Lý Minh Vĩ nói xong, thấy Đường Tiếu cười rạng rỡ, như đang phảng phất ám chỉ, nhìn đi, thật ra giám đốc đâu có xấu. Sau khi hắn nói xong, thừa dịp trước khi giám đốc kịp nổi bão, nhanh chân rời đi! Cho nên chỉ còn lại hai người Đường Tiếu và giám đốc đang mặt đối mặt.

Sau một hồi im lặng, Đường Tiếu chủ động hỏi: "Tôi đã bị sa thải? Tại sao?" Mặc dù cũng chẳng cần công việc này, nhưng cũng phải có một lý do để đi! Giám đốc nhìn ánh mắt thản nhiên, thẳng thắn của Đường Tiếu nói: "Cậu mới đi làm được vài ngày, đã xin nghỉ phép mấy ngày?" Lời nói rõ ràng là hợp tình hợp lý, chỉ có điều không thể thuyết phục được Đường Tiếu. Đường Tiếu lại hỏi lại lần nữa: "Tại sao? Tôi muốn biết nguyên nhân thật sự!"

"Tại sao? Tại sao? Đâu có nhiều cái tại sao như vậy?"

Dễ nhận ra, giám đốc bị câu hỏi của Đường Tiếu làm cho chột dạ. Thật ra, mặc dù Đường Tiếu có xin phép nghỉ, nhưng đều đã được thông qua sự cho phép của hắn. Bây giờ lại dùng cái cớ này để sa thải hắn ta, vốn là điều không thể chấp nhận được. Nhưng, chi nhánh ngân hàng của bọn hắn lại được đặt tại đây, đó là nguyên nguyên phải dựa vào tập đoàn "Trụ". Bây giờ Đường Tiếu đã đắc tội với Phương Đông Dạ, không phải là đã chặn đường huyết

mạch của bọn hắn sao?

Nói thật, đối với nhân viên hắn đều mắt nhắm mắt mở, dù sao ai cũng chẳng dễ dàng gì. Nhưng, chuyện bây giờ không thể nói giỡn như vậy. Cho nên, hắn thà rằng sa thải Đường Tiếu, đổi lấy một cơn gió phẳng lặng, yên ả.

. . .

Đường Tiếu nhìn vẻ mặt giám đốc, cũng đã đoán được tám chín phần. Hắn nhíu mày, trên mặt lộ ra nụ cười châm chọc, nói: "Có liên quan đến Phương Đông Dạ?"

Giám đốc vừa nghe thấy lời này, các bắp thịt trên mặt liền căng thẳng, lập tức nói: "Đường Tiếu à, thiệt thòi cho cậu rồi. Tôi sẽ trả cho cậu ba tháng tiền lương, xem như là bồi thường cho cậu."

"Tôi không cần!"

Đường Tiếu lạnh lùng nói, có thể nói suy nghĩ của hắn về Phương Đông Dạ đã xuống dốc không phanh. Vốn đang cảm thấy người kia cũng không tệ, nhưng lại thật không ngờ, vì ân oán cá nhân mà làm ra loại chuyện này. Đúng là hành động trẻ con! Vốn cho rằng bà chị ở cùng một chỗ với anh sẽ được hạnh phúc, bây giờ xem ra, phải xem xét lại rồi!

Giám đốc thấy Đường Tiếu cự tuyệt vội vàng nói: "Đường Tiếu à, xem như tôi cầu xin cậu. Cậu vì chén cơm của tất cả các đồng nghiệp mà ra đi đi! Tôi cũng vậy, thật sự không có cách nào! Cậu không lo lắng cho tôi, cũng phải nghĩ đến các đồng nghiệp kia đều phải vướng bận gia đình nha!" Giám đốc định dùng tình cảm để lay động, dùng lý lẽ để cảm động Đường Tiếu. Mà Đường Tiếu lại phất phất tay, chặn lại nói: "Giám đốc, anh hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi nói không cần, là không cần tiền của anh!"

Ách?

Không cần?

Câu nói bất ngờ này của Đường Tiếu, khiến trong lúc nhất thời giám đốc không phản ứng kịp. Sau khi phản ứng kịp, trong mắt hắn lộ ra nụ cười cảm kích. Hắn nổi tiếng keo kiệt, người ta không cần tiền của hắn, đương nhiên hắn vui mừng rồi. Nhưng, nhưng, cậu ta như thế nào còn chưa đi hả?

Giám đốc thấy Đường Tiếu chẳng những không đi, lại còn thẳng thắn, thản nhiên nhìn hắn, mới hỏi: "Cậu muốn thế nào? Cậu nói đi! Có yêu cầu gì tôi có thể đáp ứng được, nhất định sẽ cố hết sức làm cho cậu." Giám đốc cam chịu số phận nói, đã sẵn sàng để người ta làm thịt. Không cần tiền! Thiên hạ lấy đâu ra có chuyện tốt đến như vậy hả! Không cần tiền, nhất định là muốn thứ khác! Mất tiền mà thu xếp được vẫn còn tốt, nếu như cậu ta muốn xe, muốn nhà, thì sẽ càng tốn nhiều tiền hơn.

"Tôi không có yêu cầu gì cả!"

Đường Tiếu thấy giám đốc căng thẳng, lộ ra nụ cười rạng rỡ. Mà giám đốc không chịu được việc cứ phải đoán già đoán non, cho nên hỏi thẳng: "Vậy rốt cuộc cậu muốn như thế nào, cậu nói ra được không?"

Được!

Đường Tiếu gật đầu, sau đó nhìn giám đốc nói: "Tôi chấp nhập thôi việc vô điều kiện. Chỉ như thế thôi!"

Thật sự?

Giám đốc mở to hai mắt nhìn hắn không dám tin, thiên hạ thật sự có chuyện tốt như vậy sao! Mà Đường Tiếu lại gật đầu một lần nữa. Hắn không phải là một người bốc đồng, ngược lại là một người biết tiến biết lùi, mặc dù tuổi trẻ, nhưng lại hiểu được lấy chuyện lớn làm đại cục….

Gặp phải cướp bóc có thể ngồi chỗm hỗm xuống đất, cho rằng, mù quáng phản kích, chính là hành vi ngu xuẩn nhất; chuyện đến nước này, cũng có thể tự mình chọn cách rời đi. Hắn không muốn, chỉ vì ân oán cá nhân của mình, làm con rùa rụt cổ để liên lụy đến rất nhiều người!

Tuổi tác có thể đại diện cho sự chín chắn của một con người hay không? Hiện tại xem ra là không thể rồi! Phương Đông Dạ lớn tuổi hơn hắn, nhưng bây giờ trong mắt Đường Tiếu, anh chính là một người đàn ông nhỏ nhen, bốc đồng. Người đó lại có thể vì chút không thích đối với với hắn, mà có thể bức bách người ta ra khỏi công ty, không để cho người ta con đường sống.

Người đàn ông nhỏ nhen!

Không phải là người đàn ông nhỏ nhe thì là cái gì? Hắn nhất định sẽ không nhường bà chị kia cho một người như vậy, người mà ngay cả khí phách cạnh tranh công bằng của đàn ông cũng không có. Bởi vì, so với một người như thế, hắn thấy bản thân hắn còn tốt hơn rất nhiều!

Đường Tiếu khinh thường nghĩ, không muốn tra tấn giám đốc nữa, nói sự thật: "Tôi tới rút tiền. Lấy hết tiền xong tôi sẽ làm thủ tục xin thôi việc!" Giám đốc thấy bộ dáng dễ chịu của Đường Tiếu, vui mừng không thôi. Hắn vội vàng nói: "Được, được. Tôi sẽ tự mình giải quyết cho cậu. Cậu lấy bao nhiêu tiền?"

"Một triệu!"

Đường Tiếu vừa nói hết câu, giám đốc vốn đang cười dường như rất khoa trương, thiếu chút nữa đã bị hù cho sợ. Hắn ngây ngốc một hồi lâu, mới xác nhận lại: "Bao nhiêu cơ?" Đường Tiếu cười nhẹ, nói rõ ràng: "Một triệu. Lấy hộ cho bạn!"

Hắn tốt như vậy, lại có bạn nhiều tiền đến như vậy, sao phải làm một vị trí bảo vệ nhỏ nhoi. Nghĩ thế, cảm giác hổ thẹn tràn đầy trong lòng giám đốc, hắn vội vàng cười nói: "Được được được, qua đây. Xin mời. Tôi sẽ tự mình xử lý cho cậu!" Mà lúc này điện thoại di động của Đường Tiếu vang lên. . .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Cậu em dính vào lưới tình (7)

"Tổng giám đốc, có vị tiểu thư tên Lý Mễ Mễ tìm ngài. Nói là học muội của ngài, có truyện quan trọng tìm ngài."

Bạch Hải vừa mới nhậm chức tổng giám đốc, có cảm giác thời gian thật nhàm chán. Nếu như là người khác tới tìm hắn, có lẽ hắn sẽ cảm thấy rất vui mừng. Nhưng, là Lý Mễ Mề thì, hắc hắc, xin miễn cho kẻ bất tài. Hắn thà rằng cam chịu số phận ở đây làm việc.

Bạch Hải tuổi trẻ đẹp trai, trên mặt lộ ra chút bất lực, nói: "Nói tôi đang bận."

"Dạ, tổng giám đốc!"

Thư ký nghe Bạch Hải nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ. Cô ta chỉ biết, tổng giám đốc của bọn cô sẽ không gặp loại phụ nữ bám dính, chán ghét kia. Nhưng cô ta còn chưa kịp xoay người đi ra, đã nghe thấy giọng Lý Mễ Mễ từ bên ngoài vọng vào: "Ai nha, đã nói với các người tôi là học muội của học trưởng Hải rồi, các người để cho người ta đi vào đi!"

Ách ách ách ách!

Bạch Hải vừa nghe thấy giọng nói này người thật sự đã phát lạnh. Hắn nhìn thư ký khoát khoát tay, ý muốn nói: Mau đuổi đi. Thư ký gật đầu, còn chưa rời đi, lại nghe thấy giọng Lý Mễ Mễ đã bắt đầu hô to bên ngoài: "Học trưởng Hải, em đến để nói cho anh biết chuyện của học trưởng Tiếu, học trưởng Hải!"

Tiếu! Đường Tiếu!

"Mau cho cô ta vào! Thôi khỏi, tôi tự ra!"

Sau khi Bạch Hải nghe Lý Mễ Mễ nói thế, ngay lập tức có chút vội vã. Điều này so với việc vừa trốn tránh không kịp, thật sự là cách biệt một trời một vực.

Cạch

"Học muội Tiểu Mật Mật!"

Vã mồ hôi, giọng nói Bạch Hải rõ là ngọt ngào có thừa, phải có thêm đến n dấu cộng. Bên ngoài bảo vệ đang đuổi người, vừa nhìn thấy dáng vẻ thân thiết của tổng giám đốc, lập tức buông Lý Mễ Mễ ra. Sau khi Lý Mễ Mễ nhìn thấy Bạch Hải lại càng không nói hai lời, vội vàng tiến lên ôm cánh tay hắn, nũng nịu: "Học trưởng Hải, anh xem bọn họ đi. Em đã nói em là học muội của anh, bọn họ vẫn không cho em vào."

Bạch Hải thấy Lý Mễ Mễ lôi kéo mình cười ứng phó. Sau đó, làm bộ tức giận nhìn bảo vệ phê bình: "Sao lại bất lịch sự với học muội của tôi như vậy hả? Đây là cách tiếp khách của 'Hà Quang' chúng ta sao?"

"Xin lỗi, tiểu thư."

"Xin lỗi."

Bảo vệ vội vàng xin lỗi. Bạch Hải theo đà nói: "Được rồi! Đều lui xuống cả đi, không được làm ảnh hưởng đến tôi và học muội ôn chuyện!" Đối với việc Bạch Hải giáo huấn mấy người có mắt không tròng này, Lý Mễ Mễ cảm giác được tâm trạng tốt lắm.

Ôn chuyện nha!

Lý Mễ Mễ cười ngọt ngào, nói: "Học trưởng Hải, người ta đã lâu rồi chưa gặp học trưởng, rất nhớ học trưởng à." Mà Bạch Hải vì muốn có được tin tức của Đường Tiếu, cho nên không thể làm gì khác hơn là chịu đựng Lý Mễ Mễ, để mặc cô ta lôi kéo, nhưng vẫn phải cười nói: "Anh cũng rất nhớ học muội! Mời học muội vào!"

...

"Học muội, anh vừa nghe em nhắc tới Tiếu. Em có tin tức của cậu ta hả?"

Vào phòng tổng giám đốc, Lý Mễ Mễ vừa đặt mông xuống ghế sa lon, Bạch Hải đã đi thẳng vào trọng điểm. Lý Mễ Mễ nghe hỏi như thế, bĩu môi bất mãn, nói: "Học trưởng Hải, có phải nếu không phải là học trưởng Tiếu, anh liền không chào đón em đếp thăm anh không hả!"

Không sai!

Trong lòng Bạch Hải nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng cũng không thể nói ra như thế, vội vàng cười nói: "Ai nha, học muội, sao có thể như thế được. Chỉ là anh thật lâu chưa có tin tức của Tiếu, cho nên khá sốt ruột. Không phải em cũng vì sợ học trưởng anh lo lắng, nên mới đến nói cho anh biết sao?" Bạch Hải cười nói, mà Lý Mễ Mễ cũng đồng tình gật gật đầu.

Cô ta là vì Bạch Hải và Đường Tiếu là bạn tốt, anh em thân thiết, cho nên mới cố tình đến tìm hắn, chỉ cần có hắn ra mặt, cô ta nhất định sẽ biết được rõ ràng, rút cuộc là Đường Tiếu đã kết hôn hay chưa.

"Học trưởng Hải, em đã gặp học trưởng Tiếu ở bệnh viện. Anh ấy nói anh ấy đã kết hôn rồi."

"Kết hôn? Ha ha ha. . . Ha ha ha. . ."

Lý Mễ Mễ còn chưa nói xong, Bạch Hải đã không nhịn được cười điên cuồng. Hắn đoán tám phần là tên tiểu tử đó đang muốn dọa người. Kết hôn! Nếu như hắn ta thật sự kết hôn, không có lý do gì người phù rể đã được định trước từ tám năm trước là hắn lại không biết gì!

Tiếng cười của Bạch Hải làm lòng Lý Mễ Mễ kiên định hơn. Bởi vì điều này chứng tỏ, chuyện đó không có khả năng.

"Cậu ta đã nói gì rồi hả? Cậu ta nói sở dĩ cậu ta đến bệnh viện là để đưa vợ đi khám thai sao?"

Lúc này, Bạch Hải chỉ đơn giản là chế nhạo, còn Lý Mễ Mễ lại đem chi tiết kết quả mình điều tra được nói ra: "Không, theo như em điều tra, cô gái kia là bị đau dạ dày."

Cô gái!

"Thật sự có một cô gái sao?"

Bạch Hải hỏi câu này, rốt cuộc trên mặt cũng thoáng qua tia hứng thú. Cũng hiểu được, chuyện này đã trở nên thú vị rồi, vì vậy không nhịn được tò mò hỏi tới: "Còn có thông tin gì nữa không?" Rốt cuộc Lý Mễ Mễ cũng cảm thấy Bạch Hải đã có hứng thú, nên vội vàng nói: "Em đã điều tra rồi, cái này là do y tá Mã Tiểu Oánh nói với em, học trưởng Tiếu cầm túi lới túi nhỏ đến thăm vợ anh ấy, còn ôm cả một con thú bông thật to nữa. Mang theo cả kem, kem đã bị chảy hết nhưng vẫn không nỡ bỏ đi."

Kem?

Bạch Hải nghĩ vậy hỏi: "Không phải cô gái kia bị đau dạ dày sao?"

Lý Mễ Mễ nghe được câu hỏi của Bạch Hải, trả lời: "Đúng vậy. Em cũng hỏi y tá như vậy. Kết quả, cô ta nói, bởi vì học trưởng ở nước ngoài, nghe thấy vợ bị bệnh liền vội vàng trở về gấp. Cũng chưa kịp hỏi cô ấy bị bệnh gì. Cô ta nói thật lãng mạn. Học trưởng Hải, có phải anh cũng cảm thấy rất kì quái không hả?"

Còn không phải rất ngu ngốc!

Bạch Hải cũng cảm thấy trong chuyện này nhất định có vấn đề. Hắn có thể chắc chắn, chuyện kết hôn tuyệt đối không thể, nhưng, có thể làm cho Đường Tiếu của bọn hắn ôm một món đồ chơi, cầm kem, túi lớn túi nhỏ thì cũng phải xem lại. Những chuyện có thể làm tổn hại đến hình tượng như vậy cũng làm được, có thể thấy cô gái này nhất định không đơn giản!

Thú vị! Rất thú vị rồi!

Rốt cuộc, trên mặt Bạch Hải lộ ra nụ cười gian xảo. Sau khi hắn tự hỏi một lúc, nhìn Lý Mễ Mễ hỏi: "Có số điện thoại của cậu ấy không?" Lý Mễ Mễ lắc đầu, sau đó nói: "Nhưng mà, em đã lén lấy được số của cô gái đó rồi. Đây này!" Lý Mễ Mễ cười tủm tỉm, đưa cho Bạch Hải tờ giấy có ghi số điện thoại giống như dâng vật quý.

"Cám ơn học muội, anh biết phải làm như thế nào rồi!"

Những lời cần cảm ơn thì cũng đã cảm ơn rồi, giờ cô không còn giá trị lợi dụng nữa, cũng nên đi đi! Dễ nhận ra, Lỹ Mễ Mễ cũng không nghĩ cứ như vậy mà đi, cho nên nói: "Học trưởng Hải, anh biết người ta đối với học trưởng Tiếu là một mảnh thâm tình. Anh phải giúp đỡ người ta đó nha. Người ta thật sự rất thích, rất thích học trưởng Tiếu. Học trưởng Hải, anh giúp người ta đó!"

Ách ách ách! Nổi da gà! Nổi da gà!

"Dừng! Không được nói nữa!"

Bạch Hải bị hoảng sắp nát vụn rồi. Nếu như là bình thường, nhất định hắn sẽ giúp Đường Tiếu đuổi cô ta đi, nhưng lần này hắn không có tốt bụng như

vậy. Tên tiểu tử Đường Tiếu kia vừa đi được ba tháng, ngay cả hắn cũng không liên lạc, không trừng phạt một chút sao được! Nghĩ vậy, trên mặt Bạch Hải lộ ra nụ cười gian xảo, nhìn Lý Mễ Mễ nói: "Mai anh sẽ hẹn gặp cậu ta, đến lúc đó em cũng có thể đi."

Lý Mễ Mễ nghe xong, hai mắt phát sáng, nói: "Học trưởng Hải, anh thật tốt." Vừa nói, cả người liền nhào vào lòng Bạch Hải, Bạch Hải thấy Lý Mễ Mễ nhảy vào lòng mình, chẳng những không có cảm giác được chiếm tiện nghi, ngược lại như mình bị thiệt thòi bao nhiêu vậy.

"Ha ha, đến lúc đó em sẽ đi xem, học trưởng Tiếu thật sự có dẫn vợ đi theo hay không!" Lý Mễ Mễ vừa nói vừa lộ ra nụ cười rạng rỡ, mà Bạch Hải cũng có chút không thể chờ đợi được muốn nhìn xem đến lúc đó Đường Tiếu từ trước đến giờ không bao giờ chịu thua người, ngày mai sẽ xử lý hỗn loạn như thế nào!

Bạch Hải áp chế sự chờ mong trong lòng lại, nói với Lý Mễ Mễ: "Học muội, em về trước đi. Chuyện này cứ giao cho anh, em để lại số điện thoại cho thư ký, mai anh sẽ liên lạc với em!" Những lời này của Bạch Hải biểu lộ ý tiễn khách của mình!

Trong lòng Lý Mễ Mễ rất không cam, nhưng, bản thân cô ta cũng rất hiểu Bạch Hải, biết tính kiên nhẫn của hắn có hạn. Cho nên, đành nói: "Học trưởng Hải, vậy mai gặp lại, dù thế nào cũng không được quên nói cho em biết đó!" Bạch Hải gật đầu, nhìn thư ký vẫn đang đứng ở một bên nói: "Giao cho cô xử lý!" Mà cô thư ký nói: "Dạ, tổng giám đốc." Sau khi nói xong nhìn Lý Mễ Mễ lịch sự khẽ gật đầu nói: "Tiểu thư, xin mời!"

...

Nhạc Vô Ưu!

Bạch Hải nhìn tên trên tờ giấy còn có số điện thoại, suy xét nên làm gì lúc này. Nên gọi thẳng cho cô ấy tìm Đường Tiếu, hay là dùng biện pháp khác? Sau khi tự hỏi một lúc, hắn nhấc điện thoại lên: "Alô, thư ký Hoàng, giúp tôi kiểm ra lịch sử các cuộc gọi đến và đi hôm nay của số điện thoại này!"

Xâm hại bị mật riêng tư của người khác, phạm pháp nha!

Có thể có người sẽ nói như vậy, nhưng Bạch Hải cũng chẳng có chút bận tâm nào, bởi vì phương châm làm việc của hắn là: Để đạt được mục đích, không từ thủ đoạn!

...

Danh sách liên lạc hôm nay chỉ có một số, vậy là tốt rồi!

Bạch Hải cầm điện thoại bàn, bấm số gọi…….

...

Sau khi xa em giống cuộc đời chẳng còn lại nhiều.

Từ đó sao hô hấp cũng không còn rõ ràng.

...

"Alô? Ai vậy ạ? Đường Tiếu nghe!"

Đường Tiếu vừa đi theo giám đốc đến phòng dành cho VIP, vừa nói vào điện thoại. Mà bên kia, sau khi Bạch Hải nghe thấy giọng nói Đường Tiếu, cười khoa trương nói: "Tiếu, thật sự là cậu sao! Ha ha..."

Bạch Hải!

"Hải, sao cậu lại có số điện thoại của tôi?"

Đường Tiếu không nhịn được hỏi. Bạch Hải không đáp, còn hỏi ngược lại: "Nói mau. Mất tích ba tháng. Đường Tiếu của chúng ta đã làm chuyện lớn gì, mà ngay cả tôi cũng không thèm liên lạc! Sẽ không phải là đã kết hôn rồi đó chứ?"

Mặc dù câu này của Bạch Hải chỉ là nói đùa, nhưng cũng khiến cho người thông minh như Đường Tiếu thoáng cái đã hiểu ngay vấn đề nằm ở đâu, vì vậy, liền không chút chần chờ, trực tiếp hỏi: "Lý Mễ Mễ kia đã đi tìm cậu!" Câu này của hắn vốn là khẳng định, chứ không phải câu hỏi. Bạch Hải cũng không giải thích, nói thẳng vào trọng điểm: "Nghe nói cậu đã kết hôn. Vậy mai chúng ta gặp ở chỗ cũ đi. Nhớ mang đến cho chúng tôi xem mặt nha, cứ vậy nhé. Thời gian cũ, địa điểm cũ, không gặp không về!"

Tút!

Đường Tiếu nhìn điện thoại đã bị ngắt, đầu như muốn nổ tung. Cho rằng đã thật sự trốn khỏi nhà, thế nhưng lại bị Bạch Hải tìm được. Mới phiền muộn một chút, mà đầu đã đau rồi. Bởi vì hắn thật sự không biết phải xử lý chuyện ngày mai như thế nào cả.

Không đi!

Làm vậy nhất định không được. Bạch Hải, là bạn thân nhất của hắn, là bạn tốt.

Đi!

Đương nhiên, nhất định phải đi!

Nhưng, đi như thế nào đây! Đi một mình chắn chắn là không được, nếu như hắn đi một mình, đừng nói là cả đời, ít nhất phần đời còn lại của hắn sẽ bị Bạch Hải giễu cợt. Sau này vừa thấy mặt, câu đầu tiên nhất định sẽ là: oh, tới một mình!! Vợ đâu?

Đau đầu!

Ngoài việc hắn phải dẫn theo 'vợ' đi, rõ ràng không còn biện pháp khác! Nhưng, dẫn ai đi đây? Chẳng lẽ thật sự dẫn bà chị kia đi? Nghĩ vậy, trong lòng hắn tự nhiên rất thoải mái, cảm giác thoải mái giống như khi người ta nói Vô Ưu là bạn gái của hắn vậy! Ha ha, đúng vậy, thế cứ dẫn bà chị kia đi vậy!! Đường Tiếu hạ quyết tâm xong, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

...

"Đường Tiếu, cậu không có chuyện gì chứ?"

Giám đốc thấy Đường Tiếu sau khi nhận điện thoại xong, cau mày một lúc, rồi sau lại cười khúc khích, lo lắng hỏi. Đường Tiếu sảng khoái nói: "Không có chuyện gì. Đây, đây là chi phiếu, nhanh lên một chút, tôi đang vội!"

...

"Bà chị! Hắc hắc. . ."

Sau khi Đường Tiếu ôm một cái hộp đi tới bệnh viện, nhìn Vô Ưu cười khúc khích. Vô Ưu hưng phấn nhảy từ trên giường xuống, nói: "Sao vậy? Mang tiền tới rồi sao?" Tuy là hỏi như vậy, nhưng hai mắt nhìn chằm chằm vào cái hộp. Cô hiển nhiên đã đoán được, bảo bối của cô đang ở bên trong!

Bốp! Bốp! Bốp!

Đường Tiếu vỗ vào hộp ba cái liên tiếp, trực tiếp thừa nhận suy nghĩ của Vô Ưu. Vô Ưu không hề nghĩ ngợi, liền vọt tới chỗ Đường Tiếu. Không đúng, phải là vọt về phía tiền!

"Khoan đã!"

Đường Tiếu đem tiền giấu sang một bên, thoát khỏi sự tấn công của Vô Ưu. Vô Ưu bất mãn kháng nghị: "Tiểu tử thúi, cậu muốn gì hả. Đưa cho tôi!" Đối mặt với 'âm thanh đòi nợ' của Vô Ưu, Đường Tiếu cười nói: "Đưa cho cô đương nhiên không thành vấn đề. Lúc nào cũng có thể. Nhưng mà, hắc hắc, dường như cô đã nói sẽ trả công cho tôi nha!"

Trả công!

Vô Ưu vội vàng lùi lại hai bước, chủ động kéo dài khoảng cách với Đường Tiếu. Sau đó nói đề phòng: "Cậu muốn thế nào? Nếu muốn chiếm tiện nghi của tôi, cẩn thận tôi chặt 'chết' nó."

Giết?

Đường Tiếu cảm thấy từ này rất mới mẻ, nhưng để ý lại, liền cảm thấy điều này có chút xin miễn thứ cho kẻ bất tài rồi. Tuyệt tử cũng có thể chịu được, chỉ có điều, hắn cũng không muốn chưa lấy vợ, đã đánh mất năng lực cơ bản nhất của một người đàn ông.

"Hắc hắc, bà chị, làm gì hung ác như vậy. Cẩn thận vỡ mạch máu đó!"

Đường Tiếu cợt nhả nhìn Vô Ưu, mà Vô ưu ngẩn người: Vỡ mạch máu? Cô nhớ trên tivi, chỉ có người già mới bị nói như vậy! Sau một thời gian ngắn ngây ngốc, bừng tỉnh nói: "Tên tiểu tử thối cậu, ám chỉ tôi là bà lão đúng không hả?" Vừa nói vừa tức giận lườm hắn, hận không thể nhào qua cắn cho hắn một cái.

"Này, bà thím. Kiềm chế cảm xúc lại."

Dễ nhận ra, với Vô Ưu Đường Tiếu có sự hiểu biết nhất định. Mà Vô Ưu đối mặt với dáng vẻ hơi sợ sệt của Đường Tiếu, nhe răng, cười gian xảo, tâm trạng tốt nói: "Được nha, tôi có thể không tẩn cậu! Chỉ cần, cậu trả lại cái hộp cho tôi!"

Tiền! Đúng là của nặng hơn người mà!

"Được. Cho cô!"

Đường Tiếu bỗng chốc cũng trở nên dễ chịu. Vô Ưu cười vươn tay ra, nói: "Vậy còn được!" Đường Tiếu thấy Vô Ưu vươn tay ra, bồi thêm một câu: "Nhưng, tôi có điều kiện!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 115: Cậu em dính vào lưới tình (8)

Vô Ưu đá một phát lên đùi Đường Tiếu. Đường Tiếu nhịn không được gào khóc một tiếng nói: "Này, đại thần. Chị dùng bao nhiêu lực vậy!" Mà Vô Ưu coi như đương nhiên nói: "Tên xấu xa nhà cậu, cậu dám chiếm tiện nghi của tôi!"

Hả?

Đường Tiếu lập tức biết cô hiểu lầm, cho nên vội vàng cười nói: "Tôi lần này không phải muốn hôn chị á." Vừa xoa chân của mình vừa nói, mà Vô Ưu chẳng những không có một chút cảm giác áy náy, ngược lại coi như đây là chuyện đương nhiên nói: "Hừ, cậu có thể có chuyện tốt gì chứ ! Nói đi, cùng lắm tôi không đá cậu nữa!"

Không biết chuyện gì cứ đá trước đã. Chỉ có Vô Ưu mới có thể làm được chuyện như vậy đi. Không sao như vậy cũng tốt, Đường Tiếu thản nhiên nói ra khỏi miệng, dù sao sẽ không nữa bị đánh.

"Tôi nói dối với bạn bè là có bạn gái."

Đường Tiếu nói xong nhìn Vô Ưu, Vô Ưu mở to hai mắt nhìn cậu, trên mặt biểu hiện thái độ không lien quan đến mình. Đường Tiếu thở dài hỏi "Chị, chị mau nói chuyện đi!" Vô Ưu cười cười nói: "Tôi có thể giúp đỡ cái gì à? Giới thiệu người bạn gái cho cậu? Sẽ kịp thời gian sao? Huống chi tôi cũng không có người quen biết. Hơn nữa, cậu dựa vào cái thân hình này gương mặt này, đi quyến rũ vài cô chắc chắn thành công!"

Giới thiệu bạn gái, quyến rũ! Thật đúng chỉ có bà chị này mới nghĩ ra. Đường Tiếu thở dài một cái, sau đó không hề nữa quanh co lòng vòng, trực tiếp nói: "Tôi muốn để cho chị giả trang bạn gái của tôi, đi gặp vài người bạn tốt với tôi!"

Rốt cuộc cũng nói rõ! Đường Tiếu nhìn Vô Ưu chờ cô đưa ra ý kiến. Không ngờ Vô Ưu suy nghĩ hồi lâu, sau đó nói: "Tiểu Tiếu, cậu không có lầm chứ! Tôi giả trang bạn gái cậu? Ha ha. . ." Vô Ưu sau khi nói xong phá lên cười. Giống như đây là một chuyện vô cùng buồn cười! Đường Tiếu nhìn dáng vẻ Vô Ưu, bất mãn nói: "Thế nào? Cười đã chưa?"

Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, Đường Tiếu cực kỳ khó chịu khi Vô Ưu cười như vậy. Chỉ là Vô Ưu lại không nhìn ra, cười lớn hơn, nói: "Ha ha, buồn cười, thật sự rất buồn cười!"

"Bà Thím!"

Đường Tiếu cắn răng nghiến lợi gọi. Mà Vô Ưu gật đầu một cái, sau đó nói: "Tiểu Tiếu, cậu cũng gọi là tôi bà thím đấy. Tôi so với cậu già hơn rất nhiều, ai tin tưởng tôi là bạn gái của cậu! Nói là chị của cậu còn dễ tin hơn!"

Thì ra là cười cái này a! Đường Tiếu thờ ơ nói: "khuôn mặt chị nhìn qua rất trẻ, hoàn toàn không thành vấn đề. Huống chi không ai sẽ kiểm tra chứng minh thư. Coi như bọn họ biết tuổi thật của chị thì thế nào? Thời đại này chị em yêu nhau là bình thường! Cho nên lý do từ chối này không thể chấp nhận!"

Không muốn đi!

Cho tới bây giờ Vô Ưu đều không giỏi giao tiếp, hoặc là nói cô rất ít cùng người lạ nói chuyện. Cho nên không phải là không đồng ý giúp đỡ, mà là sợ càng giúp càng rối!

"Thật xin lỗi! Tôi. . ."

Vô Ưu trả lời như vậy khiến cậu thật đau lòng. Cậu vốn tưởng rằng coi như bà chị này đối với cậu không có tình cảm nhưng ít nhất cũng coi cậu là bạn bè. Không ngờ, chỉ là giả bộ làm bạn gái của cậu mà cũng không đồng ý! Nghĩ như vậy, trong lòng Đường Tiếu vô cùng thất vọng.

Đường Tiếu không kìm nén được nỗi thất vọng, trên mặt hiện rõ ràng tâm tình của mình.

"Tiểu Tiếu, cậu không sao chứ?"

Vô Ưu đều nhìn ra chỗ không đúng liền hỏi cậu, Đường Tiếu cười nhạt, nói: "Không có chuyện gì. Tiền của chị đây. tôi đi, có chuyện gì gọi điện thoại là tốt rồi." Sau khi nói xong, đem tiền đưa tới trước mặt Vô Ưu. Ban đầu Vô Ưu muốn giựt lại tiền của mình, nhưng bây giờ lại không muốn lấy tiền. Đường Tiếu bước đến gần đem tiền nhét vào trong lòng Vô Ưu chờ Vô Ưu ôm lấy, cậu mới xoay người rời đi!

Đường Tiếu tức giận!

Cuối cùng Vô Ưu cũng tinh tường nhận ra. Nhưng tại sao vậy chứ? Bởi vì mình không coi cậu ta là bạn bè? Không giúp đỡ cậu ta khi cần sao? Nhưng cô cũng là vì suy nghĩ cho cậu, sợ là hỏng chuyện của cậu ta nha!

Mặc kệ cậu ta, đứa bé giận dỗi mà thôi!

Vô Ưu nằm ở trên giường, nhưng trong lòng không thoải mái! Cuối cùng, lại ngồi dậy, mở ra cái vali chuẩn bị kiếm tiền. Lại thấy trên đó có một lá thư. Cô mở ra xem, bên trong có một ít tiền, còn có một tờ quyết toán rõ ràng chi tiết.

Sa thải! Đường Tiếu bị sa thải rồi !

Sau khi Vô Ưu biết tin này, đầu óc vô cùng mơ hồ. Tại sao cậu bị sa thải, là bởi vì hôm nay cậu tới bệnh viện, không có đi làm sao? Phản xạ có điều kiện Vô Ưu cảm thấy chuyện này có liên quan tới cô. Trong lòng bỗng cảm giác áy náy. Cô vội vã đứng lên đuổi theo. . . . . .

Người đã đi rồi, Vô Ưu vội vàng chạy vào thang máy, sau đó nhấn nút tầng một . Hy vọng có thể đuổi kịp cậu!

. . . . . .

Đơn phương! Tự kỷ!

Đường Tiếu hắn luôn cao cao tại thượng, chưa bao giờ gặp thất bại, lần đầu tiên nếm cảm giác bị từ chối.Cậu chạy rất nhanh, bây giờ cậu chỉ muốn tìm một chỗ phát tiết sự không thoải mái trong lòng mình! Có lẽ chơi bóng rổ, toát một chút mồ hôi là cách tốt nhất!

"Thưa ngài!"

Mã Tiểu Oánh vừa mới tan làm sau khi thay quần áo, vừa muốn đi, tự nhiên bắt gặp Đường Tiếu. Đường Tiếu nhìn cô gái cười nói tự nhiên trước mặt mình, trong mắt lóe ra một tia không hiểu, mà Mã Tiểu Oánh chỉ vị trí mình vừa trực, Đường Tiếu mới bừng tỉnh ra nói: "Xin chào, Mã y tá!" Mà Mã Tiểu Oánh lại lập tức nói: "Ha ha, chào ngài. Vợ ngài khỏe rồi sao? Cô gái kia không tiếp tục phiền ngài nữa chứ?"

Vợ? Lý Mễ Mễ!

Đường Tiếu vừa nghe Mã Tiểu Oánh nói như thế, lập tức đem mọi chuyện sâu chuỗi lại với nhau. Đường Tiếu cười không tới đáy mắt nói: "Cô ta không tiếp tục phiền tôi, Vô Ưu thân thể cũng tốt hơn rất nhiều, cám ơn quan tâm. Tôi còn có chuyện, đi trước." Đường Tiếu sau khi nói xong nhẹ nhàng gật đầu liền rời đi.

"Tốt. Hẹn gặp lại."

Mã Tiểu Oánh cũng nhìn không ra cảm xúc của Đường Tiếu, không nói thêm gì nữa.

. . . . . .

Vô Ưu đuổi theo tới nơi, đúng lúc thấy cảnh này, thấy Đường Tiếu đến cười để ứng phó với người khác cũng không được. Trong lòng càng cảm thấy mình thật không tốt, ít nhất cô nên cũng nên đem rõ lý do không giúp được nói rõ ràng. Không nên để cho cậu hiểu lầm mình không coi cậu ta là bạn bè. Nghĩ tới đây, Vô Ưu vội vàng hô "Này, tên xấu xa kia, cậu dám sau lưng tôi trêu hoa ghẹo nguyệt!"

"A! Cô hiểu lầm. Chúng tôi không có gì, nên cô đừng hiểu lầm. Tôi là y tá trực nơi này, tan việc đúng lúc gặp chào hỏi mà thôi!"

Mã Tiểu Oánh vừa thấy Vô Ưu nói vậy, vội vàng nhanh chóng giải thích, chỉ sợ bị hiểu lầm. Mà Đường Tiếu nghe được Vô Ưu nói như vậy, trên mặt lại xuất hiện nụ cười. Mặc dù cậu biết Vô Ưu nói như vậy, cũng không phải là thật sự là ghen, nhưng cô đuổi theo, ít nhất là tối thiểu có thể chứng minh trong lòng của cô quan tâm cậu!

Vô Ưu nhìn Đường Tiếu không nói gì, cũng không có quay đầu lại. Cho là cậu còn đang tức giận, cho nên đi tới phía sau cậu, thân mật vỗ một cái lên lưng cậu, sau đó nói: "Này, tiểu tử thúi. Trước tiên đồng ý với cậu, nhưng nếu xảy ra chuyện gì không cho phép cậu tức giận!" Nghe Vô Ưu nói, nụ cười trên mặt Đường Tiếu lại càng rõ ràng hơn. Hoá ra là như vậy! Cậu nói đi, sao bà chị này dám cứ thế để cậu đi chứ, làm sao có thể không để ý đến cậu chứ.

Quan tâm!

Cái từ này khiến Đường Tiếu vô cùng hạnh phúc, Vô Ưu nhìn bả vai Đường Tiếu phập phồng. Nhíu mày, sau đó lạnh lùng nói: "Cậu sẽ không phải là đang cười chứ?" Cô khẳng định cậu tuyệt đối không phải là đang khóc! Vậy trừ khóc, cũng chỉ có khả năng này rồi.

"Ha ha, đừng đuổi giết!"

Đường Tiếu nhanh chóng nghiêng đầu nhìn Vô Ưu, nhìn người cô chỉ mặc bộ đồng phục bệnh nhân mỏng manh, trong đôi mắt đều là cảm động. Cậu trách cứ nói: "Sao không biết mặc thêm quần áo vào?" Vừa nói vừa cởi áo khoác của mình xuống.

Vô Ưu nghe xong cúi đầu nhìn xuống thấy mình mặc thật ít, có chút lành lạnh. Cô lớn tiếng nói: "Không có chuyện gì." Khi Đường Tiếu đang khoác áo của mình cho Vô Ưu, đúng lúc gặp Phương Đông Dạ vui vẻ đi vào. Phương Đông Dạ bước nhanh đi về phía Vô Ưu, vội vàng khéo cô vào trong ngực. Sau đó dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cũng không thèm nhìn Đường Tiếu một cái. Cúi đầu nhìn Vô Ưu trong ngực nói: "Anh đưa em lên."

" Phương Đông Dạ!"

Bây giờ Đường Tiếu đối với Phương Đông Dạ ngay cả một chút hâm mộ cũng không có. Phương Đông Dạ nhìn Đường Tiếu, lạnh lùng hỏi "Có chuyện gì sao?" Không chỉ có là âm thanh lạnh, trong lòng cũng lãnh, Anh thực hối hận muốn chết, hối hận mình không nên có phong độ nói cho cậu ta biết số điện thoại của Vô Ưu!

Đường Tiếu nhìn Phương Đông Dạ, cũng giống nhau khí thế bức người nói: " Phương Đông Dạ, hi vọng anh về sau làm việc cho ra dáng đàn ông một chút!" Sau khi nói xong, nhìn Vô Ưu nói: "Chị, ngày mai tôi tới đón chị!" Sau đó xoay người, rời đi, không muốn tiếp tục ở lại nơi này để cho người khác xem kịch vui.

" Phương Đông Dạ, xảy ra chuyện gì vậy?"

Sau khi bước vào phòng bệnh, Vô Ưu lập tức hỏi. Phương Đông Dạ không vui nói: "Vô Ưu, anh không phản đối em kết bạn. Nhưng là, anh hi vọng sau này không cần cùng Đường Tiếu gặp mặt. Đây là vì tốt cho hắn."

Vô Ưu không hiểu, anh không trả lời vấn đề của cô, ngược lại còn nói những lời quá đáng như thế. Nói không phản đối cô kết bạn, nhưng lại nói cô không cùng Đường Tiếu làm bạn nữa. Đây không phải là tự mâu thuẫn sao? Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ, cố gắng không để mình tức giận, bình tĩnh hỏi: "Tại sao?"

Phương Đông Dạ nhìn thấy sự ngây thơ của Vô Ưu, hít sâu một hơi. Nói: "Vô Ưu, em thích cậu ta sao?" Vô Ưu sửng sốt hỏi "Ai? Đường Tiếu?" Cô thấy Phương Đông Dạ không có phản đối, liền cười nói: " Phương Đông Dạ chẳng lẽ anh đang ghen?" Sau khi nói xong, trên mặt cười rạng rỡ, mà Phương Đông Dạ lại nghiêm túc nói: "Nếu như em không thích cậu ta, cũng không cần quan hệ với cậu ta, anh thấy cậu ta thích em. Em tiếp tục dây dưa với cậu ta, cuối cùng nhất định sẽ tổn thương cậu ta!"

Hả!

Vô Ưuvô cùng sửng sốt nhìn Phương Đông Dạ. Sau đó mãi mới nói: "Anh đừng nghĩ quá nhiều. Tôi chỉ coi cậu ta là em trai thôi." Mà Phương Đông Dạ lại vô cùng nghiêm túc nhìn Vô Ưu hỏi "Em cho đến bây giờ cảm vẫn cảm thấy như vậy sao?"

Hình như có cái gì đó không đúng!

Vô Ưu nghĩ đến Đường Tiếu quan tâm mình từng li từng tý, sau đó nhìn Phương Đông Dạ nói: "Vậy tôi nên làm cái gì? Tôi nói đi rõ ràng với hắn đi!" Vô Ưu dũng cảm thừa nhận sai lầm, lập tức lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị nói xin lỗi. Mà vừa xem náo nhiệt, vừa cầm lấy đồ ăn vặt Đường Tiếu mua, ăn .

"Em định nói như thế nào?"

Phương Đông Dạ hỏi, Vô Ưu thật ra cũng không biết nói gì. Cô suy nghĩ một lúc, sau đó nói: "Ai, thôi. Ngày mai rồi hãy nói!" Cô hiện tại cũng không biết nói như thế nào. Suy nghĩ, cô cần suy nghĩ thật tốt, nghỉ ngơi, cô cần nghỉ ngơi thật tốt.

. . . . . .

Sáu giờ tối thứ hai, Đường Tiếu tới phòng bệnh đón Vô Ưu. Sau khi nhìn cách ăn mặc của cô , nhịn không được cợt nhả nói: "Oa, bà chị. Chị xem đi! Không biết bạn thân của tôi nhìn thấy chị sẽ nói tôi dụ dỗ trẻ vị thành niên đó!"

Cậu ta thật thích mình sao?

Vô Ưu nhìn Đường Tiếu vẫn giống Đường Tiếu thường ngày, không ngừng tự hỏi vấn đề này. Mà Đường Tiếu lại hỏi "Này, thế nào? Chẳng lẽ lại muốn đổi ý?" Vô Ưu thể hiện bộ dạng "hơi sợ" trước mặt Đường Tiếu, cười nói: "Làm sao có thể chứ, đi thôi!"

. . . . . .

"Đường Tiếu, cậu. . . . . Thôi. . . . . ."

"Đường Tiếu, cậu nói. . . . . Ai, không có chuyện gì."

"Đường. . . . . ."

. . . . . .

Trên đường, Vô Ưu rất muốn hỏi Đường Tiếu bên cạnh rằng cậu ta thích mình sao. Tuy nhiên lại nói không ra lời, sợ không cẩn thận làm cậu tổn thương .Cô đã không giống lúc trước cái gì cũng không biết, hiện tại cô đã biết cài gì gọi là vì yêu mà bi thương. Trong lòng của cô Đường Tiếu chính là một em trai ngoan, cô không muốn cậu thương tâm, khổ sở.

Đường Tiếu nhìn Vô Ưu, suốt cả chặng đường cứ ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi. Không thể nhịn được nữa nói: "Chị có lời gì cứ hỏi đi, chớ giấu ở trong lòng!" Vô Ưu đối mặt Đường Tiếu sảng khoái, hít sâu một hơi hỏi "Được, vậy tôi liền hỏi, cậu yêu tôi sao?"

Cô rốt cuộc có cảm giác được rồi sao?

Đường Tiếu cũng không có cảm giác vui mừng, cậu biết chuyện không đơn giản như vậy. Bởi vì trên mặt Vô Ưu chỉ có lo lắng, mà không có chút nào hạnh phúc mong đợi. Cho nên, hắn nhàn nhạt mà nói ra: "Có phải Phương Đông Dạ nói gì với chị?" Mà Vô Ưu còn lại là thản nhiên gật đầu một cái, hồi đáp: "Là anh ấy nói cho tôi biết. Chỉ là, tôi bây giờ muốn hỏi cậu, là thật sao?"

"Thật thì thế nào? Giả thì thế nào?"

Đường Tiếu nhìn Vô Ưu hỏi, mà Vô Ưu lại ‘ ô ô a a ’ sau một lúc lâu, nói: "Nếu như không phải là thật, tôi sẽ thật vui mừng, hơn nữa sau khi trở về sẽ đập tan suy nghĩ lung tung trong lòng Phương Đông Dạ đi! Nếu như là thật, tôi muốn nhận lỗi với cậu. Bởi vì tôi thích Phương Đông Dạ, chắc là sẽ không nữa thích người khác."

Thích Đông Phương Dạ! Thật đúng là thẳng thắn a!

"Thích anh ta tại sao không đi cùng với anh ta, thích anh ta tại sao không cùng anh ta kết hôn, thích anh ta tại sao không cho anh ta biết, thích anh ta tại sao để cho anh ta có cảm giác không an toàn?"

Giọng nói Đường Tiếu có chút kích động, mà Vô Ưu lại nói: "Chuyện giữa chúng tôi, không phải một câu nói hai câu có thể nói rõ ở đấy! Về sau có cơ hội tôi sẽ nói rõ với cậu, chỉ là, hôm nay cậu có thể trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã được không?" Vô Ưu rõ ràng hỏi "Cậu, yêu tôi sao?"

Cơ hội! Cơ hội thổ lộ!

Đường Tiếu trong lòng vô cùng kích động, nhưng cuối cùng lựa chọn cười nhạt, sau đó nói: "Ha ha, bà chị, nhiều gái xinh như vậy tôi không đi thích. Lại đi thích bà thím như chị, mắt thẩm mỹ tôi thật kém như vậy sao?" Sau khi nói xong, nhìn Vô Ưu cười. Mà Vô Ưu không có tức giận Đường Tiếu vì nói mình không phải mỹ nữ. Một lúc lâu sau lại hỏi "Cậu, thật không thích tôi?"

Vô Ưu vô cùng thận tringj hỏi lại Đường Tiếu một lần nữa. Nếu như cậu ta bày tỏ thật sau này làm bạn sẽ rất xấu hổ. Cho nên, cậu cợt nhả lại gần Vô Ưu, không trả lời mà hỏi lại nói: "Làm sao? Rất thất vọng à? Như vậy đi, bây giờ chị cầu xin tôi thích chị, tôi có thể miễn cưỡng chấp nhận bà chị."

Đường Tiếu làm bộ độ lượng nhìn Vô Ưu , sau đó nghiêm túc nói ra thành quả sau khi đã tìm tòi nghiên cứu: "Bà chị, chị mặc dù dáng dấp cũng không tệ, chưng diện cũng coi là thanh thuần đáng yêu, còn rất thuận mắt . Cho nên, nếu chị cầu xin tôi...tôi sẽ cho chị một cơ hội!"

"Cầu xin cậu !"

Vô Ưu nhìn Đường Tiếu mặt của, nói: "Tôi cầu xin cậu đừng thích tôi!"

"A, nghe chị nói như vậy, tôi thật đau lòng mà!"

Đường Tiếu mặc dù là cợt nhả, nhưng trong lòng vô cùng bi thương. Mà một chút mặt Vô Ưu cũng không cho cậu : "Đau lòng cái đầu cậu ý! Tôi cho cậu biết, tôi hôm nay đi giúp cậu không phải không công, . Cậu phải coi tôi như lão phật gia mà hầu hạ cho tốt ,nếu không. . . . . .hehe. . . . . Cẩn thận tôi phá đám cậu!"

"Vâng! Lão phật gia!"

Đường Tiếu sau khi nói xong, nhìn Vô Ưu cười lộ ra má núm đồng tiền. Trong lòng bi ai ý thức được, Vô Ưu thật sẽ không thuộc về cậu. Tình cảm là không thể miễn cưỡng, yêu không được thì phải buông tay! Nghĩ như vậy trong lòng cậu chợt cảm thấy khó chịu. Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ cậu đã đến mức không thể buông tay sao? Cảm thấy điều này khiến Đường Tiếu giật mình .

. . . . . .

Đường Tiếu và Vô Ưu vừa mới xuống xe, liền nhìn thấy Phương Đông Dạ đang đứng ở cửa. Phương Đông Dạ cũng không muốn đến đây, nhưng anh thật sự không nhịn được nhìn Vô Ưu và Đường Tiếu ở chung một chỗ. Cho nên, anh đành đi theo đến!

" Phương Đông Dạ, sao anh lại tới đây?"

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ hỏi, Đông Phương Dạ nhìn Vô Ưu, không chậm trễ chút nào nói: "Vô Ưu, theo anh trở về." Đường Tiếu biết rõ Phương Đông Dạ cố ý tới, cậu chưa bày tỏ đã bị Vô Ưu từ chối, trong lòng đang vô cùng khó chịu.

Đường Tiếu lạnh lùng nhìn Phương Đông Dạ nói: " Phương Đông Dạ, đừng quá phận ! Tôi không phản kích, không phải là của tôi sợ anh. Sao anh có thể ngây thơ không có phong độ như vậy!" Phương Đông Dạ nghe Đường Tiếu nói, hỏi "Lời này của cậu là có ý gì?" Đường Tiếu cười lạnh, nói: "Mọi chuyện qua đi rồi, tôi không muốn nhắc lại. Chẳng qua tôi khuyên anh về sau muốn hạ gục tình địch, nên làm việc cẩn thận chút!"

Có ý gì?

Phương Đông Dạ cau mày, thật sự không thể hiểu được đây rốt cuộc là ý gì. Vô Ưu đứng bên cạnh cau mày. Cô nhìn Phương Đông Dạ không suy nghĩ nói: "Tôi bây giờ đi trước, anh ở đây chờ tôi. Tôi có lời muốn nói với anh!" Vô Ưu sau khi nói xong, kéo cánh tay Đường Tiếu cùng đi về phía quầy rượu.

. . . . . .

Vừa vào gần bên trong quầy rượu, Vô Ưu liền ngừng lại. Đường Tiếu lo lắng nhìn Vô Ưu hỏi "Bà chị, chị không có chuyện gì chứ?" Vô Ưu ngẩng đầu

lên ánh mắt bén nhọn nhìn Đường Tiếu hỏi: "chuyện cậu bị sa thải có liên quan đến Phương Đông Dạ đúng không?"

"Chị?"

Đường Tiếu không hiểu nhìn Vô Ưu, cậu không hiểu,cô tại sao lại biết chuyện này. Mà Vô Ưu đối vớ sự nghi ngờ của cậu, từ trong túi lấy ra lá thư. Đường Tiếu không hiểu nhận lấy, sau khi đọc xong nội dung, mới biết quản lý ngân hàng đưa cho câu. Cậu biết chuyện cho tới bây giờ giấy không thể gói được lửa rồi, cho nên nói: "Đúng!"

Vô Ưu gật đầu một cái, sau đó nghiêm túc nói: "Đường Tiếu, tôi ghét bị người ta lừa. Tôi hiện tại hỏi cậu, có phải hay không cậu yêu tôi?" Đường Tiếu đối mặt với sự nghiêm túc của Vô Ưu, bất giác gật đầu

Vô Ưu lại một lần nữa gật đầu, sau đó nói: "Cám ơn sự thẳng thắn của cậu! Nhưng là, tôi thích Phương Đông Dạ, cho nên, chúng ta không thể!" Đường Tiếu nghe Vô Ưu nói, không thể tiếp nhận mà kích động nói: "Tại sao? Bởi vì tôi ít tuổi hơn chị sao?"

Lần này Vô Ưu lắc đầu một cái,bình thản nói: "Tôi thích chính là thích. Cho dù hắm làm gì

, tôi đều không thể nào thay đổi tình cảm của mình.Tuổi tác không liên quan. Chuyện công việc của cậu, tôi thay anh ấy xin lỗi cậu, cậu cho tôi cách giải quyết. Hôm nay tôi phải xin lỗi cậu rồi. Tôi không thể cùng cậu đi gặp bạn bè rồi."

Vô Ưu sau khi nói xong, cười nhạt, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Vô Ưu!"

Đường Tiếu kích động kéocánh tay Vô Ưu lại, đợi cô quay đầu, cậu thâm tình nói: "Chúng ta còn có thể làm bạn bè sao?" Vô Ưu do dự một chút nói: "Nếu như cậu coi tôi là chị cậu, hôm nào cần đóng bạn gái, tôi rất vui lòng giúp đỡ!" Vô Ưu sau khi nói xong rút tay khỏi Đường Tiếu xoay người rời đi.

Ai! Người phụ nữ này, sao có thể không làm cho người ta yêu thích đây?

Vô Ưu vừa đi vừa than thở. Trong lòng suy nghĩ chẳng lẽ giữa nam và nữ không thể tồn tại tình bạn sao? Ai! Vô Ưu lại thở dài một cái, sau đó ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Phương Đông Dạ đang tựa cửa chờ đợi mình.

. . . . . .

Mở cửa, lên xe. Xe càng đi càng xa.

Đường Tiếu nhìn Vô Ưu và Phương Đông Dạ rời đi, cắn chặt răng, đè nỗi bi thương trong lòng lại. Mở to hai mắt nhìn bầu trời,để cho nước mắt không rơi xuống. Đây là mối tình đầu của cậu, mới vừa bày tỏ đã chết non!

"Tiếu, cậu không có chuyện gì chứ?"

Từ lúc Đường Tiếu xuất hiện ở cửa Bạch Hải đã biết, cho nên bước nhanh xuống. Lại không nghĩ rằng thấy tình cảnh như thế này, anh ta vốn làm bộ như không nhìn thấy, để cho cậu tự bình tĩnh. Nhưng khi thấy ánh mắt ngày càng mờ mịt của cậu mới biết chuyện nghiêm trọng. Cho nên mới ra mặt. Hy vọng có thể quan tâm an ủi cậu một chút.

"Hải, tôi có phải rất thất bại không?"

Đường Tiếu tự cười nhạo bản thân trước mặt Bạch Hải. Bạch Hải vỗ vỗ bả vai cậu cho cậu một chút an ủi. Đường Tiếu đối với sự quan tâm của Bạch Hải, cười rực rỡ một cái. Sau đó nói: "Ha ha, thiệt là. Chỉ là một bà chị mà thôi, Đường Tiếu tôi lại không có người yêu sao? Có đúng hay không?"

Bạch Hải không nói gì, bởi vì anh ta biết rõ bây giờ Đường Tiếu rất đau lòng.

Đường Tiếu nhìn Bạch Hải cười, nhưng Bạch Hải chẳng thà muốn thấy cậu khóc. Bạch hải thở dài một cái, nói: "Tớ đi uống rượu với cậu!" Nhưng Đường Tiếu lại nói: "Rượu thì muốn uống..., nhưng không uống phạt rượu!"

Bạch Hải hiểu, Đường Tiếu đã đoán được rất nhiều người đang chờ xem náo nhiệt. Cho nên không nói lời nào, mà Đường Tiếu cười một cái thật đẹp, sau đó kéo tay một cô gái đi ngang qua đấy. Trước ánh mắt kinh ngạc của người kia, tự tin nói: "Tiểu thư, tôi là Đường Tiếu tổng giám đốc tập đoàn "Thiên Linh" ở Mỹ, cô có muốn làm bạn gái tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Tâm đầu ý hợp (1)

"Vô Ưu, em đang tức giận sao?"

Trên đường đi, Đông Phương Dạ lo lắng hỏi. Bởi vì Vô Ưu từ lúc lên xe một câu nói đều không nói sắc mặt lại vô cùng khó coi, giống như đang tức giân. Phương Đông Dạ thở dài, nói: "Thật xin lỗi,anh biết rõ anh sai rồi!"

Xin lỗi!

Đúng vậy Vô Ưu là đang chờ Phương Đông Dạ xin lỗi, rõ ràng là lỗi của anh .Cô cứ nghĩ rằng sau chuyện lần trước anh sẽ học được cách tôn trọng người khác. Không dễ dàng sa thải người khác nữa, nhưng không ngờ anh vẫn không thay đổi!

"Anh sai ở chỗ nào?"

Vô Ưu tức giận hỏi, Phương Đông Dạ bất đắc dĩ nói: "Vô Ưu, anh biết rõ anh đi đến em sẽ tức giận. Nhưng mà em có thể hiểu cho anh không, anh không thể nhìn em đi cùng người đàn ông khác mà đứng yên không làm gì cả. Nếu như anh làm được như vậy, em cho rằng anh thật sự còn yêu em sao?"

Lúc nói chuyện chân mày Phương Đông Dạ nhíu chặt, thái độ vô cùng ảo não. Hoàn toàn không tự nhiên giống ngày thường. Vô Ưu nhìn dáng vẻ như vậy Đông Phương Dạ, trong lòng cũng là rất khó chịu, cô biết anh làm như vậy là vì yêu cô, nhưng cô không thể chấp nhận được! Cho nên lần này nhất định phải nói rõ ràng!

Vô Ưu nghĩ xong, liền nói với Phương Đông Dạ: "Dừng xe đi! Chúng ta nói chuyện một chút!"

Két một tiếng! Xe dừng ở ven đường . . . . . .

" Phương Đông Dạ, hôm nay anh có thể bởi vì ghen tỵ, liền sa thải đàn anh và Đường Tiếu. Đến một ngày nào đó anh có thể làm ra những chuyện gì? Đàn anh thì không sao, anh ấy có năng lực, đi đến chỗ nào cũng không sợ. Nhưng Đường Tiếu? Cậu ta không giống vậy, cậu ta không có gì cả, chỉ là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp. Anh làm như vậy thật quá đáng!"

Vô Ưu đem toàn bộ tức giận trong lòng nói ra, sau khi nghe xong Phương Đông Dạ nhíu mày, lại nhìn Vô Ưu hỏi: "Em có ý gì? Đường Tiếu làm sao? Nói rõ ràng chút!"

"Chăng lẽ anh không biết cậu ta bị sa thải rồi?"

Vô Ưu hoài nghi nói. Đường Tiếu không giống kẻ hay nói dối, hơn nữa nếu không phải tự cô biết, cậu ấy cũng không nói. Cho nên cậu ấy không phải cố ý làm như vậy!

Đông Phương Dạ thấy sự hoài nghi trong mắt Vô Ưu, trong lòng chợt cảm thấy vô cùng bi thương. Lần yêu này, anh cảm thấy rất mệt mỏi. Lần yêu này, bao nhiêu tôn nghiêm, cao ngạo, sự duy ngã độc tôn, sự cương quyết bướng bỉnh của anh đều biến mất sạch . Anh đối với cô đều là chân tình, tất cả mọi người đều nhìn thấy, anh không hi vọng cô sẽ đối lại với anh cũng như vậy. Nhưng cuối cùng cái anh nhận được là gì chứ? Ngay cả sự tin tưởng có bản nhất cũng không có!

"Nếu như anh nói, chuyện cậu ta bị sa thải không liên quan đến anh, em sẽ tin sao?"

Phương Đông Dạ ngước mắt nhìn Vô Ưu, Vô Ưu thấy trong mắt anh tràn đầy sự kiên định. Đối mặt với ánh mắt ấy, Vô Ưu nói: "Nếu anh nói không liên quan đến anh, tôi sẽ tin tưởng anh!"

Phương Đông Dạ gật đầu một cái, nhưng trên mặtcũng không lộ ra sự vui vẻ, ngược lại nghiêm mặt hỏi "Nếu như anh cái gì cũng không giải thích, em còn tin sao?" Sau khi nói xong không nhúc nhích nhìn chằm chằm Vô Ưu chờ cô nói ra đáp án.. Vô Ưu dùng ánh mắt bi thương nhìn Phương Đông Dạ, khuôn mặt toát ra nét mệt mỏi,: "Tôi cũng vẫn sẽ tin anh. Nhưng trong lòng tôi sẽ không thoải mái."

Vốn ban đầu quyết định, nếu Vô Ưu nói: không giải thích, sẽ không tin tưởng. Anh sẽ lập tức rút lui tránh xa khỏi cô. Nhưng sau khi nghe xong thấy bộ dạng này của cô, lòng anh mềm nhũn, vô cùng đau đớn .

Ai!

Phương Đông Dạthở dài vid sự thiếu tiền đồ của bản thân. Sau đó đau lòng nhìn Vô Ưu hỏi "Thế nào?" Vô Ưu giống như dùng toàn bộ sức lực chống vai nghiêm túc nói: " Phương Đông Dạ, chúng ta đừng như vậy nữa có được không. Tôi muốn có lời gì cả hai cùng chia sẻ, vui vẻ cùng nhau sống qua ngày!"

Phương Đông Dạ chợt hiểu Vô Ưu muốn có cuộc sống đơn giản, muốn cuộc sống của cô có anh. Vô Ưu đối với anh không muốn đoán tới đoán lui phức tạp, cô là không chút hoài nghi anh.

. . . . . .

Phương Đông Dạ vươn tay ôm Vô Ưu vào ngực, sau đó nghiêm túc nói: "Thật xin lỗi, để cho em mệt mỏi như vậy!" Anh rốt cuộc hiểu được, yêu đương là chuyện của hai người. Anh không thoải mái cũng sẽ khiến đối phương mệt mỏi.

"Phương Đông Dạ, anh không tức giận sao?"

Phương Đông Dạ sau khi nghe Vô Ưu nói, trong lòng cười khổ một hồi. Đây rốt cuộc là ai đang tức giận chứ? Phương Đông Dạ lắc đầu một cái, nói: "Anh không tức giận. Em cũng không cần tức giận. Chúng ta ai cũng không nên tức giận. Hiện tại không cần, sau này cũng không cần. Vĩnh viễn không cần tức giận nữa, có được hay không?"

"Được!"

Vô Ưu lập tức trả lời, sau đó lộ ra nụ cười tươi. Nhưng ngay sau đó lại thốt ra một câu ngớ ngẩn: "Nhưng mà chưa chắn đã được như vậy nha."

Ngu ngốc!

Đông Phương Dạ nhìn bộ dạng nghiêm túc của Vô Ưu, trong nháy mắt sự tức giận tối tăm trong lòng liền thay bằng khung cảnh tươi sáng!

. . . . . .

Hiểu lầm!

Chính là nó khiến bao người vẫn yêu mà chia ta. Lần này thiếu chút nữa Phương Đông Dạ và Vô Ưu cũng rơi vào hoàn cảnh như vậy. Nếu không bọn họ cứ giận dỗi!, không ai chịu nói với ai kết quả không biết sẽ ra sao đây?

Sáng sớm ngày thứ hai Vô Ưu và Phương Đông Dạ trực tiếp đi ‘ trụ ’, mà cùng nhau đến ngân hàng Đường Tiếu làm việc. Sau đó cùng nhau tìm quản lý nơi đó hỏi cho rõ ràng sự việc. Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ nói: "Thật xin lỗi, hiểu lầm anh!" Mà Đông Phương Dạ chỉ cười nói: "Vô Ưu, em không cần nói xin lỗi với anh. Anh tối ngày hôm qua nghĩ rất rõ ràng! Để cho em hoài nghi là do anh chưa đủ tốt, khiến cho em có điều chưa tin tưởng anh."

Trời ạ, sao trên đời lại có người đàn ông tốt thể chứ!

Vô Ưu sau khi nghe Phương Đông Dạ nói,vô cùng cảm động. Cô rất muốn nói cho anh biết, cô đồng ý gả cho anh! Nhưng là, không được, anh còn chưa chủ động thừa nhận anh vui mừng biết bao khi biết Diễm là con trai anh, nên không thể. Không được!

"Đi thôi!"

Phương Đông Dạ nói, kéo tay Vô Ưu đến phòng VIP của ngân hàng. Vô Ưu không hiểu hỏi: "Đi làm gì à?" Phương Đông Dạ cười rực rỡ, rộng rãi nói: "Anh viết chi phiếu rồi. Lấy một tỷ, sau đó cầm đến xin lỗi Đường Tiếu!" Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói, vội vã ngăn cản.

Đợi Phương Đông Dạ dừng lại, Vô Ưu mới lên tiếng: "Đừng! Chuyện này không phải lỗi của anh, cho nên, anh không cần đi nói xin lỗi!" Sau khi nói xong, nhìn vào mắt Phương Đông Dạ, thẹn thùng nói: "Huống chi, cậu ấy cũng không chắc muốn gặp anh! Bởi vì tôi đã trực tiếp từ chối cậu ấy!"

Phương Đông Dạ sau khi nghe Vô Ưu nói, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Tâm đầu ý hợp (2)

"Dạ, mau trở lại!"

Điện thoại của Bùi Linh thúc giục Phương Đông Dạ và Vô Ưu trở lại công ty. Bên trong phòng làm việc, Bùi Linh và luật sư đang chờ! Phương Đông Dạ đi vào, biết chắc chắn có chuyện nghiêm trong nếu không luật sư sẽ không một mình đến đây trước.

"Vô Ưu, pha cho anh hai ly cafe!"

Phương Đông Dạ không muốn Vô Ưu biết những chuyện không vui, nhưng Vô Ưu lại không nghĩ như vậy. Cô nhìn Phương Đông Dạ nói: "Được, tôi đi ra ngoài pha cafe." Nói xong, không đợi Phương Đông Dạ kịp phản ứng, liền nhanh chóng chạy ra ngoài. Chỉ là ba phút sau đã trở lại. Vô Ưu đem café đưa tới mời từng người trong phòng. Khi đưa đến trước mặt Phương Đông Dạ thì cười nói: "Xin mời!"

Cafe!

Đúng, là cafe, nhưng không giống nếu trước kia là cafe phin thì lần này lại là cafe hòa tan. Điều này chứng tỏ, dù Phương Đông Dạ muốn cũng không thể dấu được Vô Ưu rồi.

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó nói: "Em có thể ngồi xuống nghe, nhưng không cho phép lên tiếng!" Đối với yêu cầu của Phương Đông Dạ, Vô Ưu cười nói: "Được." Cô tất nhiên không dám ý kiến gì, để cho cô nghe cô đã rất thỏa mãn rồi. Đợi Vô Ưu ngồi xuống, Phương Đông Dạ nhìn luật sư nghiêm túc hỏi: "Chuyện gì?"

Luật sư sau khi nghe Phương Đông Dạ nói, không dài dòng. Đưa tập tài liệu tới trước mặt Phương Đông Dạ . Đông Phương Dạ đầu tiên là nhìn Bùi linh một cái, thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô, biết được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Bên trong ngoài giấy chuyển nhượng cổ phần, còn có một phong thư. Phương Đông Dạ lấy ra, đọc nội dung bên trong:

Dạ, năm đó là lỗi của ba. Hiện tại ba biết lỗi rồi. Ba rất muốn cải thiện mối quan hệ của chúng ta, tuy biết là rất khó. Nhưng ba thật sự hi vọng có thể như vậy.

Ba không để cho em trai con liên hôn, mà lại kiên trì là con. Nói là vì đây là hôn ước được ước định từ nhỏ, nhưng thật ra ba cũng muốn lợi dụng nó để cải thiện mối quan hệ cha con chúng ta. Chuyện của Nhạc Vô Ưu, ba thiếu chút nữa làm tổn thương cô ấy và con, khiến mọi chuyện không thể cứu vãn. Nhưng ba không cảm thấy mình có lỗi. Ba không quân tâm đến tiền, nhưng ba là ba con, ba không thể chấp nhận con ở cùng một chỗ với một người phụ nữ hám lợi, thấy tiền liền sáng mắt lên.

Ba đi, từ nay về sau không quấy rầy cuộc sống của con nữa. ‘ Phách Nghiệp ’ là tâm huyết cả đời ba, ba để lại cho con. Con có thể khiến nó cải tử hồi sinh, cũng có thể cho nó đóng cửa, tất cả tùy con xử lý.

Còn nữa, ba còn chuyện muốn nói với con. Ba thật sự không nói dối, một nửa Phách Nghiệp là của mẹ con. Đây không chỉ là lời nói xuông mà có giấy trắng mực đen rõ ràng . Đó là lời hứa đầu tiên và cũng là cuối cùng của ba với mẹ con !

. . . . . .

"Tạm biệt!"

Luật sư sau khi thấy Phương Đông Dạ xem xong không có ý kiến gì liền xoay người rời đi. Phương Đông Dạ trầm mặc một lúc sau đó quay sang hỏi Bùi Linh " Dì Bùi đây rốt cuộc là chuyện gì? Ông ta thực sự có viết giấy chuyển nhượng cho mẹ sao?" Bùi Linh mê mang cố gắng nghĩ lại , tuy nhiên trên mặt cũng không biểu hiện gì. Cuối cùng chỉ đành phải lắc đầu một cái, nói: "Dì chưa từng nghe mẹ cháu nói qua. Cô ấy cũng không có lưu lại thứ gì, cho dù có cũng chẳng thể tồn tại đến bây giờ."

Không còn tồn tại!

"Dì nói, mẹ còn yêu ông ta hơn cháu?"

Phương Đông Dạ nhìn Bùi linh hỏi, Bùi Linh chỉ có thể nói: "Không thể so sánh được. Khi một người phụ nữ yêu một người đàn ông, thì họ không thể khống chế được cuộc sống của mình nữa. Nếu tốt thì cả đời trôi qua bình yên. Còn không tốt thì đó sẽ là ngõ cụt cả đời không thể quay lại được. Cho dù mẹ cháu có đối với ông ta như thế nào, nhưng bà ấy luôn yêu cháu, vĩnh viễn đừng nghi ngờ điều đó!"

"Cháu biết rồi, dì Bùi."

Bùi linh gật đầu một cái, sau đó quay đầu đi ra ngoài. Vô Ưu đầu óc mơ hồ, sau khi Bùi Linh rời đi, liền nhích đến gần Phương Đông Dạ. Sau đó nhìn Phương Đông Dạ nghi ngờ hỏi "Phương Đông Dạ có chuyện gì sao?" Cô vốn nghĩ ở lại sẽ nghe được điều gì đó, nhưng bây giờ một câu cũng không nghe được.

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu tò mò, liền đem thư trong tay cho Vô Ưu xem. Hoàn toàn tin tưởng! sau khi xem xong Vô Ưu khó hiểu hỏi: " Phương Đông Dạ, ông ấy nói tôi là người ‘ thấy tiền sáng mắt‘ thấy lợi quên nghĩa ’ những thứ này tôi đều hiểu, nhưng: ‘chuyện của Vô Ưu’, suýt làm tổn thương tôi, làm tổn thương chúng ta?"

“Anh cũng không biết, có thể là phá hoại tình cảm của đôi ta nên là suýt tổn thương chúng ta!"

Phương Đông Dạ kiếm cớ nói, Vô Ưu nghe xong cảm thấy rất hợp lý liền gật đầu một cái, không nhắc lại hay ý kiến gì nữa. Sau đó lại nói: “Anh và thư kí Bùi nhắc đến giấy chuyển nhượng là cái này sao?"

"Đúng!"

Phương Đông Dạ nhàn nhạt đáp, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là suy nghĩ muốn không ra, cho nên ngẩng đầu nhìn Vô Ưu hỏi "Vô Ưu, nếu như là của em, em sẽ xé giấy chuyển nhượng này đi, hay là lưu lại cho con trai."

Vô Ưu không nghĩ tới Phương Đông Dạ sẽ hỏi cô vấn đề như thế này, cho nên nhất thời không biết trả lời ra sao. Cô nhìn Phương Đông Dạ hỏi "Tại sao lại hỏi tôi? Tôi chưa từng thấy mẹ anh bao giờ làm sao biết bà ấy nghĩ như thế nào."Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu luống cuống nói: "Ý của anh là, nếu như em cũng xảy ra chuyện như vậy, em sẽ làm như thế nào. Cũng giống anh viết cho em một tờ giấy chuyển nhượng, em sẽ bỏ nó đi hay là giữ lại cho Tiểu Diễm?"

"Để lại cho tiểu Diễm!"

Vô Ưu cuối cùng cũng hiểu ý của anh, cho nên lập tức trả lời như vậy. Phương Đông Dạ vội vàng hỏi: "Tại sao? Là bởi vì em muốn đảm bảo lợi ích cho tiểu Diễm, hay là yêu anh nhiều hơn?"

Yêu! Hai người chưa từng kỉ niệm ngọt ngào, cũng chưa từng nói những lời thân mật như vậy, vậy mà dưới tình huống này tự nhiên đề cập tới. Có thể

thấy một khi đã yêu sâu đậm thì không cần phải nói những lời đường mật đó!

"Không phải, cái này không liên quan đến việc yêu người nào hơn. Anh nghĩ thử xem, anh bây giờ cái gì cũng có, cuộc sống rất tốt. Nhưng tiểu Diễm còn nhỏ, không có gì cả. Tôi tất nhiên không yên lòng, đương nhiên là muốn lưu lại cái gì để đảm bảo cho nó!" Vô Ưu nói đến chỗ này, nhìn Phương Đông Dạ chần chờ nói một câu: "Tôi nghĩ, mẹ anh khẳng định cũng nghĩ như vậy!"

"Tại sao?"

Từ trước đến giờ Phương Đông Dạ đều rất thông minh, nhưng bây gời anh cũng chỉ có thể chông chờ hỏi Vô Ưu tại sao. Vô Ưu cũng rất vui lòng giải đáp, cô thật lòng trả lời: "Bởi vì mọi người mẹ đều vì con mình mà suy nghĩ. Nếu như mẹ anh yêu anh, nhất định sẽ làm như vậy!"

Yêu?

Mẹ anh thương anh sao? Nếu như Vô Ưu nói không sai, vì mẹ anh thương anh, nên để lại cho anh. Vậy nếu không để lại cái gì thì là không thương anh sao? Mẹ của anh không thương anh sao? Không! Không thể nào. Coi như mẹ của anh không có gì để lại cho anh, anh cũng tin chắc mẹ của anh thương anh!

Phương Đông Dạ nghĩ được như vậy, nhìn Vô Ưu nói: "Mẹ anh yêu anh, mặc dù, bà cũng không có đem đồ vật để lại cho anh! Nhưng anh chắc chắn bà yêu anh!" Phương Đông Dạ sau khi nói xong, dùng ánh mắt kiên định nhìn Vô Ưu. Mà Vô Ưu đối mặt với sự kiên định của Phương Đông Dạ, cười khúc khích một cái nói: "Được rồi. Anh không cần quá để ý lời nói của tôi. Tôi chỉ nói ra cảm giác của tôi thôi. Mẹ anh có thể là nghĩ, anh rất thông minh, lợi hại, cho dù gặp chuyện gì cũng có thể vượt qua, nên mới có thể yên tâm ra đi"

Sau khi Vô Ưu nói xong cười gượng.

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu cười gượng, trong lòng có chút không thoải mái. Trên thế giới có cha mẹ thật sự yên tâm con cái của mình sao, anh coi như thật lợi hại, nhưng lúc mẹ ra đi thật sự yên tâm sao? Ngay cả Vô Ưu, bình thường đều do tiểu Diễm chăm sóc, không giống một người mẹ, nhưng lúc ra đi cũng biết để lại gì đó cho tiểu Diễm. Mẹ của anh, so với Vô Ưu còn chưa có tâm sao?

Bây giờ Phương Đông Dạ chẳng quan tâm đống tài sản này. Mà anh lại đối với tình yêu của mẹ mình hoài nghi.

Mẹ anh thương anh sao?

Không thương!

Không, bà thương. Bởi vì Phương Đông Dạ không tìm được bằng chứng chứng tỏ mẹ không thương anh..

Thương!

Dĩ nhiên thương, nhưng mẹ tại sao không có đem giấy tờ để lại cho anh. Trong lòng của bà đang suy nghĩ gì đấy?

. . . . . .

" Phương Đông Dạ, anh sẽ tiếp nhận tập đoàn "Phách Nghiệp" sao?"

Lúc dùng bữa trưa, Vô Ưu ăn nhưng không ra mùi vị gì, chỉ nhìn chòng chọc thức ăn mà không ăn, nhìn Phương Đông Dạ hỏi. Lần này không phải cô tò mò, cũng không phải làcô tám chuyện mà hỏi giùm Bùi Linh. Bởi vì, lúc cô đi lấy nước gặp Bùi Linh, bà ấy nói cô: giúp tôi hỏi Phương Đông Dạ, cậu ấy muốn tiếp nhận tập đoàn " Phách Nghiệp" sao?

Lúc ấy Vô Ưu muốn hỏi tại sao thư ký Bùi không tự đi hỏi, nhưng khi nhìn thấy thần sắc không bình thường trên mặt Bùi Linh thì lại không hỏi ra được.

"Em nói anh có nên tiếp nhận không?"

Phương Đông Dạ không trả lời mà lại hỏi lại Vô Ưu. Vô Ưu nói: "À? Tôi...tôi không biết." Thư kí Bùi chỉ nhờ cô hỏi xem anh có muốn tiếp nhận hay không mà thôi, cũng không bảo cô là hi vọng sẽ tiếp nhận nó!

"Vô Ưu, cho anh mượn vai em dựa một chút được không?"

Vô Ưu sững sờ trước đề nghị của Phương Đông Dạ, ngay sau đó gật gật đầu nói: " Ừ." Vô Ưu nhìn vẻ mặt phức tạp của Phương Đông Dạ không khỏi có chút đau lòng. Cô nói: "Dạ, có phải anh đang suy nghĩ vấn đề mẹ anh có thương anh hay không?" Phương Đông Dạ không đáp lại, cũng không mở mắt ra. Nhưng chính từ sự im lặng của anh, cô biết mình đoán không sai.

Ai làm như thế nào anh mới hiểu đây?

Vô Ưu cố gắng nghĩ biện pháp, cô chợt cảm thấy sao mình ngốc như vậy. Lúc cần thiết ngay cả một câu an ủi cũng không nói được!

. . . . . .

" Phương Đông Dạ, lúc tôi hỏi anh mẹ anh có yêu anh không phản ứng đầu tiên của nha là gì?"

Vô Ưu nhớ trên Tivi không phải nói cảm giác đầu tiên chính là cảm giác chân thực nhất sao. Đông Phương Dạ suy tư một chút, mở mắt nhìn Vô Ưu nói: "Cảm giác đầu tiên?" Phương Đông Dạ gật đầu nói: "Cảm giác đầu tiên của anh là mẹ khẳng định yêu anh!"

Khẳng định!

Vô Ưu nghe thế hai chữ, ánh mắt sáng lên. Sau đó nói: "Vậy thì đúng rồi a! Cảm giác đầu tiên là mẹ anh khẳng định yêu anh, trải qua tất cả mọi chuyện anh vẫn như thế nói. Vậy thì chứng minh mẹ anh khẳng định yêu anh!

"Có thật không?"

Phương Đông Dạ kích động nhìn Vô Ưu, mà Vô Ưu khẳng định gật đầu nói: "Đúng! Tôi bảo đảm, nhất định là thật. Về phần giấy chuyển nhượng, tôi nghĩ rất có thể mẹ anh để lại cho anh nhưng bị người khác lấy mất. Hoặc là, mẹ anh quên, nên không đưa cho anh. Cũng có thể như thế nha!"

Mất!

Một người yêu tiền như mạng như Vô Ưu có thể nói ra những lời như thế đã là rất tốt rồi.

"Vô Ưu, em chính là bảo bối mà ông trời ban cho anh!"

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu, trong mắt tràn đầy thâm tình! Mà Vô Ưu cười nói: "Ha ha, anh vui vẻ là tốt rồi." Nghe được Vô Ưu lời nói, Đông Phương Dạ nhìn Vô Ưu, âm thanh trầm thấp nói: "Thật xin lỗi, để cho em lo lắng rồi. Cũng cám ơn em, quan tâm anh như vậy." Rõ ràng chính là một câu nói xin lỗi, cùng một câu nói cám ơn. Vô Ưu chợt có chút không gánh nổi.

Nghẹt thở! Trên mặt nong nóng!

"Anh . ."

Vô Ưu vừa định nói, anh cách tôi xa một chút. Nhưng Phương Đông Dạ là đem đầu từ từ tới gần Vô Ưu. Vô Ưu đỏ mặt, nhịp tim bắt đầu gia tốc, biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

Vô Ưu cảm giác mình sắp chết rồi, không khí ám muội khiến cô có cảm giác hít thở không thông. Cho nên, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt lại, tránh đi áp lực cho bản thân. Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu biết cô ngầm cho phép, trên mặt lộ nụ cười thâm tình. Sau đó nhích tới gần Vô Ưu. Nhưng môi của anh vừa mới chạm phải môi Vô Ưu, còn chưa kịp làm cái gì. Cửa đã bị mở ra!

. . . . . .

"Dạ, tôi nghĩ ra rồi!"

Bùi linh khổ tâm suy nghĩ nửa ngày trời, rốt cuộc từ trong giấp chuyển nhượng tìm được chút bằng chứng. Cho nên dù đang ăn cơm liền đã buông xuống chiếc đũa, sau đó vội vàng đến tìm Phương Đông Dạ. Biết Phương Đông Dạ ở phòng ăn riêng trong phòng ăn dành cho nhân viên. Liền xông vào, do quá kích động nên quên mất không gõ cửa.

"A! Thật xin lỗi!"

Bùi Linh chưa bao giờ nghĩ, sẽ gặp phải cảnh Phương Đông Dạ và Vô Ư đang thân mật. Cho nên, không nhịn được lúng túng. Trên mặt thậm chí có chút hồng hồng không hợp với tuồn tác của bà!

Vô Ưu nghe được giọng nói của Bùi Linh, đẩy Phương Đông Dạ ra. Sau đó cúi đầu mặt đỏ bừng, chỉ hận không có cái lỗ để chiu xuống. Mà Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu e lệ cưng chiều cười một tiếng, sau đó nhìn Bùi Linh, tự nhiên hỏi "Dì Bùi có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Bùi linh nghe được Đông Phương Dạ nhắc nhở, mới vội vàng nói: "Đúng, đúng! Tôi nghĩ tôi biết nơi giấu giấy chuyển nhượng !"

"Thật?"

Phương Đông Dạ trợn tròn hai mắt nhìn Bùi Linh. Bùi Linh gật đầu một cái khẳng định nói: "Đúng! Nếu như mà tôi không đoán sai, này giấy chuyển nhượng ở trong ‘ Bích Ba ’."

Đông Phương Dạ nghe nói như thế, hai mắt nhìn Bùi Linh càng trợn to hơn . Bùi Linh lại cười nhạt gật đầu. Đông Phương Dạ vội vàng tháo miếng ngọc từ trên cổ xuống. Sau đó nghiêm túc nhìn lại. Bùi linh giật mình nói: "Không phải mất sao? Tìm được khi nào?" Phương Đông Dạ cười rực rỡ, nói: "sau khi tìm thấy Vô Ưu!"

Phương Đông Dạ trả lời, trong đôi mắt mang theo nụ cười, anh đang ám chỉ Vô Ưu chính là vận may cuả mình. Phương Đông Dạ đem miếng ngọc đưa cho Bùi Linh, bà sau khi nhìn thấy trên mặt liền lộ ra nụ cười.

Bùi linh cầm một cái tăm, sau đó chọc vào khe nhỏ. Chỉ lát sau bên trong rơi ra một mảnh giấy nhỏ. Bùi Linh đem tờ giấy lấy ra, sau đó đưa trả miếng ngọc cho Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ nhận lấy sau đó đôi tay hơi run rẩy mở mảnh giấy được coi là giấy chuyển nhượng kia. . .

‘ Phách Nghiệp ’ giang sơn của hai vợ chồng!

Chỉ một câu! Không có điều khoản chặt chẽ, không có ký tên đồng ý. Cái này chỉ giống như một câu nói ngọt!

Phương Đông Dạ sau khi đọc xong tờ giấy, trong lòng lập tức thông suốt. Một chút hoài nghi với mẹ mình cũng không còn. Mà ba anh cứ như vậy tuân thủ theo mảnh giấy một chút giá trị pháp luật cũng không có kia. Phương Đông Dạ thật không rõ liệu giữa hai người có phải là không còn yêu! Anh thật vô cùng hoài nghi

. . . . . .

"Trước khi em trai tôi học xong đại học, “Phách Nghiệp” sẽ do tôi tếp quản!"

Đứng trước hội đồng quản trị Phách Nghiệp Phương Đông Dạ dõng dạc nói. Mà người của nhà họ Tô vốn theo Tô Mỹ Hoa đến làm chỗ dựa cho bà ta nghe Phương Đông Dạ nói như vậy lập tức ngẩn người nhìn về phía Tô Mỹ Hoa. Tô Mỹ Hoa hỏi "Phương Đông Dạ, anh?"

Phương Đông Dạ nhìn Tô Mỹ Hoa nói: "Dì, tôi nghĩ tôi là anh trai, thời điểm em mình cần giúp đỡ xử lý công ty tôi đương nhiên không từ chối." Nói xong đem tài liệu trên tay đưa cho bà ta. Tô Mỹ Hoa nghe Phương Đông Dạ gọi mình là “dì”, tâm đã mềm nhũn. Mà ở thấy tài liệu trong tay, lại là toàn bộ cổ phần tập đoàn ‘ Phách Nghiệp ’ của anh chuyển nhượng cho con trai của bà thì lại càng thêm cảm động.

Tô Mỹ Hoa nhìn Đông Phương Dạ hỏi "Đông Phương Dạ, cậu không cần tất cả đều cho nó. Đây là tài sản của cha các câu, cậu cũng có phần đấy!" Tô Mỹ Hoa không phải là người tốt, bà không sợ người khác xấu xa với mình, mà chỉ sợ người ta đối với mình quá tốt.

“Dì đứng nói nữa, tôi còn có “ Trư”. Hiện tại tới đây giúp một tay, đã là quá sức." Những lời này lại một lần nữa chứng minh Phương Đông Dạ không hề có ý muốn tranh giành “Phách Nghiệp” cũng một lần nữa khiến mọi người yên tâm!

. . . . . .

Đông Phương Dạ tiếp tục nói, tôi không hề có ý định liên hôn với tập đoàn “Thiên Hạ”! chỉ dựa vào thực lực hùng hậu của “ Phách Nghiệp”, tập đoàn “Thiên Linh” ở Mỹ đang có một dự án. Chỉ cần có được dự án này thì “Phách Nghiệp” nhất định được chấn hưng.

Bốp! bốp! bốp!

Đối với sự tự tin của Phương Đông Dạ mọi người không biết là gì hơn để bày tỏ sự tin tưởng là vỗ tay ủng hộ. Đứng ở sau lưng Phương Đông Dạ, Bùi Linh và Vô Ưu thấy mọi người đều tin tưởng Phương Đông Dạ thì lộ ra nụ cười vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Tâm đầu ý hợp (3)

Cả đêm điên cuồng, Đường Tiếu hai mắt trống rỗng nhìn trần nhà. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy! Ngày hôm qua cậu lại có thể tình một đêm với một cô gái xa lạ !

Chết tiệt!

Sau khi nhìn thấy vết máu trên tấm ga trắng tinh kia, cậu lại càng hận không thể đánh cho mình một trận. Rốt cuộc cậu đã làm ra chuyện gì rồi?

. . . . . .

Đúng lúc này điện thoại vang lên, Đường Tiếu nắm tóc của mình, phiền não hỏi: "Ai đó?” Bên kia điện thoại một âm thanh uy nghiêm truyền đến: "Hết ba tháng, đến lúc trở về rồi!"

"Ba, con. . . . . ."

"Cứ thế đi!"

Đầu dây bên kia, người đàn ông không đợi Đường Tiếu kịp phản ứng, trực tiếp cúp điện thoại. Đường Tiếu khó chịu mắng một câu: Shit! Sau đó đứng dậy bắt đầu mặc quần áo. Cậu thấy trên tủ đầu giường có một lá thư, chẳng lẽ cô gái kia để lại cách liên lạc? Nghĩ tới điều này, nội tâm Đường Tiếu bắt đầu rối loạn, cậu không biết nếu cô gái đó để lại cách liên lạc vậy cậu phải làm như thế nào?

. . . . . .

Xoạt!

"Ồ!"

Sau khi Đường Tiếu nhìn thấy bên trong lá thư là cái gì , thì tức giận cho cái tủ kia một cước. Cái chân đáng thượng đá vào tủ đến đau nhức. Cậu bây giờ không phải sợ gặp cô gái kia, mà hận không thể thấy để một phát bóp chết cô!

Một lá thư!

Cậu cứ nghĩ bên trong là cách thức liên lạc, vậy mà bên trong ngoại trừ tiền vẫn là tiền, thậm chí một câu lưu lại cũng không có! Đường Tiếu nắm tiền, giật giữ mặt tái mét. Người phụ nữ kia coi cậu là cái gì? Lại dám để lại tiền. Quả thực là chán sống mà! !

Cốc cốc cốc

"Vào đi!"

Nghe được tiếng gõ cửa , Đường Tiếu cực kỳ tức giận kêu. Cậu cứ cho răng người tới là Bạch Hải, nhưng khi ngẩng đầu lên lại bắt gặp một anh mắt vô vùng nghiêm nghị. Khi người đàn ông nhìn thấy Đương Tiếu không chỉnh tề trên một chiếc giường hỗn loạn thì bất mãn nhíu mày. Đường Tiếu cúi đầu gọi: "Cha!". Người đàn ông mà cậu vừa gọi là “cha”, lạnh lùng nói: "Cho con năm phút chỉnh đốn lại bản thân, cha không muốn để cho người ta biết cha có người con đức hạnh ra sao!"

Đường Tùy sau khi nói xong, xoay người rời khỏi phòng. Đường Tiếu ông ra ngoài chờ cậu, vội vàng thay đồ, sau đó mới dám đi ra gặp cha mình.

. . . . . .

"Cha, thật xin lỗi!"

Đường Tiếu sau khi lên xe, nhìn cha áy náy nói, Đường Tùy lạnh lùng nói: "Như thế nào? Không phải nói muốn dùng ba tháng để đi tìm mẹ con sao? Có manh mối gì chưa?" Đường Tiếu cúi đầu mà nói ra: "Cha, con không có tìm được!"

Đường Tùy nghe được lời nói như trong dự liệu cũng chỉ cười lạnh, nhìn như vô ý nhưng thật ra trong lòng vô cũng thất vọng. Ông cúi đầu nhìn tài liệu trong tay sau đó nói với lái xe: "Lái xe về nhà!”

Về nhà?

Nhà bọn họ không phải ở nước Mĩ sao? Về nhà? Về đâ? Đường Tiếu muốn hỏi, tuy nhiên không dám hỏi. Chỉ có thể im lặng một bên nhìn cha mình ngồi trong xe vẫn không quên xem tài liệu. Gần một năm không gặp, tuy trên mặt mặc dù không có xuất hiện nếp nhăn, nhưng Đường Tiếu thấy trong mắt ba mình ánh lên sự mệt mỏi.

"Cha, đừng xem.Không tốt cho mắt!"

Đường Tiếu quan tâm nói, Đường Tùy nghe vậy cũng “Ừ” một tiếng, sau đó khép lại tài liệu lại, nhắm mắt dưỡng thần ! Đường Tiếu nhìn cha mình đã buông xuống công việc nhắm mắt nghỉ ngời thì chỉ cười nhạt.

Từ nhỏ cậu đã sống với ba. Cậu chỉ biết mẹ là người Đài Loan, còn lại không biết gì cả. Hắn là lớn lên ở nước Mỹ, hai cha con lúc ở cùng nhau lúc nào cũng là như thế này. Cha cậu không thích nói chuyện cũng không thích cười, thế nhưng cậu có thể cảm nhận được cha cậu rất thương cậu. Cho nên, bình thường cha cậu rất lạnh lung nhưng cậu cũng không cảm thấy giữa họ tồn tại khoảng cách.

Trong lòng cha cũng rất nhớ mẹ!

Đường Tiếu mặc dù không biết trước kia giữa họ xảy ra chuyện gì. Tuy nhiện cậu có thể cảm nhận được cha rất yêu mẹ. Bởi vì cậu nhớ trước kia khi còn bé cha thường hay ngẩn người nhìn cậu, nhìn không chớp mắt. Khi đó hắn không hiểu chuyện thường hỏi: "Cha, cha là đang nhìn con sao?"

Sau khi lớn lên, cậu mới hiểu được, cha là đang thông qua cậu để tưởng nhớ về mẹ.

"Con muốn học đại học ở Đài Loan!"

Cậu hẳn là điên rồi! Havard không học lại chạy về Đài Loan!

"Chocon ba tháng cuối cùng, con muốn đi tìm mẹ con!"

Đường Tiếu tìm bốn năm ba tháng, nhưng một chút manh mối xũng không có!

Đường Tùy đối với hành động của cậu mặc dù không có nói rõ ủng hộ, nhưng chưa bao giờ ngăn cản cậu. Mặc kệ có lý hay vô lý đều tùy ý cậu, loại cưng chiều này chính là phương thức thể hiện tình cảm của cha cậu!

. . . . . .

"Cha, cha muốn định cư ở Đài Loan sao?"

Đường Tiếu Sau khi nhìn căn nhà xa hoa trước mặt, nụ cười rực rỡ hỏi. Mà Đường Tùy mặt không biểu cảm nói: "Cha lần này là vì muốn đầu tư dự án tại ‘ Phách Nghiệp ’ Sạu khi xong liền quay trở về!"

"Vâng."

Từ trước tới giờ Đường Tiếu đều không có hứng thú với chuyện công ty, cho nên chỉ “vâng”. Đường Tùy tiếp tục nói: "Dự án này con theo cũng theo giúp cha đi. Lần này ‘ Phách Nghiệp ’ có chủ tịch mới tuổi còn trẻ, rất kiên quyết, là một người đàn ông rất đáng gờm . Lần này đồng ý cùng ‘ Phách Nghiệp ’ hợp tác cũng là do có hứng thú với anh ta . Lần này chính là cơ hội tốt cho con học hỏi!"

Trẻ tuổi! Có kiên quyết! Rất giỏi!

Đường Tiếu vốn không có mấy hứng thú, nhưng nghe cha khen ngợi như vậy liền tò mò hỏi: "Ai vậy? Lợi hại như vậy con có biết hay không?"

"Phương Đông Dạ tổng giám đốc tập đoàn “Trự”!"

Đường Tùy vừa nói ra khỏi miệng, Đường Tiếu không chút suy nghĩ, lập tức nói: "Không thể! Tuyệt đối không thể cùng thứ người như thế làm ăn!" Đường Tiếu kiên định giọng nói, khiến Đường Tùy không hiểu: "Con cùng anh ta có ân oán?" Đường Tiếu gật đầu một cái, như nói thật nói: "Con biết anh ta, đúng là có ân oán, nhưng đó cũng hoàn toàn là nguyên nhân con không đồng ý hợp tác với anh ta!"

Giọng điệu thẳng thắn của Đường Tiếu khiên Đường Tùy lộ ra nụ cười tấn thưởng. Đứa con trai này của ông không tệ, còn nhỏ tuổi rất có phong độ của một đại tướng. Ít nhất sẽ không bởi vì ân oán cá nhân mà bài xích người khác. Ông cười nhạt, nói: "Vậy vì nguyên nhân gì?"

Đối mặt với sự tin tưởng của cha, Đường Tiếu giải thích: "Anh ta công tư không phân minh! Lại vì ghen mà sa thải người khác. Đàn ông thủ đoạn không trong sạch như vậy, không thích hợp hợp tác!" Đường Tùy nghe Đường Tiếu nói, gật đầu một cái, nói: "Đúng! Một như vậy tuyệt đối không thể hợp tác! Chỉ là, Phương Đông Dạ là ngoại lệ!"

Tại sao?

Đường Tiếu trong mắt lóe lên sự không hiểu. Cậu không hiểu tại sao cha đối với Phương Đông Dạ đánh giá cao như vậy.

"Bởi vì anh ta là người đàn ông có trách nhiệm!"

Có trách nhiệm!

Đường Tiếu nghe thế , chẳng nói đúng sai cười cười. Cậu tin tưởng mắt nhìn người của cha mình thế nhưngtrong lòng có chút không nắm chắc. Đường Tùy không tiếp tục nói chuyện nữa, chỉ nói là: "Đi nghỉ ngơi thôi. Chiều nay cùng cha đi gặp Phương Đông Dạ!"

. . . . . .

Đường Tiếu tây trang chỉnh tề, đi theo sau lưng Đường Tùy, là cả người không được tự nhiên!Cậu không thích mặc tây trang. Chẳng thà bảo cậu mặc đồng phục công nhân hoặc nhân viên an ninh rộng thùng thình cũng còn tốt hơn mắc âu phục!

Pằng!

Cửa thang máy vừa kép đã bị Đường Tùy cản lại. Hành động bất ngờ này khiến Đường Tiếu cùng mấy vị chủ quản theo sau chú ý. Nhưng Đường Tùy không có giải thích gì, chỉ là vội vàng nói một câu: "Đường Tiếu, con đại diện công ty đi đàm phán!" Sau khi nói xong, bước nhanh ra khỏi thang máy !

Đường Tiếu không hiểu hỏi "Cha, xảy ra ra chuyện gì rồi ?" Đường Tùy cũng không chờ đợi sớm đã ra đến cửa chính của tập đoàn “trự”. Cha chưa bao giờ kích động như thế, tại sao lần này lại như vậy?

Chẳng lẽ? Là đã tìm được mẹ?

Đường Tiếu nghĩ vậy, thật hận không thể lập tức đuổi theo hỏi rõ. Nhưng mà thứ nhất cậu không xác định xảy ra là chuyện gì , thứ hai, cậu còn có chuyện phải làm. Cho nên, không thể làm gì khác hơn là nhịn tò mò. Đi theo các chủ quản cùng đi đến tầng cao nhất, phòng họp!

. . . . . .

" Phương Đông Dạ, anh có lòng tin sao?"

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ, trong lòng hoang mang hỏi. Phương Đông Dạ tự tin cười một tiếng, nói: "Chỉ cân em ùng hộ anh. Anh liền có lòng tin!" Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói vậy, gật gật đầu nói: "Được, tôi ủng hộ anh! Anh đi trước đi lát tôi mang trà vào!"

Phương Đông Dạ gật đầu, Vô Ưu vui vẻ chạy đi pha trà!

. . . . . .

Phương Đông Dạ vừa bước vào cửa phòng họp đã thấy gương mặt quen thuộc của Đường Tiếu, anh sững sờ, lòng tin tràn đầy lúc trước liền giảm đi một nửa. Nhưng anh vẫn tự tin cười nhạt giới thiệu: "Chào các vị, tôi là Phương Đông Dạ tổng giám đốc tập đoàn "Phách Nghiệp"!

"Tổng giám đốc "Phách Nghiệp lại mời chúng tôi đến tập đoàn "Trự" bàn chuyện hợp tác, đây không biết là muốn chúng tôi hợp tác với " Phách Nghiệp" hay với "Trự" đây!"

Đường Tiếu vừa mở miệng đã mang theo mùi thuốc súng. Mà Phương Đông Dạ cũng không có khách khí, trực tiếp trả lời nói: "Có lòng hợp tác, cũng sẽ không quan tâm những thứ nhỏ nhặt này. Nếu không có lòng vậy cần gì bàn đến chuyện hợp tác?" Phương Đông Dạ tuy ở thế yếu nhưng cũng nắm rõ đạo. Dù uất ức cũng không được cho ngươi khác khinh thường hay khi dễ mình. Tuyệt đối sẽ khônghạ mình. Cho nên nếu đã như vậy liền kết thúc sớm rồi suy nghĩ biên pháp khác.

Khí phách!

Đường Tiếu lần đầu tiên cảm nhận được khí phách của Phương Đông Dạ. Nhưng đối với anh vẫn hoàn toàn chưa có lòng tin. Phương Đông Dạ thản nhiên nói: "Đúng, nói gì đều là dư thừa. Bởi vì tôi không thể cùng vơi người như vậy hợp tác. Tạm biệt!" Đường Tiếu sau khi nói xong, xoay người đi ra. Mấy vị chủ quản của "Thiên Linh" , chỉ có thể nhìn Phương Đông Dạ lúng túng cười cười sau đó nhanh chóng đuổi theo Đường Tiếu.

Đàm phán không thành rồi ! Còn chưa đàm phán đã không thành rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Con trai liên minh (1)

"Đường Tiếu!"

Vô Ưu bưng cà phê ra ngoài, hướng phòng họp đi tới, ngoài ý muốn đụng phải Đường Tiếu . Vô Ưu hai mắt trợn to. Cô nhìn Đường Tiếu, vui vẻ nói:

"Cậu tới tìm tôi sao?"Nói xong mới chú ý tới trang phục của cậu ta. . . . . .

Vô Ưu quan sát Đường Tiếu từ trên xuống dưới một hồi lâu, ' xì ' một cười lớn.

Ha ha ha ha. . . . . Ha ha ha ha. . . . . .

Hiện tại tiếng cười của Vô Ưu đối với Đường Tiếu rất không thích hợp, nếu như không có chuyện đêm hôm đó, Đường Tiếu thấy nụ cười này, tâm tình nhất định sẽ cực kỳ tốt. Nhưng thấy nụ cười này , lại không cười nổi. Nụ cười của Vô Ưu càng hồn nhiên, cậu càng thấy chán ghét mình.

"Này, sao cậu lại ăn mặc thế này ?"

Vô Ưu không cười nữa, nhìn Đường Tiếu hỏi. Đường Tiếu không trả lời, Vô Ưu tiếp tục nói: "Chỉ là, nhìn như vậy trưởng thành hơn nhiều. Ừm, không tệ." Vô Ưu thẳng thắn đánh giá Đường Tiếu. Mà Đường Tiếu từ đầu đến cuối không nói một lời. Cứ đứng như vậy trầm mặc , giống như một bức tượng điêu khắc, mặc cho Vô Ưu quan sát, phê bình.

Chủ quản của ' Thiên Linh ' , thấy Vô Ưu cùng Đường Tiếu đứng ' nói chuyện phiếm '. Cho nên giữ vững khoảng cách , không dám tiến lên quấy rầy. Vô Ưu rốt cuộc cũng phát hiện ra Đường Tiếu không nói gì.

"Này, cậu đã đến rồi nhưng không nói lời nào, cũng không đi đâu à ?"

Vô Ưu Ăn Sâu Bén Rễ * cho rằng Đường Tiếu là đến tìm cô. Kết quả Đường Tiếu vừa mở miệng, cô liền biết mình nhầm rồi: "Tôi không phải tới tìm chị!" Vô Ưu liền hỏi: "Vậy cậu tới tìm ai đó phải không?"

(*)Ăn Sâu Bén Rễ - Một văn hóa tập tục từ lâu đã ăn sâu vào lòng người,không hiểu sao trong cậu này lại có ,mình không biết sửa sao cho đúng nên đành để nguyên.

"Phương Đông Dạ!"

. . . . . .

Phương Đông Dạ ? Tìm hắn làm gì chứ?

Tính sổ!

Vô Ưu nghĩ tới đây liền nói: "Cậu không thể tới đây tìm anh ta tính sổ. Chuyện cậu bị sa thải không liên quan đến Phương Đông Dạ , quản lý của cậu

không tìm cậu sao?"

Khi Đường Tiếu nghe thấy hai chữ ‘ tính sổ ’, cảm thấy Vô Ưu thật sự có suy nghĩ. Chỉ là, nghe đến câu sau, liền nghi vấn.

"Chị nói vậy là ý gì?"

Đường Tiếu không nghĩ lại nghe được chuyện này, Vô Ưu liền nói rõ mọi chuyện với cậu . Đường Tiếu liền biết rằng mình đã hiểu lầm Phương Đông Dạ.

Đường Tiếu biết là mình hiểu lầm người ta, thế nhưng cậu vẫn không muốn hợp tác cùng Phương Đông Dạ. Mặc dù không thừa nhận, nhưng cậu hiểu được, xét đến cùng cũng có ghen tức một chút.

"Nói với cậu nửa ngày trời mệt chết đi được, giúp tôi bưng cà phê."

Vô Ưu thấy Đường Tiếu hôm nay nghiêm túc tới kì lạ, bình thường hi hi ha ha như con nít. Hôm nay nghiêm túc như vậy, khiến cô cũng cảm thấy khó chịu. Cho nên, nghĩ cho cậu ta bưng cà phê vừa đi vừa nói chuyện. Vô Ưu không khách khí đem khay nhét vào trong ngực Đường Tiếu , Đường Tiếu chỉ có thể bưng giúp thôi. Nhìn động tác của cậu ta cực kỳ tự nhiên, bất đắc dĩ nói: "Chị à, còn chuyện gì muốn nói ."

"Cậu đã bị sa thải rồi, còn có thể có chuyện gì nữa. Cùng tôi mang cà phê vào phòng họp nào. Sau đó chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút."

Vô Ưu nói xong, không nói hai lời, xoay người đi tới phòng họp. Chủ quản ‘ Thiên Linh ’ đứng đó nãy giờ , liền vội vàng lui về phòng họp.

Bên trong phòng họp Phương Đông Dạ đang ngồi trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần . Suy nghĩ làm sao tìm được phương pháp tốt, có thể giúp được ‘ Phách Nghiệp ’. Anh ta nghe thấy tiếng cửa mở, liền mở mắt.

. . . . . .

Người của ‘ Thiên Linh ’ trở lại rồi sao?

Phương Đông Dạ không thể tưởng tượng nổi. Anh còn chưa kịp mở miệng hỏi, liền thấy Vô Ưu, còn có Đường Tiếu bưng khay theo sau.

Ách!

Phương Đông Dạ nhìn thấy cảnh này, thật sự không biết nên nói gì cho phải. Vô Ưu dùng chân đá Đường Tiếu một cái, nhắc nhở cậu thông minh cơ trí một chút. Sau đó nhìn các vị chủ quản của‘ Thiên Linh ’nói: "Ha ha, mọi người mời ngồi ! Không cần khách khí."

Người của ‘ Thiên Linh ’ bốn mắt nhìn nhau. Không biết nên giải thích thế nào về tình huống này. Đường Tiếu thở dài một cái. Sau đó nói: "Cũng ngồi đi!" Vừa nói, vừa để cái khay lên bàn hội nghị. Dưới ánh mắt kinh ngạc ở xung quanh, đi tới ghế chủ vị. Ngồi xuống!

Phương Đông Dạ nhìn bộ dạng ngây ngô của Vô Ưu , nói: "Người này là tổng giám đốc tập đoàn ‘ Thiên Linh ’ Đường Tiếu tiên sinh." lời nói của Đông Phương Dạ khiến Vô Ưu ngạc nhiên trợn to hai mắt. Cậu ta không phải bảo vệ sao? Vì sao lại trở thành tổng giám đốc ?

"Phương Đông tiên sinh, hôm nay có chút rắc rối, chuyện chúng ta hợp tác, để ngày khác nói, anh thấy có được không?"

Đường Tiếu nhìn bộ dạng ngây ngốc của Vô Ưu, biết cậu nợ cô ấy một lời giải thích.Phương Đông Dạ nghe thấy câu này, liền gật đầu nói: "Tốt. Ngày khác bàn lại!" Có thể nói, bọn họ vẫn còn cơ hội. Chuyện này đối với ‘ Phách Nghiệp ’ mà nói, là một chuyện rất tốt. Đường Tiếu gật đầu một cái sau đó đứng lên, đi ra ngoài . Đi tới bên cạnh Vô Ưu thì nói: "Chúng ta nói chuyện một chút."

"Tốt!"

Vô Ưu nói xong, liền vội vàng đi theo.

Đường Tiếu là tổng giám đốc, có hợp tác với ‘ Phách Nghiệp ’ hay không, không phải chỉ cần một câu nói của cậu ta sao !

Ha ha, chúng ta, có hy vọng rồi !

Vô Ưu suy nghĩ chuyện này, chuẩn bị cùng Đường Tiếu nói chuyện một chút.

. . . . . .

"Hắc hắc, tiểu Tiếu. . . . . ."

Sau khi vào thang máy, Vô Ưu liền muốn đi thẳng vào vấn đề. Đường Tiếu liền ngắt lời nói: "Không nói chuyện công !" Vô Ưu nghe nói như vậy, bất mãn nhìn cậu ta một cái, sau đó nói: "Này, làm gì dễ giận như vậy. Mới hai ngày không gặp, đột nhiên lại biến thành người khác là sao? Cậu có phải tiểu Tiếu mà tôi biết không?"

Đường Tiếu không nhúc nhích nhìn Vô Ưu, trong lòng cực kỳ phức tạp .

"Vô Ưu, tâm trạng của tôi rất tệ!"

Đường Tiếu đột nhiên bày tỏ cảm xúc của mình ra . Vô Ưu nhìn gương mặt phiền não của Đường Tiếu, gật đầu nói: "Chúng ta nói chuyện một chút đi" Vô Ưu trừ có thể nói câu này ra, cũng không biết nên nói gì hơn. Cứ như vậy hai người đi tới hướng phòng cà phê.

. . . . . .

"Vô Ưu, chị gả cho tôi được không?"

Đường Tiếu mở miệng ra nói một câu rất khó hiểu, Vô Ưu nhìn bộ mặt phiền não của Đường Tiếu, hỏi "Cậu không có chuyện gì chứ? Tại sao tôi cảm thấy lời nói của cậu không thích hợp cho lắm nhỉ?" Vô Ưu cảm thấy cậu không phải thật lòng cầu hôn cô, mà đang bị stress , bây giờ đang tìm ai đó phát tiết.

Vô Ưu ngây ngốc, khiến trên gương mặt trẻ trung của Đường Tiếu đã đen lại càng thêm đen. Sau đó nói: "Đêm hôm qua tôi đã làm một việc rất xấu."

Làm việc gì xấu?

Đầu óc Vô Ưu không được thông minh cho lắm , nghe như vậy lại càng cù lần thêm. Gì cơ? Nói gì đó? Vô Ưu đáng thương nhìn Đường Tiếu nói: "Em trai nhỏ của tôi, cầu xin cậu nói rõ hơn một chút có được hay không?"

Đường Tiếu nhìn một bộ mặt như ăn mướp đắng của Vô Ưu, khổ sở cười cười nói: "Đêm hôm đó tôi cùng một cô gái xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Đi thẳng vào vấn đề chính, Đường Tiếu dũng cảm nhìn Vô Ưu, muốn xem xem cô nói thế nào. Vô Ưu chớp mắt mấy cái, dùng nụ cười xấu xa nhìn Đường Tiếu, nói: "A a, tình một đêm! Đứa nhỏ này cậu thât xấu xa !"

A ồ!

Vô Ưu nghe Đường Tiếu nói ra chuyện này, không biết nên làm gì để giúp cậu, không trả lời. Chờ cậu nói tiếp. Cậu ta nhìn Vô Ưu đang im lặng nghe, cho nên đem hết toàn bộ ý nghĩ trong lòng nói ra: "Tôi cũng không rõ , tôi vẫn không quên được chuyện này. Có thể là bởi vì cô ấy là trinh nữ, khiến tôi không hiểu tại sao cô ấy lại làm như vậy. Cũng có thể là vì cô ấy để lại tiền, khiến cho tôi cảm thấy bị si nhục. Dù sao, tôi cũng không thể nào quên hết được chuyện này!"

Trinh nữ!

Tại sao phải làm chuyện như vậy ? Chẳng lẽ?

Vô Ưu mắt sáng lên, nói: "Cậu nói, có phải cô ấy muốn trộm ‘ tinh trùng ’ không ?" Vô Ưu đột nhiên nói ra câu đó, khiến Đường Tiếu đang uống cà phê kém chút nữa sặc chết. Cậu ho kịch liệt , nhìn Vô Ưu nói: "Bà chị của tôi, trí tưởng tượng của chị thật là phong phú?"

Lời này nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì cũng đau tim chết đó!

Hiện tại cảm giác của Đường Tiếu là như vậy.

"Chuyện này thì có gì phong phú với không phong phú hả? Tôi lúc đầu đã làm vậy mới sinh ra tiểu diễm đó!"

Vô Ưu lơ đãng nói. Đường Tiếu lập tức ngây ngẩn cả người! Chẳng lẽ, chuyện này được sắp đặt sao ? Vô Ưu cũng chưa nhìn Đường Tiếu một cái, nói thẳng ra: "Ha ha, người này rất tốt nha. Còn biết trả tiền, tôi lúc trước sao không nghĩ tới nhỉ !" Đường Tiếu nghe thế , mặt cũng xanh lét. Vội vàng nhìn Vô Ưu cầu cứu: "Tôi phải làm thế nào đây?"

Vô Ưu nhìn Đường Tiếu nói: "Tôi không biết, cậu không cần hỏi tôi. Chỉ là, về sau cậu đừng quan tâm tới tôi nữa. Bởi vì, người mà tôi muốn gả cho là Phương Đông Dạ!"

Ách?

Đường Tiếu nhìn Vô Ưu, bất đắc dĩ nói: "Bà chị, cự tuyệt một lần là được. Không cần nói mãi như thế." Thật ra thì cậu cũng biết rõ, tìm cảm này chỉ có thể giữ trong lòng. Hơn nữa, đêm hôm đó , cô gái đó khiến cậu nghĩ đến nhiều hơn là Vô Ưu . Có thể nói rằng cô gái kia quá thần bí, cách làm quá tiểu nhân. Nhưng mà, cậu không thể không thừa nhận, cậu không thể chờ được để gặp cô gái kia, hỏi mọi chuyện rõ ràng!

"Làm em trai của tôi được không?"

Vô Ưu nhìn Đường Tiếu đùa giỡn , hi vọng Đường Tiếu có thể vì vậy mà giúp cho ‘ Phách Nghiệp ’. Đường Tiếu nói: "Được, nếu như chị có thể giúp tôi tìm được cô gái chết tiệt kia, tôi sẽ đồng ý!" Đường Tiếu nghĩ đến cô gái kia mang giọt máu của cậu, tóc gáy trên người đều dựng lên hết. Vô Ưu lại nói: "Tốt, một lời đã định! Hãy nói cho tôi biết có đầu mối gì."

Tìm người , có gì khó chứ !

"Chỉ có tiền, còn lại không có gì cả!"

Đường Tiếu nói xong, đem tiền cùng lá thư lấy ra. Vô Ưu nhìn lá thư trắng như tuyết, lập tức liền nản chí. Lấy thứ này ra cũng như không. Cô không buông tha nói: "Được, thứ này để ở chỗ tôi , trong vòng ba ngày sẽ có tin tức cho cậu."

"Tốt! Vậy tôi chờ tin tốt của chị!"

Đường Tiếu dĩ nhiên biết Vô Ưu không có cách nào, chỉ là giúp được gì thì giúp thôi!

. . . . . .

"Làm sao cậu lại thành tổng giám đốc ? Cậu không phải là. . . . . ."

Nói xong chuyện chính, Vô Ưu muốn thõa mãn lòng hiếu kỳ của mình rồi. Nhưng lời còn chưa nói hết, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc nhanh chóng đi qua trước mắt . Vô Ưu vội vàng dừng lại lời nói của mình, nhìn người kia vui vẻ chào hỏi, nói: " Bùi bí thư trưởng, sao cô lại ở đây?" Sau đó lại phát hiện có gì đó khác lạ.Vẻ mặt của Bùi Linh rất khổ sở.

"Bùi bí thư trưởng, cô làm sao vậy?"

Vô Ưu đứng lên bước nhanh đến gần Bùi linh, Bùi linh cố đè xuống cảm giác muốn khóc. Mỉm cười nói: "Không có chuyện gì." Hơn nữa còn xin lỗi nhìn Đường Tiếu cười. Đường Tiếu nhìn Bùi linh cười, nhịp tim đột nhiên đập nhanh.

Cô, cô là. . . . . .

"Tiểu Linh, cô lại muốn trốn sao?"

Đường Tiếu còn chưa kịp nói gì, bên trong lại đi ra một người, người này không phải là người lạ, chính là Đường Tùy! Bùi linh nghe thấy lời nói của Đường Tùy, trên mặt có một chút tức giận, sau đó đột nhiên quay đầu lại, kích động nói: "Ông có con có gì đặc biệt hơn người. Đáng giá khoe khoang sao? Chỉ một mình ông có con sao? Tôi cũng có."

Bùi Linh nói xong, nhanh chóng đi tới trước mặt Đường Tiếu , kéo cánh tay của cậu quát: "Đây chính là con trai tôi." Sau khi nói xong, kéo tay Đường Tiếu đi tới bên cạnh Vô Ưu tức giận nói: "Tôi không chỉ có con trai, còn có con dâu.Thế nên, tôi hơn ông ." Nói xong, đi về phía đường quát: "Không gặp lại! Không đúng, là vĩnh viễn không bao giờ gặp lại!"

Bùi linh gào xong, kéo Vô Ưu cùng Đường Tiếu đi đến cửa chính. Quay đầu lại, nước mắt cũng vì thế rớt xuống. Đường Tiếu nhìn thấy nước mắt trên mặt Bùi Linh , kêu một tiếng : "Mẹ."

Ách!

Bùi linh nghe thấy gọi mẹ, người đột nhiên run lên. Quay đầu nhìn Đường Tiếu hỏi "Cậu kêu tôi là gì?" Đường Tiếu không trả lời.Đường Tùy đứng phía sau cười nói: "Nó gọi cô bằng mẹ!"

. . . . . .

"Phương Đông Dạ, anh nói xem có ly kỳ hay không?"

Trong phòng tổng giám đốc , Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ nói về Đường Tiếu,Đường Tùy, Bùi Linh là người một nhà. Phương Đông Dạ cười nói: "Quả thật rất khó tin. Anh vẫn cho là dì Bùi không kết hôn là bởi vì không có người trong lòng. Thì ra là vì chuyện này." Vô Ưu mỉm cười nói: "Đúng

! Thật sự không thể tưởng tượng nổi!"

Vô Ưu nghĩ về cả nhà bọn họ, bởi vì hiểu lầm mà tách ra lâu như vậy, đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở. Cô không muốn cùng Phương Đông Dạ để lỡ nữa. Cô nhìn Phương Đông Dạ, một lần nữa cho anh cơ hội hỏi:"Phương Đông Dạ, anh có gì muốn cùng tôi nói không?"

Nói thật ! Chỉ cần anh thẳng thắn nói ra, năm năm trước người kia chính là anh. Tôi sẽ gả cho anh!

Vô Ưu mặt tràn đầy mong đợi nhìn Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ sau khi nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Vô Ưu , ánh mắt sáng lên, cho là cô thấy người ta hạnh phúc. Cho nên cũng muốn kết hôn. Vì vậy vội vàng nắm chặt thời gian cầu hôn nói: "Vô Ưu, gả cho anh được không?" Đông Phương Dạ mặt tràn đầy mong đợi nhìn Vô Ưu. Vô Ưu sau khi nghe thấy câu này, thất vọng thở dài. Nói: "Không được!" (Bên lề: Chị ngốc quá.)

Không phải cô ấy muốn nghe câu này sao?

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu thất vọng, biết mình nhầm rồi. Vô Ưu muốn nghe cái gì chứ ? Anh yêu em? Cam kết? Không phải vậy thì còn là gì chứ ? Nghĩ tới nghĩ lui, Phương Đông Dạ cũng không nghĩ ra được, cho nên trực tiếp hỏi: "Vô Ưu, em rốt cuộc muốn nghe cái gì? Em nói cho anh biết được không được không?"

Không được!

Nhắc nhở có thành ý gì à?

Vô Ưu lắc đầu một cái, nhìn Phương Đông Dạ mà rống lên nói: "Không được!"Nói xong, cúi đầu không nhìn mặt Phương Đông Dạ. Sợ anh tức chết. Phương Đông Dạ hận không cạy được đầu Vô Ưu xem xem đầu óc cô rốt cuộc nghĩ gì !

"Vô Ưu, chúng ta nên thẳng thắn nói chuyện, em thấy đúng không?"

Phương Đông Dạ tức giận , nhưng vẫn dùng lời nói lịch sự. Ai bảo người anh yêu chính là Vô Ưu chứ. Vô Ưu lại nói: "Đúng. Cho nên chờ anh học được cái gì gọi là ‘ thẳng thắn nói chuyện ’ , trở lại cầu hôn tôi nhé!" Vô Ưu nói đến đây, anh không nhịn được nói: "Em bây giờ đừng nên nói nữa , nếu không anh sẽ không nhịn được cắn em!"

Ách!

Thật bạo lực!

Phương Đông Dạ im lặng. Nghiêm túc suy nghĩ rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề. Vô Ưu thở phì phò nghiên cứu bao đựng tiền màu trắng Đường Tiếu đưa. Không có đầu mối, không có đầu mối. Một chút đầu mối cũng không có!

Pằng!

Vô Ưu vỗ bàn một cái đứng lên. Sau đó nói: "Tôi xin nghỉ!" Sau khi nói xong, liền đi ra ngoài. Hoàn toàn không để ý tới Phương Đông Dạ, Phương Đông Dạ tức giận. Tất cả mọi việc cô đều đã nghĩ đến , chỉ cần Phương Đông Dạ nói thật, cô sẽ đồng ý lời cầu hôn của anh. Nhưng mà, tại sao anh không thừa nhận! Chẳng lẽ anh định lừa gạt em cả đời !

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu hờn dỗi, cảm giác giống nhau đều không dễ chịu. Cô rốt cuộc muốn nghe cái gì ? Chỉ cần cô nhắc nhở một chút. Anh sẽ nói hết mọi chuyện ra!

Chỉ một tiếng, cửa được mở ra. . . . . .

Phương Đông Dạ cho là Vô Ưu trở lại, không ngẩng đầu. nói: "Vô Ưu, coi như anh van em. Em nhắc anh một cái có được không?" Phương Đông Dạ nói chuyện có thể coi là rất lễ phép rồi. Nhưng Vô Ưu vẫn như cũ không có phản ứng, Phương Đông Dạ không muốn gặp trở ngại.

"Em rốt cuộc muốn anh phải làm sao?"

Phương Đông Dạ phiền não ngẩng lên đầu nhìn về phía Vô Ưu, lại ngoài ý muốn thấy bạn tốt Đông Cung Phi đang nén cười. Thái độ Phương Đông Dạ đối với bạn tốt vẫn như cũ , có chút khó chịu nói: "Phi, không biết gõ cửa sao? Cậu lễ phép thật?"

"Thật xin lỗi, tôi sai rồi.Anh bạn!"

Phi lễ phép nói xin lỗi. Nhưng trên mặt không giấu được nụ cười.Phương Đông Dạ nghĩ đến một thời gian không gặp, bèn hỏi "Cậu đang quấn lấy Như tỷ của cậu sao, tới đây tìm tôi làm gì?" Phi nghe thấy từ Như tỷ , liền nở nụ cười. Lấy lòng nhìn Phương Đông Dạ nói: "Ha ha,anh bạn. Tôi lần này tới là tìm anh giúp một tay!"

Phương Đông Dạ nhìn nụ cười lấy lòng của Phi, không hiểu nói: "Đùa cợt không phải sở trường của Vân sao? Sao cậu lại giống hệt cậu ta vậy!" Phi nghe thấy lời này, chẳng những không cảm thấy ngượng ngùng. Xấu xa cười một tiếng, nói: "Muốn kết hôn với người trong lòng, thì phải, không chừa thủ đoạn nào!"

Không chừa thủ đoạn nào?

"Có ý gì?"

Phương Đông Dạ hứng thú nhìn Phi. Phi nhìn Phương Đông Dạ nháy mắt mấy cái nói: "Chúng ta hợp tác đi! Tôi bảo đảm anh có thể cưới được mỹ nhân về!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Con trai liên minh (2)

Ba ngày, Vô Ưu một ít đầu mối đều không tìm được. Cho nên chỉ có thể đi đến chi nhánh tập đoàn‘ Thiên Linh ’ ở Đài Loan, tìm Đường Tiếu muốn cậu bỏ qua cho. Cô vốn nghĩ nếu thư ký Bùi là mẹ của Đường Tiếu vậy có nghĩa là bọn họ có quan hệ, như thế “Thiên Linh’ sẽ đồng ý hợp tác cùng “Phách Nghiệp”.

"Tôi muốn gặp tổng giám đốc Đường Tiếu của công ty!"

Vô Ưu định nói như vậy nhưng có một cô gái chen lên trước nói.Cô nhân viên lễ tân nhìn cô gái kia hỏi:"Tiểu thư xin hỏi cô họ gì, có hẹn trước không?"

Cô gái kia sảng khoái nói: "Không có! Cô giúp tôi chuyển lời có một cô gái muốn gặp, nếu anh ta không muốn gặp thì coi như xong!"

Ách!

Cô gái này thật tự tin nha!

Cô nhân viên lễ tânnghe nói như thế sững sờ, không biết phải làm sao. Vô Ưu nói: "Gọi điện thoại đi, tôi cũng tìm Đường Tiếu!" Cô lễ tân nhìn người tham gia náo nhiệt như Vô Ưu hỏi "Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước không?"

Vô Ưu nhìn cô nhân viên lễ tânnhe răng cười một tiếng, nói: "Không có! Cô nói với cậu ta chị gái cậu ta tới. Nếu cậu ta dám không xuống, cậu ta nhất định chết không tử tế!" Sau khi nói xong nhìn về phía cô gái kia, cô gái kia cũng nhìn Vô Ưu. Hai người liếc nhau một cái, trên mặt nở nụ cười tươi tắn.

"Hai vị tiểu thư. . ."

Cô lễ tân nhìn hai người, trong lòng suy nghĩ nếu hai vị kia tự tin như vậy nếu cô làm khó liệu có bị sa thải hay không. Nhưng là, hai người kia cũng không để ý tới cô, mà lại nhanh chóng bắt đầu trò chuyện. . .

"Cô là Vô Ưu?"

Cô gái kia nhìn Vô Ưu hỏi, mà Vô Ưu vui mừng nói: "ah, làm sao cô biết?" Cô gái kia cười rực rỡ một tiếng, nói: "Đêm hôm đó, anh ta cứ gọi tên cô nha." Sau khi nói xong, vẫn không quên mập mờ nháy nháy mắt. Mà Vô Ưu suy nghĩ một chút, còn lại là kinh ngạc trợn to hai mắt, nhìn nàng nói: " cô là…. Là Đông?"

Cô gái kia gật đầu một cái. Mà Vô Ưu còn lại là vội vàng đem trong túi lá thư lấy ra. Sau đó cho cô gái kia nhìn, cô gái kia gật đầu một cái, sau đó giới thiệu mình: "Tôi tên là Tiểu Đồng!"

Vô Ưu nhìn Tiểu Đồng, trên mặt là lộ ra nụ cười lớn. Đây thật là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu a!

. . . . . .

"Không cần cô gọi!"

Vô Ưu nhìn vẻ mặt khó xử của cô nhân viên lễ tân nói, lấy điện thoại di động ra, trực tiếp gọi Đường Tiếu. Vừa có người nghe máy, lập tức nói: "Trong vòng ba phút, xuống đây cho tôi!" Sau khi nói xong, lập tức cúp điện thoại.

"Giúp tôi đưa cái này cho cậu ta, nói với cậu ta chị cậu ta đã tới."

Người tìm được, sau này cô chính là chị của Đường Tiếu rồi. Tiểu Đồng thoải mái nhận lấy lá thư, gật đầu một cái, nhìn Vô Ưu hào phóng nói: "Đường Tiếu đối với cô là đơn phương ?" Vô Ưu không biết cô tại sao hỏi như thế, chỉ là thành thực nói: "Tôi có người trong lòng rồi. Hơn nữa tôi coi Đường Tiếu là em trai."

Tiểu Đồng vui vẻ cười một cái, nói: "Tôi tới là muốn anh ta chịu trách nhiệm! Cho nên, cô là chị anh ta, cũng chính là chị tôi rồi. Chị gái tốt. Chị chuẩn bị đi tham gia hôn lễ nhé!" Vô Ưu sững sờ, cười nhìn Tiểu Đồng nói: "Tốt. Ha ha, tôi đi đây!"

Ha ha ha a. . . Ha ha ha a. . .

Vô Ưu vừa đi vừa cười không ngừng. Tiểu Đồng này vừa phóng khoáng lại xinh đẹp. Vô Ưu vừa cười vừa thầm nghĩ. Đường Tiếu tiểu tử này nhất định sẽ bị ăn hết đấy!

"A!"

Vô Ưu vội vã muốn chia sẻ tin vui này với Phương Đông Dạ, nhưng khi vừa đến cửa văn phòng lại bị hình ảnh trước mặt dọa ngây người. Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi hai người đang ôm nhau! Hơn nữa mặt của Phương Đông Dạ lại có một chút hồng! Vô Ưu vội vàng dụi mắt, hai người thấy vậy vội vàng buông nhau ra. Nhưng vẻ lung túng trên mặt Phương Đông Dạ cũng không có rút đi.

"Anh… anh ….cửa?"

"Ha ha, tôi còn có chuyện, đi trước."

Vô Ưu lời nói còn chưa nói hết, Đông Cung Phi đã cười nói tạm biệt. Hơn nữa còn không quên nghiêng đầu nhìn Phương Đông Dạ, ghê tởm nói: "Dạ, tôi đi nha. Buổi tối gặp ở chỗ cũ, không gặp không về nha." Sau khi nói xong, vẫn không quên nháy mắt với Phương Đông Dạ!

Ác!

Vô Ưu nhìn bộ dạng này của Đông Cung Phi, tóc gáy đều dựng lên. Cô trước kia đã từng gặp anh ta, lúc đó bộ dạng anh ta cũng không như thế này! Đông Cung Phi đi tới cửa, liền quay lại hướng Vô Ưu, cười nói: "Chăm sóc tốt cho Dạ nha tôi nha. Tôi đi trước!" Sau khi nói xong vòng qua Vô Ưu rời đi.

Hi hi hi hi!

Đông Cung Phi đi qua Vô Ưu, trên mặt là xuất hiện nụ cười xấu xa giống như mèo vừa được ăn vụng! Mà Phương Đông Dạ thấy biểu tình quái dị trên mắt Vô Ưu, hối hận đến xanh ruột! Trong lòng bắt đầu hoài nghi, không biết tên Phi này muốn giúp anh hay hại anh đây!

“Phương Đông Dạ, anh…..anh. . ."

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ, thật muốn hỏi, anh đồng tính sao. Nhưng nghĩ như thế nào cũng không thể thốt ra được. Phương Đông Dạ dương đôi mắt vô tội ra nói: "Anh…anh thế nào?" Vô Ưu lắc đầu một cái, nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì." Sau khi nói xong, vội vàng nói: "Tôi...tôi chợt nghĩ đến tôi còn có chuyện…. xin nghỉ, tôi xin nghỉ." Vô Ưu sau khi nói xong,nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chẳng lẽ biến khéo thành vụng, đem Vô Ưu dọa chạy mất!

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu chạy trốn, hận , có không đêm Đông Cung Phi đến dọn dẹp chuyện này! Anh cầm điện thoại lên gọi cho Đông Cung Phi. . .

"Này, Dạ, mới vừa tách ra, nhanh như vậy lại muốn tớ à? Có phải sợ tớ quên ước hẹn buổi tối không! Yên tâm đi, người ta làm sao sẽ quên!"

Điện thoại vừa mới thông, tên Đông Cung Phi kia liền nói một đống lời ghê tởm. Khiến Đông Phương Dạ tóc gáy đều dựng lên, khiến nah nhịn không được mà rống lên nói: "Nếu như Vô Ưu bị cậu dọa chạy, cẩn thận tớ làm thịt cậu!" Sau khi nói xong, pằng một tiếng nặng nề cúp điện thoại!

Điên rồi! Đúng là điên rồi !

Anh vẫn cho rằng bạn bè anh không đến nỗi quá tệ, nhưng bây giờ nhìn lại mới thấy tên Đông Cung Phi này thạt biến thái! Quá biến thái!. Theo đuổi người ta không được liền giả bộ đồng tính? Dù chỉ là giả bộ nhưng cũng thật ghê tởm, có việc đi tìm Vân hoặc Triết là được rồi, sao lại tìm cậu ta chứ!

. . . . . .

"Tiểu Diễm! Mẹ đã trở về!"

Vô Ưu vừa vào cửa, điên cuồng hét lên . Mà bên trong nhà Tiểu Diễm nghe được tiếng hét điên cuồng của Vô Ưu,vội chạy ra khỏi phòng. Nhìn Vô Ưu hỏi "Mẹ. Thế nào? Xảy ra chuyện gì vậy?" Vô Ưu cuồng thở hổn hển mấy cái, giật mình nói: " Phương Đông Dạ …anh ta, Phương Đông Dạ…. anh ta. . ."

"Cha thế nào?"

Tiểu Diễm lo lắng nhìn Vô Ưu hỏi. Mà Vô Ưu sau khi cố găng đè nèn cuồng loạn trong lòng lại, sau đó nói: "Anh ta hình như là người đồng tính !" Sau khi nói xong, vác bộ mặt cầu cưu nhìn Tiểu Diễm. Tiểu Diễm sau khi nghe xong, cười “xì” một tiếng. Sau đó nói;"Mẹ. Mẹ từ chỗ nào nghe được?"

Vô Ưu chỉ mắt của mình, nói: "Mẹ tận mắt thấy!"

"A, con đi ngủ!"

Tiểu Diễm quay lưng về phía Vô Ưu nói. Vô Ưu vội kéo Tiểu Diễm lại, nói: "Thật! Mẹ thật sự tận mắt thấy . Người đàn ông kia con cũng biết!" Vô Ưu những lời này, khiến Tiểu Diễm có chút thấy hứng thú, hỏi "Là ai à?"

"Đông Cung Phi! Chính là người chúng ta gặp lúc đi mua trang sức!"

Giả trư ăn cọp!

Tiểu Diễm đương nhiên nhớ anh ta, chỉ là không biết ai dạy anh ta chiêu theo đuổi này! Chỉ là, giả bộ đồng tính luyến ái, hình như là có chút hơi quá. Kiểu này chắc chắn là không theo đuổi được cái người tên chị Như kia?

"Tiểu Diễm, vậy phải làm sao bây giờ ?"

Vô Ưu nhìn Tiểu Diễm, vẻ mặt như muốn khóc lên. Tiểu Diễm nhìn mẹ mình nói: "Đều tại mẹ làm hại. Nhất định là mẹ đối với cha không rõ ràng, cũng không đồng ý cầu hôn của cha. Cho nên, thời gian lâu dài, khuynh hướng giới tính mới xảy ra vấn đề." Nghe Tiểu Diễm nói, Vô Ưu phản bác: "Không thể nào, hai ngày trước anh ta còn cầu hôn mẹ mà!"

Ai!

Tiểu tử kia cố tình thâm trầm thở dài, sau đó nói: "Ngày hôm qua trên TV không phải còn nói rồi, đàn ông cũng có lúc rất yếu đuối!" Được con trai nhắc nhở như vậy, Vô Ưu cũng nhớ tới ngày hôm qua trên TV cũng có nói qua như vậy. Cô gái kia cứ chờ đến lần cầu hôn thứ một trăm của anh ta. Kết quả người đàn ông kia cầu hôn đến lần thứ chin chín. Cho là cô gái kia thật không thương anh ta, cho nên liền cưới người con gái khác!

Chẳng lẽ! Chẳng lẽ Phương Đông Dạ cũng đối với cô tuyệt vọng. Cho nên. . .

"Tiểu Diễm, vậy mẹ hiện tại phải làm sao?"

Vô Ưu không nghĩ được biện pháp nào tốt. Tiểu Diễm lại nói: "Đương nhiên là làm hết sức thay đổi cha a! Có lẽ đồng ý gả cho cha là một chủ ý tốt!" Tiểu Diễm vừa nói vừa không quên gật đầu một cái.

Gả cho anh?

Vô Ưu nghe lời nói của Tiểu Diễm, sửng sốt. Tiểu Diễm hỏi "Thế nào? Mẹ ghét bỏ cha con sao? Không muốn gả cho cha rồi, có đúng hay không?" Tiểu Diễn hoài nghi nhìn Vô Ưu, Vô Ưu nói: "Không phải, mẹ đương nhiên nguyện ý giúp đỡ anh ta. Nhưng là, hiện tại tình huống này, dù mẹ đồng ý gả cho anh ta,anh ta cũng không muốn lấy mẹ! hiện tạ anh ta thích đàn ông!"

Thích đàn ông!

Tiểu Diễm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mẹ mình, trong lòng cũng cười đến nội thương. Cậu làm bộ nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu nói, nói: "Mẹ. Mẹ bây giwof chỉ cần cố gắng hết sức là được rồi còn lại phải tùy ý trời vậy!"

"Ừ, cũng chỉ có thể như vậy."

Vô Ưu sau khi nói xong, chợt nghĩ đến hai người kia buổi tối có hẹn, cho nên lập tức nói: "Không được, mẹ còn muốn về công ty. Mẹ phải nghĩ biện pháp khiến bọn họ đêm nay không thể gặp nhau, tối mẹ không về ăn cơm."

"Được, hẹn gặp lại. Chúc mẹ nhiều may mắn! Cố lên nga!"

Tiểu Diễm cổ vũ Vô Ưu thể hiện sự tức giận để nhanh chóng giải quyết mội chuyện. Vô Ưu gật đầu một cái hiểu nhầm ý Tiếu Diễm, đi! Không thành công cũng có thể thành nhân!

. . . . . .

"Cha, chiêu này của cha thật cao tay nha! Ha ha ha. . ."

Vô Ưu vừa mới đi, Tiểu Diễm liền lộ ra bộ mặt phản bội, gió chiều nào che chiều ấy. Cũng chính là cú điện thoại này, khiến người mới vừa còn ảo não hận không bóp chết được Đông Cung Phi Phương Đông Dạ, trên mặt xuất hiện nụ cười sáng lạn.

. . . . . .

"Này, không phải em xin nghỉ sao?"

Phương Đông Dạ thấy bộ dạng vội vã chạy đến của Vô Ưu, trong lòng rõ ràng vô cùng vui vẻ, nhưng thái độ lại giả vờ e dè, Vô Ưu lúng túng, có cười một tiếng, nói: "Tôi...tôi có chuyện chưa xử lý xong, cho nên trở lại làm việc!"

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu thở hổn hển, cười nhạt mà gật đầu nói: "A, như vậy sao". Vừa nó vừa dọn dẹp mấy thứ trên bàn làm việc. Vô Ưu vừa mới ngồi xuống, Phương Đông Dạ đã nói: "Vô Ưu, hôm nay anh có hẹn, một mình em về nhà không có chuyện gì chứ?"

Cái gì?

Cô vừa ngồi xuống, anh đã muốn đi!

Không được! Tuyệt đối không được!

Vô Ưu nghĩ như vậy, vội vàng nói: "Không được! Tôi không thể tự về nhà." Vô Ưu sau khi nói xong, cảm thấy mình có chút kích động, nhưng vẫn lặp lại một lần nữa, nói: "Tôi không muốn về nhà một mình. Tôi không muốn ngồi xe buýt!"

"Được, vậy anh bảo tài xế đưa em về!"

Phương Đông Dạ liền nói. Vô Ưu vội vàng lắc đầu, nói: "Không cần, tôi có thói quen ngồi xe của anh!" Đông Phương Dạ vẫn như cũ nói: "Này, anh đi xe khác, anh bảo tài xế đến đưa em về!" Vô Ưu lần nữa gây khó khăn nói: "Không cần, tôi muốn anh lái xe!" Vô Ưu giống như đứa bé khó chịu nói. Nhưng Vô Ưu cũng không để ý, trong Lòng Phương Đông Dạ đang vô cùng cao hứng.

Rốt cuộc quan hệ của bọn họ có khởi sắc rồi!

"Vậy làm sao bây giờ à? Nếu không anh đưa em về , sau đó sẽ đi đến chỗ hẹn?"

Đông Phương Dạ khổ não nghĩ một lúc lâu, sau đó hào phóng nói. Vô Ưu lại lần nữa lắc đầu mà nói: "Không cần, tối nay tôi muốn ăn cơm với anh." Nếu là lúc trước Phương Đông Dạ nhất định sẽ vui vẻ đồng ý! Thế nhưng lần này lại khó khăn nói: "Vô Ưu, không phải buổi trưa chúng ta vừa ăn cùng nhau rồi sao?"

Xong rồi! anh thật sự không còn hứng thú với phụ nữ nữa rồi!

Trước kia Phương Đông Dạ sẽ vội vàng đồng ý đi ăn cùng cô, mà hận không thể cùng ăn một ngày ba bữa. Hiện tại nói cái gì? Buổi trưa không phải vừa

cũng ăn rồi sao?

Xong rồi, xong rồi!

Vô Ưu nghe được lời nói của Phương Đông Dạ, nước mắt doanh tròng. Cô kiên định nhìn Phương Đông Dạ nói: "Không được, hôm nay tôi muốn ăn cơm cùng anh." Vô Ưu kiên trì khiến Phương Đông Dạ mở cờ trong bụng. Cô càng kiên trì thì cảng chứng tỏ tình cảm của cô đối với anh càng sâu sắc.

Bộ mặt Phương Đông Dạ làm như rất khó khăn, nói: "Này, hay em theo chúng tôi đi ăn đi!" Vô Ưu vội vàng nói: "Tốt. Cứ quyết định như vậy." Phương Đông Dạ vừa nói xóng Vô Ưu liền vộ vàng đồng ý, làm như rất sợ Phương Đông Dạ hối hận sẽ đổi ý. . .

. . . . . .

"Vậy em dọn dẹp một chút sau đó chúng ta cùng đi."

Phương Đông Dạ hưng phấn nói, vội vã đi ra cửa. Vô Ưu nhìn bộ dạng của anh như thể‘ vội vã không kịp chờ ’ hỏi: "Bây giờ còn chưa đến giờ cơm chiều, hiện tại liền đi sao? Anh có việc gì gấp à?"Phương Đông Dạ hạnh phúc cười một cái, sau đó nói: " Đến chỗ hẹn nha anh muốn đi thay quần áo!"

Phụ nữ ăn mặc là vì muốn cho người mình yêu nhìn!

Mà đàn ông chau chuốt như vậy, khẳng định cũng không có lý do nào khác!

Vô Ưu nghĩ như vậy, tròng lòng liền cảm thấy bất an. Cô vội vã nói: " Phương Đông Dạ, nhưng chúng ta còn phải làm việc nha! Mà tôi là người có công trong hợp đồng của “Phách Nghiệp” Đường Tiếu đã đồng ý hợp tác hơn nữa cậu ta còn nói rõ vì đồng ý hợp tác là do tô là chị của cậu ta nha"

Ô ô. . .

Vô Ưu sau khi nói sau trong lòng gấp đến muốn khóc, đây không phải là gậy ông đập lưng ông sao?

"Nhanh lên một chút, nếu không anh đi một mình!"

Phương Đông Dạ nhìn vẻ mặt ảo não của Vô Ưu nói. Vô Ưu nghe giọng gấp gáp không kịp chờ đợi của anh, cực kỳ tức giận nói: "Đi, đi, đi. Tôi có nói không đi sao. Anh cái gì mà gấp!" Vừa nói vừa dọn dẹp đồ trên bàn. Mà tốc độ này có thể hình dung là “chậm như rùa”.

Ha ha ha. . . Ha ha ha. . .

Phương Đông Dạ vốn mấy lần cầu hôn bị cự tuyệt rất buồn bực, nhưng chuyện hôm nay thật sự khiến cho tâm trang của anh vô cùng vui vẻ!

"Vô Ưu, nhanh lên một chút được không?"

Lần này Phương Đông Dạ không đợi được mà vội vàng thúc giục cô, cứ dọn dẹp kiểu như cô: khép lại một sấp tài liệu, mở ra hai. Sợ rằng đời này cũng dọn dẹp không xong!

Vô Ưu đối với sự thúc giục của Phương Đông Dạ, lạnh lùng liếc anh một cái. Sau đó tức giận nói: "Nhiều đồ như vậy, tôi đương nhiên muốn dọn từng chút từng chút rồi!" Cô không thấy Phương Đông Dạ phản bác, tiếp tục nói: "Chê tôi làm cho chậm, vậy anh làm đi!"

Vô Ưu nói như vậy, đa phần là do tức giận, nhưng không nghĩ, Phương Đong Dạ thật sự bước nhanh đến chỗ cô. Sau đó không nói câu nào, thuần thục dọn dẹp, mấy giây sau đã đem bàn làm việc của cô dọn gọn gàng!

Vô Ưu thấy mới mấy giây mà đã dẹp sạch như vậy trọn tròn mắt. Phương Đông Dạ lại cười nhạt, nói: "Bây giờ có thể đi được chưa!" Đã như thế này Vô Ưu còn gì để nó nữa đâu, đành gật đầu một cái: "Ừ, có thể!"

. . . . . .

Làm thế nào? Làm thế nào đây?

Vô Ưu trong lòng rối thành một đống, lo lắng suy tư. Thỉnh thoảng lại nhìn trộm Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ trên mặt luôn treo nụ cười rang rỡ hạnh phúc, nhưng anh càng vui vẻ Vô Ưu lại càng bất an. Hai người bọn họ cuối cùng có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của đối phương rồi.

"Phương Đông Dạ, mau nhìn xem bên kia là một đại mỹ nhân nha!"

Vô Ưu chọt chỉ vào người phụ nữ bên ngoài xe, Phương Đông Dạ đối với biện pháp này của Vô Ưu trong lòng không kìm được muốn cười. Không ngờ phương pháp này mà Vô Ưu cũng nghĩ ra được. Anh vốn không có hứng thú với nữ sắc hơn nữa lần này giả bộ đồng tính. Cho nên, anh lười biếng quay ra không có hứng thú nói: "Ngươi này sao. . .ăn mặc như vậy muốn hấp dẫn người khác sao…..”

Phương Đông Dạ không có hứng thú lắc đầu. Vô Ưu nghe nói như thế, ánh mắt sáng lên. Nói: "Nếu như tôi ăn mặc như vậy, anh sẽ thích sao?" Đông Phương Dạ suy tư một chút, mãi mới nói: "Có lẽ nha…."

Một chút cơ hội cũng không thể bỏ qua nha!

Vô Ưu nghĩ được như vậy, hạ quyết tâm, lát nữa mang Phương Đông Dạ đi mua quần áo, cô cũng muốn mua một bộ thật mát mẻ. Vì để Phương Đông Dạ khôi phục lại bình thường! Cô liều mạng!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Con trai liên minh (3)

"Bộ này thế nào?"

Phương Đông Dạ từ phòng thay đồ đi ra, nhìn Vô Ưu hỏi. Vô Ưu thấy nụ cười của Phương Đông Dạ, bộ đồ trên người giống như được làm ra cho anh. Không nhịn được nghĩ đến ba chữ: đẹp ngây người!

"Phương Đông tiên sinh, trên thế gian này tôi khẳng định không có người nào mặc trang phục này thích hợp hơn anh!"

Nhân viên bán hàng nhìn thấy Phương Đông Dạ mặc trang phục này, hai mắt sáng lên nói. Vốn là có suy nghĩ giông nhau. Vô Ưu, bất mãn nói: "Khó coi quá, đổi!" Phương Đông Dạ sử dụng thái độ lịch sự nói: "Tốt, cô nói bộ dồ này đẹp sao?"

Nãy giờ, đã đổi liền năm bộ rồi ! Vô Ưu cố hết sức chọn trang phục mà cô cảm thấy không đẹp mắt, nhưng trang phục ở đây đều là đồ hiệu, hơn nữa Phương Đông Dạ có cơ thể của người mẫu, vóc người trời sinh. Cho nên, mỗi khi thay một bộ đồ đều rất đẹp trai. Vô Ưu liền nghĩ không được nhất quyết không được.

Phải nghĩ biện pháp mới được! Nhất định phải tìm ra biện pháp tốt!

Vô Ưu vừa nghĩ vừa tiện tay lấy một bộ đồ cho Phương Đông Dạ, nói: "Lấy, bộ này!" Nếu như là lúc khác, Phương Đông Dạ sớm không sợ người khác làm phiền , tuyệt đối sẽ không ở nơi này lãng phí thời gian quý giá để thử từng bộ trang phục một đâu . Chỉ là, hôm nay là ngoại lệ. Anh ta không gần như chỉ ở nơi này thử đồ, hơn nữa còn có chút hưởng thụ, thậm chí còn có không biết mệt tư vị!

. . . . . .

"Tiểu thư, cái này gọi là Thiên Sinh Lệ Chất* cô có hiểu không hả . Cho dù cô có cố gắng thế nào, là mặt trời, cô không thể nào che đi hào quang của anh ta. Cho nên, nếu như đối với anh ta không yên lòng, vậy thì tốt nhất nên chia tay anh ta sớm đi! Anh ta không phải người cô có thể với tới đâu!"(QG: Hừ nực cười, chị ấy không thể vậy cô có thể sao.)

(*)Thiên Sinh Lệ Chất: Chỉ người từ khi sinh ra đã đẹp.

Sau khi Phương Đông Dạ cầm trang phục Vô Ưu chọn đi vào phòng thay đồ, nhân viên bán hàng rốt cuộc không nhịn được mở miệng nói chuyện. Thật ra cô không ngại Phương Đông Dạ thử từng cái ở chỗ này, trên thực tế, nếu như có thể cô hi vọng Phương Đông Dạ vĩnh viễn ở lại chỗ này. Giờ phút này cô đối với Vô Ưu vô lễ, là bởi vì cô ghen tỵ.

Bề ngoài của cô gái này nhiều nhất chỉ được tính là thanh tú, nào có thể xứng với người đàn ông hoàn mỹ như vậy!

Trong mắt nhân viên bán hàng nhìn Vô Ưu, nồng đậm khinh thường! Giống như Vô Ưu chính là con cóc, còn Phương Đông Dạ là hoa tươi! Vô Ưu nhìn thấy thái độ khiêu khích cuả nữ nhân viên , lửa giận trong lòng ngày càng lớn . . .

Người không phạm ta, ta không phạm người, cô nếu chọc đến tôi, thì tôi cũng phải chọc cô!

Vô Ưu nghĩ được đến đây, nhìn cái người này thật không ra dáng nhân viên bán hàng, trong lòng bắt đầu nghĩ cách đối phó. Phải giáo huấn cô thế nào mới hả giận đây?

Nên cho cô ta một bạt tai, để cho cô ta tỉnh táo một chút, để cho cô biết cái gì là đạo đức nghề nghiệp. Cái gì gọi là khách hàng là thượng đế đây? Còn nữa, tốt nhất là đánh hoa mặt của cô, để cho cô biết cô đã chọc lầm người rồi !

Vô Ưu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Chỉ là, bộ dạng trầm mặc của Vô Ưu trong mắt nhân viên bán hàng, quả nhiên không phải là bộ dạng này. Cô thấy Vô Ưu im lặng, cho rằng dễ bắt nạt. Giận mà không dám nói thì thật đáng thương, cho nên, chẳng những cô không đi chạy trối chết, lại còn tiếp tục khiêu khích nói: "Người sang là tự mình biết mình. Chỉ là, cô như vậy là không tự biết mình, mà gọi là mặt dày , không biết xấu hổ!"

"Thật sao?"

Vô Ưu nhe răng cười một tiếng, sau đó hô to.

. . . . . .

"Xảy ra chuyện gì rồi hả ?"

Phương Đông Dạ đi ra từ phòng thay đồ, nhìn Vô Ưu hỏi. Vô Ưu liền nói: "Anh cầu hôn tôi nhiều lần như vậy rồi, cũng đều bị tôi từ chối. Lần này nếu như anh làm chứng đối với lời nói cầu hôn tôi, có thể tôi sẽ đồng ý nha!"

Giọng của Vô Ưu, giống như mình là nữ vương cao cao tại thượng. Mà Phương Đông Dạ thấy bộ dáng kia của Vô Ưu, quay lại nhìn một chút gương mặt xanh xao khó coi của nữ nhân viên bán hàng , đại khái đoán được chút gì đó. Anh liền phối hợp với Vô Ưu nói: "Em cũng không cần trêu chọc anh , nhiều người như vậy ưu tú hơn anh theo đuổi em, làm sao em có thể để ý tới tôi được chứ !"

Ách?

Phương Đông Dạ ‘ tự ti ’‘ vừa nói xong, nữ nhân viên bán hàng đó kém một chút nữa vì kinh ngạc mà rớt cằm xuống đất, sau khi Vô Ưu nghe thấy lời nói của Phương Đông Dạ, dùng ánh mắt cao ngạo liếc nhân viên bán hàng một cái, sau đó nói: "Ha ha, coi như anh rất tự mình biết mình nha! Lần này đi với anh đến mua quần áo, đã coi như là đối với anh một mảnh thâm tình, là bồi thường lớn nhất. Về sau, anh không cần làm phiền tôi!"

Ha ha ha ~~ ha ha ha

Phương Đông Dạ nghe thấy lời nói của Vô Ưu, suýt hộc máu, cố gượng cười, anh biết Vô Ưu hơi vụng về ngốc ngếch một chút, nhưng không bao giờ chịu thua thiệt. Nhưng không nghĩ tới có thể giả bộ Đại Bài*! Nếu em đã chuẩn bị sẵn kịch bản thật tốt , nếu không muốn bị đánh, dĩ nhiên chỉ có thể theo kịch bản diễn thôi!

(*)Đại Bài: Để chỉ người cứng cỏi mạnh mẽ không dễ bị bắt nạt, nói chung là không phải dạng vừa đâu.^_0

"Dạ, anh có thể giúp tôi , tôi đã rất vui rồi. Thật, cám ơn anh!"

Phương Đông Dạ phối hợp, khiến Vô Ưu hoàn toàn thư thái. Khi cô thấy bộ dạng trợn mắt há mồm của nhân viên bán hàng, trong lòng thoải mái hơn hẳn. So với đánh cô ta một trận, thì đã hơn nhiều!

Cách trả thù này không khác biệt lắm, Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ, ra lệnh: "Tôi không thích trang phục ở đây! Đổi chỗ khác đi!" Phương Đông Dạ đương nhiên là trả lời ngay nói: "Được, anh lập tức đi thay quần áo!" Nói xong, không chậm trễ chút nào lập tức hành động. . .

"Ai, cô gái nông cạn!"

Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc!

Vô Ưu thắng, đương nhiên là có cả vốn lẫn lời, ở trước mặt nhân viên bán hàng đắc ý!

. . . . . .

"Phương Đông Dạ, đã thấy kết cục khi đắc tội bản tiểu thư chưa. Cho nên, anh nếu có chuyện gì có lỗi với tôi, hãy thẳng thắn nói ra. Tôi thấy biểu hiện vừa rồi của anh, tất cả mọi chuyện đều có thể bỏ qua hết!

Rời khỏi cửa hiệu bán quần áo vừa nãy, Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ.Ra hiệu với anh, lợi dụng cơ hội này hãy thẳng thắn mà nói ra.

Phương Đông Dạ nghĩ tới bộ dạng không dễ đối phó của Vô Ưu vừa nãy, trong lòng là cảm giác lo sợ. Không nhịn được lo nếu như Vô Ưu phát hiện chuyện xấu mà anh ta đã làm, sẽ đối phó với anh như thế nào. Nghĩ đến đây ,Phương Đông Dạ có đánh chết cũng không dám khai. Vô Ưu lúc này cho Phương Đông Dạ cơ hội, nhưng Phương Đông Dạ lại cảm thấy lúc này, Vô Ưu đang tức giận. Cho nên, Phương Đông Dạ sẽ không vô duyên cớ lãng phí cơ hội này.

"Anh có thể có lỗi với tất cả người trong thiên hạ, cũng sẽ không có lỗi với em . Cứ yên tâm!"

Đông Đông Dạ vừa nói xong, Vô Ưu liền cúi gằm mặt xuống. Tại sao cô lần này rồi lần khác cho anh ta cơ hội, anh đều không biết quý trọng? Chẳng lẽ, chẳng lẽ anh ta thật sự đối với cô không có hứng thú, nói đúng hơn là đối với phụ nữ không có hứng thú, lại thích đàn ông ư?

Không được! Tuyệt đối không!

Vô Ưu nghĩ được đến đây, vội vàng nhìn Phương Đông Dạ nói: "Đi theo tôi." Vừa nói, vừa kéo Phương Đông Dạ đi tới một cửa hàng bán quần áo cho thiếu nữ. . .

"Tiểu thư, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô không?"

Nhân viên bán hàng, liếc mắt một cái liền nhìn ra Vô Ưu không phải khách hàng của họ. Cho là cô có chuyện gì, không nghĩ tới Vô Ưu nói: "Tôi tới đây mua quần áo!" Vô Ưu không chậm trễ chút nào nói, nhân viên bán hàng sửng sốt, nói: "A, xin hỏi tiểu thư mua đồ cho ai? Em gái sao?"

Rất rõ ràng, không thể nào một cô gái mặc đồ công chức, sẽ mua trang phục phong cách hip-hop.

Phương Đông Dạ nghe nhân viên bán hàng cùng Vô Ưu nói chuyện, nụ cười trên mặt cũng chưa có biến mất. Anh đã đoán ra Vô Ưu định làm gì, anh

mặc dù biết, nếu như Vô Ưu biết hết mọi chuyện, hậu quả nhất định rất nghiêm trọng. Nhưng bây giờ nghĩ sẽ không tiếp tục chơi đùa cô nữa. Cho dù, đến lúc đó anh ta sẽ bị cô đập chết!

"Tôi! ! Tôi mặc! !"

Vô Ưu cũng nhìn ra nhân viên bán hàng, không ngờ y phục là cô mặc. Cho nên, cô tốt bụng nói cho cô ấy biết. Chỉ là, từ trong giọng nói của cô, có thể nghe ra có chút nho nhỏ khó chịu!

"A. Thật xin lỗi, tiểu thư, xin mời qua bên này."

Nhân viên bán hàng rốt cuộc hiểu, mình nhìn nhầm. Cho nên vội vàng nói xin lỗi, thái độ tương đối lễ phép. Người ta đối sử tốt với mình , Vô Ưu dĩ nhiên là trở nên tốt bụng. Cô nhìn nữ nhân viên bán hàng , nói: "Tôi muốn mặc thử bộ này, còn có bộ này nữa!"

Vô Ưu rộng rãi chỉ vào hai bộ quần áo, Phương Đông Dạ vẫn như cũ mỉm cười, nhưng khi liếc qua nhìn liền không cười nổi. Đó là một cái áo nhỏ, cùng một quần ngắn .

Áo nhỏ, có thể sử dụng áo lót để miêu tả. Lộ ra nửa bầu ngực, lại còn không che được rốn.

Quần ngắn nhỏ, miễn cưỡng có thể che đi cái mông nhỏ của Vô Ưu .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Con trai liên minh (4)

Phanh một tiếng!

Dây cung kiên trì trong lòng Phương Đông Dạ hoàn toàn đứt đoạn. Ánh mắt anh nhìn về phía Vô Ưu bởi vì dục vọng nồng đậm mà giống như dã thú nhìn thấy con mồi. Giờ phút này mọi suy nghĩ đều trở thành dư thừa. Phương Đông Dạ giờ phút này chỉ muốn vứt bỏ tất cả đi theo bản năng của chính mình.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, tim Vô Ưu đập rộn lên, khẩn trương và mong đợi nhắm hai mắt lại.

. . . . . .

Đúng lúc đó điện thoại của Phương Đông Dạ vang lên.

Đông Phương Dạ vội vàng dừng mọi hành động lại, điều chỉnh hơi thở rồi nghe máy " Phi, tớ đang trên đường đến rồi, rất nhanh sẽ tới nơi".

Phi!

Vốn không khí có phần mập mờ, nhưng khi Vô Ưu nghe thấy cái tên này lại vô cùng mất hứng, giống như đang vui vẻ lại bị một chậu nước lạnh tạt vào mặt. Nhất là khi nghe thấy thanh âm của Phương Đông Dạ mang chút may mắn thì cảm thấy vô cùng buồn bực.

Phương Đông Dạ cũng không dám nhìn Vô Ưu nữa, nổ máy đạp chân ga chạy thẳng tới nơi hẹn với Đông Cung Phi.

. . . . . .

"Dạ, sao bây giờ cậu mới đến? làm người ta chờ thật lâu."

Phương Đông Dạ và Vô Ưu vờ xuống xe đã thấy Đông Cung Phi vọt tới. Sau đó mập mờ lôi kéo cánh tay của anh, trong khoảng thời gian ngắn mọi người trên đường đều quay lại nhìn. Trong đó bén nhọn nhất là ánh mắt của chị Như và Vô Ưu.

Đông Cung Phi, chị Như cũng đến xem ra mục đích rất không đơn giản!

"Tôi đi toilet!"

Chị Như sau khi nhìn bộ dang " ngọt ngào" của hai người kia, chợt nói như thế. Sau khi nói xong, dùng ánh mắt ý tứ nhìn Vô Ưu. Vô Ưu mặc dù không thông minh, tuy nhiên cũng rất dễ dàng nhìn ra ý tứ của chị Như. Tìm đồng minh, đúng vậy sau khi cô nhìn thấy chị Như cô cũng chợt nảy ra ý này . Cho nên, Vô Ưu liền vội vàng nói: "Tôi cũng muốn đi, cùng nhau đi!"

"Được!".

. . . . . .

"Cười đủ chưa?"

Vô Ưu và chị Như vừa mới rời đi, Phương Đông liền tức giận nhịn không được liền hất tay Đông Cung Phi ra. Mà Đông Cung Phi đối mặt với sự tức giận của anh , chẳng những không có bộ dạng sợ sệt như lúc trước, lại nhịn cười nói;"Đại ca, đừng như vậy chứ không phải cậu cũng thu được rất nhiều lợi ích trong việc này sao!"

Đông cung phiêu nói xong, vẫn không quên hướng về phía Phương Đông Dạ quăng ra mấy ánh mắt mập mờ. Phương Đông Dạ biết Đông Cung Phi ám chỉ cách ăn mặc gợi cảm của Vô Ưu. Nghĩ đến lại nhớ tới lúc Vô Ưu cố ý quyến rũ mình.

Được rất nhiều lợi ích!

Quả thật là như vây.

Đông Cung Phi nhìn Phương Đông Dạ cũng không có ý phản bác liền nói thêm ;"Tớ đảm bảo đây là lần cuối cùng cậu giúp tớ, sau này có chuyện xảy ra một mình tớ chịu trách nhiệm, tuyệt đối không khai ra cậu?

Phương Đông Dạ nghe Đông Cung Phi nói, lạnh lùng nhìn anh ta một cái, nói: " Ít khôn lỏi trước mặt tớ đi, tớ đương nhiên biết đây là lần cuối cùng!"

. . . . . .

"Chuyện của bọn họ, em biết chưa?"

Vừa vào toilet, chị Như liền mở miệng, từ trên mặt cô có thể thấy hết sự lo lăng, vô cùng lo lắng. Mà Vô Ưu đang nghe chị Như nói, gật đầu đáp: "Em biết rõ." Cả hai đều mang nét mặt thất bại nhìn nhau.

Hazzzz!

Chị Như nhìn Vô Ưu, chần chờ nói: "Em nói xem liệu có phải bọn họ không thật sự có tình cảm kia không? Chẳng qua là họ nhất thờ bị mê loạn? Phi trước kia không vậy, tuy cậu ấy không giống mấy người đàn ông khác bạn gái hàng đoàn nhưng tuyệt đối không thể thích đàn ông."

Chị Như nói như vậy cũng không phải không có lý, Vô Ưu cũng tán thành gật gật đầu nói;"Đúng vậy a, Phương Đông Dạ cũng vậy. Mặc dù chưa từng thấy bên cạnh anh ấy có bạn gái, nhưng tuyệt đối là thích phụ nữ, không thể lập tức thay đổi như vậy!"

Vô Ưu không nói suông, mà là có sự thực căn cứ . Mà cái đó căn cứ chính là cô. Cô và Phương Đông Dạ xảy ra qua quan hệ, hơn nữa anh cũng từng cầu hôn với cô. Cho nên, cô khẳng định một khoảng thời gian trước, anh không có vấn đề. Chị Như nghe Vô Ưu nói ánh mắt sáng lên, nói: "Ý của em là, bọn họ bây giờ mới bắt đầu có quan hệ sao?"

Vô Ưu thận trọng tự hỏi, khi nàng nghĩ đến lúc trong xem Phương Đông Dạ suýt chút nữa hôn cô, ánh mắt sáng lên, khẳng định nói: "Đông Cung Phi thì em không biết, chỉ là, em dám khẳng định Phương Đông Dạ chỉ mới bắt đầu."

Khẳng định?

Loại chuyện như vậy mà có thể khẳng định như thế, dĩ nhiên chỉ có một khả năng. Chị Như là một người thông minh, vừa nhìn quần áo trên người Vô Ưu, liền đoán được đại khái. Cho nên, cô không suy nghĩ quá nhiều, mà là trực tiếp hỏi: "Em thích Phương Đông Dạ, muốn giúp anh ta có đúng hay không?"

"Đúng!"

Vô Ưu nhanh chóng đáp. Hai người nói sơ qua mọi chuyện, sau đó đi ra bởi vì lo lăng hai người kia nhân lúc bọn họ không có mặt sẽ xảy ra chuyện "nguy hiểm" gì .

"Hai người chúng ta hợp tác, dụng hết toàn lực tách ra bọn họ. Ngăn cản tất cả cơ hội gặp mặt của hai người."

Như tỷ nói ý kiến của mình, Vô Ưu nghe cảm thấy rất có đạo lý, cho nên không suy nghĩ gật đầu. Nghe xong vẫn không quên hỏi "Sau đó thì sao? Chúng ta có thể ngăn cản bọn họ một hai lần, cũng không thể ngăn cản cả đời!"

Chị Như nghe Vô Ưu nói vậy cũng gật đầu nói: "Đây chính là chị bệnh nhất thời không thể trị hết hoàn toàn bệnh, tuy nhiên bây giờ ngoài cánh đó ra chúng ta không có cánh nào khác." Nói đến chỗ này, cúi đầu suy tư một chút, sau đó lần nữa ngẩng đầu nhìn Vô Ưu nói: "Chúng ta không chỉ phải ngăn cản bọn họ gặp mặt, hơn nữa trong lúc này, còn phải dùng hết sức, tranh thủ trợ giúp cho bọn hắn khôi phục bình thường!

Khôi phục bình thường?

Vô Ưu nghe xong những lời này, giương khuôn mặt sầu não nói: "Nói thì dễ dàng như vậy a, em đã ăn mặc thành như thế này, anh ấy một chút phản ứng cũng không có. Chị có biết không, lực hút của em bây giờ còn chẳng bằng một phần so với cuộc điện thọa của Đông Cung Phi!"Vô Ưu nói trong giọng còn mang chút chua chua .

Một chút xíu phản ứng!

Chị Như nghe Vô Ưu nói, mở to hai mắt nói;"Có phản ứng chính là kỳ tích. Chị biện pháp gì đều dùng rồi, nhưng Phi một ít phản ứng cũng không có. Cho nên, em dùng đúng phương pháp rồi. Ngàn vạn lần không được buông tha, xem ra Phương Đông Dạ còn chưa lún sâu như Phi, vẫn còn cứu vãn được"

"Có thật không?"

Vốn là đang buồn bực, Vô Ưu nghe chị Như nói xong, lập tức lại tràn đầy hi vọng. Chị Như gật đầu một cái, khẳng định nói: "Thật, chị không lừa em." Vô Ưu thấy ánh mắt chân thành của chị Như, vui vẻ nói: "Được, vậy sau này chúng ta thường xuyên liên lạc, truyền thụ kinh nghiệm lẫn nhau."

Nhiều người sức mạnh lớn, câu này có đạo lý. Mới vừa còn tìm không có cánh giải quyết, mà hai người vừa hợp tác liền có khả năng tạo thành ‘ gậy đánh lỗi uyên ương ’!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Con trai liên minh (5)

"Dạ, tối nay cậu muốn ăn gì nào ?"

Vô Ưu cùng chị Như vừa đi ra, Đông Cung Phi liếc mắt thấy. Cho nên, vội vàng ôm lấy Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ thấy thế thì nổi da gà đầy người. Cắn răng chịu đựng cái hành động buồn nôn này, miễn cưỡng phối hợp nói:

"Cậu ăn cái gì, tôi ăn cái đó."

Đông Cung Phi ‘ hạnh phúc ’ tựa vào lòng Phương Đông Dạ, ngọt ngào nói: "Dạ, cậu đối với tôi thật tốt. Tôi yêu cậu chết mất!"

Ông trời ơi! mở to mắt ra nhìn cái tên biến thái kia xem, thật sự là cái người tao nhã nhất, có huyết thống cao quý, Đông Cung Phi sao? Hiện tại, so với Vân, cùng Triết bất cần đời, càng nhìn càng thấy giống lưu manh a! .

. . . . .

Quá lắm rồi !

Vô Ưu nhìn hai mỹ nam, ôm ôm ấp ấp. Chẳng những không cảm thấy ghê tởm, còn cảm thấy cảnh tượng này giống như một bức tranh, đẹp vô cùng. Sao lại thế này? Lại có thể cảm thấy Phương Đông Dạ đi cùng người con trai khác, so với đi cùng mình còn xứng đôi hơn. Không được! Tuyệt đối không thể để bọn họ ở chung một chỗ! "A!" Vô Ưu la to, Phương Đông Dạ nhân cơ hội đẩy Đông Cung Phi ra. Rất nhanh chạy tới. "Sao vậy?Sao vậy?"

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ chạy tới, liền sửng sốt. Rất nhanh che bụng, ngồi xổm xuống nền đất. Khoa trương kêu lên: "A! Dạ làm sao bây giờ? Bụng của tôi đau quá. Chỉ sợ là bệnh đau bao tử tái phát rồi. Đau quá, đau chết đi được.

Anh đưa tôi đi bệnh viện đi!"

Liều mạng thật! Vì tách anh cùng Đông Cung Phi ra. Ngay cả bệnh viện Vô Ưu cũng dám đi.

" Cái này?"

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu vì mình, mà dám đi bệnh viện cơ đấy. Trong lòng cảm thấy ấm áp, khoan đã Đông Cung Phi đã dặn không được mềm lòng.

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ không lập tức đưa cô đi bệnh viện, ngược lại là lộ vẻ làm khó nhìn Đông Cung Phi. Trong lòng hoang mang vô cùng. Vội khoa trương gào thét lên.

"A! Phương Đông Dạ tôi đau sắp chết rồi, ô ô. Tôi sắp chết rồi! Làm sao đây? Làm sao đây?"

"Đưa cô ấy đi bệnh viện đi."

Đông Cung Phi thấy Vô Ưu giả bộ khoa trương như vậy. Nếu cứ tiếp tục, kế hoạch của họ coi như đi tong. Đến lúc đó, Như nhất định sẽ nghi ngờ. Cho nên, vội đi tới, dựa vào Phương Đông Dạ. Tỏ vẻ quan tâm nói: "Dạ, trước hết đưa cô ấy đi bệnh viện đi đã. Tối mai gặp lại. Đến lúc đó ‘ hai ’ chúng ta cùng 'tâm sự ' nhé."

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Tối mai, hai người bọn họ

? Hai người thôi mơ tưởng đi, tôi có chết cũng không cho hai người đến với nhau đâu! Vô Ưu không nhịn được nhìn về phía chị Như, Như cũng như cô, cùng là gương mặt kiên định!

. . . . . .

" Phương Đông Dạ, tôi...tôi thấy tốt hơn một chút rồi. Tôi thấy, không cần phải đi bệnh viện đâu!"

Trên đường, Vô Ưu nhận thấy đã đạt được mục đích. Cho nên, liền đổi ý. Bệnh viện không phải chỗ tốt, cô đương nhiên không muốn đi.

Phương Đông Dạ nghĩ về bộ dạng khoa trương lúc nãy, bây giờ lại trở về bình thường. Cảm thấy `cô gái nhỏ dễ thương' đổi ý nhanh thật . Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu, không nhịn được muốn trêu chọc cô. Cho nên nói : "Như vậy à, vậy chúng ta đến chỗ Phi ăn cơm đi. Cô thấy thế nào?"

Vô Ưu vừa nghe thấy, mặt xanh lét. Kích động nói: "Không!" Phương Đông Dạ nhíu mày nhìn cảm xúc kích động Vô Ưu, cười hỏi: "Sao vậy? Không phải cô muốn cùng Phi và Như ăn cơm sao?" "Không, không phải!"

Vô Ưu dĩ nhiên không thể nói ghét Đông Cung Phi, nhỡ Phương Đông Dạ bởi vì chuyện này, mà sẽ giận cô, cô và Phương Đông Dạ sẽ không có cơ hội nữa !

Nghĩ đến đây, Vô Ưu vội nói: "Bụng tôi có chút không thoải mái, muốn về nhà ăn chút cháo!"

"Được thôi."

Đương nhiên Phương Đông Dạ cũng không không nhẫn tâm giày vò Vô Ưu, cho nên cười nói: "Được, chúng ta về nhà, tôi sẽ nói đầu bếp nấu cháo." Phương Đông Dạ cười nhìn Vô Ưu, nói xong, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại phân phó. Động tác rất dịu dàng, cảm thấy được chăm sóc , nhưng, Vô Ưu cười không nổi, hôm nay cô ngăn được bọn họ.

Nhưng ngày mai hai người họ hẹn nhau, còn có ngày kia, ngày kìa, làm sao đây? Ai! Vô Ưu vừa nghĩ tới những ngày đau khổ sắp tới, đầu đau còn hơn búa bổ! . . . . . .

"Mẹ, mặc như vậy không thấy lạnh sao?" Tại nhà Phương Đông Dạ, Diễm vui vẻ, nhìn Vô Ưu đang ăn không ngon. Cảm thấy hứng thú hỏi, Vô Ưu không yên lòng nói: "Không lạnh!" Hiện tại trừ chuyện Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi ôm ôm ấp ấp, trong đầu lúc nào cũng suy nghĩ về chuyện đó. Bây giờ, cô có chút hối hận, sớm biết như vậy đồng ý lời cầu hôn Phương Đông Dạ, thì hiện tại không phải sẽ không có chuyện gì sao? Diễm cười nhìn mẹ mình như đang để đầu óc ở trên mây, bộ dáng rất phiền muộn a.

Mặt cười tươi cỡ ba mươi tám nhìn Phương Đông Dạ một cái, sau đó nhìn về phía Vô Ưu, nghĩ muốn moi ra chút tin tức, để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình. "Khụ khụ!"

Phương Đông Dạ ho khan hai cái, lúc nhóc diễm nhìn hắn, đã dùng ánh mắt cảnh cáo. Diễm le lưỡi một cái, sau đó nhìn vào chén cháo còn đầy của Vô Ưu nói: "Mẹ, cứ từ từ ăn nha. Con đi ngủ trước đây!" "Ừm!" Vô Ưu không nghi ngờ đáp một tiếngi. Aiya! Ngốc ơi là ngốc, rất dễ bị lừa đó.

Diễm nhìn Vô Ưu một cái, xoay người rời đi. Mặc dù cậu cảm thấy mẹ mình bị lừa rất thảm, nhưng mà, cũng không đáng lo lắm. Dù sao cậu cùng ba cũng không có ác ý.

Cho nên, từ đầu, đều là mục đích tốt. Chỉ là cách này, có chút không thích hợp nha. Diễm đi được tới cửa, quay đầu lại xấu xa hỏi "Mẹ, tối nay sẽ về nhà ngủ sao?"

Khụ khụ! Khụ khụ! Phương Đông Dạ nghe thấy vấn đề của Diễm, bởi vì giật mình mà bị sặc.

Cho nên, không nhịn được ho khan. Nhịn xuống, cắn răng nhìn vẻ mặt cười đến hả hê của Diễm.

Thật không hiểu nổi tên nhóc này, cùng với mẹ cậu ta , nói ra lời như vậy mà không khiến người ta lên cơn đau tim mà chết thì hơi phí đó!

"Ơ? Cái gì cơ?"

Vô Ưu đang nghĩ cách đối phó, nghe thấy tiếng nói lớn của Diễm , ngẩng đầu nhìn chỗ ngồi bên cạnh, nhưng không có thấy bé Diễm. Cô dùng ánh mắt tìm kiếm xung quanh, thấy Diễm đang đứng ở cửa, buồn bực nói: "Bé diễm, con đang làm gì thế?"bé Diễm nhe răng cười một tiếng. Nói: "Chẳng phải con đã nói rồi sao. Con ăn no rồi, muốn đi ngủ."

"À? Có sao?"

Vô Ưu không hiểu bé Diễm, sau đó cười xấu hổ nói: "Có thể là mẹ suy nghĩ nhiều quá không để ý." Nói xong lại hỏi: "Vừa rồi con nói gì ? Mẹ không nghe rõ. Là chúc mẹ ngủ ngon sao?"

Nghe thấy lời nói của Vô Ưu, Diễm mang trên mặt nụ cười sáng lạn nhìn về phía Phương Đông Dạ. Dạ dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn cậu, ý nói còn nói nữa thì đừng trách người cha này vô tình. Với tình huống như thế này, Diễm nói với Vô Ưu, cũng sẽ không có vấn đề gì. Thấy Vô Ưu đã trở về `thế giới thực'lại liền nói một lần nữa: "Con muốn nói là, hôm nay mẹ sẽ về nhà ngủ sao?"

"Dĩ nhiên. . ."

Vô Ưu nghĩ ‘ trở về ’ là chuyện đương nhiên. Nhưng mà, lời còn chưa nói xong, Diễm liền dựa vào cô nháy nháy mắt, sau đó nói: "Thật sự phải trở về sao?"

Dĩ nhiên a!

Vô Ưu nghĩ gì nói nấy, nhưng Diễm nháy mắt với cô là có ý gì, mắt có vấn đề à?

Thực ngốc!

Diễm nhìn mẹ mình ra sức nháy mắt. Vô Ưu không hiểu. Nhưng, cô biết Diễm định mách nước cho cô . Nên nói là: "Cái đó, hôm nay mẹ ngủ ở đây. Phương Đông Dạ, anh không có ý kiến gì chứ?"

"Không !"

Phương Đông Dạ chỉ nói một chữ, bởi vì anh không thể nói: Không được!

Phương Đông Dạ nói xong, Vô Ưu liếc mắt nhìn, một giọt cháo cũng không có đụng tới, vội nói: "Tôi đưa Bé Diễm về nhà trước. Lát nữa sẽ quay lại ăn cháo sau." Nói xong, không đợi Phương Đông Dạ trả lời, đặt cái thìa xuống, đứng lên đi tới cửa đưa Nhạc Diễm về .

. . . . . .

"Sao con lại muốn mẹ ở lại nhà ba con?"

Vô Ưu vừa mới đưa Nhạc Diễm về, không nhịn được liền hỏi. Nhạc Diễm đương nhiên là nói: "Mẹ hỏi tại sao ư? Còn không phải là vì mẹ! Vì hạnh phúc gia đình ta sao ! "

???

"Có ý gì?"

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Vô Ưu tỏ vẻ không hiểu nhìn Nhạc Diễm, bé Diễm giải thích: "Hôm nay mẹ mặc như vậy, có phải để thử xem ba có đồng tính không, đúng không?" Vô Ưu vui mừng mở to hai mắt, nói: " Sao con biết?"

Nhạc Diễm không bất ngờ với phản ứng của Vô Ưu, không trả lời mà hỏi ngược lại nói: "Kết quả nhất định là thất vọng, có đúng không?"

"Làm sao con biết?"

Lại một lần nữa Vô Ưu ngạc nhiên kêu lên, Nhạc Diễm có chút lâng lâng, hả hê nhìn Vô Ưu nói: "Phân tích rõ ràng rồi nha. Mẹ của con rất thông minh mà, nhất định có thể nghĩ ra phương pháp tốt. Vừa rồi thấy mẹ ăn không ngon miệng, nhiêu đó là đủ biết đã xảy ra chuyện gì rồi ."

Một bên Nhạc Diễm đứng nói chuyện, một bên Vô Ưu gật đầu. Nghe đến câu cuối thì cô không nhịn được hỏi : "Ở lại nhà ba con thì giúp được gì cho mẹ ?" Nhạc Diễm nghe về vấn đề này, nhe răng cười một cái, nói: "Mẹ, không muốn ba và người đàn ông đó gặp mặt đúng không?"

"Ừm!"

Vô Ưu không giấu giếm chút nào gật đầu, Nhạc Diễm tiếp tục nói: "Đúng vậy a, nếu vậy, mẹ cứ kề cận bên ba, trông chừng, giám thị ba! Như vậy thì ba không thể lén lút ra khỏi nhà hẹn hò với người kia được!"

Đúng vậy! Sao mình không nghĩ ra nhỉ! Khoan đã, phải báo với chị Như một tiếng. Để cho chị biết, để hai người cùng nhau cố gắng, dù một người thất bại, thì người kia còn có thể cứu vãn được. Vì hạnh phúc gia đình này, phải hết sức cẩn thận, Nghĩ đến đây, cô lập tức bấm số điện thoại của chị Như. . .

"Chị Như, đề phòng hai người họ tối nay lén lút gặp nhau, tối nay nếu lo sợ Đông Cung Phi sẽ làm vậy, chị nên canh chừng anh ta thì hơn. Em sẽ canh chừng Phương Đông Dạ!"

Vô Ưu cứng rắn nói xong, Như tỷ liền chần chờ hỏi "A! Như vậy có được không? Trai chưa vợ, gái chưa chồng lại đi ở chung một phòng sao !" Hiểu được vấn đề của Như, Vô Ưu đương nhiên là nói: "Cái gì mà thích hợp hay không thích hợp, anh ta không phải em trai chị sao?" Nói tới đây, thì mắt Vô Ưu liền sáng lên, tiếp tục nói: "A, chị lo lắng cho em sao? Không sao đâu, chuyện đã đến nước này rồi. Cần gì phải nghĩ nhiều như vậy! Bất cứ giá nào cũng phải ngăn việc này lại!"

Lời nói của Vô Ưu khiến chị Như chần chờ một lúc, nói: "Được thôi." Vô Ưu vừa định cúp điện thoại, Như vội vàng ngăn lại, sau đó hỏi: "Vô Ưu. Chị muốn hỏi em một vấn đề! Dùng mỹ nhân kế với bọn họ thật sự có hiệu quả sao?"

Vô Ưu nghĩ, bây giờ bọ họ đã là đồng minh, đương nhiên là phải giúp đỡ lẫn nhau rồi. Cho nên Vô Ưu nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới trả lời: "Không phải ai dùng cũng có hiệu quả đâu. Hôm nay, khi Phương Đông Dạ nhìn em, thì không thiếu hứng thú đâu nha. Nói đúng hơn là, nếu như là em, thì anh ta cảm thấy hứng thú. Cho nên, em mới mặc thành như vậy. Chỉ là, ha ha, xem ra là có chút hiệu quả nha!"

"Ý của em là, anh ta có tình cảm với em, tới quyến rũ anh ta, nhất định là có hiệu quả, có đúng không?"

"Ừm, em nghĩ chắc hẳn là như vậy đó."

Vô Ưu đã có kinh nghiệm nên ra sức chỉ cho Như cách hay. Chị Như bèn nói: "Được, chị hiểu rồi Vô Ưu, sức nhẫn nại của Phương Đông Dạ so với Phi kém hơn một chút, em phải biết nắm chắc lấy cơ hội này nha. Tiến độ thành công của chị rất là chậm."

Lời nói của chị Như, khiến Vô Ưu cảm thấy siêu việt. Cảm thấy mình rất lợi hại nha. Cho nên, nói: "Chị cứ yên tâm. Nếu em có biện pháp tốt sẽ chia sẻ với chị!" Như nói: "Được, cứ như thế đi! Giữ liên lạc!"

. . . . . .

Ha ha ha ha ha. . . Ha ha ha ha ha. . .

Sau khi cúp điện thoại, Vô Ưu không nhịn được cười ngây ngô.

Chỉ giáo, rốt cuộc có người nhờ cô chỉ giáo. Thật có cảm giác thành công! Mới vừa rồi còn thấy lo lắng, Vô Ưu, vừa nghe về chuyện của chị Như. Hy vọng lại tràn trề. Xem ra đúng là, mình đẹp cũng không kém ai nha! !

"Mẹ, vừa rồi mẹ nói chuyện với ai thế?"

Nhạc Diễm đoán ra gần hết rồi, nhưng vẫn đi chứng thực một chút. Vô Ưu không giấu diếm nói: "Chính là cô gái chúng ta gặp khi mua trang sức đó. Con đã gặp rồi, còn nhớ không? Bây giờ mẹ muốn giúp Phương Đông Dạ, cô ấy thì muốn giúp em trai mình."

Em trai!

Nhạc Diễm nghe mẹ mình nói tới cách xưng hô này, không nhịn được cười, xem ra mẹ vẫn chưa biết rõ quan hệ của hai người họ. Nhưng cậu chắc chắn không được nói ra. Tốt nhất là, cậu không nên nhúng tay vào chuyện này. Coi như là ngươi đứng xem náo nhiệt đi. Như vậy, khi mọi chuyện bị phơi bày, sẽ không dính líu gì tới cậu.

Ha ha, ba à, ba không nên đùa quá trớn nha.

Diễm tự nhủ, nhưng biểu cảm trên gương mặt rất không phù hợp. Chẳng những không lo lắng, ngược lại còn cười xấu xa. Giống như là cầu trời cho ba mình thất bại trong vụ này nha, Phương Đông Dạ chơi với lửa có ngày chết cháy đây!

. . . . . .

"Anh đã chuẩn bị phòng cho em rồi. Ăn xong, tắm sớm rồi ngủ đi!"

Sau khi Vô Ưu trở lại, Phương Đông Dạ đem cháo nóng đặt xuống trước mặt Vô Ưu, quan tâm nói. Vô Ưu dùng ánh mắt đề phòng nhìn anh nói: "Vậy còn anh?" Bộ dạng bối rối kia, là vì sợ anh sẽ làm chuyện gì xấu.

Phương Đông Dạ sửng sốt, sau đó cười nói: "Anh chờ em ăn xong, tắm rửa xong, sẽ đi ngủ! Sao? Có vấn đề gì không?"

"Không có, không có!"

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ có vẻ không có ý muốn ra ngoài. Thái độ đối với cô so với lần trước có vẻ tốt hơn nhiều. Cô vừa ăn cháo, vừa nghiêm túc suy nghĩ, sau này phải làm sao đây!

Chị Như hỏi phương pháp của Vô Ưu chắn chắn sẽ có hiệu quả chứ, nếu không thì, không phải mọi việc sẽ càng ngày càng đi xuống sao?

Thât sự tối nay anh ta sẽ không ra ngoài chứ? Không phải anh ta cố ý lừa mình chứ?

. . .

Vô Ưu nghĩ tới vấn đề này, nghĩ xong thì cháo cũng hết rồi, còn chưa có nghĩ ra cách.

"Anh trở về phòng tắm một cái cho mát rồi ngủ đây, em cũng nên đi ngủ sớm đi!"

Phương Đông Dạ liếc mắt nhìn đồng hồ, thời gian trôi qua thật nhanh nha, cũng đã mười một giờ rồi đó. Gương mặt Vô Ưu nhìn anh trông có vẻ rất mệt mỏi. Anh cảm thấy đau lòng , nên khuyên cô sớm nghỉ ngơi một chút. Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói như vậy, trong lòng có một chút không thoải mái.

Trước kia, anh lúc nào cũng muốn ở cùng cô, một bước cũng không rời. Hiện tại thì sao? Lại khuyên cô đi nghỉ ngơi sớm!

Vô Ưu nghĩ đến đây, giọng có chút buồn phiền nói: "Ừ!" Nói xong, không thèm nhìn Dạ lấy một cái, có chút giận rỗi đi đến phòng dành cho khách! Phương Đông Dạ nhìn bóng lưng của người khiến anh mê đắm, trên mặt là nụ cười hạnh phúc. Nhất định phải nắm bắt cơ hội này thật tốt, phải khiến Vô Ưu gả cho anh! Bằng bất cứ giá nào! Cưới về trước rồi hẵng nói!

. . . . . .

Lăn lộn một hồi, không ngủ được, chính là không ngủ được!

"A! oáp oáp. Làm thế nào bây giờ?"

Vô Ưu giằng co hồi lâu cũng không ngủ được, không thể làm gì hơn là bò dậy. Cô lo rằng Phương Đông Dạ nửa đêm sẽ chạy đi gặp Đông Cung Phi ! Nghĩ đến sẽ có khả năng này, cơn buồn ngủ liền tan biến!

Không được! Nhất định phải hết sức đề phòng, không thể để anh ta ra ngoài gặp tên biến thái kia. Nghĩ đến đây, Vô Ưu liền nhảy xuống giường, ôm lấy chăn trên giường, đi ra khỏi phòng! Cô cẩn thận từng li từng tí đi, động tác vô cùng nhẹ. Vì sợ Phương Đông Dạ phát hiện.

Là chính miệng bọn họ nói ngủ ở căn phòng kia rất ngon sao ? Ngủ ở phòng cho khách vẫn là tốt nhất sao ?

Sau khi Vô Ưu ra khỏi phòng, đứng hồi lâu ngoài cửa phòng Phương Đông Dạ . Nhìn vào chiếc ghế sa lon trông rất thoải mái trong phòng khách.

Ngủ trên đất, có thể trông chừng anh ta tốt hơn nhiều, anh ta đi ra liền có thể phát hiện ra rồi. Không sai, nhưng bị phát hiện rồi cũng khó giải thích lắm nha. Còn nữa ngủ trên đất như vậy rất không thoải mái nha. Cho nên, Vô Ưu ôm chăn, nhảy lên ghế sofa trong phòng khách. . .

Ừm, mềm mại, thoải mái!

Vô Ưu nằm trên sofa ấm áp, cảm thấy thoải mái hơn nhiều! Cũng dần dần đi vào`xứ sở mộng mơ '!

. . . . . .

Ha ha, sao hôm nay lại có chuyện trùng hợp như vậy nhỉ!

Phương Đông Dạ lăn lộn không ngủ được. Vô Ưu thì cảm thấy không yên lòng. Phương Đông Dạ thì ngược lại, vui quá không ngủ được! Anh biết Vô Ưu thích anh, nhưng không nghĩ tới, sẽ quan tâm tới anh nhiều đến thế. Tiếp thêm cho anh rất nhiều động lực. Vừa nghĩ tới Vô Ưu ăn mặc gợi cảm. Dùng giọng nói mị hoặc nói với anh, quyến rũ anh, không để ý tới trên mặt xuất hiện một nụ cười rất lớn.

Cảm giác được người mình yêu quan tâm thật hạnh phúc, thì ra là như thế này.

Không được rồi! Vui quá không ngủ được!

Phương Đông Dạ cực kỳ vui mừng, vừa nghĩ tới Vô Ưu nằm ngủ chỉ cách anh một bức tường, càng thêm ngủ không được. Nghĩ muốn đi xem Vô Ưu một chút. Chỉ là, anh biết bây giờ là lúc không thích hợp.`tình yêu Ngốc Tử *' kia không có nói sẽ gả cho anh, hẳn là không thể Đánh Rắn Động Cỏ*, sẽ lộ bí mật đấy!

Lúc ngủ Vô Ưu, chắc hẳn là mặt lê trên giường, còn có nụ cười ngọt ngào nữa! Phương Đông Dạ không nhịn được nghĩ đến lúc ở trên thuyền, điên cuồng cả đêm. Vì vậy, tim không nhịn được ‘ rầm rầm rầm phanh ’ đập loạn lên. Phương Đông Dạ không nghĩ tới, nghĩ về Vô Ưu, lại khiến dục vọng trong người tỉnh lại !

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Không được! Mình cần uống ly rượu để bình tĩnh một chút. Tuyệt đối không thể vì có chút thành công, mà làm ra chuyện sai lầm. Nghĩ đến đây, Phương Đông Dạ xuống giường, đi đến phòng khách.

Ngốc Tử : Người ngốc .

Đánh Rắn Động Cỏ; Hán Việt: Đả thảo kinh xà (打草驚蛇): Kế sách thứ 13 trong 36 kế. Tấn công tâm lý hay điểm chủ chốt của kẻ địch khiến chúng hoảng sợ mà bỏ đi. Kế này có liên quan đến danh tướng Lý Thường Kiệt của Việt Nam ta đó, cần tìm hiểu thêm thì các bạn tìm anh khổng lồ Google và chị thông thái Wikipedia .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Con trai liên minh (6)

Pằng!

Phương Đông Dạ mở đèn, đi vào phòng khách. Liếc mắt liền thấy được Vô Ưu nằm trên ghế sa lon.

Cô tại sao lại ngủ ở đây? Là sợ anh len lén trốn đi sao?

Phương Đông Dạ tắt đèn to đi, sau đó mở đèn nhỏ trên tường! Sợ làm cô thức giấc. Anh cũng không có đi tới, chỉ đứng tựa ở bên cạnh, trên mặt mang nụ cười mê người, tưởng tượng cảnh lấy được cái đồ ngốc kia về nhà!

. . . . . .

"Anh yêu em, gả cho anh được không?"

Phương Đông Dạ tươi cười nhìn cô, cô dịu dàng vùi vào trong ngực của anh, nói: "Dạ, em đồng ý." Kế tiếp hai người là bốn mắt nhìn nhau, ngọt ngào tỏa ra tứ phía.

"Anh yêu em!"

"Em cũng yêu anh!"

Mặt của hai người càng gần càng gần, càng gần càng gần. . .

. . . . . .

"A! ! Đừng! ! !"

Trong giấc mộng Vô Ưu chợt quát to lên, Phương Đông Dạ vội vàng chạy tới, vừa lắc Vô Ưu tỉnh lại , vừa lo lắng hỏi : "Thế nào? Có phải mơ thấy ác mộng không?" Vô Ưu mở mắt thấy Phương Đông Dạ đang ở trước mặt, bên cạnh anh căn bản không có Đông Cung Phi. Cô cũng biết mình là nằm mơ.

Trời ạ! Dọa chết cô. Cô lại nằm mơ thấy, Phương Đông Dạ cầu hôn Đông Cung Phi! Bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy đáng sợ.

" Uống chút nước, sẽ cảm thấy đỡ hơn."

Phương Đông Dạ rót cho Vô Ưu một chén nước, Vô Ưu uống xong quả nhiên thấy tốt hơn hẳn. Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu đau lòng hỏi "Nằm mơ thấy cái gì mà sợ đến như vậy?"

"Tôi. . ."

Vô Ưu muốn nói, nhưng thôi. Cô lắc đầu một cái, nói: "Không có." Sau khi nói xong, cô không hiểu nhìn Phương Đông Dạ hỏi "Cái người muộn như vậy không ngủ anh muốn đi đâu sao?"giọng nói nồng đậm mùi hoài nghi! Ánh mắt cô quan sát anh như nhìn thấu ý đồ anh muốn nhân lúc cô ngủ len lén đi gặp Đông Cung Phi.

Lần đùa giỡn này có hơi quá mức!

Mặc dù Vô Ưu không có kể cô mơ thấy gì, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của cô, Phương Đông Dạ đoán chắc Vô Ưu lại đang suy nghĩ lung tung cái gì đấy. Anh cười nhạt, an ủi nói: "Anh không định đi đâu cả, chỉ là không ngủ được nên muốn uống ly rượu mà thôi."

"Có thật không?"

Vô Ưu hoài nghi nhìn Phương Đông Dạ, Phương Đông Dạ gật đầu một cái, sau đó dịu dàng nói: "Là thật. Yên tâm đi. Anh nói không đi, thì nhất định sẽ không đi. Lúc nào đi ra goài anh sẽ nói với em một tiếng. Anh bảo đảm!" Phương Đông Dạ sau khi nói xong, nhìn đồng hồ thấy không còn sớm hỏi Vô Ưu "Đã tốt hơn rồi sao? Tốt rồi thì trở về phòng nghỉ ngơi đi!"

Không!

Mặc dù Phương Đông Dạ bảo đảm, nhưng trong lòng Vô Ưu vẫn không yên tâm. Cô nhìn Phương Đông Dạ hỏi "Anh thì sao?" Lúc nói chuyện, còn nắm thật chặt vạt áo anh, giống như sợ anh sẽ biến mất vậy.

Lo lắng! Vô cùng lo lắng!

Phương Đông Dạ cảm nhận được sự lo lắng của Vô Ưu, không nhịn được đau lòng cười một tiếng. Vừa dịu dàng ôm cô vào trong ngực, vừa cưng chiều nói: "Anh đương nhiên cũng đi ngủ a! Thế nào? Sợ anh chạy à? Nếu quả như thật sợ lời nói, sau này hai chúng ta ngủ chung, rồi còng tay hai ta lại với nhau. Như vậy anh sẽ không chạy được rồi."

Phương Đông Dạ nói như vậy, ý là nhắc nhở Vô Ưu đối với anh quá không yên tâm, khẩn trương thái quá rồi. Nhưng Vô Ưu sau khi nghe xong, lại thật nghiêm túc suy nghĩ. Sau đó cẩn thận suy nghĩ trước sau, nói: "Đúng, cứ làm như thế!"

"Hả? Cái gì?"

Vô Ưu nói ra những lời như vậy, Phương Đông Dạ có chút không có kịp phản ứng. Vô Ưu đẩy anh ra, sau đó bộ mặt kiên định nở nụ cười nói: "Em quyết định, về sau em với anh ngủ chung." (Quả_Quả: hehe đến đây bắt đầu xưng an hem cho nó thân mật nha các nàng)

"Tại sao?"

Phương Đông Dạ dĩ nhiên biết tại sao, nhưng anh vẫn không nhịn được hỏi. Bởi vì một, Vô Ưu không biết anh biết. Hai, anh thật muốn nghe một chút cái này đồ ngốc này sẽ nghĩ ra cái lý do tốt gì .

Tại sao?

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ hỏi, mới phản ứng được. Đúng vậy, cô và chị Như, hai người nghĩ muốn chia rẽ chuyện của bọn họ, không thể để cho bọn họ biết a! Nếu như hai người bọn họ biết. Bọn họ chẳng phải là bứt dây động rừng, phí công nhọc sức? Vậy sau này muốn ngăn cản bọn họ ở chung một chỗ cũng liền khó hơn! Nghĩ được như vậy, Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ nói: "Không có gì, em không quen giường, cho nên không dám ngủ một mình!"

Nhà cô thì ở cách vách, cô lại nói không quen giường, Phương Đông Dạ thật là không biết nên khen cô thông minh, hay là nên mắng cô ngu ngốc.

. . . . . .

"Được rồi! Ngủ đi!"

Sau khi vào phòng, Vô Ưu dùng sợi dây buộc hai người lại một chỗ. Phương Đông Dạ nhìn cổ tay mình buộc chung với cổ tay Vô Ưu,lại thấy cô đang nhắm mắt chuẩn bị ngủ. Không nhịn được hỏi: "Vô Ưu, thật muốn buộc lại mà đi ngủ sao?"

Vô Ưu nghe thấy Phương Đông Dạ hỏi, mở mắt nhìn anh nói: "Ừ, Đúng vậy a. Như vậy em tương đối có cảm giác an toàn, rất dễ ngủ!" Lời này cũng không phải nói dối, cô buộc chung với Phương Đông Dạ, lập tức an tâm hơn rất nhiều. Cô thư thái Phương Đông Dạ lại khó chịu.

Cô nam quả nữ sống chung một phòng, vốn đã khiến Phương Đông Dạ có chút ý nghĩ kỳ quái không ngủ yên giấc. Thôi điều này cũng tốt, cô bé ngốc này tự nguyện bò lên giường anh. không chỉ như vậy, còn dùng sợi dây đem hai người cột chung một chỗ, ngay cả cơ hội cho anh xoay người cũng không cho!

Trời ạ!

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu bằng ánh mắt si mê trong lòng than thở, kêu tời, đem nay nhất định là một đêm hành hạ người, Đông Phương Dạ giãy dụa hai cái, tận lực để cho mình cách Vô Ưu xa một chút. Để tránh anh không kiềm chế được thú tính mà hào tới ăn sạch lau khô cô. Mà anh mới vừa khổ sở nhắm mắt lại không bao lâu, Vô Ưu liền mở mắt.

Anh hiện tại liền cùng cô ngủ với nhau cũng không muốn rồi !

Vô Ưu nhìn anh cố gắng cùng cô giữ một khoảng cách, hơn nữa sắc mặt anh có chút khó coi. Trong lòng cảm thấy một hồi khổ sở. Anh thật không thích cô. Nếu không, sẽ không đối với cô không có một chút cảm giác nào cả!

Làm thế nào? Thật chẳng lẽ muốn buông tay anh, tác thành cho anh và Đông Cung Phi ở bên nhau. Sau đó giống như trong giấc mơ Phương Đông Dạ hướng Đông Cung Phi cầu hôn? Không! Không được! Tuyệt đối không Được. Cô tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy với Phương Đông Dạ.

Nhất định phải tranh thủ cơ hội!

Vô Ưu nghĩ được như vậy, dùng sức cắn răng. Sau đó nhắm mắt lại, một lát sau lật người đè lên Phương Đông Dạ. Tay của cô đặt trước ngực Phương Đông Dạ, chân cũng đè ở bắp đùi của anh! Nàng này ‘ lơ đãng ’ động đậy, khiến Phương Đông Dạ vốn đã cố gắng đè xuống suy nghĩ lung tung trong lòng, bây gời lại bắt đầu nổi lên!

. . . . . .

Tỉnh táo, tỉnh táo, tỉnh táo!

Phương Đông Dạ vừa âm thầm cảnh cáo mình không cần làm ra chuyện gì sai lầm , vừa mở mắt, cố gắng đem tay chân Vô Ưu kéo ra. Bởi vì, cô áp cái chỗ này, thật sự là không thoải mái. Nhưng từ xưa có một câu gọi là: cánh tay không cưỡng được bắp đùi. Huống chi anh chỉ có một cái tay. Cho nên, đương nhiên là không cách đem cái chân của Vô Ưu đặt xuống như ý. Hơn nữa, đừng nói chân, ngay cả cánh tay cũng không dịch chuyển được.

Tự tìm ngược!

Tình huống như bây giờ của Phương Đông Dạ, chỉ có thể giải thích như vậy. Bởi vì, trừ hình dung như vậy, cái anh nghĩ tới chỉ còn : trời tạo nghiệp chướng, vẫn còn có thể sống. Tự gây nghiệt, không thể sống vậy.

Tự gây nghiệt không phải là tự gây nghiệt thì còn gì nữa. Nếu như không nghe Phi điên khùng, giả bộ cái gì đồng tính luyến ái, dù rằng không biết Vô Ưu quan tâm mình như thế nào. Ít nhất, nếu như Vô Ưu nằm cạnh anh như bây giờ, anh có thể quang minh chính đại nhào tới. Nhưng bây giờ không được!

Bởi vì, bây giờ anh đồng tính nha!

. . . . . .

Vô Ưu cảm nhận được thân thể Phương Đông Dạ đang căng cứng, biết điều này đại biểu bài xích, kháng cự trong lòng lại càng cảm thấy không ổn. Hiện tại, anh đã bắt đầu bài xích cô rồi sao. Không được, cô nhất định phải nắm chặt thời gian cứu vãn anh! Nếu không, thật sẽ không kịp!

Bất cứ giá nào! Lần này không thành công thì thành nhân! Không đúng, cho dù chết, cũng phải đem Phương Đông Dạ quay trở lại con đường chính đạo! Nghĩ được như vậy, Vô Ưu lại giống như vô ý nhích về phía Phương Đông Dạ, hơn nữa còn ở trong lòng anh như một đứa con nít, khả ái cọ cọ. Còn thì thào nói một câu: "Ừ, thật thoải mái!"

Vô Ưu cứ như vậy vừa động vừa không gấp gáp , Đông Phương Dạ cả người đều sắp bị ngọn lửa dục vọng thiêu chết rồi.

Tối nay, đối với Phương Đông Dạ nhất định là một đêm không nghủ!

. . . . . .

"Tiểu Diễm, mấy giờ rồi?"

Ngày thứ hai Vô Ưu sau khi tỉnh lại, giống thường ngày vừa xoa đôi mắt mông lung cảu mình, vừa như phản xạ có điều kiện hỏi. Đồng thời, với tay theo thói quen tìm đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường.

Hả?

Tại sao lại không thấy nhỉ?

Vô Ưu lục lọi nửa ngày cũng không thấy, cho nên mở mắt nhìn. Bông giật mình. Đây không phải là nhà cô! Sau khi bị dọa, Vô Ưu coi như là tỉnh táo, hơn nữa trí nhớ cũng ùa về khiến cô tình hoàn toàn.

Đây là nhà Phương Đông Dạ, cô đến để giám thị anh, cho nên ngủ ở trên giường của anh! Không đúng, bọn họ không phải cột chung một chỗ sao? Nghĩ được như vậy, Vô Ưu nhanh chóng nhìn cổ tay mình. Dây buộc đã sớm bị Phương Đông Dạ tháo ra!

Anh ở đâu? Chẳng lẽ thật lại lén đi gặp Đông Cung Phi?

Nghĩ được như vậy, Vô Ưu nhanh chóng vén lên chăn, chuẩn bị giường. Mà lúc này cửa lại ‘ két’ một tiếng được mở ra, Phương Đông Dạ nhìn cô cười dịu dàng.

"Đã tỉnh rồi hả? Đi rửa mặt rồi ra ngoài ăn sáng!"

Phương Đông Dạ hình như vừa mới tắm xong, trên người anh còn đang khoác áo tắm, bình thường trông rất nghiêm túc mà giờ phút này lại vô cung phóng túng quyến rũ. Trên mặt lại hiện ra nụ cười vô cùng mê người

Gả choanh có lẽ cũng là một chuyện tốt, những thứ không nói tới, ít nhất mỗi sáng sớm ,đều được thấy cảnh đẹp vui mắt vui tai! Nghĩ được như vậy, Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ nhe răng cười một tiếng, trong đôi mắt ánh lên tia giảo hoạt. . .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 125: Con trai liên minh (Âm mưu bị phơi bày!)

Trên gương mặt chị Như lộ rõ sự tức giận, khiến Vô Ưu hiểu rằng, có gì đó không ổn trong chuyện này. Sự tức giận hiện rõ trên gương mặt cô. Cô tự nhủ trong lòng: "Phương Đông Dạ, nếu như anh gạt tôi, thì hôm nay chính là ngày giỗ của anh đó!!!"

Phương Đông Dạ nhìn Đông Cung Phi càng diễn càng nhập tâm. Không nhịn được đẩy Phi ra, chưa hết giận liền tặng thêm cho Phi một cước. Đông Cung Phi thấy Phương Đông Dạ tức giận, cười như chưa bao giờ được cười: "Ha ha ha. . ." Cười xong, liền hỏi "Này, cô vợ ngốc nghếch của cậu đâu? Cô ấy có ở đây không? Chúng ta có cần diễn trò cho cô ngốc đó xem không?"

"Không cần, hôm nay cô ấy xin nghỉ!"

. . . . . .

Ngốc nghếch! !

Vô Ưu nghe thấy có người nói xấu mình, tức giận nghiến răng, tiếng ‘ kẽo kẹt kẽo kẹt ’ vang lên! Cô đâu chỉ là Tiểu Ngốc chứ, là Đại Ngốc! ! Lại có thể để cho bọn họ lừa mình dễ dàng như vậy.

"Đông Cung Phi chết tiệt, anh chết chắc rồi!"

Vô Ưu nghe thấy tiếng chửi rủa của chị Như, vội quay đầu nhìn về phía cô, trên khuôn mặt là nụ cười tà mị, tay dùng sức nắm lại thành nắm đấm, phát ra tiếng `răng rắc'. Toàn thân tràn đầy sát khí. Vô Ưu không nhịn được run lên, biết Đông Cung Phi nhất định sẽ chết rất thảm đây.

"Hôm nay em muốn xin nghỉ!"

Vô Ưu vừa ăn bữa sáng, vừa nhìn Phương Đông Dạ nói. Phương Đông Dạ ngẩng đầu nhìn Vô Ưu, tỏ vẻ không hiểu. Không phải lúc nào cô cũng kề kề bên anh, sợ anh có người khác sao? Sao lại muốn xin nghỉ chứ? Trong đầu cô ấy đang nghĩ gì vậy chứ ?

Phương Đông Dạ mặc dù nghi ngờ cô, có chút không yên tâm. Nhưng, vẫn nói: "Được thôi, một mình anh đến công ty vậy." Còn hứa với cô: "Anh sẽ về sớm!"

"Ừ, đi sớm về sớm!"

Vô Ưu nói xong, liền thúc giục Phương Đông Dạ đi nhanh một chút. Phương Đông Dạ nửa tin nửa ngờ nhìn Vô Ưu, không biết cô ấy lại nghĩ ra cái quỷ kế gì đây. Nhưng, rất nhanh sẽ có đáp án thôi. Chắc hẳn Vô Ưu đã nghĩ ra biện pháp rồi. Nghĩ đến đây, Phương Đông Dạ thậm chí có chút mong đợi. Cho nên, anh cười nhạt, nói: "Anh đi đây. Bái bai."

"Bái bai !"

Vô Ưu đứng đó, nở một nụ cười rực rỡ nhìn Phương Đông Dạ, nhìn theo tới lúc anh đóng cửa.

Ầm!

Chỉ một giây sau khi thấy cửa đóng. Vô Ưu vui mừng nhảy cẫng lên, nói : "Cũng, cuối cùng cũng đi rồi!" Nói xong, cô nhanh chóng trở về phòng thay quần áo. Thay xong quần áo, liền chạy một mạch về nhà . . . . .

. . . . . .

Đầu tiên Vô Ưu trèo lên ghế, đem tất cả đồ chất trên nóc tủ quân áo lấy xuống, cho đến món đồ cuối cùng, rốt cuộc thấy được cái rương nằm dưới cùng. Cô nhe răng cười một cái, sau đó đem nó lấy ra .

"Mẹ? Mới sáng sớm mà mẹ đã làm gì vậy?"

Mới sáng sớm Nhạc Diễm đã bị tiếng lục lọi của Vô Ưu làm thức giấc. Vừa nghe cậu liền biết là Vô Ưu chứ ai vào đây. Nếu như trôm vào nhà, sẽ không ồn ào như vậy a! Vô Ưu nghe thấy tiếng nói của Diễm, sợ tới nỗi hồn vía không biết bay đi đâu mất. Binh tĩnh lại, cô thành thật nói với Diễm: "Bé diễm, con muốn hù chết mẹ sao?"

Hù chết mẹ!

Con cũng không phải là không có chuyện gì làm nha!

Đối với phản ứng có hơi khoa trương của Vô Ưu, trong lòng cậu thầm cười nhạt.Tò mò nhìn Vô Ưu hỏi "Mẹ, không phải mẹ đã nói, để dành một tỷ, cho con lấy vợ sao?"

(QG: Oh my god, Diễm đáng yêu quá a, em biết lo lấy vợ rồi kia á?)

Một tỷ!

Không phải là cưới vợ, đây là mua vợ thì đúng hơn. Cho nên, lúc ấy Vô Ưu thu tiền, còn nói như vậy. Lúc đó trong lòng bé Diễm cảm thấy như bị coi nhẹ. Không nhận ra sao, với trí tuệ của cậu, mà tương lai phải đi mua vợ sao. Chỉ là, khinh thường là một chuyện khác. Chuyện đáng nói là, hôm nay đột nhiên mẹ lại đụng tới số tiền này ắt hẳn là có vấn đề!

Ai cũng có lòng hiếu kỳ! Bé Diễm cũng không ngoại lệ.

Vô Ưu nghe Nhạc Diễm hỏi tới cái vấn đề này, vội cười nói: "Tiền này là mẹ, tạm mượn. Chờ sau này mẹ và ba con kết hôn, mẹ sẽ bắt ba con trả! Có được không?"

Là vì ba sao?

Không phải mẹ định cho ba đi gặp bác sĩ tâm lý chứ?

Nhạc Diễm tự hỏi khả năng này có bao nhiêu phần trăm là đúng. Nhạc Diễm im lặng hồi lâu, khiến Vô Ưu cho là đứa nhỏ này đang tức giận, cho nên vội giải thích : "Mẹ muốn giao cho bà con một tỷ đó..., mẹ muốn có thời gian sẽ đi gửi cho bà. Nếu được như vậy, cũng không biết khi nào mới có thời gian

đi gửi nữa. Mẹ nghĩ, con kết hôn thì còn lâu lắm. Cho nên. . ."

"Được rồi, con biết rồi, lấy đi lấy đi!"

Nhạc Diễm nghe Vô Ưu giải thích, cậu biết nếu không đưa tiền. Không biết Vô Ưu sẽ nói tơi khi nào a. Vậy thì cậu cũng không biết rõ được trọng điểm.

Vô Ưu nghe một câu này của Diễm, không nhịn được vui mừng, nói: "Oa. Bé Diễm, thật tốt quá, thật biết thương người nha. Mẹ nhất định bắt Dạ trả lại cho con. Cả lời lẫn lãi. Ha ha ha. . ."

Bộ dạng cười khoái trí của người mẹ ngốc này, khiến cho bé Diễm, hiểu rõ mọi chuyện.

"Mẹ, chuẩn bị dùng số tiền này làm gì vậy?"

Nhạc Diễm nhân cơ hội Vô Ưu đang vui mừng, liền dò hỏi chút thông tin. Cậu không hỏi thì thôi, vừa hỏi ngược lại nhắc nhở Vô Ưu phải biết nắm bắt thời gian. Cô gấp gáp nói: "Mẹ đi trước đây. Có việc gấp. Tối sẽ quay lại giải thich sau!"

Vô Ưu nói xong có cho Nhạc Diễm một lời giải thích, ôm cậu hôn một cái, làm trên mặt bé Diễm toàn là nước miếng, ôm cái rương chạy ra cửa. Để lại một phòng ngổn ngang đồ đạc!

Ai, cậu nhóc đáng thương, đương nhiên là cậu dọn!

. . . . . .

Có tiền có thể khiến quỷ thành ma!

Vô Ưu ngồi trên tắc xi, ôm cái rương, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt đen tối. Cô không tin, một tỷ mà không thể biến cô thành mỹ nhân. Cô không chỉ muốn thành mỹ nữ, cô muốn triệt để quyến rũ động lòng người .

"Dạ. . ."

Đến lúc đó ra sức tấn công, dùng một tiếng nói mị hoặc, sẽ khiến cho Phương Đông Dạ lập tức quỳ dưới váy màu thạch lựu của cô. Ha ha, đến lúc đó đồng tính luyến ái, hì hì, chắc chắn, tuyệt đối là không phải rồi. Chỉ cần có thể so với Đông Cung Phi có sức quyến rũ hơn, thì nhất định sẽ được! ! !

Ha ha ha. . . Ha ha ha. . .

Vô Ưu nghĩ đến tương lai tươi đẹp sau này, không nhịn được nhe răng cười lớn. Tài xế xe nghe thấy tiếng cười rợn tóc gáy của Vô Ưu, nổi da gà đầy người. Không nhịn được dùng sức đạp chân ga. Hy vọng có thể đi nhanh một chút, sớm thoát khỏi cái tiếng ma quỷ đang rót vào tai này. . .

. . . . . .

Ai, không có Vô Ưu, phòng làm việc, thật đúng là vắng vẻ a!

Phương Đông Dạ ngồi trên ghế làm việc, có chút không yên lòng. Cũng có chút buồn ngủ, ngày hôm qua một đêm ngủ không ngon là do ai a. Cũng có thể coi là một đêm không ngủ. Anh không nhịn được nghĩ, nếu như Vô Ưu ngày nào cũng ngủ cạnh anh, nhưng anh lại không thể làm gì, sớm muộn gì sớm muộn cũng vì không thỏa mãn được dục vọng mà chết thôi .

Quên đi, vẫn nên nhân cơ hội hành động vì lợi ích mai sau!

Nghĩ đến đây, Phương Đông Dạ đi vào phòng nghỉ, vén chăn lên, lên giường nằm. Có cảm giác buồn ngủ. Vì, không biết tối qua bị người nào tra tấn.(cái khúc này mình thấy kì kì nhưng mà gốc là như vậy á) Nhưng ,vừa nhắm mắt lại, mới cảm thấy buồn ngủ, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Rầm rầm rầm. . . Rầm rầm rầm. . .

"Tổng giám đốc, đến lúc họp rồi!"

Nếu như là người khác, nhất định sẽ được Phương Đông Dạ tặng ngay cho một câu: cút! Nhưng người tới là Bùi Linh, anh cũng chỉ có thể không cam lòng bò dậy, sau đó mở cửa. . .

"Tổng giám đốc, người của ‘ Thiên Linh ’ tới rồi, bây giờ đang ở phòng họp đợi."

Bùi Linh mỉm cười hạnh phúc nhìn Phương Đông Dạ, Phương Đông Dạ bị sự hưng phấn ngọt ngào đang vây quanh Bùi Linh, cảm thấy vui thay cho cô. Anh liền gật đầu một cái, nói: "Được, dì đi trước nói với bọn họ một tiếng. Con sẽ đến ngay."

Ai, nghĩ muốn thừa dịp Vô Ưu không có ở đây nghỉ ngơi một chút, lại không thể rồi !

Phương Đông Dạ sửa sang xong ,lấy tư liệu dùng khi họp, đứng lên đi ra ngoài!

. . . . . .

"Hồ ly tinh?"

Nhận viên phục vụ của thẩm mỹ viện nghe Vô Ưu hình dung xong, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi. Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vô Ưu, không hiểu sao một cô gái nhẹ nhàng thanh khiết, sao lại muốn hóa thành hồ ly tinh chứ? Còn nữa, cho dù là muốn trở nên hấp dẫn hơn, cũng có thể hiểu. Nhưng mà, hồ ly tinh, người bình thường muốn trở thành như vậy sao?

Vô Ưu biết nói với người ta không hiểu, liền giải thích nói: "Đúng hơn, chính là mỹ nhân có sức hấp dẫn cực lớn. Khiến cho đàn ông suy nghĩ lung tung, tới chảy máu mũi, lập tức nhào lên ...."

Vô Ưu huơ tay múa chân nói xong, cô giải thích khiến tất cả nhân viên ở đó đều trợn mắt há hốc mồm. Lời này nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không chừng! Lại một lần có người được thỉnh giáo tài nói chuyện đầy sát thương của Vô Ưu.

"Có thể không?"

Vô Ưu nói xong, nhìn những người này hỏi. Mọi người hai mắt nhìn nhau, đều không nói chuyện, trên mặt cô không nhịn được thoáng qua vẻ thất vọng, nói: "Thế nào? Không thể à?" Vô Ưu hỏi xong cúi đầu nhìn bộ ngực xinh xắn của mình, bi ai ý thức được, tiền của mình vốn có hạn, xem ra nếu như muốn biến thành yêu nữ, trước hết phải bơm ngực.

"Dĩ nhiên có thể!"

--- ------ BỔ SUNG THÊM --- ------

125 Con trai liên minh (Âm mưu bị phơi bày!)

"Hôm nay em muốn xin nghỉ!"

Vô Ưu vừa ăn bữa sáng, vừa nhìn Phương Đông Dạ nói. Phương Đông Dạ ngẩng đầu nhìn Vô Ưu, tỏ vẻ không hiểu. Không phải lúc nào cô cũng kề kề bên anh, sợ anh có người khác sao? Sao lại muốn xin nghỉ chứ? Trong đầu cô ấy đang nghĩ gì vậy chứ ?

Phương Đông Dạ mặc dù nghi ngờ cô, có chút không yên tâm. Nhưng, vẫn nói: "Được thôi, một mình anh đến công ty vậy." Còn hứa với cô: "Anh sẽ về sớm!"

"Ừ, đi sớm về sớm!"

Vô Ưu nói xong, liền thúc giục Phương Đông Dạ đi nhanh một chút. Phương Đông Dạ nửa tin nửa ngờ nhìn Vô Ưu, không biết cô ấy lại nghĩ ra cái quỷ kế gì đây. Nhưng, rất nhanh sẽ có đáp án thôi. Chắc hẳn Vô Ưu đã nghĩ ra biện pháp rồi. Nghĩ đến đây, Phương Đông Dạ thậm chí có chút mong đợi. Cho nên, anh cười nhạt, nói: "Anh đi đây. Bái bai."

"Bái bai !"

Vô Ưu đứng đó, nở một nụ cười rực rỡ nhìn Phương Đông Dạ, nhìn theo tới lúc anh đóng cửa.

Ầm!

Chỉ một giây sau khi thấy cửa đóng. Vô Ưu vui mừng nhảy cẫng lên, nói : "Cũng, cuối cùng cũng đi rồi!" Nói xong, cô nhanh chóng trở về phòng thay quần áo. Thay xong quần áo, liền chạy một mạch về nhà . . . . .

. . . . . .

Đầu tiên Vô Ưu trèo lên ghế, đem tất cả đồ chất trên nóc tủ quần áo lấy xuống, cho đến món đồ cuối cùng, rốt cuộc thấy được cái rương nằm dưới cùng. Cô nhe răng cười một cái, sau đó đem nó lấy ra .

"Mẹ? Mới sáng sớm mà mẹ đã làm gì vậy?"

Mới sáng sớm Nhạc Diễm đã bị tiếng lục lọi của Vô Ưu làm thức giấc. Vừa nghe cậu liền biết là Vô Ưu chứ ai vào đây. Nếu như trôm vào nhà, sẽ không ồn ào như vậy a! Vô Ưu nghe thấy tiếng nói của Diễm, sợ tới nỗi hồn vía không biết bay đi đâu mất. Bình tĩnh lại, cô thành thật nói với Diễm: "Bé diễm, con muốn hù chết mẹ sao?"

Hù chết mẹ!

Con cũng không phải là không có chuyện gì làm nha!

Đối với phản ứng có hơi khoa trương của Vô Ưu, trong lòng cậu thầm cười nhạt.Tò mò nhìn Vô Ưu hỏi "Mẹ, không phải mẹ đã nói, để dành một tỷ, cho con lấy vợ sao?"

(QG: Oh my god, Diễm đáng yêu quá a, em biết lo lấy vợ rồi kia á?)

Một tỷ!

Không phải là cưới vợ, đây là mua vợ thì đúng hơn. Cho nên, lúc ấy Vô Ưu thu tiền, còn nói như vậy. Lúc đó trong lòng bé Diễm cảm thấy như bị coi nhẹ. Không nhận ra sao, với trí tuệ của cậu, mà tương lai phải đi mua vợ sao. Chỉ là, khinh thường là một chuyện khác. Chuyện đáng nói là, hôm nay đột nhiên mẹ lại đụng tới số tiền này ắt hẳn là có vấn đề!

Ai cũng có lòng hiếu kỳ! Bé Diễm cũng không ngoại lệ.

Vô Ưu nghe Nhạc Diễm hỏi tới cái vấn đề này, vội cười nói: "Tiền này là mẹ, tạm mượn. Chờ sau này mẹ và ba con kết hôn, mẹ sẽ bắt ba con trả! Có được không?"

Là vì ba sao?

Không phải mẹ định cho ba đi gặp bác sĩ tâm lý chứ?

Nhạc Diễm tự hỏi khả năng này có bao nhiêu phần trăm là đúng. Nhạc Diễm im lặng hồi lâu, khiến Vô Ưu cho là đứa nhỏ này đang tức giận, cho nên vội giải thích : "Mẹ muốn giao cho bà con một tỷ đó..., mẹ muốn có thời gian sẽ đi gửi cho bà. Nếu được như vậy, cũng không biết khi nào mới có thời gian đi gửi nữa. Mẹ nghĩ, con kết hôn thì còn lâu lắm. Cho nên. . ."

"Được rồi, con biết rồi, lấy đi lấy đi!"

Nhạc Diễm nghe Vô Ưu giải thích, cậu biết nếu không đưa tiền. Không biết Vô Ưu sẽ nói tơi khi nào a. Vậy thì cậu cũng không biết rõ được trọng điểm.

Vô Ưu nghe một câu này của Diễm, không nhịn được vui mừng, nói: "Oa. Bé Diễm, thật tốt quá, thật biết thương người nha. Mẹ nhất định bắt Dạ trả lại cho con. Cả lời lẫn lãi. Ha ha ha. . ."

Bộ dạng cười khoái trí của người mẹ ngốc này, khiến cho bé Diễm, hiểu rõ mọi chuyện.

"Mẹ, chuẩn bị dùng số tiền này làm gì vậy?"

Nhạc Diễm nhân cơ hội Vô Ưu đang vui mừng, liền dò hỏi chút thông tin. Cậu không hỏi thì thôi, vừa hỏi ngược lại nhắc nhở Vô Ưu phải biết nắm bắt thời gian. Cô gấp gáp nói: "Mẹ đi trước đây. Có việc gấp. Tối sẽ quay lại giải thich sau!"

Vô Ưu nói xong có cho Nhạc Diễm một lời giải thích, ôm cậu hôn một cái, làm trên mặt bé Diễm toàn là nước miếng, ôm cái rương chạy ra cửa. Để lại một phòng ngổn ngang đồ đạc!

Ai, cậu nhóc đáng thương, đương nhiên là cậu dọn!

. . . . . .

Có tiền có thể khiến quỷ thành ma!

Vô Ưu ngồi trên tắc xi, ôm cái rương, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt đen tối. Cô không tin, một tỷ mà không thể biến cô thành mỹ nhân. Cô không chỉ muốn thành mỹ nữ, cô muốn triệt để quyến rũ động lòng người .

"Dạ. . ."

Đến lúc đó ra sức tấn công, dùng một tiếng nói mị hoặc, sẽ khiến cho Phương Đông Dạ lập tức quỳ dưới váy màu thạch lựu của cô. Ha ha, đến lúc đó đồng tính luyến ái, hì hì, chắc chắn, tuyệt đối là không phải rồi. Chỉ cần có thể so với Đông Cung Phi có sức quyến rũ hơn, thì nhất định sẽ được! ! !

Ha ha ha. . . Ha ha ha. . .

Vô Ưu nghĩ đến tương lai tươi đẹp sau này, không nhịn được nhe răng cười lớn. Tài xế xe nghe thấy tiếng cười rợn tóc gáy của Vô Ưu, nổi da gà đầy người. Không nhịn được dùng sức đạp chân ga. Hy vọng có thể đi nhanh một chút, sớm thoát khỏi cái tiếng ma quỷ đang rót vào tai này. . .

. . . . . .

Ai, không có Vô Ưu, phòng làm việc, thật đúng là vắng vẻ a!

Phương Đông Dạ ngồi trên ghế làm việc, có chút không yên lòng. Cũng có chút buồn ngủ, ngày hôm qua một đêm ngủ không ngon là do ai a. Cũng có thể coi là một đêm không ngủ. Anh không nhịn được nghĩ, nếu như Vô Ưu ngày nào cũng ngủ cạnh anh, nhưng anh lại không thể làm gì, sớm muộn gì sớm muộn cũng vì không thỏa mãn được dục vọng mà chết thôi .

Quên đi, vẫn nên nhân cơ hội hành động vì lợi ích mai sau!

Nghĩ đến đây, Phương Đông Dạ đi vào phòng nghỉ, vén chăn lên, lên giường nằm. Có cảm giác buồn ngủ. Vì, không biết tối qua bị người nào tra tấn.(cái khúc này mình thấy kì kì nhưng mà gốc là như vậy á) Nhưng ,vừa nhắm mắt lại, mới cảm thấy buồn ngủ, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Rầm rầm rầm. . . Rầm rầm rầm. . .

"Tổng giám đốc, đến lúc họp rồi!"

Nếu như là người khác, nhất định sẽ được Phương Đông Dạ tặng ngay cho một câu: cút! Nhưng người tới là Bùi Linh, anh cũng chỉ có thể không cam lòng bò dậy, sau đó mở cửa. . .

"Tổng giám đốc, người của ' Thiên Linh ' tới rồi, bây giờ đang ở phòng họp đợi."

Bùi Linh mỉm cười hạnh phúc nhìn Phương Đông Dạ, Phương Đông Dạ bị sự hưng phấn ngọt ngào đang vây quanh Bùi Linh, cảm thấy vui thay cho cô. Anh liền gật đầu một cái, nói: "Được, dì đi trước nói với bọn họ một tiếng. Con sẽ đến ngay."

Ai, nghĩ muốn thừa dịp Vô Ưu không có ở đây nghỉ ngơi một chút, lại không thể rồi !

Phương Đông Dạ sửa sang xong ,lấy tư liệu dùng khi họp, đứng lên đi ra ngoài!

. . . . . .

"Hồ ly tinh?"

Nhận viên phục vụ của thẩm mỹ viện nghe Vô Ưu hình dung xong, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi. Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vô Ưu, không hiểu sao một cô gái nhẹ nhàng thanh khiết, sao lại muốn hóa thành hồ ly tinh chứ? Còn nữa, cho dù là muốn trở nên hấp dẫn hơn, cũng có thể hiểu. Nhưng mà, hồ ly tinh, người bình thường muốn trở thành như vậy sao?

Vô Ưu biết nói với người ta không hiểu, liền giải thích nói: "Đúng hơn, chính là mỹ nhân có sức hấp dẫn cực lớn. Khiến cho đàn ông suy nghĩ lung tung, tới mức máu mũi phun ào ào, lập tức nhào lên ...."

Vô Ưu huơ tay múa chân nói xong, cô giải thích khiến tất cả nhân viên ở đó đều trợn mắt há hốc mồm. Lời này nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không chừng! Lại một lần nữa có người được thỉnh giáo tài nói chuyện gây sát thương của Vô Ưu.

"Có thể không?"

Vô Ưu nói xong, nhìn những người này hỏi. Mọi người hai mắt nhìn nhau, đều không nói chuyện, trên mặt cô không nhịn được thoáng qua vẻ thất vọng, nói: "Thế nào? Không thể à?" Vô Ưu hỏi xong cúi đầu nhìn bộ ngực xinh xắn của mình, bi ai ý thức được, tiền của mình vốn có hạn, xem ra nếu như muốn biến thành yêu nữ, trước hết phải bơm ngực.

"Dĩ nhiên có thể!"

Chợt một giọng nói đầy tự tin vang lên. Vô Ưu vui mừng ngẩng đầu lên, thấy chính là một người đàn ông vô cùng đẹp trai. Nhân viên phục vụ trong phòng, cùng nhau hô lên: "Xin chào ông chủ." Người đàn ông kia thì nở một nụ cười mê người sau đó gật đầu, dạy bảo nói: "Chúng ta ' Mộng ảo thiên đường ' thành lập là vì muốn thực hiện nguyện vọng của các cô gái. Cho nên, khách hàng yêu cầu xinh đẹp đến đâu, chúng ta nhất định phải làm được! Hiểu chưa?"

"Dạ!"

Nhân viên phục vụ nhất trí gật đầu. Người nọ đi tới trước mặt Vô Ưu, đưa ra bàn tay thon dài xinh đẹp nói: "Tôi là magician. Chính là Ma Thuật Sư đích thực! Hôm nay tôi sẽ biến giấc mơ của cô thành sự thật!"

Vô Ưu nhìn cái người đàn ông cả người đầy khí tức mê người, gật đầu nói: "Xin chào, tôi tên là Vô Ưu. Xin nhờ anh! m. . . m. . ." Anh văn của Vô Ưu có chút nát, cho nên nói không được. Người nọ rộng lượng nói: "Cô có thể gọi tôi là Tuấn."

"Ha ha, xin nhờ anh, Tuấn!"

Vô Ưu không chỉ bắt tay với người ta, lại còn đối với anh ta kính cẩn. Biết người biết ta gì chứ, tuy rằng người này cái gì cũng không có làm, nhưng từ vẻ mặt đầy tự tin đó cô biết, người đàn ông này nhất định có thể giúp cô.

. . . . . .

"Tiểu thư, xin hỏi. Cô làm vậy là có mục đích gì?"

Một người có dung mạo xinh đẹp ngọt ngào dáng dấp nhỏ nhắn tựa như nữ sinh nói với Vô Ưu, Vô Ưu tỏ ra khó hiểu nhìn cô gái đó, mới vừa gặp mặt , ngay cả chào hỏi cũng chưa có, liền hỏi thăm chuyện riêng tư của cô ? Như vậy rất không thích hợp a!

Nữ sinh ngọt ngào kia thấy rõ ánh mắt chần chờ của Vô Ưu, liền cười nói : "Là như vậy, cô nói rõ mục đích của cô ra, Tuấn mới có thể vì cô tạo ra ngoại hình hoàn mỹ nhất a!" Nói xong hạnh phúc quay đầu lại, nhìn Tuấn nói: "Có đúng không? Tuấn?"

Tuấn quay đầu, bốn mắt nhìn nhau đều là ngọt ngào. Quan hệ của hai người có thể nói là không cần nói cũng biết.

Vô Ưu lúc này mới đem kế hoạch quyến rũ Phương Đông Dạ đầu đuôi nói ra hết. Tuấn gật đầu một cái, sau đó cùng cô gái nhỏ nói, hai người bắt đầu thảo luận phương án cải tạo. Ba phút sau, bọn họ rốt cuộc đã đạt thành nhất trí ý kiến. Bắt đầu hành động. . .

. . . . . .

"Tốt lắm."

Không tới nửa giờ sau, Vô Ưu liền nghe thấy một câu nói. Cô vội đứng lên, nhìn mình phản chiếu ở trong gương. Sau đó hoài nghi nói: "Hả? Như vậy thôi sao?" Trong giọng nói lộ rõ thất vọng. Bởi vì thật sự cô không thấy có gì đặc biệt trong đó a. Mặc dù thoạt nhìn có chút phiêu dật, cũng rất xinh đẹp. Tuy nhiên nhìn thế nào cũng không giống Yêu Tinh mê hoặc người?

Tuấn nghe thấy câu nói của Vô Ưu, tự tin nói: "Tôi lấy danh dự của một người đàn ông cam đoan với cô, trang phục như vậy, tuyệt đối có thể biến giấc mơ của cô thành sự thật. Không được, cô có thể thử xem. Lần này tôi không lấy tiền."

"A, như vậy sao được!"

Vô Ưu không phải là người không nói lý lẽ, mặc dù hiệu quả không như mong đợi, nhưng toàn thân cô trang phục, còn có tóc, trang điểm. Đều là người ta làm. Như vậy thật không thích hợp. Vô Ưu kiên trì đưa tiền, khiến Tuấn cười, Anh tự tin nói: "Tôi không nói là không lấy tiền. Tôi nói là lần này không cần."

Ách?

Ý của anh ta là nói mình còn có thể tới sao? Mình còn chưa có nghĩ đến nha!

Tuấn nhìn Vô Ưu cười nói: "Đúng, chờ lần sau cô tới, tôi sẽ lấy tiền gấp đôi!" Nói đến đây, vươn tay về phía Vô Ưu nói: "Mong lần sau sẽ cùng cô gặp mặt. Gặp lại sau!"

"Vậy tôi thật sự có thể đi?"

Vô Ưu nhìn tuấn nói, cho anh cơ hội đổi ý. Tuấn chỉ cười sau đó cho cô một tư thế xin mời đi cho.

"Tuấn, chị Như tới. Có biến rồi."

Lúc này cái cô gái nhỏ ngọt ngào lại đi vào. Chị Như ? Không chỉ vậy, sau khi nghe xong trên gương mặt của Tuấn liền xuất hiện nụ cười hứng thú. Nói: "Mau dẫn cô ấy vào." Ngay cả Vô Ưu cũng trợn to hai mắt.

Chị Như ?Chị Như đó ? Không phải chị ấy biết chuyện gì rồi chứ? Không phải là, hiện tại chị ấy nên coi chừng cái tên nguy hiểm Đông Cung Phi đó mới đúng! Không được, để an tâm hơn một chút, nên gọi điện thoại xác nhận thôi. Vô Ưu nhanh chóng lấy điện thoại di động từ trong bao ra. Bấm số điện thoại của chị Như. . . . . .

"Vô Ưu, sao em lại ở đây?"

Tiếng chị Như ! Vô Ưu nghe được tiếng chuông điện thoại di động đã cảm thấy xảy ra chuyện gì rồi, nghe thấy tiếng kinh hô của chị Như. Cô biết chị Như thật sự tới chỗ này rồi. Không còn kịp nghĩ cách khác, Vô Ưu nhìn chị Như đầy mong đợi hỏi "Đông Cung Phi cùng đi với chị?"

Tiêu rồi!

Như tỷ nhìn cô lắc đầu một cái, dĩ nhiên cũng đã nhìn ra. Khẳng định Phương Đông Dạ cũng không có ở đây.

Ô ô. . .

Vô Ưu nhìn Như, nói: "Em cho là chị đang ở bên Đông Cung Phi, cho nên em liền xin nghỉ." Như tỷ liền nói: "Chị cho là em và Phương Đông Dạ cùng đi làm, rất an toàn. Cho nên, chị liền đi."

Đổ mồ hôi !©¸®! ! !

Đụng hàng!

"Làm sao đây? Làm sao bây giờ?"

Vô Ưu hoàn toàn hoảng loạn, nhìn về phía Như, nhìn cô cầu cứu. Chị Như nói: "Trước tiên em gọi điện thoại, hỏi Phương Đông Dạ có đi làm không. Nếu như có, chúng ta phải nhanh chóng chạy tới."

"Được."

Vô Ưu gật đầu một cái, rất nhanh bấm số điện thoại của tổng giám đốc ở phòng làm việc. Một lát sau, Vô Ưu bối rối ngẩng đầu nhìn chị Như nói: "Phòng làm việc khong có ai? Làm sao đây?" Lúc này Tuấn xen vào nói: "Có lẽ đi họp cũng không chừng, gọi cho phòng bí thư hỏi xem." Vô Ưu vội gật đầu, lại bấm số điện thoại của phòng bí thư.

"Tôi là Vô Ưu, tổng giám đốc có tới làm không?"

"Có, bây giờ đang ở phòng họp. Ước chừng phải nửa giờ mới có thể đi ra ngoài, có chuyện gì sao?"

Nghe được câu này, trên mặt Vô Ưu rốt cuộc lại xuất hiện nụ cười. Cô cho Tuấn một ánh mắt cảm kích, sau đó nói: "A, không có chuyện gì. Cứ như vậy, bái bai!" Vô Ưu cúp điện thoại, nhìn về phía Như nói: "Đi thôi, nửa giờ nữa chạy tới kịp là được!"

Chị Như gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Cứ như vậy, cả hai vội vã từ biệt Tuấn và cô gái nhỏ, ngồi xuông tắc xi thẳng tiến tới 'Trụ ' .

. . . . . .

"Nhanh lên một chút, mau lên!"

Vô Ưu cùng chị Như thúc giục tài xế, rốt cuộc đã tới nơi, cũng không có lấy tiền thừa lại, liền nhanh chóng tiến vào "Trụ" sau đó lên thang máy, đến phòng làm việc của tổng giám đốc . . .

"Chết tiệt kẹt xe."

Chị Như nhìn đồng hồ đeo tay, không nhịn được chửi tục. Vô Ưu cũng như vậy gấp gáp, cũng đã hơn nửa canh giờ. Không biết bọn họ đã gặp nhau chưa! Vừa nghĩ tới lần trước bọn họ vừa thấy mặt đã ôm ôm ấp ấp, giống như là sinh vật không có xương cốt, muốn giúp đỡ lẫn nhau. Cô không nhịn được lo lắng. Vừa thấy mặt đã như vậy, nếu như mấy phút, hơn 10' sau, còn không trực tiếp nhảy lên giường ấy chứ ?

Đ-A-N-G...G!

Sau khi cửa thang máy mở, Vô Ưu liền kéo Như nhanh chóng chạy vào phòng làm việc của tổng giám đốc .

Không có ai!

"Hội nghị nên kết thúc rồi chứ? Người đâu rồi?"

Chị Như nhìn Vô Ưu hỏi. Vô Ưu dùng ánh mắt tìm kiếm, từng bước từng bước nín thở đi tới 'nơi sự việc xảy ra'.

Phanh!

Cửa được mở ra. . .

Không có ai, Vô Ưu cùng chị Như chứng kiến cảnh tượng bên trong, nhịn không được mà nở nụ cười.

"Giường tại sao lại loạn như vậy?"

Như chợt nghi vấn, lòng của Vô Ưu thoáng qua một chút, chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ bọn họ trốn rồi? Nghĩ đến đây, Vô Ưu cùng chị Như hai người nhanh nhạy đi vào phòng nghỉ .

Chị Như mở cửa phòng vệ sinh ra, không có ai!

"Khong có ai! Cũng khong có ở đây!"

Chị Như khẳng định trong phòng không có ai, bởi vì gian phòng này, giấu người được, cũng chỉ có phòng vệ sinh. Vô Ưu không cho là như vậy, cô lập tức vén lên ga giường nhìn xuống dưới gầm giường. Như thấy hành động của Vô Ưu, cười nói: "Hai đấng mày râu còn có thể chui xuống dưới gầm giường a!"

Thấy Như cười đến mức vô cùng xán lạn, Vô Ưu không nhịn được nói: "Nói không chừng." Kế tiếp lại mở tủ quần áo ra, thậm chí còn nhìn lại lần nữa. Mới xác định là không có ai thật!

"Thôi, hay là tới phòng bí thư hỏi một chút đi!"

Vô Ưu gật đầu một cái, ý nói đồng ý, sau đó mở cửa, thấy được cảnh bên ngoài thì sững sờ, cửa phòng làm việc của tổng giám đốc mở toang, thấy được Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi. Rất không thích hợp , không phải giống như tối qua ôm ôm ấp ấp, mà là Đông Cung Phi bị Phương Đông Dạ đạp một cho một cước. . .

Phanh!

Chị Như vội khép cửa phòng nghỉ lại. Vô Ưu tỏ ra không hiểu nói: "Vì. . ."

"Xuỵt! !"

Chị Như đặt ngón tay trỏ ở khóe miệng ý nhắc nhở Vô Ưu im lặng. Có cái gì đó không đúng! Đâu chỉ không thích hợp. Mà rất có vấn đề! Cho nên, nhất

định phải xem bọn họ định giở trò quỷ gì! Mặc dù, trong lòng của cô đã có đáp án.

Trên gương mặt chị Như lộ rõ sự tức giận, khiến Vô Ưu hiểu rằng, có gì đó không ổn trong chuyện này. Sự tức giận hiện rõ trên gương mặt cô. Cô tự nhủ trong lòng: "Phương Đông Dạ, nếu như anh gạt tôi, thì hôm nay chính là ngày giỗ của anh đó!!!"

. . . . . .

Trước đó vài phút.

" Hello, 'honey', có rảnh không?"

Đông Cung Phi thấy Như đi rồi, nên gọi điện thoại cho Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ đạng ở phòng họp nói: "Tốt, cậu tới ‘ Trụ ’ tìm tôi đi!" Sau đó không cho Đông Cung Phi cơ hội hỏi về Vô Ưu , liền cúp điện thoại!

"Tổng giám đốc, bạn thân của anh đang chờ anh ở phòng bí thư ."

Phương Đông Dạ mới vừa họp xong, liền nghe thư ký nói, cho nên đi vào phòng bí thư tìm Đông Cung Phi. Cùng lúc đó, Vô Ưu cùng Như thì đang ở trong phòng nghỉ của tổng giám đốc luc lọi!

. . . . . .

"Anh tới tìm tôi ? Hay tới hưởng thụ mỹ nhân hả?"

Phương Đông Dạ vừa tới cửa phòng bí thư, liền nhìn thấy Đông Cung Phi bị các thư ký vây quanh. Đây đâu phải công ty, nên nói là hộp đêm thì đúng hơn!

Đông Cung Phi nghe được tiếng nói của Phương Đông Dạ, vội vui mừng đứng lên. Sau đó mừng rỡ bước nhanh tới trước mặt Phương Đông Dạ, nói: "Đi thôi, tới phòng làm việc nói chuyện!" Trong giọng nói, vẻ mặt giống như là bắt được vàng, thần may mắn Phương Đông Dạ tới. Nếu không có thể mấy cô gái đói khát kia có thể sẽ xé y phục của anh, trực tiếp nhào tới cấu xé anh, tiêu đời trai mà anh cất công gìn giữ luôn mất thôi .

"Ha ha, chẳng lẽ cậu thất sự là đồng tính luyến ái?"

Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi vừa đi, vừa nhạo báng nói. Không phải cố ý giễu cợt hắn, mà là cái bộ dạng kia thật sự rất thú vị. Mấy cô thư ký kia, nói thế nào cũng đều được cho là mỹ nữ, giống như là đụng phải Bạch Cốt Tinh* , bị dọa thành bộ dạng này .

(*)Bạch Cốt Tinh: Nghĩa là yêu quái xương trắng. Là yêu ma biến hóa ba lần để lừa bắt Đường Tăng, ba lần đều bị Tôn Ngộ Không đánh chết, khiến Đường Tăng hiểu lầm Tôn Ngộ Không, gây ra sự bất hòa của hai thầy trò.

Đối mặt với lời nhạo báng của Phương Đông Dạ, Đông Cung Phi cũng không tức giận. Ngược lại vòng tay qua cổ Phương Đông Dạ, sau đó cả người tựa vào lòng Phương Đông Dạ, dùng những lời biến thái nói: "Dạ, người ta thật sự thích cậu rồi nha. Làm sao đây? Hiện tại dù có gặp cô gái đẹp tới đâu, cũng không khiến mắt mình sáng lên được. A, yêu cậu chết mất. Cậu hôn mình đi. Mình muốn cái hôn nóng bỏng một trăm độ c của cậu, Mình muốn. . ."

Phanh!

"Chết đi!"

Phương Đông Dạ nhìn Đông Cung Phi càng diễn càng nhập tâm. Không nhịn được đẩy Phi ra, chưa hết giận liền tặng thêm cho Phi một cước. Đông Cung Phi thấy Phương Đông Dạ tức giận, cười như chưa bao giờ được cười: "Ha ha ha. . ." Cười xong, liền hỏi "Này, cô vợ ngốc nghếch của cậu đâu? Cô ấy có ở đây không? Chúng ta có cần diễn trò cho cô ngốc đó xem không?"

"Không cần, hôm nay cô ấy xin nghỉ!"

. . . . . .

Hiện tại

Ngốc nghếch! !

Vô Ưu nghe thấy có người nói xấu mình, tức giận nghiến răng, tiếng ‘ kẽo kẹt kẽo kẹt ’ vang lên! Cô đâu chỉ là Tiểu Ngốc chứ, là Đại Ngốc! ! Lại có thể để cho bọn họ lừa mình dễ dàng như vậy.

"Đông Cung Phi chết tiệt, anh chết chắc rồi!"

Vô Ưu nghe thấy tiếng chửi rủa của chị Như, vội quay đầu nhìn về phía cô, trên khuôn mặt là nụ cười tà mị, tay dùng sức nắm lại thành nắm đấm, phát ra tiếng `răng rắc'. Toàn thân tràn đầy sát khí. Vô Ưu không nhịn được run lên, biết Đông Cung Phi nhất định sẽ chết rất thảm đây.

Phương Đông Dạ, Đông Cung Phi, kế hoạch của hai người đã sớm phơi bày rồi, còn không biết hối cải. Lại còn thảo luận. Thậm chí còn chia sẻ về chiến tích, trao đổi kinh nghiệm! Bọn họ hẳn là rất vui. Nhưng lại không biết, nhưng lời nói hôm nay, khiến cho về sau bọn họ sẽ thảm hơn nữa!

. . . . . .

Phương Đông Dạ, tôi nhất định đánh chết anh!

Vô Ưu nghe thế nổi trận lôi đình, bắt đầu quan sát xung quanh phòng, tìm thứ gì đó làm vũ khí để chuẩn bị hành động.

"Tới đây, tôi có biện pháp!"

Như cũng không phải là đồ ngốc, cô có trí khôn. Mặc dù bị lừa gạt, là bởi vì trước kia Đông Cung Phi quá ngoan, khiến cho cô không bao giờ hoài nghi anh dù chỉ một tí. Hiện tại nếu phơi bày âm mưu của hắn. Đối với tất cả mọi chuyện, trong lòng đều biết rồi. Rất nhanh đã nghĩ ra kế hoạch.

Khi đó, bên ngoài phòng hai người đàn ông đang khen ngợi nhau, bên trong phòng nghỉ có hai người phụ nữ đang ,bàn kế hoạch phản kích. Một cuộc đấu trí sẽ nổ ra. Ai thắng ai thua, từ từ sẽ biết. . .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: đường cùng phản kích (1)

Vô Ưu và chị Như nhanh chóng bàn bạc đối sách, hai người cùng nhau lặng lẽ đi tới phòng vệ sinh. Sau đó chị Như tỉnh táo gọi điện cho Đông Cung Phi mà Vô Ưu ở bên cạnh dựng lỗ tai chuẩn bị nghe lén.

"Alo chị Như. Tìm em có việc gì sao?"

Ở đầu dây kia, Đông Cung Phi nhận được điện thoại của chị Như dường như vô cùng cao hứng anh ta cố gắng kéo dài thời gian của kế hoạch như vậy là muốn lần này chắn chắn sẽ thắng. Cho nên khi chị Như hỏi: "Cậu ở chỗ nào vậy?" Thì anh ta nghĩ thừa thắng xông lên, đổ thêm dầu vào lửa nên nói: "Em đang ở cùng chỗ Dạ."Giọng nói vô cùng ngọt ngào, vô cùng mập mờ,càng nghe càng ghê tởm!

Trong phòng vệ sinh chị Như giận quá hóa cười nói: "Thật sao? Vậy thì thật là thật tốt quá. Chị và Vô Ưu đúng lúc đang ở cùng nhau, các ngươi cùng đi ra đến đây đi, bốn người chúng ta cùng ăn cơm bù lại bữa ăn ngày hôm qua!"

Hả?

Đông Cung Phi sững sờ, không đúng! Thế nào chị Như không bài xích bọn họ ở cùng một chỗ?Liệu có phải phát hiện ra chuyện gì rồi hay không? Đông Cung Phi lo lắng nhìn về phía Phương Đông Dạ, Phương Đông Dạ cũng cảm nhận được ánh mắt có phần không đúng của Đông Cung Phi. Nhíu mày im lặng hỏi thăm. . . . . .

"Chị Như và Vô Ưu ở chung một chỗ, gọi hai người chúng ta đi ra ngoài ăn cơm!"

Làm sao có thể chứ?

Phương Đông Dạ vươn tay ra, Đông Cung Phi vội vàng đưa di động đưa tới. Phương Dạ nhận điện thoại rồi nói với chị Như: "Xin chào, Vô Ưu đang ở bên cạnh chị thật sao?"

Giảo hoạt!

Chị Như giảo hoạt cười một tiếng, nói: "Ừ, tôi đưa máy cho cô ấy nha!" Chị Như đưa điện thoại di động đưa cho Vô Ưu, nói: " Phương Đông Dạ, muốn nói chuyện với em." Lúc nói chuyện hai người bốn mắt nhìn nhau, bên trong đều là nụ cười tà khí.

Vô Ưu nhận điện thoại, nói: "Phương Đông Dạ, Đông Cung Phi ở chỗ anh à? Thật là trùng hợp, em và chị Như cũng vừa vô tình gặp. Bọn em đang định đi ăn cùng nhau, hai người có rảnh đi cùng luôn?" Giọng Vô Ưu tương đối hưng phấn, Đông Phương Dạ sau khi nghe, có chút buồn bực. Không hiểu cô vì cái gì vui mừng như thế.

"Được, hai ngươi đang ở nơi nào? Bọn nah lập tức đến!"

Phương Đông Dạ quyết định đi xem một chút Vô Ưu lại đang giở trò quỷ gì! Cho nên, khi Vô Ưu đem địa chỉ nói cho anh biết, anh đã đi ra đến ngoài, Đông Cung Phi cũng theo sát phía sau.

"Chào Tổng giám đốc."

Bạch thư ký vừa mở miệng chào, liền nghe được Phương Đông Dạ lạnh lùng lưu lại một câu: "Về sau tôi không hy vọng thấy cửa phòng làm việc mở!" Sau khi nói xong, thẳng tắp mà đi vào thang máy. Bạch thư ký sững sờ ở tại chỗ, không biết có chuyện gì xảy ra .

Cửa phòng tổng giám đốc ngoài tổng giám đốc và Vô Ưu, không ai dám đi vào a? Chớ nói là mở cửa, thật khó hiểu!

Bạch thư ký nghĩ tới, liếc mắt nhìn cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đang đóng, sau đó đi đến phòng trà bên cạnh.

. . . . . .

"Không sai biệt lắm, đi!"

Vô Ưu đoán chừng Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi đã đi rồi. Cho nên vội vàng mở cửa đi ra ngoài, hai người liếc mắt nhìn cả căn phòng, sau khi xác định không có ai, chị Như vội nói: "Chúng ta đi thôi." Mà Vô Ưu ngăn cản nói: "Sau đó!"

Hả?

Chị Như không hiểu nhìn Vô Ưu, hai ngườichưa bàn xong kế hoạch? Chẳng lẽ cứ không có kế hoạch gì mà chạy đến đó sao?

Vô Ưu nhìn ánh mắt khó hiểu của chị Như, nhe răng cười tà mị một tiếng, cắn răng mà nói ra: "Em còn là cảm thấy như vậy lợi cho anh ta quá rồi, tội của anh ta cũng không nhẹ như tội cảu Đông Cung Phi. Cho nên, em không chỉ muốn cho anh ta một bữa ăn bất ngờ này! !" Sau khi nói xong, nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

"Vậy phải làm sao?"

Chị Như vô cùng ủng hộ, lần này chị đã thực sự tức giận rồi. Cô cứ cho là mình rất thong minh,nhưng hiện tại không ngờ bị một người mình vẫn thương như em trai đùa giỡn. Thật là quá đáng! Thua thiệt cô khi còn bé còn giúp cậu ta đánh nhau, bảo vệ cậu ta! Bây giờ vẫn còn nhớ rõ hình ảnh hồi bé cậu ta bám đít mình gọi một tiếng " chị ", càng nghĩ càng tức giận.

Thù này không báo, không phải là cô!

Chị Như giận đến cắn răng, bộ dạng giống hệt Vô Ưu, sự thật chứng minh đắc tội ai cũng tuyệt đối không nên đắc tội phụ nữ.

. . . . . .

Đúng, chính là chỗ này!

Chị Như gật đầu một cái, sau đó hai người cùng nhau bước nhanh tới trước thang máy. Hai người nhanh chóng đi tiến vào. Nhấn vào nút tầng một! Thời gian không còn kịp rồi, họ phải nhanh chóng đến cho kịp. . . . . .

Lúc này Bạch thư ký từ phòng uống nước đi ra, ngang qua phòng làm việc của tổng giám đốc, đột nhiên phát hiện cửa mở!

Ông!

Đầu Bạch thư ký không nhịn được chấn động. Người nào? Là ai mở cửa à? Tổng giám đốc không có ở đây, Vô Ưu hôm nay xin nghỉ. Vậy sẽ là người nào mở cửa à? Nghĩ được như vậy cô lấy dũng khí đi tới mở cửa. Lại phát hiện, không có bất kỳ ai! Cô không nhịn được nhìn về phía phòng nghỉ ngơi, sau đó đi tới, hít sâu một hơi mở cửa, lại người nào cũng không có thấy!

Kỳ quái, vậy là ai mở ra cửa à?

"Bạch thư ký, cô ở đây làm cái gì?"

Bùi linh từ phòng làm việc ra ngoài, chuẩn bị tìm Phương Đông Dạ nói chuyện, nhưng không có nghĩ đến sẽ đụng phải hình ảnh như vậy. Một thư ký nho nhỏ lại dám tự mình xông vào phòng làm việc của tổng giám đốc, quả thật thật không có phép tắc gì cả.

Bạch thư ký nghe được giọng nói của Bùi Linh, đột nhiên quay đầu, sau đó nói: "Bùi trưởng thư ký, cửa không phải là của tôi mở!" Bạch thư ký vội vàng giải thích, nhưng Bùi Linh lại nghiêm nghị nói: "Không phải cô? Vậy là ai? Là tổng giám đốc? là Vô Ưu?"

"Tôi...tôi. . . . . ."

Bạch thư ký cảm thấy vô cùng oan uổng! cô hiện tại thật không biết giải thích như thế nào, gấp đến độ sắp khóc rồi. Bùi Linh lại tiếp tục nói: "Tôi nói rồi bao nhiêu lần. Chưa được sự cho phép của tổng giám đốc thì không được phép bước vào. Tốt lắm, chuyện ngày hôm nay cũng không truy cứu. Chỉ là, lần sau không đơn giản như vậy đâu. Nếu như lại có lần tiếp theo, tôi chỉ có thể làm theo quy định."

Bùi Linh sau khi nói xong, nhìn Bạch thư ký nói: "Còn suy nghĩ cái gì? Còn không mau đi đi."

"Dạ, cám ơn Bùi trưởng thư ký!"

Oan uổng, Bạch thư ký cảm giác mình so Đậu Nga còn oan uổng hơn! Chỉ là, nếu không truy cứu, cũng đừng giải thích, tránh phiền toái! Cho nên, hôm nay mọi chuyện liên tục không thuận lợi Bạch thư ký quyết định liền ngậm bồ hòn làm ngọt đi!

"Thật sự là nơi này sao? Tại sao không thấy được bọn họ?"

Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi đến chỗ hẹn, nhưng không thấy Vô Ưu và chị Như đâu. Đông Cung Phi nhìn chung quanh, nói ra nghi ngờ của bản thân với Phương Đông Dạ.

Chẳng lẽ không phải nơi này?

Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi chăm chú nhìn xung quanh. Chính là có cảm giác nơi này có hỗ nào đó không đúng,

"Dạ, cậu nghĩ cái gì vậy?"

Đông Cung Phi thấy Phương ĐỘng Dạ hình như đang suy tư cái gì đó, liền vội vàng tiến lên hỏi thăm. Phương Đông Dạ liền nói thật: "Mới vừa ở công ty, cậu có phát hiện có cài gì không đúng hay không?"

"Có cái gì không đúng?"

Đông Cung Phi không hiểu nhìn Phương Đông Dạ, Phương Đông Dạ gật đầu một cái, bày tỏ anh ta không có nghe lầm. Đông Cung Phi nhìn vẻ nghiêm túc của anh, cũng nghiêm túc suy tư. Cuối cùng cười nói: "Là có cái gì không đúng sao. Cậu lại vì cửa phòng làm việc không có đóng mà phát giận lên cô thư ký kia sao. Nhiều người như vậy, làm sao cậu biết là người ta mở!"

Đông Cung Phi nói như vậy vốn là muốn trêu chọc Phương Đông Dạ, lại không nghĩ rằng ánh mắt Phương Đông Dạ sáng lên, vội vàng nói: "Đúng, chính là chỗ này!"

"Cái gì?"

Phương Đông Dạ nhìnbộ dạng không kịp phản ứng của Đông Cung Phi, liền vội vàng giải thích: "Ở công ty, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám tự mình mở ra phòng làm việc của tớ. Chứ đừng nói là cửa không đóng."

"Ý của cậu là nói?" Đông Cung Phi nhìn Phương Đông Dạ lo lắng nói: "Chắc không phải đâu." Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng không hẳn nghĩ được như vậy, Đông Cung Phi bộ mặt lo lắng nhìn Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ còn lại là vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại về công ty xác nhận chuyện này. . . . . .

. . . . . .

"Bác tài, đến quán ăn ngoài trời Vọng Hải!"

Vô Ưuvà chị Như vừa ra khỏi cửa, lập tức gọi một chiếc taxi. Nói rõ ràng địa chỉ vẫn không quên thúc giục: "Chúng ta không có thời gian, phiền toái sao đi đường gần nhất, hoặc là nhanh một chút . Cám ơn nhiều."

Đi tắt!

Chị Như nghe Vô Ưu nói, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Người ta đâu có ngốc, cho cô đi tắt. Nhưng dù sao nghe được lời nói như vậy của cô đã tốt lắm rồi.Hiện tại xã hội vô cùng ích kỷ, ai chẳng mong đạt được lợi ích về mình. Cho nên, dù có muốn đi nhanh hay tìm đường tắt ai mà đồng ý. Nhe răng cười lạnh, sau đó nói: "1000 đồng, không cần trả lại!"

"Được, cám ơn tiểu thư."

Người tài xế vốn đối với lời nói của Vô Ưu không them đáp lại, nhưng sau khi thấy tiền hai mắt lại sáng lên, sau khi nhận tiền làm viêc thật hiệu suất. Không chỉ có đến gần đường, hơn nữa tốc độ xe cũng nhanh hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

"Oa, chị Như, chi rất lợi hại!"

Vô Ưu cắn răng liếc mắt nhìn tài xế, sau đó quay đầu lại sùng bái nhìn chị Như. Chị Như nhìn Vô Ưu đơn thuần cười nhạt, sau đó nhìn đống đồ trong ngực Vô Ưu hỏi "Những thứ đồ này em định xử lý như thế nào? Sẽ không chuẩn bị cầm đi theo đến gặp bọn họ chứ?"

Đúng vậy!

Vô Ưu nghe chị Như nói như vậy, liếc mắt nhìn đống tài liệu trong tay, sau đó nhìn chị Như hỏi "Chị Như, này phải làm sao? Đây đều là vật rất quan trọng, vật rất quan trọng. Không thể để lung tung, nhất định phải đặt ở một tuyệt đối chỗ an toàn mới được!" Sau khi nói xong, mặt tràn đầy mong đợi nhìn chị Như, hiện tại chị Như chỉ có thể nói lên hai chữ “đơn thuần”.

. . . . . .

"Đưa cho chị đi! Một lát đến được chỗ đấy. Chị sẽ đến khách sạn đối diện thueeu một gian phòng rồi cất vào. Hôm nào lại đi lấy." Chị Như suy nghĩ một lúc, nói ra một phương án tốt nhất để giải quyết.

"Được!"

Vô Ưu ánh mắt sáng lên, không chút do dự đem tài liệu trong tay đưa cho chị Như. Chị Như không ngờ Vô Ưu nói nhét liền nhét, nhất thời không có ôm lấy. Cho nên, trong nháy mắt, tài liệu lập tức rơi toán loạn. . . . . .

"A! Trời ạ!"

Vô Ưu nhìn đống tài liệu "Quan trọng" "Cực kỳ bí mật" rơi đầy đất, suýt chút khóc lên. Vội vàng bắt đầu luống cuống tay chân bắt đầu sửa sang lại. Chị Như cũng liền giúp đỡ nhặt. Nhặt lên trong quá trình, trong lúc lơ đãng nhìn lướt qua nội dung phía trên. Sau đó ngây ngẩn cả người! Cô dừng lại động tác nghiêm túc nhìn lại.

Chị Như càng xem chân mày nhíu càng chặt, rất nhanh sau đó ngẫu nhiên mở mấy tờ nhìn. Xem xong,cười hì hì một tiếng. Vô Ưu vẫn đang hốt hoảng nhặt, nghe được tiếng cười, không hiểu ngẩng đầu nhìn chị Như hỏi "Chị Như , chi cười cái gì?"

" Phương Đông Dạ cũng hứng thú với những cái này sao?"

Chi Như cười hỏi, Vô Ưu không hiểu cau mày hỏi "Có ý gì?" Chị Như nhìn Vô Ưu thật không hiểu ý của mình, cho nên tùy tiện cầm mấy tờ tài liệu, cười nói: "Em cầm nhầm!"

Sai lầm rồi?

Vô Ưu nghe được lời nói của Vô Ưu, nghiêm túc lật xem vật trong tay, nhìn một lát, ngẩng đầu nhìn chị Như khẳng định nói: "Không sai a. Chính là nó mà. Đây đều là tự tay em sửa sang lại đấy. Tuyệt đối không sai." Vô Ưu một bên nói xong, một bên tìm chứng cớ. Sau đó cầm một trang giấy nói: "Chị xem, ở đây còn có chữ viết của em lưu lại mà !"

Chị Như nhìn bộ dạng khẳng định của Vô Ưu. Cau mày hỏi "Là Phương Đông Dạ nói đây là tài liệu quan trọng sao?"

"Ừm!"

Vô Ưu vừa nói, vừa dùng sức gật đầu.

Chị Như do dự nhìn Vô Ưu, không biết nên nói cho cô biết sự thật hay không. Vô Ưu lại nhạy bén nói: "Chẳng lẽ tên khốn kiếp kia lại gạt ta?" Như tỷ không nghĩ tới Vô Ưu sẽ mắng chửi người, cảm thấy hứng thú hỏi "Anh ta thường lừa em sao?"

"Em nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi!"

Vô Ưu không có giải thích gì cho chị Như nghe, bởi vì vậy nhất định sẽ bị cười nhạo. Nàng cắn răng nghiến lợi hỏi "Những thứ này là thứ gì?" Chị Như do dự một chút, nói thật: "《 Hồng Lâu Mộng 》. Cái này là tiếng Italy , cái này là tiếng Pháp, cái này là tiếng Thái, cái này là tiếng Miến Điện. Còn có tiếng Hà Lan, tiếng Đức, tiếng Nga, oa, thậm chí tiếng Hungary đều có. Còn nữa, còn có. . . . . ."

Chị Như vốn có thiên phú về ngôn ngữ, hơn nữacòn vô cùng thích Hồng Lâu Mộng. Vừa mới bắt đầu không có phát hiện, hiện tại càng ngày càng cảm thấy đống đồ này là bảo vật. Bởi vì vô cùng hưng phấn, cũng không có phát hiện Vô Ưu sắp tức giận nổ tung!

"A! ! ! ! ! Phương Đông Dạ, tôi muốn bóp chết anh! ! !"

Không thể nhịn được nữa Vô Ưu không nhịn được lớn tiếng gào lên. Chị Như cũng phát hiện mình giống như quên trọng điểm, cho nên, vội vàng đem đống giấy tờ trong tay đó để xuống, sau đó nhìn Vô Ưu ngượng ngùng cười xin lỗi nói: "Thật xin lỗi, chị rất thích Hồng Lâu Mộng. . . . . Cho nên. . . . . Thật xin lỗi. Chị không phải cố ý. . . . . ."

"Chị Như đừng nói. Không liên quan đến chị."

Vô Ưu từ trước đến giờ đều được dạy oan có đầu, nợ có chủ. Hơn nữa ân oán rõ ràng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng giận lây người khác. Cho nên, nhìn chị Như nói: " Em cám ơn chị còn không kịp, nếu không có chị chắc bây giờ vẫn giống kẻ ngốc bị người ta đùa giỡn !"

"Vô Ưu, em không sao chứ?"

Chị Như nhìn Vô Ưu cắn răng nghiến lợi, hận không đem ăn tươi nuốt sống được Phương Đông Dạ. Trong lòng không nhịn được vì Phương Đông Dạ đổ mồ hôi lạnh. Thật lo lắng Vô Ưu có thể hay không trong cơn tức giận, đem Phương Đông Dạ làm thịt cho hả giận a!

Tỉnh táo, tỉnh táo, xúc động là ma quỷ!

Vô Ưu nghe chị Như lời nói sau, không trả lời ngay. Mà là cắn răng hết sức đè xuống phẫn nộ của mình, chờ tỉnh táo lại, cười nói: "Chị Như, chị yên tâm đi. Em sẽ không làm hư đại sự ." Nói đến chỗ này, nhìn chị Như tà mị cười một tiếng, mắt tỏa sáng tiếp tục nói: "Hơn nữa, nếu không dưng bỏ qua cho bọn họ chẳng quá tiện nghi cho họ rồi sao."

Ách!

Tài xế thấy vẻ mặt đó của Vô Ưu, không nhịn được rùng mình một cái. Phụ nữ quả thật là hay thay! Trong lòng anh ta âm thầm thề, về sau tuyệt đối không nữa lừa gạt phụ nữ nữa!

. . . . . .

"A, như vậy a. Được, cháu biết rồi."

Phương Đông Dạ gọi hỏi Bùi Linh cho rõ ràng mọi chuyện, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Thật sự là thư ký, không phải Vô Ưu. Đông Cung Phi nhìn bộ dạng buông lỏng của Phương Đông Dạ, cũng đoán được là chuyện gì xảy rồi. Cho nên, nói: "Đó, tớ nói rồi. Sao có thể là bọn họ đâu? Cậu là có tật giật mình."

"A,cậu có nói như vậy sao?"

Phương Đông Dạ nghe Đông Cung Phi nói, cảm thấy hứng thú nhíu mày hỏi. Đông Cung Phi da mặt dày nói: "Hì hì, trong lòng tớ muốn như vậy, chỉ là không có nói ra mà thôi!" Phương Đông Dạ nghe Đông Cung Phi giải thích, bừng tỉnh hiểu ra nói: "A, hoá ra là như vậy a! cậu hẳn là Gia Cát Lượng!"

Gia Cát Lượng!

Đông Cung Phi nghe Phương Đông Dạ nói không chừa mặt mũi như vậy có chút trên mặt không nhịn được. Nghĩ nhịn, tuy nhiên thấy được Vô Ưu và chị Như đi tới. Ánh mắt anh sáng lên. Trực tiếp hướng trên người Phương Đông Dạ nằm xuống. . . . . .

"Ô ô ô. . . . . .Dạ, cậu thật là xấu, tại sao có thể nói người ta như vậy !"

Phương Đông Dạ ghê tởm nhìn cậu ta, khiêu chiến tính nhẫn nại cảu mình. Lạnh giọng cảnh cáo nói: "Tớ khuyêncậu mau buống ra trước lúc tớ tức giận!" Đông Cung Phi không những không buông ra, ngược lại ôm chặt hơn nữa. Đồng thời càng thêm mập mờ nói: "Ai nha, người ta đối với ngươi mối tình thắm thiết, làm sao ngươi có thể dữ dội như vậy người ta !"

"Đông! Cung! Phi!"

Đông Phương Dạ thật tức giận, mà trong ngực anh Đông Cung Phi lúc này mới cười trộm nói: "Đừng xúc động a, Vô Ưu đã tới!" Một câu nói, Đông Phương Dạ nhịn được. Cắn răng chịu cho cậu ta quấy nhiễu tình dục.

. . . . . .

Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi vốn có dung mạo rất bắt mắt, hơn nữa bọn họ có hành động kinh người như vậy. Cho nên, liếc mắt liền thấy được hai người ôm ôm ấp ấp liếc mắt đưa tình!

Hừ!

Giả bộ rất giống a! Vậy thì giả bộ lâu một lát đi! Chị Như cười lạnh, thả chậm bước chân . . . . .

Két. . . . . Két. . . . . .

Vô Ưu ở trong lòng cắn răng nghiến lợi thề: " Phương Đông Dạ, tôi nhất định cho anh biết true đùa tôi có kết quả như thế nào! !"

. . . . . .

"Vô Ưu, nhất định phải tỉnh táo, làm theo kế hoạch!"

Khoảng cách tới chỗ Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi ngày càng gần. Nhưng chị Như cuối cùng vẫn là không yên tâm dặn dò Vô Ưu, Vô Ưu còn lại là nhanh chóng thu lại tức giận, nhìn chị Như cười nhạt, nói: " Chị Như, chị yên tâm đi. Em biết làm thế nào!" Chị Như lại cười một tiếng với cô, sau đó duỗi tay về phía cô, nói: "Vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!"

Vô Ưu vừa cầm tay của cô, kiên định nói: "Nhất định!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Phản kích đến cùng (2)

Edit: Quynhgiao240

Vô Ưu cùng chị Như tay trong tay, ngọt ngào đi đến trước mặt của Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi.

"Này, hẹn chúng tôi ra đây, sao đến giờ mới tới? Đã đợi rất lâu rồi đấy? Đúng không Dạ

Đông Cung Phi chưa biết kế hoạch của bọn họ đã bị lộ tấy, còn đứng đó giả bộ cơ đấy. Anh ta giống như sinh vật không xương, đem cả người dựa vào Phương Đông Dạ. Diễn có chút khoa trương nha!

Vô Ưu"Ngượng ngùng" nhìn Phương Đông Dạ nói: "Thật xin lỗi, thấy hai người còn lâu mới tới, nên Như đưa tôi đến salon của bạn cô ấy." Nói xong liền quay một vòng, nói: "Thế nào? Có đẹp không?" Không quên nở nụ cười rực rỡ.

Phương Đông Dạ gật đầu một cái, nói: "Rất hợp với em!"

"A!"

Phương Đông Dạ vừa mới dứt lời, Vô Ưu liền kêu lên sợ hãi, mặt lập tức liền đỏ như trái cà chua. Phương Đông Dạ đẩy Đông Cung Phi ra, hốt hoảng lại gần hỏi "Sao thế?" Động tác anh đẩy Đông Cung Phi, không chậm trễ chút nào, tương đối dứt khoát! Đông Cung Phi thầm kêu một tiếng "Không tốt" .

Đông Cung Phi biết Như thông minh, sợ bị nhìn ra sơ hở, cho nên len lén ngẩng đầu nhìn về phía Như. Chị Như giống như là không có phát hiện điều gì. Chỉ cùng Phương Đông Dạ quan tâm nhìn Vô Ưu. Khiến cho Đông Cung Phi thở phào nhẹ nhõm.

"Vô Ưu, sao thế?"

Như ngoài ý muốn nhìn Vô Ưu, trong kế hoạch của bọn họ không có đoạn này a! Vô Ưu ngoắc tay phía Như, Như liền áp sát tai lại, Vô Ưu mới lên tiếng: " Khóa áo lót của em bị mở ra rồi!"

Ách?

Chị Như ngây ngốc một hồi, không ngờ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nhưng, rất nhanh Như liền lấy lại bình tĩnh, lập tức vươn tay ôm lấy cánh tay Vô Ưu, dùng cách này giữ lại nội y.

"Chúng tôi vào toilet một chút!"

Như nói xong, ôm Vô Ưu đi tới toilet. Vừa đi, vừa quan sát Vô Ưu, càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp. Chợt ánh mắt sáng lên, bừng tỉnh hiểu ra nói: "Vô Ưu, trang phục trên người có phải Tiểu Nhã đưa?"

Tiểu Nhã?

Vô Ưu nghe thấy cái tên này, tỏ ra vô tội nhìn Như nói: "Tiểu Nhã là ai ? Tôi không biết!" Như hít một hơi thật sâu, sau đó nói: "Chính là bà chủ của Thiên Đường Mộng ảo!" Nói xong nhìn Vô Ưu, thấy Vô Ưu vẫn không rõ, tiếp tục nói: "Là vợ của Tuấn! Cô gái ngọt ngào đó."

Như nói đến đây, Vô Ưu mới bừng tỉnh hiểu ra: "A, em biết rồi, chính là cái cô nữ sinh kia đúng không? Thì ra tên cô nàng là tiểu Nhã."

"Trang phục là cô ấy chuẩn bị?"

Chị Như tiếp tục nhìn Vô Ưu hỏi, Vô Ưu gật đầu một cái, sau đó nói: "Đúng vậy a. Làm sao chị biết?" Như cười khổ, nói: "Chị biết cũng không chỉ có bấy nhiêu đây thôi đâu." Vừa đỡ Vô Ưu vào toilet, vừa nói: "Xem ra kế hoạch của chúng ta phải thay đổi!" Vừa dứt lời, Vô Ưu liền tỏ ra kháng nghị nói: "Tại sao?"

"Bởi vì trang phục của em!"

Chị Như vừa nói xong, đẩy cửa phòng thay quần áo ra .Xác định bên trong không có ai, Vô Ưu đưa tay chuẩn bị cài áo lót, Chị Như giống như biết trước nói: "Chớ phí sức, cài không được đâu!"

Cài không được?

Tại sao à?

Vô Ưu không tin tiếp tục cố gắng, nhưng làm tới làm lui thật sự là không cài được. Lại không thấy được dây áo sau lưng, cho nên chỉ có thể cầu cứu Như: "Chị Như, chị giúp em đi." Như không thích hợp lắc đầu, dưới ánh mắt khó hiểu của Vô Ưu, nói: "Đứt rồi, có cố hết sức cũng không làm được gì đâu!"

Ách?

"Làm sao chị biết?"

Vô Ưu không tin nhìn Như, cô không có thấy lưng mình làm sao biết a. Như cười nhạt nói: "Chị đã nói, chị biết cũng không chỉ có bấy nhiêu!" Vô Ưu tỏ ra hứng thú hỏi "Vậy chị còn biết gì nữa?"

Lúc này Như không có tâm trạng nói chuyện trời đất với Vô Ưu, bèn nói: "Chị còn biết, nếu như bây giờ còn không đi, sẽ hỏng chuyện ." Như nói xong,

nhìn Vô Ưu cười lớn. Vô Ưu bị Như cười đến choáng váng, không nhịn được nói: "Chị đừng cười, làm em nổi da gà rồi này! Chúng ta hiện tại là chiến hữu! Có gì thì cứ nói ra! Không nên đối đãi với chiến hữu như thế !"

. . . . . .

Như nhìn Vô Ưu, rốt cuộc mở lòng từ bi ngoắc ngoắc tay về phía cô, thì thầm bên tai cô mấy câu. Vô Ưu nghe xong lập tức choáng váng ! Đứng yên, động cũng không dám động! Giống như là buộc bom vào người!

Ha ha ha. . . . . Ha ha ha. . . . . .

Như thấy vẻ mặt của Vô Ưu vì kính hách mà khoa trương như vậy, không nhịn được cười lớn. Vô Ưu hiện tại khóc không ra nước mắt, nhìn Như khiếp đản nói "Chị Như, không phải là đang trêu chọc em chứ? Bộ quần áo này thoạt nhìn rất bình thường a! Thật, thật sự như chị nói kinh khủng như vậy sao?"

Ừ!

Đối mặt với hoài nghi của Vô Ưu, Như khẳng định gật đầu một cái.

"A! Tôi phải làm sao đây hở trời?"

Vô Ưu bây giờ một chút biện pháp cũng không có, Như không hổ là mỹ nữ có chỉ số IQ cao, Cô nghiêm túc suy nghĩ một hồi, rồi nói: "E rằng. Kế hoạch của chũng ta phải thay đổi. Như vậy, trước hết chúng ta hãy thực hiện kế hoạch thứ hai, về kế hoach thứ nhất, ngày mai hãy áp dụng." Vô Ưu nghe đến lời này, cười khổ nói: "Bộ dạng này của em, động cũng không dám động, còn có thể làm cái gì a!"

Như không tán thành cách nói của Vô Ưu, cô lắc đầu một cái, cười giảo hoạt nói: "Bộ dạng này, áp dụng cách thứ hai, là qua thích hợp ấy chứ, em thấy thế nào?" Nói xong không quên đá lông nheo với cô.

Đúng vậy!

Mắt Vô Ưu chợt sáng, cắn răng tà tứ cười một tiếng. Sau đó nói: "Được, cứ làm như thế." Nhưng vừa mới nói xong, lại nghĩ tới một cái vấn đề, không nhịn được hỏi: "Vậy em phải làm sao bây giờ?"

Haiya!

Như đưa ra hai ngón tay.

"Có ý gì à?"

Vô Ưu không hiểu nhìn Như , chị Như trả lời nói: "Cách thứ nhất, cởi xuống không mặc."

"Không được!"

Như vừa nói xong phương pháp thứ nhất, Vô Ưu lập tức bác bỏ. Như gật đầu một cái, nói: "Vậy cũng chỉ có thể thực hiện kế sách thứ hai thôi."

. . . . . .

"Dạ, vừa rồi cậu quá kích động rồi. Kém chút nữa là hỏng chuyện rồi!"

Vô Ưu cùng Như vừa mới rời đi. Đông Cung Phi liền không nhịn được bắt đầu phát biểu ý kiến. Phương Đông Dạ thì lạnh lùng nói: "Biết tới điểm dừng là được rồi. Nếu như lần sau cậu còn khoa trương như vậy. Tôi sẽ không giúp cậu nữa, thà bị Vô Ưu đánh chết, còn hơn bị cậu làm cho ghê tởm đến chết!"

Phương Đông Dạ vừa nói xong, Đông Cung Phi liền cười lớn: "Ha ha, Dạ, thì ra cậu cũng biết cái gì gọi hài hước à?" Phương Đông Dạ không cho Phi chút mặt mũi nào nói: "Đây là nói thật!"

"Dạ, mình thật sự khoa trương đến vậy ư? Nói thật, mình cảm thấy rất tốt!"

Đông Cung Phi nhìn dáng vẻ của Phương Đông Dạ, cho nên nói ra cảm giác của bản thân. Phương Đông Dạ cười một tiếng, nói: "Tôi cảm thấy lúc ở nhà trẻ cho cậu diễn vai công chúa, thầy cô thực sự đã có dự tính trước!"

"Dạ! !"

Đông Cung Phi nghe được Phương Đông Dạ cư nhiên vào lúc này, nhắc tới chuyện xấu hổ nhất trong đời hắn, không nhịn được khó chịu!

Đánh người không đánh mặt, chửi người không nói yết đoản (*Khuyết Điểm)!

Phương Đông Dạ trừ chuyện lừa gạt Vô Ưu có chút không đúng, vẫn tính là quân tử. Cho nên,Phương Đông Dạ phối hợp nói: "ok, không nói, không nói nữa!" Anh ta cầm ly nước trên bàn uống một ngụm, sau đó nghiêm mặt , nhìn Đông Cung Phi nói: "Phi, nói chính sự, tôi cảm thấy được Vô Ưu hôm nay

có chút không thích hợp!"

"A, lần đó thấy cô nàng rất là nhiệt tình nha, anh chỉ ra một điều không thích hợp, cho tôi tham khảo một chút!"

Đông Cung Phi nhìn Phương Đông Dạ hỏi, Phương Đông Dạ nghiêm túc suy nghĩ một hồi, sau đó cười khổ một tiếng, nói: "Nói thật, gần đây cũng chưa có cảm thấy điều gì không thích hợp!"

Phương Đông Dạ vốn tưởng rằng Đông Cung Phi không hiểu, không nghĩ tới Đông Cung Phi lại nói: " Không thích hợp mới là Nhạc Vô Ưu a. Nếu là thích hợp, vẫn là cô ấy sao?" Đông Cung Phi vừa nói, vừa ăn mấy thứ linh tinh. Trong lúc đó biểu lộ không có chút ý giễu cợt Vô Ưu nào, đó là cảm giác của bản thân.

Cũng đúng a!

Phương Đông Dạ nghe lời này cũng cảm thấy có chút đạo lý, nhưng cứ cảm thấy là lạ. Trong lòng rất lo lắng, tuy nhiên nói không ra chỗ nào không thích hợp. Thậm chí có lúc còn hoài nghi mình có phải hay không bởi vì trong lòng lo lắng, cho nên thẹn trong lòng, mới suy nghĩ lung tung không.

. . . . . .

"Phi, bụng của tôi có chút không thoải mái! Có thể đưa tôi về nhà không?"

Như cùng với Vô Ưu vừa đi ra, chị Như liền ôm bụng, âm thanh có chút suy yếu nhìn Đông Cung Phi. Đông Cung Phi nghe thế, nhanh chóng đứng lên đi lại bên cạnh chị Như, nói: "Như. Cô không có chuyện gì chứ? Tôi đưa cô đi bệnh viện!" Như lắc đầu một cái, nói: "Tôi về nghỉ một chút là được! Có thể đưa tôi về không? Nếu không được, tôi gọi Vô Ưu. . . . . ."

"Được, dĩ nhiên là được. Đi, tôi đưa cô về!"

Đông Cung Phi ngay cả nói tạm biệt cũng không có, liền đỡ Như tới xe của mình. Phương Đông Dạ nhìn thấy Đông Cung Phi, cái bộ dạng vội vã cuống cuồng này, trong lòng không nhịn được nghĩ đến: còn nói tôi làm hỏng chuyện sao? Thật là Ngũ thập bộ tiếu bách bộ*, không nhìn lại mình đi a!

(*)Ngũ thập bộ tiếu bách bộ: Chó chê mèo lắm lông: Câu này chỉ người chỉ biết phê bình người khác, còn mình thì tự cho là mình tài giỏi . Có nhiều câu khác đồng nghĩa như : Chuột chù chê khỉ hôi, khỉ mới bảo rằng cả họ mày thơm; lươn ngắn chê trạch dài; người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước .

"Phương Đông Dạ, chúng ta đi thôi!"

Vô Ưu thấy chị Như đã bắt đầu hành động, cô cũng vội quay đầu nhìn về phía Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu, quan tâm hỏi "Vừa rồi em la lớn như vậy,có sao không?" Vô Ưu lắc đầu một cái, ngượng ngùng nói: "Ai nha, đừng hỏi. Chuyện xấu hổ như vậy sao có thể nói với một người đàn ông như anh được chứ!"

Chuyện xấu hổ sao?

Trực giác của Phương Đông Dạ tự suy đoán, cho nên, ngượng ngùng cười cười, sau đó nói: "A, vậy chúng ta kế tiếp nên làm gì đây? Em muốn đi đâu nào?" Vô Ưu thấy đã đi được nữa chặng đường , trong lòng cười gian xảo, nói: "Dù sao em xin nghỉ, anh cũng trốn việc rồi. Chúng ta đến bờ biển không người ăn cơm dã ngoại đi, thế nào?"

"Được!"

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu muốn cùng anh ở một chỗ, anh ta đương nhiên không có lý do cự tuyệt a.

. . . . . .

"Đi, chúng ta đi mua đồ ăn trước !"

Phương Đông Dạ lái xe dừng ở bãi đậu xe của siêu thị, sau đó gọi Vô Ưu xuống. Vô Ưu lắc đầu một cái, nói: "Ai nha, em không muốn đi. Anh đi đi, em ở trên xe chờ!"

Bé lười!

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu làm xấu ngồi một chỗ, nhịn không được lộ ra một nụ cười cưng chìu. Nói: "Được rồi, vậy em ăn cái gì. Để anh đi mua." Vô Ưu vội trả lời : "Tùy thích, cái gì cũng được Mua nhiều một chút, nếu không tới biển cái gì cũng không có bán!"

Phương Đông Dạ nghe được Vô Ưu dặn dò hắn, cười nói: "Yên tâm đi. Anh sẽ chuẩn bị tốt. Em chờ một chút, anh lập tức sẽ trở lại." Vô Ưu khéo léo cười gật đầu một cái! Dạ cách Vô Ưu tầm mắt càng ngày càng xa, nụ cười trên mặt Vô Ưu càng đậm mùi tà khí. Chờ Phương Đông Dạ đi vào siêu thị, nụ cười trên mặt Vô Ưu cũng có thể coi là cười gian rồi !

Phương Đông Dạ! Dám lừa tôi xoay vòng vòng, hôm nay sẽ để cho anh biết một chút về, " Trang phục Ma pháp " lợi hại tiểu Nhã cho, "Vỏ quýt dày có móng tay nhọn" ! Ha ha ha. . . . . Ha ha ha ha. . . . . .

Lúc này ở trong siêu thị, Phương Đông Dạ không nhịn được rùng mình ớn lạnh. Anh ngẩng đầu nhìn bốn phía một cái, không có phát hiện cái gì không đúng, đối với nhân viên phục vụ bên cạnh vừa lúc đi ngang qua nói: "Máy điều hòa ở đây qua lạnh rồii !"

Nhân viên phục vụ sau khi nghe, vội tính nghề nghiệp nói: "Ồ! Chúng tôi sẽ rút kinh nghiệm, cám ơn ý kiến của quý khách!" Chờ Phương Đông Dạ đi, cô mới biểu lộ bản chất không nhiệt tình.

Lạnh? Không thể nào.Thế nào cô lại cảm thấy nóng nhỉ?

"Phương Đông Dạ, anh muốn mở siêu thị sao?"

Vô Ưu thấy đi theo phía sau Phương Đông Dạ còn có hai nhân viên bán hàng, mỗi người một xe thức ăn đầy. Không nhịn được hỏi. Phương Đông Dạ đối mặt Vô Ưu đang không thể tưởng tượng được, thản nhiên trả lời : "Anh không biết em thích ăn cái gì, nên cái gì cũng lấy một chút."

Oa!

Người có tiền mới có thể nói lời này!

Vô Ưu nghe xong, trong lòng lơ đễnh nghĩ. Mà hai người nhân viên bán hàng nghe được lời nói của Phương Đông Dạ, ánh mắt tỏa ra bong bóng hạnh phúc. Nhìn về phía Vô Ưu trong mắt chính là vô cùng hâm mộ !

"Được rồi, nhanh lên một chút đi thôi!"

Vô Ưu bị nhìn thấy thật sự rất không thoải mái, cho nên vội thúc giục. Phương Đông Dạ săn sóc gật đầu nhìn nhân viên bán hàng nói cảm ơn, mới mở cửa xe, bắt đầu rời đi. Hai người nhân viên bán hàng vẫn đưa mắt nhìn họ rời đi, giống như là nhìn người yêu rời đi, lưu luyến đến vậy!

Nên nói gì, nên nói thế nào đây?

Kế hoạch mặc dù đã thương lượng xong, nhưng cụ thể thì phải dựa vào bản lĩnh. Vô Ưu vốn tưởng rằng rất đơn giản, kết quả câu nói đầu tiên cũng không biết nói thế nào.

"Vô Ưu, em có gì muốn nói với anh sao?"

Vô Ưu muốn nói gì đó rồi lại thôi, Phương Đông Dạ thỉnh thoảng chú ý Vô Ưu . Cho nên, không nhịn được quan tâm hỏi. Vô Ưu nhân cơ hội nói: "Chúng ta tâm sự đi, không nói gì rất nhàm chán a!"

Phương Đông Dạ gật đầu một cái, nói: "Tốt, em muốn nói về chuyện gì?"

Vô Ưu nghe thế thì mắt chợt sáng. Ha ha, không khó như mình tưởng, rất nhanh có thể nói đến trọng điểm rồi. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: đường cùđường cùng phản kích (3)ng phản kích (3)

Vô Ưu nhịn không được mừng rỡ trong lòng, nhìn Phương Đông Dạ hỏi " Đang nói ghét nhất cái gì thôi. Anh nói trước đi! Anh ghét nhất cái gì?" Vô Ưu sau khi nói xong, nhìn Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ sau khi suy nghĩ một chút, nói: "Ghét, anh ghét nhất phụ nữ quấn lấy anh."

Phụ nữ!

Cho đến bây giờ vẫn nói dối!

Vô Ưu sau khi nghe xong đáp án, thầm cắn răng nghiến lợi. Thật sự thì lần này Phương Đông Da không hề nói dối, bởi vì anh thật sự rất ghép phụ nữ dính người,. Nếu là năm năm trước có lẽ đáp án này rất bình thường, nhưng dưới tình huống đặc biệt ở một nơi đặc biệt, hiển nhiên điều này khiến Vô Ưu hiểu nhầm.

Ai, chỉ trách người nói vô ý, người nghe cố tình!

. . . . . .

Không nổi giận, không nổi giận!

Vô Ưu tự nhủ ở trong lòng, cô thật sự cũng không bởi muốn biết sự thật mà hỏi anh. Hỏi anh cũng chỉ là muốn thả mồi câu. Phương Đông Dạ thuận miệng hỏi "Em thì sao?" Vô Ưu lộ ra nụ cười như ý. Sau đó nhàn nhạt mà nói ra: "Tôi ghét nhất người ta gạt tôi!"

"À."

Nghe Vô Ưu nói vậy, lòng Phương Đông Dạ vô thức run lên, sau đó ổn định tâm trạng, vừa lái xe vừa hỏi "Nếu như đó là lời nói dối có thiện chí ?" Phương Đông Dạ trong lòng có quỷ, Vô Ưu dĩ nhiên biết. Nên khi anh hỏi cô cũng khoang chút hốt hoảng mà trả lời rất kiên quyết: "Nói dối là nói dối, chắc chắn có một phần ác ý. Anh cảm thấy có ý tốt, nhưng chưa chắc đối phương cảm thấy như vậy!"

"Vô Ưu, anh. . . . . ."

Phương Đông Dạ chợt muốn thú nhận sự thật, nhưng Vô Ưu nhưng không có cho anh cơ hội, bởi vì đã muộn! ! Coi cô như kẻ ngốc quay vòng vòng, không dạy dỗ anh thật tốt, thì cô không phải là phụ nữ! Cho nên, anh và Đông Cung Phi nhất định phải bị nghiêm trị! !

Vô Ưu cắt ngang lời nói của Phương Đông Dạ, cười hỏi " Anh làm sao vậy? Không cần nói với tôi anh có chuyện lừa dối tôi nha !"

Sau đêm Phương Đông Dạ nằm một đêm dưới gầm giường của Tiểu Diễm, trong lòng cũng không còn kiên định như trước nữa. Thật là có tật giật mình , cảm giác sẽ có chuyện xảy ra! Hôm nay anh chỉ muốn trước thử dò xét Vô Ưu, hỏi rõ ràng xem rốt cuộc nếu cô biết chuyện anh lừa dối cô thì sẽ có hậu quả gì.

"Vô Ưu, nếu như, anh nói là nếu như anh có chuyện giấu diếm em thì sao?"

Nếu như những lời này Phương Đông Dạ nói mấy ngày trước, Vô Ưu nhất định sẽ trả lời: "anh thẳng thắn tôi liền tha thứ!" Nhưng là, sau khi anh và Đông Cung Phi liên hợp lại, hơn nữa chuyện《 Hồng Lâu Mộng 》hừ sao có thể dễ dàng tha thứ cho anh như vậy. Cho nên, Vô Ưu trả lời rất khẳng định nói: " Tôi sẽ không thích anh nữa, cả đời không để ý đến anh. Hơn nữa tôi sẽ bỏ đi thật xa, ừ sẽ đến chỗ lucky tìm bà nôi."

Hẳn là bị dọa không dám nói đi!

Vô Ưu nói đến chỗ này, nhìn Phương Đông Dạ hỏi "Thế nào? Anh có chuyện gì gạt tôi sao?"

"Không có! Tuyệt đối không có!"

Phương Đông Dạ khẳng định nói. Nếu như hậu quả là như vậy, đánh chết anh đều sẽ không thừa nhận . Cho nên, anh nhất định phải đem lời nói dối giữ kín đến cùng, dù là phải dùng vô số lời nói dối để che giấu!

. . . . . .

Đứng trước bờ biển dài tâm trang thật sư vô cùng thoải mái.

"Nơi này hình như chưa bị khai phá, sao anh biết chỗ này?"

Vô Ưu nhìn biển rộng, hỏi Phương Đông Dạ đang bận rộn bày đồ ăn bên cạnh. Phương Đông Dạ nhìn bộ dạng vui vẻ của Vô Ưu, trong lòng cũng thật vui mừng. Cho nên, thành thật trả lời nói: "Trong lúc vô tình phát hiện, sau lại tâm tình không tốt sẽ đến chỗ này đi dạo!" Sau khi nói xong cười nhạt nói: ", ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Ăn chút gì đó đi."

"Ừm!"

Vô Ưu ngồi trên thảm, nhìn biển, cười vui vẻ nhìn đống đồ ăn bên cạnh. Cô từ trong đó lấy ra thứ mà mình thích ăn nhất. Trong lòng bận rộn suy nghĩ nên tiến hành kế hoạch của mình như thế nào!!

"A!"

"Sao vậy?"

Vô Ưu mải suy tính cho kế hoạch của mình còn Phương Đông Dạ lại có tâm sự. Cho nên Vô Ưu sơ ý đem nước ngọt bắn lên người. Phương Đông Dạ nghe tiếng kêu của Vô Ưu, đầu tiên là giật mình. Khi nhìn thấy vệt nước trên quần áo cô, nhịn không được cười sủng nịnh: "Em đó, sao không cẩn thận như vậy. Lại đây, khăn giấy!" Phương Đông Dạ vừa nói vừa đem khăn giấy đưa đến chỗ cô, Vô Ưu cười duỗi dài cánh tay ra nhận.

Pằng! một tiếng

Mặt Vô Ưu đỏ lên! Sau đó vội vàng thu tay về!

Trời ạ, Cô đều quên cái này rồi !

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu đột nhiên thu tay về, liền vội vàng đứng lên, đi tới bên người cô, hỏi "Vô Ưu thế nào? Có chuyện gì nói với anh, để cho anh giúp em, đừng im lặng như vậy!" Đông Phương Dạ quan tâm nhìn Vô Ưu, Vô Ưu ánh mắt sáng lên, hỏi "Anh nói cái gì? Anh thật sự đồng ý giúp tôi?"

"Đương nhiên!"

Phương Đông Dạ rất khẳng định nói. Vô Ưu nghe nói như thế xong, trong lòng nở một nụ cười như ác ma. Giúp một tay, đã nói như vậy thì đừng hối hân nha! Vô Ưu nghĩ tới, lấy dũng khí xoay người đưa lưng về phía Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ không hiểu hỏi "Vô Ưu, đây là. . . . . ."

Vô Ưu lấy tất cả dũng khí, nói: "Áo lót tôi bị tụt khuy, anh giúp tôi cài lại."

. . . . . .

"Cái gì?"

Đông Phương Dạ hoài nghi mình nghe lầm. Vô Ưu lại một lần nữa lặp lại: "Áo lót tôi bị tụt khuy anh giúp tôi xem lại." Lần này Vô Ưu nói rất lớn tiếng , Cô cố tình lớn tiếng để trấn an bản thân không cần lùi bước. Phương Đông Dạ không chắc. Anh lo lắng nói: "Vô Ưu, em xác định sao?"

Trong lúc nói chuyện thanh âm có chút run rẩy. Anh là người đàn ông, một người đàn ông vô cùng bình thường. Mà Vô Ưu không chỉ là phụ nữ mà còn là người phụ nữ anh yêu. Hơn nữa nơi này chính là một chỗ không có người ở.

Phương Đông Dạ khó tránh khỏi cảm thấy khát nước khó nhịn, người bình thường đều có ý nghĩ như vậy!

"Đương nhiên! Nếu anh không giúp tôi,vậy ai có thể giúp! Hôm nay tôi ở phòng vệ sinh nửa ngày cũng không cài lại được, cuối cùng vẫn là phải tìm chị Như giúp đỡ!" Vô Ưu bây giờ càng diễn càng sâu, hơn nữa cảm giác rất thuận lợi. Nhất là khi cô nghe được giọng nói khàn khàn của Phương Đông Dạ, trong lònglại càng thư thái.

Báo thù!

Khó trách nhiều người như vậy thích báo thù. Thì ra cảm giác báo thù lại thoải mái đến vậy!

"Nhưng Vô Ưu, anh là đàn ông!"

Phương Đông Dạ do dự một lúc lâu, cuối cùng mới thốt ra được một câu như vậy. Vô Ưu lại sảng khoái nói: "Không có chuyện gì. Anh và Đông Cung Phi đã yêu nhau. Tôi cũng biết rõ anh không thích phụ nữ, vậy chúng ta liền trở thành anh em tốt." Nói đến chỗ này, trên mặt không nhịn được cười trộm. Chỉ là rất nhanh bị cô khống chế được, tiếp tục nói: "Hiện tại chỉ có anh có thể giúp tôi rồi, cầu xin anh có được hay không!"

Tốt cũng không được, bây giờ đối với Phương Đông Dạ đã không còn quan trọng nữa rồi! Quan trọng là Vô Ưu mới vừa trước mặt anh nói chuyện anh và Đông Cung Phi, cô hiểu? Có ý tứ gì? Chẳng lẽ thật coi anh là đồng tính luyến ái, hơn nữa chấp nhận nó!

Không được! Nếu như vậy,anh lại không thể thừa nhận mình nói dối. Chẳng phải là vĩnh viễn không thể đem Vô Ưu lấy về nhà rồi sao !

"Vô Ưu, chuyện của anh và Đông Cung Phi. . . . . ."

Đông Phương Dạ muốn giải thích cho Vô Ưu, nói là cô hiểu lầm. Nhưng Vô Ưu muốn mọi chuyện diễn ra theo kế hoạch của mình. Cho nên, ngắt lời nói: "Tôi hiểu biết rõ, không cần nói. Yên tâm đi, tôi sẽ không vì vậy xa lánh anh. Nếu như tương lai hai người không thể bên nhau, tôi sẽ gả cho anh. Có được hay không!"

Tốt!

Bây giờ, Phương Đông Dạ không biết nói sao? Vô Ưu nguyện ý cùng một người đồng tính không dối gạt cô ở chung một chỗ, cũng không tình nguyện ở cùng mọt người đàn ông dối gạt cô, anh còn có thể nói gì sao? Dĩ nhiên chỉ có thể tiếp tục giả ngốc. Hơn nữa đồng thời quyết định, ngày mai sẽ cùng Đông Cung Phi‘ chia tay ’, như vậy Vô Ưu sẽ gả cho anh đi!

Phương Đông Dạ tự cho mình là thông minh, nhanh như vậy liền nghĩ ra một biện pháp tốt. Lại quên vẫn còn một chuyện quan trọng khác đang chờ anh! Đó chính là kế hoạch của Vô Ưu và chị Như!

. . . . . .

" Phương Đông Dạ, anh nghĩ cái gì vậy ? Nhanh lên một chút a!"

Vô Ưu đưa lưng về phía Phương Đông Dạ thúc giục nói, Phương Đông Dạ chỉ có thể hít sâu một hơi, thầm nhủ trong lòng Chính Khí Ca: “thiên địa có chính khí, tạp nhưng phú chảy hình. Hạ là hà nhạc, trên tức là nhật tinh. Với người viết Hạo Nhiên, bái ư nhét Thương Minh. Hoàng đường khi thanh di, ngậm cùng ói triều đình nhà Minh. . . . . .”

Phương Đông Dạ hi vọng nhờ vào đó mà bỏ được nhưng ý tưởng đen tối trong lòng, đồng thời đưa tay vén áo khoác Vô Ưu, nhìn thấy phần lưng trắng như tuyết của cô, anh không nhịn được hô hấp dồn dập, mồ hôi vã ra. Mà người vốn phải e lệ kia giờ đây lại mang nụ cười ác ma. Bởi vì, từ hôm nay cô chính thức bước vào giai đoạn báo thù. . . . .

"A! Vô Ưu, cái này……. này dường như là hư!"

Đông Phương Dạ thấy Vô Ưu áo lót Tiểu Thiết quải câu cư nhiên rớt xuống. Từ phía trên trói một sợi tóc bộ dáng có thể đoán được, Như tỷ phải là trói lại một cây nhi tóc đem áo lót nguy hiểm tạm thời treo lại đấy! Liền bột phấn công trình cũng không bằng.

Phương Đông Dạ nhìn tình huống này của Vô Ưu , trong lòng cảm thấy rất may mắn mới vừa rồi Vô Ưu không cùng anh đi siêu thị. Nếu không, tuyệt đối sẽ có người nhìn thấy. Trong lòng âm thầm may mắn, cũng sợ hãi, hóa ra Vô Ưu sống chết không chịu đi cùng anh, thì ra là vì vậy nguyên nhân này!

Môt khi có người làm chuyện xấu bị phát hiện, thì những chuyện xấu tiếp theo xảy ra không cầm nghĩ mội người cũng chụp mũ là người đó làm. Mà Vô Ưu vốn đơn thuần, thuần khiết. Làm cho người ta nhận định cô là người hiền lành, có chút ngốc nghếch , tuyệt đối sẽ không có ai ngờ rằng Vô Ưu lại có thẻ nghĩ ra thủ đoạn chỉnh người tà ác đến thế!

"Ai nha, vậy làm sao bây giờ? Anh có mua áo lót cho tôi không?"

Vô Ưu mới vừa nói xong Phương Đông Dạ không nhịn được trợn mắt há mồm .Anh cho là mình nghĩ rất chu đáo, thấy cô sắp nghỉ lễ, ngay cả băng vệ sinh cũng mua cho cô hai túi. Nhưng áo lót? Anh nằm mơ cũng không có nghĩ đến áo lót có thể hư a! Cho nên, chỉ có thể khoát khoát tay, bất đắc dĩ thừa nhận lo nghĩ của mình ‘ không chu toàn ’: "Anh không có mua!"

"Ai nha, vậy phải làm thế nào? Chẳng lẽ cứ thế mặc?"

Vô Ưu chợt quay đầu nhìn Phương Đông Dạ, Phương Đông Dạ nhìn mặt Vô Ưu có chút lúng túng. Anh ho khan, đè nén ý nghĩ kỳ quái của mình xuống. Sau đó đề nghị: "Nếu không chúng ta trở về đi thôi!"

Trở về, là một ý kiến hay, nhưng đó chỉ là đối với Phương Đông Dạ. Vô Ưu lại không được, cô không muốn trở về, hơn nữa còn nhất định phải ở lại. Bởi vì, kế hoạch của cô giờ mới bắt đầu đấy. Dễ dàng như vậy hãy bỏ qua anh? Không có cửa đâu! !

"Không cần, lâu vậy mới được đi ra ngoài chơi, cái gì cũng mua. Tôi mới không cần dễ dàng như vậy bở qua cơ hội này!"

Vô Ưu cự tuyệt rất kiên quyết, hơn nữa lời nói nghe mặc dù tùy hứng, nhưng cũng có chút ít đạo lý. Phương Đông Dạ nghe nói như thế, nói: "Ăn cơm dã ngoại hôm nào cũng có thể a. bây giờ áo lót em hư, không đi, còn có thể làm sao?"

Thứ nhất, cởi xuống không mặc!

Vô Ưu lập tức nghĩ tới lời chị Như đã nói. Mặc dù nói có thể sửa chữa Phương Đông Dạ. Nhưng nghĩ đến không mặc áo lót trước mặt một người đàn ông, vẫn cảm thấy rất xấu hổ.

‘ nếu như vậy, coi như xong! Không cần báo thù! Ngoan ngoãn cùng anh trở về đi thôi! ’

Chợt trong lòng một cái âm thanh nói như vậy. Vô Ưu vừa nghe đã cảm thấy cực kỳ chói tai. Dường như là cười nhạo cô nhát gan. Hừ! Cởi liền cởi, không mặc thì không mặc! Dù thế nào đi nữa cái nha không nên thấy cũng đã thấy rồi, hơn nữa dù sao sau này chẳng là chồng mình, có gì phải sợ! Nghĩ được như vậy, Vô Ưu ngẩng đầu nhìn Phương Đông Dạ nói: "anh xoay người sang chỗ khác!"

"Tốt."

Phương Đông Dạ không biết Vô Ưu muốn làm cái gì, nhưng mà vẫn là rất phối hợp quay người sang.

Vô Ưu nhìn xung quanh, xác định không có ai, nhanh chóng đem áo lót bên trong cởi ra. Làm xong, đem áo khoác mặc vào. Mặc xong, nâng lên cánh tay nhìn xuống. Xác định không thấy được bên trong, trong lòng cảm thấy may mắn y phục này không phải loại trong suốt.

. . . . . .

Thấy vậy y phục hư không phải tình cờ, mà là tất nhiên a!

Vô Ưu cầm áo lót, nhìn cái quai đằng sau, ngẫm lại lời nói của chị Như hôm nay. Trong lòng chắc chắn hoài nghi của bản thân.

"Xong chưa?"

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu bảo anh xoay người, một lúc lâu không thấy bảo anh xoay lại. Vô Ưu vừa nghiên cứu áo lót, vừa vô tình nói, "Tốt lắm, quay lại đi!" Phương Đông Dạ sau khi nhìn thấy cảnh này, thiếu chút nữa hôn mê. Anh chợt cảm thấy vô cùng hố hận.

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của Phuwong Đông Dạ, trong lòng Vô Ưu chợt cảm thấy có chút thành tựu.

"Khụ khụ, ăn cái gì, ăn cái gì!"

Phương Đông Dạ giờ vờ lấy thức ăn kéo dài khoảng cách giữa hai người. Hi vọng mượn khoảng cách như vậy để cho mình tỉnh táo lại. Đồng thời không ngừng ăn mấy thứ linh tinh, hi vọng dùng cái này dời đi chú ý lực.

Muốn chạy trốn? Không có cửa đâu!

Vô Ưu nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của Phương Đông Dạ, cười gian một tiếng, sau đó nhìn Phương Đông Dạ nói: "Này, Phương Đông Dạ, giúp tôi!" Phương Đông Dạ phản xạ có điều kiện ngẩng lên đầu, hỏi "cái gì?"

"Giúp tôi đưa cái này để trong xe đi!"

Vô Ưu giọng điệu cứng rắn vừa nói xong, không cho Phương Đông Dạ có phản ứng kịp Vô Ưu liền đem áo lót trong tay ném về phía anh. Không hề nghĩ ngợi, Phương Đông Dạ vội vã tiếp nhận. Trong lúc nhất thời cái áo trong tay Phương Đông Dạ giống như củ khoai nóng phỏng tay. Không biết làm thế nào!

"Chuyện này. . . . . ."

Một Phương Đông Dạ vốn ung dung, ưu nhã, giờ phút này lại giống một kẻ ngốc, cầm áo lót trong tay không biết xử trí ra sao. Vô Ưu lại nhắc nhở: " Sao thế? Mang vào trong xe đi! Hay anh thích cầm nó?"

Thôi đi,cô nói coi anh như người bạn cùng giới, anh lại không thể giải thích gì! Nếu như bây giờ anh lại bị cô nói là háo sắc vậy không phải thanh danh cả đời anh liền bị hủy trong tích tắc sao.

Phương Đông Dạ đứng lên , sau đó nhanh chóng mở cửa xe, đem áo lót ném vào. Lúc này mới thở nhẹ ra một hơi.

. . . . . .

"này, anh ăn cáo này đi!"

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ đánh chết cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn mình, cho nên chỉ có thể đưa đồ ăn ra cho anh. Phương Đông Dạ không phải là không muốn nhìn, mà là không dám nhìn. Chỉ sợ không cẩn thận thấy cái gì không nên nhìn! Bộc phát thú tính!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Trừ lúc đầu xảy ra chuyện áo lót, thì cũng không có chuyện kinh người gì xảy ra nữa. Cho nên sự cảnh giác trong lòng Phương Đông Dạ dần giảm xuống. Hơn nữa bắt đầu cùng Vô Ưu câu được câu không tâm sự. Hai người nói tới đưa tiểu Diễm đi học, tới gửi cho bà nội một tỷ sinh hoạt phí, còn tới Bùi linh, Đường Tiếu, đợi đợi đợi đợi, chỉ là đều là an toàn đề tài. Cho đến. . . . . .

Quả táo, quả táo, Quả Quả Quả Quả Quả Quả. . . . . .

Áp lực, áp lực, lê lê lê lê lê lê. . . . . .

Chuối tiêu, chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . . . . .

. . . . . .

Vô Ưu nghe được điện thoại di động kêu, lấy ra vừa nhìn, là chị Như gọi tới. Cho nên vội vàng hưng phấn tiếp lên điện thoại: "Alo, chị Như, chuyện của chị tốt chứ?"

"Ừ, tốt hơn rồi. Em ở chỗ nào vậy?"

Chị Như sau khi nói chuyện với tiểu Nhã, mới gọi cho Vô Ưu .Vô Ưu nói: "Em theo Đông Phương Dạ ra bờ biển. Thế nào, tìm em có chuyện gì sao?" Hai người hiện tại là đồng minh, lại là chị em khuê mật.... Cho nên, gọi điện thoại trao đổi tình báo đương nhiên là chuyện hết sức bình thường. Chị Như nghe Vô Ưu nói, hỏi "Kế hoạch vẫn thuận lợi chứ!"

A!

Chị Như không hỏi, Vô Ưu bởi vì nói nhiều chuyện, cũng suýt đem mục đích tới chỗ này quên mất.

"Hoàn hảo."

Vô Ưu coi như là tương đối như thành thực trả lời, bởi vì vừa mới bắt đầu hiệu quả là tương đối tốt. Khi Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ nhìn về phía mình thì cô hướng về phía anh nhe răng cười một tiếng. Sau đó nói: "Được, em ngày mai lại nghỉ, chị em mình có thể đi dạo phố." Mà đầu kia chị Như , biết Phương Đông Dạ đang ở bên cạnh Vô Ưu, cho nên không đi nghe cô nói cái gì, mà là thẳng nói: "Chị gọi điện thoại , là muốn giúp em! Em chỉ cần nghe không cần trả lời."

"A, thật sao, tốt. Không thành vấn đề!"

Vô Ưu bên này là râu ông nọ cắm cằm bà kia. Chị Như nói: "Em cùng anh ta đi tắm biển, nhất định sẽ có nhiều thu hoạch!" Nói đến chỗ này, cười xấu xa một tiếng, nói: "Bái bai!" Liền cúp điện thoại!

. . . . . .

Phương Đông Dạ thấy cô ngắt điện thoại, nét mặt có chút kỳ quái, cho nên không nhịn được tò mò hỏi: "Chị ấy điện thoại tới có chuyện gì?" Vô Ưu cười một tiếng, nói: "Không có việc gì . Chính là hẹn ta ngày mai cùng đi chơi."

Đi chơi!

Có cái gì đó không đúng, hai người bọn họ rõ ràng vừa mới bắt đầu liều chết không để cho anh và Phi gặp mặt, hiện tại làm sao sẽ liên tục chủ động tạo cơ hội cho bọn họ đây? Chẳng lẽ bên trong có âm mưu gì? Hay là nói họ phát hiện ra cái gì? Dựa vào sự thông minh của Vô Ưu, Phương Đông Dạ vẫn

tương đối yên tâm. Nhưng còn có chị Như đấy. Chị Như cũng không phải là một kẻ ngốc!

Chị Như có ý gì sao? Nói giúp cô, thế nào cũng không nói a! Đã nói để cho cô và Phương Đông Dạ đi nghịch nước, còn không cho cởi giày! Có ý gì sao?

Trong lúc Phương Đông Dạ suy nghĩ, Vô Ưu cũng không nhà rỗi. Mặc dù suy nghĩ hồi lâu không nghĩ tới chị Như nói như vậy là có ý gì, chỉ là, cô cuối cùng vẫn là lựa chọn vô điều kiện tin tưởng chiến hữu. Theo lời nói của chị Như đi làm.

Vô Ưu đứng lên, nhìn Phương Đông Dạ nói: "Ngồi đã lâu, chúng ta đi dạo bờ biển một chút đi."

"Được!"

Phương Đông Dạ thấy mình suy nghĩ quá nhiều, cho nên khi Vô Ưu đề nghị, anh cũng không suy nghĩ qía nhiều. Vì vậy hai người đi tới bờ biển . Mà bọn họ không biết, lúc này ở hia nưi khác, có hai người đang mang bộ mặt cười trộm, chờ đợi chuyện vui sắp diễn ra. Hai người kia một là người vừa gọi điện thoại chị Như, mà còn lại là bà chủ ‘ mộng ảo Thiên đường ’ Tiểu Nhã!

. . . . . .

A!

Đi chưa được mấy bước, Vô Ưu chợt cảm thấy gót giày chệch một cái.

Vô Ưu chưa kịp nghĩ, cả thân thể liền ngã xuống. Phương Đông Dạ vội vàng ôm lấy Vô Ưu, động tác mạnh như vậy làm rất nhiều nước văng lên bắn vào người bọn họ.

Ôm ôn noãn hương ngọc trong lòng, Phương ĐÔng Dạ cảm thấy lúng túng. Anh vội vã vừa đỡ Vô Ưu dậy, vừa nói: "sao xuống nước lại mang giày cao gót! Em tùng hứng như vậy. Biết lỗi của mình chưa?" Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ phê bình là cảm thấy vô cùng oan uổng. Là chị Như nói cô cứ như vậy mang giày đi xuống a!

Vô Ưu cảm giác mình thật oan uổng. Chỉ là, lại không thể giải thích, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ không thể nói!

", đem giầy cởi ra."

Phương Đông Dạ ngồi xuống đem giày của Vô Ưu cởi ra, Vô Ưu đương nhiên là vô điều kiện phối hợp. Khi thấy đế giày bị gãy, Vô Ưu đối với chị Như không có nhịn được một chút oán giận. Chị ấy chẳng lẽ chính là vì để cho Phương Đông Dạ ‘ anh hùng cứu mỹ ’, muốn để cho cô ngã xuống anh sẽ đỡ, sao có thể để cho cô mạo hiểm như vậy. Ngộ nhỡ không có đỡ được, té thành đầu heo, hy sinh có phải quá lớn hay không a!

"Hoàn hảo chân không có chuyện gì, chúng ta trở về. . . . . Khụ khụ khụ khụ khụ khụ. . . . . ."

Phương Đông Dạ sau khi xác định chân củaVô Ưu không có chuyện gì, nâng đầu lên. Nhưng khi nhìn thấy Vô Ưu, lập tức bị sặc nước miếng ho khan, ho khan kịch liệt. Mặt đỏ bừng. Vô Ưu buồn bực cúi đầu nhìn Phương Đông Dạ, chứng kiến tới tình huống của mình, phát ra tiếng kêu thảm thiết: "A a a a! ! ! !"

"Vô Ưu. . . . . ."

Phương Đông Dạ ngẩng đầu muốn nói chuyện, Vô Ưu lại kêu to, hơn nữa vội vàng đem tay bảo hộ ở trước ngực.

Trời ạ, cô không muốn sống, y phục này , tại sao dính nước liền thay đổi thành này đức hạnh a! Vô Ưu dùng hai tay che chặt ở trước ngực, trong lòng thầm khóc không ra nước mắt. Mà lúc này, chị Như cùng tiểu Nhã, lại đang tưởng tượng đến tình cảnh này của mình liên tục cười trộm!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Phản kích đến cùng (4)

Editor: Quynhgiao240

Phương Đông Dạ thấy cảnh xuân này, nhất thời máu mũi gần như sắp phun ra. Nhưng kèm theo tiếng thét chói tai của Vô Ưu , cuối cùng cũng gạt đi được cái ý nghĩ xấu xa đó. Rất nhanh đem áo khoác của mình cởi ra, phủ lên người Vô Ưu ! Rất nhanh sau đó rời khỏi chỗ ướt nước kia, một mình đi tới bờ cát.

Trời ạ! Thì ra là chị Như muốn giúp mình như vậy sao! Cho dù như vậy, cũng nên nói cho mình biết trước một tiếng chứ! Thế này cũng quá Hot ấy chứ! Vô Ưu khóc không ra nước mắt, nhanh chóng mặc áo khoác vào. Không quên cài nút áo thật cẩn thận. Xác định không có ai, mới đi lên trên bờ. Cẩn

thận từng li từng tí nhìn lén Phương Đông Dạ, thế nhưng Phương Đông Dạ không có nhìn cô. (QG: Chị đg quyến rũ anh Dạ mà sao cứ hở ra một tí là xâu hổ là sao. Thực ra anh ấy yêu chị vì tâm hồn giống như trẻ con và trong sáng của chị đó.)

Sấm chớp! (Gốc họ để là lôi mà em đây mù tiếng trung lắm ạ , nên anh chị thấy sai chỗ nào thì nhắc cho em biết nhé ạ)

Vô Ưu rất khẳng định chuyện này. Bởi vì lúc nãy ngay cả cô cũng bị bộ đồ đó dọa cho xanh mặt. Rốt cuộc cô cũng biết bộ đồ này thần kỳ ở chỗ nào, dĩ nhiên, không có dám xem thường nó nữa.

. . . . . .

"Hôm nay em có ngủ ở chỗ anh nữa không?"

Phương Đông Dạ cùng Vô Ưu đi tới cửa nhà, rốt cuộc Phương Đông Dạ cũng lên tiếng. Dựa theo kế hoạch thì, Vô Ưu phải thừa thắng xông lên, phải hành cho Phương Đông Dạ sống dở chết dở. Nên ngủ ở nhà anh ta. Nhưng mà, chuyện vừa rồi, bây giờ nhớ lại, còn khiến Vô Ưu mặt đỏ tim đập đấy. Cho nên, cô quyết định hôm nay đến đây thôi.

Trước cứ tha cho anh ta một lần, để cho anh ta an giấc đêm nay. Để ngày mai có thể đối mặt với kế hoạch phục thù chết người của tôi!

Nghĩ đến đây, Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ nhe răng cười một tiếng, nói: "Em sẽ ngủ ở nhà của mình. Đừng quên buổi hẹn ngày mai đấy, hẹn gặp lại."Nói xong lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa. Lại phát hiện trên người mình còn mặc áo khoác của Phương Đông Dạ.

Dù sao cũng về nhà rồi, cởi ra cũng sẽ không có ai thấy!

Trong lòng Vô Ưu lại bắt đầu tỏa ra ý nghĩ xấu. Cô lấy chìa khoa từ trong túi ra, mở cửa xong, cô đưa lưng về phía Phương Đông Dạ từ từ, từ từ đem nút áo mở ra. Rất nhanh sau đó đem áo khoác cởi ra. Sau đó nhanh chóng xoay người, ném áo khoác lên trên đầu Phương Đông Dạ, xoay mình đi vào cửa nhà. Sau đó"Rầm" một tiếng, dùng sức đóng cửa lại!

Ha ha ha. . . Ha ha ha. . .

Vô Ưu dựa lưng vào cửa, trên mặt không ngừng lộ ra nụ cười xán lạn, cái nụ cười kia giống như đứa nhỏ vừa mới thực hiện thành công Ác Tác Kịch (* Trò đùa dai - Giao), cũng có chút e lệ. Nhìn qua rất là hạnh phúc.

"Người đàn bà kia! Không phải là định ăn mặc như vậy quyến rũ papa đó chứ ?"

Nhạc Diễm nghe thấy có tiếng động, thì ra ngoài nhìn một chút, không ngờ nhìn thấy được cái bộ dạng này của Vô Ưu. Vô Ưu thì vội vàng dùng tay che trước ngực, nói: "Nhìn cái gì vậy, Tiểu Sắc Quỷ!" Cậu nhóc nghe nói như thế, xì mũi coi thường nói: "Ha ha, cười chết con rồi! Sắc Quỷ là nói con hay mẹ đây!" Nói xong xoay người đi về phòng của mình, đi được hai bước, không quên quay đầu lại nhìn Vô Ưu nói một câu: "Nhanh đi thay đồ đi. Trước tiên nên mặc áo lót vào."

"Con. . ."

"Trẻ em không nên!"

Nhạc Diễm nói xong, thì trở về phòng của mình. Vô Ưu lúc này mới có cơ hội nói: "Tôi vui quá đi!" Mặc dù là nói như vậy, nhưng nói xong, Vô Ưu vẫn nhanh chóng đi về phòng mình. . .

Xấu hổ chết đi được! Xem ra phải có chuẩn bị trước mới có thể thuận tiện tác chiến. Vô Ưu vừa tắm vừa nghĩ, nếu như mà cô biết trước rằng bộ quần áo này thần kỳ như vậy, cô nhất định sẽ dùng nó thật tốt. Ít nhất sẽ không như lúc nó bị ướt, không phải là thét chói tai! Cô có thể. . .

(Và đây là ảo tưởng biến thái của chị ấy)

"Ai nha, Dạ , anh đừng có nhìn người ta như vậy chứ ."

"Vô Ưu. . ."

Cô hấp dẫn nhìn Phương Đông Dạ cười, khi Phương Đông Dạ không nhịn được lao về phía cô ôm cô giở trò, vừa ôm vừa sờ loạn, cô dựa vào bên cạnh anh ta lạnh lùng nói: "Anh không phải là đồng tính luyến ái, anh lừa em , có đúng không?" Đến lúc đó Phương Đông Dạ nhất định sẽ vội vàng buông cô ra, nói: "Không, anh chỉ là nhất thời bị kích thích thị giác mà thôi."

Tiếp đó, Phương Đông Dạ sẽ cố gắng nhịn khát vọng của thân thể, tại nơi đó khổ sở diễn vai đồng tính luyến ái. Cảm thụ cái nối khổ nhìn thấy mà không ăn được. Cuối cùng, anh ta chịu đựng không nổi cái cảm giác bị hành hạ không phải dành cho người này. Phịch một tiếng ngã quỵ xuống đất. La to: "Anh sai rồi, anh đã lừa gạt em. Anh không phải đồng tính luyến ái!" ; có lẽ là bởi vì hết sức đè nén mình, đến nỗi chưa được thỏa mãn dục vọng mà bể mạch máu.

Ha ha ha. . . Ha ha ha. . .

Vô Ưu tưởng tượng đến bộ dáng kia của Phương Đông Dạ, không nhịn được nở nụ cười tà ác . Cười vô cùng ghê rợn.

Rầm rầm rầm! Rầm rầm rầm!

"Cô kia, muốn hù chết người ta đó hả!"

Nhạc Diễm bị tiếng cười ma quỷ của Vô Ưu làm cho rợn cả tóc gáy, không nhịn được lo cho cha cậu(Phương Đông Dạ), cảm thấy rất lo lắng. Hoài nghi có thể nào lần này cha bị mẹ dần cho chết luôn không. . .

. . . . . .

Hôm nay Phương Đông Dạ đã phải chịu sự kích thích cả ngày rồi. Đầu tiên là ‘ áo lót ’, cuối cùng là ‘ áo ’. Liên tiếp kích thích , Phương Đông Dạ rốt cuộc biết cái gì gọi là khát vọng mãnh liệt! Cái gì gọi là hành hạ chết người!

Nếu như Vô Ưu không chân thật như vậy, sợ hãi như vậy, hốt hoảng như vậy. Thật sự anh không nhịn được hoài nghi Vô Ưu là cố ý . Dù sao thì chuyện này quá không thể tưởng tượng nổi. Nhưng mà, tiếng kêu sợ hãi vừa nãy rõ ràng là ngoài ý muốn , sao có thể giả bộ được . Đỏ mặt thì càng không thể là ngụy trang.

Tắm nước lạnh! Tắm nước lạnh!

Lúc này Phương Đông Dạ không dám nghĩ tới Vô Ưu không có mặc nội y, nhưng thấy trang phục gặp nước thì trong suốt như vậy, áp sát vào trên người cô ấy, hai núm nhũ hoa lộ lộ hồng hồng . Bộ dạng vô cùng hấp dẫn.

Pằng!

Tỉnh táo!

Phương Đông Dạ nói không nghĩ, ý thức lại không nhịn được mơ mơ màng màng về cái ý nghĩ đó. Anh ta không nhịn được cho mình một cái tát, sau đó chạy như ma đuổi vào nhà , chạy thẳng vào phòng tắm. . .

Hôm nay là một ngày tương đối đặc biệt của Dạ, không chỉ là ngày gian nan nhất, chịu kích thích nhiều nhất, còn có dục vọng mãnh liệt nhất. Đúng thế, anh ta bị làm khổ một ngày.

Cả đời này, đây là lần đầu tiên anh tự cho chính mình một bạt tai, là lần đầu tiên véo chân mình tới chuyển màu xanh tím. Bởi vì, lúc lái xe trên đường, tâm trí anh như đi vào cõi thần tiên, cứ suy nghĩ lung tung, cho nên, vì muốn giúp mình cố gắng tỉnh táo, không thể làm gì hơn là thừa dịp Vô Ưu không chú ý, dùng cách này để cho mình tập trung.

Ào ào. . . Ào ào. . .

Dòng nước lạnh lẽo trôi xuống thân thể lửa đốt của Phương Đông Dạ , cuối cùng cũng cho anh cảm giác thư thái hơn một chút. Nhưng mà, lửa nóng trong lòng có xua cũng không đi.

Không được, chuyện này nên kết thúc rồi! Nếu như không cưới được Vô Ưu về, lại bị kích thích phía dưới . Sẽ có hai kết quả: thứ nhất, không thỏa mãn được dục vọng mà chết. Thứ hai, tìm cô gái khác, sai lầm rồi.

Phương Đông Dạ vẫn cho là kế hoạch ‘ đồng tính luyến ái ’ của Đông Cung Phi, kế hoạch này đối với quan hệ của Vô Ưu , là một chuyện tốt. Lại không nghĩ tới: họa trung hữu phúc. phúc trung hữu họa. Chỉ là, trải qua một ngày bị hành hạ anh rốt cuộc cũng biết. Cho nên, để không phạm sai lầm, còn có thể sống sót thật tốt. Chuyện này phải mau chóng kết thúc !

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: đường cùng phản kích (5)

Cả đêm không ngủ Phương Đông Dạ, sáng sớm đã rời giường. Ở trong phòng đi qua đi lại, đến tám giờ sáng mới quyết định đi sang gõ cửa nhà Vô Ưu

Vô Ưu hơn sáu giờ đã bị chị Như gọi điện đánh thức, vô cùng hưng phấn cùng cô kiểm tra lại kế hoạnh, sau đó cúp điện thoại tiếp tục đi ngủ. Mà Vô Ưu lăn qua lăn lại ngủ không được, vốn là muốn đi Tiểu Diễm nói chuyện phiếm. Chỉ là, cuối cùng lương tâm bộc phát nên cũng không làm như vậy. Lần đầu tiên mới sáng sớm đã vùi mình trong nhà xen tivi, may mắn là tivi phát suốt hai tư giờ.

Truyện chỉ được đăng tải trên DIỄN ĐÀN LÊ QUÝ ĐÔN, mọi sao chép khác mà không ghi nguồn đều bị coi là ăn cắp.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm

"Ai vậy?"

Vô Ưu nghe được tiếng gõ cửa, lười biếng đứng lên, sau đó đi mở cửa. Thấy khuôn mặt Phương Đông Dạ, nghi ngờ hỏi " Phương Đông Dạ, anh tối ngày hôm qua ngủ không ngon à?"

Không phải ngủ không ngon, mà căn bản là không ngủ được!

Đông Phương Dạ mặc dù là muốn nói như vậy, tuy nhiên nó không có nói. cười khổ một cái, sau đó nhìn Vô Ưu nói sang chuyện khác hỏi "Không phải hôm nay có hẹn sao? Anh thấy nên đến sơm một chút" Lý do này quả thật tương đối hợp lý.

"Anh chờ chút, tôi gọi điện thoại hỏi chị Như một chút!"

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói xong, bấm điện thoại cho chị Như: "chị Như, Phương Đông Dạ đã tới, chúng ta mấy giờ gặp ? . . . Ừ. . . Tốt. . . Được. . .lát gặp lại! Bái bai." Sau khi nói xong, Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ nói: "Anh chờ tôi, tôi đi thay quần áo lập tức ra ngay."

. . . . . .

"Vô Ưu bên này!"

Vô Ưu và Phương Đông Dạ đúng hẹn đến quán ăn sáng Tiểu Phúc'. Hai người cứ cho là mình đến sớm, ai ngờ Đông Cung Phi và chị Như đã sớm hơn một bước. Phương Đông Dạ liếc mắt nhìn Đông Cung Phi, chỉ liếc mắt một cái, cũng biết anh ta cùng anh đều cả đêm không ngủ!

Tự làm tự chịu!

Phương Đông Dạ rốt cuộc hiểu được ý nghĩa của câu nói này.

Đông Cung Phi cũng không giống ngày thường, vừa thấy Phương Đông Dạ sẽ nhào tới biểu lộ tình cảm, mà chỉ thở một hơi thật dài.

"Ngồi a! muốn ăn gì? Hôm nay tôi đãi khách"

Vẻ mặt của Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi vô cùng thê thảm, chị Như có thể coi như vô cùng hứng khởi. Về phần Vô Ưu, mặc dù không có tinh thần như chị Như, chỉ là so với Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi vẫn tốt hơn rất nhiều.

"Hai người giúp chúng tôi gọi là tốt rồi, chúng tôi đi toliet."

Phương Đông Dạ thấy tinh thần phấn chấn của chị Như, càng cảm thấy có cái gì không đúng, cho nên, không hề nghĩ ngợi kéo Đông Cung Phi tới toliet. Đông Cung Phi không thể làm gì khác hơn là lười biếng phối hợp. Hai người vừa mới rời đi, chị Như liền không kịp chờ đợi hướng tới chỗ Vô Ưu, hỏi "Nhìn tình huống của Phương Đông Dạ chứng tỏ ngày hôm qua em làm không tệ nha!."

Không tệ?

Vô Ưu đối mặt với nụ cười tươi rói của chị Như, cười hắc hắc, nói: "Nếu như em thật sự làm tốt như vậy. Vậy chẳng phải chị còn làm tốt hơn em sao, nhìn bộ dạng chán chường của Đông Cung Phi đi, Chỉ nhìn thôi đã thấy không đành lòng!"

Ha ha ha! ! ! Ha ha ha! ! !

Nghe Vô Ưu nói như vậy, chị Như chẳng những cảm thấy mình chơi hơi quá tay, ngược lại cười vui vẻ. Hơn nữa cao ngạo nói: "Đáng đời! Để xem sau này cậu ta vẫn còn có dám hay không chọc chị!" Sau khi nói xong, kéo tay Vô Ưu nói: "Chiến hữu, hôm nay chúng ta sẽ chơi tới cùng, cho bọn họ một trận nhớ đời!"

Ách?

Nhìn bộ dạng không thể chờ đợi của chị Như, Vô Ưu có chút do dự. Trong lòng có chút không đành lòng. Chị Như phát hiện ra thái độ đó của cô, cho nên cười nhạt nói: "Làm sao? Mềm lòng sao, không xuống tay được rồi hả ?" Nói đến chỗ này không cho Vô Ưu cơ hội nói chuyện, tiếp tục nói: "Khó trách em chỉ có thể chịu cho người khác khi dễ!"

"là sao?"

Vô Ưu không hiểu nhìn chị Như. Chị Như coi đó là chyện đương nhiên nói: "là sao? Chính là phải cho bọn họ biết khi dễ chúng ta sẽ có hậu quả gì!"

Là thế phải không?

Vô Ưu không xác định nhìn chị Như, chị Như nhún vai nói: "Đương nhiên! Chị từ nhỏ đến lớn cũng không có bị người khi dễ bao giờ, bởi vì vô luận là ai khi dễ chị đều sẽ bị nhận lại gấp bội!!"

"Ha ha. Ra là vậy!"

Vô Ưu nghe chị Nhu nói như vậy, lại nhớ đến vẻ mặt lúc trước của Đông Cung Phi, nhịn không được bật cười. Sau khi cười xong, nói: "Được, lần này em cũng sẽ trả lại gấp đôi, khiến Phương Đông Dạ về sau cũng không dám lừa gạt em nữa!" Nói đến chỗ này, đưa tay phải ra hướng về phía chị Như.

Bộp!

Chị Như cũng vươn tay ra, đồng thời nói: "Hợp tác vui vẻ!" Vô Ưu chịu ảnh hưởng của chị Như, cũng lộ ra nụ cười giảo hoạt. Nói: "Hợp tác vui vẻ!"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bên trong léo lên tia sáng của tiểu ác ma. Trong toliet tình huống của hai người đàn ông có vẻ không tốt lắm. . . . . .

. . . . . .

"Phi, không thể tiếp tục nữa, tớ cảm giác hai người bọn họ biết gì đó!"

Phương Đông Dạ vừa bước vào toliet đã vội vã nói ra suy nghĩ trong lòng. Đông Cung Phi lại lười biếng đáp lại: "Không biết đâu. Nếu chị Như phát hiện, bằng tính cách của chị ấy, nhất định sẽ phát hỏa, chứ sẽ không giúp tớ. . ." Đông Cung Phi càng nói càng nhỏ. Phương Đông Dạ cau mày hỏi "Giúp cậu? Giúp cậu cái gì?"

"Riêng tư!"

Đông Cung Phi không chút do dự cự tuyệt trả lời, nhưng Phương Đông Dạ nhìn thấy chút ửng hồng trên má của Đông Cung Phi, đã dễ dàng đoán được đại khái mọi chuyện. Chỉ là, anh không có hứng thú.

Phương Đông Dạ nhìn Đông Cung Phi, nghiêm túc nói nói: "Phi, Vô Ưu nói, nếu như mà tớ nói dối, cô ấy vô luận như thế nào cũng sẽ không tha thứ cho tớ. Cô ấy cũng nói, nếu như đó là sự thật cô ấy cũng không rời bỏ tớ. Hơn nữa, nếu như tớ chịu chia tay với cậu, cô ấy sẽ ở bên tớ. Cho nên. . ."

"Cho nên cậu liền muốn cùng tớ chia tay!"

Ách!

Nói như vậy thật rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm, giống như Phương ĐÔng Dạ bội tình bạc nghĩa. Chỉ là, thật may Phương Đông Dạ biết không phải vậy. Hỏi Đông Cung Phi: "Vậy cậu định như thế nào?"

Đông Cung Phi thấy Phương Đông Dạ hỏi ý kiến mình, cũng không quanh co lòng vòng, mà là trực tiếp nói: "Tớ tối hôm qua vừa cùng chị Như bày tỏ, hai người chúng tớ thề yêu nhau đến biển cạn đá mòn, hôm nay liền chia tay. Chị Như thông minh như vậy, nhất định sẽ hoài nghi. Đến lúc đó cái gì cũng kết thúc rồi !"

Biển cạn đá mòn!

Phương Đông Dạ nghe Đông Cung phi nói như vậy nhịn không được nhíu mày. Chỉ là, nếu quả thật là tình huống như vậy. Thật vẫn không thể lập tức nói! Đa mưu túc trí như Phương Đông Dạ giờ phút này chỉ có thể thở dài hỏi: “ vậy bay giờ cậu định làm như thế nào?”

"Lấy bất biến ứng vạn biến, yên lặng theo dõi biến hóa đi!"

Phương Đông Dạ nghe lời nói của Đông Cung Phi, trong lòng chợt cảm thấy đau xót. Trong ngắn hạn cuộc sống bi thảm này của anh, không thể kết thúc được rồi ! Hai người không có lời nào để nói, cuối cùng lâm vào trầm mặc. Nhưng quên mất lời nói của chủ tịch Mao: bị động sẽ bị đánh!

. . . . . .

", Vô Ưu, ăn cái này, ăn thật ngon ."

Lúc ăn cơm, chị Như dùng cái muỗng của mình múc cháo, đưa tới khóe miệng Vô Ưu . Vô Ưu cười híp mắt há mồm ra, vừa ăn cháo, vừa nói: "Ừ, quả nhiên ăn ngon thật đấy. Ha ha, chị nếm thử một chút của em đi, không tồi nha." Vô Ưu nói xong, cũng múc một muỗng cháo đưa đến khóe miệng chị Như.

Chị Như há mồm nuốt miếng cháo, vừa ăn, vừa nói: "Ừ, ăn ngon!"

"Ăn ngon, ăn một miếng nữa!"

Vô Ưu cười híp mắt lại múc một muỗng đưa qua, mà chị Như cũng noi theo! Sau đó nói: ", chị cũng cho em ăn." Cứ như vậy, chị đút em, em đút chị ăn. Hai người hi hi ha ha, không coi ai ra gì thật vui vẻ ăn cháo.

. . . . . .

Phương Đông Dạ thấy cảnh này, không nhịn được nhìn về phía Đông Cung Phi. Cau mày nhìn anh ta, sử dụng ánh mắt biểu đạt ý của mình: tớ đã nói có gì không đúng mà! Đông Cung Phi có chút mệt mỏi hỏi: "Chị Như, từ bao giờ quan hệ hai người hai người tốt như vậy?"

Ha ha, bị lừa rồi!

Trong lòng chị Như cười vô cùng hả hê. Nhưng mà trên mặt lại có chút không hiểu nhìn Đông Cung Phi nói: "Quan hệ của chúng ta rất tốt sao? Cũng tạm được nha!" Nói đến chỗ này, lại đút một miếng cháo cho Vô Ưu. Không phải muốn tiếp tục chơi đùa, mà muốn bịt miệng Vô Ưu, không để cho cô ấy

cười ra tiếng. Cho Vô Ưu ăn xong, quay đầu, không hiểu nhìn Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi nói: "Các cậu cãi nhau sao?"

"Cãi nhau? Không có nha!"

Đông Cung Phi lập tức trả lời, không hiểu tại sao chị Như nói như vậy. Chỉ là chị Như cũng không giải thích gì, mà Vô Ưu lại mở miệng hỏi: "Không có sao? Vậy sao hôm nay hai người có gì là lạ . Nhìn như có vẻ không vui."

Trời ạ! Đúng nha! Bọn họ là ‘ đồng chí ’ đấy. Trước kia gặp mặt cũng ôm ôm ấp ấp, hôm nay lại không như bình thường, khó trách sẽ bị nghi ngờ. Khi chị Như dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Đông Cung Phi nói: "Phi, ngươi không giống bình thường như vậy, sẽ không phải là. . . . . ." chị Như vừa mới nói đến chỗ này, Đông Cung Phi đã vội vàng nói: "Ai nha, chị không cần suy nghĩ lung tung! Là như vậy, ừ, đúng, là do Dạ ấy..., nói gì lén lút thân mật mới tốt. Công khai trước mặt mọi người không tốt."

Sau khi Đông Cung Phi nói xong, âm thầm vui vẻ vì thấy mình phản ứng thật nhanh. Nhưng chị Như cũng không cho anh ta mặt mũi nói: "Cậu không phải là nói với tôi, không cần để ý ánh mắt người đời sao?"

Này!

Chị Như hỏi như vậy, Đông Cung Phi cũng không biết phải nói gì.

Đừng nha! Nếu còn tiếp tục nói, chắc chắn sẽ lộ chuyện? Vô Ưu thấy như vậy, vội vàng nói: "Em biết rõ." Tất cả mọi người chuyển ánh mắt lên trên người cô , cô vội vã nói: "Có phải không muốn mọi người dung ánh mắt khác thường nhìn bốn chúng ta không?"

"Đúng , đúng,, đúng!"

Thật vất vả mới có người suy nghĩ lý do giúp anh ta, anh ta xúc động muốn chết. Dĩ nhiên sẽ không phủ nhận. Mà chị Như sau khi nghe Vô Ưu nói , nhịn không được mà lộ ra anh mắt khích lệ . Không ngờ Vô Ưu rất có năng khiếu đóng kịch nha.

Chị Như cũng biết mình mới vừa quá kích động không có khống chế được cảm xúc, cho nên, vội vàng thu lại cảm xúc, dựa theo kế hoạch phối hợp với Vô Ưu nói: "Không sao đâu, chúng tôi cũng giống hai người không để ý!" Sau khi nói xong, quay đầu nhìn Vô Ưu, dịu dàng cười nói: "Có đúng hay không? Vô Ưu!" Vô Ưu vội vàng gật đầu, nói: "Ừ, chúng ta không ngại!" Truyện chỉ được đăng tải trên DIỄN ĐÀN LÊ QUÝ ĐÔN, mọi sao chép khác mà không ghi nguồn đều bị coi là ăn cắp.

Chuyện gì xảy ra? Có cái gì không đúng!

Phương Đông Dạ càng nhìn càng thấy Vô Ưu và chị Như kì quái. Trong lòng chợt cảm thấy lo lắng . Anh không nói một lời, quan sát cẩn thận cảnh tượng kì quái này!

. . . . . .

" Chị Như, hôm nay chúng ta đi chỗ nào ạ?"

Sau khi ăn xong, Vô Ưu tươi cười mang theo bộ mặt mong đợi kéo tay chị Như nói. Mà chị Như vô cùng cưng chiều trả lời: "Em muốn đi chỗ nào, thì chúng ta đi chỗ đó, có được hay không?" Giọng nói ấy, ánh mắt ấy, khiến thấy mọi người đều cảm thấy có vấn đề.

Vô Ưu ‘ đơn thuần ’ cười một tiếng, như trẻ con tựa vào bả vai chị Như, nói: "Chị Như, chị thật sự là quá tốt." Nói đến chỗ này, ‘ ngoài ý muốn ’ nhìn đến sắc mặt khó coi của Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi. Cho nên, vội vàng cười khan rồi nói: "Ai nha, thật xin lỗi, tôi quên còn có hai người!"

Quên!

Phương Đông Dạ trên đầu xẹt qua hai cái vạch đen.

"Vô Ưu, muốn đi chỗ nào?"

Chị Như cũng không nhìn đến hai người kia, mà vẫn tiếp tục chưng cầu ý kiến của Vô Ưu. Vô Ưu ngượng ngùng nói: "Ai nha, còn có người khác mà, chúng ta phải nghe bọn họ nói chứ!" Vô Ưu dùng từ ‘ người khác ’‘ chúng ta ’ vô cùng hay khiến cho trong lòng cả Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi đều không yến

"Chị Như, hai người. . . . . ."

Đông Cung Phi định mở miệng dò hỏi, lại bị Phương Đông Dạ khéo léo nhắc nhở để cho hắn không nói ra. Chị Như ngẩng đầu lên, cuối cùng đem tầm mắt hương đến Vô Ưu. Nói: "Cái gì? Phi, cậu muốn nói cái gì sao?"

"Không có, không có."

Đông Cung Phi dao động, cuối cùng vẫn nghe theo chỉ thị của Phương Đông Dạ.

. . . . . .

Tình huống của hôm nay thật kỳ lạ, tuyệt đối không nên thêm điều gì!

Phương Đông Dạ nghĩ vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Vô Ưu nói: "Vô Ưu, anh bỗng nhiên nhớ tới, hôm nay có một cái hội nghị quan trọng. Anh thấy, chúng ta. . . . . ." trong lúc Phương Đông Dạ nói, Vô Ưu nhịn không được sùng bái nhìn về phái chị Như. Bởi vì, chị Như liệu việc như thần. Biết Phương Đông Dạ sẽ cảm thấy có gì không đúng mà rút lui!

Ha ha, có một chiến hữu thông minh ở đây, xem ra muốn thua cũng không dễ dàng gì!

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ nói xong, không chút suy nghĩ, cư theo kịch bản hướng Phương ĐÔng Dạ nói: "Như vậy a! Vậy anh đi về trước đi. Hắc hắc, có thể để cho Phi đến giúp anh nha."

"Em thì sao?"

Những lời này không phải Phương Đông Dạ nói mà do Đông Cung Phi thiếu kiên nhẫn nói ra. Vô Ưu đối mặt với nghi vấn của Đông Cung Phi, xấu hổ cúi đầu, nói: "Tôi… tôi theo chị Như đi chơi a!" Sau khi nói xong, sợ mình trình diễn không đủ mập mờ, còn ngẩng đầu nhìn chị Như ngọt ngào nói một câu: "Chị Như, chị cảm thấy được hay không?"

Chị Như nhìn vẻ mặt ửng hồng của Vô Ưu liền nói: "Dĩ nhiên, chị cầu còn không được !" Bốn mắt nhìn nhau, chị Như và Vô Ưu trên mặt đều là nụ cười ngọt ngào.

Đáng chết! Đây là cái gì a?

Phương Đông Dạ tức đến muốn nổi đóa lên rồi! Anh suy nghĩ thật kỹ, muốn đem mọi chuyện phân tích cho rõ ràng. Nhưng lúc này đầu óc như có hàng ngàn hàng vạn con muỗi cắn oong-oong-oong khiến anh không thể nào tập trung !

"Chúng ta đi toilet!"

Lần này không phải Phương Đông Dạ, mà là Đông Cung Phi kéo anh đi. Hơn nữa vừa tiến vào toliet, liền nóng nảy hỏi: "Dạ, đã có chuyện gì xảy ra. Hai người bọn họ thật kỳ lạ?"

Cậu hỏi tôi, vậy tôi biết hỏi ai

Ánh mắt Phương Đông Dạ nhịn không được giật giật liên tục. Vừa tự nhủ mình phải tỉnh táo, vừa nói: "Tình huống này, chúng ta phải tỉnh táo lại. Xem xem hai người họ đến cùng là đang làm cái gì quỷ, không cần biết đó là đơn thuần có tình cảm hay là đang có vấn đề gì." Nói đến chỗ này , dừng lại một chút hỏi "Cậu nói, chúng tacó nên làm bộ rời đi, sau đó bí mật quan sát từng cử động của hai người đó. Và đi theo họ, quan sát tình huống không?"

"Bí mật quan sát!"

Đông Cung Phi rất sảng khoái trả lời, bởi vì anh nghĩ, trước mặt anh và Dạ hai người kia có thể giả bộ. Nhưng sau lưng chắc sẽ không cần thiết. Cũng giống như bọn anh vậy.

Phương Đông Dạ nghe Đông Cung Phi nói xong gật đầu nói: "Được, vậy chúng ta lấy lý do đi họp rồi khỏi đây. Sau đó ở trong bóng tối len lén quan sát hai người bọn họ." Sau khi nói xong, vẫn không quên dặn dò: "Nhớ, ngàn vạn lần không thể bị phát hiện rồi, nếu không cũng không cần phải nghĩ !"

"Tớ đương nhiên biết. Đi nhanh đi, chúng ta xem xem hai người họ bây giờ đang làm cái gì!"

Đông Cung Phi cũng không kỳ vọng gì nhiều, hiện tại sẽ biết hai người kia đang diễn kịch gì. Anh chỉ không yên lòng chị Như của anh,, cùng người khác âu âu yếm yếm, ngọt ngọt ngào ngào ấp ấp ôm ôm. Không chỉ anh, mà Phương Đông Dạ cũng nghĩ như vậy. Cho nên, hai người bước nhanh đi ra khỏi phòng vệ sinh.

. . . . . .

"Ha ha, chị Như, chị rất lợi hại nha."

Thấy Đông Cung Phi vội vã lôi Phương ĐÔng Dạ đi, Vô Ưu trên mặt lập tức phát ra nụ cười vui mừng. Chị Như cao ngạo nói: "Hừ, chỉ bằng cái tiểu tử thúi kia dám cùng chị đấu, cũng không nghĩ xem hồi bé cậu ta bị người khác khi dễ là ai giúp cậu ta báo thù đấy"

Vô Ưu nhìn vẻ mặt tự tin của chị Như, trong lòng là không nhịn được khâm phục. Cô rất thích những người phụ nữ thông minh. Vô Ưu liền vội vàng hỏi: "chị Như, chị nói hai người bọn họ đi phòng vệ sinh thương lượng cái gì à? Không phải là xem làm thế nào đối phó chúng ta chứ? Còn nữa, chị nói là hai người bọn họ cho rằng chúng ta yêu thích nhau, cũng trở thành cặp đôi đồng tính như họ sao?"

Chị Như lắc đầu một cái, nói: "Dĩ nhiên không dễ dàng như vậy." Sau khi nói xong câu đó, ngẩng đầu nhìn Vô Ưu hỏi "Lúc em mới vừa nghe nói bọn họ là đồng tính luyến ái, em có phản ứng gì?"

Vô Ưu suy nghĩ một chút, sau đó thành thật trả lời: "Ta là cảm thấy khả nghi. Sau đó liền mua quần áo quyến rũ, thử dò xét." Vô Ưu sau khi nói xong, nhìn chị Như bừng tỉnh hiểu ra nói: "Chị nói là, bọn họ cũng sẽ dùng Mỹ Nam Kế đến xò xét chúng ta?"

Chị Như nghe mấy câu nói đáng yêu của Vô Ưu, nhe răng cười một tiếng, nói: "Sẽ không. Bọn họ là ‘ đồng chí ’ tuyệt đối sẽ không mạo hiểm bại lộ mà

dùng cách đó. Hơn nữa, đánh chết bọn họ, bọn họ cũng sẽ không tìm người đàn ông khác đến chiếm tiện nghi của chúng ta. Cho nên, bọn họ tuyệt đối sẽ không dùng cái này loại biện pháp!" Vô Ưu sau khi nghe, gật đầu, sau đó hỏi nói: "Vậy nếu như là chị, chị sẽ làm sao đây?"

"Nếu như là chị . . . . ."

Chi Như vừa kéo dài thanh âm của mình vủa tự hỏi. Cho đến khi trong đầu lóe lên ý tưởng. Cô không chậm trễ chút nào, ánh mắt lóe lên, kêu Vô Ưu lại gần cười giảo hoạt nói: ", em qua đây. Chị len lén nói cho em biết."

Vô Ưu mặc dù cảm thấy nụ cười của chị Như có chút kỳ lạ, nhưng mà vẫn là tò mò tới gần. Chị Như thấy Vô Ưu tới gần bất chợt cho cô một nụ hôn

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Phản kích đến cùng (6)

Edit: Quynhgiao240

Trời ạ! Bọn họ đang làm cái trò chết tiệt gì vậy?

Cùng lúc đó, Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi đi ra, Phương Đông Dạ đi trước liền thấy được hình ảnh chị Như và Vô Ưu đang hôn nhau đắm đuối. Liền giận đến mức nghiến răng ken két, Đông Cung Phi ở phía sau chần chừ nói: "Khụ khụ, tình cảm của họ thật tốt, đã đến được cảnh giới này rồi sao."

. . . . . .

Giống như Phương Đông Dạ, Đông Cung Phi cũng vậy. Người phía trước làm chuyện mờ ám, dễ làm cho người ta hoài nghi, tình cảm này là thật lòng. Nhưng, nếu người phía sau mờ ám, người phía trước hết sức che giấu. Như vậy, cho dù thỉnh thoảng quên diễn trò, lộ ra bản tính thật, cũng sẽ không khiến người ta hiểu lầm là đang che giấu.

Như là một cô gái thông minh, cho nên, cô chọn phương pháp tốt nhất. Chỉ là, khi cô thấy Vô Ưu ngây ngốc mở to mắt nhìn, hơi kém chút nữa, là cô đã không nhịn được bật cười. Trong lòng cảm thấy rất may mắn, vì Vô Ưu đưa lưng về phía bọn họ, nếu không lập tức sẽ bị lộ.

"Bọn họ đang nhìn, đừng động đậy, nghe chị nói!"

Như dán miệng áp sát vào tai Vô Ưu, nói vào tai cô vài câu. Về vấn đề kia, lúc nhìn cũng không có thèm liếc mắt nhìn Phương Đông Dạ một cái, vì cô khẳng định bọn họ nhất định đang nhìn.

Thì ra là bây giờ bắt đầu đóng kịch rồi à! Hù chết tôi rồi!

Vô Ưu biết được mục đích, liền ổn định thân thể sau đó ngoan ngoãn, đứng im. Như cảm thấy Vô Ưu hiểu, cho nên chậm rãi nói: "Nhanh hôn lên má chị, sau đó tách ra, chạy đến chỗ Dạ ngồi xuống, cúi đầu, thế là ok rồi."

Ồ! Hiểu!

Trong đầu Vô Ưu liền gạt kế hoạch thông minh của chị Như qua một bên, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười giảo hoạt. Cô theo sự chỉ dẫn hôn lên má Như một cái, sau đó kéo dài khoảng cách với Như, thẹn thùng ngẩng đầu nhìn Như một cái (Trong lòng Vô Ưu không nhịn được cười trộm, suy nghĩ của Như và mình thật giống nhau. Giả vờ được vui vẻ như vậy đấy.)

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Thẹn thùng nhìn chị Như, Vô Ưu nhanh chóng đi tới chỗ cách xa Như nhất, cũng chính là chỗ Phương Đông Dạ vừa ngồi. Sau đó cúi đầu không nói, trên mặt là nụ cười hả hê.

Hoàn mỹ!

Kỹ năng diễn xuất tuyệt đối hoàn mỹ, không chê vào đâu được. Vô Ưu không nhịn được ở trong lòng cảm khái, nếu như sớm một chút phát hiện minh có thiên phú này, nói không chừng《 They Kiss Again* 》là do cô diễn.

(*)They Kiss Again: Là một bộ phim truyền hình Đài Loan. Có thể gọi là Thơ Ngây phần 2 , do diễn viên Lâm Y Thần và Trịnh Nguyên Sướng đóng. Phần 2 được lấy ý tưởng từ manga nhật bản Itazura na kiss.

Ai, đáng tiếc quá. . . . . .

. . . . . .

Hiện tại nói tới cái gì nhỉ?

Sau khi chứng kiến cảnh này, trên mặt Dạ bắn ra một loại ánh mắt có thể dùng để giết người nhìn Đông Cung Phi. Đông Cung Phi bị nhìn tới ngu luôn, lạnh lùng nói ra một câu: "Hừ, tình cảm thật đúng là rất tốt!" Nói xong sải bước đi tới chỗ Vô Ưu. . .

" Đang nói gì vậy ? Vô Ưu, em đang cười sao?"

Phương Đông Dạ đi tới, ngồi ở chỗ Vô Ưu vừa ngồi. Cũng chính là ở giữa Vô Ưu và chị Như. Nói chuyện đồng thời không nhúc nhích nhìn chăm chú vào nét mặt của Vô Ưu, hoặc là nói anh ta từ từ đi ra, một khắc ánh mắt cũng chưa từng dời khỏi mặt Vô Ưu. Bởi vì anh biết rõ, nếu như có vấn đề gì trong lời nói, từ gương mặt Vô Ưu có thể tìm ra đáp án, kết quả có thể nhiều hơn chị Như.(Khúc này hại não quá - QG)

Sẽ không lộ tẩy chứ?

Vô Ưu nghe được tiếng kêu của Dạ, nụ cười trên mặt chợt tắt. Sau đó hốt hoảng ngẩng đầu, len lén nhìn Như một cái. Nhìn tới khuôn mặt cười đến sáng lạn của chị Như, Vô Ưu mới nhìn Phương Đông Dạ, nói"Không có, không có gì. Ha ha. . . Ha ha. . ." Cười ngây ngô cho qua, nói láng sang chuyện khác hỏi: "Đông Cung Phi đâu?"

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!

Nét mặt của Vô Ưu, trong mắt Phương Đông Dạ, tất cả đều khiến anh cảm thấy lo lắng. Bộ dạng này (hốt hoảng không biết làm sao),là cái bộ dạng mà Vô Ưu không thể giả bộ được. Chẳng lẽ Vô Ưu thật sự có tình cảm với Như?

Trong lòng cố trấn tĩnh chính mình (Dạ), cũng cố gắng để mình không hoảng loạn. Anh cố tỏ ra tỉnh táo cười nhạt, bình tĩnh hồi đáp: "Phi, lập tức tới đây!" Nói xong, quay đầu lại liếc mắt nhìn, Đông Cung Phi đã ngây ra đó một lúc rồi, trong lòng Dạ tự nhủ một câu: chờ cậu ta hồi phục vậy!

. . . . . .

Không có phát hiện, thật quá tốt rồi!

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ. thấy anh cũng không có nghi ngờ cô. Không nhịn được thở phào nhẹ nhõm. Bộ dáng thở dài kia, khiến Phương Đông Dạ lo lắng thêm lần nữa, Vô Ưu lại một lần nữa nhìn lén Như, đợi cô ra dấu hiệu cho bước kế tiếp.

"Vô Ưu, lát nữa bọn họ về công ty, hai chúng ta đi chỗ đó nhé? Nơi đó cũng có thể!"

Như đứng dậy đi tới bên cạnh Vô Ưu ngồi xuống , cũng chính là nơi Đông Cung Phi vừa mới ngồi, sau đó cưng chiều nhìn Vô Ưu hỏi , Phương Đông Dạ nhìn thấy thì, nhíu chặt lông mày.

Cái đồ quỷ tha ma bắt (Như)! Biến mình thành đàn ông luôn đi!

"Em. . ."

"Chúng tôi không về công ty!"

Lời của Vô Ưu còn chưa ra khỏi miệng, Phương Đông Dạ đã mở miệng trước. Nói xong, cười nhạt giải thích: "Mới vừa rồi, lúc ở nhà vệ sinh, Bùi bí thư trưởng gọi điện nói hội nghị đã bị hủy bỏ." Nói xong, công khai quyền sở hữu đem cánh tay khoác lên bả vai Vô Ưu. Sau đó khiêu khích nhìn về phía Như. Ra hiệu với cô, biết khó thì lui sớm đi , đừng có để nước tới chân mới nhảy.

Ai! Người ta khi đàn ông yêu nghiêm túc , thì so với con gái người ta còn ngu xuẩn hơn. Thật đúng là như thế!

Như đối mặt với sự khiêu khích của Phương Đông Dạ, ở trong lòng cười lạnh. Chỉ là, ánh mắt vô dụng cùng anh ta giằng co, nếu như làm vậy, chẳng phải là thừa nhận mình biết anh ta cũng không phải đồng tính luyến ái sao. Cô không có ngu xuẩn như vậy, cũng không cho phép mình phạm sai lầm.

"Ồ! Như vậy a!"

Chị Như có chút tiếc nuối trả lời, một chiêu này có thể nói là Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân (*Bốn lạng nâng nghìn cân). Một lúc này khiến Phương Đông Dạ cảm thấy không thèm đếm xỉa tới hắn, giống như anh không có lực uy hiếp, không có lực sát thương. Đối với anh thì đây chính là một loại vũ nhục! Chỉ là, bây giờ anh ta giận nhưng không dám nói gì! Đáng chết, tự làm tự chịu, thật đúng là! Mình tự đào hố chôn mình rồi.

. . . . . .

"Phi, cuối cùng cũng trở về rồi à!"

Sau khi Đông Cung Phi trở lại, Như thân thiết nhìn hắn hỏi. Đông Cung Phi cười khổ một tiếng nói: "Không có gì, bụng tôi có chút không thoải mái.

Không thoải mái? Tôi thấy rất đúng. Nhưng, không phải là bụng a!

Như nhìn mặt Đông Cung Phi, trong lòng thầm nghĩ như vậy. Nhưng mà, trong lòng thực sự quan tâm nói: "Ai nha, có muốn đi bác sĩ không?" Đông Cung Phi nghe nói như thế, chợt trong đầu lóe lên ý tưởng , nói: "Như, cô dẫn tôi đi bác sĩ nhé?"

Đúng! Đây là một biện pháp hay, trước hết tách bọn họ ra hãy nói!

Phương Đông Dạ cũng cảm thấy biện pháp này rất tốt, vì vậy vội phối hợp nói: "Bụng không thoải mái là chuyện rất Khả Đại Khả Tiểu (Bó tay hình như là chuyện lớn thì phải), nhất định phải đi bác sĩ mới được."

Phương Đông Dạ vừa nói xong, Như vội gật đầu tán thành. Trả lời: ‘ Ừ, có lý. Này Phương Đông Dạ anh đưa Phi tới bệnh viện đi, có gì lập tức gọi điện thoại cho tôi và Vô Ưu." Vô Ưu nghe thấy lời nói của Như, lập tức hiểu ra có ý gì. Vì vậy vội nói: " Đúng , đúng rồi. Mau đi đi. Phương Đông Dạ à, giao Đông Cung Phi cho anh chăm sóc chúng tôi rất yên tâm."

. . . . . .

Gậy ông đập lưng ông!

Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi, hai người bọn họ liếc nhau một cái, trong lòng không nhịn được nghĩ đến câu này. Chuyện cho tới bây giờ, Phương Đông Dạ đương nhiên không thể nói ra câu cự tuyệt rồi, ai bảo anh là nam, mà cũng là Đông Cung Phi ‘ người yêu ’ ! Cho nên, anh bất đắc dĩ nhìn Đông Cung Phi.

Muôn tháo chuông thì phải nhờ người buộc chuông, chuyện cho tới bây giờ, người có thể xoay chuyển cục diện cũng chỉ có thể là Đông Cung Phi.

Ai! Tại sao tôi lại xui xẻo đến như vậy!

Đông Cung Phi không nhịn được trong lòng thầm than một tiếng , sau đó ngẩng đầu nhìn Như cười yếu ớt nói: "Tôi không sao , không cần đi bệnh viện. Uống nước là đỡ thôi, có thể là tối hôm qua trúng gió thôi." Như nghe xong, gật đầu một cái, sau đó giống như vô ý nói: "Đây là một vấn đề."

Nói xong, chuyển tầm mắt nhìn Phương Đông Dạ, nói: "Phương Đông Dạ à, sau này anh phải chú ý cậu ta. Không thể để cho cậu ta khỏa thân nằm ngủ, "

Ngủ khỏa thân!

Vô Ưu nghe được yêu sách của chị Như, mắt trợn tròn. Ngay cả tâm tình tệ hại kia cũng đi đâu hết rồi, Cái người không rảnh lo chuyện bao đồng Phương Đông Dạ cũng không nhịn được nhìn Đông Cung Phi. Trong lòng không nhịn được nghĩ, tiểu tử cậu thật giỏi a! Vì muốn lấy được Như, không tiếc hạ nhục bản thân a!

"Khụ khụ, tôi...tôi về sau sẽ chú ý hơn!"

Đông Cung Phi mặt đỏ rần, hắn thật sự không muốn sống nữa. Chuyện tại sao lại thành như vậy a! Dĩ nhiên, đã nhào năn thành như vậy, mất mặt thì mất mặt, tuy nhiên cũng không đến nỗi phải tự tử. Điều khiến Đông Cung Phi nghĩ không ra là, lời Như vừa nói. Cô không phải nói để cho hắn chú ý, mà là dành cho Phương Đông Dạ. Có ý gì? Hắn có ngu cũng nhận ra, lơi này của Như là thừa nhận, quan hệ của hắn và Phương Đông Dạ .

Giả ngu!

Nhất định phải giả ngu! Bây giờ Đông Cung Phi không muốn dừng lại tại đây, bởi vì, hắn rất sợ Như ủng hộ hắn cùng Phương Đông Dạ đi chung với nhau. Như vậy cũng biết cái gì là Game Over rồi.

. . . . . .

"Như, bọn họ không đi, chúng ta làm sao đây?"

Vô Ưu nhìn Như đấu trí so dũng khí, mây đen sâm sét nhiều vô kể. Với cái người ‘ đơn thuần ’ này, dĩ nhiên vào lúc này phải mở miệng giải tỏa căng thẳng. Nếu đấu tiếp, ngộ nhỡ bị đả kích quá lớn, tức giận tới thổ huyết, chuyện sẽ giống như ngàn cân treo sợi tóc.

"Em nghĩ đi đâu vậy?"

Chị Như nghe Vô Ưu nói xong, ánh mắt lập tức dời khỏi cái người đang bị bệnh Đông Cung Phi, chuyển qua nhìn Vô Ưu, như cũ dùng giọng nói đầy cưng chiều : "Em nghĩ đi đâu vậy?"

Vô Ưu nghe Như nói xong, liền nở nụ cười, sau đó lại có chút do dự nhìn Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi một cái. Chị Như ‘ ba ’ một cái để tay ở trên vai Vô Ưu, nói: "Không cần nhìn bọn họ, em thích đi chỗ nào. Nơi nào cũng được, nếu như bọn họ không thích , chúng ta có thể tách ra đi riêng!"

Nghĩ gì vậy !

Phương Đông Dạ nghe nói như thế, thì hung hăng nhìn chằm chằm Như, lặp đi lặp lại nhiều lần nghĩ muốn tách bọn họ ra, nghĩ cách tách bọn họ ra! Vô Ưu nghe nói như thế, vội vui mừng trả lời: "Vậy thì tốt quá, em muốn đi khu vui chơi. Sau đó đi dạo phố, sau đó nữa là buổi tối đi xem phim."

Nghe Vô Ưu nói xong , Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi đều có chút cảm giác ‘xin thứ lỗi cho kẻ bất tài này‘. Cô bé này cũng quá ngây thơ a!

Chị Như khéo léo thu hồi tà khí nhìn Vô Ưu nói: "Chủ ý này thật tốt, ngọn lửa tình yêu mãnh liệt cháy trong người, quả thật sẽ cùng làm những chuyện này!" Giọng điệu này, ánh mắt này. Câu nói đầy mập mờ này.

"Hai người. . ."

Như nhìn Vô Ưu nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Đông Dạ, cùng Đông Cung Phi. Muốn hỏi bọn họ có đi hay không. Nụ cười hả hê trên mặt thật ra là để trêu trọc, cô biết hai người bọn họ nhất định sẽ đi theo. Nhưng mà, trong mắt hai người bọn họ hình như không có ý đó. Bọn họ đều cho rằng biểu cảm trên mặt Như là bởi vì, đoán rằng bọn họ không có hứng thú, không muốn đi.

"Chúng tôi muốn đi!"

"Chúng tôi muốn đi!"

Đồng thanh hô lên, cắt đứt lời chị Như định nói. Cũng biểu trưng bọn họ thề không để cho Vô Ưu và Như đi chung với nhau. Vô Ưu nghe như vậy thì, buông lời khích lệ từ đáy lòng nói: "Oa, thật ăn ý nha."

Vô Ưu nói như vậy, bình thường, đây chính là một câu nói. Nhưng, ở nơi này trong hoàn cảnh mập mờ, cũng rất dễ làm cho người ta hiểu lầm. Nhất là người có lòng, hoặc là người yêu. Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi đương nhiên là có người trong lòng, mà Như đương nhiên là người có lòng. Cho nên, Như mập mờ cười nói: "Đúng vậy, thật sự rất ăn ý !"

Đáng đời! Thật đáng đời!

Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi, lúc này một lần nữa cảm nhận được cảm giác ‘ ngậm bồ hòn làm ngọt ’ .

. . . . . .

"Phi không thoải mái, cũng không thể ngồi. Phương Đông Dạ, sáp lại nói với hắn. Tôi đưa Vô Ưu đi chơi là được rồi!"

Một câu nói, Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi nhìn Như kéo Vô Ưu đi chơi cáp treo. Ruột gan bọn họ cũng theo cáp treo lên trời xuống đất, phập phồng phập phồng, bị chịu dày vò!

Đợi đã, vở kịch này đã diễn ra hơn nửa ngày. Cho đến. . .

"Phi không thoải mái, cũng không thể. . ."

"Tôi có thể!"

Rốt cuộc, Đông Cung Phi cũng bộc phát. Vì vậy Như không có cách nào, tiết mục tiếp theo, là nhảy Bungee từ tháp cao. Khi bọn họ ba người giương mắt nhìn, Như liền nhìn Vô Ưu nói: "Bây giờ người động một chút là nói yêu, yêu chết đi sống lại. Nhưng giới hạn sợ hãi của bản thân cũng không chiến thắng được."

Độc quyền tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Vô Ưu nghe Như nói, tán thành gật đầu nói: "Đúng a! Nếu như đụng phải nghịch cảnh, chẳng phải là rất dễ tách ra." Như nghe được Vô Ưu trả lời, liền kích động nói: "Có phải em cũng cảm thấy, yêu một người nên dùng cách này để chứng minh lòng dũng cảm của mình."

"Mấy vị là muốn nhảy Bungee sao?"

Vô Ưu vẫn không trả lời, nhân viên tại nơi nhảy bungee liền đi tới đây. Nhìn bọn họ hỏi, không phải là chủ động tới chiêu dụ khách. Mà là hết cách rồi, trò này khách chơi rất ít, hiện tại cũng không phải là ngày nghỉ. Cho nên, hắn chỉ có thể phụng mệnh chủ tịch Mao (Mao Trạch Đông 26/2/1893 - 9/9/1976 . Chủ tịch đảng cộng sản Trung Hoa) ‘ tự mình động tay mới có cơm no áo ấm ’. Tới kéo khách.

"Tôi nhảy!"

"Tôi cũng nhảy!"

Phương Đông Dạ mở miệng trước, Đông Cung Phi không chịu yếu thế trả lời. Dùng cái phương thức quỷ quái này chứng minh tình yêu là sao? Có thể, vậy bọn họ liền chứng minh cho bạn đời xem một chút. Nói xong, Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu, Đông Cung Phi nhìn Như. Giống như là chờ bọn hắn thông suốt, bốn người cùng đi nhảy. Nhưng không ngờ. . .

"Oa, các người thật dũng cảm. Tôi thật là sùng bái các người!"

Vô Ưu vui mừng nhìn Phương Đông Dạ cùng Đông cung phiêu. Chị Như nói: "Tôi còn tưởng rằng không có người nào dám chơi cái này nữa, thật tốt quá, hôm nay rốt cuộc có thể nhìn. Chúc may mắn nhé." Nói xong nhìn nhân viên phục vụ nói: "Bao nhiêu tiền?" Hỏi xong, bắt đầu bỏ tiền, sau đó trợ giúp nhân viên phục vụ trang bị cho hai người bọn họ!

. . . . . .

"Sao tôi lại có cảm giác mình đang bị lừa nhỉ?"

‘Vương tử sợ độ cao’ Đông Cung Phi, được nhân viên phục vụ trang bị, nghiêng đầu nhìn Phương Đông Dạ hỏi. Phương Đông Dạ đối với thái độ khẩn trương của Đông Cung Phi, như có điều suy nghĩ nói: "Tôi thật sự hi vọng chúng ta bị lừa, hôm nay cả ngày đều là bị lừa!"

"Có ý gì?"

Đông Cung Phi không hiểu nhìn Phương Đông Dạ, Phương Đông Dạ cười nhạt, tuy nhiên lại không nói gì. Đông Cung Phi nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó bừng tỉnh hiểu ra nói: "A, anh nói là. Họ nếu như là cố ý chỉnh chúng ta, thì không phải là cái quan hệ kia rồi nhỉ ?" Nói xong, nụ cười trên mặt có thể nói là trăm hoa đua nở.

"Tốt lắm! Thế này là được rồi. Đừng sợ, nhìn một cái cũng biết nhất định không thành vấn đề!"

Lúc này, nhân viên chuẩn bị cho bọn họ xong xuôi. Đưa bọn họ đi tới địa điểm chỉ định. Sau đó theo lệ thường nói lời khích lệ, thế nhưng lời nói, không chút nào giảm bớt được mức sợ hãi khi nhảy Bungee, nhất là cái nụ cười quỷ dị cuối cùng của nhân viên , làm cho người ta có một loại cảm giác lên nhầm thuyền của cướp biển.

Tốt lắm. Rốt cuộc có thể tự do hành động.

Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi hai người không nhịn được rất ăn ý cùng nhau nhìn về phía Vô Ưu cùng Như. Hy vọng có thể trước khi nhảy Bungee, nhìn thấy hình ảnh mà bản thân muốn nhìn thấy. Tuy nhiên không ngờ sự thật lại tàn khốc đến thế. Liền để cho bọn họ lãnh ngộ ‘ thượng hình trận ’, cũng không có một chút an ủi.

. . . . . .

"Như, thật sự để cho bọn họ nhảy à? Có hơi quá mức rồi không?"

Vô Ưu khổ mà không nói được, bị nhân viên làm việc trói như heo, chuẩn bị dây an toàn cho Phương Đông Dạ, cùng Đông Cung Phi có chút không đành lòng. Như lạnh lùng nói: "Đáng đời! Bọn họ không đáng tha thứ. Em nhỏ giọng một chút, không cho bọn họ nghe thấy!"

Ồ!

Vô Ưu không thể làm gì hơn là vội gật đầu. Tiếp tục chèo thuyền, hai người trao đổi kịch bản, công việc của nhân viên xong xuôi, tiếp tục đi lên diễn. . .

"Như, chị không phải nhảy sao?"

"Em hi vọng chị sẽ nhảy sao? Em hy vọng như vậy, chị sẽ nhảy."

"Không, em không để cho chị đi. Em sẽ lo lắm."

"Vô Ưu, em thật tốt."

Hai người theo kịch bản diễn xong, Vô Ưu tựa đầu trên bả vai Như. Tất cả, đều là kế hoạch của Như, Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi thấy rất rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: đường cùng phản kích

"Có thể nhảy nha."

Nhân viên phục vụ nhìn Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi đứng sững ở đó không nhảy cho nên tới thúc giục.

Đông Cung Phi nghe nói như thế, nhịp tim là không nhịn được gia tốc, cảm giác chân đều run rẩy. Bị đả kích như vậy, Phương Đông Dạ, là hận không thể đem chị Như từ nơi này ném xuống.

"Này, hai người sợ? Sợ cũng không cần nhảy."

Vô Ưu thấy hai người do dự đứng đó , dùng phép khích tướng khiến hai người nổi giận.

"Đúng nha, nếu như sợ, cũng không cần đứng ở chỗ đó. Phía sau hai người còn một người đàn ông đang xếp hàng nha."

Vô Ưu nói bọn hò đừng nhảy vốn là hoàn toàn không có ác ý. Nhưng có vẻ mộ chuyện không hoàn toàn như suy nghĩ của cô rồi. Nghe được lời nói, phía sau có một người đàn ông đang xếp hàng. Giống như nói hai người họ không phải đàn ông vậy. Có câu nói người cãi nhau từng câu Phật tranh một nén hương, bị chị Như nói như thế, Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi có chết cũng muốn nhảy.

"Dạ, tớ không dám, cậu….cậu . . ."

"Tốt. Tớ giúp cậu!!"

A! !

Đông Cung Phi muốn nói, ‘ Cậu nhảy trước đi ’ kết quả Phương Đông Dạ lý giải là, ‘ ncậu giúp tớ ’! Đông Cung Phi một câu cũng chưa nói rõ ràng, đổi lấy chính là một hồi kêu thảm thiết, tiếng kêu này có thể nói là kinh động thần quỷ.

"Chị Như chị đi xuống xem một chút đi. Không biết anh ta thế nào!"

Vô Ưu hơi sợ nhắc nhở chị Như. Chị Như vô tình nói: "Không có chuyện gì, không chết được." Lại một lát sau, Đông Cung Phi trải qua lần sợ hãi lớn nhất trong đời, cuối cùng đến phiên Phương Đông Dạ rồi. Phương Đông Dạ quay đầu lại nhìn Vô Ưu, ánh mắt kiên định, giống như đang nói: anh đây là vì em mà nhảy.

Cái nhìn này của Phương Đông Dạ khiên stim Vô Ưu đập rộn lên.

"Chị Như, chúng ta. . ."

Vô Ưu mềm lòng xoay người nhìn về phía chị Như, muốn xin chị dừng lại, tha Phương Đông Dạ. Nhưng còn chưa mở lời, lại bị chị Như hóa thân làm Sứ giả báo thù ngắt lời. Thân mật khoác tay Vô Ưu. Sau đó nói: ‘ chúng ta đi xuống đi. Đi xuống dưới chờ anh ta." Sau khi nói xong, vẫn không quên xuyến qua bả vai Vô Ưu, nhìn Đông Phương Dạ nói: "Cố lên nha, tôi tin tưởng cậu."

Cố gắng lên!

Chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể cố gắng lên. Vô Ưu xoay người lần nữa đối mặt Phương Đông Dạ, nói "Đúng vậy, cố lên nha." Sau khi nói xong, cùng chị Như hai người ngọt ngọt ngào ngào mà thẳng bước đi. . .

Đáng chết, chuyện này rốt cuộc là như thế nào a!

Thượng Đế, ta nhảy cho ngươi xem. Nếu không ngã chết ta nhất định phải cho ta biết đáp án!

Phương Đông Dạ nghĩ như vậy, không chậm trễ chút nào nhảy xuống. Mà lúc này Vô Ưu và chị Như len lén thò đầu ra, Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ cũng nhảy xuống. Nghiêng đầu nhìn chị Như hỏi " chị Như , bọn họ đã nhảy, kế tiếp chúng ta muốn làm cái gì?" chị Như còn lại là hả hê cười một tiếng, sau đó nói: ‘ làm cái gì? Ăn cơm a!"

Không nhắc thì chút nữa quên, đúng là đã đến giờ ăn cơm! Vô Ưu thật cao hứng kéo tay chị Như , đi xuống gọi Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi. Ha ha, chỉ là có ai kẻ nào đó ăn không vô thôi.

. . . . . .

Đối mặt thức ăn ngon, không muốn ăn, còn muốn ói, tại sao?

Mang thai! Nhầm, còn có thể là sau khi nhảy Bungee . . .

. . . . . .

Bốn người ở ngồi trong một căn phòng xa hoa, trên bàn đầy mỹ vị. Đáng tiếc Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi lại ăn không trôi, không những ăn không trôi hơn nữa còn muốn ói. Hiện tại sắc mặt hai người cũng cực độ không tốt, cần nhất là nghỉ ngơi, không phải là ăn cái gì. Nhưng là, hiển nhiên cũng không muốn sớm như vậy hãy bỏ qua bọn họ.

" ăn thật ngon a! hai người thật không ăn sao?"

Thật! Thật! Ai cũng biết là thật! Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi hai người thật muốn bộc phát. Nhưng là, đối mặt với ánh mắt vô hại thiện lương của Vô Ưu, bọn họ chỉ có thể lựa chọn trầm mặc, đè nén!

"Vô Ưu, bọn họ ăn không trôi á. , chúng ta giúp bọn hắn ăn đi. Ăn nhiều chút chúng ta mới có sức đi chơi! Có đúng hay không!"

Chị Như săn sóc nói với Vô Ưu. Nhưng cô đối với Vô Ưu nhân từ, nhưng là đối với Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi vô cùng tàn nhẫn.

Phương Dạ sử dụng ánh mắt nhìn chằm chằm Đông Cung Phi, giống như đang nói: đây là người cậu thích sao? Máu lạnh như vậy, bọn họ mệt muốn chết rồi, buổi chiều cô còn muốn đi chơi. Đối mặt với ánh mắt tố cáo của Phương Đông Dạ, Đông Cung Phi cũng chỉ đáp lại với gương mặt bất đắc dĩ. Anh ta cũng phát hiện có cái gì đó không đúng. Chẳng lẽ chị Như yêu thật? Nhưng cũng không thể nào a!, mới có hai ngày sao anh cảm giác chị Như thật xa lạ?

Nếu Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi, hai người tâm sự nặng nề, chị Như vàVô Ưu lại khác biệt một trời một vực. Chị đút em một miếng, em đáp chị một miếng, khiến hai người kia buồn nôn muốn chết!

. . . . . .

"Chúng tôi đi !"toilet

Phương Đông Dạ nói xong, đứng thẳng người kéo Đông Cung Phi hướng phòng vệ sinh đi tới. Chẳng chút ý kiến mới mẻ. . .

"Cạu có biết chị Như xảy ra chuyện gì không?"

Đông Phương Dạ vừa mở miệng chính là mười phần hỏa lực. Đông Cung Phi đối mặt với sự lên án, bất mãn kháng nghị nói: "Chị Như nhà tớ như thế nào? Nên hỏi cậu, Vô Ưu nhà cậu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cô ấy không có tay sao, sao không tự mình ăn đia, phiền người khác đút cho."

"Là chị Như nhà cậu chủ động đút Vô Ưu có được không, cậu phải nói cho rõ ràng nha!"

"Cứ đút liền ăn sao? Nếu không sao chị như cứ đút mãi?"

"chị ấy không đút, Vô Ưu sẽ ăn sao?"

. . . . . .

Vốn là hai người thương lượng đối sách, kết quả liền thành cãi nhau. Nếu như không phải có dì quét dọn vệ sinh gõ cửa, thì trong lúc tức giận hia người tuyệt đói không thấy được vẻ mặt của mình ngây thơ đến cỡ nào

"Ai, có lời gì từ từ nói, cãi nhau không giải quyết được vấn đề . Tốt lắm, tôi đi quét dọn toilet nữ trước, các ngươi từ từ nói chuyện một chút."

Dì quét dọn thấy cuộc sống này thật không thú vị. Nên nhìn thấy hai người họ gây gổ, lập tức tiến lên dạy dỗ như dạy hia đứa bé. Sau khi nói xong, không chờ Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi kịp phản ứng liền xoay người rời đi.

Anh nhìn tôi…. Tôi nhìn anh! Cuối cùng, hai người nhìn nhau cười một tiếng, cảm giác mình thật là ngây thơ!

"Tốt lắm, chúng ta tới thương lượng một chút, kế tiếp chúng ta nên làm sao bây giờ. Tớ cảm thấy chị Như có cái gì đó không đúng!"

Đông Cung Phi chủ động mở miệng đi thẳng vào chủ đề, Phương Đông Dạ hỏi "ý cậu là sao? Chỗ nào không thích hợp, chẳng lẽ chị ấy giả bộ sao?" Phương Đông Dạ vừa nói vấn đề ra khỏi miệng, trên mặt Đông Cung Phi liền xuất hiện vẻ túng quẫn. Nhìn một cái cũng biết, cậu ta đang có khúc mắc gì đó. Anh ta suy nghĩ một chút, sau đó nói: "chị Như không nhiệt tình là bởi vì từ trước đến nay không có như vậy. Cho nên. . ."

"Cho nên cái gì?"

Phương Đông Dạ khẩn thiết hỏi, mà Đông Cung Phi cũng không khiến anh thất vọng nói: "Cho nên, tớ cảm thấy được chị ấy thật sự yêu. Trừ lý do này, tớ không thấy có lý do nào khác. Tớ từng thấy hết tất cả các biểu hiện của chị ấy, chỉ riêng mặt này là chưa bao giờ." Nói xong dừng lại, sau đó nhìn Phương Đông Dạ nói: "nếu giữa họ thực sự có tình cảm, chúng ta phải làm sao?"

Làm thế nào?

Hỏi anh anh biết hỏi ai!

Phương Đông Dạ nhắm hai mắt lại để cho mình tỉnh táo đồng thời suy tính kế tiếp rốt cuộc phải làm gì! Đáng tiếc, bình thường rất thông minh, chẳng lẽ do hôm nay nhảy bungee nên bị ngốc luôn rồi sai, làm thế nào cũng không tỉnh táo được.

"Không được, tớ rửa mặt!"

Cuối cùng Phương Đông Dạ vẫn không thể dựa vào lí trí để khiến bản thân thỉnh táo lại. Đông Cung Phi bình thường mắc chứng sợ độ cao, nên cũng muốn bình tĩnh lại một chút. Trong đầu cũng muốn vận động.

Đông Cung Phi đem toàn bộ mọi chuyện từ khi bọn họ bắt đầu kế hoạch ‘ đồng tính’ đến giờ soát lại một lượt. Đem từng chuyện nghĩ lại. Sau đó càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng. Tuy nhiên lại không phát hiện được vấn đề cụ thể ở chỗ nào. Đông Phương Dạ lúc này, một bên dùng nước lạnh vỗ mặt, một bên nói: "Ai. Cậu rốt cuộc là như thế nào vậy, lên kế hoạch tính toán người khác cuối cùng lại bị người ta tình toán lại."

"Đúng! Chính là chỗ này!"

Phương Đông Dạ lời vừa nói dứt, . Chính trong đầu Đông Cung Phi liền sáng lên, là chỗ này không thích hợp, anh ta rốt cuộc phát hiện. Anh ta vội vã nhìn Phương Đông Dạ nói: "cậu nói, đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao chúng ta chủ động xuất kích, kết quả lại là chúng ta bị thua thiệt?"

Đúng vậy!

Tại sao à?

Phương Đông Dạ bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, Đông Cung Phi hả hê cho ra đáp án " họ đáp trả chúng ta, mà chúng ta lại không có hành động gì phản lại. Đây chính là trọng điểm!" Phương Đông Dạ nghe lời này nghiêm túc suy tư một chút, kết quả thật phát hiện vấn đề . Vì vậy nhìn Đông Cung Phi hỏi "Ý của cậu là?"

"Đúng, phải đáp lại a!"

Đông Cung Phi gật đầu một cái cho câu trả lời khẳng định. Bị động sẽ phải bị đánh, bọn họ đã bị nếm mùi. Cho nên, bọn họ nhất định phải cố gắng, chết cũng không được khiến những chuyện tương tự xảy ra nữa!

" vậy phải làm sao?"

Phương Đông Dạ cảm thấy hứng thú hỏi. Đông Cung Phi lại gian sảo trả lời: "Lấy đạo của người trả lại cho người."*

(*) Ở đây tương tự như câu " gậy ông đập lưng ông" vậy

. . . . . .

"chị Như , hôm nay còn chưa kết thúc hả? Bọn họ đã đủ thảm!"

Vô Ưu nhìn Phương Dạ và Đông Cung Phi phải cùng dìu nhau đi toilet, trong lòng thật cực kỳ không đành lòng. Nhưng chị Như lại nói Vô Ưu: "Bọn họ không đáng giá đồng tình. Một đám tiểu gia hỏa, tuyệt đối khôn được mềm lòng!"

À?

Vô Ưu không hiểu nhìn chị Như hỏi "chị Như, lời này của chị là có ý gì? Chị nói bọn họ sẽ không thừa nhận sai lầm sao?" Vô Ưu giọng điệu cứng rắn vừa thốt ra khỏi miệng, chị Như liền kiên quyết lắc đầu một cái: "Để cho bọn họ vì bọn họ làm sai chuyện nói xin lỗi, mặc dù đối với phụ nữ thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng là đối với đàn ông còn khó hơn lên trời"

"Có ý gì à? Chị Như, chị nói đơn giản một chút!"

Cảm có thể lây bệnh, không biết đần có thể hay không. Chắc là không, nếu không Phương ĐÔng dạ cũng không thông minh như vậy !

Chị Như nhìn khuôn mặt vô tội của Vô Ưu, không nhịn được cười rực rỡ một tiếng. Sau đó lưu manh vuốt má Vô Ưu, tại lúc Vô Ưu không chú ý, không nhịn được thật lòng nói: "Nếu như chị mà là đàn ông liền cưới em về nhà!"

"Có thật không?"

Vô Ưu nghe nói như thế lập tức liền cười đến híp cả mắt con ngươi. Cô cho tới bây giờ nằm mơ đều không có nghĩ ra qua cư nhiên mình có sức quyến rũ như vậy. chị Như đã nói tiếp: "Cưới con bé ngốc như em về làm vợ, về sau ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, bao vợ hai, nuôi tiểu tình nhân. Khẳng định rất dễ dàng là có thể lừa gạt em!"

Ngu ngốc! vợ hai! Tiểu tình nhân!

"chị nói lại lần nữa!"

Hai mắt Vô Ưu bốc lửa, hơn nữa quả đấm nhỏ cầm thật chặt, bộ dạng muốn đánh người. chị Như đối mặt với bộ dạng tức giận của Vô Ưu hoàn toàn thờ ơ ơ hờ, không sao cả.

Mặt không đỏ, hơi thở không gấp, không e lệ, cũng không khẩn trương, không sợ hãi. Cô không che giấu bộ dáng, khiến Vô Ưu tức giận muốn khóc. Bởi vì, bộ dạng chị Như như này liền chứng minhlời của chị ấy chính là sự thật. Cho nên, nói thật tất nhiên không có chuyện gì!

"Hừ! em không chơi nữa!"

Vô Ưu tức giận, cầm dao nĩa, hướng chị Như nói. Chị Như vội vàng kéo cánh tay Vô Ưu lại, sau đó vừa cười nịnh hót, vừa nói: "Hắc hắc, đừng nóng giận. Đừng nóng giận có gì từ từ nói."

"Em không! Không thèm nói với chị!"

Vô Ưu quật cường nghiêng đầu qua. Cô trừ ghét bị người ta lừa ra. Chính là bị người ta nói ngu ngốc, cho nên hôm nay mới tức giận. Chị Như nhìn bộ dạng kiên quyết của cô. Sau đó thở dài, nói xin lỗi: "Em hiểu lầm á. Chị bây gời mới biết, em đúng là có ngốc một chút nhưng đối xử với người khác rất tốt, chơi với em rất vui" Sau khi nói xong, lại bổ sung: " chị nói là sự thật, nếu chị là đàn ông nhất định sẽ cưới em, vì em ngốc một cách dễ thương, ai cũng yêu thích."

Chị Như sau khi nói xong, ủy khuất cúi đầu.Vô Ưu tự tin nghĩ rồi nói ra: "Ai nha, em không phải thật sự tức giận á..., em là nói, về sau chị không cần mắng người ta ngốc. Trên TV đều có nói, muốn người khác tiến bộ thì cần có khích lệ, chị cứ mắng em như vậy làm sao em tiến bộ được!"

"Ha ha ha ha. . . Ha ha ha. . ."

Chị Như nghe Vô Ưu nói xong, đột nhiên nở nụ cười. Mà Vô Ưu sắc mặt không tốt nhìn sang chỗ Như, tức giận nói: "chị Như, chị lại giễu cợt người ta!" Thế nhưng lần chị Như không để cho cô phát hảo nữa, mà là vội vàng nói: " hãy nghe chị nói, nghe chị giải thích, chị tuyệt đối không có ác ý, thề với trời!"

"Chị nói!"

thề cũng thề rồi, Vô Ưu lúc này mới coi như là tạm thời thu lại lửa giận. Tuy nhiên vẫn không nhúc nhích nhìn chị Như , ý tứ giống như là lời một bài hát: "ngươi nói tốt lắm, thì coi như được! Nếu không nói tốt, thì đưa đầu tới gặp!"

. . . . . .

ánh mắt thẳng thắn của chị Như, khiến Vô Ưu nghiêm túc suy tư sau gật đầu một cái. Bởi vì nàng cảm thấy thật sự có đạo lý, bởi vì có lúc bà nội cũng sẽ gọi cô là đồ ngốc. Tiểu diễm cũng sẽ gọi cô là ' phụ nữ ngốc '. Bây giờ suy nghĩ một chút bọn họ cũng không có ác ý. Nghĩ được như vậy Vô Ưu nhìn chị Như nói: "Thật xin lỗi, mới vừa là em hiểu lầm!"

"A, thật hiểu rõ sai rồi sao?"

trong đôi mắt chị Như lóe lên giảo hoạt nhìn Vô Ưu hỏi. Vô Ưu chân thành gật gật đầu. Vậy mà hôm nay còn lại là ' hào phóng ' nói: "Được, nếu nói như vậy, chị liền tha thứ cho em một lần. Chỉ là, chị có một yêu cầu!"

"Yêu cầu gì?"

Vô Ưu có chút khẩn trương hỏi, sợ mình làm không tới, vì vậy mất đi người bạn tốt này. Chị Như rộng rãi dùng ngón tay chỉ mình gương mặt của. Sau đó dưới ánh mắt khó hiểu của Vô Ưu cười nói: ", hôn chị một cái, chị liền tha thứ cho em!"

Lại nói giỡn!

Vô Ưu cho là Như tỷ đùa với cô, cho nên rực rỡ cười một tiếng, dang hai cánh tay, sau đó dùng âm thanh khoa trương, lớn tiếng nói: "A, thân ái. Em quá yêu chị, để cho em ôm một chút đi!" Nói qua hướng Như tỷ nhào tới. chị Như chợt lé, vọt đến một bên. Sau đó nói: "Em thật yêu chị sao? Không phải thật yêu chị, không nên ôm chị!"

"Em đương nhiên yêu chị a. tình yêu của em với chi nhật nguyện ở trên, trời xanh làm chứng!"

Vô Ưu sau khi nói xong, đối với chị Như lại một lần nữa đưa ra cánh tay nói: "Để cho em ôm một cái thôi, nếu hôm nay không ôm được chị, em sẽ ăn không ngon ngủ không yên nga!" Vô Ưu sau khi nói xong lại hướng chị Như nhào qua. Mà chị Như lại là tránh né. Cứ vậy một cảnh tượng khó tin ở trong một nhà hàng Pháp xa xỉ, có một người đuổi một người chạy, thu hút ánh nhìn của người khac.

. . . . . .

Rốt cuộc hai người phụ nữ này là đang làm gì?

Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi sau khi thương lượng sau, cùng đi ra ngoài. Nhưng ra đến nơi lại nhìn thấy một hình ảnh người đuổi kẻ chạy. Hơn nữa khiến người ta khó chịu nhất cũng không phải là việc họ đuổi nhau mà là lời thoại hai người nói với nhau. Vô Ưu nói những lời ngon tiếng ngọt kia, khiến Đông Phương Dạ nghe vô cùng tức giận. Mà Đông Cung Phi có ý nghĩ muốn bóp chết tiểu gai hỏa kia!

"Tốt lắm, đừng làm rộn! chị mệt mỏi."

Rốt cuộc đã tới!

Chị Như tránh đông tránh tây tránh nửa ngày, vì chính là chờ bọn Phương Đông Dạ đi ra, để cho bọn họ thấy hình ảnh Vô Ưu hôn cô. Người rốt cuộc đi ra rồi , Vô Ưu đương nhiên là không chậm trễ chút nào dựa vào tới nữa à!

"Ha ha, bị em ôm đi! , thân ái, cho em hôn một chút!"

Vô Ưu nhìn thấy chị Như không chạy, không chậm trễ chút nàolập tức vọt tới. Một bên sợ chị Như chạy mất nên ôm thật chặt, một bên giống sắc lang cười gian cong miệng lên . Chuẩn bị hung hăng hôn xuống, hơn nữa còn ý xấu mà nghĩ , dùng đầu lưỡi liếm cho mặt cô ấy dính cả đống nước miếng, để xem sau này vẫn còn có dám hay không trêu cợt cô!

. . . . . .

"A! A! A! Ai vậy?"

Vô Ưu quệt mồm, chỉ lát nữa là hôn đến chị Như rồi, thế nhưng cái thời điểm chợt có một cánh tay hữu lực ôm hông cô lại. Vô Ưu không thể không dừng lại công kích mình. Quay đầu lại xem ai ở thời điểm này lại quấy rối!

Phương Đông Dạ!

Vô Ưu thấy Phương Đông Dạ, vội vàng buông người mà cô vừa muốn ôm vừa muốn hôn lúc trước ra, sau đó ‘ hắc hắc ’ cười một tiếng, hỏi "Hai ngươi ra ngoài lúc nào thế? Thế nào cũng không nói cho tôi biết một tiếng!"Sau khi nói xong, tiếp tục ‘ hắc hắc ’ cười khúc khích. Hi vọng nhờ vào đó khiến bản thân trở nên lương thiện vô hại một chút, bởi vì ánh mắt Đông Cung Phi nhìn cô, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy!

. . . . . .

"Tốt lắm, chúng bắt đầu hành trình buổi chiều thôi. Xế chiều đi leo núi!"

Chị Như nhìn tình huống có chút không thích hợp, cho nên vội vàng theo kế hoạch của mình làm việc. Nhưng những lời cô vừa thốt ra, khiến mọi người lập tức sững người. Mới vừa nhảy Bungee xong, hiện tại để cho bọn họ đi leo núi, không phải quá độc ác chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Phản kích đến cùng (8)

Editor:Quynhgiao240

"Vô Ưu, xem ra hôm nay không thể đi rồi."

Phương Đông Dạ buông lỏng cánh tay đang ôm Vô Ưu ra, sau đó nghiêm túc nói. Vô Ưu không hiểu hỏi: "Tại sao?" Phương Đông Dạ thấy bộ dạng hăng hái có chút như bị sứt mẻ của Vô Ưu, vội nói: "Bé Diễm mới gọi điện thoại, nói cảm thấy không thoải mái."

Không thoải mái?

Vô Ưu vừa nghe liền luống cuống, vội vàng chuẩn bị chạy ra ngoài.

"Vô Ưu, đừng nóng vội. Trước hết, điện thoại hỏi. Hỏi xem đã xảy ra chuyện gì!"

Như kéo tay Vô Ưu, cô không cho là có chuyện trùng hợp như thế. Vô Ưu không hề nghĩ ngợi lập tức lấy điện thoại ra. . . . . .

. . . . . .

Reng reng reng. . . . . Reng reng reng. . . . . .

Khi chuông điện thoại reo, tiểu tử đang chơi trò chơi đấy. Cho nên có thể nói rất phấn khích. Cho nên vừa nhận điện thoại thì sức mạnh tràn đầy nói: "Tôi là người đàn ông duy nhất của cái nhà này, tìm ai?" (QG: BÁ ĐẠO , hết sức bá đạo)

Ách?

Di/ễn đ/àn L/Ê Q/UÝ Đ/ÔN

Vô Ưu hoài nghi nhìn Phương Đông Dạ, Phương Đông Dạ

nhanh chóng giành lấy điện thoại, sau đó hỏi : "Bé diễm, con thấy sao rồi? Đã thoải mái hơn chưa? Mẹ của con nghe nói con không thoải mái, cũng đang vội muốn chết."

"Con không thoải mái?"

Nhạc Diễm nghe xong, ánh mắt chợt sáng, đoán được là có chuyện gì xảy ra. Vì vậy ‘ ha ha ’cười xấu xa một lúc, đồng thời nói: "Ha ha, đại sư Amalgam thiết kế ra Edern. xe đua f1, cả thế giới này giới hạn chỉ có 199 chiếc."

Lừa gạt!

Phương Đông Dạ nghe nói như thế, có cảm giác bó tay với hai mẹ con này. Mình thật sự đang nằm trong tay thằng nhỏ rồi. Chỉ là, đừng nói một cái xe hơi mô hình nho nhỏ, nếu muốn xe đua thật, anh ta cũng có thể cho cậu.

"Được rồi, vậy ba mẹ lập tức quay trở về. Nói với mẹ con rằng, đừng gấp gáp quá!"

Phương Đông Dạ nói xong nhanh chóng đưa điện thoại di động cho Vô Ưu. Vô Ưu nhận lấy, vẫn như cũ hoài nghi hỏi "Này, bé Diễm, con thật sự không thoải mái sao? Mẹ mới vừa nghe con nói chuyện. . . . . ."

"Này, mẹ. Mẹ còn biết gọi điện thoại về nhà à? Con cho là mẹ quên mất con tồn tại đấy."

Diễm nói chuyện này chính là lên án, điều này làm cho Vô Ưu nói không ra lời. Bởi vì Nhạc Diễm nói không sai, trong khoảng thời gian này, cô thật sự không có để mắt đến cậu.

Vô Ưu áy náy nói: "Bảo bối, thật xin lỗi. Mẹ. . . . . ." ông cụ non kia liền nói: "Con thấy không thoải mái, chỉ là, không phải vì bệnh nặng, mà là vì tâm tình không tốt. Mỗi ngày đều giam mình ở nhà, trước kia còn có bà ngoại thương con, hiện tại bà không ở đây nữa rồi. . . . . ." Lời này của bé Diễm thật cao minh, cao minh nhất chính là lời nói dối nửa thật nửa giả của cậu. Đây là cậu học được của cha cậu Phương Đông Dạ.

"Được, bé Diễm, mẹ biết sai rồi. Mẹ lập tức sẽ trở về! Lập tức. . . . . ."

Vô Ưu nói xong, vội cúp điện thoại. Sau đó nhìn Như nói một câu: "Như, em có việc gấp về trước." Như nhìn Vô Ưu, gật đầu nói: "Ừ, đừng nóng vội. Có chuyện gì cần giúp, điện thoại cho chị." Vô Ưu gật đầu một cái, sau đó cùng Phương Đông Dạ rời đi.

Cứ như vậy, Vô Ưu cùng Như bị Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi tách ra. Hai người đã tách bọn ra, cũng hạ quyết tâm, không cho họ gặp mặt nữa. Tựa như lúc Vô Ưu cố tách bọn họ trước đây. Phải, không chừa thủ đoạn nào! !

. . . . . .

Vô Ưu về nhà, ra sức nói xin lỗi, thiếu chút nữa đã phát khóc lên, Nhạc Diễm mới ‘ rộng lượng ’ tha thứ cho Vô Ưu. Ha ha, nên nói, hôm nay người thắng lớn nhất chính là Nhạc Diễm rồi.

(Xe đua + Mẹ +Xin Lỗi)

. . . . . .

Quả táo, quả táo, Quả Quả Quả Quả Quả Quả. . . . . .

Áp lực, áp lực, lê lê lê lê lê lê. . . . . .

Chuối tiêu, chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . . . . .

"Này, chị Như? Có chuyện gì?"

Sáng sớm thứ hai tại nhà Vô Ưu , hôm nay cô không đi làm liền nhận được điện thoại của chị Như. Chị Như tức giận nói: "Hôm nay chị tới chỗ Tiểu Nhã, em đi không?"

Tiểu Nhã?

Vô Ưu vừa nghĩ tới tiểu ma nữ đó, không nhịn được chảy mồ hôi lạnh. Cô vội lắc đầu một cái nói: "Em không đi đâu, em thấy Phương Đông Dạ dạo gần đây cũng tốt hơn nhiều, nếu như hắn không gạt em nữa, hơn nữa còn thừa nhận sai lầm với em. Em sẽ tha thứ cho anh ta." Như nghe vậy thì, tiếc nuối nói: "Xem ra em phải thất vọng rồi."

"Tại sao?"

Như giải thích: "Bởi vì chị biết hai người bọn họ đã bắt đầu đối phó với chúng ta. Hơn nữa dường như là đi theo con đường cũ của chũng ta, nếu chị không có đoán sai, về sau hai người chúng ta muốn gặp mặt, còn khó hơn lên trời."

"Ha ha, chị làm qua lên rồi!"

Vô Ưu nói như vậy hiển nhiên là không tin, Như thờ ơ nói: "Chị không lừa em, không tin em thử xem, chị đảm bảo sang mai Phương Đông Dạ sẽ không để rời khỏi hắn nửa bước. Ha ha, không cần hỏi tại sao, chị trực tiếp nói cho em biết đáp án. Bởi vì, chị nói với Phi, sáng hôm nay chị muốn một mình ra ngoài!" Như nói đến đây, không đợi Vô Ưu nói nữa, trực tiếp nói: "Tốt, không nói, có chuyện gì gọi điện thoại cho chị, bái bai."

Sự thật rất thuyết phục! Cho nên, dùng sự thực nói chuyện có sức thuyết phục nhất rồi ! Như rất rõ điểm này, cho nên cũng không nhiều lời. Nhưng, Như cúp điện thoại không nói thêm gì, mà Vô Ưu lại đang lo lắng trăm bề.

Chẳng lẽ, thật sự bị lừa?

Nghĩ đến đây, Vô Ưu đi tới phòng của Nhạc Diễm

. . . . . .

Ầm ầm ầm. . . . . Ầm ầm ầm. . . . . .

"Chuyện gì?"

Nhạc Diễm mở cửa nhìn Vô Ưu hỏi, Vô Ưu không quanh co nói thẳng trọng điểm: "Nói, chuyện gì đã xảy ra?"

"Cái gì mà chuyện gì đã xảy ra?"

"Ngày hôm qua tại sao lại điện thoại gạt mẹ ?"

Vô Ưu lần này không phải nghi vấn, mà là trực tiếp lên án. Ánh mắt kiên định, thái độ kiên định. Khiến Nhạc Diễm cho là Vô Ưu đã biết chân tướng, cho nên 'kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt' vội nói: "Cha đồng ý mua cho con một chiếc xe đua mô hình, cho nên. . . . . ."

Phương Đông Dạ! !

Vô Ưu nghĩ như vậy, nắm thật chặt quả đấm, cắn chặt răng. Biểu cảm có thể tính là dữ tợn rồi. Mà lúc này trong căn phòng cách vách , Phương Đông Dạ, chợt cảm thấy một làn gió lạnh thổi vào người hắn khẽ rùng mình một cái! Anh ta hoài nghi là ngày hôm qua đi nhảy Bungee. để lại di chứng, nhưng không có nghĩ tới tội trạng đã gây ra cho Vô Ưu ! !

. . . . . .

Vô Ưu vốn định bỏ qua cho Phương Đông Dạ , nhưng trải qua lần này, không những sẽ không bỏ qua cho hắn, hơn nữa còn quyết định tiếp tục cùng Như làm đồng minh, chỉnh cho bọn họ không bò nổi. Theo Như, nhất định phải cho bọn họ một bài học. Nếu không, làm sao họ biết đùa giỡn với con gái người ta gây ra hậu quả tới mức nào !

"Như, em nên làm thế nào?"

Vô Ưu trực tiếp đưa Như lên lãnh đạo rồi. Như phân phó nói: "Chị đi tìm tiểu Nhã, em xế chiều tới. Cô ấy sẽ giúp chúng ta!" Vô Ưu nghe xong, cúp điện thoại.

" Xe đua vẫn là của con! Chỉ là lần sau. . . . . ."

Vô Ưu cúp điện thoại nhìn Diễm nói, Nhạc Diễm trả lời: "Ha ha, hiểu. Lần sau nhất định sẽ chủ động báo cáo!" Vô Ưu nghe như vậy, nhìn đông hồ, đi thay quần áo. Sau đó chủ động đi gõ cửa nhà Phương Đông Dạ, sau đó cùng hắn cùng đi làm. Tạm thời mặt không biến sắc.

Ha ha, bây giờ trầm mặc, vì hành động sau này mà chuẩn bị đấy.

Trong phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn 'Trụ', Phương Đông Dạ đang nhìn chằm chằm Vô Ưu, Vô Ưu thì đang nghiêm túc làm việc. Bộ dạng ung dung đó, khiến Dạ bình tĩnh hơn.

"Phương Đông Dạ, em muốn xin nghỉ!"

Vô Ưu ngẩng đầu nhìn Phương Đông Dạ nói, Phương Đông Dạ nghe xong lời này lập tức nhíu mày. Sáng sớm nay, Đông Cung Phi vừa gọi điện cho anh, nhắc anh phải để mắt đến Vô Ưu, bởi vì Như muốn ra ngoài một mình. Nếu như vậy, chẳng phải là cho họ cơ hội gặp mặt rồi sao?

Không được!Tuyệt đối không cho Vô Ưu cùng cô ta (Như) gặp mặt ! Nghĩ đến đây, Phương Đông Dạ vội nói: "Chúng ta xin nghỉ hai ngày rồi. Hiện tại rất nhiều thứ cần chúng ta sửa lại. Sợ rằng hôm nay phải bận tới nửa ngày."

Chị Như nói quả nhiên không sai!

Vô Ưu mặc dù xác nhận điểm này, tuy nhiên cô không giận dữ ra mặt. Bởi vì cô đã nghĩ ra cách rồi. Dạy dỗ anh ta một bài học! Nghĩ được như vậy, Vô Ưu cười nói: "Phương Đông Dạ, chiều nay em có thể xin nghỉ không? Em muốn đi mua hai bộ y phục. Làm ơn có được không, mấy ngày trước em thích một bộ y phục, tuy nhiên không mua được. Cho nên, hiện tại em nhắm mắt đều mơ về nó."

"Ha ha, thích tại sao không mua? Thích đồ nhất định phải lấy được, nếu không có sẽ tiếc lắm!"

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu đáng yêu phát biểu quan điểm, Vô Ưu vội gật đầu trả lời: "Đúng vậy. Em cũng nghĩ như vậy, cho nên mới chịu đi đền bù nỗi tiếc nuối này! Làm ơn, Phương Đông Dạ, anh cho em nghỉ đi! Nhiều nhất, nhiều nhất. . . . . ."

"Nhiều nhất gì?"

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu đang đau lòng hỏi, Vô Ưu cắn răng nói ra: "Nhiều nhất em đưa cho anh tiền lương của em, có được không?"Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu, cười nói: "Ha ha, em đã nói như vậy, anh phải đồng ý thôi!"

Lông cừu mọc trên thân cừu! Một ngày nào đó tôi sẽ lấy lại cả lời lẫn lãi! Nghĩ đến đây, Vô Ưu không nhịn được cười gian. Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu hỏi "Vô Ưu, em cười cái gì đây?"

"Em cười, vì rốt cuộc cũng có thể mua quần áo!"

Phương Đông Dạ nghe Vô Ưu nói vậy, cười nhạt, nói: "Anh rất mong đợi xem y phục gì, có thể khiến em thích như vậy." Vô Ưu cười trả lời: "Mỏi mắt mong chờ đi. Bảo đảm anh sẽ thích!"Chính là y phục của tiểu Ma Nữ lần trước đó.

Vô Ưu nghĩ, cô nhất định phải làm cho Phương Đông Dạ bị dục hỏa đốt, nhẹ thì chảy máu mũi, nặng thì bể mạch máu! Chờ anh ta không thể nhịn được nhào vào cô, xem rốt cuộc anh ta có còn nói mình là đồng tính luyến ái!

Lúc này Phương Đông Dạ nghĩ, nhất định phải mau sớm liên lạc với Đông Cung phi, để hắn trông chừng Như. Nếu không họ lại chạm mặt.

Tâm hoài quỷ thai(* Trong lòng xấu xa nham hiểm - Giao)!

Hiện tại có thể hình dung Vô Ưu cùng Phương Đông Dạ. Chỉ là, thú vị chính là hai người đều che giấu rất tốt. Vẫn nhịn đến tan việc, Vô Ưu cùng với Phương Đông Dạ ăn cơm tối. Lúc Phương Đông Dạ nhận được điện thoại của Đông Cung Phi, bảo anh ta cùng Như đang dùng cơm. Chẳng khác gì ám hiệu cho Phương Đông Dạ, bên Phi đã khống chế cục diện.

Cho đến lúc này, Vô Ưu mới có thể thoát thân rời đi. Đi về phía ‘ cô gái mộng ảo ’tiểu Nhã. . . . . .

. . . . . .

Có thể không?"

Vô Ưu đến chỗ tiểu Nhã, chờ tiểu Nhã giúp cô hóa trang xong xuôi, Vô Ưu không yên lòng hỏi. Tiểu Nhã ‘lòng tin tràn đầy’nói: "Tình huống của cô, chị Như đã nói với tôi, cho nên, cô yên tâm đi. Trên người cô có bộ quần áo này, mang thêm hai bộ quần áo nữa, đều là tác phẩm của tôi . Nhất định sẽ giúp cô thành công!"

"Thật?"

Vô Ưu không dám tin nhìn y phục trên người, tiểu Nhã liền nói: "Nhìn chồng tôi đi, chính là chiến lợi phẩm của tôi đó!" Vô Ưu nghe xong, nói: "Tốt. Bao nhiêu tiền!"

Tiền!

Có người nói tiền gây tổn thương cảm tình, nhưng có người nói tiền ngược lại sẽ khiến hợp tác càng vui vẻ hơn! Tiểu Nhãi là thuộc những người thứ hai, nghe đến chữ tiền, mắt cũng cười cong lên. Cô ta giơ tay, năm ngón tay trước mặt Vô Ưu.

"Năm vạn?"

Thật xấu xa! Vô Ưu mặc dù cảm thấy hơi đắt một tí, nhưng nếu là bằng hữu của chị Như, nên cũng không so đo. Nhưng ngoài ý muốn phát hiện, tiểu Nhã lắc đầu phủ nhận!

Di3n Đ2n L3 Quy Đ0n

"Sẽ không phải là, 50 vạn chứ?"

Vô Ưu không dám tin nói, tiểu Nhã lúc này mới cười híp mắt gật đầu một cái. Còn nói thêm: "50 vạn tôi đã xem xét giảm giá cho bạn bè rồi, đã giảm 0,8 %! Thấp nhất rồi! Hơn nữa, lần trước lúc cô tới, tôi có nói. Lần sau đến đòi tiền gấp đôi, Nhưng tôi không tính lần đó nha. Y phục lần trước coi như là tôi cho cô . Cho nên, giá tiền thật sự là. . . . . ."

Quỷ hút máu(chỉ mấy cái người đòi nhiều tiền)!

Vô Ưu nhìn tới giá tiền, nói tới nói lui"Răng rắc" , nước bọt bay lên(không hiểu sao lại có trong đó), hơn nữa mắt cũng dần đỏ, tiểu Nhã. Coi như là hoàn toàn biết một từ: người không thể xem bề ngoài.

Vô Ưu lần đầu tiên thấy tiểu Nhã, còn tưởng rằng cô là một cô gái nhỏ đấy. Hiện tại rốt cuộc thấy rõ rồi, căn bản là hò ly đội lốt thỏ trắng. Hồ ly giảo hoạt! "Khoan! Tôi đưa!"

50 vạn!

Cô cũng tạm thời ghi Phương Đông Dạ vào sổ sách rồi, một ngày nào đó cô sẽ lấy lại sỗ tiền đó từ anh ta. Nghĩ như vậy, luc đưa tiền Vô Ưu mới đỡ đau lòng một chút.

"Ha ha, cám ơn. Xin hỏi là muốn hóa đơn không? Hay là quà tặng?"

Tiểu Nhã cầm tiền, cười rực rỡ hơn hoa. Vô Ưu cầm bao lớn bao nhỏ, kiên quyết nói: "Cái gì cũng không cần! Tạm biệt!" Nói xong bước nhanh tới cửa, chạy mấy bước, quay đầu lại nhìn tiểu Nhã nói: "Không phải tạm biệt, mà là vĩnh biệt!" Tiểu Nhã thờ ơ phất tay một cái nói: "Được, về sau giới thiệu bạn bè đến là được!"

Tiểu Nhã nhìn Vô Ưu chạy trối chết, trên mặt là nụ cười tự tin: khách hàng quen cô cũng không trông cậy vào. Bởi vì, mặc y phục của cô, liền mơ ước thành sự thật. Cho nên, tất cả đều không trở lại. Nếu nói như vậy, đương nhiên là lấy nhiều tiền một chút!

. . . . . .

"Bé diễm, mặc quần áo này như thế nào?"

Vô Ưu về nhà, ở trước mặt Diễm vòng vo vài vòng, để cho cậu phát biểu cảm giác. Diễm liếc một cái, nói: "Bộ y phục này rất thú vị nhi . Mẹ chuẩn bị quyến rũ ba của con sao?" Vô Ưu nghe lời này, bỗng con mắt liền sáng, nói: " Tại sao con lại cảm thấy như vậy?"

Ha ha. . . . . .

Nhac Diễm nở nụ cười, sau đó nói: "Bộ y phục xem ra rất kín đáo, có một cảm giác phiêu dật. Rất đẹp. Hơn nữa nhìn xa một chút, loáng thoáng xuyên thấy. Loại này phai nói là, thật không phải đồ tồi! Nói, ai giúp mẹ chọn lựa y phục? Rất có phẩm vị đấy!"

Người nào?

Vô Ưu vừa nghe tới đây, rất tưc giận. Cho nên lạnh lùng nói: "Vampire!"Nói xong nhìn Diễm: "Được, vậy mẹ đi làm!" Nói xong đi tới cửa. Nhạc Diễm sửng sốt. Liền vội vàng hỏi: "Sắp tan việc, mẹ đi làm cái gì? Cũng không gấp quá chứ?"

Đúng? Sắp tan việc!

Vô Ưu nhìn đồng hồ trên tường, bốn giờ hơn. Vậy bây giờ làm cái gì? Suy nghĩ một chút, ánh mắt sáng lên, sau đó bấm số điện thoại của Phương Đông Dạ. Phương Đông Dạ vừa tiếp nhận điện thoại, liền vội hỏi: "Vô Ưu, có chuyện gì sao?"

"Phương Đông Dạ, em muốn cùng bé Diễm tới nhà anh. Đến kỳ tiền nhà rồi, em không muốn thuê nhà nữa. Nhà anh dù sao cũng có chỗ ở, không lý do gì mà không cho, đúng không?"

Ách?

Không đúng!

Phương Đông Dạ cảm thấy chuyện này có vấn đề, nếu là lúc trước Vô Ưu nói như vậy, anh nhất định rất vui. Nhưng hôm nay thấy thế nào, thế nào có vấn đề! Hơn nữa, đây là lý do gì. Hoàn toàn thuận miệng nói, không hề có kỹ thuật!

"Này, Phương Đông Dạ, có được không? Chúng ta là bằng hữu, sẽ không suy nghĩ chứ?"

"Được, vậy em dời đi qua! Chỉ là, phải chờ anh tan việc. Em và con sắp xếp chút đồ đạc đii!" Chờ Vô Ưu nói xong: " Phương Đông Dạ, em biết ngay anh là người tốt nhất." Nói những lời này, mới vội vàng cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Phương Đông Dạ lập tức đứng lên. Sau đó lái xe đi lắp đặt thiết bị thị trường mua tài liệu. Mua xong, nhanh chóng lái xe chạy về nhà của mình. Sau khi trở về, dời tấm bình phong đi. Sau đó cố gắng khiến cho chỗ kia như trước, sợ khiến Vô Ưu phát hiện dấu vết!

Phương Đông Dạ cố gắng, không có nghĩ đến, Vô Ưu đã sớm biết điều bí mật này! Dĩ nhiên càng không nghĩ tới, Vô Ưu hôm nay rời đi, là bởi vì ngày mai bọn họ sẽ có hàng xóm mới ! Sau đó, một trận chiến 2 nam 2 nữ sẽ bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Kết cục (1)

Tiểu Diễm nhìn Vô Ưu hỏi, Vô Ưu coi như chuyện đương nhiên nói: "Dĩ nhiên a, có vấn đề gì không?" tiểu Diễm muốn nói, có. Nhưng cuối cùng lắc đầu một cái, nói: "Vậy thu thập đi!" Kế tiếp chính là bắt đầu dọn dẹp đồ chuẩn bị đi.

. . . . . .

Oa, ăn ngon thật!

Bữa tối, Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu ở ăn như hổ đói trên bàn cơm, có chút cảm giác không chân thật. Bọn họ thật ở cùng một chỗ, đây rõ ràng là chuyện anh mong đợi nhất, nhưng hôm nay sự thật bày ở trước mắt lại có một chút khó có thể tiếp nhận.

Giống như người một nhà, cùng ăn cơm,cùng xem ti vi,cùng ngủ. Nhưng tuy giống người một nhà nhưng cũng có bất đồng. Bởi vì không có một đôi vợ chồng nào lại chia giường ngủ.

Vô Ưu biết sáng sớm ngày mai còn cóviệc, cho nên tắm một cái liền lên giường ngủ. Nhưng là Phương Đông Dạ lại lăn qua lộn lại không ngủ được. giống mọi ngày, muốn uống chút rượu cho dễ ngủ, nhưng không nghĩ nghe được sát vách truyền đến tiếng động.

Ăn trộm?

Phương Đông Dạ lập tức nghĩ tới khả năng này, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy không đúng, ăn trộm sẽ không chọn nhà trống mà vào. Cho nên, anh nghĩ có thể là có mới hộ gia đình mới chuyển đến. Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, 11 giờ đêm rồi, người nào gấp gáp như vậy mà dọn nhà a. Chỉ là, anh chỉ suy nghĩ một chút, cũng không có nghĩ nhiều. Uống xong một ly Brandy, sau đó đi về phòng ngủ.

. . . . . .

Thùng thùng thùng thùng. . . . . Thùng thùng thùng thùng. . . . . .

Sáng sớm tiếng chuông cửa liền vang lên, Phương Đông Dạ từ trong ổ chăn ngẩng lên. Trong lòng suy nghĩ: Vô Ưu và Tiểu Diễm đều ở đây , ai sẽ tới à? Đi tới mở cửa. Không mở cửa thì không có chuyện gì, vừa mở cửa liền sợ hết hồn. Không chỉ có người mở cửa là Phương Đông Dạ sợ hết hồn, mà người gõ cửa cũng sợ hết hồn.

"Dạ, tại sao là cậu?"

Phương Đông Dạ nghe xong Đông Cung Phi hỏi, cười khổ mà nói: "Tớ còn muốn hỏi tại sao cậu lại ở đây đó?" Nói xong, nghiêng người đi tới chỗ ghế salon, mà Đông Cung Phi cũng bưng điểm tâm theo vào phòng khách.

Đem điểm tâm đặt lên bàn trà, ngồi ở trên ghế sa lon, liền nói ra trọng điểm: "chị Như chuyển sang sát vách ở, chị Như để cho tớ mang cho hàng xóm ít điểm tâm, tỏ vẻ hữu nghị." Sau khi nói xong gương mặt khóc không ra nước mắt nhìn Phương Đông Dạ, xem ra cũng hiểu đây là chuyện gì xảy ra rồi.

"Tớ hoài nghi. . . . . ."

"Tớ hoài nghi. . . . . ."

Hai người cách khay trà bốn mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời nói ra này ba chữ. Nhưng là bọn hắn còn chưa kịp nói tiếp, Vô Ưu mặc trên người bộ đồ ngủ hấp dẫn đi tới hỏi: "Bữa ăn sáng đưa tới?"

Bữa ăn sáng đưa tới?

Cô làm sao biết sẽ có người đưa bữa ăn sáng tới?

Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi hai người có nhìn nhau một cái, trong đôi mắt lóe lên tia sáng nhưng Phương Đông Dạ đè xuống sự vui mừng với điều vừa phát hiện nói : "Đúng vậy a, bữa ăn sáng vừa đưa tới. Là hàng xóm mới dọn đến, là chị Như bạn tốt của em nha. Về sau hai người muốn gặp cũng dễ dàng hơn rất nhiều." Phương Đông Dạ cố ý nói như vậy, đầu tiên là vỗ về Vô Ưu, thứ hai là dò hỏi chân tướng.

"Đúng a! Đúng a! Về sau gặp mặt lại liền dễ dàng!"

Vô Ưu cười híp mắt nói, hoàn toàn không biết mới vừa nói chuyện đã lộ ra chân tướng.

"Em đi tắm một cái đi, thuận tiện đánh thức Tiểu Diễm dậy ăn sáng!"

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu ung dung nói, đợi Vô Ưu sau khi rời đi.Phương ĐÔng Dạ lập tức nhìn về phía Đông Cung Phi nói: "Chị Như có phải hay không càng ngày càng quyến rũ?" Phương Đông Dạ mới vừa nói xong, Đông Cung Phi liền lập tức nói: "Bộ đồ ngủ vừa rồi trên người Vô Ưu tớ đã thấy giống hệt bộ đồ ngủ của chị Như." Sau khi nói xong, cũng hỏi "Vô Ưu bây giờ là không phải là cùng thường ngày không giống nhau, khi giơ tay nhấc chân tổng lơ đãng để cho cậu cảm giác quyến rũ?"

Không cần đáp án, hai người chỉ nhìn ánh mắt liền hiểu được suy nghĩ cảu đối phương.

"Tớ đi điều tra!"

"Được, tớ chờ tin tức cảu cậu."

Đông Cung Phi nở nụ cười thỏa mãn đứng lên về ngôi nhà sát vách. Ngày hôm qua dọn nhà là ngày tốt , thật đúng là ngày tốt. Ha ha. . . . . .

. . . . . .

Tổng giám đốc bên trong phòng làm việc, Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu bận rộn làm bộ mặt dáng tươi cười tà mị. Đặc biệt là bộ quần áo trên người cô. Thật đúng là bình thản nhưng khắp noi lộ ra hấp dẫn a.

Hì hì. Xem đi, mê muội đi! Đây chính là vì hấp dẫn anh cố ý bỏ ra số tiền lớn chuẩn bị!

Vô Ưu đã sớm cảm thấy Phương Đông Dạ có ý đồ, cho nên trong lòng hồi hộp. Phương Đông Dạ cố vững vàng cảm xúc lại một chút hỏi "Vô Ưu, bộ quần áo ngủ và bộ đồ đăng mặc trên người này là hôm qua mới mua sao?"

"Dạ, như thế nào? Đẹp không?"

Vô Ưu nghiêng đầu sang chỗ khác, mắt lóe sáng nhìn Phương Đông Dạ, giống như cố gắng chọn thật lâu, hiện tại chờ đợi đánh giá Phương Đông Dạ

cười nhạt, nói: "Đẹp mắt, vô cùng đẹp mắt. Em mua ở đâu vậy? Sao đến bây giờ anh không biết có nới bán đồ đẹp như vậy!"

Phương Đông Dạ đánh giá tương đối cao, Vô Ưu nghe anh khen xinh đẹp trong lòng không ngừng hí hửng. Đè nén sự vui vẻ trong lòng Vô Ưu trong lòng phòng bị, kiêu ngạo mà nói: "Cái này a, ha ha, đây là mua ở ' mộng ảo Thiên đường '. Rất quý . Ông chủ ở đó tên Tuấn cũng không tệ lắm, chỉ là ở đó có Tiểu Nhã thật đen tối." Vô Ưu chỉ cần vừa nghĩ tới mình bị cô ấy chặt chém trong lòng liền tức giận.

"A, đen tối như thế nào?"

Phương Đông Dạ thấy Vô Ưu đã lộ ra giấu vết, giống như đơn thuần tò mò hỏi. Vô Ưu không hề nghĩ ngợi, nói rằng: "Cô ấy tốt xấu gì cũng là bạn bè của chị như, lại muốn bán giá cao, một ít đều không nương tay. Coi em như con heo nhỏ nhiều mỡ, ra sức chiên lên lấy dầu."

Nghe được so sánh của Vô Ưu, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giận dữ của cô. Phương Đông Dạ nhịn không được bật cười: "Ha ha, đúng vậy. chị Như làm sao có thể cùng người hẹp hòi như vậy là bạn bè a!" Mà Vô Ưu còn lại là nói: "Thật là, tiêu chuận banj bè không rõ ràng, chọn nhầm bạn mà." Vô Ưu đem bao nhiêu vốn liếng của mình ra nói hết. Phương Đông Dạ nghe xong cười tươi như hoa.

Xem ra trước kia là mình quá đần, mới có thể bị chị Như cho sập bẫy, quay vòng vòng. Nếu như anh sớm một chút tỉnh táo lại. Chân tướng đã sớm lộ ra.

Đông Phương Dạ nghĩ được như vậy, ngẩng đầu nhìn Vô Ưu nói: "Anh có chút chuyện đi phòng làm việc của dì Bùi, lập tức trở về." Vô Ưu gật đầu một cái, vô tư nói: "Uh, đi đi."

. . . . . .

"Dạ, Dì thật sự hoài nghi mình là thư ký hay là thám tử tư!"

Đây là câu nói mà Bùi Linh thốt ra sau khi Phương Đông Dạ nhờ vả "Dì Bùi, giúp cháu điều tra chút chuyện" Phương Đông Dạ, cười nói như thế. Hơn nữa Phương ĐÔng Dạ da mặt dày trả lời: "Dì Bùi. cháu đây không phải thói quen sao. Gặp phải chuyện trước tiên liền nghĩ đến dì, hơn nữa, dì Thần Thông Quảng Đại, gặp phải chuyện cháu tìm dì là chuyện đương nhiên a!"

Phương Đông Dạ khoa môi múa mép vô cùng hay, nhưng Bùi Linh vẫn là cự tuyệt : "Cám ơn đã khen, nhưng dì không có thời gian." Nói đến chỗ này nhìn bộ mặt không hiểu của Phương Đông Dạ, cười nói: "Dì rất bận, chẳng những không có thời gian giúp cháu đi điều tra những chuyện này, hơn nữa ngay cả công việc cũng không thể tiếp tục nữa. Cho nên, dì muốn từ chức."

"Tại sao?"

Lần này giọng nói của Phương Đông Dạ là hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi. Phải biết dì Bùi những năm qua trọ giúp anh rất nhiều, luôn luôn ở bên cạnh ủng hộ anh. Hơn nữa trừ thân thể không thoải mái, bị chính mình cưỡng chế nghỉ ngơi, hầu như cũng chưa có nghỉ ngơi qua. Hiện tại chuyện gì có thể làm cho dì nói ra từ chức đây?

Bùi Linh đối mặt với cái nhìn không dám tin của Phương Đông Dạ, hạnh phúc cười một tiếng, sau đó nói: "Bởi vì, dì muốn kết hôn. Sẽ rất vội."

Kết hôn?

Phương Đông Dạ nghe nói như thế, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, nói: "Chúc mừng người, dì Bùi." Nhưng sau khi nói xong, nói tiếp: "Vậy cũng không cần thiết từ chức nha? Dì đi rồi , ai giúp cháu. Dì kết hôn, cháu có thể cho dì nghỉ dài hạn nha!"

Phương Đông Dạ cố gắng khuyên ngăm, không phải anh thật không thể rời bỏ Bùi Linh. Mà là nhiều năm như vậy, anh đã thành thói quen coi bà giống như mẹ, ở bên cạnh chăm sóc. Bùi Linh lần này vẫn như cũ lắc đầu một cái, nói: "Dì thật sự vô cùng vội, bởi vì con trai dì cũng muốn kết hôn." Nói đến chỗ này, chau chau mày nói: "Hơn nữa, dì lập tức sẽ có cháu. Dì muốn ở nhà chăm sóc đứa bé."

"Đường Tiếu muốn kết hôn? Cậu ta thật muốn kết hôn?"

Giọng nói của Phương Đông Dạ tương đối tương đối hưng phấn. Mà dì Bùi nở nụ cười rực rỡ gật gật đầu

Oa! Thật tốt quá, bớt đi một tình địch. Mặc dù cậu ta đối với mình không tạo được cái gì nguy hại, tuy nhiên nó giống như núi lửa ngầm, cũng không biết khi nào có thể bộc phát. Nhưng kết hôn, lại bất đồng. Trực tiếp biến thành núi lửa không hoạt động. Anh có thể vô tư rồi.

"Được, nếudì Bùi muốn ở nhà vi đùa cùng con cháu, cháu liền không miễn cưỡng được rồi. Còn có a, chờ hai kết hôn cháu nhất định chuẩn bị hai bao tiền lì xì cực lớn cho hai ngươi. Ha ha ha. . . . . Ha ha ha. . . . . ."

Đông Phương Dạ vừa rộng rãi nói xong, vừa cười. Người không biết còn tưởng rằng anh mới là người kết hôn. Bùi Linh nhìn dáng vẻ hưng phấn của Phương Đông Dạ, nói: "Xem cháu vui mừng như thế, sẽ không phải là sắp có chuyện tốt gì chứ?"

Sắp sao?

Phương Đông Dạ suy nghĩ một chút từ buổi sáng đến giờ tin tức tốt không ngừng truyền đến. Nụ cười trên mặt không ngừng lại nói: "Gần. Cho nên, dì Bùi, cháu phải chuẩn bị tốt bao lì xì. Chờ đến thời điểm cháu kết hôn trả lại cho cháu. Ha ha ha. . . . . ." Sau khi nói xong, vừa cười .

"Cháu a. Cẩn thận vui quá hó buồn! dì đi, đi chọn chiếc nhẫn. Hôm nào trở lại thu dọn đồ đạc sau"

Truyện chỉ được đăng tải duy nhất trên diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN, mọi sao chép khác mà không ghi nguồn đều bị coi là ăn cắp.

Bùi Linh thật đúng chuẩn nhiện đại, nói là làm. Nói đi là đi. Chỉ là Phương Đông Dạ cũng không quan tâm, bởi vì kết hôn là chuyện cả đời. Công việc sao? Chuyện nhỏ! Chỉ là Bùi linh đi hai bước, lại quay đầu lại nói: "Về chuyện cháu mới vừa nhờ vả dì. Cháu cứ đi tìm vài người bạn của cháu, thế nào họ chả đồng ý giúp một tay"

Triết! Khải!

Bọn họ dĩ nhiên đồng ý giúp đỡ. Không đúng, hẳn là muốn xem náo nhiệt! Chỉ là, anh cũng không quan tâm, chỉ cần có thể giúp một tay!

Ha ha ha. . . Ha ha ha. . .

Phương Đông Dạ vừa nghĩ tới tương lai tốt đẹp. Lại bắt đầu cười ngây ngô. Căn bản không đem Bùi Linh nói ' cẩn thận vui quá hóa buồn' nghe lọt tai.

. . . . . .

"Dạ, buổi tối tan việc chúng ta ăn lẩu được không?"

Phương Đông Dạ mới đi điều tra ' mộng ảo Thiên đường ' và tiểu Nhã xong. Vừa mới bước vào cửa phòng làm việc, Vô Ưu liền không kịp chờ đợi hỏi cái vấn đề này.

Vẫn như cũ đắm chìm trong trong hưng phấn Phương Đông Dạ, thờ ơ nói: "Tốt." Vô Ưu nghe được Phương Đông Dạ đáp án hậu, vội vàng cầm điện thoại nói: "chị Như, anh ấy nói được. Vậy chúng ta cứ như ước hẹn nhé. Tối hôm nay ở chúng ta ở chỗ. . . . . Được, quyết định như vậy. Bái bai."

Chị Như?

Phương Đông Dạ nghe được. Nụ cười trên mặt rực rỡ hẳn lên. Hắc hắc, người phụ nữ thông minh. Chị nhất định thất bại, bởi vì, đồng đội của chị là một kẻ ngốc! Phương Đông Dạ nghĩ như vậy lộ ra nụ cười nham hiểm.

. . . . . .

"chị Như, chi ăn."

"Vô Ưu, em cũng ăn đi."

. . . . . .

Lại còn tình chàng ý thiếp, ngươi đút ta ta cho ngươi ăn, giả bộ ngọt ngào thật ghê tởm. Thật đúng là không có sáng ý! Trước kia Phương Đông Dạ thấy một màn như vậy, liền tức giận bốc lửa, không nhịn được nghĩ bóp chết chị Như, bây giờ nhìn nhưng mà một chút cảm giác cũng không có. Xem ra trước kia thật đúng là bị kích động che mờ đôi mắt a!

"Dạ, anh ăn."

"Phi, cậu cũng ăn đi."

. . . . . .

Đừng tưởng rằng chỉ hai người biết chơi trò mập mờ? Hai người bọn họ cũng sẽ. Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi cũng học Vô Ưu và chị Như như vậy ngươi đút ta, ta cho ngươi ăn. Hơn nữa còn có một chút khiêu khích mùi vị.

Chớp mắt một cái, hai nam hai nữ cứ đua nhau, giật giải cuộc thi: buồn nôn nhất mọi thời đại! (Quả_Quả: ta chém. . .ta chém)

"Khụ khụ, con ăn no. mọi ngươi tiếp tục."

Cuối cùng bọn họ ai cũng không có ghê tởm chết người nào, kết qủa chỉ có Tiểu Diễm bị bộ dạng ghê tởm đó dọa chạy. Mà một bữa cũng liền như vậy kết thúc. Nếu như nói trước kia có thể phân thắng bại, như vậy lần này lại mang kết quả hòa!

Đánh giặc xong, đều muốn làm tổng kết sau cuộc chiến. Mà trên thực tế, bốn người bọn họ cũng giống vậy. Cho nên, sau khi ăn xong, Vô Ưu và chị Như lấy lí do để giúp chị Như dọn dẹp phòng, đi đến căn phòng trước kia của Vô Ưu. Phương Đông Dạ và Đông Cung Phi còn lại đương nhiên là ở lại trong phòng khách của Phương Đông Dạ.

. . . . . .

"Cậu nói cái gì? Họ đã sớm biết chúng ta bí mật?"

Phương Đông Dạ đem tư liệu do hai người bạn xấu thích xem náo nhiệt của anh ra cho Đông Cung Phi xem, Đông Cung Phi là không nhịn được lên tiếng

kinh hô. Phương Đông Dạ cười khổ một tiếng nói: "Ha ha, xem ra là đã sớm biết."

Đông Cung Phi không dám tin nhìn đống tài liệu trên tay. Nhìn thấy phía trên gọi là ‘ hấp dẫn hệ liệt ’ và hình ảnh bên trong, mặt tái nhợt. chị Như hai ngày nay cũng chỉ quần áo của nơi này! Thật là thật không thể tưởng tượng nổi. Anh ta lập tức nhìn về phía Phương Đông Dạ hỏi "Những thứ đồ này làm sao tới? Một ngày liền tra được? Người nào hiệu suất làm việc cao như vậy à?"

Đối mặt với vấn đề của ĐÔng Cung Phi, Phương Đông Dạ nhíu mày cười một tiếng. Nói: "Lần này chúng ta nhất định phải ôm được mỹ nhân về, nếu không nhất định sẽ bị bọn họ giễu cợt cả đời!”

Đông Cung Phi vừa nghe xong, không nhịn được nuốt hai cái nước miếng. Đã đoán được đáp án. Vì vậy liền vội vàng hỏi: "Vậy chúng ta kế tiếp làm thế nào?" Phương Đông Dạ đã sớm nghĩ xong đáp án, vì vậy trực tiếp nói: "Họ làm bộ như đối với lẫn nhau có cảm tình, mục đích nhất định là trả thù chúng ta khiến chúng ta không thoải mái. Từ việc họ liên hiệp lại chúng ta cũng có thể thấy được điểm này."

"Đúng."

Đông Cung Phi cảm thấy rất có đạo lý gật gật đầu mà Phương Đông Dạ còn lại là tiếp tục nói: "Ý của ta là tương kế tựu kế, nếu hai người họ nghĩ hấp dẫn chúng ta, chúng ta liền tiếp nhận, dù sao cũng không lỗ."

Phương Đông Dạ sau khi nói xong, lộ ra nụ cười nham hiểm. Đông Cung Phi còn lại là lập tức phủ quyết sạch: "Không được, mặc dù nói có thể chiếm được chút tiện nghi, nhưng cũng quá không quân tử. Lại nói, nếu như chơi quá mức, cuối cùng không chịu được chính là chúng ta nhá" Anh ta cũng không muốn cả ngày chưa thỏa mãn dục vọng.

"Ha ha ha. . . Ha ha ha. . ."

Phương Đông Dạ nghe được Đông Cung Phi nói, lại cười vui vẻ. Đông Cung Phi nghe anh cười xong bừng tỉnh hiểu ra nói: "Tớ với cậu nói chuyện chính sự, cậu lại còn nói giỡn." Đối mặt sự lên án của Đông Cung Phi, Phương Đông Dạ nói: "Thật xin lỗi, mấy ngày qua việc tốt quá nhiều. Vui mừng, vui mừng. Tốt lắm, chúng ta nói chính sự!"

Phương Đông Dạ hướng Đông Cung Phi ngoắc ngoắc tay. Phương Đông Dạ nhỏ giọng nói: "Tối hôm nay cậu cũng thấy chúng ta làm bộ như càng thân mật, họ lại càng kích động. Cho nên, ta khẳng định họ làm như vậy cũng là bởi vì tức giận."

Đông Cung Phi gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý. Đông Phương Dạ lúc này mới nói tiếp: "Nếu như chúng ta hai người họ về nhà. Sau đó nói xin lỗi. Hướng họ thổ lộ, thừa nhận sai lầm! Như vậy. . . . . ."

"Không được!"

Phương Đông Dạ lời còn chưa nói hết. Đông Cung Phi vội vàng kích động lắc đầu. Không đợi Phương Đông Dạ hỏi lý do, anh ta vội vàng nói: "Vô Ưu nhà cậu không có lực sát thương, nhưng với bản lĩnh của chị Như, chị ấy biết tớ đùa bỡn chị ấy, còn không giết chết tớ rồi a!" Vừa nghĩ đến trường hợp đó, Đông Cung Phi lập tức muốn bỏ trốn.

Đối mặt với Đông Cung Phi hèn nhát, không dám đối mặt. Phương Đông Dạ tỉnh táo nói: "Đây là do chugs ta chưa nhind kĩ kết quả đã làm. Họ nếu như đối với chúng ta không có chút tình cảm nào, nếu biết mục đích của chúng ta, xoay người rời đi chính là cách trừng phạt lớn nhất. Nhưng họ không có. Lại chỉ muốn cho chúng ta một chút dạy dỗ. Điều này đại biểu cái gì?"

Đông Cung Phi nghe thế , trong đôi mắt từ từ xuất hiện ánh sáng rỡ, nói: "Ý của cậu là chị Như thích tớ!" Phương ĐÔng Dạ khẳng định gật đầu một cái. Nhìn thấy Phương Đông Dạ gật đầu, Đông Cung Phi vô cùng vui sướng cảm giác như vừa từ địa ngục được đưa lên thiên đàng.

"Được, liền theo ý cậu làm. Tớ hôm nay buổi tối liền chịu đòn nhận tội! Tranh thủ thẳng thắn được khoan hồng đi!"

Đông Phương Dạ nhìn dáng vẻ như vậy Đông Cung Phi, nói: "Đừng kích động. Chúng ta thương lượng một chút giải thích. Đã nói: hai người chúng ta giả bộ đồng tính luyến ái, là bởi vì muốn nhìn một chút, bọn họ có hay không phải đối với chúng ta có cảm giác. Đây là chúng ta vốn là mục đích, không phải nói láo. Chỉ là, phải nhớ kỹ phía sau cùng điểm này." Nói đến chỗ này, Đông Cung Phi tinh thần cao độ tập trung nghe: "Cậu phải nói, bây giờ nhìn hai người bọn họ có hảo cảm, là chúng ta bất ngờ . Cho nên, lựa chọn thẳng thắn. Nếu như họ thật thích đối phương, chúng ta sẽ dành cho thật lòng chúc phúc."

"Bởi như vậy, họ liền do chủ động hóa thành bị động!"

Đông Cung Phi kinh hô, Phương Đông Dạ gật đầu một cái, hả hê nói: "Chính là như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Kết cục (2)

Trong phòng Vô Ưu, không, phải nói là trong phòng của chị Như . Vô Ưu cùng Như đang nhiệt liệt thảo luận, bởi vì bọn họ nghĩ rằng đã biết hết chân tướng, quyết chiến chắc chắn sẽ thắng. Nhưng, không ngờ lại bất phân thắng bại.

Hai tên chết tiệt kia, rõ ràng cũng đã lộ tẩy, còn giả bộ thân mật. Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì.

"Nhất định là muốn thăm dò chúng ta!"

Vô Ưu mở miệng trước, Như tán thành gật đầu, sau đó nói: " Lúc này chúng ta vẫn chưa biết ý đồ của họ là gì, trước hết Dĩ Bất Biến Ứng Vạn Biến (* Câu nói của Hồ Chủ Tịch - em không hiểu câu này - _ -?). Nhớ kỹ, không nên hành động thiếu suy nghĩ."

"Ừ, tốt."

Lời chị Như nói ra luôn rất có đạo lý, cho nên, Vô Ưu luôn nghe theo Như. Nhưng không biết, các cô đã sớm bị lộ rồi, hơn nữa kế hoạch của họ có chút sơ suất, sẽ mang lại cho họ tổn thất không tưởng tượng được .

. . . . . .

Vô Ưu, anh có chuyện muốn nói với em, chúng ta ra ngoài đi dạo, có được không?"

Có biến!

Sau khi về nhà, Đông Cung Phi cũng vừa mới chào tạm biệt, Phương Đông Dạ liền đưa ra yêu cầu này. Vô Ưu cảm thấy rất không thích hợp. Cô phải làm sao, trả lời thế nào đây?

Không nên hành động thiếu suy nghĩ! Trước hết Dĩ Bất Biến ứng vạn biến (?)!

Vô Ưu nghĩ đến đây, liền nói: "Được!" Cô nghĩ, chỉ cần cẩn thận một chút, chú ý một chút. Sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn. Chính vì như vậy, Vô Ưu ngồi lên xe của Phương Đông Dạ, sau đó hai người cùng đi đến biển .

. . . . . .

Biển về đêm, gió lạnh thổi hiu hiu, thổi vào người, khiến cho người ta tỉnh táo, thanh tỉnh. . .

Vô Ưu nhìn bờ cát, thân mật tựa sát vào Dạ, không hiểu ngẩng đầu nhìn Phương Đông Dạ hỏi "Anh dẫn em tới chỗ này, muốn nói cái gì à?" Vô Ưu mượn ánh đèn của quán hải sản cách đó không xa, nhìn vẻ ưu thương trên mặt Phương Đông Dạ. Vẻ mặt của Phương Đông Dạ khiến trong lòng Vô Ưu hơi run lên. Quan tâm hỏi " Phương Đông Dạ, anh không sao chứ?"

"Anh không sao ."

Phương Đông Dạ vừa nói vừa lắc đầu. Sau đó, dưới ánh mắt soi mói của Vô Ưu nói: "Vô Ưu, hôm nay anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em. Em có thể đồng ý với anh không, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng phải để anh nói hết."

Ánh mắt chân thành như vậy, khiến người ta không thể cự tuyệt được a? Vô Ưu gật đầu nói: "Ừ, anh nói đi!"

Một làn gió biển thổi tới, thân thể Vô Ưu bất chợt run lên. Phương Đông Dạ săn sóc cởi áo khoác của mình xuống khoác lên trên người của Vô Ưu. Động tác vừa thân mật, lại tự nhiên. Vô Ưu cũng bởi vì động tác săn sóc này, mà trong lòng chợt ấm áp. Liền nhìn anh cười đầy cảm tình.

Chính là lúc này!

Phương Đông Dạ nhận ra đây là thời cơ tốt, cho nên nhanh chóng, nói: "Vô Ưu, anh muốn kể một câu chuyện cũ thôi."

Chuyện cũ?

Vô Ưu sững sờ, ngay sau đó hiểu ra. Trên TV đều là như vậy, bình thường một người kể chuyện cũ, đều là nói chuyện cũ của mình. Cho nên Vô Ưu lập tức nghĩ rằng Phương Đông Dạ muốn kể chuyện cũ của mình. Phương Đông Dạ nói như vậy, chính là muốn Vô Ưu hiểu đây chính là chuyện cũ của mình, chỉ là, chính là chuyện tình cảm. Bởi vì, nội dung của nó, cô nhất định, nhất định hiểu!

. . . . . .

Phương Đông Dạ nghiêm túc nói chuyện cùng Vô Ưu vì, ở bên bãi cát. Lại có âm thanh của sóng biển, Phương Đông Dạ từ từ, nói hết chuyện của anh ra.

"Có một người đàn ông, anh ta lạnh lùng, cao ngạo. Trừ người dì ra, anh không có người thân khác. Chỉ là, anh cũng không cô đơn, bởi vì anh còn có ba người bạn rất tốt ."

Người đàn ông đó là Phương Đông Dạ lúc ấy. Dì là Bùi Linh. Về phần bạn tốt, trong đó nhất định có một người là Đông Cung Phi.

Vô Ưu vừa nghe, vừa tự hỏi trong lòng. Phương Đông Dạ cũng không vội nói, bởi vì anh biết rõ Vô Ưu cần tiêu hóa, cho nên đợi Vô Ưu hỏi "Sau đó thì

sao" thì mới tiếp tục nói: "Có thể là bởi vì dung mạo xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn đều bị con gái bám đuôi. Cho nên, chuyện anh ta ghét nhất, chính là bị con gái làm phiền."

Anh ta không nói láo, anh ta thật sự sợ con gái làm phiền!

Vô Ưu nghĩ tới đây, tiếp tục nghe Phương Đông Dạ nói: "Bằng vào khả năng trời cho, còn có cố gắng. Tự mình lập nghiệp. Sau đó một tay tạo nên sản nghiệp của chính mình. Hơn nữa vì có nhiều bạn bè. Nên cùng kết hợp lại tạo ra quán bar lớn này."

Trời ạ, hoá ra là như vậy !

Vô Ưu quả thật không thể tin được, ‘ Diễm ’sang trọng như vậy là do họ tạo ra. Không khỏi cảm thán, người có tiền có khác.

Phương Đông Dạ nhìn ánh mắt kinh ngạc của Vô Ưu, thoáng thoải mái hơn liền nói: "Có một lần, tâm trạng của người đàn ông kia không tốt, bởi vì ngày đó là ngày giỗ của mẹ anh ta, vì đang buồn rầu. Cho nên, anh ta đi xuống lầu hai, chuẩn bị xuống lầu dưới uống một chén. Bình thường anh ta rất ghét náo nhiệt, thế nhưng lần này anh ta lại hi vọng, tiếng huyên náo có thể lấy đi sự tịch mịch của anh ta."

Nghe thế thì, đầu óc Vô Ưu thoáng qua một hình ảnh.

. . . . . .

Pằng! Pằng! Pằng!

Rõ ràng, tiếng bước chân rất có lực khiến người trong phòng lộ ra vẻ cực kỳ kinh khủng, quỷ dị. Vô Ưu phun mạnh hai cái nước miếng, lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn chỗ phát ra âm thanh, ngay sau đó trợn to hai mắt: một người đàn ông, một người đàn ông rất đẹp trai, đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Ánh mắt của người đàn ông quét qua toàn trường, đến mức mọi người xung quanh khẩn trương mà phát ra tiếng hút khí. Lúc ánh mắt anh ta đảo về phía cô, Vô Ưu cảm thấy trái tim mình cũng đang ngưng đập. Anh chàng Bartender ngồi xuống, dùng tốc độ nhanh nhất rót một ly rượu cho anh ta.

Bàn tay trắng nõn thon dài giống như nghệ thuật gia cầm ly rượu lên, sau đó uống một hớp nhỏ. Giống như đang thưởng thức, tất cả mọi người theo dõi vẻ mặt của anh không rời mắt, bộ mặt mong đợi. Giống như ly rượu anh ta uống là do mình cất, rốt cuộc thái độ của người đàn ông dần thả lỏng, cơ hồ không nhìn ra nụ cười.

. . . . . .

Cô nhớ , trời ạ. Cô nhớ ra rồi.

Vô Ưu nghe Phương Đông Dạ thuật lại, liền nhớ lại chuyện của đêm đó. Vô Ưu vì vậy mà khẩn trương, có chút mong đợi, cũng có chút sợ nội dung phía sau.

"Anh ta vừa ngồi xuống thì có con gái là thứ anh ta ghét nhất đến gần. Chỉ là, rất nhanh sẽ bị uy nghiêm của anh dọa nha. Vốn tưởng rằng không có ai quấy rầy anh, không nghĩ đến một cô gái giống như nữ sinh cấp 3 đến. Giơ lên một ly thuỷ tinh mời anh ta uống rượu." Phương Đông Dạ nói đến đây, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, nụ cười kia cú chút quyến luyến. Lúc nói chuyện Vô Ưu đối với chuyện anh ta hình dung mình là ‘ học sinh cấp 3 ’ rất không thoải mái!

"Người đàn ông kia cho tới bây giờ chỉ uống một loại rượu, chính là Brandy. Nhưng mà, nét mặt của cô gái đó thật là đáng yêu, khiến cho anh ta không cách nào cự tuyệt. Cho nên, anh ta uống. Ha ha ha a. . . . . ." Phương Đông Dạ nói đến đây bắt đầu nhẹ nhàng cười lên.

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ, có chút thẹn quá hóa giận hỏi "Anh cười cái gì?" Phương Đông Dạ ngưng cười nói: "Bởi vì, cô gái đó đưa cho anh ta không phải rượu, mà là nước."

"Nước?"

Vô Ưu nghe thế, mặt lập tức đỏ lên. Không nhịn được hô lên. Phương Đông Dạ bổ sung: "Là nước, hơn nữa còn là một ly nước bị hạ xuân dược ."

"Nói láo, tôi mới không có loại đồ vật này ! Càng không có để!"

Phương Đông Dạ vừa nói ra khỏi miệng, Vô Ưu liền không nhịn được phản bác. Mà một tiếng, cũng hoàn toàn nói thẳng ra. Cho nên, Vô Ưu mới vừa nói xong, liền hận không được cắn lưỡi của mình, không nhịn được oán giận mình tại sao cứ thiếu kiên nhẫn như vậy a! Phương Đông Dạ lấy tay đỡ vai Vô Ưu, để cho cô ngẩng đầu nhìn mình. Thẳng thắn nói: "Em nhớ đến anh sao?"

Ánh mắt thật thâm tình, thật mê người.

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ, không nhịn được khẩn trương. Cô cúi đầu nhẹ gật đầu. Ý nói đã nhớ. Phương Đông Dạ kích động kéo Vô Ưu vào trong ngực, sau đó ôm thật chặt. Cho đến khi bình tĩnh lại một chút, mới tiếp tục nói: "Không sai, là bị hạ thuốc."

"Em. . ."

Vô Ưu lại muốn phản bác, tuy nhiên bị Phương Đông Dạ ngăn trở, nói: "Nghe anh nói hết." Vô Ưu nhìn dáng vẻ Phương Đông Dạ, không cam lòng ngậm miệng. Phương Đông Dạ tiếp tục nói: "Bên trong có thuốc, chỉ là không phải di em bỏ. Mà là Đường Báo."

"Đường Báo là ai?"

Vô Ưu không hiểu nhìn Phương Đông Dạ hỏi, Phương Đông Dạ giải thích: "Người đàn ông dẫn em vào gọi là Uông Hải Triều, người đàn ông tới gần em gọi là Đường Báo. Đó là hai người xấu xa nhất. Mà đêm đó em là con mồi mà bọn họ nhìn trúng." Vô Ưu nghe nói như thế, mặt cũng xanh lét. Nếu như Phương Đông Dạ không xuất hiện, cô sẽ thế nào?

Phương Đông Dạ nhìn bộ dạng sợ hãi của Vô Ưu. Cười nhạt nói: "Thế nào. Bây giờ mới biết sợ, muộn rất nhiều năm rồi đúng không?"

"Ha ha, hình như là thế!"

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ ngượng ngùng ngây thơ cười một tiếng. Sau khi cười xong, liền vội vàng hỏi: "Hai tên khốn kiếp kia đang ở đâu? Em nhất định phải làm thịt bọn chúng! Thật là quá đáng. Lại dám đối với tôi như vậy!"

"Không sao, anh đã em báo thù."

"Thật sao? Anh làm sao đối phó bọn họ?"

Phương Đông Dạ không muốn bị Vô Ưu chuyển chủ đề, nếu không rất có thể, đồng nhất cả đêm Vô Ưu cũng sẽ cùng anh thảo luận chuyện hai tên khốn kiếp kia, lên tiếng phê phán bọn họ suốt đêm. Suốt đêm nay đều nói không xong lời muốn nói. Cho nên, Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu nói: "Tối hôm nay anh đặc biệt xin lỗi em, em nghe anh nói xong trọng điểm được không?"

"Ừ."

Vô Ưu gật đầu, sau đó Phương Đông Dạ tiếp tục nói. Lại nói năm năm không có tin tức về cô, vẫn như cũ không hề từ bỏ. Năm năm sau một đứa bé trai đứng trước mặt anh, nói là con trai anh. Lại một lần nữa nhìn thấy cô kích động, cô không nhận ra cảm giác bị thương trong lòng của anh ấy. Đợi đợi đợi đợi. Vẫn nói đến bọn họ cảm giác không có khẩn trương, cho nên khi nói Đông Cung Phi diễn đồng tính luyến ái. Muốn mượn nó kích phát cô nói thật với anh. . .

. . . . . .

"Anh nói là. . . ?"

Vô Ưu lập tức nghe hơn một giờ, cô không tức giận, còn rất cảm động những chuyện anh đã làm vì cô.

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu nói: "Ý anh là, Phi không phải đồng tính luyến ái. Mà là bạn tốt. Anh ta yêu Như rất nhiều năm rồi. Từ nhỏ. Nhưng Như vẫn coi anh ta là em trai, còn luôn muốn giới thiệu bạn gái cho hắn. Cho nên, anh mới không thể không dùng hạ sách này."

Tình, lại là tình ái!

Thối đời hôm nay, Phương Đông Dạ thẳng thắn nói tất cả ra. Vô Ưu không biết nên làm sao.Trước kia cô muốn chính là Phương Đông Dạ thẳng thắn, hiện tại anh rất thẳng thắn, cô nên làm cái gì bây giờ?

Cô bây giờ có thể lập tức nói tha thứ anh sao? Như vậy kế hoạch phải làm sao (Bỏ luôn cái kế hoạch đó đi chị, nhanh va luôn)? Nhưvừa nói không được hành động thiếu suy nghĩ. Hiện tại nếu như cùng Phương Đông Dạ tiêu tan hiềm khích lúc trước, có chút cảm giác đã bán đứng chiến hữu?

Lúc Vô Ưu do dự , sự tiến triển của tình hình ngoài dự liệu của cô. . .

" Phương Đông Dạ, em. . ."

Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ, có chút tay chân luống cuống, không biết nên nói cái gì cho phải. Phương Đông Dạ cười nhạt, thê lương nói: "Anh biết rõ. Là anh không đúng trước. Là chúng ta chơi quá mức rồi, mới đưa đến cục diện hôm nay không cách nào dọn dẹp được. Là anh không biết quý trọng em, hỗ trợ lẫn nhau. Mới thúc đẩy em cùng Như yêu nhau. Tất cả đều là anh sai."

Ách?

Phương Đông Dạ nói thế, khiến Vô Ưu ngây ngẩn cả người! Cũng nhắc nhở Vô Ưu. Hiện tại cô cùng Như có mối quan hệ trên danh nghĩa là người yêu .

Làm thế nào à? Cô ghét bị lừa gạt, thế nhưng không phải là mình cũng gạt người ta rồi sao?

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu đã mất đi vẻ ngượng ngùng, nhưng vẫn không thẳng thắn. Vì vậy quyết định thừa thắng xông lên, cho cô một kích cuối cùng.

Ai!

Phương Đông Dạ thở dài, sau đó nói: "Vốn bọn anh không tin hai người sẽ phát triển thành loại quan hệ này. Nhưng, hai người càng ngày càng thân mật,

khiến cho bọn anh càng ngày càng sợ. Cho nên, tối hôm nay lúc ăn cơm tối, mới nghĩ thử dò xét em một chút. Nhưng, hai người không quan tâm, hai người chỉ ngọt ngọt ngào ngào. Hoàn toàn không quan tâm chúng tôi."

"Không phải!"

Lời nói của Phương Đông Dạ quá đáng thương, cảm giác quá đau đớn. Khiến Vô Ưu không nhịn được lớn tiếng nói ra hai chữ này.

"Cái gì không phải ?"

Phương Đông Dạ lập tức nhạy bén hỏi. Vô Ưu nhìn ánh mắt chuyên chú của Phương Đông Dạ, không biết làm sao trả lời. Phương Đông Dạ nhân cơ hội dụ dỗ nói: "Vô Ưu, tình cảm anh dành cho em, chẳng lẽ em chưa hiểu sao ?"

"Em. . ."

Vô Ưu không còn lời nào để nói. Phương Đông Dạ quyết định dùng một cách, bức ra chân tướng của sự thật. Cho nên, anh lấy lui làm tiến nói: "Vô Ưu, nếu như em thật sự đã yêu người khác. Anh sẽ chúc phúc cho em. Anh sẽ cả đời ở bên cạnh bảo vệ em, không để em bị tổn thương."

Phương Đông Dạ nói tiếp, nói vô cùng thâm tình. Điều này làm cho Vô Ưu giả bộ không được nữa. Cô kéo lại tay Phương Đông Dạ.

Phải nói rồi !

Phương Đông Dạ nhìn Vô Ưu, chờ Vô Ưu nói ra suy nghĩ của chính mình. . .

Quả táo, quả táo, Quả Quả Quả Quả Quả Quả. . .

Áp lực, áp lực, lê lê lê lê lê. . .

Chuối tiêu, chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

Lúc quan trọng như vậy, điện thoại Vô Ưu chợt vang lên.

Không ổn!

Phương Đông Dạ nghĩ đến đây, kéo lại tay Vô Ưu, nói: "Không cần lo, em muốn nói với anh chuyện gì?" Phương Đông Dạ nhìn chằm chằm ánh mắt của Vô Ưu rất thâm tình, sâu giống như là ao đầm, cơ hồ có thể thôi miên không chừng, kèm theo tiếng chuông, Vô Ưu có một loại lõm vào, vả cảm giác càng lún càng sâu .

"Chúng ta. . ."

Quả táo, quả táo, Quả Quả Quả Quả Quả Quả. . .

Áp lực, áp lực, lê lê lê lê lê lê. . .

Chuối tiêu, chuối tiêu, tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu tiêu. . .

Vô Ưu vừa định nói ‘ chúng tôi không phải đồng tính luyến ái. . . ! ’, nhưng vào lúc này điện thoại lại vang lên. Phương Đông Dạ hận không ném nát được cái điện thoại kia đi, Vô Ưu vừa lấy điện thoại ra, vừa nói: "Một lát chúng ta lại nói, có lẽ là có việc gấp!"

"Vô Ưu. . ."

Phương Đông Dạ còn muốn ngăn cản, nhưng Vô Ưu lại nói: "Một phút là được rồi." Vô Ưu nhìn Phương Đông Dạ an ủi cười một tiếng, sau đó tiếp tục nghe điện thoại. . .

"Alo?"

"Vô Ưu, Phương Đông Dạ có phải đã nói hết sự thật ra không?"

Điện thoại vừa mới mở. Như mở miệng nói ngay trọng điểm. Vô Ưu vừa nghe, sửng sốt nói: "Làm sao chị biết?" Trong giọng nói đều là không dám tin. Như tỷ còn lại là cười lạnh nói: "Chị biết ngay bọn họ đa dự tính trước mà!"

Dự tính?

Vô Ưu nghe thế, ánh mắt lo lắng mang theo phòng bị nhìn Phương Đông Dạ. Sau đó hỏi: "Có ý gì?" Như nói: "Trong điện thoại không có ai nghe thấy. Em nói cho chị biết, em nói chuyện của chúng ta ra rồi đúng không?"

"Không có!"

Vô Ưu vội vàng trả lời. Như nghe thế, nói: "Vậy thì tốt, cái gì cũng không cần nói. Ngày mai chúng ta gặp mặt sau lại nói chuyện tiếp!" Vô Ưu hiểu nói:

"Ừ, tốt." Sau đó cúp điện thoại. Bởi vì cú điện thoại kia. Câu kia của Vô Ưu : chúng tôi không phải đồng tính luyến ái. Biến thành: chúng ta về nhà đi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Đại Kết Cục! ! !

Vô Ưu biết mình bị Phương Đông Dạ gặng hỏi. Vừa lên xe liền mượn cớ giả bộ ngủ để trốn tránh Phương Đông Dạ, sau khi về đến nhà, trực tiếp hướng mình phòng của đi tới. Có thể nói là, tiwf sau khi nhận được điện thoại của chị Như, liền chẳng hề nói một câu. Bởi vì cô sợ mình sẽ không cẩn thận nói sai.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng. Vô Ưu đang cầm điện thoại cùng chị Như thương lượng xong đối sách. Sau hai người lén lút gặp mặt bắt đầu kế hoạch.

. . . . . .

"Vô Ưu, em tại sao mặc nhiều như vậy, không thoải mái sao?"

Phương ĐÔng Dạ nhìn Vô Ưu hỏi, đã sớm chuẩn bị tốt kế hoạch Vô Ưu vừa lấy tay xoa lỗ mũi vừa trả lời nói: "Có thể là ngày hôm qua đứng ở ngào biển quá lâu, hình như là bị cảm lạnh." Phương Đông Dạ vừa nghe, vội vàng lo lắng nói: "Tại sao có thể như vậy? Đi, anh dẫn em đi bệnh viện kiểm tra."

Đi bện viện? vậy lộ hết kế hoạch rồi!

Vô Ưu trong lòng nghĩ như vậy, vội vàng nói: "Không cần. Anh đi đi làm đi, em ăn chút gì rồi uống thuốc xong ngủ một giấc là ổn. Không nghiêm trọng, không có phát sốt. Thật! Không tin anh sờ một cái xem."

Phương Đông Dạ biết Vô Ưu rất sợ đi bệnh viện. Cho nên, đưa tay ra sờ cái trán của cô, xác định nhiệt độ không có khác thường , nhưng vẫn có chút không yên tâm nói: "Nếu như em không muốn đi gặp bác sĩ, vậy em trở về phòng nghỉ ngơi, anh ở bên ngoài, em có chuyện gì gọi anh là tốt rồi."

Ách?

Anh cũng không đi làm à? Như vậy sao được?

Vô Ưu nghĩ được như vậy, nói: "Ai nha không cần á..., công việc quan trọng hơn, lại nói trong nhà có tiểu Diễm ở cùng!" Nhưng Phương Đông Dạ kiên trì nói: "Không được, tiểu Diễm nói thế nào cũng là đứa bé, anh ở lại đây vẫn yên tâm hơn."

Phương Đông Dạ sau khi nói xong, không cho Vô Ưu phản đối, nói: "Tốt lắm, uống chút cháo, sau đó ngoan ngoãn trở về phòng ngủ."

Làm thế nào? Chị Như cứu mạng a!

. . . . . .

Thùng thùng thùng thùng. . . Thùng thùng thùng thùng. . .

Giống như trời cao nghe được Vô Ưu cầu nguyện, chuông cửa lúc này cư nhiên vang lên. Vô Ưu không hề nghĩ ngợi, lập tức nói: "Em đi mở cửa." Sau khi nói xong bước nhanh như bay vọt tới, giống như sớm quên mình giả bộ là một bệnh nhân!

"Chị Như, chị đã đến rồi?"

Vô Ưu âm thanh vui mừng, chị Như nghe được Vô Ưu nói, thái độ có chút mất tự nhiên. Bởi vì cô biết Phương Đông Dạ khẳng định nhìn ra chỗ sơ hở tới, Vô Ưu vậy làm sao nhìn cũng không giống là bị bệnh a! đừnng đùa, đã diễn đến tận bây giờ rồi, nói như vậy chẳng phải lộ hết rồi hay sao. Đến cuối cùng ai thắng ai thua cũng chỉ phụ thuộc vào lá bài này.

Như tỷ nghĩ được như vậy, nhìn Vô Ưu cười nhạt, sau đó nói: "chị hôm nay không đi làm, cho nên mới tìm em a! Em có thì giờ rãnh không? Chị với em cùng đi ra ngoài đi một chút."

Ách?

Sao lại như vậy!

Bởi vì những gì chị Như nói khác hẳn với kế hoạch của hai người đã bàn. Cho nên trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Phương Đông Dạ lúc này là nói tiếp: "Sợ rằng Vô Ưu không thể đi, bởi vì cô ấy ngã bệnh."

Phương Đông Dạ sau khi nói xong phòng bị nhìn chị Như, chị Như ‘ khẩn trương ’ nói: "Ai nha, Vô Ưu, em ngã bệnh thế nào không nói cho chị đây? Đi,

chị dẫn em đi bác sỹ." Phương Đông Dạ lại lạnh lùng nói: "chị Như, Vô Ưu không thích gặp bác sĩ." Anh nói như vậy, hiển nhiên là hướng chị Như khoe khoang mình so với cô ấy hiểu rõ Vô Ưu hơn. Mặc dù anh bây giờ bắt đầu hoài nghi hai người các cô có quan hệ, tuy nhiên không có chứng cớ. Cho nên, anh nhìn hai người các cô thân mật thì trong lòng vẫn là có chút nho nhỏ không thoải mái.

Chị Như quay đầu nhìn Phương Đông Dạ nói: "Ngã bệnh có thể bởi vì không thích bệnh viện cũng không gặp bác sĩ sao? Như cậu cứ nghĩ là đối tốt với cô ấy, nhưng thật ra là ở hại cô ấy, nếu như có cái ngoài ý muốn, cậu có thể phụ trách sao?"

"Chị. . ."

Phương Đông Dạ nghe chị Như lời, thật đúng là nói không ra lời. chị Như nhìn Vô Ưu, vừa lặng lẽ trong chớp mắt, vừa nói: "Vô Ưu, đi,chị em mình đi gặp bác sỹ. Nhớ, có chị ở đây, chị sẽ chăm sóc tốt cho em. Chuyện gì cũng sẽ không xảy ra!"

"Ừ, chị Như . em nghe chị!"

Vô Ưu thấy được ánh mắt chị Như, rốt cuộc hiểu rõ ý của cô ấy. Cũng chính là do ban đầu len lén gặp mặt, đổi thành quang minh chính đại chung đụng. Vô Ưu nói đến chỗ này, quay đầu nhìn Phương Đông Dạ nói: "Vậy anh đi đi làm thôi. Để chị Như cùng với em đi gặp bác sĩ. Anh dù sao cũng nên yên tâm đi!"

Yên tâm?

Là lo lắng mới đúng. Phương Đông Dạ đối với chị Như nhưng tương đối phòng bị. Không nhịn được cảm thán, ai nói phụ nữ thông minh tốt? Anh cảm thấy giống như Vô Ưu ngốc nhà anh vẫn là tốt nhất.

Mặc dù có ngàn vạn cảm khái. Nhưng Phương Đông Dạ cuối cùng vẫn là không nhịn được chấp nhận đi làm. Bởi vì, anh đang trong phòng ngây ngô không có việc, thời gian càng khó hơn chịu đựng.

. . . . . .

"chị Như, chị nói là, chị hoài nghi hai người bọn họ không phải thật tâm nói xin lỗi?"

Bên trong quán cà phê, Vô Ưu không dám tin nhìn chị Như . chị Như vừa gật đầu vừa nói: "Ừ, chị hoài nghi. Tối ngày hôm qua Phi thổ lộ mặc dù rất thâm tình, tuy nhiên cậu ta để cho cho cảm thấy rất không thích hợp. Bởi vì, cậu ta tại sao đột nhiên làm như vậy đây? Cậu ta trước kia có rất nhiều lần cơ hội lại không có."

Vô Ưu nghe thế gật đầu một cái, nói: "Ý của chị là, cho nên chị liền hoài nghi hai người bọn họ là thương lượng xong. Cho nên, mới gọi điện thoại kiểm tra xem em gặp tình huống giống như chị không?"

Như tỷ gật đầu một cái, bày tỏ Vô Ưu nói không sai.

Vô Ưu suy tư một lát hậu, chần chờ mở miệng, nhìn chị Như hỏi "chị Như, dù là bọn họ thương lượng xong, nhưng là, này trừ chứng minh bọn họ thương lượng qua ra, còn có thể chứng minh cái gì chứ ? Có lẽ bọn họ là thương lượng, cuối cùng quyết định tranh thủ thắng thắn được khoan hồng a!"

"Ha ha, Vô Ưu. Em thật thông minh nha."

Chị Như nghe Vô Ưu nói, cười nhạt nói. Vô Ưu còn lại là ngượng ngùng cười cười mà nói: "Ai nha, không cần giễu cợt em. Chị nói em nói có đạo lý sao?" chị Như gật đầu một cái, khẳng định nói: "Không phải có đạo lý, là rất có đạo lý. Nhưng là, chính chị cảm thấy chuyện này không có đơn thuần như vậy!"

Chị Như nói đến chỗ này, nhìn Vô Ưu hỏi "Không biết em phát hiện một chuyện không ." Vô Ưu hiểu hỏi "chuyện gì?" Như tỷ cười nhạt, nói: "Bọn họ thổ lộ, chúng ta trở nên rất bị động rồi."

"Đúng vậy a. Đúng , đúng,, đúng, ta cũng cảm thấy như vậy. Ngày hôm qua Phương Đông Dạ thổ lộ xong, nói chúc phúc chúng ta ... Lời nói thời điểm. em cảm thấy được mình có phần điểm bị nghẹn ở trong lòng. Trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Cảm giác mình giống như là kẻ lừa gạt đó."

"Đúng, chính là cảm giác này."

Như tỷ nghe thế vỗ bàn một cái vui mừng nói. Đây chính là vấn đề cô cảm thấy không thích hợp.

"Vậy chúng ta phải làm sao? Còn phải tiếp tục giả bộ nữa sao? Bọn họ cũng thẳng thắn, chúng ta tiếp tục giả bộ nữa giống như rất ngớ ngẩn. Huống chi, ngộ nhỡ là chúng ta suy nghĩ nhiều quá, bọn họ chính là thật hiểu rõ sai rồi, cho nên thương lượng sám hối làm thế nào?"

Vô Ưu nói cảm giác của bản thân. Chị Như cúi đầu không nói, bắt đầu nghiêm túc nghĩ đối sách. Sau khi uống hết ly cà phê, chị Như ngẩng đầu nói: "chị có biện pháp. Chúng ta lần trước là thế nào nghe được bí mật. Lần này chúng ta còn thế làm!"

. . . . . .

Nghe lén!

Đây chính là đối sách mà chị Như nghĩ ra. Lại là lần đầu tiên là chó ngáp phải ruồi, mà cố ý gây tạo ra chưa chắc đã gặp chuyện tốt như vậy. Bọn họ đầu tiên liền gặp phải hai vấn đề: thứ nhất, như thế nào khiến Phương Đông Dạ rời phòng làm việc, làm cho hai người có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào phòng nghỉ bên trong; thứ hai, như thế nào có thểm khiên Đông Cung Phi cùng anh gặp mặt. Hơn nữa để họ nói ra điều hai cô muốn nghe.

Hai người rời đi quán cà phê, đi đến trước của tập đòn "trụ", cũng không nghĩ ra đối sách.

"Như vậy đi, em gọi điện thoại cho Phương Đông Dạ, nói ở dưới lầu để cho anh xuống một chuyến, chờ anh ấy xuống, chúng ta liền nhân cơ hội lên."

Vô Ưu cuối cùng nghĩ ra cách. Chị Như lắc đầu một cái, nói: "cách này đưa tới hoài nghi, đây không phải là một biện pháp tốt." Vô Ưu dĩ nhiên cũng biết đây không phải biện pháp tốt a. Nhưng là, không làm như vậy, còn có thể làm sao đây? cô nhìn chị Như thúc giục: "chị Như chị bình thường thông minh nhất rồi, nghĩ một chút biện pháp đi!"

Biện pháp, biện pháp!

Bình thường đó là kế sách như suối tuôn, thế nhưng lần thật đúng là trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra kế hoạch hoàn mỹ . Cô cần một ít một chút nhắc nhở, một ít một chút là tốt rồi. Nhưng hết lần này tới lần khác không có!

"A, thật xin lỗi."

Đang ở Như tỷ bởi vì không nghĩ ra biện pháp, mà phiền não xoay người thời điểm, không cẩn thận đụng phải một người. Trong nháy mắt, đồ trên tay người nọ rơi hết xuống. Cho nên, chị Như vội vàng vừa nói xin lỗi, vừa cùng Vô Ưu giúp một tay nhặt trên đồ vật mặt đất. Cho đến. . .

"Đây là thư của tôi."

Vô Ưu vui mừng kêu lên. Thì ra là bọn họ đụng phải cậu đưa thư. Anh ta nhì Vô Ưu hỏi "Xin hỏi ngươi là Vô Ưu tiểu thư sao? Ngươi biết Phương Đông Dạ tiên sinh sao" Vô Ưu gật gật đầu mà nói: "Đúng vậy." vừa nói, vừa đem chứng minh thư cho anh ta nhìn. Vô Ưu thẳng thắn cử động, khiến cho người đưa thư thái đô tốt hơn, nói: "Này tin liền trực tiếp giao cho cô tốt lắm. Gặp lại!"

"Gặp lại!"

Vô Ưu nhìn người đưa thư vào ' trụ ' phát nốt các bưu kiện khác, mở ra phong viết: Phương Đồng Dạ, Vô Ưu đọc được phong thư này…...

. . . . . .

"A!"

Vô Ưu đọc xong nội dung thư, hô lên, chị Như buồn bực nhìn đồ trên tay Vô Ưu: thiệp mời. Kết hôn, thiệp mời. Người mới tên tuổi nơi viết: Hoắc lang tiên sinh, Tề Đông Thăng tiên sinh.

Đồng tính luyến ái sao?

Như tỷ còn không có phản ứng kịp, Vô Ưu liền khai mở miệng hỏi: "chị Như, đồng tính luyến ái cũng có thể kết hôn sao? Nằm mơ cũng không nghĩ tới bọn họ sẽ ở cùng nhau cũng. Ha ha, thật tốt." Vô Ưu trong giọng nói không có xem thường, đều là chân thành chúc phúc. Chị Như suy nghĩ một chút, nhìn một chút lá thư nói: "Bọn họ bây giờ đang ở nước Mĩ bang Massachusetts. Chỗ đồng tính luyến ái là có thể kết hôn đấy!"

Chị Như xem lá thư, nhìn thiệp mời. Chợt ánh mắt sáng lên. Nói: "chị có biện pháp."

"À? Có thật không? Làm thế nào?"

Chị Như lôi kéo Vô Ưu nói: "Đi theo chị."

. . . . . .

Trong ngân hàng lầu dưới của tập đoàn "Trụ". Chị Như cầm một trang giấy, nhanh chóng viết chữ, Vô Ưu đưa mắt qua xem. Lại phát hiện đều là tiếng Anh một ít đều nhìn không hiểu.

"chị viết cái gì à?"

Vô Ưu hỏi thời điểm, chị Như vui vẻ thu hồi bút, cười đọc đến: "Phương Đông Dạ, tôi kết hôn, anh phải chăm sóc thật tốt Vô Ưu. Lần trước Vô Ưu gọi điện thoại hỏi: thích đồng tính thì thế nào? Tôi không hiểu rõ có ý gì, là thay bạn bè hỏi sao? Nếu như là lời nói, nói cho cô ấy biết ở bang Massachusetts mà có thể kết hôn. Tôi theo Đông Thăng hay là tại nơi này kết hôn."

"Như thế nào?"

Chị Như đọc xong, hả hê giương mắt nhìn Vô Ưu.Vô Ưu nói: "chị viết như thế này là có ý gì?" chị Như không có thời gian cùng cô lôi thôi, trực tiếp hỏi: "Em cùng Hoắc lãng, còn có Tề Đông Thăng, người nào thân thiết hơn?"

"Hoắc lãng học trưởng!"

Vô Ưu mặc dù nói không biết đây rốt cuộc là đang làm cái gì, nhưng mà vẫn là thành thật trả lời rồi. chị Như gật đầu một cái, sau đó ở chỗ ghi tên viết xuống tên họ, còn có nhật kỳ. Sau đó đem tin thay thế được thư mời bỏ vào trong lá thư. Sau đó đem lá thư dán lại. Chuẩn bị xong ở lá thư phía sau nhanh chóng viết: người nhận Phương Đông Dạ!

Phương Đông Dạ nhận?

Vô Ưu thấy nơi này, bừng tỉnh hiểu ra nói: "A, Em hiểu hiểu" chị Như nói: "Hiểu cái gì a, nhanh lên một chút, thừa dịp cậu đưa thư đó chưa đi, ra cửa ‘ trụ ’chặn lại!"

"Tốt."

Vô Ưu sau khi nói xong, bước nhanh chạy tới chỗ sảnh tập đoàn ‘ trụ ’!

. . . . . .

"Này, lá thư này, anh không thể giao cho tôi."

Người đưa thư nhìn vẻ mặt mất tự nhiên cầm tin Vô Ưu, không hiểu nói: "Tại sao à? Cô không phải là Vô Ưu tiểu thư sao?" Vô Ưu không quen nói dối, cho nên nhìn về phía chị Như cầu cứu. Như tỷ nói: "Xin chào, là như vậy. Chúng ta thấy ở đằng sau lá thư có vài dòng như thế nên ko tiện nhận."

Chị Như vừa nói xong, vừa đem thư lật qua cho người đưa thư nhìn.

"người nhận Đông Phương Dạ! Cần phải!"

Sau khi xem qua, trên mặt người đưa thư lập tức liền thay đổi có một chút khó coi. Anh ta tại sao vừa mới bắt đầu không có phát hiện a. anh ta nhanh chóng cầm lấy tin, lo lắng nói: "Này, chuyện này. . ." Nhưng đây là nghề nghiệp của anh, vừa nhìn thư cũng biết thư bị mở qua. Đây chính là sai lầm nghiêm trọng trong công việc, sai lầm a!

Như tỷ nhìn người đưa thư, an ủi cười một tiếng. Nói: "Đây không tính là sai lầm, viết phía sau nha, không phát hiện rất bình thường. Chúng ta sẽ không theo Phương Đông Dạ nói, như vậy anh ta cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của anh rồi. Được, không nói, đây là một phong thư hết sức quan trọng, anh chính là nhanh lên một chút đưa tới cho Phương Đông Dạ.

"Cám ơn, cám ơn. Cám ơn. . ."

Người đưa thư liền vội vàng gật đầu nói cảm tạ, mồ hôi chảy ròng ròng. Bọn họ nói thư quan trọng muốn, chứng minh là đã nhìn rồi a! Một bên anh ta nhi lau mồ hôi, một bên gật đầu, vẫn không quên xử lý miệng bì thư. Hết sức che giấu dấu vết đã từng bị xem qua. Có thể nói là trong lòng vô cùng run sợ a!

Vô Ưu cùng chị Như thấy một màn như vậy, bốn mắt nhìn nhau, sau đó hả hê cười một tiếng. Rất nhanh sau đó trốn vào thang máy. Chờ đợi Phương Đông Dạ sau khi xuống lập tức nhảy lên thang máy.

Reng reng reng. . . . . Reng reng reng. . . . . .

"Alo, cái này? Anh một phong nước Mĩ tới phong thơ, nhất định phải tự mình đi nhận?"

Phương Đông Dạ nhận điện thoại, nghe rõ dụng , không dám tin hỏi. quản lý bộ phận còn lại là cường điệu nói: "Trong thơ là như vậy viết. Người nhận thơ viết là tổng giám đốc cùng Vô Ưu tiểu thư, nhưng phía sau lại viết khiến tổng giám đốc tự mình nhận."

Ai vậy? tại sao lại có cả Vô Ưu?

Phương Đông Dạ cảm giác chuyện có chút quỷ dị, vì vậy nói: "Được, tôi lập tức đi xuống."

. . . . . .

Phương Đông Dạ vừa mới bước ra khỏi thang máy. Đi được một đoạn, Vô Ưu cùng chị Như thừa dịp Phương Đông Dạ không chú ý, nhanh chóng vào thang máy, nhận lúc Phương Đông Dạ đi lấy thư hai người âm thầm vào văn phòng tổng giám đốc. Chỉ là, lần này rất có kinh nghiệm đóng cửa phòng tổng giám đốc lại, sau đó hai người tiến vào bên trong phòng nghỉ ngơi. . .

"Kế tiếp làm thế nào à?"

Bởi vì trải qua kích thích, Vô Ưu trong mắt lóe ra tia hưng phấn. chị Như nói là: "Hiện tại chỉ cần một cú điện thoại là tốt" sau đó dưới cái nhìn chòng trọc của Vô Ưu, gọi điện cho Đông Cung Phi. Lại phát hiện đường dây bận. chị Như ánh mắt sáng lên, quyết định thật nhanh gọi Phương Đông Dạ. Quả nhiên, là đang cùng nói chuyện!

Chị Như trên mặt hiện lên nụ cười tính kế, Vô Ưu là không hiểu hỏi;"Không gọi điện thoại rồi sao?" chị Như trả lời : "Không được."

"Tại sao à?"

Vô Ưu hiện tại có đến mười vạn câu hỏi vì sao, chị Như nói: "Bởi vì Đông Cung Phi lập tức sẽ tới đây." Sau khi nói xong, mang trên mặt nụ cười tự tin nói: "Hơn nữa chuyện khẳng định so chúng ta tưởng tượng còn thuận lợi hơn!" Vô Ưu vốn trong lòng không hiểu lắm, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt tự tin cảu chị Như, cũng cảm thấy có lòng tin.

. . . . . .

Phanh!

Cửa mở ra, Vô Ưu cùng chị Như vội vàng đem lỗ tai dính vào trên cửa. . . . . .

Phương Đông Dạ tiến vào phòng làm việc, phiền não mà rống lên nói: "cậu hỏi một vạn lần cũng giống vậy, tôi cũng vậy nói không rõ ràng. Cậu tới đây rồi lại nói!" Phương Đông Dạ gào xong thẳng tay cắt đứt điện thoại.

Đáng chết, chuyện xảy ra chỉ biết hỏi, anh hiện tại chẳng biết làm sao! Chỉ là, anh ngược lại hiểu nguyên nhân Hoắc lãng để cho anh nhận thư. Để cho anh nhận thư, chẳng phải là hướng anh ra ám hiệu, để cho anh chú ý thôi.

Đáng chết! Chẳng lẽ Vô Ưu cùng chị Như thật sự có loại cảm giác đó?

Phương Đông Dạ nghĩ đến khả năng này, đầu cũng nổ tung. Anh ngồi ở trên ghế sa lon, nhắm mắt dưỡng thần . Hy vọng có thể để cho mình tỉnh táo lại, nhưng càng nghỉ càng loạn. Đến cuối cùng, anh rối rắm nhịn có ở nghĩ phát giận. Hắn cầm điện thoại lên, lại gọi điện thoại cho Đông Cung Phi, phát tiết thức mà rống lên nói: "Làm sao cậu còn chưa tới à?"

Đầu kia không biết nói chút gì, Phương Đông Dạ liền cúp điện thoại. Đại khái lại đợi chừng mười phút đồng hồ. Đông Cung Phi tới, vào cửa chính là một câu: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra à? Cậu rõ ràng nói thẳng thắn, là có thể làm cho các cô ấy bại lộ bí mật . Nói các cô khẳng định không phải là quan hệ kia, bây giờ lại nói hai người họ có quan hệ. Có ý gì à?"

"cậu hỏi tôi tôi làm sao mà biết. Bọn họ cư nhiên hướng bạn bè đồng tính luyến ái hỏi thăm, xem ra là chúng ta nghĩ sự tình quá đơn giản rồi."

Phương Đông Dạ hơi giận gấp gáp nói. Đông Cung Phi vừa nghe, hét lớn: "Cậu không cần nói giỡn có được hay không. Tôi chính là theo cậu nói, cùng chị Như bày tỏ. Nếu như họ thật thích sẽ chân thành chúc phúc các cô ấy." Phương Đông Dạ rống lên đáp: "Chỉ cậu nói như vậy sao? Tôi cũng vậy nói có được hay không!"

. . . . . .

Hai người đối với rống đi qua, bắt đầu là vô biên yên tĩnh. Hồi lâu đi qua, Đông Cung Phi mới lại mở miệng. . . . . .

"Làm thế nào?"

Làm thế nào?

Phương Đông Dạ nghĩ tới cái vấn đề này, nhức đầu nói: "Tôi mà biết làm thế nào, cũng sẽ không tìm cậu rồi." Đông Cung Phi chần chờ hỏi "Cậu nói họ thật có thể có tình cảm sao?" đây đều là khẳng ddingj từ trước đến giờ của Phương Đông Dạ, suy nghĩ một chút Vô Ưu và chị Như có cử chỉ thân mật, đang ngẫm nghĩ Vô Ưu chịu cùng chị Như đi bệnh viện. Nghĩ tới những thứ này, hắn nói không ra lời.

"Trời ạ, này không phải là nâng đá đập chân mình sao?"

Đông Cung Phi âm thanh trong tràn đầy ảo não. Phương Đông Dạ nhìn Đông Cung Phi bộ dạng khổ sở, nói: "Thôi, chuyện cho tới bây giờ, chúng ta vẫn là suy nghĩ làm thế nào đi!"

"Chuyện cho tới bây giờ còn có thể nghĩ cái gì biện pháp à? Chỉ cần họ thật thích đối phương. Đối với chúng ta không có cảm giác. Không quan tâm chúng ta. Này vô luận nghĩ cái gì biện pháp đều vô dụng!"

Đông Cung Phi không lạc quan nói. Phương Đông Dạ còn lại là suy nghĩ sâu xa sau một hồi nói: "Vậy nếu như họ còn yêu chúng ta thì sao?" Đông Cung Phi nhìn Phương Đông Dạ hỏi "Có ý tứ gì?"

Phương Đông Dạ nghiêm túc nói: "Vô luận họ ý kiến gì đối phương, chỉ cần họ đối với chúng ta còn có cảm giác, vậy thì chứng minh chúng ta còn có hi vọng!" Đông Cung Phi gật đầu một cái, sau đó nói: mặc dù nói là như vậy nhưng là, muốn chứng minh trong lòng các cô ấy có chúng ta hay không đây?"

"Chúng ta đi hộp đêm, sau đó làm cho các cô ấy biết. Họ chỉ cần quan tâm lời nói, là tuyệt đối sẽ ghen đấy!"

"Được, cứ làm như thế."

Đông Cung Phi lập tức bày tỏ đồng ý, nhưng ngay sau đó lại nói: "Vậy nếu như họ không ăn giấm?" Đông Phương Dạ đi giọng điệu, ; trả lời nói: "Đi một bước tính một bước, đến lúc đó lại nói!"

Đông Cung Phi gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý. Sau đó hai người bắt đầu thương lượng cụ thể phương án áp dụng. Mà tất cả này, một chữ không lọt tất

cả bên trong phòng nghỉ ngơi Vô Ưu cùng Như tỷ đều nghe rõ!

. . . . . .

Kẽo kẹt kẽo kẹt. . . . . Kẽo kẹt kẽo kẹt. . . . . .

Vô Ưu tức giận nghiến răng ken két. Chị Như trái với kích động củaVô Ưu, liền có vẻ tỉnh táo rất nhiều. Bởi vì đây đều ở đây trong dự liệu của nàng!

"chị Như chúng ta nên thế nào?"

Vô Ưu nhìn chị Như hỏi. chị Như cười nhạt, sau đó hướng cô ngoắc ngoắc tay. Chờ vào phòng vệ sinh, xác định nói chuyện sẽ không bị nghe thấy, nói: "Em thích Phương Đông Dạ, cũng quyết định gả cho anh có đúng hay không?" Vô Ưu rất khẳng định gật đầu một cái. điểm này chưa bao giờ từng thay đổi, chỉ là không cho anh một chút dạy dỗ cứ như vậy gả cho anh, quá oan!

Chị Như hiển nhiên hiểu ý Vô Ưu ý cho nên nhìn Vô Ưu nói: "Được, vậy chúng ta thì cho bọn họ một kích cuối cùng!"

. . . . . .

Ba ngày sau, Phương Đông Dạ giống như thường ngày sau khi tan việc về đến nhà, ngoài ý muốn phát hiện trong phòng tối om. Không chỉ có không có Vô Ưu, tiểu Diễm cũng không có. Cảm giác vô cùng ngoài ý muốn. Hơn nữa ở phòng khách trên khay trà, phát hiện một tờ giấy nhớ. Trên đó viết: tôi với chị Như quyết định đi nước Mĩ kết hôn. Mang theo tiểu Diễm đi. chúc phúc của anh và Đông Cung Phi chúng chấp nhận, cám ơn!

Thấy tờ giấy nhớ, trái tim Phương Đông Dạ xém chút bay ra ngoài. Anh quyết đoán gọi điện thoại cho Đông Cung Phi. Đông Cung Phi sau khi nghe, càng thêm không thể tin quát: "Cái gì? Mang theo tiểu Diễm đi nước Mĩ kết hôn? Cậu không cần nói giỡn có được hay không?"

"ai có hứng thú đùa giỡn với cậu đấy. Nhanh lên một chút đisân bay! Chúng ta ở nơi đó gặp mặt!"

Phương Đông Dạ cúp điện thoại hậu, lấy ra hộ chiếu liền hướng sân bay chạy tới.

. . . . . .

"Cái gì. bảo dưỡng?"

Phương Đông Dạ nghe máy bay chuyên dụng của mình cư nhiên đang bảo dưỡng, tức giận nói: "Tôi muốn thuê một chiết máy bay, bao giờ có thể xuất phát?" Nhưng quá đáng tiếc chính là, nhân viên làm việc trả lời nói: "Thật xin lỗi, vậy cần xin phép cấp trên. Cho dù phê chuẩn xuống, cũng muốn trang bị nhân viên. . . . . ."

"Tốt lắm, đừng nói nữa, Chúng tôi bây giờ lập tức muốn đi nước Mĩ, có biện pháp gì, nói!"

Đông Cung Phi cũng không muốn nghe bọn họ lải nhải, đơn giản hỏi, Mà bọn họ lại đưa ra đáp án chính là : "Có một chuyến máy bay mười lăm phút sau cất cánh. Nên còn vé. Nắm chặt thời gian còn kịp."

"Đáng chết! sao không nói sớm"

Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi thật rất muốn đạp cho đống người câu giờ này một trận. Nhưng không có làm như vậy, bởi vì bọn họ không có thời gian. Chỉ thấy hai người nhanh chóng xoay người, sau đó mở ra chân dài, nhanh chóng hướng chỗ bán vé đi tới. . . . . .

"Thật xin lỗi, hiện tại không bán vé nữa rồi. cho dù có mua được vé cũng không có khả năng bắt kịp chuyến bay."

Người bán vé mặc dù rất ưa thích hai Đại Suất Ca, tuy nhiên vẫn như cũ coi trọng công việc của bản thân. Đông Cung Phi lười nghe người bán vé nói, trực tiếp nói: "Cô chỉ cần bán vé là tốt rồi. Lên không được máy bay là chuyện của chúng tôi. Nhanh lên một chút" tiểu thư bán vé thấy Đông Cung Phi và Phương Đông Dạ tạo áp lực, đành đưa cho bọn họ hai tấm vé.

Cầm hai tấm vé, Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi hai người nhanh chóng đi kiểm tra đo lường sức khỏe,. . . . . .

Chi! Chi! Chi! Chi!

"Thật xin lỗi, hai vị nhiệt độ quá cao, có phải hay không phát sốt à? Xin chờ một chút, nhiệt độ cơ thể giảm lại quay lại!"

Bọn họ bởi vì kịch liệt chạy nhanh. Lúc kiểm tra nhiệt độ phát ra còi báo động . Vẫn ẩn nhẫn không phát tác Phương Đông Dạ, hoàn toàn rống lên: "ngươi chạy như điên 20' ngoài đường xem nhiệt độ có cao như ta không? Cút!!" Gào xong hậu, hai người dưới ánh mắt trợn tròn của mấy nhân viên sân bay, tiếp tục từng bước từng bước đến gần máy bay.

. . . . . .

Trong giáo đường trang nghiêm, người mặc lễ phục Hoắc lãng, Tề Đông Thăng. Đang, trao đổi chiếc nhẫn, cùng nhau cất lời hứa. Đang ở cuối cùng giáo phụ tuyên bố: "Ta thay Thượng Đế tuyên bố, các ngươi kết làm vợ chồng." Thời điểm, cửa truyền đến hai đạo rống giận.

"Đợi đã nào...!"

"Ta không đồng ý!"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người nhìn về phía cửa hai giống nhau nhìn thấy có hai đại Suất Ca. Chỉ là, bọn họ giờ phút này có vài phần nhếch nhác. Hai người bọn họ khí thế mười phần mà đi vào giáo đường. Nhưng ở người mới quay đầu trong nháy mắt, bọn họ cho ngây ngẩn cả người.

Hoắc lãng, Tề Đông Thăng!

"Các ngươi làm gì? Cướp cô dâu à? Chớ hòng mơ tưởng, bảo bối là của ta!"

Tề Đông Thăng nhìn bộ dạng nhếch nhác của Phương Đông Dạ, cùng Đông Cung Phi nhíu mày vui vẻ mà cười , vẫn không quên nhân cơ hội trên môi Hoắc lãng nhấn xuống nụ hôn hạnh phúc.

Ha ha ha. . . . . .

Hiện trường một mảnh cười ầm lên, Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi lập tức trở nên mất tự nhiên. Chợt, Đông Phương Dạ cảm thấy quần mình bị kéo, cúi đầu liền thấy Tiểu diễm. Phương Đông Dạ còn chưa kịp hỏi, Tiểu diễm liền, lên tiếng: "Cha, các ngươi không cần nhìn người ta hôn, muốn hôn, chính mình tự đi đuổi theo!" Nói chuyện đồng thời, hướng tới bọn hắn sau lưng chỉ đi. . . . . .

Phương Đông Dạ cùng Đông Cung Phi nhanh chóng xoay người, quả nhiên thấy hai mặc tiểu lễ phục là Vô Ưu cùng chị Như. Hai người đang chuẩn bị chạy khỏi hiện trường.

"Bảo bối, Em yên tâm. Anh đuổi kịp em, nhất đinh khiến em cả đời không quên!"

Phương Đông Dạ lời còn chưa nói hết, bên cạnh Đông Cung Phi cũng đã nhanh chân chạy như điên đuổi theo người. Hắn đương nhiên cũng không thể rớt lại phía sau sao. . . . . Đuổi theo bà xã mình!

. . . . . .

Giáo đường trang nghiêm tiếng chuông gõ, là nơi chúc phúc tất cả người có tình!

PS: chỉ cần có yêu, cho dù bao khó khăn chắc trở đều có thể cùng nhau vượt qua. Chúc mọi người có tình trên đời đều thành thân thuộc.

Hết trọn bộ

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Nghếch, Con Thiên Tài* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.